Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES

Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.

LUCIANI SAMOSATENSIS
OPERA
GRAECE ET LATINE

POST
TIBERIUM HEMSTERHUSIUM
ET
JOH. FREDERICUM REITZIUM
DENUO CASTIGATA
CUM VARIETATE LECTIONIS, SCHOLIIS GRAECIS,
ADNOTATIONIBUS ET INDICIBUS
EDIDIT
JOHANNES THEOPHILUS LEHMANN.

TOMUS TERTIUS.

LIPSIAE
IN LIBRARIA WEIDMANNIA
MDCCCXXII.

IMPRESSIT BENEDICT GOTTHILF TEUBNER.

268.956-B.Fid-
3

FIL

LUCIANI SAMOSATENSIS

OPERA.

FID.C

F.I.

LUCIANI SAMOSATENSIS

OPERA.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ
Η ΝΕΚΤΟΜΑΝΤΕΙΑ. a)

Reitz. Tom. I. P. 455.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΦΙΛΩΝΙΔΗΣ.

Argum. Amico narrat Menippus ex Orco redux, quibus artibus usus ad inferos descenderit, quid ibi viderit audieritque, quaque tandem via ad superos redierit. Perstringuntur autem poetarum fictiones de deorum moribus indignae, philosophorum vita cum ipsorum praeceptis pugnans, et magorum artes arcanae; gravissime inprimis petuntur divites ac potentes; eorumque sors olim exspectanda tamquam miserrima depingitur.

De auctore libelli quae conjicere licet, vide in limine Adnott.

MEN. Ὦ b) χαῖρε μέλαθρον πρόπυλά θ' ἑστίας ἐμῆς· 1
Ὡς ἄσμενός σ' ἐσεῖδον ἐς φάος μολών. *Eurip. Herc. f.* v. 523.

ΦΙΛ. Οὐ Μένιππος οὗτός ἐστιν ὁ κύων; οὔμενουν ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω· Μένιππος ὅλος c). τί δ' d) αὐτῷ p. 456.

VARIAE LECTIONES.

a) *NEKTOMANTEIA*] Sic *Fl.* In reliquis *Νεκυομαντεία*, quae caussa non erat, cur sequeremur, licet in *Hesychio* idem scribendi vitium reperiatur. Semper apud *Thom. Mag. Νεκυομαντεία* in Ἀνεστής· *Διαβόητος· Κάθοδος.* b) Ὦ] deest in Par. cod. 1428. c) παραβλ. — ὅλος] Vulg. *παραβλέπω Μενίππους ὅλους.* d) τί δ'] τί οὖν P. J. et marg. A. 1. W. nec non Par. 2957.

MENIPPUS
SIVE, ORACULUM MORTUORUM CONSULTUM.

MENIPPUS ET PHILONIDES.

Men. Salve domus, aedisque vestibulum meae! ut te lubens adspexi luci redditus!

Phil. Nonne hic Menippus est ille canis? non hercle alius, nisi hallucinor: plane Menippus ipse est.

p. 456. βούλεται τὸ ἀλλόκοτον τοῦ σχήματος, πῖλος, καὶ λύρα, καὶ λεοντῆ [e]); προσιτέον δὲ ὅμως αὐτῷ [f]). χαῖρε, ὦ Μένιππε, καὶ πόθεν ἡμῖν ἀφῖξαι [g]); πολὺν γὰρ χρόνον οὐ πέφηνας [h]) ἐν τῇ πόλει.

Eurip. Hecub. v. 1. *MEN.* Ἥκω νεκρῶν κευθμῶνα, καὶ σκότου πύλας
Λιπὼν, ἵν' Ἅιδης χωρὶς ᾤκισται θεῶν.

ΦΙΛ. Ἡράκλεις, ἐλελήθει Μένιππος ἡμᾶς ἀποθανών· κᾆτ' ἐξ ὑπαρχῆς ἀναβεβίωκεν;

Eurip. *MEN.* Οὔκ, ἀλλ' ἔτ' ἔμπνουν [i]) Ἅιδης μ' ἐδέξατο.

ΦΙΛ. Τίς δ' ἡ αἰτία [k]) σοι τῆς καινῆς καὶ παραδόξου ταύτης ἀποδημίας;

Eurip. Andr. Fr. XI. *MEN.* Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος τοῦ νοῦ [l]) πλέον.

ΦΙΛ. Παῦσαι, μακάριε, τραγῳδῶν, καὶ λέγε οὕτωσί

e) λεοντῆ] λεοντῇ F. A. 1. 2. J. pro more veterum edd. Eadem alibi variatio. f) προσιτέον — αὐτῷ] πλὴν ἀλλὰ προσιτέον γε αὐτῷ codd. 1428. 3011. et ed. *Schm.* Sic et 2954., omissa tamen partic. πλήν. g) ἀφῖξαι] ἀφίξαι F. ἀφῖξε J. Verum recte ἀφῖξαι A. 1. 2., quod reliquae secutae. h) πολὺν — πέφηνας] πολὺς γὰρ χρόνος οὗ πέφηνας quatuor Pariss. Unde *Belin.* ἐξ οὗ πέφ. aut χρόνιος γὰρ πέφηνας. Hae sunt exercitationes ingenii, nullius quidem ad genuinum textum restituendum pretii. Vide modo Timon. c. 9. πολὺν ἤδη χρόνον οὐδ' ἀνέβλεψα εἰς τὴν Ἀττικήν. i) ἔμπνουν] ζῶντα P. margo A. 1. W. Est interpretatio genuinae vocis. Sequentem vocem conj. *Guyetus* metri caussa legendam Ἅιδονεύς. k) Τίς δ' ἡ αἰτία] Τίς ἂν αἰτία σοι cod. 2957. Τίς δὲ ἡ vult *Belin.* l) τοῦ νοῦ] Ita G. P. L. J. V. 2. In ceteris edd. τοῦ νοῦ, nisi quod in P. *Bourdelotius* dederit τε νέον. Pro θράσος *Stobaeus* habet σθένος.

Quid autem ipsi vult insolens habitus, pileus, lyra, leonina pellis? quippe adeundum est ad illum. Salve, Menippe: et unde tu nobis advenisti? jam enim multo abhinc tempore non visus es in urbe.

Men. Venio, mortuorum recessu, caliginisque infernae portis relictis, ubi Orcus procul a Diis sedem nactus est.

Phil. Hercules tuam fidem! nobis ignaris mortem Menippus obierat; tumque denuo rediit in vitam?

Men. Non: sed etiam me spirantem inferna regio recepit.

Phil. At quae caussa tibi fuit novae et fidem superantis hujus peregrinationis?

Men. Juventus me impulit, atque audacia magis quam prudens mentis consilium.

Phil. Desine, vir bone,

πως ἁπλῶς καταβὰς ἀπὸ τῶν ἰαμβείων. τίς ἡ στολή; τί σοι p. 456.
τῆς κάτω πορείας ἐδέησεν; ἄλλως γὰρ οὐχ ἡδεῖά τις, οὐδὲ
ἀσπάσιος ἡ ὁδός.

MEN. Ὦ φιλότης, p. 457.

χρειώ με κατήγαγεν εἰς Ἀΐδαο, *Homer.*
Ψυχῇ χρησόμενον Θηβαίου Τειρεσίαο. Od. XI, 163.

ΦΙΛ. Οὗτος, ἀλλ' ἢ [m]) παραπαίεις· οὐ γὰρ ἂν οὕτως
ἐμμέτρως *) ἐῤῥαψῳδεις πρὸς ἄνδρας φίλους.

MEN. Μὴ θαυμάσῃς, ὦ ἑταῖρε· νεωστὶ γὰρ Εὐριπίδῃ
καὶ Ὁμήρῳ συγγενόμενος, οὐκ οἶδ' ὅπως ἀνεπλήσθην τῶν
ἐπῶν, καὶ αὐτόματά μοι τὰ μέτρα ἐπὶ τὸ στόμα ἔρχεται. Ἀτὰρ 2
εἰπέ μοι, πῶς τὰ ὑπὲρ γῆς ἔχει, καὶ τί ποιοῦσιν ἐν τῇ πόλει;

ΦΙΛ. Καινὸν οὐδὲν, ἀλλ' οἷα καὶ πρὸ τοῦ, ἁρπάζουσιν,
ἐπιορκοῦσι, τοκογλυφοῦσιν, ὀβολοστατοῦσιν.

MEN. Ἄθλιοι, καὶ κακοδαίμονες· οὐ γὰρ ἴσασιν οἷα [n])
ἔναγχος κεκύρωται παρὰ τοῖς κάτω, καὶ οἷα κεχειροτόνηται τὰ

m) ἀλλ' ἢ] Ita L. et J. ἀλλ' ἢ ceteri omnes, ἄλλως marg. A. 1. W. *) ἐμμέτρως] ἀμέτρως conj. *Seager.* n) οἷα ἔναγχος] ὅσα ἐν. conj. *Belin.*

tragicos numeros recitare, et dic ita simpliciter pedestri sermone, ubi descenderis a jambis, quis ille sit ornatus? quid tibi itinere ad inferos suscipiendo opus fuerit? est enim alioquin haud jucunda, neque expetenda via.

Men. Amicorum suavissime, negotium me necessarium deduxit ad Orci domos, umbram ut consulerem Thebani Tiresiae.

Phil. At tu plane deliras: aliter enim non ita modulatos versus occentares hominibus amicis.

Nen. Ne mirere, mi sodalis: nuper enim Euripidem et Homerum cum convenerim, nescio quo pacto repletus sum versibus, et sponte sua mihi numeri in os veniunt. Verum dic mihi, ut se res in terris habeant, et quid faciant in urbe?

Phil. Nihil quidem novi, sed perinde atque antehac rapiunt, pejerant, sordide foenerantur, usuras extendunt.

Men. Miseros atque infelices! ignorant enim, qualia nuper admodum sancita sint apud inferos, et qualia sint perlata cunctis suf-

p. 457. ψηφίσματα o) κατὰ τῶν πλουσίων, ἃ, μὰ τὸν Κέρβερον, οὐδεμία μηχανὴ τοῦ p) διαφυγεῖν αὐτούς.

ΦΙΛ. Τί φῄς; δέδοκταί τι νεώτερον τοῖς κάτω περὶ τῶν ἐνθάδε;

ΜΕΝ. Νὴ Δία καὶ πολλά γε q). ἀλλ' οὐ θέμις ἐκφέρειν
p. 458. αὐτὰ πρὸς ἅπαντας, οὐδὲ τὰ ἀπόῤῥητα ἐξαγορεύειν, μὴ καί τις ἡμᾶς γράψεται r) γραφὴν ἀσεβείας ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθυος.

ΦΙΛ. Μηδαμῶς s), ὦ Μένιππε, πρὸς τοῦ Διός, μὴ φθονήσῃς τῶν λόγων φίλῳ ἀνδρὶ t). πρὸς γὰρ εἰδότα σιωπᾷν ἐρεῖς· τάτ' ἄλλα καὶ πρὸς μεμνημένον u).

ΜΕΝ. Χαλεπὸν μὲν ἐπιτάττεις τοὐπίταγμα, καὶ οὐ πάντῃ ἀσφαλές x)· πλὴν ἀλλὰ σοῦ γε ἕνεκα τολμητέον. ἔδοξε δὴ τοὺς πλουσίους τούτους, καὶ πολυχρημάτους, καὶ τὸ χρυσίον κατάκλειστον, ὥσπερ τὴν Δανάην, φυλάττοντας y) — —

o) τὰ ψηφίσματα] Omittunt articulum codd. 1428., 2954. et 3011. nec non ed. *Schm.* p) τοῦ] τὸ P. marg. A. 1. W. Modo οὐ δὲ μία F. ut fieri saepe solet in primis edd. q) πολλά γε] γε e tribus codd. Pariss. et ed. *Schm.* Vulg. abest. r) γράψεται] γράψηται P. A. 1. W. codd. Pariss. quatuor et hinc *Schm.* Vid. ad Diall. Mortt. X, 1. s) Μηδαμῶς] μὴ δῆτα codd. 1428. 2954. et 3011. *Belin.* et *Schm.* t) τῶν λόγων φίλῳ ἀνδρὶ] ἀνδρὶ φίλῳ τ. λ. mutato ordine codd. 2954. et 3011. *Belin.* et *Schm.* u) μεμνημένον] μεμνημένον vitiose in B. 2. P. et Lips. Vid. Navig. c. 11. x) ἀσφαλές] εὐσεβές codd. 1428. et 3011. probante *Belino*, injuria. y) φυλάττοντας] Nondum finitam orationem vulgo non indicarunt signo suo.

fragiis scita adversus divites, quae sane per Cerberum nullis machinis effugere licebit.

Phil. Quid ais? novumne aliquod factum est ab inferis decretum de superis, qui hic sunt?

Men. Per Jovem sane multa: verum fas non est illa efferre ad omnes, neque arcana evulgare, ne quis etiam nobis dicam scribat impietatis apud Rhadamanthum.

Phil. Ne tu, Menippe, per Jovem, ullo pacto invideas hosce sermones homini amico: ad eum, qui tacere sciat, dixeris; praetereaque ad initiatum.

Men. Difficile quidem mandas mandatum, neque usque quaque tutum: attamen tui gratia audendum est. Visum igitur est divites illos, ac pecuniosos, qui aurum occlusum, tanquam Danaën, servant —

ΦΙΛ. Μὴ πρότερον εἴπῃς, ὦ 'γαθὲ, τὰ δεδογμένα, πρὶν p. 458.
ἐκεῖνα διελθεῖν, ἃ μάλιστ' ἂν ἡδέως ἀκούσαιμί σου, τίς ἡ ἐπί-
νοιά σοι z) *τῆς καθόδου ἐγένετο, τίς δὲ ὁ τῆς πορείας ἡγε-*
μών· εἶθ' ἑξῆς ἅτε εἶδες, ἅτε ἤκουσας παρ' αὐτοῖς a). *εἰκὸς*
γὰρ δὴ φιλόκαλον ὄντα σε μηδὲν τῶν ἀξίων θέας ἢ ἀκοῆς πα-
ραλιπεῖν.

MEN. Ὑπουργητέον καὶ ταῦτά σοι. τί γὰρ ἄν καὶ πάθοι 3
τις, ὁπότε φίλος ἀνὴρ βιάζοιτο; καὶ δὴ πρῶτά σοι δίειμι τὴν
γνώμην τὴν ἐμὴν, καὶ ὅθεν ὡρμήθην b) *πρὸς τὴν κατάβασιν.*
ἐγὼ γὰρ, ἄχρι μὲν ἐν παισὶν ἦν, ἀκούων Ὁμήρου καὶ Ἡσιό- p. 459.
δου, πολέμους καὶ στάσεις διηγουμένων οὐ μόνον τῶν ἡμιθέων,
ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ἤδη τῶν θεῶν, ἔτι δὲ καὶ μοιχείας αὐτῶν, καὶ
βίας, καὶ ἁρπαγὰς, καὶ δίκας, καὶ πατέρων ἐξελάσεις, καὶ
ἀδελφῶν γάμους, πάντα ταῦτα ἡγούμην c) *εἶναι καλὰ, καὶ οὐ*
παρέργως ἐκνώμην d) *πρὸς αὐτά. ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν*

z) *τίς ἡ ἐπίνοιά σοι*] Vulg. *ἥτις αἰτία σοι. Thom. Mag. s. Κάθοδος* laudat verba: *τίς ἡ ἐπίνοιά σου.* Sic et codd. 2954. 3011. et 1428. probante *Schm.* Nos *Hemsterhusii* judicium secuti, retinuimus tamen *σοι* ex vulgata. Cf. Icarom. c. 3. a) *παρ' αὐτοῖς*] *παρ' αὐτῶν* cod. 1428. b) *ὡρμήθην*] *ὁρμήθην* F. et Lips. c) *ἡγούμην*] *ἐνόμιζον* tres codd. Pariss. et *Schm.* d) *ἐκνώμην*] Sic tres codd. Pariss. et *Schm.* Vulg. *ἐκινούμην.*

Phil. Ne prius dixeris, o bone, quae decreta sunt, quam ista fueris persecutus, quae libentissime audiverim ex te; quae caussa tibi descensus constiterit, quisque fuerit itineris dux? tum deinde quae visu, quaeque auditu acceperis apud eos: quippe credibile est, te hominem elegantem nihil eorum, quae videri audirique merebantur, praetermisisse.

Men. Haec etiam opera tibi navanda est: quid enim aliquis faciat, quando blande vir amicus cogit? Jamque primum tibi enarrabo consilium meum, et unde impetum descendendi ad inferos ceperim. Equidem dum adhuc in pueris eram, audiebamque Homerum et Hesiodum bella et factiones narrantes non solum semideorum, sed ipsorum etiam Deorum, praetereaque eorum adulteria, vim, raptus, judicia, parentum expulsiones, fratrum nuptias, cuncta illa ducebam esse honesta, nec mediocriter ad ea commovebar (*titillabar*). Ubi vero virilem aetatem ingredi coepi,

p. 459. ἠρξάμην, πάλιν αὖ ἐνταῦθα ἥκουον τῶν νόμων τἀναντία τοῖς ποιηταῖς κελευόντων, μήτε μοιχεύειν, μήτε στασιάζειν, μήτε ἁρπάζειν. ἐν μεγάλῃ οὖν καθειστήκειν [e]) ἀμφιβολίᾳ, οὐκ [f]) εἰδὼς ὅ, τι χρησαίμην ἐμαυτῷ, οὔτε γὰρ τοὺς θεοὺς ἄν ποτε ἡγούμην μοιχεῦσαι καὶ στασιάσαι πρὸς ἀλλήλους [g]), εἰ μὴ ὡς περὶ καλῶν τούτων ἐγίνωσκον [h])· οὔτ' ἂν τοὺς νομοθέτας τἀναντία τούτοις παραινεῖν, εἰ μὴ λυσιτελεῖν ὑπελάμβανον. ¶ Ἐπεὶ δὲ διηπόρουν [i]), ἔδοξέ μοι ἐλθόντα [k]) παρὰ τοὺς καλουμένους τούτους φιλοσόφους, ἐγχειρίσαι τε ἐμαυτὸν, καὶ δεηθῆναι αὐτῶν χρῆσθαί μοι ὅ, τι βούλοιντο, καί τινα ὁδὸν ἁπλῆν [l]) καὶ βεβαίαν ὑποδεῖξαι [m]) τοῦ βίου. ταῦτα μὲν δὴ φρονῶν προσῆειν αὐτοῖς· ἐλελήθειν δ' ἐμαυτὸν ἐς αὐτό, φασι,
p. 460. τὸ πῦρ ἐκ τοῦ καπνοῦ βιαζόμενος. παρὰ γὰρ δὴ τούτοις μάλιστα εὕρισκον ἐπισκοπῶν τὴν ἄγνοιαν, καὶ τὴν ἀπορίαν πλείονα· ὥρτε μοι τάχιστα χρυσοῦν [n]) ἀπέδειξαν οὗτοι τὸν τῶν

e) καθειστήκειν] καθιστήκειν J. et Arg. καθεστήκειν Lips. Mox ὅτι F. et Lips. f) οὐκ] μηδὲ codd. 1428. et 3011. g) ἡγούμην — πρὸς ἀλλήλους] alio ordine μοιχεῦσαι κ. στ. πρ. ἀλλ' ἡγούμην. Codd. tres Pariss. h) ἐγίνωσκον] ἐγίγνωσκον F. codd. 2957. et 3011. et hinc *Schm.* i) διηπόρουν] ἠπόρουν codd. 1428. et 2954. k) ἐλθόντα] ἐλθόντι conj. *Belin.* praecipitanter. Cf. paullo post c. 6. καί μοι — ἔδοξεν ἐς Βαβυλῶνα ἐλθόντα δεηθῆναι etc. l) ἁπλῆν] ἁπλὴν Arg. et Lips. ἁπαλὴν tres codd. Pariss. m) ὑποδεῖξαι] παραδεῖξαι G. et Sch. G. n) χρυσοῦν] χρυσὸν conj.

e contrario tum leges audiebam, quae pugnantia poëtarum praeceptis jubebant, non moechari, neque seditiones excitare, nec rapere. In magna igitur versabar haesitatione, ignarus quid me facerem: neque enim Deos unquam arbitrabar moechatos fuisse, mutuisve seditionibus collisos, nisi has res honestas esse judicassent; nec rursus legislatores his contraria praecipere, nisi ea conducere putassent. Quoniam itaque incertus haerebam, visum mihi fuit, ut ad eos, quos vocant, philosophos accederem, meque ipsum traderem, ac rogarem, me quo vellent modo uterentur, et viam aliquam vitae simplicem ac tutam mihi praemonstrarent. Hoc animo adibam eos, minime prospiciens fore, ut in ipsum, quod ajunt, ignem ex fumo me inferrem: etenim apud hosce maxime inveniebam, re considerata, inscitiae dubitationisque plus; adeo ut cito aurum (*auream*) esse persuaderent

ἰδιωτῶν βίον. ἀμέλει ὁ μὲν αὐτῶν παρήνει τὸ πᾶν ἥδεσθαι, καὶ μόνον τοῦτο ἐκ παντὸς μετιέναι· τοῦτο γὰρ εἶναι τὸ εὔδαιμον. ὁ δέ τις ἔμπαλιν, πονεῖν τὰ πάντα, καὶ μοχθεῖν, καὶ τὸ σῶμα καταναγκάζειν, ῥυπῶντα, καὶ αὐχμῶντα, καὶ πᾶσι δυσαρεστοῦντα, καὶ λοιδορούμενον, συνεχὲς ἐπιῤῥαψῳδῶν τὰ [o]) πάνδημα ἐκεῖνα τοῦ Ἡσιόδου περὶ τῆς ἀρετῆς ἔπη, καὶ τὸν ἱδρῶτα, καὶ τὴν ἐπὶ τὸ ἄκρον ἀνάβασιν. ἄλλος παταφρονεῖν χρημάτων παρεκελεύετο, καὶ ἀδιάφορον [p]) οἴεσθαι τὴν κτῆσιν αὐτῶν. ὁ δέ τις αὖ πάλιν [q]), ἀγαθὸν εἶναι καὶ τὸν πλοῦτον αὐτὸν ἀπεφαίνετο. περὶ μὲν γὰρ τοῦ κόσμου τί χρὴ καὶ λέγειν; ὅς γε ἰδέας, καὶ ἀσώματα, καὶ ἀτόμους, καὶ κενὰ, καὶ τοιοῦτόν τινα ὄχλον ὀνομάτων ὁσημέραι παρ' αὐτῶν ἀκούων ἐναντίων [r]). καὶ τὸ πάντων δεινῶν [s]) ἀτοπώτατον, ὅτι περὶ τῶν ἐναντιωτάτων [t]) ἕκαστος αὐτῶν λέγων, σφόδρα νικῶντας

p. 460.

p. 461.

Hemst. Sed χρυσοῦς βίος simili sensu de Mort. Peregr. c. 33. o) ἐπιῤῥαψῳδῶν τὰ] ἐῤῥαψῳδοῦντα πάνδ. cod. 1428. vitiosius, quam *Belino* visum. p) ἀδιάφορον] διάφορον F. In reliquis edd. bene correctum, q) αὖ πάλιν] ἔμπαλιν *Schmiederus*, seductus lectione cod. 2957. et temerario *Belini* judicio. cf. supra c. 3. Piscat. c. 45. Vid. *Schaefer.* Meletemm. p. 39. r) ἐναντίων] In cunctis edd. ἐναντίων. *Benedictus* praeterea ἀκούων mutaverat in ἤκουον structurae juvandae caussa. Ego certissimam emendationem reposui. *T. H.* Confirmata cod. 2954. et recepta a *Schm.* s) δεινῶν] Suspectum *Jacobsio*, quod aut ejiciendum, aut mutandum in ἐκείνων. At vid. adnot. t) ὅτι περὶ τῶν ἐν.] περὶ μὲν γάρ τοι τῶν ἐν. F. et codd. 2954. et 1428.

idiotarum vitam. Ecce enim hic eorum praecipiebat omnino voluptati indulgere, idque solum omni modo persequi; nam ea in re sitam esse felicitatem: ille contra, in labore perpetuo versari, corpusque contundere sordidum et squalentem, cunctis offensum et convicia ingerentem, dum continuo inculcat illa pervulgata Hesiodi de virtute carmina, sudoremque, et in summum verticem adscensum: alius despicere opes adhortabatur, et indifferentem putare possessionem earum: at alius iterum in bonis etiam esse divitias decernebat: nam de mundo quid attinet dicere? Siquidem ideas, incorporea, individua, spatia vacua, talemque turbam vocabulorum quotidie ab iis dum audiebam, nausea mihi oriebatur. At omnium illud absurdissimum, quod de rebus plane contrariis cum

p. 462. καὶ πιθανοὺς λόγους ἐπορίζετο [u]), ὥστε μήτε τῷ θερμὸν [x]) τὸ αὐτὸ πρᾶγμα λέγοντι, μήτε τῷ ψυχρὸν, ἀντιλέγειν ἔχειν, καὶ ταῦτα, εἰδότα σαφῶς, ὡς οὐκ ἄν ποτε θερμόν τι [εἴη [y])] καὶ ψυχρὸν ἐν ταὐτῷ χρόνῳ. ἀτεχνῶς οὖν ἔπασχον τοῖς νυστάζουσι τούτοις [z]) ὅμοιον, ἄρτι μὲν ἐπινεύων, ἄρτι δὲ ἀνανεύων ἔμπαλιν. Ἔτι δὲ πολλῷ τοῦτο ἐκείνων ἀτοπώτερον [a])· τοὺς γὰρ αὐτοὺς τούτους εὕρισκον ἐπιτηρῶν ἐναντιώτατα τοῖς αὑτῶν λόγοις ἐπιτηδεύοντας. τοὺς γοῦν καταφρονεῖν παραινοῦντας χρημάτων, ἑώρων ἁπρὶξ ἐχομένους αὐτῶν, καὶ περὶ τόκων διαφερομένους, καὶ ἐπὶ μισθῷ παιδεύοντας, καὶ πάντα ἕνεκα τού-
p. 463. των ὑπομένοντας. τούς τε τὴν δόξαν ἀποβαλλομένους, αὐτῆς ταύτης χάριν τὰ πάντα καὶ πράττοντας καὶ λέγοντας [b])· ἡδο-

u) ἐπορίζετο] ἀπορίζετο A. 2. x) τῷ θερμὸν] τὸ θερμὸν codd. 1428. et 3011. y) θερμόν τι εἴη καὶ ψυχρ.] θερμ. εἴη τι καὶ ψ. cod. 2957. z) τούτοις] τοῦτο conj. *Hemst.* At vid. adnot. a) ἔτι δὲ — ἀτοπώτερον] πολλῷ δὲ τούτων ἐκεῖνο γελοιότερον cod. 2957. γελοιότερον habent etiam P. L. margo A. 1. W. b) αὐτῆς ταύτης — λέγοντας] Vulg. αὐτῆς ἕνεκα πάντα ἐπιτηδεύοντας. Ad quae *Hemsterhusius* haec notavit: „αὐτοῖς *F.* vitiose. Major variatio in P. αὐτοῦ ταύτου (τούτου) χάριν τὰ πάντα καὶ πράττοντας καὶ λέγοντας· cum quibus fere consentiunt Excerpta L. αὐτῆς ταύτης χάριν τὰ πάντα καὶ λέγοντας καὶ πράττοντας. Poterant haec *Luciano* non indigna videri, si certa vetustarum membranarum fide niterentur: formula loquendi solemnis πάντα λέγειν καὶ πράττειν, *omnem movere lapidem, nihilque intentatum relinquere.*“ Atqui exhibent codd. 1428. et 3011. αὐτῆς ταύτης ἕνεκα, quod recepit *Schm.* et in cod. 2957. legitur: αὐτῆς ταύτης χάριν τὰ πάντα καὶ πράττοντας καὶ λέ-

unusquisque eorum diceret, valde praestantes probabilesque rationes suppeditabat; sic ut neque ei, qui calidum esse idem adfirmaret, neque alteri, qui frigidum, contradicere posses; idque licet scires perspicue, nunquam rem eandem et calidam esse et frigidam eodem tempore: prorsus ergo simile quiddam accidebat mihi, atque dormitantibus, nunc ut adnuerem, mox vice versa renuerem. Praeterea vero longe hoc istis erat absurdius: nam illos ipsos inveniebam observando valde contrariam suis sermonibus ac doctrinae vitae rationem instituere. Eos itaque, qui contemnere praecipiunt opes, animadvertebam illum in modum iis adhaerere, ut inde divelli non possent, de usuris litigare, pacta mercede docere, nihil non pecuniae caussa

νῆς τε αὖ σχεδὸν ἅπαντας κατηγοροῦντας, ἰδίᾳ δὲ μόνῃ ταύτῃ p. 463.
προσηρτημένους. Σφαλεὶς οὖν καὶ ταύτης [c]) τῆς ἐλπίδος ἔτι 6
μᾶλλον ἐδυσχέραινον, ῥῆμα παραμυθούμενος ἐμαυτὸν, ὅτι [d])
μετὰ πολλῶν, καὶ σοφῶν, καὶ σφόδρα ἐπὶ συνέσει διαβεβοημέ-
νων, ἀνόητός τέ εἰμι, καὶ τἀληθὲς ἔτι ἀγνοῶν περιέρχομαι.
καί μοι ποτὲ διαγρυπνοῦντι τούτων ἕνεκα ἔδοξεν ἐς Βαβυλῶνα
ἐλθόντα δεηθῆναί τινος τῶν μάγων, τῶν Ζωροάστρου μαθη-
τῶν καὶ διαδόχων· ἤκουον δ' αὐτοὺς ἐπῳδαῖς τε καὶ τελεταῖς
τισιν ἀνοίγειν τε τοῦ ᾅδου τὰς πύλας, καὶ κατάγειν, ὃν ἂν p. 464.
βούλωνται, ἀσφαλῶς, καὶ ὀπίσω αὖθις ἀναπέμπειν. ἄριστον
οὖν ἡγούμην εἶναι παρά τινος τούτων διαπραξάμενον τὴν κα-
τάβασιν, ἐλθόντα παρὰ Τειρεσίαν τὸν Βοιώτιον, μαθεῖν παρ'
αὐτοῦ, ὅτε μάντεως καὶ σοφοῦ, τίς ἐστιν ὁ ἄριστος βίος, καὶ
ὃν ἄν τις ἕλοιτο εὖ φρονῶν. καὶ δὴ ἀναπηδήσας, ὡς εἶχον τά-
χους ἔτεινον εὐθὺ Βαβυλῶνος. ἐλθὼν δὲ συγγίνομαί *) τινι
τῶν Χαλδαίων σοφῷ ἀνδρὶ, καὶ θεσπεσίῳ τὴν τέχνην, πολιῷ

γοντας. Ergo tot testimonia non duximus reprobanda. c) ταύτης] τῆς δὲ cod. 2957. probante *Belino*. d) ὅτι] ἐπεὶ codd. 1428. et 3011. et hinc *Schm.* *) συγγίνομαι] συγγίγνομαι in codice Par. nescio quo: e *Belini* enim nota non certo patet.

perpeti: illos porro, qui gloriam abjiciendam putent, hujus ipsius caussa cuncta et agere et dicere; voluptatem denique paene omnes criminantes, at privatim huic soli adfixos. Frustratus igitur hac spe magis etiam moleste ferebam, sensim tamen me consolans, quod cum multis, iisque sapientibus et valde ob prudentiam celebratis demens sim, et veri hactenus ignarus circumvager. Jam mihi insomnem aliquando noctem horum caussa ducenti visum fuit Babylonem profectum implorare auxilium cujusdam magorum, Zoroastris discipulorum et successorum: fama autem cognoveram, eos incantationibus et sacris quibusdam aperire Orci fores, et demittere, quem velint, tuto, iterumque rursus reducere. Optimum igitur factu ducebam, ab eorum aliquo comparata mihi descendendi copia, adire ad Tiresiam Boeotum, ab eoque discere, quippe vate et sapiente, quae sit optima vita, quamque sibi quis deligat bene prudens. Atque adeo repente exsiliens quam poteram celerrime tendebam rec-

p. 464. μὲν τὴν κόμην, γένειον δὲ μάλα σεμνὸν καθειμένῳ· τοὔνομα δὲ ἦν αὐτῷ Μιθροβαρζάνης. δεηθεὶς δὲ, καὶ καθικετεύσας, μόλις [e]) ἔτυχον παρ' αὐτοῦ τοῦ [f]), ἐφ' ὅτῳ βούλοιτο μισθῷ, p. 465. καθηγήσασθαί μοι τῆς ὁδοῦ. Παραλαβὼν δέ με ὁ ἀνὴρ πρῶτα 7 μὲν ἡμέρας ἐννέα καὶ εἴκοσιν, ἅμα τῇ Σελήνῃ ἀρξάμενος, ἔλουε, κατάγων ἐπὶ τὸν Εὐφράτην ἕωθεν [g]), πρὸς ἀνατέλλοντα [h]) τὸν ἥλιον ῥῆσίν τινα μακρὰν ἐπιλέγων, ἧς [i]) οὐ σφόδρα κατήκουον· ὥσπερ γὰρ οἱ φαῦλοι τῶν ἐν τοῖς ἀγῶσι κηρύκων, ἐπίτροχόν τι καὶ ἀσαφὲς [k]) ἐφθέγγετο· πλὴν ἀλλ' ἐώκει [l]) γέ τινας [m]) ἐπικαλεῖσθαι δαίμονας. μετὰ γοῦν [n]) τὴν ἐπῳδὴν τρὶς ἄν μου [o]) πρὸς τὸ πρόσωπον ἀποπτύσας, ἐπανῄειν [p]) πάλιν, οὐδένα τῶν ἀπαντώντων *) προσβλέπων. καὶ σιτία μὲν [q])

e) μόλις] μύγις et ἐπέτυχον pro ἔτυχον tres codd. Pariss. et hinc *Schm.* f) αὐτοῦ τοῦ] Articulum vulgo praetermissum inseruimus monitu *Hemsterhusii.* g) ἐπὶ τ. Εὐφ. ἕωθεν] alio ordine ἕωθεν ἐπὶ τ. Εὐφρ. tres codd. Pariss. h) πρὸς ἀνατέλλοντα] Secuti sumus V. 2. B. 2. S. et A. In ceteris edd. prave προσανατέλλοντα. In tribus codd. Pariss. πρὸς ἀνίσχοντα, quod recepit *Schmied.* i) ἧς] ἣν sola F. k) ἀσαφὲς] Sic legitur in quatuor codd. Pariss., ed. J. et S. In reliquis edd. ἀσφαλὲς, quod margo A. 1. W. itidem in ἀσαφὲς mutavit. Pessime *Bourdelotius* addiderat in P. οὐκ ἀσφαλές. l) πλὴν ἀλλ' ἐώκει] πλὴν ἐώκει 2957. m) γέ τινας] addit ἁγίους cod. 2957. n) γοῦν] δ' οὖν tres codd. Pariss. et *Schm.* o) μου] μοι conj. *Belin.* temere. p) ἐπανῄειν] Hanc *Hemsterhusii* emendationem confirmat cod. 3011., recepit et *Schm.* Olim ἐπανῇει. *) ἀπαντώντων] „Hunc in modum recte J. V. 2. B. 2. S. In F. ἀπάντων· in pluribus accentu (*spiritu*) perverse posito ἅπαντώντων." *Hemst.* q) μὲν] ην tres codd. Pariss. et *Schm.*

ta Babylonem. Ibi convenio quendam Chaldaeorum virum sapientem, et arte divinum, qui canus erat coma, barbamque plane venerabilem promittebat, nomine Mithrobarzanem: eum multis precibus obtestatus vix exoravi, ut, qua vellet, mercede se mihi ducem praeberet viae. Tum me adsumtum ille vir primum dies novem et viginti, a luna nova initio facto, lavabat deducens ad Euphratem summo mane, et ad orientem solem carmen aliquod longum effatus, quod equidem non admodum exaudiebam: ut enim mali, qui sunt in ludis, praecones, volubile quiddam et inconditum proferebat; nisi quod videretur genios aliquos invocare. At post incantationem, cum ter in faciem meam inspuisset, redibam rursus neminem ob-

ἡμῖν τὰ ἀκρόδρυα, ποτὸν δὲ γάλα καὶ μελίκρατον καὶ τὸ τοῦ p. 465.
Χοάσπου ὕδωρ, εὐνὴ δὲ ὑπαίθριος ἐπὶ τῆς πόας. ἐπεὶ δὲ ἅλις
εἶχε τῆς προδιαιτήσεως, περὶ μέσας νύκτας ἐπὶ τὸν Τίγρητα p. 466.
ποταμὸν ἀγαγὼν ἐκάθηρε τέ με, καὶ ἀπέμαξε, καὶ περιήγνισε
δᾳδὶ [r]), καὶ σκίλλῃ, καὶ ἄλλοις πλείοσιν, ἅμα καὶ τὴν ἐπῳδὴν
ἐκείνην ὑποτονθορύσας· εἶτα ὅλον με καταμαγεύσας καὶ πε-
ριελθὼν, ἵνα μὴ βλαπτοίμην ὑπὸ τῶν φαντασμάτων [s]), ἐπ-
ανάγει ἐς τὴν οἰκίαν, ὡς εἶχον, ἀναποδίζοντα· καὶ τολοιπὸν
ἀμφὶ πλοῦν εἴχομεν. Αὐτὸς μὲν οὖν μαγικήν τινα ἐνέδυ [t]) 8
στολὴν, τὰ πολλὰ ἐοικυῖαν τῇ Μηδικῇ· ἐμὲ δὲ τούτοισι φέρων
ἐνεσκεύασε τῷ πίλῳ, καὶ τῇ λεοντῇ, καὶ προσέτι τῇ λύρᾳ·
καὶ παρεκελεύσατο [u]), ἤν τις ἔρηταί με τοὔνομα, Μένιππον
μὲν μὴ λέγειν, Ἡρακλέα δὲ, ἢ Ὀδυσσέα, ἢ Ὀρφέα. p. 467.

ΦΙΛ. Ὡς δὴ τί τοῦτο, ὦ Μένιππε; οὐ γὰρ συνίημι τὴν
αἰτίαν οὔτε τοῦ σχήματος, οὔτε τῶν ὀνομάτων.

ΜΕΝ. Καὶ μὴν πρόδηλόν γε τοῦτο [x]), καὶ οὐ παντελῶς

r) δᾳδὶ] δαδίοις iidem. s) φαντασμάτων] φασμάτων tres codd. Pariss. et *Schm.* Sed redolet alumnum *Thomae Mag.*, qui φαντάσματα negat Attice de spectris recte dici posse. Cod. 2957. σφαλμάτων, ridiculum σφάλμα. t) τινα ἐνέδυ] Sic tres codd. Pariss., quibus commendatur jam *Hemsterhusii* conjectura, a *Schmiedero* quoque recepta. Praeterea cod. 1428. μαντικὴν pro μαγικήν. u) παρεκελεύσατο] παρεσκευάσατο F., a qua merito omnes reliquae discesserunt. x) πρόδηλόν γε τοῦτο] πρόδηλον τοῦτό γε codd. 1428.

viorum intuens. Cibus autem nobis arboreae nuces; potus lac, mulsum et Choaspis aqua; lectus sub divo in herba. Postquam vero satis erat praeparationis, circa mediam noctem ad *Tigrin* fluvium deductum lustravit me, detersitque, et circumtulit teda, scilla, aliisque pluribus; simul et istam incantationem submurmurans: deinde me totum cum arte magica incantasset, et circumiisset, ne laederer a spectris, reducit me domum, ut eram, retrocedentem: tum porro navigationi parandae intenti eramus. Ipse quidem magicam quandam induebat stolam, persimilem Medicae: me vero istis omnino instruxit, pileo, leonina pelle, itidemque lyra: praecepitque, si quis rogaret me nomen, Menippum ut ne dicerem, sed Herculem, aut Ulyxem, aut Orpheum.

Phil. Quorsum illud, Menippe? neque enim intelligo caussam vel habitus, vel nominum.

Men. Atqui perspicuum

p. 467. ἀπόῤῥητον· ἐπεὶ γὰρ οὗτοι πρὸ ἡμῶν ζῶντες ἐς Ἅιδου κατελήλύθεσαν y), ἡγεῖτο, εἴ με ἀπεικάσειεν αὐτοῖς, ῥᾳδίως ἂν τὴν τοῦ Αἰακοῦ φρουρὰν διαλαθεῖν, καὶ ἀκωλύτως παρελθεῖν, ἅτε συνηθέστερον τραγικῶς μάλα παραπεμπόμενον ὑπὸ τοῦ σχή-
9 ματος. Ἤδη δ' οὖν ὑπέφαινεν ἡμέρα· καὶ κατελθόντες ἐπὶ τὸν ποταμὸν περὶ ἀναγωγὴν ἐγιγνόμεθα· παρεσκεύαστο δ' αὐτῷ καὶ σκάφος, καὶ ἱερεῖα, καὶ μελίκρατον z), καὶ ἄλλα,
p. 468. ὅσα πρὸς τὴν τελετὴν χρήσιμα. ἐμβαλόμενοι οὖν ἅπαντα τὰ παρεσκευασμένα οὕτω δὴ καὶ αὐτοὶ

Hom. O. XI, 5. Βαίνομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.

καὶ μέχρι μέν τινος ὑπεφερόμεθα ἐν τῷ ποταμῷ· εἶτα δ' ἐξεπλεύσαμεν ἐς τὸ ἕλος, καὶ τὴν a) λίμνην, ἐς ἣν ὁ Εὐφράτης ἀφανίζεται. περαιωθέντες δὲ καὶ ταύτην ἀφικνούμεθα ἔς τι χωρίον ἔρημον, καὶ ὑλώδες, καὶ ἀνήλιον· ἐς ὃ b) ἀποβάντες
p. 469. (ἡγεῖτο δὲ ὁ Μιθροβαρζάνης) βόθρον τε ὠρυξάμεθα, καὶ τὰ

et 3011, et *Schm.* y) κατεληλύθεσαν] κατεληλύθεισαν cod. 2954. z) μελίκρατον] μελίκρατα vulg., error haud dubie e proximis Pluralibus ortus, quidquid ad defendendam vulgatam lectionem proferat *Pierson.* ad *Moer.* Attic. p. 255. Singularem flagitat usus solemnis, habet *Homerus* l. c., qui a nostro auctore exprimitur, et exhibent codd. 1428. et 3011. Unde jure eum et *Solanus* desideravit, et *Schmiederus* recepit. a) καὶ τὴν] καὶ εἰς τὴν tres codd. Pariss. b) ἐς ὃ] ἐς ὃ δὴ ἀπ. codd. 1428. et 3011. et hinc *Schm.*

illud quidem est, nec prorsus arcanum: quandoquidem enim hi ante nos vivi ad inferos descenderunt, existimabat, si me illis adsimilasset, fore ut facile custodiam Aeaci fallerem, et sine impedimento transirem, utpote consuetior, tragiceque plane commendatus ab ipso habitu. Jam igitur illucescebat dies, cum descendentes ad fluvium solvendo navigio operam dabamus: comparata enim ipsi fuerant et scapha, et victimae, et mulsum, et quaecunque alia ad sacri rationem conducebant. Ergo impositis in navim, quae fuerant parata, cunctis, sic demum et ipsi ingredimur tristes, largasque lacrimas effundentes. Tum ad aliquod tempus deferebamur in flumine: post invecti sumus in paludem et lacum, in quem Euphrates immergitur: eo trajecto devenimus in locum desertum, silvestrem et sole carentem: quo ubi escensum est, (viam autem praeibat Mithrobarzanes) foveam effodimus,

μῆλα ἐσφάξαμεν [c]) καὶ τὸ αἷμα περὶ τὸν βόθρον [d]) ἐσπείσα- p. 469.
μεν. ὁ δὲ μάγος ἐν τοσούτῳ δᾷδα καιομένην ἔχων οὐκ ἔτ' ἠρε-
μαίᾳ τῇ φωνῇ, παμμέγεθες δὲ, ὡς οἷός τε ἦν [e]), ἀνακραγὼν,
δαίμονάς τε ὁμοῦ πάντας ἐπεβοᾶτο, καὶ Ποινὰς, καὶ Ἐριννύας, Parodia
καὶ νυχίαν Ἑκάτην, καὶ ἐπαινὴν [f]) Περσεφόνειαν, Hom. l.
παραμιγνὺς ἅμα βαρβαρικά τινα καὶ ἄσημα ὀνόματα, καὶ πο- c. v. 47.
λυσύλλαβα. Εὐθὺς οὖν πάντα ἐκεῖνα ἐσαλεύετο [g]), καὶ ὑπὸ p. 470.
τῆς ἐπῳδῆς τοῦ δαφος ἀνερρήγνυτο, καὶ ἡ ὕλακὴ τοῦ Κερβέρου
πόρρωθεν [h]) ἠκούετο, καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερκάτηφες ἦν, καὶ
σκυθρωπόν [i]).

Ἔδδεισεν δ' ὑπένερθεν ἄναξ ἐνέρων Ἀϊδωνεύς. Homer.
κατεφαίνετο γὰρ ἤδη τὰ πλεῖστα, καὶ ἡ λίμνη, καὶ ὁ Πυρι- Il. XX,
φλεγέθων, καὶ τοῦ Πλούτωνος τὰ βασίλεια. κατελθόντες δ' 61.

c) ἐσφάξαμεν] κατεσφάξαμεν codd. 1428. et 3011., quod mire placuit *Belino*, quippe rato, κατασφάττειν proprie de sacris infernalibus adhiberi. Sed vid. modo de Sacrif. c. 12. *Schmiederus* tamen recepit. d) περὶ τὸν βόθρον] περὶ αὐτὸν codd. 2954. et 3011. et hinc *Schm.* e) ὡς οἷός τε ἦν] ὡς οἷόν τε ἦν ed. Fl. et codd. 1428. et 3011. Mox δαίμονας ὁμοῦ τι πάντας vult J. *Seagerus* in Class. Journ. N. XI. a. 1812. p. 133. quamobrem, non conjicio. f) ἐπαινὴν] αἰπεινὴν in plerisque edd. κατπεινὴν P. ἐπειὴν F. quod proxime ad veram lectionem accedit, quam etiam cod. 3011. tuetur. g) πάντα ἐκεῖνα ἐσαλεύετο] Contra *Hemst.* conjecturam, πάντα τὰ ἐκεῖ ἀνεσαλ. jure suo vulgata tuetur *Courier.* ad Asin. p. 285. laudatis locis. De Merc. Cond. c. 18. et Quom. hist. conscr. c. 22. Pro πάντα in 1428. et 3011. est ἅπαντα, quod recepit *Schm.* h) πόῤῥωθεν] καὶ πόῤῥωθεν cod. 3011. *Belin.* explicat *quoique de loin.* i) ὑπερκάτηφες ἦν, καὶ σκυθρωπόν.] κατηφὲς καὶ σκυθρωπὸν ἦν tres codd. Pariss. et hinc *Schm.* minus graviter ac rotunde.

ova mactavimus, et sanquinem circa scrobem adspersum libavimus. Magus interea tedam ardentem tenens non jam sedata voce, sed quam poterat maxima emittens, daemones simul omnes invocabat, Poenas et Furias, et nocturnam Hecaten, et tremendam Proserpinam, admixtis etiam barbaris quibusdam ignotisque nominibus, et multarum syllabarum. Statim igitur omnia ibi quassabantur, potentique carmine solum fissum discedebat, latratus Cerberi procul audiebatur, adeo ut res valde formidolosa foret, ac truculenta. Ipse pertimuit in inferna regione rex manium Pluto: adparebant enim jam pleraque, lacus, Pyriphlegethon,

p. 470. ὅμως διὰ τοῦ χάσματος τὸν μὲν Ῥαδάμανθυν εὕρομεν τεθνεῶτα μικροῦ δεῖν [k]) ὑπὸ τοῦ δέους [l]). ὁ δὲ Κέρβερος ὑλάκτησε μέν τι [m]), καὶ παρεκίνησε· ταχὺ δέ μου κρούσαντος τὴν λύραν, παραχρῆμα ἐκηλήθη [n]) ὑπὸ τοῦ μέλους. ἐπεὶ δὲ πρὸς τὴν λίμνην ἤλθομεν [o]), μικροῦ μὲν οὐδ' ἐπεραιώθημεν· ἦν γὰρ πλῆρες ἤδη [p]) τὸ πορθμεῖον, καὶ οἰμωγῆς ἀνάπλεων· τραυματίαι
p. 471. δὲ πάντες ἐπέπλεον, ὁ μὲν τὸ σκέλος, ὁ δὲ τὴν κεφαλήν, ὁ δὲ ἄλλο τι συντετριμμένος, ἐμοὶ δοκεῖν, ἔκ τινος πολέμου παρόντες. ὅμως δ' οὖν ὁ βέλτιστος Χάρων, ὡς εἶδε τὴν λεοντῆν, οἰηθείς με τὸν Ἡρακλέα εἶναι, ἐξεδέξατό [q]) με, καὶ διεπόρθμευσέ τε ἄσμενος [r]), καὶ ἀποβᾶσι διεσήμηνε [s]) τὴν ἀτραπόν.
11 Ἐπεὶ δὲ ἦμεν ἐν τῷ σκότῳ, προῆει μὲν ὁ Μιθροβαρζάνης,

k) μικροῦ δεῖν] Recte sic habent P. L. margo A. 1. W. et S. perperam in plerisque edd. μικρῷ. l) τοῦ δέους] τοῦ φόβου codd. 1428. et 3011. m) μέν τι] Sic J. V. 2. codd. 2954. et 2957. et hinc *Schm.* elegantius certe, quam vulg. μέντοι. n) ἐκηλήθη] ἐκοιμήθη vulg. Genuinam vocem exhibent tres codd. Pariss. et recepit *Schm.* Est autem proprium vocabulum κηλεῖν de vi Musicae, inprimis Orphicae, ut Imagg. c. 14. adv. Indoct. c. 12. etiam de Sirenum cantu, ut de Dom. c. 19. et Musarum, Diall. Deor. XIX, 2. o) ἤλθομεν] ἀφικόμεθα tres codd. Pariss. et *Schm.* p) πλῆρες ἤδη] Sic iidem codd. Vulg. ἤδη πλῆρες. q) ἐξεδέξατο] ἐκδέξατο F. pro simplici, ut videtur, ἐδέξατο. r) καὶ διεπόρθμευσέ τε ἄσμενος] Cod. 2957. ἐξεδ. με ἄσμενος, omissis negligenter verbis καὶ διεπόρθμευσέ τε. Plene cod. 2954. sed pro ἄσμενος habet ἀσμένως. s) διεσήμηνε] Sic codd. 2957. et 3011. et *Schm.* pro vulg. διεσήμαινε. Pro ἀποβᾶσι cod. 3011. exhibet ἀποβάς.

Plutonisque regia. Nos tamen ubi descenderamus per hiatum, Rhadamanthum invenimus mortuum propemodum prae metu; Cerberus autem latravit ille quidem, ac nonnihil se commovit, verum me cito pulsante lyram illico sopitus (*delinitus*) est a cantu. Postquam vero ad lacum venimus, prope fuit, ut non trajiceremur: jam enim onusta portitoris erat cymba, ejulatuque plena; quippe saucii omnes in ea navigabant, hic crus, caput ille, iste aliud quiddam contusum habens, sic ut mihi viderentur ex bello aliquo advenisse. Verumtamen optimus Charon, ut vidit leoninam pellem, opinatus me Herculem esse, recepit me, lubensque transvexit, atque etiam egressis demonstravit semitam. Cum autem eramus in caligine,

εἰπόμην δ' ἐγὼ κατόπιν ἐχόμενος αὐτοῦ, ἕως πρὸς λειμῶνα μέγιστον ἀφικνούμεθα, τῷ ἀσφοδέλῳ κατάφυτον. ἔνθα δὴ [t]) περιεπέτοντο ἡμᾶς τετριγυῖαι τῶν νεκρῶν αἱ σκιαί. κατ' ὀλίγον δὲ προϊόντες παρεγενόμεθα πρὸς τὸ τοῦ Μίνω [u]) δικαστήριον· ἐνῆγχανε δὲ ὁ μὲν ἐπὶ θρόνου τινὸς ὑψηλοῦ καθήμενος· παρειστήκεσαν [x]) δὲ αὐτῷ Ποιναὶ, καὶ ἀλάστορες, καὶ Ἐρινύες. ἑτέρωθεν [y]) δὲ προσήγοντο πολλοί τινες ἐφεξῆς ἁλύσει μακρᾷ δεδεμένοι· ἐλέγοντο δὲ εἶναι μοιχοὶ, καὶ πορνοβοσκοὶ, καὶ τελῶναι, καὶ κόλακες, καὶ συκοφάνται, καὶ τοιοῦτος [z]) ὅμιλος τῶν πάντα κυκώντων ἐν τῷ βίῳ. χωρὶς δὲ οἵ τε πλούσιοι, καὶ ταχογλύφοι προσῄεσαν, ὠχροὶ, καὶ προγάστορες, καὶ ποδαγροὶ, κλοιὸν ἕκαστος αὐτῶν, καὶ κόρακα [a]) διτάλαντον ἐπικείμενος. ἐφεστῶτες οὖν ἡμεῖς ἑωρῶμέν τε τὰ γιγνόμενα, καὶ ἠκούομεν τῶν ἀπολογουμένων. κατηγόρουν δὲ αὐτῶν καινοί τινες καὶ παράδοξοι ῥήτορες. p. 471. p. 472.

t) δὴ] δὲ Arg. u) τοῦ Μίνω] forma Attica. Vid. *Maittaire* de dialectt. p. 19. et 370. Fragm. Lexici graeci in *Hermanni* libro de emendanda ratione Gr. Gramm. P. I. p. 351. Lectionem trium codd. Pariss. Μίνωος non debebat, opinor, *Schmiederus* recipere, quantumvis allectus locis *Lucian.* Anach. c. 39. et Philops. c. 20. x) παρειστήκεσαν] Sic codd. 2957. et 3011. et *Schm.* Vulg. παρειστήκεισαν. Supra c. 8. vulgo κατειληλύθεσαν. y) ἑτέρωθεν] ἑτέρωθι tres codd. Pariss. z) τοιοῦτος] ὁ τοιοῦτος, praefixo articulo, codd. 1428. et 3011., quos inconsiderate secutus *Schm.* a) κόρακα] σκύλακα conj. *Hemst.* Sed vid. adnot.

praeibat Mithrobarzanes, sequebar ego pone illi adhaerens, donec ad pratum ingens pervenimus asphodelo consitum: ibi tum circumvolitabant nos stridulae mortuorum umbrae. Sensim autem progressi accessimus ad Minois tribunal, qui quidem in solio quodam sublimi sedebat: adstabant autem ipsi Poenae, scelerum vindices genii, et Furiae. Ab alia vero parte adducebantur ordine multi sane longa catena vincti, qui dicerentur esse adulteri, lenones, publicani, adulatores, sycophantae, talisque turba hominum cuncta permiscentium in vita. Seorsim porro divites sordidique foeneratores accedebant pallidi, ventre projecto, podagra capti, boiam singuli canemque (*corvumque*), qui bina talenta pendat, impositum ferentes. Nos igitur prope stantes videbamus, quae fierent, audiebamusque caussam suam agentes, dum adcusarent eos novi

p. 472. *ΦΙΛ.* Τίνες οὗτοι, πρὸς Διός; μὴ γὰρ ὀκνήσῃς καὶ τοῦτο εἰπεῖν.

MEN. Οἶσθά που ταυτασὶ τὰς πρὸς τὸν ἥλιον ἀποτελουμένας [b]) σκιὰς ἀπὸ τῶν σωμάτων;

ΦΙΛ. Πάνυ μὲν οὖν.

MEN. Αὗται τοίνυν, ἐπειδὰν ἀποθάνωμεν, κατηγοροῦσί τε καὶ καταμαρτυροῦσι, καὶ διελέγχουσι τὰ πεπραγμένα ἡμῖν παρὰ τὸν βίον· καὶ σφόδρα (τινὲς αὐτῶν *)) ἀξιόπιστοι δοκοῦσιν, ἅτε ἀεὶ συνοῦσαι [c]), καὶ μηδέποτε ἀφιστάμεναι
12 τῶν σωμάτων. Ὁ δ' οὖν Μίνως ἐπιμελῶς ἐξετάζων ἀπέπεμ-
p. 473. πεν ἕκαστον ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶρον, δίκην ὑφέξοντα κατ' ἀξίαν τῶν τετολμημένων. καὶ μάλιστα ἐκείνων ἥπτετο, τῶν ἐπὶ πλούτοις [d]) τε καὶ ἀρχαῖς τετυφωμένων, καὶ μονονουχὶ καὶ προσκυνεῖσθαι περιμενόντων, τήν τε ὀλιγοχρόνιον ἀλαζονείαν αὐτῶν [e]), καὶ τὴν ὑπεροψίαν μυσαττόμενος· καὶ ὅτι

b) ἀποτελουμένας] ἀποτεινομένας conj. *Hemst.* vel, si ἀποτελουμένας retineatur, vult ὑπὸ τῶν σωμάτων pro ἀπὸ τ. σ. *Belinus* mavult ἀποτεταγμένας. Sed emendatione non opus. Vid. adnot. *) τινὲς αὐτῶν] *Schmiedero* haec corrupta esse videbantur, praeunte *Guyeto*, qui conjiceret καὶ σφόδρα τε αὐταὶ ἀξιοπ. Mihi vero omnino suspectae sunt voces τινὲς αὐτῶν, quippe huc translatae e prioribus κατηγόρουν δὲ αὐτῶν καινοί τινες καὶ παράδοξοι ῥήτορες. Uncinis itaque inclusi. c) συνοῦσαι] ξυνοῦσαι codd. 2954. et 3011. d) πλούτοις] πλούτῳ tres codd. Pariss. et hinc *Schm.* Infra tamen idem retinuit πλούτους, quamquam unus cod. Par. exhibet πλοῦτον. Vid. quae *Reitzius* disputat ad Hermot. c. 9. e) ἀλαζονείαν αὐτῶν] αὐτῶν ἀλαζονείαν cod. 1428., in

quidam atque inopinati oratores.

Phil. Quinam hi, quaeso per Jovem? illud enim quoque ne dicere refugias.

Men. Nostin illas ad solem projectas a corporibus umbras?

Phil. Utique.

Men. Hae igitur ipsae, postquam mortui sumus, adcusant, testimonium adversus nos dicunt, et arguunt, quae a nobis per vitam sunt acta; et valde videntur (earum quaedam) esse fide dignae, quippe quae semper adsint, neque unquam absistant a corporibus. Minos ergo cum cura singulos explorans ablegat ad impiorum sedes, poenas subituros meritas pro facinoribus patratis. Maxime vero acerbius eos tractabat, qui ob divitias et imperia fuerant inflati, et tantum non adorari se

μὴ ἐμέμνηντο θνητοί τε ὄντες αὐτοὶ, καὶ θνητῶν ἀγαθῶν τε- p. 473.
τυχηκότες. οἱ δὲ, ἀποδυσάμενοι τὰ λαμπρὰ ἐκεῖνα πάντα, πλούτους [f]) λέγω, καὶ γένη, καὶ δυναστείας, γυμνοὶ, κάτω νενευκότες παρειστήκεσαν [g]), ὥςπερ τινὰ ὄνειρον ἀναπεμπαζόμενοι τὴν παρ' ἡμῖν εὐδαιμονίαν· ὥςτε ἔγωγε ταῦθ' [h]) ὁρῶν ὑπερέχαιρον, καὶ εἴ τινα γνωρίσαιμι αὐτῶν, προϊὼν ἂν ἡσυχῇ πως, ὑπεμίμνησκον οἷος ἦν παρὰ τὸν βίον, καὶ ἡλίκον ἐφύσα [i]) τότε, ἡνίκα πολλοὶ μὲν ἔωθεν ἐπὶ τῶν πυλώνων [k]) παρειστήκεσαν, τὴν πρόοδον αὐτοῦ περιμένοντες, ὠθούμενοί τε, καὶ ἀποκλειόμενοι [l]) πρὸς τῶν οἰκετῶν. ὁ δὲ μόγις [m]) p. 474.
ἄν ποτε ἀνατείλας αὐτοῖς πορφυροῦς τις, ἢ περίχρυσος, ἢ

quo ordine quid insit suavius, non equidem sentio cum *Belino*. f) πλούτους] πλοῦτον cod. 2957. g) παρειστήκεσαν] παρειστήκεισαν vulg. Quod nos recepimus, reperitur in codd. 2954. et 3011. ut et paullo inferius in 1428. et 3011. h) ταῦθ'] Sic vulgo. In editionem *Reitz.* et hinc in *Bipont.* per errorem haud dubie typographicum irrepsit ταῦτ'. *Schm.* ταῦτα e cod. 3011. i) ἐφύσα τότε] Vitium B. 2. *Bourdelotius* expresserat in P. Etiam *Schmiederus*, fidem, ut sit, trium codd. Pariss. et duarum insuper edd. secutus. Sed illi, *Belino* quidem testante, habent ἐφυσᾶτο τότε. Et in Lips. reperio ἐφύσατό τε, manifesto errore sic scriptum. Nec scite *Schmiederus* ad defendendam pravam lectionem suam provocavit ad c. 18. ubi τὰ τοῦ Σωκράτους σκέλη ἐπεφύσητο nulla ratione convenit cum formula nostra, cui illa notissima subest μέγα φυσᾷν, non φυσᾶσθαι. k) πυλώνων] P. L. Margo A. 1. W. προθύρων, quae interpretatio est. Sic et cod. 2957. Vid. adnot. l) ἀποκλειόμενοι] ἀποσειόμενοι P. margo A. 1. W. et J. male. m) μόγις] una Lips. μόλις.

postulabant, ostentationem eorum brevissimi temporis inanem, et fastum detestatus; itidemque quod non meminissent, se mortales esse, ac bona mortalia sortitos. Hi autem, exutis splendidis istis omnibus, divitiis inquam, genere et imperiis, nudi demisso in terram vultu adstabant, quasi somnium aliquod secum retractantes, quam apud nos habuissent, felicitatem. Quare ego ista cum viderem, impense gaudebam, et, si quem agnoscerem eorum, leniter accedens commonefaciebam, qualis fuisset in vita, et quantos spiritus tunc gessisset, cum multi mane vestibulis adstabant egressum ejus exspectantes, impulsi exclusique a vernulis: hicce vero vix tandem exortus ipsis in veste purpurea, vel auro praetexta, vel vario co-

p. 474. διαποίκιλος, εὐδαίμονας ᾤετο καὶ μακαρίους ἀποφαίνειν τοὺς προσειπόντας, ἢν τὸ στῆθος, ἢ τὴν δεξιὰν προτείναν δοίη
13 καταφιλεῖν. ἐκεῖνοι [n]) μὲν οὖν ἡνιῶντο ἀκούοντες. Τῷ δὲ Μίνωϊ μία τις καὶ πρὸς χάριν ἐδικάσθη δίκη· τὸν γάρ τοι Σικελιώτην Διονύσιον, πολλὰ καὶ ἀνόσια [o]) ὑπό τε Δίωνος κατηγορηθέντα, καὶ ὑπὸ τῆς σκιᾶς [p]) καταμαρτυρηθέντα, παρελθὼν Ἀριστιππος ὁ Κυρηναῖος (ἄγουσι δ' αὐτὸν ἐν τιμῇ, καὶ δύναται [q]) μέγιστον ἐν τοῖς κάτω) μικροῦ δεῖν τῇ Χιμαίρᾳ προσδεθέντα [r]), παρέλυσε τῆς καταδίκης, λέγων πολλοῖς αὐτὸν τῶν πεπαιδευμένων [s]) πρὸς ὀργύριον γενέσθαι δεξιόν.
14 Ἀποστάντες δὲ ὅμως [t]) τοῦ δικαστηρίου πρὸς τὸ κολαστήριον
p. 475. ἀφικνούμεθα. ἔνθα δή, ὦ φίλε, πολλὰ καὶ ἐλεεινὰ ἦν ἀκοῦσαί τε, καὶ ἰδεῖν· μαστίγων τε γὰρ [u]) ὁμοῦ ψόφος ἠκούετο [x]),

n) ἐκεῖνοι] *Hemst.* et *Bipont.* ἐκεῖνο, haud dubie invito editore Batavo, quum vertat: *et illi quidem* etc. et omnes edd. et praeterea quatuor codd. Pariss. habeant ἐκεῖνοι. o) πολλὰ καὶ ἀνόσια] πολλά τε καὶ δεινὰ καὶ ἀνόσια tres codd. Pariss. et *Schm.* ingrate et languide. Cod. 2957. deinceps ὑπὸ τοῦ Δίωνος, omissis, quae sequuntur, καὶ ὑπὸ τ. σκ. καταμαρτυρηθέντα. p) σκιᾶς] Ineptam cunctarum edd. lectionem στοᾶς mutavit *Hemsterhusius* ex emendatione *J. Fr. Gronovii* certissima. q) καὶ δύναται μεγ.] καὶ δ. καὶ μεγ. Argent. non male. r) προσδεθέντα] *Solan.* conj. παραδοθέντα. Propius accesserit παρατεθέντα. Sed vid. adnot. s) πολλοῖς αὐτὸν τῶν πεπαιδευμένων] πολλ. αὐτ. πεπαιδευμένοις cod. 2957. t) ὅμως] *Jacobs.* conj. ὀψέ πως, valde improbabiliter. Vult, opinor, auctor: *quamquam multum delectabamur judicio isto* (ὑπερέχαιρον c. 12.) *tamen* etc. u) et x) γὰρ et ἠκούετο] ejicienda putat *Abresch.* Dilu-

lore distincta, felices putabat beatosque se redditurum salutatores, si pectus, aut dextram porrectam dederit osculari. Et illi quidem pungebantur his auditis. A Minoë vero unum quoddam in gratiam disceptatum est judicium: etenim Siculum Dionysium, multorum ac nefariorum a Dione criminum insimulatum, umbraeque suae testimonio pressum, in medium progressus Aristippus Cyrenaeus (eum in honore habent, multumque pollet apud inferos) jam jam Chimaerae adligatum exsolvit poena, dum diceret, in multis eruditorum pecunia juvandis eum dextre fuisse versatum. Digressi tamen a tribunali ad supplicii locum pervenimus: ibi enimvero, amice mi, multa miserandaque erat audire ac videre; nam simul et flagel-

καὶ οἰμωγὴ τῶν ἐπὶ τοῦ πυρὸς ὀπτωμένων, καὶ στρέβλαι, καὶ p. 475.
κύφωνες, καὶ τροχοί. καὶ ἡ Χίμαιρα ἐσπάραττε, καὶ ὁ Κέρβερος ἐδάρδαπτεν [y]· ἐκολάζοντό τε ἅμα πάντες, βασιλεῖς, δοῦλοι, σατράπαι, πένητες, πλούσιοι, πτωχοί [z]· καὶ μετέμελε πᾶσι τῶν τετολμημένων. ἐνίους δὲ αὐτῶν [a]) καὶ ἐγνωρίσαμεν ἰδόντες, ὁπόσοι ἦσαν τῶν ἐναγχος τετελευτηκότων. οἱ δὲ ἐνεκαλύπτοντο, καὶ ἀπεστρέφοντο· εἰ δὲ καὶ προσβλέποιεν, μάλα δουλοπρεπές τι [b]), καὶ κολακευτικόν· καὶ ταῦτα, πῶς οἴει βαρεῖς ὄντες, καὶ ὑπερόπται παρὰ τὸν βίον; τοῖς μέντοι πένησιν ἡμιτέλεια τῶν κακῶν ἐδίδοτο [c]), καὶ διαναπαυόμενοι [d]) πάλιν ἐκολάζοντο. καὶ μὴν κἀκεῖνα εἶδον τὰ μυθώδη, τὸν Ἰξίονα [e]), καὶ τὸν Σίσυφον, καὶ τὸν Φρύγα Τάνταλον p. 476.
χαλεπῶς ἔχοντα [f]), καὶ τὸν γηγενῆ Τιτυόν· Ἡράκλεις ὅσος·

cidd. Thucyd. p. 726. quippe ab emendatrice manu invecta. Sic scilicet multa quoque alia ejici possent, praesertim in hoc libello. y) ἐδάρδαπτεν] Sic in tribus codd. Pariss. et *Schm.* pro vulg. ἐδάρδαπτε. z) πτωχοί] καὶ πτωχοί iidem, minime vero recte. a) ἐνίους δὲ αὐτῶν] ἐνίους δὲ κατεγνωσμένων tres codd. Pariss. et *Schm.* e glossemate. Deinceps καὶ ἐγνωρίσαμέν γε ἰδόντες codd. 1428. et 3011. importune. b) δουλοπρεπές τι] Sic L. margo A. 1. W. et J. In ceteris τε. *T. H.* Praeter Argent. et Lips., ubi itidem τι. *Lehm.* c) ἐδίδοτο] Sic tres codd. Pariss. et Schol. unde et *Schm.* Vulg. ἐδέδοτο. d) διαναπαυόμενοι] Restitui lectionem P. J. Ald. 2., Arg., Lips. et quatuor codd. Pariss., quam nec *Hemsterhusius* improbavit, et *Schmiederus* recepit. e) Ἰξίονα] Excepta S., quam sequi solet Amst., (et Lips.) omnes edd. Ἡξίονα. f) ἔχοντα] Neque sentio cum *Solano*

lorum sonitus exaudiebatur, et ploratus eorum, qui in igne torrebantur, et tormenta, et cippi, et rotae: Chimaera discerpebat, Cerberus laniando vorabat: una autem omnes puniebantur, reges, servi, satrapae, pauperes, divites, mendici; cunctosque poenitebat patratorum: nonnullos agnovimus etiam conspicati, eorum de numero scilicet, qui nuper vitam finierant: illi vero prae pudore vultus tegebant, seseque avertebant: quod si forte respicerent, valde quidem servilem in modum, atque adulatorie, illi ipsi, qui fuerant quam putas graves, et superbi aliorum contemtores in hac vita: at pauperibus pro dimidia parte malorum immunitas erat concessa; et cum interquievissent, denuo poenis adficiebantur. Porro illa etiam vidi fabulosa, Ixionem, Sisyphum, Phrygem Tantalum male se habentem,

p. 476. 15 ἔκειτο γὰρ [g]) τόπον ἐπέχων ἀγροῦ. Διελθόντες δὲ καὶ τούτους, ἐς τὸ πεδίον ἐξβάλλομεν τὸ Ἀχερούσιον· εὑρίσκομέν τε αὐτόθι τοὺς ἡμιθέους τε, καὶ τὰς ἡρωΐνας, καὶ τὸν ἄλλον ὅμιλον τῶν νεκρῶν κατὰ ἔθνη καὶ κατὰ φῦλα [h]) διαιτωμένους· τοὺς μὲν παλαιούς τινας, καὶ εὐρωτιῶντας, καὶ, ὡς φησιν Ὅμηρος, ἀμενηνούς· τοὺς δὲ νεαλεῖς [i]), καὶ συνεστηκότας· καὶ μάλιστα τοὺς Αἰγυπτίων αὐτοὺς [k]) διὰ τὸ πολυαρκὲς τῆς ταριχείας. το μέντοι διαγινώσκειν [l]) ἕκαστον οὐ πάνυ τι ἦν ῥᾴδιον· ἅπαντες γὰρ ἀτεχνῶς ἀλλήλοις γίνονται [m]) ὅμοιοι, τῶν ὀστέων γεγυμνωμένων· πλὴν μόγις, καὶ διὰ πολλοῦ [n]) ἀναθεωροῦντες, αὐτοὺς ἐγινώσκομεν [o]). ἔκειντο δ' ἐπ' ἀλλή-

frigus orationis, neque, quid opus sit *Hemsterhusii* emendatione ἔχοντας, video. Cf. adnot. Ceterum χαλεπῶς τε ἔχοντα habent tres codd. Pariss. g) γὰρ] γοῦν iidem. Pro ὅσος autem *J. Gronov.* maluit ὅσον, non male. Sed correctione non opus est. h) καὶ κατὰ φῦλα] Sic in tribus codd. Pariss. et *Schm.* sonis ac numeris Homericis adcommodate. Vulg. κατὰ omissum. i) τοὺς δὲ νεαλεῖς] τοὺς δ' ἔτι νεαλεῖς tres codd. Pariss. et *Schm.* k) αὐτοὺς] *Solan.* αὖους conjecit, *Hemsterh.* ἀλύτους, utrumque admodum ingeniose. Vid. tamen adnot. Praeterea vero in tribus codd. Pariss. legitur: καὶ μάλιστα τοὺς Αἰγυπτίους αὐτῶν, perperam. *Traug. Freder. Benedict* in Observatt. ad Lucianum Torgaviae scriptis a. 1814. conj. τοιούτους pro αὐτούς. *J. Seager.* τοὺς Αἰγυπτίους αὐτῶν. l) διαγινώσκειν] διαγιγνώσκειν cod. 3011. et hinc *Schm.* m) γίνονται] γίγνονται *Schm.* ex suo arbitrio. n) πλὴν μόγις, καὶ διὰ πολλοῦ] πλὴν ἀλλὰ μόγις τε καὶ διὰ πολλοῦ ἄν. tres codd. Pariss. et *Schm.* satis verbose ad fastidium usque. o) ἐγινωσκομεν] ἐγιγνώσκομεν tres codd. Pariss. et *Schm.*

terrigenam Tityum: Hercule, quantus erat! jacebat enim spatium occupans agri. His quoque praeteritis, in campum nos inferimus Acherusium, invenimusque ibi semideos, et heroïdas, ceteramque mortuorum in populos et tribus dispertitam turbam ibi commorantem; veteres alios situque mucidos, et, ut ait Homerus, roboris expertes; alios recentes et compactos, illosque inprimis Aegyptiorum fere insolubiles (*inprimis vero illos Aegyptiorum ipsos*) ob conditurae durabilitatem. Quamobrem unumquemque dignoscere non admodum erat facile: omnes enim plane sibi invicem fiunt similes ossibus nudatis: vix tamen (*ac*) permultum tempus contemplati eos noscitabamus. Jacebant au-

λοις p) ἀμαυροὶ, καὶ ἄσημοι, καὶ οὐδὲν ἔτι τῶν παρ' ἡμῖν p. 477.
καλῶν φυλάττοντες. ἀμέλει q), πολλῶν ἐν ταὐτῷ σκελετῶν
κειμένων, καὶ πάντων ὁμοίων r), φοβερόν τι s), καὶ διάκε-
νον δεδορκότων, καὶ γυμνοὺς τοὺς ὀδόντας προφαινόντων,
ἠπόρουν πρὸς ἐμαυτὸν, ᾧ τινι διακρίναιμι τὸν Θερσίτην ἀπὸ
τοῦ καλοῦ Νιρέως, ἢ τὸν μεταίτην Ἶρον ἀπὸ τοῦ Φαιάκων
βασιλέως, ἢ Πυῤῥίαν τὸν μάγειρον ἀπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος· οὐ-
δὲν γὰρ ἔτι τῶν παλαιῶν γνωρισμάτων αὐτοῖς παρέμενεν,
ἀλλ' ὅμοια τὰ t) ὀστᾶ ἦν, ἄδηλα, καὶ ἀνεπίγραφα, καὶ ὑπ'
οὐδενὸς ἔτι διακρίνεσθαι δυνάμενα. Τοιγάρτοι ἐκεῖνα ὁρῶντι 16
ἐδόκει μοι u) ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος πομπῇ τινι μακρᾷ x)
προσεοικέναι, χορηγεῖν δὲ y) καὶ διατάττειν ἕκαστα ἡ Τύχη,
διάφορα καὶ ποικίλα τοῖς πομπεύουσι z) σχήματα a) προς-
άπτουσα· τὸν μὲν γὰρ λαβοῦσα, εἰ τύχοι b), βασιλικῶς δι- p. 478.

p) ἐπ' ἀλλήλοις] ἐπ' ἀλλήλοι, καὶ ἀμ. καὶ ἄσ. codd. 1428. et 3011. q) ἀμέλει] ὥστε P. L. J. margo A. 1. W. est interpretamentum. A. 2. ὥστε ἀμέλει. r) ὁμοίων] ὁμοίως F. s) φοβερόν τι] καὶ φοβερόν τι καὶ cod. 2957. t) ὅμοια τὰ] idem Articulum non habet. u) ὁρῶντι ἐδόκει μοι] ὁρῶντί μοι ἐδόκει codd. 3011. et 1428., qui ordo minus debebat *Belino* placere, quam placuit. x) μακρᾷ] μικρᾷ tres codd. Pariss. inepte. y) δὲ] τε iidem. z) τοῖς πομπεύουσι] τοῖς πομπευταῖς P. L. J. margo A. 1. W. et cod. 2957. In Ald. 2. πομπεύταις, in Argent. et Lips. itidem πομπευταῖς. a) σχήματα] τὰ σχήματα tres codd. Pariss. non male. b) εἰ τύχοι] Sic iidem unice recte pro vulg. ἡ Τύχη. Probarunt illam et *Belinus* ac *Schmied*.

tem acervatim obscuri, ignotique, et nihil eorum, quae apud nos pulchra videbantur, servantes. Quin imo, multis eodem in loco sceletis jacentibus, cunctisque similibus, qui terribile quiddam per vacuos oculorum orbes intuerentur, nudosque dentes ostenderent, mecum haesitabam, quo signo discernerem Thersiten a formoso Nireo, aut mendicum Irum a Phaeacum rege, aut Pyrrhiam coquum ab Agamemnone: nihil enim amplius pristinorum indiciorum ipsis adhaerebat, sed consimilia ossa erant, incerta, nullisque notis inscripta, sic ut a nemine amplius distingui possent. Tum vero ista videnti videbatur mihi hominum vita pompae cujusdam longae similitudinem habere; administrare vero atque ordinare singula Fortuna, diversos ac varios pompam ducentibus habitus adtribuens:

p. 478. σκεύασε [c]), τιάραν τε ἐπιθεῖσα, καὶ δορυφόρους παραδοῦσα, καὶ τὴν κεφαλὴν στέψασα τῷ διαδήματι· τῷ δὲ οἰκέτου σχῆμα περιέθηκε· τὸν δέ τινα καλὸν εἶναι ἐκόσμησε· τὸν δὲ ἄμορφον καὶ γελοῖον παρεσκεύασε· παντοδαπὴν γὰρ οἶμαι δεῖν γενέσθαι [d]) τὴν θέαν. πολλάκις δὲ [e]) διὰ μέσης τῆς πομπῆς μετέβαλε τὰ ἐνίων σχήματα, οὐκ ἐῶσα ἐς τέλος διαπομπεῦσαι, ὡς ἐτάχθησαν, ἀλλὰ μεταμφιέσασα τὸν μὲν Κροῖσον ἠνάγκασε τὴν [f]) οἰκέτου καὶ αἰχμαλώτου σκευὴν ἀναλαβεῖν, τὸν δὲ Μαιάνδριον, τέως ἐν τοῖς οἰκέταις πομπεύοντα, τὴν τοῦ Πολυκράτους [g]) τυραννίδα μετενέδυσε [h]). καὶ μέχρι μέν τινος εἴασε χρῆσθαι τῷ σχήματι· ἐπειδὰν δ' [i]) ὁ τῆς πομπῆς καιρὸς παρέλθῃ, τηνικαῦτα ἕκαστος ἀποδοὺς τὴν σκευὴν, καὶ ἀποδυσάμενος τὸ σχῆμα μετὰ τοῦ σώματος, ὥσπερ ἦν πρὸ τοῦ [k]), γί-

c) διεσκεύασε] ἐσκεύασε P. A. 1. W. d) παντοδαπὴν γὰρ οἶμαι δεῖν γενέσθαι] δεῖν γίνεσθαι A. 1. W. παντ. γὰρ, οἶμαι, δεῖ γενέσθαι edit. P. et cod. 2957. non male. e) πολλάκις δὲ] addunt καὶ quatuor codd. Pariss. et *Schm.* f) τὴν οἰκέτου] praeeuntibus tribus codd. Pariss. et *Schm.* ejeci τοῦ ante οἰκέτου, quippe prorsus alienum. Cf. paullo superius τῷ δὲ οἰκέτου σχῆμα. g) τὴν τοῦ Πολυκράτους] Easdem auctoritates secutus praefixi Polycratis nomini Articulum. Cf. infra τὸ τοῦ Κέκροπος ἢ Ἐρεχθέως σχῆμα. h) μετενέδυσε] „Jure sic repositum in B. 1. 2. P. S. A. cum in vetustis foret *μετενέδησε.*" Sic notatum in *Reitz.* edit. At B. 1. habet *μετενέδησε.* i) ἐπειδὰν δ'] ἐπειδὰν δὲ cod. 3011. k) ὥσπερ ἦν πρὸ τοῦ] E codd. tribus Pariss. *Schmiederus* hunc locum sic dedit: — σώματος, ἐγένοντο, οἷοπερ ἦσαν πρὸ τοῦ γενέσθαι, μηδὲν τοῦ πλησ. διαφέροντες, in

hunc enim oblatum regali (*si casus ita ferret*) cultu instruxit, tiara imposita, satellitibus additis, et capite diademate coronato: alteri servilem schemam circumdedit: alium quendam formae decore ornavit: illum deformem ac ridiculum finxit: ex omnigenis enim, puto, formis decet componi hoc spectaculum. Saepe vero per mediam pompam immutare solet nonnullorum habitus, haud sinens ad finem usque pompae interesse, quo collocati fuerant ordine: atque adeo detracto priore vestitu Croesum coëgit servi captivique ornatum suscipere; Maeandrio contra, qui hactenus in pompa servis erat immixtus, Polycratis tyrannidem induit, eoque ad aliquod tempus permisit uti habitu. Verum ubi pompae tempus praeteriit, tunc unusquisque, reddito ornatu, exutoque habitu cum corpore,

γνεται, μηδὲν τοῦ πλησίον διαφέρων. ἔνιοι δ' [1]) ὑπ' ἀγνω- p. 478.
μοσύνης, ἐπειδὰν ἀπαιτῇ τὸν κόσμον ἐπιστᾶσα ἡ Τύχη, ἄχθον-
ταί γε [m]), καὶ ἀγανακτοῦσιν, ὥσπερ οἰκείων τινῶν στερισκό- p. 479.
μενοι, καὶ οὐχ, ἃ πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο, ἀποδιδόντες. Οἶ-
μαι δέ σε [n]) καὶ τῶν ἐπὶ τῆς σκηνῆς πολλάκις ἑωρακέναι τοὺς
τραγικοὺς ὑποκριτὰς τούτους [o]), πρὸς τὰς χρείας τῶν δραμά-
των ἄρτι μὲν Κρέοντας, ἐνίοτε δὲ Πριάμους γιγνομένους, ἢ
Ἀγαμέμνονας· καὶ ὁ αὐτὸς, εἰ τύχοι, μικρὸν ἔμπροσθεν μάλα
σεμνῶς τὸ τοῦ Κέκροπος ἢ Ἐρεχθέως σχῆμα μιμησάμενος, μετ'
ὀλίγον οἰκέτης προῆλθεν ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ κεκελευσμένος. ἤδη
δὲ πέρας ἔχοντος τοῦ δράματος, ἀποδυσάμενος ἕκαστος αὐτῶν
τὴν χρυσόπαστον ἐκείνην ἐσθῆτα, καὶ τὸ προσωπεῖον ἀποθέ-
μενος, καὶ καταβὰς ἀπὸ τῶν ἐμβατῶν, πένης καὶ ταπεινὸς
περιέρχεται [p]), οὐκ ἔτ' Ἀγαμέμνων ὁ Ἀτρέως, οὐδὲ Κρέων ὁ
Μενοικέως, ἀλλὰ Πῶλος Χαρικλέους Σουνιεὺς ὀνομαζόμενος,

quibus multa offendunt, maxime vero verbum γενέσθαι bis deinceps positum diverso significatu. Nihil mutandum videbatur, nisi quod auctor οἷόσπερ pro ὥσπερ scripsisse existimandus sit. Eandem lectionis varietatem vidimus supra in Somnio c. 17. in simili syntaxi. l) ἔνιοι δ'] ἔνιοι δὲ cod. 1428. m) γε] τε codd. quatuor Pariss. et *Schmied.* ex inscitia ortum. n) Οἶμαι δέ σε] Hoc loco ex A. 1. W. σε inserui: R. subjectum habebat post ἑωρακέναι. *Hemst.* o) ὑποκριτὰς τούτους] τούτους ὑποκριτὰς cod. 1428. p) περιέρχεται] περίεισιν tres codd. Pariss. et *Schm.*

qualis erat ante, fit, nihil ab alio quolibet diversus. Sunt autem, qui prae dementia, quando repetit ornatum instans ipsis Fortuna, graviter ferunt, atque indignantur, quasi propriis suis rebus orbati, non ea reddentes, quae ad parvum tempus mutua sumserant. Opinor autem, eorum, qui versantur in scena, saepe te vidisse tragicos actores istos, qui, prout usus fabularum poposcerit, nunc Creontes, alias Priami fiunt, aut Agamemnones: idemque, si forte, qui paullo ante valde magnifice Cecropis aut Erechthei personam sustinuit, confestim servus prodire solet a poëta jussus: at finito jam dramate, cum exuerit eorum quisque auro sparsam illam vestem, personam posuerit, et descenderit a cothurnis, pauper et humilis obambulat, non amplius Agamemnon Atrei filius, neque Creon Menoecei, sed Polus Chariclis Suniensis nomine nunc suo

p. 479. ἢ Σάτυρος ὁ Θεογείτωνος Μαραθώνιος. τοιαῦτα καὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματά ἐστιν, ὡς τότε μοι ὁρῶντι ἔδοξεν.

p. 480. 17 ΦΙΛ. Εἰπέ [q]) μοι, ὦ Μένιππε, οἱ δὲ τοὺς πολυτελεῖς τούτους καὶ ὑψηλοὺς τάφους [r]) ἔχοντες ὑπὲρ γῆς, καὶ στήλας, καὶ εἰκόνας, καὶ ἐπιγράμματα, οὐδὲν τιμιώτεροι παρ' αὐτοῖς εἰσι τῶν ἰδιωτῶν νεκρῶν;

ΜΕΝ. Ληρεῖς, ὦ οὗτος. εἰ γοῦν [s]) ἐθεάσω τὸν Μαυσωλὸν αὐτὸν (λέγω δὲ τὸν Κάρα, τὸν ἐκ τοῦ τάφου περιβόητον) εὖ οἶδα ὅτι οὐκ ἂν ἐπαύσω γελῶν· οὕτω ταπεινὸς [t]) ἔῤῥιπτο ἐν παραβύστῳ που, λανθάνων ἐν τῷ λοιπῷ δήμῳ τῶν νεκρῶν, ἐμοὶ δοκεῖν, τοσοῦτον ἀπολαύων τοῦ μνήματος, παρ'

q) Εἰπέ μοι] εἰπὲ δέ μοι cod. 3011. quod probatum *Belino Schmiederus* recepit nimia facilitate. Nam quum satis crebro occurrat εἰπὲ δὲ, ita tamen, nisi cum magna offensione, occurrere non potest, ut statim aliud δὲ sequatur, ut h. l. An forte Diall. Deor. XXII, 4. in. *Lucianum* credamus scribere potuisse: Εἰπὲ δέ μοι, γεγάμηκας δὲ ἤδη; vel Diall. Marinn. III, 2. ἐκεῖνο δέ μοι εἰπὲ, ποῦ δὲ τὴν Ἀρέθουσαν εἶδες; Minime. Scripsit auctor: εἰπέ μοι, — οἱ δὲ, ratione ea, quae cum dialogi natura plane conveniat. E. g. Char. s. Contempl. c. 12. Solon ad Croesum: Εἰπέ μοι, σίδηρος δὲ φύεται ἐν Λυδίᾳ; et Diall. Deor. IV, 2. in. vulgo recte legitur: Εἰπέ μοι, Διὸς δὲ οὐκ ἤκουσας ὄνομα etc. neque debebat δὲ eidem *Schmiedero* suspectum videri, quod in uno cod. Paris. non reperiretur. Praeterea cf. Somn. s. Gall. c. 24. in. Anachars. c. 21. Diall. Mortt. III, 2. r) τάφους] omissum in cod. 3011. et καὶ ante ὑψηλοὺς abest a B. 1. s) γάρ] γοῦν P. L. Hae particulae in codd. inter se crebro permutantur. *T. H.* Ego γοῦν eo minus dubitabam scribere, quum etiam in Ald. 2. legatur. *Lehm.* t) ταπεινῶς] ταπεινὸς P. L. margo A. 1. W. quod vulgata lectione non est deterius.

dictus, aut Satyrus Theogitonis Marathonius. Perinde atque ista hominum res sunt, ut mihi tum videnti adparuit.

Phil. At dic mihi, quaeso, Menippe, qui sumtuosa ista sepulcrorum et celsa monumenta habent in terris, columnas, imagines, atque inscriptiones, nihilne sunt honoratiores apud eos, quam plebeji mortui?

Men. Deliras, o bone: quod si conspexisses Mausolum ipsum, Carem illum dico, cujus ex monumento late fama circumfertur, id quidem bene scio, te cessaturum non fuisse a ridendo; tam humiliter abjectus erat in angulo quodam remoto, latens in reliqua mortuorum gente, tantum, opinione mea, fructus capiens ex monumento, quantum

ὅσον ἐβαρύνετο τηλικοῦτον ἄχθος ἐπικείμενος. ἐπειδὰν γὰρ, ὦ p. 480.
ἑταῖρε, ὁ Αἰακὸς ἀπομετρήσῃ ἑκάστῳ τὸν τόπον (δίδωσι δὲ τὸ μέγιστον οὐ πλέον ποδὸς) ἀνάγκη ἀγαπῶντα κατακεῖσθαι πρὸς τὸ μέτρον συνεσταλμένον. πολλῷ δ' ἂν οἶμαι μᾶλλον ἐγέλασας [u]), εἰ ἐθεάσω τοὺς παρ' ἡμῖν βασιλέας [x]), καὶ σατράπας πτωχεύοντας παρ' αὐτοῖς, καὶ ἥτοι ταριχοπωλοῦντας ὑπ' ἀπορίας, ἢ τὰ πρῶτα διδάσκοντας γράμματα, καὶ ὑπὸ τοῦ τυχόν- p. 481.
τος ὑβριζομένους, καὶ κατὰ κόρρης παιομένους, ὥςπερ τῶν ἀνδραπόδων τὰ ἀτιμότατα. Φίλιππον γοῦν τὸν Μακεδόνα ἐγὼ θεασάμενος οὐδὲ κρατεῖν ἐμαυτοῦ δυνατὸς ἦν· ἐδείχθη δέ μοι ἐν γωνιδίῳ τινὶ μισθοῦ ἀκούμενος [y]) τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδημάτων. πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλους ἦν ἰδεῖν ἐν ταῖς τριόδοις μεταιτοῦντας, Ξέρξας λέγω, καὶ Δαρείους, καὶ Πολυκράτεις [z]).

T. H. Exhibetur etiam a cod. 3011. Unde cum *Schmied.* restitui. Pro ἔῤῥιπτο autem codd. 1428. et 2954. habent ἔκειτο, manifestum interpretamentum. *Lehm.* u) ἐγέλασας] Sic recte tres codd. Pariss. et hinc *Schm.* Sensui suo obsecutus, aut veteribus versionibus, *Hemsterhusius* reddidit: *risisses*, tanquam legisset ἐγέλασας. Contra ἐγέλας esset: *rideres.* Frequens autem est in libris Imperfectorum et Aoristorum permutatio, etiam in his Lucianeis. x) βασιλέας] βασιλεῖς tres codd. Pariss. et *Schmied.* Sed formam plenam s. ionicam vid. in Charon. c. 18. Ver. Hist. II, 34. Saturn. c. 9., quamquam et τοὺς βασιλεῖς reperias in Navig. fin. y) ἀκούμενος] ἀσκούμενος cod. 1428. per errorem. z) Πολυκράτεις] Πολυκράτας idem cod., si recte vidit *Belinus.* Forsitan Πολυκράτεας scriptum ab isto librario, neque vero, opinor, ab hujus libelli auctore.

gravabatur tam grandi onere pressus: nam, amice, postquam Aeacus admensus est suum singulis locum, (tribuit autem ad summum non plus pede) eo necesse est contentos decumbere corpore ad modulum spatii contracto. Jam porro multo magis, puto, risisses, si spectasses illos, qui reges apud nos et satrapae fuerant, mendicantes ibi, et vel salsamentarios ex inopia, vel elementa prima docentes, dum a quolibet ex vulgo contumelias, et alapas in caput impactas patiuntur, perinde ac mancipiorum vilissima. Philippum ergo Macedonem quando contemplabar, plane me continere non poteram: scilicet monstrabatur mihi in angulo quodam mercede resarciens adtritos calceos. Multos praeterea alios videre licebat in triviis stipem petentes, Xerxas inquam, Darios et Polycrates.

18 *ΦΙΛ.* Ἄτοπα διηγῇ τὰ περὶ τῶν βασιλέων, καὶ μικροῦ δεῖν ἄπιστα. τί δὲ ὁ Σωκράτης ἔπραττε, καὶ Διογένης, καὶ εἴ τις ἄλλος τῶν σοφῶν;

ΜΕΝ. Ὁ μὲν Σωκράτης κἀκεῖ περιέρχεται [a]) διελέγχων ἅπαντας· σύνεισι [b]) δ' αὐτῷ Παλαμήδης, καὶ Ὀδυσσεὺς, καὶ Νέστωρ, καὶ εἴ τις ἄλλος λάλος νεκρός. ἔτι μέντοι ἐπεφύσητο [c]) αὐτῷ, καὶ διῳδήκει ἐκ τῆς φαρμακοποσίας τὰ σκέλη. ὁ δὲ βέλτιστος Διογένης παροικεῖ [d]) μὲν Σαρδαναπάλῳ τῷ Ἀσσυρίῳ, καὶ Μίδᾳ τῷ Φρυγὶ, καὶ ἄλλοις τισὶ τῶν πολυτελῶν.
p. 482. ἀκούων δὲ ὀλοφυρομένων αὐτῶν, καὶ τὴν παλαιὰν τύχην [e]) ἀναμετρουμένων [f]), γελᾷ τε καὶ τέρπεται, καὶ τὰ πολλὰ ὕπτιος κατακείμενος ᾄδει μάλα τραχεῖα καὶ ἀπηνεῖ τῇ φωνῇ, τὰς οἰμωγὰς αὐτῶν ἐπικαλύπτων, ὥστε ἀνιᾶσθαι τοὺς ἄνδρας, καὶ διασκέπτεσθαι μετοικεῖν οὐ φέροντας τὸν Διογένην.

a) περιέρχεται] περίεισι codd. 1428. et 2954. et hinc *Schm.* Eadem variatio, quae c. 16. b) σύνεισι] σύνεστι cod. 2954. probatum *Belino*, temere. c) ἐπεφύσητο] Hoc notatum ad oram A. 1. W. probavi, quod mihi juxta cum H. *Stephano* rectius videtur, quam ἐπεφύσησητο omnium Edd. excepta J. et V. 2. (nec non B. 4. *Lehm.*) *Aristoph.* Plut. v. 699. c — ἡ γαστὴρ γὰρ ἐπεφύσητό μου. *T. H.* d) παροικεῖ] συμπαροικεῖ *Belin.* et *Schm.* codd. 1428. et 2954. συμπαρωκεῖ. Retinui vulgatam ob similitudinem loci Diall. Mortt. II. in. e) τὴν παλαιὰν τύχην] τὴν τύχην τὴν πάλαι conj. *Belin.* Sic mutatur quidem textus, neque vero emendatur, nedum restituitur. f) ἀναμετρουμένων] ἀναμετροῦντων A. P. *T. H.* Sic et Ald. 2., quum Ald. 1. habeat ἀναμετρουμένων.

Phil. Absurda narras de regibus, et parum abest, quin incredibilia. Quid autem Socrates agebat et Diogenes, et si quis alius sapientum?

Men. Socrates ibi quoque obambulat redarguens omnes: adsunt autem ipsi Palamedes, Ulysses, Nestor, et si quae alia est umbra garrula: adhucdum vero inflata illi erant, atque extumuerant e veneni potu crura. Optimus autem Diogenes habitat juxta Sardanapalum Assyrium, Midam Phrygem, et alios quosdam hominum splendidorum: eos cum audit plorantes, pristinamque fortunam animo remetientes, ridet ac delectatur; tum plurimum supinus recumbens cantat, valde aspera ac dura voce ejulatus eorum abscondens; quod illi adeo moleste patiuntur, ut consilia volvant migrandi, non ferentes Diogenem.

ΦΙΛ. Ταυτὶ μὲν ἱκανῶς. τί δὲ τὸ ψήφισμα ἦν, ὅπερ ἐν 19
ἀρχῇ ἔλεγες κεκυρῶσθαι κατὰ τῶν πλουσίων;

ΜΕΝ. Εὖγε ὑπέμνησας· οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως, περὶ τούτου [g] *λέγειν προθέμενος, πάμπολυ ἀπεπλανήθην τοῦ λόγου. διατριβόντος γάρ μου παρ' αὐτοῖς, προὔθεσαν οἱ πρυτάνεις ἐκκλησίαν περὶ τῶν κοινῇ συμφερόντων. ἰδὼν* [h] *οὖν πολλοὺς συνθέοντας, ἀναμίξας ἐμαυτὸν τοῖς νεκροῖς, εὐθὺς εἷς καὶ αὐτὸς ἦν τῶν ἐκκλησιαστῶν. διωκήθη μὲν οὖν καὶ ἄλλα, τελευταῖον δὲ τὸ περὶ* [i] *τῶν πλουσίων. ἐπεὶ γὰρ* [k] *αὐτῶν κατηγόρητο πολλὰ καὶ δεινὰ, βία, καὶ ἀλαζονεία, καὶ ὑπερο-* p. 483.
ψία, καὶ ἀδικία, τέλος ἀναστάς τις τῶν δημαγωγῶν ἀνέγνω ψήφισμα τοιοῦτον.

ΨΗΦΙΣΜΑ.

Ἐπειδὴ πολλὰ καὶ παράνομα οἱ πλούσιοι δρῶσι παρὰ τὸν 20
βίον ἁρπάζοντες, καὶ βιαζόμενοι, καὶ πάντα τρόπον τῶν πενήτων καταφρονοῦντες, Δέδοκται [l] *τῇ βουλῇ, καὶ τῷ δήμῳ,*

Vid. infra Adnot. *Lehm.* g) *περὶ τούτου*] addunt codd. 1428. et 2954. *ἐν ἀρχῇ*, ex antecedenti quaestione huc delatum. h) *ἰδὼν*] ὁρῶν cod. 1428. i) *περὶ*] F. *παρὰ* correctum in A. 1. quam reliquae sequuntur. k) *ἐπεὶ γὰρ*] conj. *Hemst.* *ἐπεὶ γοῦν*. Vid. Adnot. l) *Δέδοκται*] δεδόχθω codd. 1428. et 2954.

Phil. Ista quidem satis: sed quid erat illud plebiscitum, quod initio dicebas perlatum esse adversus divites?

Men. Bene vero submonuisti: nescio enim quomodo, cum de eo dicere proposuissem, longissime aberrarim ab instituto sermone. Ergo dum versabar apud inferos, edixerunt prytanes comitia de rebus ad communem utilitatem pertinentibus: ego, qui multos viderem concurrentes, immixtus umbris statim unus eram illorum, quibus in concionem veniendi jus erat: tum igitur et alia sunt administrata, et denique quod ad divites spectabat negotium. Itaque cum criminum adcusati essent multorum et gravium, violentiae, adrogantiae, superbiae, injustitiae, tandem surgens aliquis populi moderatorum praelegit scitum tale.

PSEPHISMA.

Quandoquidem multa et injusta divites perpetrant in vita rapiendo, vim inferendo, omnibusque modis pauperes despicatui habendo,

p. 483. ἐπειδὰν ἀποθάνωσι, τὰ μὲν σώματα αὐτῶν κολάζεσθαι, καθάπερ καὶ τὰ τῶν ἄλλων πονηρῶν· τὰς δὲ ψυχὰς, ἀναπεμφθείσας ἄνω ἐς τὸν βίον, καταδύεσθαι [m]) ἐς τοὺς ὄνους, ἄχρις ἂν ἐν τῷ τοιούτῳ διαγάγωσι μυριάδας ἐτῶν πέντε καὶ εἴκοσιν, ὄνοι ἐξ ὄνων γιγνόμενοι [n]), καὶ ἀχθοφοροῦντες, καὶ ὑπὸ τῶν πενήτων ἐλαυνόμενοι· τοὐντεῦθεν δὲ λοιπὸν ἐξεῖναι αὐτοῖς ἀποθανεῖν. Εἶπε τὴν γνώμην Κρανίων Σκελετίωνος Νεκυσιεὺς, φυλῆς Ἀλιβαντίδος [o]).

Τούτου ἀναγνωσθέντος τοῦ ψηφίσματος ἐπεψήφισαν μὲν
p. 484. αἱ ἀρχαὶ, ἐπεχειροτόνησε δὲ τὸ πλῆθος, καὶ ἐνεβριμήσατο ἡ Βριμὼ, καὶ ὑλάκτησεν ὁ Κέρβερος· οὕτω γὰρ ἐντελῆ γίγνεται,
21 καὶ κύρια [p]) τὰ ἀνεγνωσμένα. Ταῦτα μὲν δή σοι [q]) τὰ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. ἐγὼ δὲ, οὗπερ ἀφίγμην ἕνεκα, τῷ Τειρεσίᾳ προσελθὼν ἱκέτευον αὐτὸν, τὰ πάντα διηγησάμενος, εἰπεῖν πρός με, Ποῖόν τινα ἡγεῖται τὸν ἄριστον βίον. ὁ δὲ γελάσας (ἔστι δὲ τυφλόν τι γερόντιον, καὶ ὠχρὸν, καὶ λεπτόφωνον)

m) καταδύεσθαι] Ex A. J. V. 2. quibus adsentitur Margo A. 1. W. Ceterae Edd. F. in qua καταλύεσθαι, sequuntur. *T. H.* Vid. Adnot. *Lehm.* n) γιγνόμενοι] γινόμενοι cod. 1428. o) Ἀλιβαντίδος] A. P. idemque adscriptum in ora A. 1. W. Cunctae Edd. Ἀλιβαντιάδος. *T. H.* Sic et cod. 1428. ergo ceteri Pariss., ut opinari licet, Ἀλιβαντίδος. Cf. Adnot. *Lehm.* p) κύρια] κυρία, ut paroxytonon utraque Ald. et Bas. 1. et 3. q) σοι] σου cod. 1428.

visum est Senatui Populoque, ut, cum obierint, eorum corpora poenas subeant, non secus atque aliorum improborum; animas autem sursum remissas in vitam demergi in asinos, usque dum in tali statu transegerint bis centum et quinquaginta mille annos, asini ex asinis prognati, onera ferentes, atque a pauperibus acti: exinde demum ut liceat ipsis mori. Dixit sententiam Cranion Sceletionis F. Necysiensis, tribu Alibantide.

Hoc lecto psephismate suffragia dant magistratus, scivit plebs, infremuit Brimo, et latravit Cerberus: nam eo pacto firma fiunt et rata, quae lecta fuerunt. Atque haec tibi sunt acta in concione. Ego porro, cujus gratia eo veneram, Tiresiam adii, eumque supplex rogavi, re tota narrata, ut exponeret mihi, qualem tandem ducat optimam vitam. Tum ille risu sublato, (est autem captus oculis seniculus, pallidus, et tenuissima voce) fili,

Ὦ τέκνον, φησὶ, τὴν μὲν αἰτίαν οἶδά σου r) τῆς ἀπορίας, p. 484.
ὅτι παρὰ τῶν σοφῶν ἐγένετο, οὐ τὰ αὐτὰ s) γιγνωσκόντων
ἑαυτοῖς· ἀτὰρ οὐ θέμις λέγειν πρὸς σέ· ἀπείρηται γὰρ ὑπὸ p. 485.
τοῦ Ῥαδαμάνθυος. μηδαμῶς, ἔφην, ὦ πατέριον, ἀλλ' εἰπὲ,
καὶ μὴ περιΐδῃς με σοῦ τυφλότερον t) περιιόντα ἐν τῷ βίῳ. ὁ
δὲ δή με ἀπαγαγὼν u), καὶ πολὺ τῶν ἄλλων ἀποσπάσας, ῥῆ-
μα προσκύψας πρὸς τὸ οὖς φησὶν, Ὁ τῶν ἰδιωτῶν ἄριστος
βίος, καὶ σωφρονέστερος· ὡς τῆς ἀφροσύνης παυσάμενος τοῦ
μετεωρολογεῖν, καὶ τέλη καὶ ἀρχὰς ἐπισκοπεῖν, καὶ καταπτύσας
τῶν σοφῶν τούτων συλλογισμῶν, καὶ τὰ τοιαῦτα λῆρον ἡγη-
σάμενος, τοῦτο μόνον ἐξ ἅπαντος θηράσῃ, ὅπως, τὸ παρὸν
εὖ θέμενος x), παραδράμῃς γελῶν τὰ πολλὰ, καὶ περὶ μηδὲν p. 486.
ἐσπουδακώς.

r) σου] σοι P. Margo A. 1. W. Defendi poterat: sed longe melior vulgata. s) τὰ αὐτὰ] ταὐτὰ cod. 1428. t) τυφλότερον] Sic non paucae Edd. in his Ald. 1. 2. Arg. et Lips. pro vulg. τυφλώτερον, quam ego improbam habeo scripturam: recte scriptum μικρότερον Charon. c. 16. Prom. s. Cauc. c. 13. Calumn. N. Tem. Cred. c. 3. σφοδρότερον Adv. Indoct. c. 9. Pisc. c. 23. θερμότεροι Nigr. c. 5. τερπνοτέρα Amorr. c. 12. σεμνότερα Diall. Mortt. XI, 3. de Sacriff. c. 15. Pisc. c. 39. et σεμνότατος Prometh. in Verbb. c. 6. Nigr. c. 21. Vit. Auct. c. 2. Pisc. c. 23. 25. etc. u) ἀπαγαγὼν] ἀγαγὼν codd. 1428. et 2954. x) εὖ θέμενος] εὐθέμενος uno verbo in Arg. et Lips. quemadmodum paullo ante ἐξάπαντος, etiam in Ald. utraque.

inquit, caussam novi tuae fluctuationis a sapientibus esse ortam, qui secum ipsi dissident: at fas non est haec ad te proloqui; interdictum enim a Rhadamantho. Nullo pacto, inquam, suavissime pater: quin eloquere, neque me asperneris, qui te ipso caecior oberrem in vita. Ille enimvero, cum me seduxisset, longeque ab aliis (*a ceteris*) abstraxisset, leniter inclinatus ad aurem, Idiotarum, ait, optima est vita, et prudentissima. Quare tu, posita dementia rimandi coelestia, et fines ac principia rerum inspiciendi, despues solertes illos syllogismos, et haec talia pro nugis ducens illud ex omnibus unum modo venabere, ut eo, quod in manibus est, sapienter usus praetercurras ridendo pleraque, nec quicquam serio studio consec-

Par. H. e.g.Od. XI, 538. 572.etc.

ὡς εἰπὼν πάλιν ὥρτο κατ' Ἀσφοδελὸν λειμῶνα.

22 Ἐγὼ δὲ, (καὶ γὰρ ἤδη ὀψὲ ἦν), ἄγε δὴ, ὦ Μιθροβαρζάνη, φημὶ, τί διαμέλλομεν, καὶ οὐκ ἄπιμεν αὖθις ἐς τὸν βίον; ὁ δὲ πρὸς ταῦτα, θάῤῥει, φησὶν, ὦ Μένιππε· ταχεῖαν γάρ σοι καὶ ἀπράγμονα ὑποδείξω ἀτραπόν· καὶ δὴ ἀπαγαγών με πρός τι χωρίον τοῦ ἄλλου ζοφερώτερον, δείξας τῇ χειρὶ πόῤῥωθεν ἀμαυρόν τι καὶ λεπτὸν ὥςπερ διὰ κλειθρίας ἐρρέον y) φῶς, Ἐκεῖνο, ἔφη, ἐστὶ τὸ ἱερὸν τοῦ Τροφωνίου, κἀκεῖθεν κατέρχονται z) οἱ ἀπὸ Βοιωτίας· ταύτην οὖν ἄνιθι, καὶ εὐθὺς ἔσῃ ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. Ἡσθεὶς δὲ τοῖς εἰρημένοις ἐγὼ, καὶ τὸν μάγον ἀσπασάμενος, χαλεπῶς μάλα διὰ τοῦ στομίου ἀνερπύσας, οὐκ οἶδ' ὅπως a) ἐν Λεβαδείᾳ γίγνομαι.

y) ἐρρέον φῶς] φῶς εἰρρέον codd. 1428. et 2954. z) κατέρχονται] κατιᾶσιν tres codd. Pariss. et hinc *Schm.* De iisdem in eandem speluncam descendentibus idem verbum κατέρχεσθαι in Diall. Mortt. III, 1. a) οὐκ οἶδ' ὅπως] οὐκ οἶδα ὅπως conj. *Belin.* paene pueriliter.

teris. Haec ubi dixit, recepit se in asphodelo consitum pratum. Atque ego, (etenim jam serum erat,) Age vero, Mithrobarzanes, inquam, quid ultra moramur, et non abimus iterum in vitam? Ad haec ille, bono, inquit, esto animo, Menippe: brevem equidem tibi et minime molestum ostendam tramitem: simul abduxit me ad quendam locum reliquis (*altero*) caliginosiorem, ostendensque manu procul obscurum aliquod et tenue tanquam per fenestram influens lumen, Illud, ait, est Trophonii fanum, atque inde descendunt Boeoti. Hac igitur enitere, et statim eris in Graecia. Ego vero dictis delectatus, salutatoque mago, cum difficulter admodum per angustum ostium erepsissem, nescio quomodo in Lebadia adsum.

ΧΑΡΩΝ a)

Η ΕΠΙΣΚΟΠΟΥΝΤΕΣ.

ΕΡΜΗΣ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝ.

Argum. Fingit *Lucianus* Charonem, venia in unum diem cymbae relinquendae impetrata, ad res superas escendisse, ibique Mercurio forte obviam factum, hujusque vetere amicitia et insigni solertia rerumque humanarum cognitione usum, ex edito quodam loco multiplicem hominum paene omnium tum stultitiam, tum miseriam, partim cum risu, partim cum aliqua misericordia, contemplari. Ingeniosissime et artificiosissime compositum opus, abundans verae sapientiae decretis et praeceptis, nec destitutum humanitatis cujusdam vere christianae vestigiis, quantum quidem id per satyrae licentiam licebat. Forma est illa *Luciani* propria, quam constat dramatica et dialogica mixta contineri. Tempus, quo haec acta finguntur, est aetas Cyri majoris, Croesi et Solonis, circa annum a Ch. sexcentesimum. Locus, unde contemplatio vitae terrestris fit, Phocidis et Thessaliae confinium.

ΕΡΜ. Τί γελᾷς, ὦ Χάρων; ἢ τί τὸ πορθμεῖον ἀπολιπὼν δεῦρο ἀνελήλυθας, ἐς τὴν παροῦσαν ἡμέραν b) οὐ πάνυ εἰωθὼς ἐπιχωριάζειν τοῖς ἄνω πράγμασιν; 1

a) ΧΑΡΩΝ] Sic A. 1. et 2. et recentiores. In B. 1. et 3. prolixius inscriptum: Ἑρμοῦ, Χάρωνος, Κροίσου καὶ Σόλωνος, ἢ Ἐπ. b) ἐς τὴν παροῦσαν ἡμέραν] ἐς τὴν ἡμετέραν

CHARON

SIVE CONTEMPLANTES.

MERCURIUS ET CHARON.

Merc. Quid tu rides, Charon? quidve navicula derelicta huc evasisti, ad praesentem usque diem non valde solitus frequentare res superas?

p. 487. *ΧΑΡ.* Ἐπεθύμησα, ὦ Ἑρμῆ, ἰδεῖν ὁποῖά ἐστι τὰ ἐν τῷ βίῳ, καὶ ἃ πράττουσιν οἱ ἄνθρωποι ἐν αὐτῷ, ἢ τίνων στερούμενοι πάντες οἰμώζουσι κατιόντες παρ' ἡμᾶς [c])· οὐδεὶς γὰρ αὐτῶν ἀδακρυτὶ διέπλευσεν. αἰτησάμενος οὖν παρὰ τοῦ Ἅιδου καὶ αὐτὸς, ὥςπερ καὶ ὁ Θέτταλος ἐκεῖνος νεανίσκος, μίαν
p. 488. ἡμέραν λειπόνεως γενέσθαι, ἀνελήλυθα ἐς τὸ φῶς· καί μοι δοκῶ [d]) ἐς δέον ἐντετυχηκέναι σοί· ξεναγήσεις γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι με ξυμπερινοστῶν, καὶ δείξεις ἕκαστα [e]), ὡς ἂν εἰδὼς ἅπαντα.

ΕΡΜ. Οὐ σχολή μοι, ὦ πορθμεῦ· ἀπέρχομαι γάρ τι διακονησόμενος τῷ [f]) ἄνω Διῒ τῶν ἀνθρωπικῶν· ὁ δὲ ὀξύθυ-
p. 489. μός τέ ἐστι, καὶ δέδια μὴ βραδύνοντά [g]) με ὅλον ὑμέτερον ἐάσῃ εἶναι, παραδοὺς τῷ ζόφῳ· ἤ, ὅπερ τὸν Ἥφαιστον πρώην
Homer. Il. I. v. 590. sq. ἐποίησε, ῥίψῃ κἀμὲ τεταγὼν [h]) τοῦ ποδὸς ἀπὸ τοῦ θεσπεσίου

codd. Pariss. 1428. 2954. 3011. „minus bene", ait *Belinus*. Ceterum veram distinctionem restituit *Hemsterhusii* acumen, quum olim distinctum fuisset post *ἡμέραν*. Modo pro *δεῦρο* ἀνελήλυθας in cod. 2957. legitur *δεῦρ' ἐλήλυθας*. c) *ἡμᾶς*] *ὑμᾶς F.* d) *δοκῶ*] *δοκεῖ* vitiose S. et A. e) *ἕκαστα*] *ἅπαντα* 1428., si recte vidit retulitve *Belinus*, per errorem e sequentibus ortum. f) *τῷ*] Sola F. *τῶν* male. g) *βραδύνοντα*] *βραδύνοντα* 1428. h) *τεταγὼν*] Ita ex *Homero* rescripsimus cum *Schm.* e Schol. et codd. 1428. 2954. 3011. Gorl. pro vulg. *τεταγώς*. In Gorl. voces *τοῦ ποδὸς* omissae. Pro *κἀμὲ Guyet.* conj. *χαμαί*.

Char. Desideravi, Mercuri, inspicere, qualia sint, quae versantur in vita, quaeque ibi agant homines: deinde quibus privati omnes plorent, ubi deorsum venerint ad nos: nullus enim eorum sine lacrimis trajecit. Quare postulata ab Orco, non secus ac Thessalus ille juvenis, ad unum diem linquendae navis venia, escendi in lucem; mihique videor in te peropportune incidisse: non enim dubito, quin hospitem amice ducturus sis, mecum obeundo singula monstrandoque, ut qui noris omnia.

Merc. Non sane vacat, Portitor: etenim propero curaturus supero Jovi quiddam negotioli humani: hicce vero, quippe facilis irasci, metuo ne me cessantem vestrae ditionis esse totum sinat traditum in tenebras; aut, quod Vulcano nuperrime fecit, me quoque projiciat pede correptum de sa-

βηλοῦ, ὡς ὑποσκάζων [i]) γέλωτα παρέχοιμι καὶ αὐτὸς οἰνο- p. 489.
χοῶν.

ΧΑΡ. Περιόψει οὖν με ἄλλως πλανώμενον ὑπὲρ γῆς, καὶ ταῦτα ἑταῖρος, καὶ ξύμπλους, καὶ ξυνδιάκτορος [k]) ὤν; καὶ μὴν καλῶς εἶχεν, ὦ παῖ Μαίας [l]), ἐκείνων γοῦν σε με- p. 490.
μνῆσθαι, ὅτι μηδεπώποτέ σε ἢ ἀντλεῖν ἐκέλευσα, ἢ πρόσκωπον εἶναι· ἀλλὰ σὺ μὲν ῥέγκεις ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἐκτα-θεὶς, ὦμους οὕτω καρτεροὺς ἔχων· ἢ εἴ τινα λάλον [m]) νεκρὸν εὕροις, ἐκείνῳ παρ' ὅλον τὸν πλοῦν διαλέγῃ [n]). ἐγὼ δὲ πρες-βύτης ὢν, τὴν δικωπίαν ἕλκων, ἐρέττω μόνος. ἀλλὰ πρὸς τοῦ πατρὸς, ὦ φίλτατον Ἑρμίδιον [o]), μὴ καταλίπῃς με· περιή-γησαι δὲ τὰ ἐν τῷ βίῳ ἅπαντα, ὥς τι καὶ ἰδὼν ἐπανέλθοιμι· ὡς [p]) ἦν με σὺ ἀφῇς, οὐδὲν τῶν τυφλῶν διοίσω· καθάπερ γὰρ ἐκεῖνοι σφάλλονται διολισθαίνοντες [q]) ἐν τῷ σκότῳ, οὗ-

i) ὑποσκάζων] ὑποσκάζοντα 3011. per errorem librarii. k) ξυνδιάκτορος] Ita *Schm.* e 2950. et 3011. pro συνδ. vulg. In B. 3. συνδιάτορος, quod *Palmerius*, non consultis aliis edd., sua ratione emendare conatus est. Vid. Adnot. l) ὦ παῖ Μαίας] ὦ Μαίας παῖ 1428. 2954. 3011. m) λάλον] ex emendatione *Benedicti* et *Brod.*, quam *Hemst.* et recentt. receperunt pro vulg. ἄλλον. Deinceps εὕρῃς 3011. n) διαλέγῃ] διελέγῃ 3011. o) Ἑρμίδιον] Sic *Solan.*, *Hemst.* et recentt. Vulg. Ἑρμήδιον. Marg. A. 1. W. et codd. quatuor Pariss. et Gorl. Ἑρμάδιον. p) ὡς] ὃς conj. *T. Fr. Benedict.* Paullo post ἀφεὶς 2954. q) διολισθαίνοντες] διολισθά-

cro coeli limine, ut subclaudo gressu risum et ipse praebeam vinum ministrans.

Char. Ergo te nulla mei cura tanget temere oberrantis in terra, idque cum sodalis sis, mecumque simul naviges et umbras transvehas. Atqui non indecorum erat, Majae fili, eorum quidem ut meminisses, quod nunquam te antliam ducere jussi, nec remis admovi: quin stertis in transtris porrectus tu, qui humeros habes tam validos; nisi si garrulam aliquam umbram inveneris, quacum per totum cursum confabuleris: ego interea vetulus binos remos agens solus remigo. At per patrem te obsecro, suavissime Mercuriole, ne me destituas: imo age, per partes, in hominum vita quae sint, omnia mihi demonstra, ut fructum aliquem ex ea contemplatione referam. Quod si tu me deserueris, nihil inter me et caecos intererit: quemadmodum enim hi vacillant frustratis per lubrica vestigiis in caligine, similiter

p. 491. τω δὴ κἀγώ σοι ἔμπαλιν [r]) ἀμβλυώττω πρὸς τὸ φῶς. ἀλλὰ δὸς, ὦ Κυλλήνιέ, μοι ἐς ἀεὶ μεμνησομένῳ [s]) τὴν χάριν.

2 *EPM.* Τουτὶ τὸ πρᾶγμα πληγῶν αἴτιον κατασήσεταί μοι. ὁρῶ γοῦν ἤδη τὸν μισθὸν τῆς περιηγήσεως οὐκ ἀκόνδυλον παντάπασιν ἡμῖν ἐσόμενον· ὑπουργητέον δὲ ὅμως· τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι [t]) τις, ὁπότε φίλος τις ὢν βιάζοιτο; *Πάντα* μὲν οὖν σε ἰδεῖν καθ' ἕκαστον ἀκριβῶς ἀμήχανόν ἐστιν, ὦ πορθμεῦ. πολλῶν γὰρ ἂν ἐτῶν ἡ διατριβὴ γένοιτο. εἶτα ἐμὲ μὲν κηρύττεσθαι δεήσει, καθάπερ ἀποδράντα, ὑπὸ τοῦ Διός·

p. 492. σὲ δὲ καὶ αὐτὸν κωλύσει ἐνεργεῖν τὰ τοῦ Θανάτου ἔργα, καὶ τὴν Πλούτωνος ἀρχὴν ζημιοῦν, μὴ νεκραγωγοῦντα πολλοῦ τοῦ χρόνου· καὶ [u]) ὁ τελώνης Αἰακὸς ἀγανακτήσει, μηδ' ὀβολὸν ἐμπολῶν [x])· ὡς δὲ τὰ κεφάλαια τῶν γιγνομένων ἴδοις [y]), τοῦτ' ἤδη σκεπτέον.

νοντες F. In P. J. et A. 2. καὶ διολισθαίνουσι. Mox σκότει 1428. 2954. 3011. r) ἔμπαλιν] Sic cum *Schm.* et suadente *Jo. Seagero* in Class. Journ. N. XI. a. 1812. p. 154. edidimus e codd. 1428. 2954. et 2957. pro vulg. πάλιν, pro quo *Hemsterhusio* placuerat πάλαι. Vid. Adnot. s) μεμνησομένῳ] μεμνημένῳ B. 1. et 3. t) πάθοι] Sic *Schm.*, praeeunte *Solano*, e codd. quatuor Pariss. et Gorl., Long. Exc., et edd. B. 2. et 3. pro vulg. πάθῃ, quod *Hemst.* injuria aeque probum judicavit, atque Optativum. u) καὶ] κἄτα *Schm.* e codd. 1428. 2954. 3011. nullo jure. x) ἐμπολῶν] ἐμπωλῶν 1428. minus Attice, *Belino* judice. y) ἴδοις] Sic *Schm.* et

sane et ego tibi *contra* acie sum ad lucem hebetata. Verum fac mihi, Cyllenie, semper memori futuro hanc gratiam.

Merc. Hocce negotium mihi non sine plagis abibit: jamque video mercedem praestiti officii praesentibus pugnis omnino persolutum iri: neque tamen eo minus opera tibi danda est: quid enim facias, ubi vir amicus blanda vi cogit? Ergo omnia quidem ut videas singulatim et adcurate, nulla arte fieri potest; multorum enim haec annorum foret mora. Tum me quidem oportuerit praeconio citari, tanquam fugitivum, a Jove: te sane ipsum idem impediverit, ne administres mortuale tuum munus: Plutonis imperio certe damnum adtuleris, si nullos mortuos deducas longo temporis intervallo: et publicanus Aeacus indignabitur, ne obolum quidem lucrifaciens. Ut vero summa rerum, quae geruntur, capita spectes, id jam nunc dispiciendum est.

ΧΑΡ. Αὐτὸς, ὦ Ἑρμῆ, ἐπινόει τὸ βέλτιστον· ἐγὼ δὲ p. 492. *οὐδὲν οἶδα τῶν ὑπὲρ γῆς, ξένος ὤν.*

ΕΡΜ. Τὸ μὲν ὅλον, ὦ Χάρων, ὑψηλοῦ τινος ἡμῖν ἔδει [z]) *χωρίου, ὡς ἀπ' ἐκείνου πάντ' ἴδοις· σὺ δὲ* [a]), *εἰ μὲν ἐς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν δυνατὸν ἦν, οὐκ ἂν ἐκάμνομεν* [b])· *ἐκ περιωπῆς γὰρ ἂν ἀκριβῶς ἅπαντα καθεώρας. ἐπεὶ δὲ οὐ θέμις* p. 493. *εἰδώλοις ἀεὶ ξυνόντα ἐπιβατεύειν τῶν βασιλείων τοῦ Διὸς, ὥρα ἡμῖν ὑψηλόν τι ὄρος περισκοπεῖν* [c]).

ΧΑΡ. Οἶσθα, ὦ Ἑρμῆ, ἅπερ εἴωθα λέγειν ἐγὼ πρὸς 3 *ὑμᾶς, ἐπειδὰν πλέωμεν; ὁπόταν γὰρ τὸ πνεῦμα καταιγίσαν πλαγίᾳ τῇ ὀθόνῃ ἐμπέσῃ, καὶ τὸ κῦμα ὑψηλὸν ἀρθῇ, τότε ὑμεῖς μὲν ὑπ' ἀγνοίας κελεύετε τὴν ὀθόνην στεῖλαι* [e]), *ἢ ἐν-*

Matth., a *Belino* moniti, e codd. 2954. 2957. 3011. scripserunt pro vulg. *ἴδῃς*. Imagg. c. 1. *ἀτὰρ εἰπέ μοι, τίς ἡ λιθοποιὸς αὕτη Μέδουσα ἡμῖν ἐστι, καὶ πόθεν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἴδοιμεν;* Et similem in modum crebro. z) *ἔδει*] *δεῖ* ex iisdem et Gorl. iidem. At cf. supra *καλῶς εἶχεν*. Diall. Deor. I, 1. *ἐχρῆν*. Diall. Mort. VII, 2. ipsum *ἔδει*. Mox *κατίδοις* pro *ἴδοις* iidem ex iisdem et Gorl. praeterquam quod in 2954. est *κατίδῃς*, quod recepit *Matthiae*. a) *σὺ δὲ*] „*σοὶ* Ald.“ Ita notari in ora A. 1. W. tradit *Hemst.* At in utraque Ald. est *σὺ δέ*. *Σοὶ δὴ Schm.* e codd. 1428. 2954. 3011. *σοὶ δὲ Matth.* Vid. Adnot. b) *ἐκάμνομεν*] Sic *Schm.* e Mss. Pariss. et Gorl. pro vulg. *ἔκαμνον*. In 1428. *δυνατὸν ἡμῖν ἀνελθεῖν, οὐκ ἂν ἐκάμνομεν*. *Belinus* vult: *σοὶ δὲ εἰ μὲν ἐς τ. οὐρ. ἀνελθ. δυν. εἴη, οὐκ ἂν ἐκάμνομεν.* perperam. c) *περισκοπεῖν*] *ἐπισκοπεῖν* 3011. e) *στεῖλαι*] *συστεῖλαι* 3011. et Gorl.

Char. Ipse tu, Mercuri, quid optimum sit, excogita: quandoquidem ego eorum ignarus sum, quae sunt in terra, quippe hospes.

Merc. Ut paucis dicam, Charon, eminente quodam nobis opus erat loco, ut inde cuncta contempleris: quod si in coelum adscendendi jus tibi foret, non laboraremus: ex hac enim specula exacte cuncta despiceres: nunc, quoniam fas non est, te, qui cum umbris semper versaris, pedem ponere in regia Jovis, id scilicet agendum nobis, ut montem aliquem altum circumspiciamus.

Char. Scinne, Mercuri, quae soleam dicere vobis, quando navigamus? cum enim ventus turbine impulsus in obliquum (*ex obliquo in*) velum incidit, fluctusque tumidi tolluntur, tum vos prae imperitia jubetis velum contrahere, aut laxa-

p. 495. δοῦναι ὀλίγον τοῦ ποδὸς, ἢ συνεκδραμεῖν τῷ πνέοντι [f])· ἐγὼ δὲ τὴν ἡσυχίαν ἄγειν παρακελεύομαι ὑμῖν· αὐτὸς γὰρ εἰδέναι τὰ βελτίω [g]). κατὰ ταὐτὰ [h]) δὴ καὶ σὺ πράττε, ὁπόσα καλῶς
p. 494. ἔχειν νομίζεις, κυβερνήτης νῦν γε ὤν. ἐγὼ δὲ, ὥσπερ ἐπιβάταις νόμος, σιωπῇ καθεδοῦμαι, πάντα πειθόμενος [i]) κελεύοντί σοι.

EPM. Ὀρθῶς λέγεις, αὐτὸς γὰρ εἴσομαι τὸ [k]) ποιητέον, κἀξευρήσω τὴν ἱκανὴν σκοπήν. ἆρ' οὖν ὁ Καύκασος ἐπιτήδειος, ἢ ὁ Παρνασσὸς ὑψηλότερος, ἢ ἀμφοῖν ὁ Ὄλυμπος ἐκείνοσί [l]); καίτοι οὐ φαῦλόν τι [m]) ἀνεμνήσθην ἐς τὸν Ὄλυμπον ἀπιδών· συγκαμεῖν δέ τι καὶ ὑπουργῆσαι καὶ σὲ δεῖ.

XAP. Πρόσταττε· ὑπουργήσω γὰρ ὅσα δυνατά.

EPM. Ὅμηρος ὁ ποιητής φησι τοὺς Ἀλωέως υἱέας, δύο καὶ αὐτοὺς ὄντας, ἔτι παῖδας, ἐθελῆσαί ποτε τὴν Ὄσσαν ἐκ βάθρων ἀνασπάσαντας ἐπιθεῖναι τῷ Ὀλύμπῳ, εἶτα τὸ Πήλιον

f) τῷ πνέοντι] Ita C. et Schol. pro vulg. τῷ πνεύματι. Vid. Adnot. ad Schol. et *Schaefer.* ad *L. Bos* p. 32. g) τὰ βελτίω] τὸ βέλτιον 1428. h) ταὐτὰ] ταῦτα B. 5. i) πειθόμενος] πεισόμενος 1428. 2954. k) τὸ ποιητέον] Sic *Matth.* e 2957. P. J. pro vulg. τί ποιητ. Pro ποιητέον margo A. 1. W. habet πονητέον, neutrum bene, judice quidem *Hemsterhusio.* At vid. Adnot. ad Diall. Deor. IV, 5. *Belinus* conjecit ὅ,τι ποιητ. Ceterum mira est A. 2. lectio εἴσομαι διὸ τί ποιητέον, nescio, an ex ὅ,τι orta. l) ἐκείνοσί] οὗτοσί 1428. et 2954. m) φαῦλόν τι] φαῦλον ὃ iidem et 3011.

re paullulum pedem, aut obsecundare vento rapienti: ego vero vos, ut quietem agatis, admoneo; me enim ipsum optime scire, quid facto sit opus. Similem in modum tu, qui nunc vicem gubernatoris geris, fac, quodcunque putaveris e re esse: ego, ut vectorum est officium, silentio sedebo, per omnia morem gerens imperanti tibi.

Merc. Recte mones: nam ipse scivero, quid fieri conveniat, et invenero idoneam speculam. Num igitur Caucasus opportunus? an Parnassus altior, an utrisque Olympus iste? Atenim non inscitum aliquid mihi in mentem venit ad Olympum respicienti: verum te quoque operam mecum laboremque consociare oportet.

Char. Impera modo: adjuvabo quod in me est.

Merc. Homerus poëta Aloeï filios, et ipsos duos, ait adhucdum pueros voluisse aliquando Ossam ex fundamentis revulsam imponere Olympo, tum Pelion Os-

ἐπ' αὐτῇ, ἱκανὴν ταύτην κλίμακα ἕξειν οἰομένους καὶ πρόσβα- p. 494.
σιν ἐπὶ τὸν οὐρανόν. ἐκείνω μὲν οὖν τῷ μειρακίῳ, (ἀτασθά-
λῳ γάρ ἦστην,) δίκας ἐτισάτην. νῷ [n]) δὲ, (οὐ γὰρ ἐπὶ κακῷ
τῶν θεῶν [o]) ταῦτα βουλεύομεν) τί οὐχὶ οἰκοδομοῦμεν καὶ p. 495.
αὐτοὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ἐπικυλινδοῦντες ἐπάλληλα τὰ ὄρη, ὡς ἔχοι-
μεν ἀφ' ὑψηλοτέρου ἀκριβεστέραν τὴν σκοπήν.

ΧΑΡ. Καὶ δυνησόμεθα, ὦ Ἑρμῆ, δύ' ὄντες ἀναθέσθαι 4
ἀράμενοι τὸ Πήλιον, ἢ τὴν Ὄσσαν;

ΕΡΜ. Διατί δ' οὐκ ἄν, ὦ Χάρων; ἢ ἀξιοῖς ἡμᾶς ἀγεν-
νεστέρους εἶναι τοῖν βρεφυλλίοιν ἐκείνοιν, καὶ ταῦτα, θεοὺς
ὑπάρχοντας;

ΧΑΡ. Οὔκ· ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δοκεῖ μοι ἀπίθανόν τινα
τὴν μεγαλουργίαν ἔχειν.

ΕΡΜ. Εἰκότως· ἰδιώτης γὰρ εἶ, ὦ Χάρων, καὶ ἥκιστα
ποιητικός. ὁ δὲ γεννάδας Ὅμηρος ἀπὸ δυοῖν στιχοῖν αὐτίκα
ἡμῖν ἄμβατον ἐποίησε [p]) τὸν οὐρανὸν, οὕτω ῥᾳδίως συνθεὶς [q])

n) νῷ] Fl. νῦν, „quod cur mutaretur, nulla erat causa; nisi „vetusti Codd. alterum stabiliant." *Hemst.* At personarum est h. l. comparatio, non temporum: ἐκείνω μὲν οὖν τῷ μειρακίῳ — νῷ δὲ etc. νῦν δὲ sequi non facile potuit, nisi praecedens ποτε vim aliquam habeat, quam non habet. Lectio νῦν per errorem videtur in Florentinam Ed. migrasse. o) τῶν θεῶν] τῷ θεῶν ead. Fl. p) αὐτίκα ἡμῖν ἄμβατον ἐπ.] ἄμβατον αὐτίκα ἡμῖν ἐπ. 2954. q) συνθεὶς] Ita e Gorl. scripsimus: antea legebatur συντιθεὶς, pro quo

sae, illamque se scalam idoneam habituros putasse, et adscensum in coelos. Illi quidem utrique adolescentuli, utpote perditissime improbi, poenas luerunt: nos autem, quibus in Deorum fraudem haec consilia non capiuntur, cur non structuram et ipsi similem adornamus convolutis aliis super alios montibus, ut nanciscamur ab altiore loco adcuratiorem prospectum?

Char. Et poterimus, Mercuri, nos duo in altum extollere levatum Pelium aut Ossam?

Merc. Quidni, Charon? an nos statuis ignaviores esse puerulis istis? idque, ubi Dii sumus.

Char. Non quidem: verum res mihi videtur improbabilem quandam habere operis adgrediundi magnitudinem.

Merc. Sane; quippe literarum imperitus es, o Charon, minimeque poëtica facultate praeditus: at animosus ille Homerus binorum

p. 495. τὰ ὄρη. καὶ θαυμάζω, εἴ σοι ταῦτα τεράστια εἶναι δοκεῖ, τὸν Ἄτλαντα δηλαδὴ εἰδότι, ὃς τὸν πόλον αὐτὸν, εἷς ὢν, φέρει, ἀνέχων ἡμᾶς ἅπαντας. ἀκούεις δέ γε [r]) ἴσως καὶ τοῦ ἐμοῦ ἀδελφοῦ πέρι, τοῦ Ἡρακλέους [s]), ὡς διαδέξαιτό [t]) ποτε αὐτὸν [u]) ἐκεῖνον τὸν Ἄτλαντα, καὶ ἀναπαύσειε πρὸς ὀλίγον τοῦ
p. 496. ἄχθους, ὑποθεὶς ἑαυτὸν τῷ φορτίῳ;

ΧΑΡ. Ἀκούω καὶ ταῦτα· εἰ δὲ ἀληθῆ ἐστι [x]), σὺ ἄν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ οἱ ποιηταὶ εἰδείητε [y]).

ΕΡΜ. Ἀληθέστατα, ὦ Χάρων. ἢ τίνος γὰρ ἕνεκα σοφοὶ ἄνδρες ἐψεύδοντο ἄν; ὥστε ἀναμοχλεύωμεν τὴν Ὄσσαν πρῶτον, ὥσπερ ἡμῖν ὑφηγεῖται τὸ ἔπος, καὶ ὁ ἀρχιτέκτων Ὅμηρος,

Homer. Od. XI, 314. sq.

— — — αὐτὰρ ἐπ' Ὄσσῃ
Πήλιον εἰνοσίφυλλον· — —

Hemst. maluit *συντείθει*. r) *δέ γε*] Posteriorem interjecimus praeeuntibus codd. 1428. 2954. 3011. et Gorl. et Edd. *Schm.* et *Matth.* f) *Ἡρακλέους*] Sic ex iisdem codd. Pariss. probante *Belino*, rescripsit *Schm.* pro vulg. *Ἡρακλέος*. t) *διαδέξαιτο*] lectio ab *Hemst.* commendata, iisdem codd. et Gorl. confirmata, et recepta a *Schm.* et *Matth.* in locum vulgatae *διαδέξοιτο*. u) *αὐτὸν*] *αὐτὸς* maluit *Hemst.*, omnino ejici voluit *Seyb.*, nec non sequentia *τὸν Ἄτλαντα*, in quibus Articulus abest a B. 1. et 3. x) *ἐστι*] abest a 3011. Deinceps *Belinus* malit *σὺ δ' ἄν*, euphoniae scilicet gratia, quam equidem non audio. y) *εἰδείητε*] Sic *Schm.* e codd. tribus Pariss. pro vulg. *εἰδῆτε*. Optativo scilicet hic est locus, ut Diall. Deor. IV, 5. *αὐτὸς ἂν εἰδείης*, et saepius.

versuum opera statim nobis aditum in coelos confecit: tam ex facili componebat montes. Equidem miror, si ista tibi esse portentosa videantur, quem Atlas scilicet non fugit, qui polum ipsum unus fert, sustinens nos simul omnes. Etiam inaudiveris forte de fratre meo Hercule, ut successerit aliquando in vicem *ipsius* illius Atlantis, eumque recrearit interquiescentem tantisper, dum ipse subditis humeris onus coeli gestaret.

Char. Audivi et ista: sintne vera, tu, Mercuri, poëtaeque sciveritis.

Merc. Verissima, Charon: nam quam ob rem sapientes viri falsum dicerent? Itaque emoliamur Ossam primum, uti nobis praemonstrat carmen, et architectus Homerus; dein super Ossam tremulum arboribus Pelion. Viden',

ὁρᾷς, ὅπως ῥᾳδίως ἅμα καὶ ποιητικῶς ἐξειργάσμεθα [z]); φέρε οὖν ἀναβὰς ἴδω, εἰ καὶ ταῦτα ἱκανὰ [a]), ἢ ἐποικοδομεῖν ἔτι δεήσει. Παπαὶ, κάτω ἔτι ἐσμὲν ἐν τῇ ὑπωρείᾳ τοῦ οὐρανοῦ· ἀπὸ μὲν γὰρ τῶν ἑῴων μόγις Ἰωνία, καὶ Λυδία φαίνεται· ἀπὸ δὲ τῆς ἑσπέρας οὐ πλέον Ἰταλίας καὶ Σικελίας· ἀπὸ δὲ τῶν ἀρκτῴων, τὰ ἐπὶ τάδε [b]) τοῦ Ἴστρου μόνα· κἀκεῖθεν, ἡ Κρήτη οὐ πάνυ σαφῶς· μετακινητέα ἡμῖν, ὦ πορθμεῦ, καὶ ἡ Οἴτη, ὡς ἔοικεν· εἶτα ὁ Παρνασσὸς [c]) ἐπὶ πᾶσιν. p. 496.

ΧΑΡ. Οὕτω ποιῶμεν. ὅρα μόνον, μὴ λεπτότερον [d]) ἐξεργασώμεθα τὸ ἔργον ἀπομηκύνοντες πέρα τοῦ πιθανοῦ· εἶτα συγκαταῤῥιφθέντες [e]) αὐτῷ πικρᾶς τῆς Ὁμήρου οἰκοδομητικῆς [f]) πειραθῶμεν, ξυντριβέντες τῶν κρανίων [g]).

ΕΡΜ. Θάῤῥει· ἀσφαλῶς γὰρ ἕξει ἅπαντα· μετατίθει

z) ἐξειργάσμεθα] Sic *Matth.* e conj. *Solan.* In Edd. priscis legitur vitiosa forma ἐξειργασόμεθα, pro qua *Hemst.* et plerique recentt. e B. 2. S. A. et marg. A. 1. W., quibus et B. 3. addi potest, ediderunt ἐξειργασάμεθα. a) εἰ καὶ ταῦτα ἱκανὰ] εἰ καὶ αὐτῇ ἔτι ἱκανὰ 1428. et 2954. εἰ αὐτῷ ἐποικοδομεῖν ἔτι δεήσει, reliquis omissis, 3011. b) τάδε] abest a 3011. c) Παρνασσὸς] Παρνασὸς etiam in sqq. 2954. Modo pro ἡμῖν vitiose in Ed. Fl. ὑμῖν. d) λεπτότερον] λεπτότατον 3011. e) συγκαταῤῥιφθέντες] συγκαταῤῥιφέντες 2954. 3011., quo certe non eam ob caussam, quam finxit *Belinus*, opus erat, quo scilicet rectius sic responderetur sequenti ξυντριβέντες. f) οἰκοδομητικῆς] οἰκοδομῆς 1428. 2954. 3011. e Scholio. g) τῶν κρανίων] τὸ κρανίον conj. *Guyet.*

quam facile simul et poëtice rem perfecerimus? Age igitur adscendam videamque, istane sint satis idonea, an plura insuper adcumulare deceat. Papae! infra summus adhuc in radicibus Olympi: etenim ab Orientali plaga vix Ionia et Lydia adparet; ab Occidente non plus, quam Italia et Sicilia; a Septentrionali regione, quae cis Istrum sunt sola: ab ista vero parte Creta non admodum dilucide. Sedibus suis emovenda nobis, Portitor, etiam Oeta, sicuti videtur (*par est*); tum Parnassus super omnes imponendus.

Char. Ita faciamus; vide modo, ne subtilius elaboremus opus producendo ultra verisimilitudinem: deinde ne cum ipsa mole devoluti amaram nobis Homeri architecturam experiamur, contritis craniis.

Merc. Bono sis animo: periculo nobis vacabunt

p. 496. τὴν Οἴτην· ἐπικυλινδείσθω καὶ [h]) ὁ Παρνασσός. ἰδοὺ δὴ [i]), ἐπάνειμι αὖθις· εὖ ἔχει· πάντα ὁρῶ· ἀνάβαινε ἤδη καὶ σύ.

ΧΑΡ. Ὄρεξον, ὦ Ἑρμῆ, τὴν χεῖρα. οὐ γὰρ ἐπὶ μικρὰν με ταύτην τὴν μηχανὴν ἀναβιβάζεις.

p. 497. *ΕΡΜ.* Εἶγε καὶ ἰδεῖν ἐθέλεις [k]), ὦ Χάρων, ἅπαντα· οὐκ ἔνι δὲ ἄμφω, καὶ ἀσφαλῆ, καὶ φιλοθεάμονα εἶναι· ἀλλ' ἔχου μου [l]) τῆς δεξιᾶς, καὶ φείδου μὴ κατὰ τοῦ ὀλισθηροῦ πατεῖν· εὖγε, ἀνελήλυθας καὶ σύ· καὶ ἐπείπερ δικόρυμβος ὁ Παρνασσός ἐστι. μίαν ἑκάτερος ἄκραν ἐπιλαβόμενοι [m]) καθεζώμεθα. σὺ δέ μοι ἤδη ἐν κύκλῳ περιβλέπων ἐπισκόπει ἅπαντα.

6 *ΧΑΡ.* Ὁρῶ γῆν πολλὴν, καὶ λίμνην τινὰ μεγάλην περιῤῥέουσαν, καὶ ὄρη, καὶ ποταμοὺς τοῦ Κωκυτοῦ καὶ Πυριφλεγέθοντος μείζονας [n])· καὶ ἀνθρώπους πάνυ σμικρούς, καί τινας φωλεοὺς αὐτῶν.

ΕΡΜ. Πόλεις ἐκεῖναί εἰσιν, οὓς φωλεοὺς εἶναι νομίζεις.

h) καὶ] „Hac particula non plane necessaria caret F." *Hemst.* i) δή] insertum a *Matth.*, auctoribus codd. 1428. 3011. et probante *Belino.* k) ἐθέλεις] ἐθέλοις 1428. l) μου] μοι conj. *Belin.* inepta. m) ἐπιλαβόμενοι] ἐπιλαβόμενος Gorl. ἀπολαβόμενος 3011. ἀπολαβόμενοι 1428. n) καὶ ποταμοὺς — μείζονας] καὶ ποταμοὺς μείους τοῦ Κ. καὶ τ. Πυρ. Gorl. lectio nihili, casui, opinor, potius, quam consilio alicui, tribuenda.

haec omnia. Transfer Oetam: subvolvatur etiam Parnassus. En iterum escendo: recte habet; cuncta video: jam tu quoque huc subi.

Char. Porrige, Mercuri, manum: haud enim in parvam istam me machinam elevas.

Merc. Siquidem contemplari velis, Charon, omnia: etenim non licet utrumque, et tutum, et spectandi cupidum esse. At tu tene dextram meam firmiter, et parce pedem in lubrico ponere. Euge, tu etiam huc evasisti: quandoquidem vero biceps est Parnassus, ubi alterum uterque verticem occupaverimus, consideamus. Tu vero jam mihi in orbem circumspiciens, contuere omnia.

Char. Video terram amplam, eamque lacum quendam magnum circumfluentem; tum montes, et fluvios Cocyto ac Pyriphlegethonte majores: deinde homines valde parvos, eorumque quasi lustra quaedam.

Merc. Sunt illae urbes, quas tu lustra putas.

XAP. Οἶσθα οὖν [o]), ὦ Ἑρμῆ, ὡς οὐδὲν ἡμῖν πέπρα- p. 497.
κται; ἀλλὰ μάτην τὸν Παρνασσὸν αὐτῇ [p]) Καστα-
λίᾳ, καὶ τὴν Οἴτην, καὶ τὰ ἄλλα ὄρη μετεκινήσαμεν.

EPM. Ὅτι τί;

XAP. Οὐδὲν [q]) ἀκριβὲς ἔγωγε [r]) ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ ὁρῶ· ἐδεόμην [s]) δὲ οὐ πόλεις καὶ ὄρη αὐτὰ μόνον, ὥςπερ ἐν γρα-
φαῖς, ὁρᾶν, ἀλλὰ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς, καὶ ἃ πράττουσι, καὶ οἷα [t]) λέγουσι· ὥςπερ ὅτε με τοπρῶτον ἐντυχὼν εἶδες γε-
λῶντα, καὶ ἤρου με, ὅ, τι [u]) γελῴην· ἀκούσας γάρ τινος ἥσθην ἐς ὑπερβολήν.

EPM. Τί δὲ τοῦτ' ἦν;

XAP. Ἐπὶ δεῖπνον, οἶμαι, κληθεὶς [x]) ὑπό τινος τῶν

o) *οὖν*] addidi cum *Schm.* e codd. 1428. 3011. et Gorl. p) *αὐτῇ*] *αὐτοῖς* 1428. vitio. In Gorl. ambae voces *αὐτ. Καστ.* omissae. q) *Οὐδὲν*] „*Ὅτι* adscriptum est ad oram marg. A. 1. W. Hic credo voluisse praeponi, *ὅτι οὐδέν.* ut in *Platone* solet sequi post *ὅτι τί;*" *Hemst.* Cf. Catapl. c. 15. Fugit. c. 32. Sed in responsione *ὅτι* etiam omitti posse, docet rei natura, omissum etiam nonnunquam esse, testatur inter alia locus Demosth. Encom. c. 22. r) *ἔγωγε*] *ἐγὼ γοῦν* 1428. 2954. 3011. s) *ἐδεόμην*] Sic rescripsi ducibus codd. iisdem tribus Pariss. pro vulg. *ἐβουλόμην*, cui glossematis nota impressa. Quod deinde pro *ὄρη αὐτὰ μόνον Fr. Jacobsius* in Animadvv. ad *Achill. Tat.* p. 697. suspicatur scribendum *ὄρη αὐτὸ μόνον*, caussam, ob quam id fieri debeat, equidem non perspicio. t) *οἷα*] *ἃ* Gorl. u) *ὅ, τι*] Sic praeter Fl. etiam B. 3. In reliquis vetustis minus accurate *ὅτι.* x) *κληθεὶς*] *κληθείς τις* 1428. Omissi Subjecti *τις* exempla vid. *Plat.* Gorg. c. 46. *Sophocl.* Oed. Tyr. v. 314. Cf. *Hermann.* ad Viger. p. 725. not. 111. et *Schaefer.* ad *L. Bos* p. 476.

Char. Scin' tu, Mercuri, nihil esse nobis actum? quin frustra Parnassum cum ipso fonte Castalio, et Oetam, et alios montes loco emovimus.

Merc. Quid ita?

Char. Nihil equidem accurate distinctum ex alto video: volebam enimvero non urbes, nec montes solos tantum, velut in picturis, videre; sed ipsos homines, quaeque agant, et qualia loquantur: uti cum mihi primum obviam factus conspexisti ridentem, quaerebasque, quid riderem: etenim re quadam obiter audita mirificum in modum fui delectatus.

Merc. Quid autem illud erat?

Char. Ad coenam aliquis, opinor, vocatus a quodam

p. 497. φίλων ἐς τὴν ὑστεραίαν, μάλιστα ἤξω, ἔφη· καὶ μεταξὺ λέγοντος, ἀπὸ τοῦ τέγους κεραμὶς ἐπιπεσοῦσα, οὐκ οἶδ' ὅτου κινήσαντος [y]), ἀπέκτεινεν αὐτόν. ἐγέλασα οὖν, οὐκ ἐπιτελέ-
p. 498. σαντος [z]) τὴν ὑπόσχεσιν. ἔοικα δὲ καὶ νῦν ὑποκαταβήσεσθαι, ὡς μᾶλλον βλέποιμι, καὶ ἀκούοιμι.

7 ΕΡΜ. Ἔχ' ἀτρέμας [a])· καὶ τοῦτο γὰρ ἐγὼ ἰάσομαί σοι, καὶ ὀξυδερκέστατον ἐν βραχεῖ ἀποφανῶ, παρ' Ὁμήρου τινὰ καὶ πρὸς τοῦτο ἐπῳδὴν λαβών· κἀπειδὰν εἴπω τὰ ἔπη, μέμνησο μηκέτι ἀμβλυώττειν, ἀλλὰ σαφῶς πάντα ὁρᾶν [b]).

ΧΑΡ. Λέγε μόνον.

Homer. Iliad. V, 127. sq. ΕΡΜ. Ἀχλὺν δ' αὖ τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἕλον, ἣ πρὶν ἐπῆεν,
Ὄφρ' εὖ γινώσκῃς [c]) ἠμὲν Θεὸν, ἠδὲ καὶ ἄνδρα.

ΧΑΡ. Τί ἐστιν [d]);

y) ἐπιπεσοῦσα, οὐκ οἶδ' ὅτου κινήσαντος] ἐμπεσοῦσα, οὐκ οἶδ' ὅπως, τοῦ οἰκήματος 1428. 2954. 3011. Unde *Belinus* edi vult οὐκ οἶδα ὅπως, ἐκ τοῦ οἰκήματος. quippe oblitus praegressi ἀπὸ τοῦ τέγους. Nihil omnino mutandum videtur. z) ἐπιτελέσαντος] ἐπιτελέσοντος conj. *Belin.* incommoda. a) ἀτρέμας] ἀτρέμα notatur in marg. A. 1. W. et reperitur in cod. 1428. Utrumque habet *Noster*, ἀτρέμας Imagg. c. 10., ἀτρέμα Hermot. c. 41. Vid. *Etymol. Magn.*, qui utrumque probat. b) ὁρᾷν] „ὅρα P. L. Idem in marg. A. 1. W. scriptum; sed per errorem, ut auguror, refertur ad ὁρᾷς, quod paullo inferius exstat." *Hemst.* c) γινώσκῃς] γινώσκεις Fl. γινώσκοις 2954. d) Τί ἐστιν;] Haec *Matthiae* Mercurio adscribit, *Hemsterhusii* conjecturam secutus,

amicorum in posterum diem, condixit; dumque loquebatur, de tecto in caput tegula delapsa, nescio quo impellente, eum interemit: quare risi, quod ad constitutum non venerit. Videor autem nunc etiam inferius descensurus, (*descendendum censeo*) ut magis videam et audiam.

Merc. Ne te moveas: equidem et huic malo remedium tibi adferam, teque visu acutissimum brevi reddam, ab Homero quadam ad hunc usum incantatione sumta: tu vero, simul ac pronuntiavero versus, sic tibi persuade, te non amplius esse hebeti oculorum acie, sed plane cuncta perspicere.

Char. Dic modo.

Merc. Caliginem etiam tibi ab oculis abstuli, quae prius inhaerebat, ut bene dignoscas Deum et hominem.

Char. Quid est?

EPM. Ἤδη ὁρᾷς; p. 498.

XAP. Τπερφυῶς γε· τυφλὸς ὁ Λυγκεὺς ἐκεῖνος, ὡς πρὸς ἐμέ. ὥστε σὺ τὸ ἐπὶ τούτῳ προδίδασκέ a) με, καὶ ἀποκρίνου ἐρωτῶντι. ἀλλὰ βούλει κατὰ τὸν Ὅμηρον κἀγώ ἔρωμαί σε b), ὡς μάθῃς οὐδ' αὐτὸν ἀμελέτητον c) ὄντα με τῶν Ὁμήρου d);

EPM. Καὶ πόθεν σὺ ἔχεις τι τῶν ἐκείνου εἰδέναι, ναύτης ἀεὶ καὶ πρόσκωπος e) ὤν; p. 499.

XAP. Ὁρᾷς, ὀνειδιστικὸν τοῦτο ἐς τὴν τέχνην. ἐγὼ δέ, ὁπότε διεπόρθμευον αὐτὸν ἀποθανόντα, πολλὰ ῥαψῳδοῦντος f) ἀκούσας, ἐνίων ἔτι μέμνημαι. καίτοι χειμὼν ἡμᾶς g) οὐ μικρὸς τότε κατέλαβεν h). Ἐπεὶ γὰρ ἤρξατο ᾄδειν οὐ πάνυ αἴσιόν τινα ᾠδὴν τοῖς πλέουσιν, ὡς *) ὁ Ποσειδῶν συνή-

quam etiam *Wielandius* in versione amplexus est. Vid. Adnot. a) προδίδασκε] προσδίδασκε P. probatum *Seyboldo*, et *Schmiedero* receptum. At vid. Adnot. b) κατὰ τὸν Ὅμηρον κἀγὼ ἔρωμαί σε] κἀγὼ κατὰ τὸν Ὅμηρον ἐρήσομαί σε 1428. κἀγὼ τῶν Ὁμήρου ἐρήσομαι Gorl. c) ἀμελέτητον] Sic P. L. J. nec non marg. A. 1. W. unde *Hemst.* et recentt. In prioribus fuerat ἀμελῆ, praeterquam quod in A. 2. legitur ἀμελίτατον, per errorem, opinor, scriptum pro ἀμελέτητον. d) τῶν Ὁμήρου] τῆς Ὁμήρου Gorl. e) πρόσκωπος] πρόκωπος F. f) πολλὰ ῥαψῳδοῦντος] παραραψῳδοῦντος 1428. 2954. 3011. g) ἡμᾶς] ὑμᾶς B. 3. h) κατέλαβεν] κατελάμβανεν 1428. 3011. *] ὡς] ὥς volunt *Viger.* de Idiott. p. 571. (ed. Zeun.) et ibi *Hoogeveen.*, sed merito castigati ab *Hermanno* ibid. p. 808. Ed. 1. Herm.

Merc. Jamne liquide vides?

Char. Mirum in modum, ut nihil supra: caecus fuerit Lynceus ille prae me. Itaque tu nunc porro doce me, ac responde roganti. Sed vinne ex Homero et ego te rogem, ut discas, in Homeri carminibus me quoque non esse non versatum?

Merc. Unde vero tibi sit, eorum quicquam ut scias, qui nauta semper remoque adfixus fueris?

Char. Ecce autem, quam hoc probrose dicitur in artem! neque tamen eo minus, quando illum trajiciebam fato functum, cum multa canentem audiverim, quorundam adhuc memini. Et tempestas quidem nos non mediocris tunc deprehendit: postquam enim occoepit cantando recitare nescio quam non valde navigantibus auspicatam cantilenam, scilicet Neptunum conduxisse nubes, turbasse pon-

p.499. γαγε τὰς νεφέλας, καὶ ἐτάραξε τὸν πόντον, ὥσπερ τορύνην τινὰ ἐμβαλὼν τὴν τρίαιναν, καὶ πάσας τὰς θυέλλας ὠρόθυνε[n]), καὶ ἄλλα πολλὰ, κυκῶν τὴν θάλασσαν[o]) ὑπὸ τῶν ἐπῶν, χειμὼν ἄφνω καὶ γνόφος ἐμπεσὼν ὀλίγου δεῖν περιέτρεψεν ἡμῖν τὴν ναῦν· ὅτεπερ καὶ ναυτιάσας ἐκεῖνος ἀπήμεσε τῶν ῥαψῳδιῶν τὰς πολλὰς[p]) αὐτῇ Σκύλλῃ, καὶ Χαρύβδει, καὶ Κυκλωπι.

EPM. Οὐ χαλεπὸν οὖν[q]) ἦν ἐκ τοσούτου ἐμέτου ὀλίγα γοῦν διαφυλάττειν.

8 *XAP.* Εἰπὲ γάρ μοι·

Hom. Il. III, 226. 227. p. 500. Τίς γὰρ[r]) ὅδ' ἐστὶ πάχιστος ἀνὴρ, ἠΰς τε, μέγας τε,
Ἔξοχος ἀνθρώπων κεφαλὴν καὶ εὐρέας ὤμους;

EPM. Μίλων οὗτος ὁ ἐκ Κρότωνος ἀθλητής. ἐπικροτοῦσι δ' αὐτῷ οἱ Ἕλληνες, ὅτι τὸν ταῦρον ἀράμενος φέρει διὰ τοῦ σταδίου μέσου.

XAP. Καὶ πόσῳ[s]) δικαιότερον ἂν ἐμὲ, ὦ Ἑρμῆ, ἐπαινοῖεν, ὃς αὐτόν σοι τὸν Μίλωνα μετ' ὀλίγον ξυλλαβὼν ἐνθήσομαι ἐς τὸ σκαφίδιον, ὁπόταν ἥκῃ πρὸς ἡμᾶς ὑπὸ τοῦ ἁμα-

n) ὠρόθυνε] ὀρόθυνε *Solan.* ex *Homer. Seyboldus* in nota invertit *Solani* consilium perversum. o) θάλασσαν] θάλατταν *Schm.* e 2954. p) τὰς πολλὰς] τὰ πολλὰ conj. *Belin.* q) οὖν] abest a Gorl. r) γὰρ] δ' 1428. s) πόσῳ] πόσον 1428.

tum, velut tudicula (*rudicula*) quadam injecto tridente, omnesque procellas concitasse, atque alia multa, dum mare miscet versibus, tanta tempestas subito caligoque ingruit, ut parum abesset, quin navim nobis everteret. Tum ille nausea correptus evomuit rhapsodiarum plerasque cum ipsa Scylla, Charybdi et Cyclope.

Merc. Haud arduum igitur erat ex tanto vomitu paucula certe conservare.

Char. At dic mihi, quaeso, quis hicce crassissimus est vir, fortis magnusque, qui eminet super alios homines capite, ac latis humeris?

Merc. Milon Crotone oriundus, athleta: plausus ipsi dant Graeci, quod taurum sublatum ferat per stadium medium.

Char. Et quanto justius me, Mercuri, laudent, qui ipsum tibi Milonem haud multo post comprehensum

χωτάτου τῶν ἀνταγωνιστῶν καταπαλαισθεὶς, τοῦ Θανάτου, μηδὲ [t]) ξυνεὶς, ὅπως αὐτὸν ὑποσκελίζει; κἄτα οἰμώξεται ἡμῖν δηλαδὴ, μεμνημένος τῶν στεφάνων τούτων, καὶ τοῦ κρότου· νῦν δὲ μέγα φρονεῖ, θαυμαζόμενος ἐπὶ τῇ τοῦ ταύρου φορᾷ. τί οὖν [u]); οἰηθῶμεν ἄρα ἐλπίζειν αὐτὸν καὶ τεθνήξεσθαί ποτε; p. 500.

EPM. Πόθεν ἐκεῖνος θανάτου νῦν μνημονεύσειεν ἂν ἐν ἀκμῇ τοσαύτῃ; p. 501.

XAP. Ἕα τοῦτον [x]) οὐκ εἰς μακρὰν γέλωτα ἡμῖν παρέξοντα, ὁπότ' ἂν πλέῃ, μηδὲ ἐμπίδα [y]) ἡμῖν, οὐχ ὅπως ταῦρον, ἔτι ἄρασθαι δυνάμενος. Σὺ δέ μοι ἐκεῖνο [z]) εἰπὲ, 9

τίς τ' ἄρ' ὅδ' ἄλλος ὁ σεμνὸς ἀνήρ;

οὐ Ἕλλην, ὡς ἔοικεν, ἀπὸ γοῦν τῆς στολῆς.

t) μηδὲ] μὴ δὲ F. A. 1. pluresque, prout saepe solet in vetustis codd. et edd. distincte scribi. *Hemst.* Sic etiam in B. 1. 3. et A. 2. μὴ in 2954. u) τί οὖν;] τί δ' οὖν 1428. 3011. probante *Belino*. Nexum verborum Edd. B. 1. A. 1. 2. sic exhibent: τί οὖν οἰηθῶμεν, ἆρα etc. et commate omisso ad eundem modum B. 3. Melius distinxit *Hemst.* Sed ἄρα quoque scribendum erat, ut infra c. 10. itidem vitiose scriptum fuerat: Τί ἄρα ὁ Σόλων ἐρεῖ. Vid. ad Timon. c. 32. T. I. p. 433. x) Ἕα τοῦτον] ἑαυτὸν τὸν 3011. miro errore. y) ἐμπίδα] „ἐλπίδα B. 2. mendum manifestum, quemadmodum ὅπως solius A. Ἐμπίδα, quae ad manus sunt, vetustae Edd. omnes: nihil hic *Bourdelotio* debemus." *Hemst.* Etiam B. 1. et 3. eodem mendo laborant. Ceterum addidimus ἡμῖν e codd. 1428. 2954. 3011. quod *Belino* probatum recepit *Matth.* z) ἐκεῖνο] ἐκεῖνον 2954. quam formam Neutrius Atticam

imponam in cymbulam, cum veniet ad nos, a Morte adversariorum invictissimo dejectus, ne quidem intelligens, quo pacto se supplantatum prosternat: deinde nobis gemitus edet scilicet, recordatus coronarum istarum et plausus: nunc vero magnum spirat, dum omnes eum admirantur ob taurum gestatum. Quid ergo? illumne existimabimus sperare, se quandoque morituram esse?

Merc. Quî fieri potest, mortis ut ille meminerit in tanto roboris vigore?

Char. Mitte istum, qui non longe post risum nobis praebiturus est, quando navigio meo vectabitur, cum ne culicem quidem (*nobis*), nedum taurum, sustinere poterit. Tu porro id mihi dic, quis hic alius sit venerabili forma vir praestans? non Graecus, ut videtur, quantum e vestitu quidem adparet.

p. 501. *ΕΡΜ.* Κῦρος, ὦ Χάρων, ὁ Καμβύσου, ὃς, τὴν ἀρχὴν πάλαι Μήδων ἐχόντων [a]), νῦν Περσῶν ἤδη ἐποίησεν εἶναι. καὶ Ἀσσυρίων [b]) ἔναγχος οὗτος ἐκράτησε, καὶ Βαβυλῶνα παρεστήσατο· καὶ νῦν ἐλασείοντι [c]) ἐπὶ Λυδίαν ἔοικεν, ὡς καθελὼν τὸν Κροῖσον ἄρχοι [d]) ἁπάντων.

ΧΑΡ. Ὁ Κροῖσος δὲ ποῦ ποτε κἀκεῖνός ἐστιν;

ΕΡΜ. Ἐκεῖσε ἀπόβλεψον ἐς τὴν μεγάλην ἀκρόπολιν,
p. 502. τὴν τὸ τριπλοῦν τεῖχος [e])· Σάρδεις ἐκεῖναι, καὶ τὸν Κροῖσον αὐτὸν ὁρᾷς ἤδη ἐπὶ κλίνης χρυσῆς καθήμενον, Σόλωνι τῷ Ἀθηναίῳ διαλεγόμενον· βούλει ἀκούσωμεν [f]) αὐτῶν, ὅ, τι καὶ λέγουσι;

ΧΑΡ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΚΡΟΙΣ. Ὦ ξένε Ἀθηναῖε, (εἶδες γάρ μου τὸν πλοῦτον, καὶ τοὺς θησαυροὺς, καὶ ὅσος ἄσημος χρυσός [g]) ἐστιν ἡμῖν, καὶ τὴν ἄλλην πολυτέλειαν,) εἰπέ μοι, τίνα ἡγῇ τῶν πάντων [h]) ἀνθρώπων εὐδαιμονέστατον εἶναι;

fingit *Belinus*. a) ἐχόντων] ἔχων 3011. b) καὶ Ἀσσυρίων] addit δ' 3011. c) ἐλασείοντι] ἐλάσοντι Gorl. ἐλασείων τι B. 1. d) ἄρχοι] addi vult *Belinus* ἂν, aut cum cod. 3011. legi ἄρχειν, utrumque sine idonea caussa. e) τεῖχος] ἔχουσαν addit 3011. e glossemate manifesto. f) ἀκούσωμεν] ἀκούσομεν 1428. et B. 3. g) ἄσημος χρυσός] ἄσημος καὶ χρυσός 1428. per errorem, opinor, καὶ insertum. h) πάντων] ἁπάντων 1428. 2954. 3011. *Schm.* quod, quum

Merc. Cyrus, Charon, Cambysae filius, qui imperium, quod Medi dudum tenebant, nunc ad Persas transtulit: Assyrios idem hicce nuper devicit, suamque in potestatem Babylonem redegit: nunc nihil prius existimes, quam expeditionem eum meditari in Lydiam, ut, Croeso subacto, potiatur omnium.

Char. Croesus autem ubi tandem et ille est?

Merc. Eo respice ad magnam illam arcem, triplici muro munitam: Sardes istae sunt: ipsumque jam Croesum conspicis in aureo lecto sedentem, cumque Solone Atheniensi confabulantem: vin' auscultemus, quidnam dicant?

Char. Lubentissime quidem.

Croes. Hospes Atheniensis, (nam vidisti divitias meas, et thesauros, quantumque nobis sit rudis auri, ceterarumque rerum lautissimum adparatum) dic mihi, quem ducas omnium hominum felicissimum esse.

ΧΑΡ. Τί ἄρα [i] *ὁ Σόλων ἐρεῖ;* p. 502.

ΕΡΜ. Θάῤῥει· οὐδὲν ἀγεννὲς, ὦ Χάρων.

ΣΟΛ. Ὦ Κροῖσε, ὀλίγοι μὲν οἱ εὐδαίμονες· ἐγὼ δὲ, ὧν οἶδα, Κλέοβιν καὶ Βίτωνα ἡγοῦμαι εὐδαιμονεστάτους γενέσθαι, τοὺς τῆς ἱερείας παῖδας, τῆς Ἀργόθεν [k]*).*

ΧΑΡ. Φησὶν οὗτος τοὺς ἅμα πρώην ἀποθανόντας, ἐπεὶ τὴν μητέρα ὑποδύντες εἵλκυσαν ἐπὶ τῆς ἀπήνης ἄχρι πρὸς τὸ ἱερόν.

ΚΡΟΙΣ. Ἔστω· ἐχέτωσαν τὰ πρῶτα ἐκεῖνοι [l]*) τῆς εὐδαιμονίας· ὁ δεύτερος δὲ, τίς ἂν εἴη* [m]*);* p. 503.

ΣΟΛ. Τέλλος [n] *ὁ Ἀθηναῖος, ὃς εὖ τε* [o]*) ἐβίω, καὶ ἀπέθανεν ὑπὲρ τῆς πατρίδος.*

ΚΡΟΙΣ. Ἐγὼ δὲ, ὦ κάθαρμα [p]*), οὔ σοι δοκῶ εὐδαίμων εἶναι;*

ΣΟΛ. Οὐδέπω οἶδα, ὦ Κροῖσε [q]*), ἢν μὴ πρὸς τὸ τέλος*

olim nimium mihi placuisset, nunc rejicio: *cunctorum* quippe h. l. sensu laborat. i) *ἆρα*] Emendavi sic vulgatum *ἄρα*, quemadmodum etiam Diall. Mortt. XX, 4. k) *τῆς Ἀργόθεν*] vulgo tribuunt Charoni. Nos cum *Schmiedero* secuti codicem 3011., cui etiam Gorlitiensis auctoritas accessit, ad Solonis sermonem retraximus. *Solanus*, istorum ducum ignarus, verba *τοὺς τῆς ἱερείας παῖδας* cum sequentibus Charonis verbis conjungi voluerat. l) *τὰ πρῶτα ἐκ.*] *ἐκεῖνοι τὰ πρ.* 1428. 2954. 3011. m) *ὁ δεύτερος δὲ, τίς ἂν εἴη;*] *δεύτερος τίς ἂν εἴη;* 3011. n) *Τέλλος*] *Τέλος* F. et J. o) *εὖ τε*] *εὖ τ'* 1428. 2954. *οὔτ'* 3011. ridiculo errore. p) *ὦ κάθαρμα*] *ὦ* vulgo omissum cum *Schmiedero* recepimus e tribus codd. Pariss. et Gorl. q) *ὦ Κροῖσε*] idem factum iisdem

Char. Quid ergo Solon respondebit?

Merc. Hac de re securus esto: nihil, Charon, quod animum magnum dedeceat.

Sol. Croese, pauci felices: eorum autem, quos ego novi, Cleobin et Bitonem statuo felicissimos exstitisse, illos inquam sacerdotis filios Argivae.

Char. Eos hic dicit, qui una nuper admodum sunt mortui, postquam matrem jugo succedentes traxissent in carpento usque ad templum.

Croes. Sit ita: primas illi ferant felicitatis: at secundas quis obtineat?

Sol. Tellus Atheniensis, qui et bene vixit, et pro patria mortem oppetiit.

Croes. Ego vero, purgamentum hominis, non tibi videor esse felix?

Sol. Necdum mihi liquet, Croese, nisi ad finem per-

p. 503. ἀφίκῃ τοῦ βίου· ὁ γὰρ θάνατος ἀκριβὴς ἔλεγχος τῶν τοιούτων, καὶ τὸ [r]) ἄχρι πρὸς τὸ τέρμα εὐδαιμόνως διαβιῶναι.

XAP. Κάλλιστα, ὦ Σόλων, ὅτι ἡμῶν οὐκ ἐπιλέλησαι, ἀλλὰ τὸ πορθμεῖον [s]) αὐτὸ ἀξιοῖς γενέσθαι τὴν περὶ τῶν τοιούτων κρίσιν. Ἀλλὰ τίνας ἐκείνους [t]) ὁ Κροῖσος ἐκπέμπει, ἢ τί καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων φέρουσι;

EPM. Πλίνθους τῷ Πυθίῳ χρυσᾶς [u]) ἀνατίθησι, μισθὸν τῶν χρησμῶν, ὑφ' ὧν καὶ ἀπολεῖται μικρὸν ὕστερον· φιλόμαντις δὲ ὁ ἀνὴρ [x]) ἐκτόπως.

XAP. Ἐκεῖνο γάρ ἐστιν ὁ χρυσὸς τὸ λαμπρὸν, ὃ ἀπο-
p. 504. στίλβει; τὸ ὕπωχρον μετ' ἐρυθήματος; νῦν γὰρ πρῶτον εἶδον, ἀκούων ἀεί.

EPM. Ἐκεῖνο, ὦ Χάρων, τὸ ἀοίδιμον ὄνομα [y]), καὶ περιμάχητον.

XAP. Καὶ μὴν οὐχ ὁρῶ, ὅ, τι ἀγαθὸν αὐτῷ πρόσεστιν,

ducibus. Modo pro *οἶδα* legitur *οἶδας* in Gorl. et *οἶσθα* in F. quod quidem in sequentibus Edd. sine certa membranarum auctoritate mutari non debuisse judicat *Hemsterhusius.* r) τὸ] τοῦ conj. *Hemst.*, quam, *Seyboldo* probatam, Gorl. exhibet. Vid. tamen Adnot. s) ἀλλὰ τὸ πορθμεῖον] ἀλλὰ παρὰ τὸ π. 1428. 2954. 3011. *Bel. Schm.* deinceps αὐτὸς Gorl. t) ἐκείνους] ἐκεῖνος 3011. u) χρυσᾶς] χρυσοῦς id. x) ὁ ἀνὴρ] Articulum vulgo omissum dederunt 3011. Gorl. et *Schm.* y) ἀοίδιμον ὄνομα] *Solanus* voluit ἀοίδ. πράγμα, vel πάντιμον ὄνομα. *Hemst.* maluit ἀοίδ. χρῶμα (χρῆμα;), vel κτῆμα, siquidem corrigendum esset. Vid. Adnot.

veneris vitae: mors enim exactissimus index ejusmodi rerum, et vita ad metam usque feliciter peracta.

Char. Pulcherrime, Solon, quod nostri non oblitus sis, sed cymbulam nostram esse censeas de talibus bene judicandi normam. Sed quosnam istos Croesus ablegat? aut quid id est, quod in humeris ferunt?

Merc. Lateres Apollini Pythio aureos consecrat, mercedem oraculorum, per quae etiam pessumibit brevi post tempore: est autem vatibus vir deditus supra modum.

Char. Illud nimirum splendidum est aurum, quod refulget? subpallidum *illud* rubore tinctum? nunc enim primum vidi, quod semper audio praedicari.

Merc. Hoc illud est, Charon, decantatissimum nomen, et magnis omnium contentionibus expetitum.

Char. Equidem nullus video, quid boni ipsi adsit,

εἰ μὴ ἄρα ἓν τοῦτο μόνον, ὅτι [z]) βαρύνονται οἱ φέροντες αὐτό. p. 504.

EPM. Οὐ γὰρ οἶσθα, ὅσοι πόλεμοι διὰ τοῦτο, καὶ ἐπιβουλαὶ, καὶ λῃστήρια, καὶ ἐπιορκίαι, καὶ φόνοι [a]), καὶ δεσμὰ, καὶ πλοῦς μακρὸς, καὶ ἐμπορίαι [b]), καὶ δουλεῖαι;

XAP. Διὰ τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, τὸ μὴ πολὺ τοῦ χαλκοῦ διαφέρον; οἶδα γὰρ τὸν χαλκὸν, ὀβολὸν, ὡς οἶσθα, παρὰ τῶν καταπλεόντων ἑκάστου ἐκλέγων.

EPM. Ναί· ἀλλ' ὁ χαλκὸς μὲν πολύς· ὥστε οὐ πάνυ σπουδάζεται ὑπ' αὐτῶν· τοῦτον [c]) δὲ ὀλίγον ἐκ πολλοῦ τοῦ βάθους οἱ μεταλλεύοντες ἀνορύττουσι· πλὴν ἀλλ' [d]) ἐκ τῆς γῆς καὶ οὗτος, ὥσπερ ὁ μόλιβδος [e]), καὶ τἆλλα.

XAP. Δεινήν τινα λέγεις τῶν ἀνθρώπων τὴν ἀβελτερίαν [f]), οἵτοσοῦτον ἔρωτα ἐρῶσιν ὠχροῦ καὶ βαρέος [g]) κτήματος. p. 505.

z) εἰ μὴ ἄρα ἓν τοῦτο μόνον, ὅτι] Vulg. εἰ μὴ ἄρα τοῦτο μόνον. Fl. εἰ μὴ ἄρα ἐντιμόν τι, et Gorl. ἢ εἰ ἄρα ἔντιμον. Sed 3011. ἢ εἰ ἄρα ἓν τι μόνον, et 2954. εἰ μὴ ἄρα ἓν τι μόνον. Sic et *Hemst.* et recentt. omnes. Nos vulgatam non omnino despiciendam duximus. Vid. Adnot. a) φόνοι] φθόνοι 3011. b) ἐμποριαι] ἐμπορείαι F. Certe κατ' ἐμπορίαν nulla variatione editum Scyth. c. 4. et Ver. Hist. I, 34. c) τοῦτον] τοῦτο 3011. quod conspiraret scilicet cum illis, quae bis praecedunt, διὰ τοῦτο. At sequitur καὶ οὗτος, int. ὁ χρυσός. d) ἀλλ'] ἀλλὰ 3011. e) μόλιβδος] μόλυβδος 3011. Vid. Adnot. f) ἀβελτερίαν] Sic correxi vulgatam formam ἀβελτηρίαν, de qua vid. de Sacriff. c. 1. g) βαρέος] Sic Gorl. Vulg. βαρέως.

nisi forte hoc solum, quod, qui ferant, eo graventur.

Merc. Nescis enim, quot propterea bella exsistant, et insidiae, latrocinia, perjuria, caedes, vincula, navigatio longinqua, mercaturae, servitutes denique.

Char. Ob istud, Mercuri, quod non multum ab aere differt? aes enim novi, ut qui obolum, ut scis, a vectorum unoquoque exigam.

Merc. Sane: sed aes quidem abundat: eamque ob rem non valde magno studio expetitur ab ipsis: verum illud aurum ex profundis terrae visceribus metalli fossores eruunt: perinde tamen hoc etiam ex terra oritur itidem, ut plumbum ceteraque metalla.

Char. Incredibilem quandam narras hominum dementiam, qui tanto amore capiantur rei pallidae ac ponderosae.

p. 505. ΕΡΜ. Ἀλλ' οὖ Σόλων γε ἐκεῖνος, ὦ Χάρων, ἐρᾷν αὐτοῦ φαίνεται, ὡς ὁρᾷς· καταγελᾷ γὰρ τοῦ Κροίσου [h]), καὶ τῆς μεγαλαυχίας τοῦ βαρβάρου· καί, μοι δοκεῖν [i]), ἔρεσθαί τι βούλεται αὐτόν [k])· ἐπακούσωμεν οὖν [l]).

12 ΣΟΛ. Εἰπέ μοι, ὦ Κροῖσε, οἴει γάρ τι [m]) δεῖσθαι τῶν πλίνθων τούτων τὸν Πύθιον;

ΚΡΟΙΣ. Νὴ Δί'· οὐ γάρ ἐστιν αὐτῷ ἐν Δελφοῖς ἀνάθημα οὐδὲν τοιοῦτον.

ΣΟΛ. Οὐκοῦν μακάριον οἴει τὸν Θεὸν ἀποφαίνειν, εἰ κτήσαιτο ἐν [n]) τοῖς ἄλλοις καὶ πλίνθους χρυσᾶς;

ΚΡΟΙΣ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΣΟΛ. Πολλήν μοι λέγεις, ὦ Κροῖσε, πενίαν ἐν τῷ οὐρανῷ, εἰ ἐκ Λυδίας μετασκέλλεσθαι τὸ χρυσίον δεήσει αὐτούς, ἢν ἐπιθυμήσωσι.

h) *Κροίσου*] *Χρυσοῦ* conj. *Seyb.* non male quidem, si codices addicerent. Nam quod in A. 2. legitur *Χροίσου*, nihil confert ad conjecturam firmandam. Totus autem locus in 2954. et 3011. paullo aliter exhibitus: — *φαίνεται, ὃς, ὡς ὁρᾷς, καταγελᾷ τοῦ Κροίσου*. Saltem et sic *Lucianus* scribere potuit. i) *καί, μοι δοκεῖν*] *κ. μ. δοκεῖ* J. et marg. A. 1. W. male: scribendum enim fuisset *βουλόμενος*, vel *βούλεσθαι*. *Hemst.* Defendit *δοκεῖ Abresch.* Dilucc. Thuc. p. 5. et recepit *Schmiederus*. Nihilominus retinui absolutum illud *ἐμοὶ δοκεῖν*, de quo *Viger.* de Idiott. p. 203. et *Reitz.* ad hunc *Vigeri* locum p. 732. sq. ed. Herm., quodque, si quid aliud, vere Lucianeum est: vid. Adnot. ad Somn. Vol. I. p. 206. sq. k) *αὐτόν*] *αὐτοῦ* 3011. l) *ἐπακούσωμεν οὖν*] Haec *Seyboldus*, *Hemsterhusii* nutum secutus, Charoni tribui voluit. In B. 1. *ἐπακούσαμεν* est. m) *γάρ τι*] *γάρ τοι* 3011. n) *ἐν*] *σὺν Schm.* cum codd. 1428. 3011. et Gorl. At optimi

Merc. At Solon quidem ille, Charon, ejus amore duci non videtur, uti vides: deridet enim Croesum, et jactabundam barbari gloriationem. Verum, ni fallor, ex illo quaerere quidpiam vult: auscultemus ergo.

Sol. Dic mihi, Croese, numnam putas opus habere lateribus istis Pythium?

Croes. Ita per Jovem: non enim est illi Delphis donarium tale ullum dedicatum.

Sol. Ergo beatum arbitrare te Apollinem esse redditurum, si possideat in ceteris etiam lateres aureos?

Croes. Quidni putem?

Sol. Magnam mihi narras, Croese, paupertatem in coelo, quando Dii eo redacti sunt, ut aurum ipsis e Lydia sit petendum, si desiderarint.

ΚΡΟΙΣ. Ποῦ γὰρ τοσοῦτος ἂν γένοιτο χρυσὸς, ὅσος παρ' ἡμῖν; p. 505.

ΣΟΛ. Εἰπέ μοι, σίδηρος δὲ φύεται ἐν Λυδίᾳ [o]);

ΚΡΟΙΣ. Οὐ πάνυ τι.

ΣΟΛ. Τοῦ βελτίονος ἄρα ἐνδεεῖς ἐστε. p. 506.

ΚΡΟΙΣ. Πῶς ἀμείνων ὁ σίδηρος τοῦ χρυσίου [p]);

ΣΟΛ. Ἢν ἀποκρίνῃ μηδὲν ἀγανακτῶν, μάθοις ἄν.

ΚΡΟΙΣ. Ἐρώτα, ὦ Σόλων.

ΣΟΛ. Πότερον ἀμείνους οἱ σώζοντες τινὰς, ἢ οἱ σωζόμενοι πρὸς [q]) αὐτῶν;

ΚΡΟΙΣ. Οἱ σώζοντες δηλαδή.

ΣΟΛ. Ἆρ' οὖν, ἢν Κῦρος, ὡς λογοποιοῦσί τινες, ἐπίῃ [r]) Λυδοῖς, χρυσᾶς μαχαίρας σὺ ποιήσῃ τῷ στρατῷ, ἢ ὁ σίδηρος ἀναγκαῖος τότε;

ΚΡΟΙΣ. Ὁ σίδηρος δηλαδή.

ΣΟΛ. Καὶ εἴ γε μὴ τοῦτον παρασκευάσαιο, οἴχοιτο ἄν σοι ὁ χρυσὸς ἐς Πέρσας αἰχμάλωτος;

ΚΡΟΙΣ. Εὐφήμει, ὦ ἄνθρωπε.

me habet ἐν τοῖς ἄλλοις, *inter ceteras res.* o) Λυδίᾳ] Λιδίᾳ A. 2. p) τοῦ χρυσίου] Articulum, qui olim defuerat, restituit *Schn.* e cod. 2054. q) πρὸς] παρ' 1428. r) ἢν Κῦρος — ἐπίῃ] εἰ Κῦρος — ἐπῇει 3011. vix tolerabiliter.

Croes. Ubinam tanta sit auri copia, quanta apud nos?

Sol. Quaeso te, ferrumne etiam nascitur in Lydia?

Croes. Non sane multum.

Sol. Potioris ergo metalli indigetis.

Croes. At quomodo praestet ferrum auro?

Sol. Si respondeas nihil indignatus, discere licebit.

Croes. Roga modo, Solon.

Sol. Utrum, qui servant aliquos, meliores, an qui ab iis servantur?

Croes. Qui servant videlicet.

Sol. Num igitur, si Cyrus, quos rumores nonnulli spargunt, adoriatur Lydos, aureos enses tu confici curabis exercitui, an ferrum tunc videbitur necessarium?

Croes. Ferrum utique.

Sol. Hoc sane metallum nisi compararis, abeat tibi aurum in Persidem captivum?

Croes. Dî meliora, mi homo.

p. 506. ΣΟΛ. Μὴ γένοιτο μὲν οὖν οὕτω s) ταῦτα· φαίην δ' οὖν ἀμείνω t) τὸν σίδηρον ὁμολογῶν.

p. 507. ΚΡΟΙΣ. Οὐκοῦν καὶ τῷ θεῷ κελεύεις u) σιδηρᾶς πλίνθους ἀνατιθέναι με, τὸν δὲ χρυσὸν ὀπίσω αὖθις ἀνακαλεῖν;

ΣΟΛ. Οὐδὲ σιδήρου ἐκεῖνός γε δεήσεται· ἀλλ' ἤν τε χαλκὸν, ἤν τε χρυσὸν ἀναθῇς, ἄλλοις μέν ποτε κτῆμα, καὶ ἔμμαιον ἔσῃ ἀνατεθεικώς, Φωκεῦσιν, ἢ Βοιωτοῖς, ἢ Δελφοῖς αὐτοῖς, ἤ τινι τυράννῳ λῃστῇ x)· τῷ δὲ θεῷ ὀλίγον μέλει τῶν σῶν χρυσοποιῶν y).

ΚΡΟΙΣ. Ἀεὶ z) σύ μου τῷ πλούτῳ a) προσπολεμεῖς, καὶ φθονεῖς.

s) οὕτω] deest in Gorl., quod aegre desideres. t) ἀμείνω] „In F. hunc in modum excusum est: ἀμείνω. Κ. τὸν σίδηρον ὁμολογῶν. Κροῖ. οὔκουν etc. Cogitet aliquis scribi posse: Κρ. τὸν σίδηρον ὁμολογῶν· οὐκοῦν etc. ac si Croesus, quod Soloni dicendum restabat, festinanter praeripuisset: sed multo probabilius in librum culpam depravatae lectionis conferemus." *Hemst.* Hoc et mihi probabilius videtur; praesertim quum voces τοῦ χρυσοῦ, quae in codd. 1428. 2954 et 3011. post ἀμείνω insertae legantur, literae illius Κ. (an forte Χ.?) in Fl. originem satis certo prodant. Est autem τοῦ χρυσοῦ nihil nisi alienum supplementum, quo haec verba propius accederent ad quaestionem Croesi ipsam, supra propositam: Πῶς ἀμείνων ὁ σίδηρος τοῦ χρυσίου; Neque adeo, cur *Schmiederus* id reciperet, justa erat caussa. u) κελεύεις] abest a 3011. et post πλίνθους legitur θέλεις. Sic etiam in Gorl. x) τυράννῳ λῃστῇ] Hanc veterem et vulgatam lectionem revocavimus, adsentiente *Joh. Seagero* in Classical Journal a. 1814. num. XVII. p. 158. *Hemst.* et recentiores Edd. et interpretes praetulerant lectionem Junt. τυράννῳ, ἢ λῃστῇ, cui consentiunt P. L. marg. A. 1. W. et A. 2. Vid. Adnot. y) χρυσοποιῶν] vocem suspectam varie tentarunt. Vid. Adnot. z) Ἀεὶ] αἰεὶ A. 1. 2. B. 1. 3. a) τῷ πλούτῳ] τὸν

Sol. Absit, haec ut ita contingant: videre tamen nunc auro melius esse ferrum fateri.

Croes. Quid? num igitur Apollini me jubes ferreos lateres dedicare, aurum vero rursus repetere?

Sol. Is ne ferro quidem opus habebit: at tu, sive aes, sive aurum consecres, aliis quod in possessionem aliquando, ac praedam facilem cedat, dedicaveris, Phocensibus inquam, aut Boeotis, aut ipsis Delphis, aut cuidam tyranno latroni: Pythius certe parum curat tuos aurifices.

Croes. Semper tu meis divitiis bellum indicis, et invides.

ΕΡΜ. Οὐ φέρει ὁ Λυδὸς [b]), ὦ Χάρων, τὴν παῤῥησίαν, καὶ τὴν ἀλήθειαν [c]) τῶν λόγων, ἀλλὰ ξένον αὐτῷ δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, πένης ἄνθρωπος οὐχ ὑποπτήσσων, τὸ δὲ παριστάμενον ἐλευθέρως λέγων. μεμνήσεται δ' οὖν μικρὸν ὕστερον τοῦ Σόλωνος, ὅταν αὐτὸν δέῃ ἁλόντα ἐπὶ τὴν πυρὰν ὑπὸ τοῦ Κύρου ἀναχθῆναι [d])· ἤκουσα γὰρ τῆς Κλωθοῦς πρώην ἀναγινωσκούσης τὰ ἑκάστῳ ἐπικεκλωσμένα· ἐν οἷς καὶ ταῦτ' ἐγέγραπτο, Κροῖσον μὲν ἁλῶναι ὑπὸ Κύρου, Κῦρον δὲ αὐτὸν ὑπ' ἐκείνησι τῆς Μασσαγέτιδος [e]) ἀποθανεῖν. ὁρᾷς τὴν Σκυθίδα, τὴν ἐπὶ τοῦ ἵππου τούτου [f]) λευκοῦ ἐξελαύνουσαν;

13 p. 507. p. 508.

ΧΑΡ. Νὴ Δία.

πλοῦτον 3011. Recte Dativum praefert *Belinus*, provocans ad Pisc. c. 17. b) *Λυδὸς*] Sic vocem scripsi secundum A. 1, 2. B. 1. 3. et usum solennem: paullo superius *Λυδοῖς* in omnibus libris scriptum. *Hemst.* et Bip. et praeterea recentiores omnes vitium admiserunt *Λύδος*. c) *τὴν παῤῥησίαν καὶ τὴν ἀλήθειαν*] Inverso ordine *τὴν ἀλήθειαν καὶ τ. π.* 1428. 3011. d) *ἀναχθῆναι*] *ἀχθῆναι* 1428. e) *Μασσαγέτιδος*] Sic *προπαροξυτόνως* hanc vocem scripsi, secutus Edd. A. 1. 2. B. 1. 3. et normam aliorum Femininorum plus quam bisyllaborum, quae ex Masculinis primae declinationis, in —ης terminantibus, nascuntur, cujus generis exempla collegit curiosa *Fischeri* manus in Animm. ad *Weller.* Vol. II. p. 68. In *Hemsterh.* et recentt. Edd. nullo, opinor, jure scriptum *Μασσαγετίδος*. Nihilominus recte deinceps *Σκυθίδα* habet, quia e bisyllabo *Σκύθης* aeque fit *Σκυθίς*, ac *Πέρσις* (mulier Persica, ut *Xenoph.* Cyrop. VIII, 5, 11.) e *Πέρσης*. neque adeo *Fischerus* in illo, quem modo dicebam, catalogo falsae formae *Σκύθις* locum dare debuit. f) *τούτου*] olim repudiatum nunc haud aegre recipio cum *Schm.* e Codd. 1428. 2954. et 3011. Sed *Belini* conjectura *τουτουΐ*, qua monotonia et ingrata repetitio vitaretur, facile carere possumus. Elegantia aurium, cavendum, ne confundatur cum mollitie.

Merc. Non fert Lydus, o Charon, loquendi istam libertatem, verosque sermones: quin res ipsi videtur plane inusitata pauper homo, qui nullo metu se submittat, animique cogitata libere proferat. Verum in memoriam non diu post redibit Solonis, cum tempus aderit, ut captus in rogum Cyri jussu imponatur. Etenim audivi ex Clothone nuper praelegente, quae cuique forent fato decreta; in quibus et haec erant consignata, Croesum captum iri a Cyro, Cyrum autem ipsum ab ista Massagetide occidendum esse. Viden' illam mulierem Scythicam, illam equo (*hoc*) sibo invectam?

Char. Ita sane.

p. 508. *EPM.* Τόμυρις [g]) ἐκείνη ἐστί. καὶ τὴν κεφαλήν γε ἀποτεμοῦσα τοῦ Κύρου αὕτη ἐς ἀσκὸν ἐμβαλεῖ πλήρη αἵματος. ὁρᾷς δὲ καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν νεανίσκον; Καμβύσης ἐκεῖνός
p. 509. ἐστιν. οὗτος βασιλεύσει μετὰ τὸν πατέρα, καὶ μυρία σφαλεὶς ἔν τε τῇ Λιβύῃ [h]), καὶ Αἰθιοπίᾳ, τὸ τελευταῖον μανεὶς ἀποθανεῖται, ἀποκτείνας τὸν Ἆπιν.

XAP. Ὦ πολλοῦ γέλωτος. ἀλλὰ νῦν τίς ἂν αὐτοὺς προσβλέψειεν οὕτως ὑπερφρονοῦντας τῶν ἄλλων; ἢ τίς ἂν πιστεύσειεν, ὡς μετ' ὀλίγον οὗτος μὲν αἰχμάλωτος ἔσται, οὗτος δὲ
14 τὴν κεφαλὴν ἕξει ἐν ἀσκῷ αἵματος; Ἐκεῖνος δὲ τίς ἐστιν, ᾧ Ἑρμῆ, ὁ τὴν πορφυρᾶν ἐφεστρίδα [i]) ἐμπεπορπημένος, ὁ τὸ διάδημα [k]), ᾧ τὸν δακτύλιον ὁ μάγειρος ἀναδίδωσι, τὸν [l]) ἰχθῦν ἀνατεμών

p. 510. *Νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ* [m])· *βασιλεὺς δέ τις* [n]) *εὔγε-*
ται εἶναι;

g) *Τόμυρις*] Vulg. *Τώμυρις*. Restituendam duxi eam formam, qua *Herodotus* usus est, quem scriptor *noster* in narranda Cyri morte sequitur. Confirmat Gorl. *Τόμυρις*. h) *ἔν τε τῇ Λιβύῃ*] Vulg. articulus omissus reperitur in tribus codd. Pariss., praeterquam quod in 2954. et 3011. *ἐν τῇ Λιβύῃ* legitur, omissa particula *τε*. Recepit et *Schm.* i) *πορφυρᾶν ἐφεστρίδα*] Priorem vocem, in vetustioribus Edd. *πορφυρὰν* scriptam, correxerunt *Solanus* et *Graevius*, qui posterior etiam pro *ἐφεστρίδα*, invitis fortasse, scripsit *ἐσθῆτα*. k) *ὁ τὸ διάδημα*] *ᾧ τὸ δ.* conj. *Brod.* imperite. l) *τὸν*] abest a 3011. m) *ἀμφιρύτῃ*] Ita *Hemsterh.* et recentt. e F. et P. In plerisque vett. *ἀμφιῤῥύτῃ*. n) *δέ τις*] Ita scripsi e B. 5. in aliis vetustis *δὲ τίς*. Recentt. ab *Hemst.* *δὲ τὶς*.

Merc. Illa Tomyris est, quae caput Cyri praecisum in utrem injiciet plenum sanguinis. Viden' etiam filium Cyri juvenem? iste Cambyses est, regnabitque post patrem: is rebus undiquaque male gestis in Libya, et Aethiopia, tandem mente captus interibit, postquam occiderit Apin.

Char. O multam ridendi materiem! At nunc quis eos adspicere sustineat tanto fastu elatos? aut quis inanimum inducat, paullo post hunc fore captivum, illum caput habiturum in utre sanguinis? Verum quis ille est, Mercuri, qui purpureum amiculum fibula substrictum gerit, diademate revinctus, cui annulum coquus porrigit pisce dissecto, in insula circumflua? regem plane videtur prae se ferre.

EPM. Εὖγε παρῳδεῖς, ὦ Χάρων. ἀλλὰ Πολυκράτην p. 510.
ὁρᾷς τὸν Σαμίων τύραννον, πανευδαίμονα οἰόμενον [o]) εἶναι·
ἀτὰρ καὶ οὗτος αὐτὸς, ὑπὸ τοῦ παρεστῶτος οἰκέτου Μαιανδρίου προδοθεὶς Ὀροίτῃ τῷ σατράπῃ, ἀνασκολοπισθήσεται, ἄθλιος [p]) ἐκπεσὼν τῆς εὐδαιμονίας ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου [q]). καὶ ταῦτα γάρ τῆς Κλωθοῦς ἐπήκουσα.

ΧΑΡ. Εὖγε, ὦ Κλωθοῖ, γεννικῶς [r]) καὶ αὐτοὺς ἀνασκολόπιζε, ὦ βελτίστη, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀπότεμνε, ὡς εἰδῶσιν ἄνθρωποι ὄντες. ἐν τοσούτῳ δὲ ἐπαιρέσθων [s]), ὡς ἂν ἀφ' ὑψηλοτέρου ἀλγεινότερον [t]) καταπεσούμενοι. ἐγὼ δὲ γελάσομαι τότε γνωρίσας αὐτῶν ἕκαστον γυμνὸν ἐν τῷ σκαφιδίῳ, p. 511.
μήτε πορφυρίδα [u]), μήτε τιάραν, ἢ κλίνην [x]) χρυσῆν κομίζοντας [y]).

o) οἰόμενον] ἡγούμενον Ζοιι. p) ἄθλιος] ὁ ἄθλιος conj. *Matth.* At vid. Adnot. ad Diall. Deor. XVI, 2. q) ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου] ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ conj. *Bel.* secundum *Aristoph.* Plut. v. 244. itidem corrigi vult Timon. c. 23. ignorans utrumque bene Graece dici. Cf. Timon. c. 3. ubi, si liceret, facilius etiam tentare posses τὸ ἐν ἀκαρεῖ χρόνου. r) γεννικῶς] „Obtemperamus J. In reliquis Edd. γενικῶς. „G. et P. γενικὴ· quasi voluissent ὦ Κλωθοῖ γενικὴ. sed alte„rum potius duco." *Hemsterh.* Codd. 1428. 2954. 3011. ἄγαμαι Κλωθοῦς γεννικῆς· καὶ αὐτοὺς ὦ β. καὶ τ. κ. ἀπ. Ita vult *Bel.* modo abjecto καὶ ante κεφαλάς. B. ζ. γενικῶς καὶ αὐτούς· ὦ β. A. 2. εὖγεν ὦ Κλ., γεννικὴ καὶ αὐτοὺς ὦ β. *Sevb.* conj. γεννικῶς κατ' αὐτούς, ὦ β. *Jacobs.* conj. καῖε αὐτούς. Corruptum locum qua ratione restituerimus, vid. in Adnot. s) ἐπαιρέσθων] ἐπαιρέσθωσαν conj. *Bourdel.* et *Jens.* frustra. t) ἀλγεινότερον] ἀλγεινότεροι ζ codd. Pariss. et Gorl. hinc *Schm.* Sic etiam voluerat *Bel.*, sed mutato simul καταπεσούμενοι in καταπέσωσι. u) πορφυρίδα] τὴν πορφ. 2954. 3011. *Belin.* τὴν πορφύραν Gorl. x) κλίνην] χλαῖναν conj. *Bel.* y) κομίζοντας] κομίζοντα Gorl.

Merc. Belle versum Homeri huc inflectis, Charon. Atenim Polycratem intueris Samiorum tyrannum, qui se omni ex parte felicem esse putat: verum hic ipse ab adstante familiari servo Maeandrio proditus Oroetae Satrapae in crucem agetur miser, ejectus fortunis omnibus in puncto temporis: etenim haec quoque ex Clotho percepi.

Char. Euge, Clotho! fortiter et ipsos, optima, palo suffige, et capita praecide, ut se sciant homines esse: interea in altum tollantur, quippe ab excelsiore fastigio acerbius casuri. Tum ego ridebo, singulos agnoscens nudos in cymbu-

15 *EPM. Καὶ τὰ μὲν τούτων ὧδε ἔξει. τὴν δὲ πληθὺν, ὦ*
p. 511. *Χάρων, ὁρᾷς* z), *τοὺς πλέοντας αὐτῶν, τοὺς πολεμοῦντας, τοὺς δικαζομένους, τοὺς γεωργοῦντας, τοὺς δανείζοντας, τοὺς προσαιτοῦντας;*

ΧΑΡ. Ὁρῶ ποικίλην τινὰ τὴν τύρβην a), *καὶ μιστὸν ταραχῆς τὸν βίον, καὶ τὰς πόλεις γε αὐτῶν ἐοικυίας τοῖς σμήνεσιν, ἐν οἷς ἅπας μὲν ἴδιόν τι κέντρον ἔχει, καὶ τὸν πλησίον κεντεῖ· ὀλίγοι δέ τινες, ὥσπερ σφῆκες, ἄγουσι καὶ φέρουσι τὸν ὑποδεέστερον. ὁ δὲ περιπετόμενος αὐτοὺς ἐκ τἀφανοῦς* b) *οὗτος ὄχλος τίνες εἰσίν;*

EPM. Ἐλπίδες, ὦ Χάρων, καὶ δείματα c), *καὶ ἄνοιαι* d),
p. 512. *καὶ ἡδοναὶ, καὶ φιλαργυρίαι, καὶ ὀργαὶ, καὶ μίση, καὶ τὰ τοιαῦτα. τούτων δὲ ἡ ἄνοια* e) *μὲν κάτω ξυναναμέμικται αὐ-*

z) *ὦ Χάρων, ὁρᾷς*] *ὁρᾷς, ὦ Χάρων* 2954. 3011. a) *τὴν τύρβην*] Vulg. sine articulo. Codd. 5 Pariss. et Gorl. *τινὰ τὴν διατριβὴν*, unde adsumsi articulum. Vocem *διατριβὴν* Belino reliqui, et Schmiedero, utpote multo minus imagini propositae convenientem, quam, quod egregie quadrat, *τύρβην*. Cf. de Mort. Peregr. c. 32. b) *ἐκ τἀφανοῦς*] Sic vetustae Edd. Crasi certe tolerabili, quamquam *Luciano* ipsi non familiari, qui alias *ἐξ ἀφανοῦς* scribit, ut Vit. Auct. 21. Calumn. non temere cred. c. 9. et Diall. Deor. XX, 5. aut *ἐκ τοῦ ἀφανοῦς* Navig. c. 44. et *ἐκ τοῦ προφανοῦς* Calumn. n. t. cred. c. 9. *Memor.* et recentt., e F. et P., minus recte *ἐκ τ' ἀφανοῦς*. c) *καὶ δείματα*] absunt a Gorl. In F. et P. *δείγματα*, perperam. d) *ἄνοιαι*] *ἄγνοιαι* 3011. Gorl. *Solan. Schm. ἄνοια* F. e) *ἄνοια*] Sic reposuimus pro vulg. *ἄγνοια*,

la, nec purpuream vestem, neque tiaram, nec ornatum (*lectum*) aureum secum ferentes.

Merc. Et illorum quidem, quos dixi, talis erit sors. Multitudinem autem, Charon, istam vides, navigantes, bellantes, in judiciis versantes, agros colentes, foenus exercentes, stipem petentes?

Char. Equidem video variam quandam turbam, plenamque trepidi tumultus vitam; quin et urbes eorum persimiles alvearibus, in quibus unusquisque proprium quendam aculeum habet, proximumque pungit; at pauci nonnulli, tanquam vespae, agunt feruntque imbecilliores. Quod autem circumvolat eos ex occulto, agmen illud, quinam sunt?

Merc. Spes, Charon, et metus, et amentiae, voluptates, avaritia, irae, odia, atque ejusmodi plura: ex eo numero amentia quidem

τοῖς, καὶ ξυμπολιτεύεταί γε, νὴ Δία [f]), καὶ τὸ μῖσος, καὶ ἡ p. 512.
ὀργή, καὶ ζηλοτυπία, καὶ ἀμαθία, καὶ ἀπορία, καὶ φιλαργυρία. ὁ φόβος δὲ, καὶ αἱ ἐλπίδες [g]), ὑπεράνω πετόμενοι, ὁ μὲν ἐμπίπτων ἐκπλήττει, ἐνίοτε καὶ [h]) ὑποπτήσσειν ποιεῖ· αἱ δ' [i]) ἐλπίδες ὑπὲρ κεφαλῆς αἰωρούμεναι, ὁπόταν ἂν μάλιστα οἴηταί τις ἐπιλήψεσθαι αὐτῶν, ἀναπτάμεναι ᾤχοντο *), κεχηνότας αὐτοὺς ἀπολιποῦσαι, ὅπερ [k]) καὶ τὸν Τάνταλον κάτω πάσχοντα ὁρᾷς ὑπὸ τοῦ ὕδατος. Ἢν δ' ἀτενίσῃς, κατό- 16
ψει [l]) καὶ Μοίρας ἄνω ἐπικλωθούσας ἑκάστῳ τὸν ἄρακτον, ἀφ' οὗ ἠρτῆσθαι ξυμβέβηκεν [m]) ἅπαντας ἐκ λεπτῶν νημάτων. ὁρᾷς [n]) καθάπερ ἀράχνιά τινα καταβαίνοντα [o]) ἐφ' ἕκαστον ἀπὸ τῶν ἀτράκτων;

suffragante etiam *Hemsterhusio*. f) καὶ ξυμπολιτεύεταί γε, νὴ Δία] καὶ ξυμπολιτεύεται, καὶ νὴ Δία καὶ τὸ μῖσος etc. 2954. 3011. corrupta genuina Mercurii sententia. g) αἱ ἐλπίδες] Articulum, vulgo omissum, e cod. 2954., *Belini* judicium et *Schmiederi* exemplum secuti, revocavimus. h) ἐνίοτε καὶ] Varia est hujus loci distinctio, aut nulla a verbis ὁ μὲν — ποιεῖ, aut comma post ἐνίοτε, ut in B. 1. et 3., aut, ut in utraque Ald., ὁ μὲν, ἐμπίπτων, ἐκπλήττει· ἐνίοτε καὶ etc. aut, quod eodem redit, ὁ μὲν ἐμπίπτων ἐκπλήττει, ἐνίοτε καὶ etc. Sic in *Hemst.* et recentt. Pro ἐκπλήττει *Thom. M.* legisse videtur ἐκπλήττειν. i) αἱ δ'] Sic A. 1. 2. *Seyb.* αἷδ' B. 1. et 3. αἱδ' *Hemst. Bipont.* et *Schm.* *) ᾤχοντο] Sic *Schm.* et *Matth.* praeeuntibus 1428. 3011. Gorl. pro vulg. οἴχονται. Ceterum duo illi Pariss. etiam ἀποπτάμεναι habent, teste *Belino*, sicut et Gorl.; nec hoc male. k) ὅπερ] ὥςπερ F. prave. *Hemst.* l) κατόψει] exsulat a F. ἐπόψει 2954. 1428. in quo et ἀτενίσας. m) ξυμβέβηνεν] ἀφ' οὗ καὶ ἠρθῆσθαι καὶ ξυμβ. 2954. mendose. n) ὁρᾷς] ὁρᾶσθαι 1428. prave. o) καταβαίνοντα] συμβαίνοντα

infra ipsis adest immixta, in eademque, *per Jovem*, velut civitate degit, itemque odium, ira, aemulatio, inscitia, perplexa haesitatio, et avaritia: sed metus et spes superne volitantes, ille quidem incidens mentem excutit, nonnunquam et paventem contrahere se facit; hae vero capitibus imminentes, ubi maxime quis putat se prehensurum eas, avolarunt repente, hiantesque destituerunt; quod ipsum et Tantalo vides accidere apud inferos ab aqua fugiente. Quod si aciem intenderis, conspicies etiam Parcas stamina singulis versato deducentes fuso, unde nexos pendere contingat omnes ex tenuibus filis: videnne quasi aranearum fila quaedam in singulos a fusis demissa?

p. 512. *XAP.* Ὁρῶ πάνυ λεπτὸν ἑκάστῳ p) νῆμα ἐπιπεπλεγμένον q) γε τὰ πολλά, τοῦτο μὲν ἐκείνῳ, ἐκεῖνο δὲ ἄλλῳ.

EPM. Εἰκότως, ὦ πορθμεῦ· εἴμαρται γὰρ ἐκεῖνον r) μὲν ὑπὸ τούτου φονευθῆναι· τοῦτον δὲ ὑπ' ἄλλου· καὶ κληρονομῆσαί γε τοῦτον μὲν ἐκείνου, ὅτου ἂν ᾖ μικρότερον τὸ νῆμα· ἐκεῖνον δὲ αὖ τούτου· τοιόνδε γάρ τι s) ἡ ἐπιπλοκὴ δηλοῖ. ὁρᾷς δ' οὖν ἀπὸ λεπτοῦ κρεμαμένους ἅπαντας; καὶ οὗτος
p. 513. μὲν ἀνασπασθεὶς t) ἄνω μετέωρός ἐστι, καὶ μετὰ μικρὸν καταπεσών, ἀποῤῥαγέντος τοῦ λίνου, ἐπειδὰν μηκέτι ἀντέχῃ πρὸς τὸ βάρος, μέγαν τὸν ψόφον ἐργάσεται. οὗτος δὲ ὀλίγον ἀπὸ γῆς αἰωρούμενος, ἢν καὶ πέσῃ, ἀψοφητὶ κείσεται, μόγις u) καὶ τοῖς γείτοσιν ἐξακουσθέντος τοῦ πτώματος.

XAP. Παγγέλοια ταῦτα, ὦ Ἑρμῆ.

17 *EPM.* Καὶ μὴν οὐδ' εἰπεῖν ἔχοις ἂν κατὰ τὴν ἀξίαν, ὅπως ἐστὶ καταγέλαστα, ὦ Χάρων· καὶ μάλιστα αἱ ἄγαν σπου-

3011. perperam. p) ἑκάστῳ] ἕκαστον 3011. q) ἐπιπεπλεγμένον] ἐπιπεπλεγμένα P. J. probante *Solano*. περιπεπλεγμένον 1428 2954. non improbante *Belino*. r) ἐκεῖνον] Sic 3011. et *mox* τοῦτον δὲ pro vulgg. ἐκείνῳ et τούτῳ, quae, etsi per se haud improba, tamen cum sqq. τοῦτον μὲν — ἐκεῖνον δὲ non optime conveniebant. Unde jure *Belino* praeplacuit nova lectio, et recepta *Schmiedero*. Idem in Gorl., praeterquam quod μὲν deficit. s) τοιόνδε γάρ τι] τοῖον δὲ γάρ τοι 3011. corrupte. t) ἀνασπασθεὶς] ἀναπτὰς 1426. 2954. 3011. quod *Belino* mendum videtur, mihi vero glossema. u) μόγις] μόλις 3011. Modo pro κείσεται *Hemst.* mallet πεσεῖται.

Char. Cerno tenuissimum unicuique licium additum, implexumque ut plurimum hoc illi, illud alii.

Merc. Et jure quidem, Portitor: nam illi fatale est, ab isto ut occidatur; isti, ut ab alio: huic vero, ut hereditatem adeat ejus, cujus brevius sit filum; isti contra, ut illius: tale enim quiddam mutuus implexus significat. Perspicisne vero jam a tenui filo suspensos omnes? is quidem sursum adtractus sublimis adparet; at paullo post praecipitatus, abrupto lino, quando non amplius oneri sustinendo sufficiet, magnum edet sonitum: hic autem paullulum modo a terra levatus, etiamsi ceciderit, nullo jacebit excitato sonitu, sicut a vicinis vix casus ejus exaudiatur.

Char. Sunt illa, Mercuri, omnino ridicula.

Merc. Imo vero ne verbis quidem consequi possis, prout dignum est, quanto sint risu excipienda, Cha-

δαὶ x) αὐτῶν, καὶ τὸ μεταξὺ τῶν ἐλπίδων οἴχεσθαι, ἀναρ- p. 515.
πάστους γιγνομένους y) ὑπὸ τοῦ βελτίστου Θανάτου. ἄγγελοι
δὲ αὐτοῦ, καὶ ὑπηρέται μάλα πολλοὶ, ὡς ὁρᾷς, ἠπίαλοι, καὶ
πυρετοὶ, καὶ φθόαι, καὶ περιπνευμονίαι, καὶ ξίφη, καὶ λη-
στήρια, καὶ κώνεια, καὶ δικασταὶ, καὶ τύραννοι· καὶ τούτων
οὐδὲν ὅλως αὐτοὺς εἰσέρχεται, ἐστ' ἂν z) εὖ πράττωσιν· ὅταν
δὲ σφαλῶσι, πολὺ τὸ ὀττοτοῖ, καὶ αἲ αἲ, καὶ ὤμοι μοι a). εἰ
δ' εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐνενόουν b), ὅτι θνητοί τέ εἰσιν αὐτοὶ, καὶ
ὀλίγον τοῦτον χρόνον ἐπιδημήσαντες τῷ βίῳ ἀπίασιν, ὥςπερ
ἐξ ὀνείρατος, πάντα ὑπὲρ γῆς ἀφέντες, ἔζων τε ἂν σωφρονέ-
στερον, καὶ ἧττον ἠνιῶντο ἀποθανόντες. νῦν δὲ ἐς ἀεὶ ἐλπί-
σαντες χρήσεσθαι c) τοῖς παροῦσιν, ἐπειδὰν ἐπιστὰς ὁ ὑπηρέ-
της καλῇ, καὶ ἀπάγῃ, πεδήσας τῷ πυρετῷ, ἢ τῇ φθόῃ,

x) αἰ ἄγαν σπουδαὶ] „τὰ ἄγαν σπουδαῖα P. J. idemque praefert margo A. 1. W." *Hemst.* Sic etiam in A. 2. praeplacet tamen vulgata. y) γιγνομένους] γινομένους 1428. 2954. omnino desideratur in Gorl. z) ἐστ' ἂν] ὅταν 3011. casu ex sequenti ὅταν huc delatum. a) καὶ αἲ αἲ, καὶ ὤμοι μοι] καὶ τὸ αἲ αἲ, καὶ τὸ οἴμοι 1428. 3011. jejuna articuli repetitione, quam nimis laudatam *Belino* cupidius recepit *Schm.* In Gorl. οἴμοι. Sed duplex μοι magis etiam ridiculum reddit stultorum hominum ejulatum. b) ἐνενόουν] ἐννενόουν 3011. quod quid sit, non intelligo, neque adeo, qui hoc *Belinus* praeferre potuerit. c) χρήσεσθαι] Ita 2954. 3011. Gorl. fortassis etiam Schol. et Edd. *Schm.* et *Matth.* pro vulg. χρῆσθαι.

ron: maxime si spectes eorum contentissima studia, et quod inter medias spes intereant correpti ab optima Morte. Ejus autem sunt nuntii ministrique valde multi, ut vides, frigora febrium et ardores, tabes, pulmonum adfectus, gladii, latrocinia, cicutae potiones, judices, tyranni. Horum ipsis nihil in mentem plane subit, dum felices agunt: simulatque offenderint, mox crebrum in ore ottotoe, ah, ah, hei mihi. Quod si statim ab initio secum cogitassent, (*cogitarent*) tum se esse mortales, tum, pauxillum istud temporis in vitam quasi peregrinatione instituta, abituros tanquam ex somnio, omnibus super terram relictis, vixissent (*vivcrent*) sane sapientius, minusque doloris morientes cepissent (*caperent mortui*): nunc autem perpetuo cum se sperent usuros esse rebus praesentibus, ubi praesto fuerit minister, citaveritque et duxerit vinculis im-

p. 514. ἀγανακτοῦσι πρὸς τὴν ἀγωγὴν [d]), οὗ ποτε προσδοκήσαντες ἀποσπασθήσεσθαι [e]) αὐτῶν. ἢ τί γὰρ οὐκ ἂν ποιήσειεν [f]) ἐκεῖνος ὁ τὴν οἰκίαν σπουδῇ οἰκοδομούμενος, καὶ τοὺς ἐργάτας ἐπισπέρχων, εἰ μάθοι, ὅτι ἢ μὲν ἕξει [g]) τέλος αὐτῷ· ὁ δὲ, ἄρτι ἐπιθεὶς τὸν ὄροφον, ἄπεισι [h]), τῷ κληρονόμῳ καταλιπὼν ἀπολαύειν αὐτῆς, αὐτὸς μηδὲ [i]) δειπνήσας ἄθλιος ἐν αὐτῇ; ἐκεῖνος μὲν γὰρ ὁ χαίρων [k]), ὅτι ἄῤῥενα παῖδα ἔτεκεν [l]) αὐτῷ ἡ γυνὴ, καὶ τοὺς [m]) φίλους διὰ τοῦτο ἑστιῶν, καὶ τοὔνομα τοῦ πατρὸς τιθέμενος, εἰ ἠπίστατο, ὡς ἑπτέτης [n]) γενόμενος ὁ παῖς τεθνήξεται, ἆρα ἂν σοι δοκεῖ [o]) χαίρειν ἐπ' αὐτῷ γεννωμένῳ [p]); ἀλλὰ τὸ αἴτιον, ὅτι τὸν μὲν εὐτυ-

d) ἀγωγὴν] ἀναγωγὴν 3011. probante *Bel.* temere. e) ἀποσπασθήσεσθαι] ἀποσπαθήσεσθαι F. f) οὐκ ἂν ποιήσειεν] ἂν οὐκ ἂν ποιήσειεν 1428. *Belino* haud improbante. g) ἢ μὲν ἕξει] εἰ μὲν ἕξοι 1428. insana lectio. h) ἄπεισι] conj. *Hemst.*, confirmata codd. 1428. 2954. 3011. Gorl. et recepta a *Schm.* pro ἀπῖοι vulg. i) μηδὲ] δὲ οὐδὲ P. et in ora A. 1. W. k) ὁ χαίρων] ὦ Χάρων 2954. 3011. lectio nihili. l) ἔτεκεν] τέτοκεν Gorl. m) τοὺς] vulgo deficientem articulum reposuerat *Schmied.* e 2954. 3011. n) ἑπτέτης] „*Ald.* ἑπαίτης. Hoc notatum invenio ad marginem „A. 1. W. Ἑπτέτης et ἑπταέτης utraque sunt in usu, nec scri„bendi modus, quem omnes Edd. habent, est reprehendendus.“ *Hemst.* Ἑπαίτης in 1428. neque vero in utraque *Ald.*, ubi clare ἑπτέτης. sed ἑπταέτης in 2954. quod, *Belino* probatum, adoptavit *Schmiederus.* o) δοκεῖ] restituimus e 3011. monente *Schaefero* Melett. p. 60. et praeeunte *Matth.* pro vulg. δοκῇ. Nam ἂν ad Infinitivum pertinet, ut Prom. in Verbb. c. 3. Nigrin. c. 23. Diall. Deor. XX, 8. XXI, 2. Diall. Marr. I, 1. Necyom. c. 3. 8. et alibi. p) γεννωμένῳ] Ita praeter tres codd. Pariss. etiam Gorl., et illinc *Schmied.* et *Matth.* pro vulg. γενομένῳ, quod, etsi per se bonum, ex modo prae-

peditos febris tabisve, indignantur se abduci, ut qui nondum exspectaverant fore, ut inde avellerentur. Quid enimvero non faciat iste, qui domum gnaviter aedificat, operariosque urget, si didicerit, hanc quidem esse sibi finiendam, at se, vixdum imposito tecto, decessurum, heredique relicturum, ut ea domo fruatur, in qua ne semel quidem ipse miser coenaverit? Ille porro, qui gaudet, quod masculum infantem uxor sibi pepererit, ideoque amicos prolixe accipit nominalia celebrans, si sciret septennem puerum esse obiturum, num tibi videtur laetaturus eo nato? sed hoc nimirum in caussa est, quod illum felicem filii sorte con-

χοῦντα [q]) ἐπὶ τῷ παιδὶ [r]) ἐκεῖνον ὁρᾷ, τὸν τοῦ ἀθλητοῦ πα- p. 514
τέρα τοῦ Ὀλύμπια νενικηκότος· τὸν γείτονα δὲ, τὸν ἐκκομί-
ζοντα τὸ παιδίον, οὐχ ὁρᾷ, οὐδὲ οἶδεν [s]) ἀφ' οἵας αὐτὸ [t])
πρόκης ἐκρέματο. τοὺς μὲν γὰρ περὶ τῶν ὅρων διαφερομένους
ὁρᾷς, ὅσοι εἰσὶ, καὶ τοὺς ξυναγείροντας τὰ χρήματα, εἶτα, p. 515.
πρὶν ἀπολαῦσαι αὐτῶν, καλουμένους ὑφ' ὧν εἶπον ἐπιόντων
τῶν [u]) ἀγγέλων τε, καὶ ὑπηρετῶν.

ΧΑΡ. Ὁρῶ πάντα ταῦτα, καὶ πρὸς ἐμαυτὸν ἐγὼ ἐννοῶ, 18
τί τὸ ἡδὺ [x]) αὐτοῖς παρὰ [y]) τὸν βίον, ἢ τί ἐκεῖνό ἐστιν, οὗ
στερούμενοι ἀγανακτοῦσιν. ἦν γοῦν [z]) τοὺς βασιλέας ἴδῃ τις
αὐτῶν [a]), οἵπερ εὐδαιμονέστατοι εἶναι δοκοῦσιν, ἔξω τοῦ ἀβε-
βαίου, καὶ ὡς φῂς [b]) ἀμφιβόλου τῆς τύχης, πλείω τῶν ἡδέων
τὰ ἀνιαρὰ εὑρήσει [c]) προσόντα αὐτοῖς, φόβους, καὶ ταραχὰς,

cedenti γενόμενος ortum puto. q) εὐτυχοῦντα] εὖ τυχοῦντα complures vett. Edd. r) ἐπὶ τῷ παιδὶ] ἐπὶ τὸ παιδίον 1428. substituta vulgata. s) οἶδεν] εἶδεν *Schm.* et *Matth.* casu fortassis. t) αὐτὸ] Ita e conj. *Hemst.* pro αὐτῷ vulg. *Guyetus* voluerat αὐτὸς et ἐκρέμαται. u) τῶν] ex meo inserui. In Gorl. scilicet pro ἐπιόντων legitur τῶν, quod certum vestigium est antiquae et genuinae lectionis. x) καὶ πρὸς ἐμαυτὸν ἐγὼ ἐννοῶ, τί τὸ ἡδὺ] καὶ πρ. ἐμαυτόν γε ἐννοῶ, ὅ,τι τὸ ἡδὺ tres codd. Pariss. Gorl. *Schm.* „F. et J. ὅτι. Bonum est ὅ,τι, ponique solet nonnumquam pro τι." *Hemst.* At mihi ob sequentia ἢ τί etc. vulgata τί τὸ ἡδὺ praeplacebat. y) παρὰ] περὶ 3011. Gorl. z) ἦν γοῦν] Haec et quae adnectuntur usque ad, οἷα τὰ τῶν ἰδιωτῶν ἀνεῖτο, olim Mercurio tribuebantur. Charoni primus adscripsit *Wielandius*, secutus *Hemst.* conjecturam, etiam *Seyboldo* illam probatam. a) αὐτῶν] αὐτοὺς conj. *Guyet.* b) ὡς φῂς] ὥς φασι L. ὃ ἔφης conj. *Hemst.* c) εὑρήσει] εὑρίσει A. 1. 2. εὑρίσκει B. 1. 5.

templetur, athletae patrem Olympico certamine victoris; sed vicinum, qui exsequias it infanti, non cernit, neque novit, a quo stamine pependerit. Jam de finibus litigantium vides quantus sit numerus; item eorum, qui coacervant pecunias, tum, antequam frui liceat, citantur ab iis, quos modo dixi, imminentibus nuntiis et ministris.

Char. Haec omnia video, et apud animum meum cogito, quid ipsis dulce sit in cursu vitae, quidve sit illud, quo privati indignantur. Porro si quis reges eorum intueatur, qui esse felicissimi censentur, praeter instabilem eorum atque ancipitem, *quam dicis*, fortunam, multo plura jucundis ingrata inveniet ipsis adesse, timores, perturba-

p. 515. καὶ μίση, καὶ ἐπιβουλὰς, καὶ ὀργὰς, καὶ κολακείας· τούτοις γὰρ ἅπαντες ξύνεισιν. ἐῶ πένθη, καὶ νόσους, καὶ πάθη, ἐξ ἰσοτιμίας δηλαδὴ ἄρχοντα αὐτῶν· ὅπου [d]) δὲ τὰ τούτων πο-
19 νηρὰ, λογίζεσθαι καιρὸς, οἷα τὰ τῶν ἰδιωτῶν ἂν εἴη. ἐθέλω γοῦν σοι, ὦ Ἑρμῆ, εἰπεῖν, ᾧ τινι ἐοικέναι μοι ἔδοξαν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὁ βίος ἅπας αὐτῶν. ἤδη ποτὲ πομφόλυγας ἐν
p. 516. ὕδατι ἐθεάσω ὑπὸ κρουνῷ τινι καταῤῥάττοντι [e]) ἀνισταμένας; τὰς φυσαλλίδας [f]) λέγω, ἀφ' ὧν ξυναγείρεται ὁ ἀφρός· ἐκείνων τοίνυν αἱ μέν τινες μικραὶ εἰσι, καὶ αὐτίκα ἐκραγεῖσαι ἀπέσβησαν· αἱ δ' [g]) ἐπὶ πλέον διαρκοῦσι· καὶ προσχωρουσῶν αὐταῖς τῶν ἄλλων αὗται ὑπερφυσώμεναι [h]) ἐς μέγιστον ὄγκον αἴρονται· εἶτα [i]) μέντοι κἀκεῖναι πάντως ἐξερράγησάν ποτε· οὐ γὰρ οἷόν τε ἄλλως γενέσθαι. τοῦτό ἐστιν ὁ ἀνθρώπων [k]) βίος. ἅπαντες ὑπὸ πνεύματος ἐμπεφυσημένοι, οἱ μὲν μείζους,

d) ὅπου] οὔπω 3011. deinceps δὴ conj. *Guyet.* pro δέ. e) καταῤῥάττοντι] καταράττοντι B. 1. 3. f) φυσαλλίδας] φυσαλίδας 1428. 3011. *Schm.* At bufones, his bullis cognati, ab inflando vel φύσαλοι in Philops. c. 12., vel φύσαλλοι de Dips. c. 3. dicti: unde nec h. l. ego vulgari scripturae resignare volebam. g) αἱ δ'] Sic corrigebam vitium vulgatum αἳ δ'. h) ὑπερφυσώμεναι] „ὑπερφυσόμεναι prave J." *Hemst.* Sic et A. 2., unde haud dubie propagatum vitium in Juntinam. i) εἶτα] ἔπειτα Gerl. k) ἀνθρώπων] ἀνθρώπου 1428. 2954. 3011.

tiones, odia, insidias, iras, adulationes: in his enim malis omnes versantur. Mitto luctus, morbos, adfectiones, quae scilicet in eos aequali jure atque in alios quosvis imperium exercent. Nunc ubi regum istorum conditio misera est atque aerumnosa, exputare commodum, qualis privatorum sit hominum. Atenim exponere tibi volo, Mercuri, cuinam rei similes mihi visi fuerint homines, eorumque universa vita. Tu sane bullas aliquando in aqua spectasti sub scatebra violenter praecipitante exsistentes; bullas istas inquam inflatas, unde cogitur spuma: earum quaedam parvae, quae statim diruptae solent exstingui; aliae diutius perdurant, accedentibusque aliis mirifice inflatae maximum in tumorem excrescunt: nec tamen et ipsae non tandem ruptae dilabuntur; haud enim aliter fieri potest. Id ipsum est hominum vita: cuncti a spiritu quodam intumuerunt, hi majores, illi minores; et nonnulli qui-

οἱ δ' [1]) ἐλάττους· καὶ οἱ μὲν ὀλιγοχρόνιον ἔχουσι, καὶ ὠκύ- p. 516.
μορον τὸ φύσημα· οἱ δὲ ἅμα τῷ ξυστῆναι ἐπαύσαντο. πᾶσι δ' οὖν ἀποῤῥαγῆναι ἀναγκαῖον.

EPM. Οὐδὲν χεῖρον σὺ τοῦ Ὁμήρου εἴκασας, ὦ Χάρων, ὃς φύλλοις τὸ γένος αὐτῶν ὁμοιοῖ.

XAP. Καὶ τοιοῦτοι ὄντες, ὦ Ἑρμῆ, ὁρᾷς οἷα ποιοῦσι, καὶ ὡς φιλοτιμοῦνται πρὸς ἀλλήλους [m]) ἀρχῶν πέρι, καὶ τιμῶν, καὶ κτήσεων ἀμιλλώμενοι, ἅπερ ἅπαντα καταλιπόντας αὐτοὺς δεήσει, ἕνα ὀβολὸν ἔχοντας, ἥκειν παρ' ἡμᾶς. βούλει οὖν, ἐπείπερ ἐφ' ὑψηλοῦ ἐσμὲν, ἀναβοήσας παμμέγεθες παραινέσω αὐτοῖς [n]), ἀπέχεσθαι μὲν τῶν ματαίων πόνων, ζῆν δὲ ἀεὶ τὸν θάνατον πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχοντας, λέγων [o]), Ὦ μάταιοι, τί ἐσπουδάκατε περὶ ταῦτα; παύσασθε κάμνοντες· οὐ γὰρ ἐς ἀεὶ [p]) βιώσεσθε· οὐδὲν τῶν ἐνταῦθα σεμνῶν ἀΐδιον [q])

1) οἱ δ'] οἰδ' alii libri, alii etiam pravius οἶδ'. m) καὶ ὡς φιλοτιμοῦνται πρὸς ἀλλήλους] Haec verba operarum culpa desunt in Ed. *Reitz.* et hinc etiam in *Seyb.* In veteribus omnibus, quas consului, reperiuntur. n) παραινέσω αὐτοῖς] παρ. ἂν αὐτ. Gorl. Vid. Adnot. o) λέγων] λέγω 1428. 2954. 3011. satis aspere, ut tamen *Belino* probari potuerit. p) ἐς ἀεὶ] ὡς ἀεὶ 1428. vitiose. q) ἀΐδιόν] „Mendose F. et A. 1. ἀοίδιον" adscriptum est in ora libri Wesselingiani: ἀΐδιον *Ald.*" *Hemst.* Scilicet in Ald. 2. est

dem brevissimi temporis habent et cito pereuntem inflationem; alii, simulatque coaluerint, deficiunt: verumtamen omnibus bullae modo ruptis interire necesse est.

Merc. Nulla quidem parte deteriorem, Charon, comparationem instituisti, quam Homerus, qui cum foliis genus hominum confert.

Char. Ejusmodi cum sint, Mercuri, vides, qualia designent, quamque ambitiosa contentione inter se de magistratibus, honoribus et possessionibus decertent; quibus tamen omnibus relictis non effugient, quin haud plus uno obolo habentes veniant ad nos. Vinne ergo, quoniam in alto sumus, quanta potero maxima voce exclamem, adhorterque eos, ut abstineant se a vanis laboribus, eoque modo vivant, ut semper mortem sibi ante oculos habeant positam, sic eos compellans: Inepti, quid studium istis in rebus abutimini? desinite fatigari, non enim in perpetuum vivetis: nihil eorum, quae

p. 517. ἐστιν, οὐδ' ἂν ἀπάγοι τις αὐτῶν τι ξὺν αὐτῷ ἀποθανών· ἀλλ' ἀνάγκη, τὸν μὲν γυμνὸν οἴχεσθαι· τὴν οἰκίαν δὲ, καὶ τὸν ἀγρὸν, καὶ τὸ χρυσίον, ἀεὶ ἄλλων εἶναι, καὶ μεταβάλλειν τοὺς δεσπότας. εἰ ταῦτα, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐξ ἐπηκόου ἐμβοήσαιμι αὐτοῖς, οὐκ ἂν οἶει r) μέγα ὠφεληθῆναι s) τὸν βίον, καὶ σωφρονεστέρους ἂν γενέσθαι παραπολύ;

21 *EPM.* Ὦ μακάριε, οὐκ οἶσθα, ὅπως αὐτοὺς ἡ ἄγνοια, καὶ ἡ ἀπάτη διατεθείκασιν, ὡς μηδ' ἂν τρυπάνῳ ἔτι διανοηθῆναι αὐτοῖς τὰ ὦτα. τοσούτῳ κηρῷ ἔβυσαν αὐτὰ, οἷόν περ Ὀδυσσεὺς t) τοὺς ἑταίρους ἔδρασε δέει τῆς Σειρήνων ἀκροάσεως. πόθεν οὖν ἂν ἐκεῖνοι δυνηθεῖεν ἀκοῦσαι *), ἣν καὶ σὺ κεκραγὼς διαῤῥαγῇς; ὅπερ γὰρ u) παρ' ὑμῖν ἡ Λήθη x) δύναται, τοῦτο ἐνταῦθα ἡ ἄγνοια ἐργάζεται. πλὴν ἀλλ' εἰσὶν αὐτῶν ὀλίγοι, οὐ παραδεδεγμένοι τὸν κηρὸν ἐς τὰ ὦτα, πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀποκλίνατες y), ὀξὺ δεδορκότες ἐς τὰ πράγματα, καὶ κατεγνωκότες οἷά ἐστιν.

ἄϊδιον, in B. 1. vero ἀοίδιον. r) οἶει] οἴῃ 2954. ab eadem, opinor, manu profectum, quae c. 17. δοκῇ pro δοκεῖ, ubi vidd. Varr. Deinceps μεγάλα ibid. pro μέγα. s) ὠφεληθῆναι] „Ita rectε F. et S. In ceteris plerisque ὀφεληθῆναι." *Hemst.* t) Ὀδυσσεὺς] ὁ Ὀδ. 3011. *] δυνηθεῖεν ἀκοῦσαι] ἀκοῦσαι δυνηθεῖεν id. u) γὰρ] καὶ id. x) ἡ Λήθη] scripsi majori initiali, re ipsa flagitante. y) ἀκο-

in terris maximi fiunt, sempiternum est: nihil inde secum abstulerit, qui vita fungitur; quandoquidem necesse est nudum abire; domum vero, agrum, quicquid est auri, aliorum ex aliis esse, et mutare dominos. Haec atque ejusmodi si sic, ut exaudiri possim, ipsis inclamem, non tu censes magnos inde redundaturos ad vitam fructus, eosque multo fore prudentiores?

Merc. Mi Charon, nescis, quam ipsos ignorantia et fraudulentus error occupatos teneat, ut ne terebra quidem perforari queant aures: tanta cerae copia eas obstruxerunt, quemadmodum Ulysses fecit sociis, metuens ne Sirenas auscultarent. Quae ergo spes est, illi ut audire possint, etiamsi tu clamando dirumparis? Quod enim apud vos Lethe potest, idem hic ignorantia perficit. Attamen sunt eorum pauci, qui ceram in aures non receperunt, veritatis partes secuti, acie mentis ad pervidendas cognoscendasque res humanas plane singulari.

ΧΑΡ. Οὐκοῦν ἐκείνοις γοῦν ἐμβοήσωμεν z).

ΕΡΜ. Περιττὸν καὶ τοῦτο a), *λέγειν πρὸς αὐτούς, ἃ ἴσασιν. ὁρᾷς, ὅπως ἀποσπάσαντες* b) *τῶν πολλῶν καταγελῶσι τῶν γιγνομένων, καὶ οὐδαμῇ οὐδαμῶς ἀρέσκονται αὐτοῖς, ἀλλὰ δῆλοί εἰσι δρασμὸν ἤδη βουλεύοντες παρ' ὑμᾶς* c) *ἀπὸ τοῦ βίου;* p. 518. *καὶ γὰρ καὶ* d) *μισοῦνται, ἐλέγχοντες αὐτῶν τὰς ἀμαθίας* e).

ΧΑΡ. Εὖγε, ὦ γεννάδαι f)· *πλὴν πάνυ ὀλίγοι εἰσὶν, ὦ Ἑρμῆ.*

ΕΡΜ. Ἱκανοὶ καὶ οὗτοι· ἀλλὰ κατίωμεν ἤδη.

ΧΑΡ. Ἔν ἔτι g) *ἐπόθουν εἰδέναι, ὦ Ἑρμῆ* h), *(καί* 22 *μοι δείξας αὐτὸ ἐντελῆ ἔσῃ τὴν περιήγησιν πεποιημένος* i)), *τὰς ἀποθήκας τῶν σωμάτων, ἵνα κατορύττουσι, θεάσασθαι.*

κλίναντες] *ἀποκλίνοντες* tres Pariss. et hinc *Schm.* At cf. de Merc. Cond. c. 4. z) *ἐμβοήσωμεν*] conj. *Solani*, confirmata tribus Pariss. et Gorl. et recepta jam a *Seyb.* et *Schm.* pro vulg. *ἐμβοήσαιμεν.* Delevi interrogationis signum, vulgo male adfixum. a) *Περιττὸν καὶ τοῦτο,*] *καὶ* inserui e Gorl. et distinxi post *τοῦτο.* b) *ἀποσπάσαντες*] „Sic scriptum in P. J. et V. 2. Reliquae Edd. *ἀποστάντες.* Paullo deterius ad marginem A. 1. W. *ἀποσπάσοντες.*" *Hemst.* Etiam A. 2. et cod. 3011. praebent *ἀποσπάσαντες.* c) *ὑμᾶς*] „Consentiunt Edd. praeter Par. quae *ἡμᾶς. Mosellanus* etiam vertit: *ad nos:* improbanda lectio." *Hemst.* d) *καὶ γὰρ καὶ*] Hoc alterum *καὶ*, nescio, quo casu, in *Hemst.*, et secutis Edd. omissum, restitui auctori e B. 1. 3 A. 1. 2. et cod. Gorl. e) *ἀμαθίας*] „*ἀμαθείας* F. J. V. 2." *Hemst.* Sic et A. 2. f) *γεννάδαι*] *γεννάδα Schol.* g) "*Εν ἔτι*] *Ἐν ἔτι* A. 2. h) *εἰδέναι, ὦ Ἑρμῆ,*] *ὦ Ἑρμῆ, εἰδέναι* 2954. Pro *εἰδέναι Jacobs.* in *Porson.* Adverss. conj. *εἰ δοκεῖ*, ingeniose quidem, citra tamen necessitatem. i) *πεποιημένος*]

Char. Quin illis igitur inclamamus.

Merc. Supervacuum (*et hoc*) fuerit, ad eos si dicas, quae noverunt: viden', ut seducti a vulgo hominum deridant, quicquid agitur, nullaque ex parte probant? imo vero non obscure patefaciunt, se aufugere jam conari ad vos ex vita; eo magis, quod (*etiam*) odio sint, dum redarguunt istorum inscitias.

Char. Euge, generosa pectora! verum valde sunt pauci, Mercuri.

Merc. Et hi sufficiunt. Sed jam descendamus.

Char. Unum est adhuc, quod desiderem scire, Mercuri: id si mihi ostendas, omnibus numeris res mihi humanas demonstrandi beneficium absolveris: scilicet conditoria cadaverum, ubi ea sepeliunt, ut spectem.

p. 518. *EPM.* Ἥρια, ὦ Χάρων, καὶ τύμβους, καὶ τάφους καλοῦσι τὰ τοιαῦτα. πλὴν τὰ πρὸ τῶν πόλεων ἐκεῖνα τὰ χώματα ὁρᾷς, καὶ τὰς στήλας, καὶ πυραμίδας; ἐκεῖνα πάντα νεκροδοχεῖα, καὶ σωματοφυλάκιά ἐστι [k]).

p. 519. *XAP.* Τί οὖν ἐκεῖνοι στεφανοῦσι τοὺς λίθους, καὶ χρίουσι μύρῳ [l]); οἱ δὲ καὶ πυρὰν νήσαντες πρὸ τῶν χωμάτων, καὶ βόθρον τινὰ ὀρύξαντες, καίουσί τε ταυτὶ τὰ πολυτελῆ δεῖπνα, καὶ εἰς τὰ ὀρύγματα οἶνον καὶ μελίκρατον, ὡς γοῦν εἰκάσαι, ἐγχέουσιν;

EPM. Οὐκ οἶδα, ὦ πορθμεῦ, τί ταῦτα πρὸς τοὺς ἐν Ἅιδου· πεπιστεύκασι δ' οὖν [m]) τὰς ψυχὰς ἀναπεμπομένας κάτωθεν δειπνεῖν μὲν ὡς οἷόν τε [n]) περιπετομένας [o]) τὴν κνίσσαν, καὶ τὸν καπνὸν, πίνειν δὲ ἀπὸ τοῦ βόθρου τὸ μελίκρατον.

XAP. Ἐκείνους ἔτι πίνειν, ἢ ἐσθίειν, ὧν τὰ κρανία

Ita cum *Matth.* scripsi ducibus 3011. et Gorl., *ποιησάμενος* 2954., *πεποιηκὼς* vulg. k) *ἐστι*] *εἰσι* 3011. l) *μύρῳ*] *μῦρον* id. m) *δ' οὖν*] *γοῦν* tres Pariss. *δ' εἶναι* B. 1. et 3. Modo in B. 3. ita expressum: *Οὐκ οἶδα, ὦ πορθμεῦ. τί ταῦτα πρὸς τοὺς ἐν ᾅδου;* importuna interpunctione. n) *ὡς οἷόν τε*] „P. L. J. V. 2. *οἴονται*, quod et in ora A. 1. W. Alibi locum habet talis mutatio; hic nullum.“ *Hemst.* Etiam in 3011. est *οἴονται*, quod *Belinus* probat, sine idonea ratione. o) *περιπετομένας*] „Sic recte B. 2. (etiam B. 1. et 3.) in pluribus exstat *περιπεττομένας*· pejus in V. 2. et Par. *περιπεπτομένας*.

Merc. Monumenta, Charon, tumulos, et sepulcra vocant, istiusmodi conditoria. Cetèrum, qui ante urbes sunt, aggestae terrae cumulos illos vides, cipposque et pyramides? ista omnia loci sunt mortuis recipiendis, servandisque cadaveribus.

Char. Quid autem illi coronant lapides, et perungunt unguento? quidam etiam rogo prae tumulis exstructo, et scrobe quadam effossa, comburunt sumtuosas istas coenas, atque in foveas vinum mulsumque, quantum conjectare licet, invergunt.

Merc. Equidem, o Portitor, quid ista faciant ad eos, qui sunt in Orco, ignoro: hoc tamen illis esse persuasum scio, animas sursum emissas ab inferis coenare, qua licet, circumvolitantes nidorem et fumum, atque haurire de scrobe mulsum.

Char. Illi ut adhuc bibant, edantve, quorum crania sunt

ξηρότατα; καίτοι γελοῖός εἰμί σοι λέγων ταῦτα, ὁσημέραι κατ- p. 520.
ἄγοντι αὐτούς. οἶσθ' οὖν, εἰ δύναιντ' ἂν ἔτι ἀνελθεῖν ἅπαξ
ὑποχθόνιοι γενόμενοι p)· ἐπεῖτοι καὶ παγγέλοια ἄν, ὦ Ἑρμῆ,
ἔπασχες q) οὐκ ὀλίγα πράγματ' ἔχων *), εἰ ἔδει μὴ κατάγειν
μόνον αὐτούς, ἀλλὰ καὶ αὖθις ἀνάγειν πιομένους. ὦ μάταιοι,
τῆς ἀνοίας, οὐκ εἰδότες ἡλίκοις ὅροις διακέκριται τὰ νεκρῶν,
καὶ τὰ ζώντων πράγματα, καὶ οἷα τὰ παρ' ἡμῖν ἐστι, καὶ ὅτι

Κάθαν' ὁμῶς ὅ, τ' ἄτυμβος ἀνὴρ, ὅς τ' ἔλλαχε r) Il. IX,
τύμβου, 319. 20.
et 368.

Ἐν δὲ ἰῇ s) τιμῇ Ἶρος, κρείων τ' Ἀγαμέμνων t).

Θερσίτῃ δ' ἶσος Θέτιδος παῖς ἠϋκόμοιο.

Πάντες δ' εἰσὶν ὁμῶς νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα, p. 521.
Odyss.
X, 521.

Γυμνοί τε, ξηροί τε, κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα. Ib. XI,
538. et
572.

p) γενόμενοι] Ineptam interrogandi notam, post hanc vocem vulgo positam, delevi: ineptius etiam post ἅπαξ in compluribus vett. Edd. commate interpunctum reperitur. q) ἔπασχες] Vulg. ἔπασχον. V. Adn. *) πράγματ' ἔχων] Tradit *Bel.*, in 2954. et 3011. legi πράγματ' ἔχον, quae non est diversa lectio: Voluitne πράγματα; r) ἔλλαχε] „Sic B. 2. (etiam 3.) et Par. ex versus norma: in ceteris ἔλαχε· corruptius in V. 2. ὅτ' ἔλαχε." *Hemst.* Correxit et *Jens.* supra ad c. 14. s) Ἐν δὲ ἰῇ] Ita *Barn.* et *Seyb.* ex *Hom.* pro ἐν δ' ἰῇ. t) κρείων τ' Ἀγαμέμνων] κεῖτ' Ἀγαμέμνονι 3011. pessime depravata.

aridissima? ridiculus enimvero sim, haec tibi si dicam, qui quotidie deducis eos: tu nimirum optime nosti, possintne remeare, ubi semel terram subierunt. Illud enimvero tibi, (*Mercuri*), qui satis quod agas habes negotii, plane risu dignum accideret, si oporteret non deducere solum ad inferos, sed insuper eos iterum reducere potaturos. Vah dementiam! inanissimi mortales, qui nescitis, quam longinquo finium intervallo discreta sint mortuorum viventiumque negotia, qualisque rerum sit nostrarum ratio; nec, mortuum esse simili modo et qui tumulo careat, et qui sepulcrum fuerit sortitus; uno eodemque honoris esse gradu Irum, regemque Agamemnonem; Thersitae parem Thetidis filium, pulchra coma conspicuae: omnes namque perinde umbrarum sunt infirmae calvariae, nudi aridique per florentem asphodelo campum.

23 *EPM.* Ἡράκλεις, ὡς πολὺν τὸν Ὅμηρον ἐπαντλεῖς. ἀλλ' ἐπείπερ ἀνέμνησάς με [u]), θέλω σοι δεῖξαι τὸν τοῦ Ἀχιλλέως τάφον· ὁρᾷς τὸν ἐπὶ τῇ θαλάττῃ; *Σίγειον* μὲν ἐκεῖνο [x]) τὸ Τρωϊκόν· ἀντικρὺ δὲ ὁ Αἴας τέθαπται ἐν τῷ Ῥοιτείῳ [y]).

XAP. Οὐ μεγάλοι, ὦ Ἑρμῆ, οἱ τάφοι. τὰς πόλεις δὲ [z]) τὰς ἐπισήμους ἤδη δεῖξόν μοι [a]), ἃς κάτω ἀκούομεν· τὴν Νῖνον τὴν Σαρδαναπάλου, καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Μυκήνας, καὶ Κλεωνὰς, καὶ τὴν Ἴλιον αὐτήν. πολλοὺς γοῦν μέμνημαι διαπορθμεύσας ἐκεῖθεν, ὡς δέκα ὅλων ἐτῶν μηδὲ νεωλκῆσαι, μηδὲ [b]) διαψύξαι τὸ σκαφίδιον.

p. 522. *EPM.* Ἡ Νῖνος μὲν, ὦ πορθμεῦ, ἀπόλωλεν ἤδη, καὶ οὐδὲν [c]) ἴχνος ἔτι λοιπὸν αὐτῆς· οὐδ' ἂν εἴποις [d]) ὅπου ποτ' ἦν. ἡ Βαβυλὼν δέ σοι ἐκείνη ἐστὶν, ἡ εὔπυργος, ἡ τὸν μέγαν

u) *με*] omissum in 3011. et sequitur *ἐθέλω*. x) *ἐκεῖνο*] *ἐστι* adjungunt tres codd. Pariss. Pro *μὲν* autem in B. 1. et 3. *ἐπὶ* legitur scriptum errore aliquo, ex compendio, opinor, scripturae, quod male ceperat librarius, nato. y) *Ῥοιτείῳ*] „Ῥητείῳ F. vitiose." *Hemst.* z) *δὲ*] cum *Schm.* e cod. 3011. recepi. a) *ἤδη δεῖξόν μοι*] *δεῖξόν μοι ἤδη* tres Mss. Pariss. quem verborum ordinem equidem non adeo suaviorem vulgato habebam, ut is mihi aeque ac *Belino* et *Schmiedero* prae illo eligendus videretur. b) *μηδὲ νεωλκ. μηδὲ*] *μήτε — μήτε* conj. *Belin.* Temere factum. Alterum *μηδὲ* est, *ne quidem* s. *etiam non*, alterum *neque* s. *et non*. Similiter Timon. c. 8. *οὐδὲ γνωρίζοντες ἔτι, οὐδὲ προσβλέποντες*. In tribus Pariss. *μὴ νεωλκ. μηδὲ* etc. c) *οὐδὲν*] *οὐδὲ* 3011. et B. 3. a Gorl. absunt *καὶ* et mox *ἔτι*. d) *εἴποις*] Ita cum *Schm.*

Merc. Hercules, quam large nobis Homeri versus ingeris! Sed quandoquidem me commonefecisti, volo tibi monstrare Achillis sepulcrum: viden' mari prope adjacens? Sigeum est illud Troïcum; e regione autem situs est Ajax in Rhoeteo.

Char. Non ingentia sunt, Mercuri, monumenta. Nunc urbes insignes monstra mihi, quas infra celebrari audimus, Ninum illam Sardanapali, Babylonem, Mycenas, Cleonas, ipsamque Ilion: multos equidem inde memini me trajecisse, adeo ut decem integris annis nec subducere, neque ventis exponere licuerit scapham.

Merc. Ninus jam, Portitor, interiit, neque ullum vestigium amplius est ejus reliquum; sic ut dicere nequeas, ubi olim fuerit. Ecce tibi Babylonem, turribus ornatam, quae magno moenium ambitu est cincta: illa

περίβολον, οὐ μετὰ πολὺ καὶ αὐτὴ ζητηθησομένη [e]), ὥσπερ p. 522.
ἡ Νῖνος. Μυκήνας δὲ, καὶ Κλεωνὰς, αἰσχύνομαι δεῖξαί σοι·
καὶ μάλιστα τὸ Ἴλιον. ἀποπνίξεις γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι τὸν Ὅμηρον
κατελθὼν ἐπὶ τῇ μεγαληγορίᾳ τῶν ἐπῶν. πλὴν ἀλλὰ πάλαι μὲν
ἦσαν εὐδαίμονες, νῦν δὲ τεθνᾶσι [f]) καὶ αὗται. ἀποθνήσκουσι
γὰρ, ὦ πορθμεῦ, καὶ πόλεις, ὥσπερ ἄνθρωποι· καὶ τὸ πα-
ραδοξότερον [g]), καὶ ποταμοὶ ὅλοι. Ἰνάχου γοῦν [h]) οὐδὲ p. 525.
τάφρος ἐν Ἄργει ἔτι καταλείπεται.

ΧΑΡ. Παπαὶ τῶν ἐπαίνων, Ὅμηρε, καὶ τῶν ὀνομάτων,
Ἴλιος ἱρὴ, καὶ εὐρυάγυια [i]) καὶ ἐϋκτίμεναι Κλεωναί. Ἀλλὰ 24
μεταξὺ λόγων, τίνες εἰσὶν οἱ πολεμοῦντες ἐκεῖνοι, ἢ ὑπὲρ τί-
νος ἀλλήλους φονεύουσιν;

ΕΡΜ. Ἀργείους ὁρᾷς, ὦ Χάρων, καὶ Λακεδαιμονίους,

rescripsi pro vulg. εἶπης secundum tres Pariss., quibus accedit etiam Gorl. In illis etiam πότε scriptum, ut in plurimis Edd. πότ', utrumque falso. e) ζητηθησομένη] ζητηθημένη B. 1. 3. mendose. f) τεθνᾶσι] Ita *Matth.* e Schol. et 1428. 2954. Vulg. τεθνήκασι. g) παραδοξότερον] παραδοξότατον 1428. 2954. h) γοῦν] Ita correxi non solum ob ingratissimum verborum vulgatorum Ἰνάχου οὖν hiatum, sed maxime ideo, quod sensus repudiat conclusivam, requirit limitativam particulam. Deinceps τάφρος a recentioribus scriptum pro veteri τάφος e certissima emendatione *T. Fabri*, quam *Anna* ejus filia tradit ad *Callimach.* Hymn. in Del. v. 74. i) Ἴλιος ἱρὴ, καὶ εὐρυάγυια] Ita 2954. 3011. *Schm.* Nec non Gorl. habet ἱρὴ καὶ εὐρυάγυια, omisso tamen nomine Ἴλιος. vulgo legebatur Ἴλιον ἱρὴν καὶ εὐρυάγυιαν. *Solanus* conjecerat εὐρυάγυια Μυκήνη, frustra, quod ad hoc nomen attinet.

ipsa quoque non diu post quaeretur, haud secus ac Ninus. Mycenas Cleonasque pudet me monstrare tibi, *maxime vero Ilion:* offocabis enim, sat scio, Homerum ad Orcum reversus ob magniloquentiam carminum: attamen olim erant felices; nunc vero totae sunt mortuae: moriuntur enim, (*Portitor*,) quemadmodum homines, sic et urbes; quodque mirabilius, fluvii integri: certe Inachi ne alveus quidem Argis amplius superest.

Char. Papae, quae laudes, Homere! qui nominum splendor! Ilion sacra, latisque viis insignis; Cleonae nitide conditae. Sed, quod sine sermonis instituti fraude fiat, quinam isti sunt belligerantes, aut cujus rei caussa sese invicem obtruncant?

Merc. Argivos cernis,

p. 523. καὶ τὸν ἡμιθνῆτα ἐκεῖνον στρατηγὸν Ὀθρυάδην, τὸν ἐπιγράφοντα τὸ τρόπαιον τῷ αὐτοῦ αἵματι [k]).

p. 524. *ΧΑΡ.* Ὑπὲρ τίνος δὲ αὐτοῖς, ὦ Ἑρμῆ, ὁ πόλεμος;

ΕΡΜ. Ὑπὲρ τοῦ πεδίου αὐτοῦ, ἐν ᾧ μάχονται.

ΧΑΡ. Ὦ τῆς ἀνοίας, οἵγε οὐκ ἴσασιν, ὅτι, κἂν ὅλην τὴν Πελοπόννησον ἕκαστος αὐτῶν κτήσωνται, μόγις ἂν ποδιαῖον λάβοιεν [l]) τόπον παρὰ τοῦ Αἰακοῦ· τὸ δὲ [m]) πεδίον τοῦτο ἄλλοτε ἄλλοι γεωργήσουσι, πολλάκις ἐκ βάθρων τὸ τρόπαιον ἀνασπάσαντες [n]) τῷ ἀρότρῳ.

ΕΡΜ. Οὕτω μὲν ταῦτα ἔσται [o]). ἡμεῖς δὲ καταβάντες ἤδη, καὶ κατὰ χώραν εὐθετήσαντες αὖθις τὰ ὄρη, ἀπαλλαττώμεθα, ἐγὼ μέν, καθ' ἃ [p]) ἐστάλην, σὺ δ' ἐπὶ τὸ πορθμεῖον· ἥξω δέ σοι μετ' ὀλίγον καὶ αὐτὸς [q]) νεκροστολῶν.

ΧΑΡ. Εὖγε ἐποίησας, ὦ Ἑρμῆ· εὐεργέτης ἐς ἀεὶ [r])

k) αἵματι] Ita L. et 3011. Olim ὀνόματι. Pro αὐτοῦ maluit *Reitz.* αὑτοῦ. idem et *Belino* videbatur, et scripserunt sic *Seybold.* et *Schm.* At tuitus sum genuinam vocem: supra c. 20., intacta manserunt ἀπάγοι ξὺν αὐτῷ. Verte: „suo *ipsius* sanguine." l) λάβοιεν] λάβῃ 3011. m) τὸ δὲ] καὶ δὲ B. 3. n) ἀνασπάσαντες] ἀναστήσαντες 1428. 3011. o) ἔσται] ἔστω 3011. p) καθ' ἃ] Ita 2954. rei convenienter, nec non interpretationi Latinae *Hemsi.* Vulgatum καθὰ minus conveniebat, judice etiam *Belino.* q) μετ' ὀλίγον καὶ αὐτὸς] καὶ αὐτὸς μετ' ὀλίγον 3011. r) ἐς ἀεὶ] Ita 2954. 3011. *Schm.* εἰς ἀεὶ Gorl. Vulg. Praepositio male omissa.

Charon, et Lacedaemonios, illumque semianimem imperatorem Othryaden, qui inscribit tropaeum suo sanguine.

Char. Pro qua re, Mercuri, bellum inter eos est ortum?

Merc. Pro illo ipso campo, in quo pugna conseritur.

Char. O insignem dementiam! scilicet ignorant, se, licet vel totam Peloponnesum eorum quisque possederit, vix tamen unius pedis spatium ab Aeaco acceptu-ros esse: campum autem illum alii atque alii usque colent, ac saepe funditus illud tropaeum eruent aratro.

Merc. Haec quidem ita fient: nos vero, ubi jam descenderimus, suisque montes sedibus reposuerimus, discedamus, ego ad ea peragenda, quorum gratia iter ingressus sum, tu ad cymbulam tuam: neque diu erit, cum adventabo tibi mortuos deducens.

Char. Bene de me meritus es, Mercuri: ego sem-

ἀναγεγράψῃ. ὠνάμην [s]) δέ τι διὰ σὲ τῆς ἀποδημίας. . . . . p. 524.
οἷά ἐστι τὰ τῶν κακοδαιμόνων ἀνθρώπων πράγματα! (βασιλεῖς, πλίνθοι χρυσαῖ, ἑκατόμβαι, μάχαι [t])· Χάρωνος δὲ, οὐδεὶς [u]) λόγος.

s) ὠνάμην] ὠνησάμην 3011. minus bene. t) βασιλεῖς, — μάχαι] Has quinque voces, *Hemsterhusii* judicium et *Wielandii* exemplum secutus, et ego cum *Schmiedero* improbitatis nota insignivi. *Solanus* pro ἑκατόμβαι volverat τύμβοι. u) οὐδεὶς] οὐδὲ εἷς 2954. 3011. quod *Belinus* praefert, injuria. Cf. Fugit. c. 28.

per (*in aeternum*) non vulgaris beneficii auctorem in tabulas te meas referam; haud enim mediocris per te fructus ex isthac peregrinatione ad me redundavit.....

At qualia sunt hominum infaustorum negotia! (reges, lateres aurei, hecatombae, proelia:) Charontis vero nulla habetur ratio.

p. 525.

ΠΕΡΙ ΘΥΣΙΩΝ.

Argum. Dubitat auctor, sacrificantium vulgus an ab ignorantia magis miserandum, quam a stultitia deridendum sit, quum tot tamque absurdos ritus ac cerimonias observantes aperte ostendant, ineptis se, et indignis, ac vere impiis, opinionibus de diis conceptis, regi ac duci. Argumenta et exempla e Graecorum potissimum, et Aegyptiorum, repetuntur religione, Scytharum quoque, aliarumque gentium, sacris obiter commemoratis. Ejusdem plane generis, indolis et formae est hic liber, ac qui *de Luctu* agit: uterque vindex sanae mentis jurium puriorisque religionis acerrimus, neque adeo atheismi index, cujus quidem non poterant auctorem insimulare, nisi qui ipsi superstitionibus vanis putide infixi haererent. Unde etiam *Wielandius* has duas declamationes deinceps sese invicem excipere jussit in Versionis suae Vol. V. p. 201. et 215. *Luciano* autem si quis cum *Jacobsio* in *Porson.* Adverss. p. 290. abjudicare voluerit hunc de Sacrificiis librum, eum credo facilius etiam, an auctor egregii libri, Germanice scripti: Rosaliens Nachlass, et editor *Achillis Tatii* novissimus, idem *Fridericus Jacobsius* haberi possit, dubitaturum esse.

1 Ἄ μὲν γὰρ [a]) ἐν ταῖς θυσίαις οἱ μάταιοι πράττουσι, καὶ ταῖς ἑορταῖς, καὶ προσόδοις [b]) τῶν θεῶν, καὶ ἃ αἰτοῦσι, καὶ ἃ

a) γὰρ] abest a Gorl. omissum, opinor, a librario, quem offendisset γὰρ in libelli initio: quippe ignoravit *Lucianum* amasse non solum in dialogis et epistolis, sed etiam in declamationibus passim lectorem statim in medias res abripere. Cff. initia librorum: Adversus Indoctum, Pseudologistae, De Domo, et Disputationis cum Hesiodo. b) καὶ προσόδοις] καὶ τοῖς πρ. Gorl. ab eodem isto nasutulo profectum.

DE SACRIFICIIS.

In sacrificiis quae perpetrant inepti homines, in diebus festis, in salutationibus Deorum; quae *porro*

εὔχονται, καὶ ἃ γιγνώσκουσι [c]) περὶ αὐτῶν, οὐκ οἶδα [d]), εἴ τις οὕτω κατηφὴς ἐστι, καὶ λελυπημένος, ὅστις οὐ γελάσεται τὴν ἀβελτερίαν [e]) ἐπιβλέψας τῶν δρωμένων. καὶ πολύ γε, οἶμαι, πρότερον τοῦ γελᾶν πρὸς ἑαυτὸν ἐξετάσει, πότερον εὐσεβεῖς αὐτοὺς χρὴ καλεῖν, ἢ τοὐναντίον θεοῖς ἐχθρούς, καὶ κακοδαίμονας, οἵ γε οὕτω ταπεινὸν, καὶ ἀγεννὲς τὸ θεῖον ὑπειλήφασιν, ὥστε εἶναι ἀνθρώπων ἐνδεὲς, καὶ κολακευόμενον ἥδεσθαι, καὶ ἀγανακτεῖν ἀμελούμενον. τὰ γοῦν Αἰτωλικὰ πάθη, καὶ τὰς τῶν Καλυδωνίων συμφορὰς, καὶ τοὺς τοσούτους φόνους, καὶ τὴν Μελεάγρου διάλυσιν, πάντα ταῦτα ἔργα [f]) φασὶν εἶναι τῆς Ἀρτέμιδος μεμψιμοιρούσης, ὅτι μὴ παρελήφθη πρὸς τὴν θυσίαν ὑπὸ τοῦ Οἰνέως· οὕτως ἄρα βαθέως καθίκετο αὐτῆς ἡ τῶν ἱερείων [g]) διαμαρτία. καί μοι δοκῶ [h]) ὁρᾶν αὐτὴν ἐν τῷ οὐρανῷ τότε μόνην, τῶν ἄλλων θεῶν ἐν [i])

p. 525.

p. 526.

c) γιγνώσκουσι] γινώσκουσι 2954. 3011. d) οὐκ οἶδα] οὐκ οἶδ' 3011. e) ἀβελτερίαν] Ita corrigere placuit vulgatam formam ἀβελτηρίαν, utpote origini suae et naturae adversantem. Sic et Charon. c. 11. Anonymus Grammaticus in *Bekker.* Anecdd. T. I. p. 198. 22. ἀβέλτερος· ἀνόητος, μωρός, ὁ τὸ βέλτιον μὴ γινώσκων. f) ἔργα] deest in 3011. et Gorl. g) ἱερείων] ἱερῶν P. marg. A. 1. W. Deinceps διαμαρτία καὶ διαφορὰ 3011. et διαφορὰ loco vocis διαμαρτία 2954. Unum certe superfluum est et alienae manus: alterum autem unde venerit, dubius haereo. h) δοκῶ] „δοκεῖ priores Edd. alterum (δοκῶ) et orationis structura poscit, et praestant G. P. L." *Reitz.* i) ἐν] εἰς 2954. ἐς conj. *Duker.* ad *Thuc.* p. 242. *Abresch.* Dilucc. Thuc. p. 417. et *Jens.* ad h. l.

petunt, quae optant, quae de illis sentiunt; nescio an ita demissus quisquam aut tristis sit, quin rideat, si quidem eorum, quae fiunt, perspitere stoliditatem possit. Verum ante aliquanto quam rideat, cum animo suo exquiret, piosne praedicare illos fas sit, an contra ea hostes Deorum, et *ob id ipsum* infelices; qui ita humilem, illiberalem adeo divinam naturam opinentur, ut hominibus indigeat, ut gaudeat adulantibus, negligi se indignetur. Etenim Aetolicos illos casus, et calamitates Calydoniorum, et tot caedes, et illam Meleagri tabem, universa haec opera ajunt esse Dianae, aegre ferentis, ad sacrificium se non adhibitam (*ab Oeneo*). Tam profunde *in animum illius* descendit, quod sacrificialibus epulis excidit! Ac videor mihi illam videre in coelo solam tunc *relictam*,

p. 526. *Οἰνέως πεπορευμένων, δεινὰ ποιοῦσαν, καὶ σχετλιάζουσαν,*
2 *οἵας ἑορτῆς ἀπολειφθήσεται. Τοὺς δ' αὖ Αἰθίοπας καὶ τρις-*
p. 527. *εὐδαίμονας εἴποι τις ἄν, εἴγε ἀπομνημονεύοι* k) *τὴν χάριν*
αὐτοῖς ὁ Ζεὺς, ἣν [ἐν ἀρχῇ τῆς Ὁμήρου ποιήσεως] πρὸς
αὐτὸν ἐπεδείξαντο l), *δώδεκα ἓξῆς ἡμέρας ἑστιάσαντες, καὶ*
ταῦτα, ἐπαγόμενον καὶ τοὺς ἄλλους θεούς. οὕτως οὐδὲν, ὡς
ἔοικεν, ἀμισθὶ ποιοῦσιν, ὧν ποιοῦσιν m). *ἀλλὰ πωλοῦσι τοῖς*
ἀνθρώποις τἀγαθὰ, καὶ ἔνεστι πρίασθαι παρ' αὐτῶν τὸ μὲν n)
ὑγιαίνειν, εἰ τύχοι o), *βοϊδίου· τὸ δὲ πλουτεῖν, βοῶν τεττάρων·*
p. 528. *τὸ δὲ βασιλεύειν, ἑκατόμβης· τὸ δὲ σῶον ἐπανελθεῖν ἐξ' Ἰλίου ἐς*
Πύλον, ταύρων ἐννέα· καὶ τὸ ἐκ τῆς Αὐλίδος ἐς Ἴλιον διαπλεῦσαι,
παρθένου βασιλικῆς. ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη p) *τὸ μὴ ἁλῶναι τότε*
τὴν πόλιν q) *ἐπρίατο παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς βοῶν δώδεκα, καὶ*

k) *ἀπομνημονεύοι*] *ἀπομνημονεύει* L. l) *ἐπεδείξαντο*] *ἐποιήσαντο* 2954. 3011. ubi et *ἣν* ante *πρὸς αὐτὸν* collocatum, sicut in Gorl. unde *Schmiedero* verba *ἐν ἀρχῇ τῆς Ὁμήρου ποιήσεως* spuria visa. Vid. Adnot. m) *ὧν ποιοῦσιν*] desunt in 2954. et 3011. uncinisque propterea inclusit *Schm.* injuria. n) *τὸ μὲν*] „In cunctis Edd. fuit *τὸν μὲν*, et deinde *τὸν δὲ*" quae vel sine libri ullius auctoritate mutari debebant." *Solan.* Secuti *Reitz.* et *Schm.* o) *εἰ τύχοι*] *εἰ τύχῃ* 3011. vitiose. p) *ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη*] „Insulsa priorum Edd. lectio: *ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβη*· verissimam impertiunt A. S. R. P. L. J. A. 1. W. in qua tamen omittitur *γάρ*." *Reitz.* A. 2. itidem *ἡ μὲν γὰρ ἑκάβη*, et in meo exemplari B. 1. antiqua manus idem adscripsit margini. q) *τότε τὴν πό-*

reliquis Diis ad Oeneum profectis, adflictantem se, et conquerentem, quali, *quam pingui*, sacro sibi carendum sit. Ab altera parte Aethiopes beatos ac ter felices aliquis dixerit, si gratiam iis habeat Jupiter, quam (in *ipso* Homeri poëseos principio) ab illo inierunt, duodecim deinceps dierum epulis illum excipientes, idque, cum reliquos etiam Deos, *tanquam umbras* secum adduceret. Adeo eorum, quae faciunt, absque mercede, ut videtur, faciunt nihil, sed vendunt bona hominibus, estque ut emat ab illis hic quidem valetudinem forte bucula; divitias alius bubus quatuor; alius regnum hecatomba; alius ut salvus ab Ilio Pylum redeat, tauris novem; uti vero ab Aulide ad Ilion liceat trajicere, virgine regia *redimendum est.* Non (*Nam?*) Hecuba quidem, ne tum urbs caperetur, bubus duodecim, atque peplo a Minerva redemit. Con-

πέπλου. εἰκάζειν δὲ χρὴ πολλὰ εἶναι καὶ ἀλεκτρυόνος, καὶ στε- p. 528
φάνου, καὶ λιβανωτοῦ μόνου παρ' αὐτοῖς ὤνια. Ταῦτά γε[r]), 3
οἶμαι, καὶ ὁ[s]) Χρύσης ἐπιστάμενος, ἅτε ἱερεὺς, καὶ γέρων,
καὶ τὰ θεῖα σοφὸς, ἐπειδὴ ἄπρακτος ἀπῆλει παρὰ[t]) τοῦ Ἀγα-
μέμνονος, ὡς ἂν καὶ προδανείσας τῷ Ἀπόλλωνι τὴν χάριν,
δικαιολογεῖται, καὶ ἀπαιτεῖ τὴν ἀμοιβὴν, καὶ μόνον οὐκ ὀνει-
δίζει, λέγων, ὦ βέλτιστε Ἄπολλον, ἐγὼ μέν σου τὸν νεὼν,
τέως ἀστεφάνωτον ὄντα, πολλάκις ἐστεφάνωσα· καὶ τοσαῦτά
σοι μηρία ταύρων τε καὶ αἰγῶν ἔκαυσα ἐπὶ τῶν βωμῶν· σὺ δ'
ἀμελεῖς μου τοιαῦτα πεπονθότος, καὶ παρ' οὐδὲν τίθεσαι τὸν
εὐεργέτην. τοιγαροῦν οὕτω κατεδυσώπησεν αὐτὸν ἐκ τῶν λό-
γων, ὥστε ἁρπασάμενος τὰ τόξα, καὶ ὑπὲρ[u]) τοῦ ναυστάθ-
μου καθίσας ἑαυτὸν, κατετόξευσε[x]) τῷ λοιμῷ τοὺς Ἀχαιοὺς
αὐταῖς[y]) ἡμιόνοις καὶ κυσίν. Ἐπεὶ δ' ἅπαξ τοῦ Ἀπόλλωνος
ἐμνήσθην, βούλομαι καὶ τἄλλα εἰπεῖν, ἅ γε[z]) περὶ αὐτοῦ οἶ p. 529.

λιν] τὴν πόλιν τότε 2954. 3011. r) Ταῦτά γε] Ita 3011. et Gorl. In Edd. fuerat ταῦτα δὲ, corruptum ex antecedente δέ. s) ὁ] restituit *Schm.* e 3011. vulgo omissum. t) ἀπῄει παρά] „Omnes Edd. insederat vitium ἀπίει." *Reitz.* In 3011., referente *Belino*, legitur ἀπῄει ἐκ. u) ὑπὲρ] ἐπὶ Gorl. glossema genuinae. x) κατετόξευσε] κατετόξευε 3011. y) αὐταῖς] Ita 3011. et *Schm.* pro vulg. αὐτοῖς. z) ἅγε] Ita L. qua quidem dictionis elegantia vulgo fraudaverant auctorem, scribentes ἅ. Modo τἄλλα in vett. Edd., ut

jicere autem fas est, multa etiam gallo, aut corona, aut solo ture *adeo*, apud ipsos esse venalia. Puto, etiam Chryses horum gnarus, qui sacerdos esset, et senex, et divinarum rerum consultus, cum infectis rebus rediret ab Agamemnone, expostulat cum Apolline, apud quem in foenore collocasset gratiam, et vicem reposcit, et tantum non conviciatur, dicens, Equidem, Apollo optime, aedem tuam, coronarum honore ad eum diem carentem, saepe coronavi, totque tibi taurorum caprarumque femora tuis in altaribus adolevi. Tu vero negligis me talia passum, nulloque numero habes optime de te meritum. Itaque tantum oratione illa pudorem ei objecit, ut sagittis correptis insessoque editiore prope navium stationem loco, pestilentiae telis ipsos cum mulis canibusque Achivos configeret. Cum vero semel in Apollinis incidi mentionem, volo etiam reliqua dicere, quae *quidem* docti

p. 529. σοφοὶ τῶν ἀνθρώπων λέγουσιν, οὐχ' ὅσα περὶ τοὺς ἔρωτας ἐδυστύχησεν, οὐδὲ τοῦ Ταχίνθου τὸν φόνον, οὐδὲ τῆς Δάφνης τὴν ὑπεροψίαν, ἀλλ' ὅτι καὶ καταδικασθεὶς a) ἐπὶ τῷ τῶν Κυκλώπων θανάτῳ, κἀξοστρακισθεὶς διὰ τοῦτο ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κατεπέμφθη ἐς τὴν γῆν b), ἀνθρωπίνῃ χρησόμενος c) τῇ τύχῃ· ὅτε δὴ d) καὶ ἐθήτευσεν ἐν Θετταλίᾳ παρ' Ἀδμήτῳ, καὶ ἐν Φρυγίᾳ παρὰ Λαομέδοντι· παρὰ τούτῳ μέν γε οὐ μόνος, ἀλλὰ μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος, ἀμφότεροι πλινθεύοντες ὑπ' ἀπορίας, καὶ ἐργαζόμενοι ἐς τὸ τεῖχος, καὶ οὐδὲ e) ἐντελῆ τὸν μισθὸν ἐκομίσαντο παρὰ τοῦ Φρυγὸς, ἀλλὰ προσῶφλεν f) αὐτοῖς πλέον ἢ τριάκοντά, φασι, δραχμὰς Τρωϊκάς.

5 Ἦ γὰρ g) οὐ ταῦτα σεμνολογοῦσιν οἱ ποιηταὶ περὶ h) τῶν θεῶν, καὶ πολὺ τούτων ἱερώτερα i), περί τε Ἡφαίστου, καὶ Προμηθέως, καὶ Κρόνου, καὶ Ῥέας, καὶ σχεδὸν ὅλης τῆς

solet. a) καὶ καταδικασθεὶς] καταγνωσθεὶς, omisso καὶ, 3011. b) ἐς τὴν γῆν] Articulum vulgo omissum interjecimus cum *Schm.* e Codd. 2954. et 3011. quibus etiam Gorl. accessit. c) χρησόμενος] Hanc *Gesn.* conjecturam pro vulg. χρησάμενος confirmavit Gorl. d) ὅτε δὴ] Vulg. ὅτε δὲ, pro quo *Gesn.* maluit ὅτι δὲ, quod responderet praecedenti ἀλλ' ὅτι καὶ etc. Genuinum ὅτε δὴ debemus Codd. 3011. et Gorl., receptum jam a *Schm.* et probatum etiam *Jo. Seagero* in Classical Journal N. XVII. a. 1814. p. 160. e) οὐδὲν] οὐδὲν 3011. f) προσῶφλεν] προσώφειλεν 2954. 3011. Gorl. *Schm.* At vid. Adnot. g) Ἦ γὰρ] „Ἦ γὰρ Fl. ut in his particulis saepe solet." *Reitz.* h) περὶ] παρὰ 3011. i) ἱερώτερα] μιαρώτερα conj. *Jacobs.* Vid. Adnot.

de illo homines commemorant, non quam invenustus amator fuerit, nec Hyacinthi caedem, neque ut Daphne adspernata illum fuerit; sed quod judicio damnatus ob Cyclopas interfectos, testarumque suffragio de coelo in terram ejectus *est*, humana conditione atque sorte usurus. Tum vero etiam servili ministerio, in Thessalia apud Admetum, et apud Laomedontem in Phrygia, functus est: apud hunc quidem non ipse solus, sed cum Neptuno, lateribus ducendis ambo, et muris struendis operam locantes ob inopiam, et ne integram quidem a Phryge mercedem auferentes, qui de ea deberet illis, ajunt, triginta amplius drachmas Troicas. Numquid enim talia non magnifice narrant de Diis poëtae, et multum hisce diviniora, de Vulcano, et Prometheo, et Saturno et Rhea, totaque paene Jovis

τοῦ Διὸς οἰκίας; καὶ ταῦτα, παρακαλέσαντες τὰς Μούσας p. 529.
συνῳδοὺς [k]) ἐν ἀρχῇ τῶν ἐπῶν, ὑφ' ὧν δὴ ἔνθεοι γενόμενοι,
ὡς τὸ εἰκὸς, ᾄδουσιν, ὡς ὁ μὲν Κρόνος, ἐπειδὴ τάχιστα ἐξέ-
τεμε τὸν πατέρα τὸν Οὐρανὸν, ἐβασίλευσέ τε ἐν αὐτῷ [l]), καὶ
τὰ τέκνα κατήσθιεν [m]), ὥσπερ ὁ Ἀργεῖος Θυέστης. ὕστερον p. 530.
δὲ ὁ Ζεὺς κλαπεὶς ὑπὸ τῆς Ῥέας ὑποβαλλομένης τὸν λίθον, ἐς
τὴν Κρήτην ἐκτεθεὶς, ὑπ' αἰγὸς ἀνετράφη, καθάπερ ὁ Τήλε-
φος ὑπ' ἐλάφου, καὶ ὁ Πέρσης Κῦρος ὁ πρότερον ὑπὸ τῆς
κυνός [n]). εἶτα ἐξελάσας τὸν πατέρα, καὶ ἐς τὸ δεσμωτήριον
καταβαλὼν, αὐτὸς ἔσχε τὴν ἀρχήν. ἔγημε δὲ πολλὰς μὲν ἄλ-
λας, ὑστάτην δὲ τὴν Ἥραν [o]) τὴν ἀδελφὴν, κατὰ τοὺς Περ-
σῶν τοῦτο [p]) καὶ Ἀσσυρίων νόμους. ἐρωτικὸς δὲ ὢν, καὶ εἰς
Ἀφροδίσια κεχυμένος, ῥᾳδίως ἐνέπλησε παίδων τὸν οὐρανὸν,
τοὺς μὲν ἐξ ὁμοτίμων ποιησάμενος, ἐνίους δὲ καὶ νόθους ἐκ
τοῦ θνητοῦ καὶ ἐπιγείου γένους· ἄρτι μὲν ὁ γεννάδας γιγνό-
μενος χρυσίον, ἄρτι δὲ ταῦρος, ἢ κύκνος, ἢ ἀετὸς, καὶ ὅλως,

k) συνῳδοὺς] συνᾴδειν 2954. 3011. Gorl. nec hoc male; quamquam caussa non est, cur mutetur vulgata. In Gorl. deinde legitur ἐν τῇ ἀρχῇ. l) ἐν αὐτῷ] ἐπ' αὐτῷ conj. *Solan.* m) κατήσθιεν] ἤσθιεν 3011. n) ὑπὸ τῆς κυνός] ὑπὸ κυνός 2954. probatum *Belino* et admissum a *Schm.* non optimo jure: vim enim suam habet Articulus: *ab illa haud ignota cane.* o) τὴν Ἥραν] desunt in Gorl. p) τοῦτο] abest ab eodem.

familia? Et haec faciunt, invocatis in principio versuum Musis cantus adjutricibus, quarum adflatu Deo, ut videtur, pleni canunt, ut Saturnus exsecto statim Coelo patre in illo imperaverit, suosque natos devoraverit, ut Argivus Thyestes; ut deinde Jupiter, furto subjicientis lapidem Rheae, in Creta expositus et a capra nutritus sit, quemadmodum nempe Telephus a cerva, et a cane Persa *ille* Cyrus superior: ut deinde expulso patre, et in carcerem conjecto, imperium ipse tenuerit; ut uxores duxerit ille quidem complures alias, ultimam vero Junonem germanam suam, ex Persarum hoc quidem Assyriorumque legibus: amator vero maximus sit, et effusus solutusque in Venerem, facile coelum liberis ut compleverit; quorum alios ex sui fastigii *matribus*, alios vero nothos *atque hybridas* ex mortali ac terrestri genere creaverit, cum nunc aurum generosus ille, nunc taurus

p. 530. ποικιλώτερος αὐτοῦ Πρωτέως. μόνην [q]) δὲ τὴν Ἀθηνᾶν ἔφυσεν ἐκ τῆς ἑαυτοῦ κεφαλῆς, ὑπ' αὐτὸν ἀτεχνῶς τὸν ἐγκέφαλον συλλαβών. τὸν μὲν γὰρ Διόνυσον ἡμιτελῆ φάσιν ἐκ τῆς μητρὸς
p. 531. ἔτι καομένης [r]), ἁρπάσας, ἐν τῷ μηρῷ φέρων κατώρυξε, κἄ-
6 τα ἐξέτεμε, τῆς ὠδῖνος ἐνστάσης. Ὅμοια δὲ τούτοις καὶ περὶ τῆς Ἥρας ᾄδουσιν, ἄνευ τῆς πρὸς τὸν ἄνδρα ὁμιλίας, ὑπηνέμιον αὐτὴν [s]) παῖδα γεννῆσαι τὸν Ἥφαιστον, οὐ μάλα εὐτυχῆ τοῦτον, ἀλλὰ βάναυσον, καὶ χαλκέα, καὶ πυρίτην [t]), καὶ ἓν καπνῷ τὸ πᾶν [u]) βιοῦντα, καὶ σπινθήρων ἀνάπλεων, οἷα δὴ [x]) καμινευτὴν, καὶ οὐδὲ ἄρτιον τὼ πόδε· χωλευθῆναι γὰρ αὐτὸν ἀπὸ τοῦ πτώματος, ὁπότε ἐῤῥίφη [y]) ὑπὸ τοῦ Διὸς ἐξ οὐρανοῦ· καὶ εἴγε μὴ οἱ Λήμνιοι καλῶς ποιοῦντες ἔτι φερόμενον αὐτὸν ὑπεδέξαντο, ἐτεθνήκει κἄν [z]) ἡμῖν ὁ Ἥφαιστος, ὡς-

q) *μόνην*] μόνος conj. *Belin.* ineptam cogitans oppositionem, nec reputans huc referri tanquam opposita, quae sequuntur, *τὸν μὲν γὰρ Διόνυσον* etc. r) *καομένης*] „καιομένης B. 2. Par. A. illud *ἀττικώτερον* vett. Edd. probant: ι saepe subscribi solet, nec raro praetermitti.“ *Reitz.* Vid. ad Diall. Marr. IV, 2. Varr. Lectt. s) *αὐτὴν*] αὐτῇ 2954. 3011. unde *Belinus* vult αὐτῇ, perperam. t) *πυρίτην*] „πυρητὸν G. P. *πυριήτην* vel *πυροίτην* notatur ex L. *πυρευτὴν* J. V. 2. A. 1. W. Reliquae Edd. Fl. sequuntur.“ Utraque Ald. *πυρίτην*. Cf. Jov. Conf. c. 8. ubi *βάναυσός τις καὶ πυρίτης τὴν τέχνην*, sine lectionis varietate. u) *τὸ πᾶν*] τοπᾶν A. 1. 2. Infra tamen c. 8. *τὸ πᾶν* separatim in utraque. x) *δὴ*] abest a Gorl. y) *ἐῤῥίφη*] „ἐῤῥίφθη solae B. 2. et Par. quae contra ceterarum consensum non valent.“ Etiam B. 1. *ἐῤῥίφθη*, sed frustra z) *κἄν ἐτεθνήκει*] Sic e 2954. 3011. quod *Belino* quoque

aut olor, aut aquila fieret, et *omnino* ipso Proteo mutabilior; solam autem ex suo ipse capite Minervam ut genuerit, intra ipsum plane cerebrum conceptam; Bacchum enim, ajunt, informem adhuc ex matre cum maxime conflagrante ereptum, in suo ipse femore defodit, ac deinde instante partus dolore exsecuit. Similia vero hisce etiam de Junone canunt, sine viri consuetudine eam peperisse filium Vulcanum, quasi aura conceptum, non nimis illum beatum, sed sordidum opificem, fabrum aerarium, igne adustum, in fumo viventem semper favilla oppletum, qui camino adstet tota vita; et ne recte quidem pedibus valentem, claudum nempe ex casu, cum de coelo projectus a Jove esset: et nisi (bonum factum!) Lemnii, cum ita praeceps ferretur, illum excepissent, perierat nobis

περ ὁ Ἀστυάναξ ἀπὸ τοῦ πύργου καταπεσών. καίτοι τὰ μὲν p. 531.
Ἡφαίστου μέτρια· τὸν δὲ Προμηθέα τίς οὐκ οἶδεν, οἷα ἔπαθε, διότι καθ' ὑπερβολὴν φιλάνθρωπος ἦν; καὶ γὰρ αὖ [a]) καὶ τοῦτον ἐς τὴν Σκυθίαν ἀγαγὼν ὁ Ζεὺς ἀνεσταύρωσεν ἐπὶ τοῦ Καυκάσου, καὶ τὸν ἀετὸν [b]) αὐτῷ παρακαταστήσας τὸ ἦπαρ ὁσημέραι κολάψοντα. Οὗτος μὲν οὖν ἐξετέλεσε τὴν καταδίκην. p. 532.7
ἡ Ῥέα δὲ (χρὴ γὰρ ἴσως καὶ ταῦτα εἰπεῖν) πῶς οὐκ ἀσχημονεῖ, καὶ δεινὰ ποιεῖ [c]), γραῦς μὲν ἤδη καὶ ἔξωρος οὖσα, καὶ τοσούτων μήτηρ θεῶν, παιδεραστοῦσα δ' ἔτι, καὶ ζηλοτυποῦσα, καὶ τὸν Ἄττιν ἐπὶ τῶν λεόντων φέρουσα [d])· καὶ ταῦτα, μηκέτι χρήσιμον εἶναι δυνάμενον; ὥστε πῶς ἂν ἔτι μέμφοιτό τις ἢ τῇ Ἀφροδίτῃ, ὅτι μοιχεύεται, ἢ τῇ Σελήνῃ πρὸς τὸν Ἐνδυμίωνα κατιούσῃ πολλάκις ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ; Φέρε δὲ ἤδη 8
τούτων ἀφέμενοι τῶν λόγων ἐς αὐτὸν ἀνέλθωμεν τὸν οὐρανόν,

praeplacuit. Vulg. ἐτεθνήκει ἄν. a) αὖ] abest a 2954. probante *Belin.* praetermisit etiam *Schm.* injuria. *Αὖ καὶ* cum vi quasi per pleonasmum, quem *Weiskius* in libro singulari de Pleonasmm. p. 142. praetermittere non debebat, dictum, ut Lat. *nec non, praeterea etiam:* quippe indicatur similitudo hujus fati cum Vulcani modo narrato. *Xenoph.* Cyrop. III, 3, 22. ἐκεῖ αὖ καὶ (*praeter* Deos supra commemoratos *etiam*) Γῆν ἱλάσκετο χοαῖς etc. b) ἀετὸν] αἰετὸν 3011. Gorl. *Schm.* supra tamen §. 5. ἀετός, ut vulgo. Cf. Diall. Deor. I, 1. Mox ἀποκαταστήσας 2954. προσκαταστήσας Gorl. c) ποιεῖ] πονεῖ P. d) φέρουσα] περιφέρουσα 2954. *Belin. Schm.* glossema vulgatae.

Vulcanus, ut ille praecipitatus de turri Astyanax. Quanquam Vulcani ista tolerabilia: Prometheo vero, quis ignorat, quae acciderint ea caussa, quod supra modum homines complecteretur? abductum enim in Scythiam Jupiter Caucaso monti tanquam cruci adfixit, aquila adposita, quae jecur viri quotidie rostro tunderet. Hic poenas igitur persolvit. Rheam vero (forte enim ista quoque dicenda sunt) quis neget indecore se gerere, et indigna facere, quae annus licet, et effoeta, et tot Deorum mater, puerorum adhuc amoribus ac zelotypia ardeat, atque Attin suum, juncta leonibus rheda tollat, eumque talem, qui jam nec utilis illi esse possit? Quae cum ita sint, quis jam Veneri succenseat ob adulteria, aut Lunae de media saepe via ad suum descendenti Endymionem? Age vero jam his relictis sermonibus in ipsum adscendamus coelum,

p. 532. ποιητικῶς ἀναπτάμενοι κατὰ τὴν αὐτὴν Ὁμήρῳ καὶ Ἡσιόδῳ ὁδὸν, καὶ θεασώμεθα, ὅπως ἕκαστον διακεκόσμηται τῶν ἄνω [e]). Καὶ ὅτι μὲν χαλκοῦς ἐστι τὰ ἔξω, καὶ πρὸ ἡμῶν τοῦ Ὁμήρου λέγοντος ἠκούσαμεν. ὑπερβάντι δὲ καὶ ἀνακύψαντι μικρὸν ἐς τὸ ἄνω [f]), καὶ ἀτεχνῶς ἐπὶ τοῦ νώτου γενομένῳ, φῶς τε λαμπρότερον φαίνεται, καὶ ἥλιος καθαρώτερος, καὶ ἄστρα διαυγέστερα, καὶ τὸ πᾶν ἡμέρα, καὶ χρυσοῦν τὸ δάπεδον [g]). ἐσιόντων [h]) δὲ, πρῶτον μὲν οἰκοῦσιν αἱ Ὧραι. πυλωροῦσι γάρ· ἔπειτα δὲ, ἡ Ἶρις, καὶ ὁ Ἑρμῆς, ὄντες ὑπηρέται, καὶ ἀγγελιαφόροι τοῦ Διός· ἐξῆς δὲ τοῦ Ἡφαίστου τὸ χαλκεῖον ἀνά-
p. 533. μεστον ἁπάσης τέχνης· μετὰ δὲ αἱ τῶν θεῶν οἰκίαι, καὶ τοῦ Διὸς τὰ βασίλεια· ταῦτα πάντως [i]) περικαλλῆ τοῦ Ἡφαίστου κατασκευάσαντος.

e) ὅπως ἕκαστον διακεκόσμηται τῶν ἄνω] ὅπως διακεκ. τὰ ἄνω 2954. 3011. minus bene. f) τὸ ἄνω] τὰ ἄνω Schm. e 3011. nec non Gorl. Omnino displicet vox ἄνω. Oppositum τὰ ἔξω flagitat ἐς τὸ (vel τὰ) ἔνδον s. εἴσω. Ἄνω suspicor deberi librario aberranti. g) καὶ τὸ πᾶν ἡμέρα, καὶ χρυσοῦν τὸ δάπεδον] καὶ χρυσοῦν τὸ δάπεδον, καὶ τὸ πᾶν ἡμέρα 2954. 3011. inverso, ac perverso, ordine, quem miror *Belino* et *Schmiedero* praeplacere potuisse. h) ἐσιόντων] „Ita P. idemque notatur in margine A. 1. W. Lectio minime contemnenda." *Reitz.* Ita etiam 2954. 3011. nec dubitavimus nos sequi simul cum *Bel.* et *Schm.* Vulgata ἐσιόντι ab eo, nisi fallor, profecta, qui structuram hujus enuntiationis et proxime praecedentis: ὑπερβάντι δὲ καὶ ἀνακύψαντι etc. concinere inter sese vellet: putide sane factum. Mox pro πρῶτον codd. 2954. et 3011. exhibent πρῶτα. i) πάντως] πάντα iidem Pariss. et hinc *Schm.* suasore *Belino.*

poëtarum licentia eadem, qua Homerus Hesiodusque, via evecti, videamusque, quomodo coelestium unumquodque ornatum instructumque sit. *Et aeneum quidem extrinsecus esse, vel ante nos dicentem audivimus Homerum.* Si quis autem transgressus paullum etiam superiora (*interiora*) sublato capite introspexerit, vel plane in dorsum *et terga convexa* evaserit, illi vero et lux candidior fulget, et sol purior, et illustriora sidera, ac dies ubique et solum aureum. Ad primum ingressum Horae habitant, janitrices nempe; tum Iris et Mercurius, ministri Jovis ac nuntii: deinde aeraria Vulcani officina omni artis instrumento plena; tum Deorum domus, et ipsa Jovis regia. Pulcherrima ista undique a Vulcano fabricata. Consedere

Οἱ δὲ θεοὶ παρ' Ζηνὶ καθήμενοι, — p. 533. 9 Il. IV, v. 1.

(πρέπει γὰρ, οἶμαι, ἄνω ὄντα μεγαληγορεῖν) ἀποσκοποῦσιν ἐς τὴν γῆν, καὶ πάντῃ περιβλέπουσιν ἐπικύπτοντες, εἴποθεν ὄψονται πῦρ ἀναπτόμενον, ἢ ἀναφερομένην κνίσσαν,

— — ἑλισσομένην περὶ καπνῷ. Iliad. I. v. 317.

καὴν [k]*) μὲν θύῃ τις, εὐωχοῦνται πάντες, ἐπικεχηνότες τῷ καπνῷ, καὶ τὸ αἷμα πίνοντες τοῖς βωμοῖς προσχεόμενον, ὥσπερ αἱ μυῖαι. ἦν δ' οἰκόσιτοι ὦσι* [l]*), νέκταρ καὶ ἀμβροσία τὸ δεῖπνον. πάλαι μὲν οὖν καὶ ἄνθρωποι συνεστιῶντο, καὶ συνέπινον αὐτοῖς, ὅ Ἰξίων, καὶ ὁ Τάνταλος. ἐπεὶ δὲ ἦσαν ὑβρισταὶ, καὶ λάλοι, ἐκεῖνοι μὲν ἔτι καὶ νῦν κολάζονται, ἄβατος δὲ τῷ θνητῶν* [m]*) γένει καὶ ἀπόῤῥητος* [n]*) ὁ οὐρανός. Τοιοῦτος ὁ βίος τῶν θεῶν. τοιγαροῦν καὶ οἱ ἄνθρωποι συνῳδὰ τούτοις, καὶ ἀκόλουθα περὶ τὰς θρησκείας ἐπιτηδεύουσι. καὶ πρῶτον* [o]*) μὲν ὕλας ἀπετέμοντο, καὶ ὄρη ἀνέθεσαν, καὶ ὄρ-* 10

At venustius longe, quod vulgo editur. k) *καὴν*] *καὶ ἐὰν* 2954. modo *ἑλισσομένην* spiritu leni A. 2. sine spiritu A. 1. l) *οἰκόσιτοι ὦσι*] *οἰκοσιτῶσι* 2954. Gorl. verbum improbum, a quo abhorreant velim Lexicographi. m) *θνητῶν*] „*θνητῷ* P. neque aliter in Fl. eaque sola.“ n) *ἀπόῤῥητος*] *ἀπόρευτος* vel *ἄπορος* conj. *Solan.* o) *πρῶτον*] *πρῶτα* 2954. ut supra c. 8.

Dii (decet enim, puto, superna illa ingressum magnifice etiam dicere) circa Jovem et in terram despiciunt, ubique oculos cernui circumferentes, si qua videant ignem accensum, aut surgentia nidore volumina fumi. Et si quis sacrificet, epulantur omnes inhiantes fumo, et sanguinem altaribus adfusum, muscarum instar haurientes; domi vero si coenent, nectar et ambrosia illorum sunt epulae. Olim quidem homines etiam ad convivium et comessationem illorum adhibebantur, Ixion puta et Tantalus. Cum vero tentatores Dearum essent insolentes et loquaces, ipsi quidem poenas ad hunc diem luunt, ceterum inaccessum fuit ab illo tempore mortalium generi coelum atque interdictum. Talis Deorum vita est. Homines igitur consonantia his et consequentia circa religiones instituerunt. Primum nemora sacrarunt, et montes dedicarunt, et sa-

p. 533. νεα καθιέρωσαν, καὶ τὰ φυτὰ ἐπεφήμισαν ἑκάστῳ θεῷ. μετὰ δὲ νειμάμενοι κατὰ ἔθνη σέβουσι, καὶ πολίτας αὐτῶν [p]) ἀποφαίνουσιν· ὁ μὲν Δελφὸς τὸν Ἀπόλλω, καὶ ὁ Δήλιος· ὁ δ' [q])
p. 534. Ἀθηναῖος τὴν Ἀθηνᾶν· (μαρτυρεῖται γοῦν τὴν οἰκειότητα [r]) τῷ ὀνόματι·) τὴν Ἥραν δὲ ὁ Ἀργεῖος [s])· καὶ ὁ Μυγδόνιος τὴν Ῥέαν· καὶ τὴν Ἀφροδίτην ὁ Πάφιος. οἱ δ' αὖ Κρῆτες οὐ γενέσθαι παρ' αὐτοῖς, οὐδὲ τραφῆναι μόνον τὸν Δία λέγουσιν [t]), ἀλλὰ καὶ τάφον αὐτοῦ δεικνύουσι. καὶ ἡμεῖς ἄρα τοσοῦτον ἠπατήμεθα [u]) χρόνον, οἰόμενοι τὸν Δία βροντᾶν τε, καὶ ὗειν, καὶ τἆλλα πάντα ἐπιτελεῖν· ὁ δὲ ἐλελήθει πάλαι τε-
11 θνεὼς, παρὰ Κρησὶ τεθαμμένος. Ἔπειτα δὲ ναοὺς ἐγείραντες, ἵν' [x]) αὐτοῖς [y]) μὴ ἄοικοι, μηδὲ ἀνέστιοι δῆθεν ὦσιν, εἰκόνας αὐτῶν [y]) ἀπεικάζουσι, παρακαλέσαντες ἢ Πραξιτέλην,

p) αὐτῶν] αὐτῶν B. 1. A. 1. 2. forsan genuina lectio. q) ὁ δ'] ὅδ' B. 1. ac deinde οἵδ' αὖ Κρῆτες, frequens vitium in vett. Edd. r) οἰκειότητα] „οἰκιότητα Fl." s) Ἀργεῖος] „Ἄργος omnes Edd. excepta V. 2. cui opitulantur A. P. L. eandem lectionem ostendit ora A. 1. W." Sic etiam in Pariss. Codd. legi videtur: praeterea e 2954. cum *Schm.* recepimus τὴν Ἥραν δὲ, pro καὶ τὴν Ἥραν. t) λέγουσιν] e 2954. recepit *Schm.* pro vulg. λέγουσι. Receptam formam exhibet etiam Ald. utraque. u) ἠπατήμεθα] Sic correxeram vulgatum ἠπατώμεθα, priusquam viderem Gorl. quoque sic legere. x) αὐτοῖς] „ἵνα αὐτὰ L. an αὐτοί;" *Reitz.* Minime: vult auctor: *Exstruxerunt templa, ne ipsis* (qui ea exstruxerunt) *Dii essent domicilii scilicet et foci experles.* Quippe sua ipsorum caussa id fecerunt homines, ne inhospitales et impii haberentur in Deos suos. y) αὐτῶν] „αὐτοῖς P. et marg. A. 1. W." Praestat tamen vulgata.

cras esse jusserunt aves, et suas unicuique plantas Deo adsignarunt; deinde in gentes descriptos colunt, suosque cives declarant; Delphus quidem Deliusque Apollinem: Minervam vero Atheniensis: (testatur enim ipso suo nomine *Graeco* illam conjunctionem): Junonem porro Argivus, et Mygdonius Rheam, et Venerem Paphius: rursum Cretenses non natum *modo* apud se, neque nutritum modo Jovem praedicant, sed sepulcrum quoque illius ostendunt. Nos igitur longo adeo tempore falsi sumus, qui putaverimus, Jovem tonare, et pluere, et reliqua omnia perficere: at fugit nos, olim (*dudum*) enim esse mortuum, qui apud Cretenses sepultus sit. Deinde templis excitatis, ne sine domo, sine foco sibi sint Dii,

ἢ Πολύκλειτον, ἢ Φειδίαν. οἱ δὲ, οὐκ οἶδ' ὅπου [z]) ἰδόν- p. 535.
τες ἀναπλάττουσι γενειήτην μὲν τὸν Δία, παῖδα δ' ἐς ἀεὶ
τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ τὸν Ἑρμῆν ὑπηνήτην, καὶ Ποσειδῶνα
κυανοχαίτην, καὶ γλαυκῶπιν τὴν Ἀθηνᾶν. ὅμως δ' οὖν οἱ
παριόντες ἐς τὸν νεὼν οὔτε τὸν ἐξ Ἰνδῶν ἐλέφαντα ἔτι οἴονται
ὁρᾶν, οὔτε τὸ ἐκ τῆς Θρᾴκης μεταλλευθὲν χρυσίον, ἀλλ' αὐ-
τὸν τὸν Κρόνου [a]) καὶ Ῥέας ἐς τὴν γῆν ὑπὸ Φειδίου μετω-
πισμένον, καὶ τὴν Πισαίων ἐρημίαν ἐπισκοπεῖν κεκελευσμένον,
καὶ ἀγαπῶντα, εἰ διὰ πέντε ὅλων ἐτῶν θύσει τις αὐτῷ πάρεργον
Ὀλυμπίων. Θέμενοι δὲ βωμοὺς, καὶ προῤῥήσεις, καὶ περιῤῥαν- 12
τήρια, προσάγουσι τὰς θυσίας· βοῦν μὲν ἀροτῆρα ὁ γεωργός·
ἄρνα δὲ ὁ ποιμὴν, καὶ αἶγα ὁ αἰπόλος· ὁ δέ τις λιβανωτὸν, ἢ p. 536.
πόπανον· ὁ δὲ πένης ἱλάσατο τὸν θεὸν φιλήσας [b]) μόνον τὴν
αὐτοῦ δεξιάν. ἀλλ' οἵ γε [c]) θύοντες (ἐπ' ἐκείνους γὰρ ἐπάνει-
μι) στεφανώσαντες τὸ ζῶον, καὶ πολύ γε πρότερον ἐξετάσαντες,

z) ὅπου] ὅμως 2954. 3011. Refert autem *Belinus* ita, quasi vulgo legatur ὅπως, haud dubie invitus. a) ἀλλ' αὐτὸν τὸν Κρόνου] Vulg. ἀλλὰ τὸν Κρ. 2954. ἀλλὰ τὸν τὸν Κρ. 3011. ἀλλ' αὐτὸν τὸν Κρ. quam veram *Belino* visam lectionem recte recepit *Schm.*, praesertim quum eandem prae se ferat Codex Gorl. b) φιλήσας] εἴσας 2954. 3011. e κύσας fortassis ortum, quod equidem genuinum putaverim. Vid. de Saltat. c. 17. Deinde idem habent ἑαυτοῦ, quod mallet *Belinus*. At vid. Adnot. c) ἀλλ' οἵ γε] ἄλλοι δὲ Gorl. inepte.

signa illis adsimilant, Praxitele aliquo advocato, aut Polycleto, aut Phidia. At hi nescio ubi viderint Deos: fingunt certe barbatum Jovem, perpetuo adolescentem Apollinem, Mercurium primae lanuginis juvenem, caeruleo capillo Neptunum, et glaucis Minervam oculis. Tamen qui intrant aedem, non jam Indicum sibi ebur videntur videre, aut quaesitum ex Thraciae metallis aurum; sed Saturni ipsum ac Rheae filium, in terram traductum collocatumque a Phidia, et Pisaeorum desertis praesidere jussum, ac satis habere, si ipsis quinque interjectis annis, per Olympiorum occasionem obiter aliquis ei sacrificet. Positis vero altaribus, et edictis, et vasis lustralibus, hostias admovent, aratorem bovem agricola, opilio ovem, capram caprarius, alius quidam tus aut libum; pauper autem placavit Deum adorata solum dextra. Ipsi vero sacrificantes, (ad hos enim redeo), vittatum animal, quod quidem diu

p. 536. εἰ ἐντελὲς εἴη, ἵνα μηδὲ τῶν ἀχρήστων τὶ κατασφάττωσι, προσάγουσι τῷ βωμῷ, καὶ φονεύουσιν ἐν ὀφθαλμοῖς τοῦ Θεοῦ, γοερόν τι μυκώμενον [d]), καὶ, ὡς τὸ εἰκὸς, εὐφημοῦν, καὶ ἡμίφωνον [e]) ἤδη τῇ θυσίᾳ ἐπαυλοῦν. τίς οὐκ ἂν εἰκάσειεν
13 ἤδεσθαι ταῦθ' ὁρῶντας τοὺς θεούς; Καὶ τὸ μὲν πρόγραμμα φησὶ, μὴ παριέναι εἴσω τῶν [f]) περιῤῥαντηρίων, ὅστις μὴ καθαρός ἐστι τὰς χεῖρας· ὁ δ' [g]) ἱερεὺς αὐτὸς ἕστηκεν ἠμαγμένος [h]), καὶ, ὥσπερ ὁ Κύκλωψ ἐκεῖνος, ἀνατέμνων, καὶ τὰ ἔγκατα ἐξαίρων, καὶ καρδιουλκῶν, καὶ τὸ αἷμα τῷ βωμῷ περιχέων, καὶ τί γὰρ οὐκ εὐσεβὲς ἐπιτελῶν; ἐπὶ πᾶσι δὲ πῦρ ἀνακαύσας ἐπέθηκε φέρων αὐτῇ δορᾷ τὴν αἶγα, καὶ αὐτοῖς
p. 537. ἐρίοις τὸ πρόβατον. ἡ δὲ κνίσσα θεσπέσιος, καὶ ἱεροπρεπὴς χωρεῖ ἄνω, καὶ ἐς αὐτὸν τὸν οὐρανὸν ἠρέμα διασκίδναται. [i]) ὁ μέν γε Σκύθης, καὶ πάσας τὰς θυσίας ἀφεὶς, καὶ ἡγησάμενος ταπεινὰς, αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους [k]) τῇ Ἀρτέμιδι παρίστησι

d) μυκώμενον] μηκώμενον 3011. de capris dici solitum, minus h. l. convenit. e) ἡμίφωνον] suspectum *Solano* et *Reitzio*, qui conjicit εὔφωνον, ἡδύφωνον, vel ὁμόφωνον. Sed vid. Adnot. f) τῶν] olim omissum, *Belino* auctore et *Schmiedero* duce restituimus e cod. 3011. g) ὁ δ'] ὁ δὲ 2954. h) ἠμαγμένος] Ita B. 1. in ceteris ἡμαγμ. sine jota sub η. i) ἠρέμα διασκίδναται] Hoc meliori ordine verba, olim inversa, sese excipere jussi cum *Schm.* praeeuntibus codd. 2954. 3011. Gorl., in quo postremo etiam proxime sequens καὶ deest. Omnino verba: καὶ πάσας — ταπεινὰς laborare videntur. k) αὐτοὺς τοὺς ἀνθρ.] Ita ex iisdem tribus

ante probarunt, si sit integrum, ne quod *impurum aut* parum idoneum mactent, admovent altari, et in oculis Dei mactant lugubre quiddam sonans, quae bona illius verba interpretari licet, et tibias dimidiato jam spiritu ad sacrificium inflatas (*et tibiarum instar dimidiata jam voce sacrificio accinens*). Quis non putet delectari, haec cum vident, Deos? Et edicti quidem tabula denuntiat, ne ingredi audeat intra vasa lustralia, si quis manus puras non habeat. Ceterum sacerdos ipse stat cruentatus, et, ut Cyclops ille, secans, et exta eximens, et cor protrahens, et sanguinem adfundens altari, et nihil non pium perficiens: denique vero igni accenso imponit ipsam cum pelle capram, et ovem cum sua sibi lana. Tum nidor ille sanctus adeo ac Deo dignus alta petit, et in ipsum coelum paullatim diffunditur. At Scytha, relictis hostiis omnibus,

καὶ οὕτω ποιῶν ἀρέσκει τὴν Θεόν [l]). *Ταῦτα μὲν ἴσως* [m]) *μέτρια, καὶ τὰ ὑπ' Ἀσσυρίων γιγνόμενα, καὶ ὑπὸ Φρυγῶν, καὶ Λυδῶν. ἢν δ' ἐς τὴν* [n]) *Αἴγυπτον ἔλθῃς, τότε δὴ τότε ὄψει πολλὰ τὰ σεμνὰ* [o]), *καὶ ὡς ἀληθῶς ἄξια τοῦ οὐρανοῦ. κριοπρόσωπον μὲν τὸν Δία· κυνοπρόσωπον δὲ τὸν βέλτιστον* [p]) *Ἑρμῆν, καὶ τὸν Πᾶνα ὅλον τράγον, καὶ Ἶβιν τινὰ, καὶ κροκόδειλον ἕτερον* [q]), *καὶ πίθηκον.* 14 P. 537.

Εἰ δ' ἐθέλοις [r]) *καὶ ταῦτα δαήμεναι ὅφρ' εὖ εἰδῇς, ἀκούσῃ πολλῶν σοφιστῶν, καὶ γραμματέων, καὶ προφητῶν ξεσταμένων* [s]), *διηγουμένων, (πρότερον δέ, φησιν ὁ λόγος,* Hom. Il. VI, 150.

codd. rescripsi cum *Schm.* Vulgo deest Articulus. l) *τὴν Θεόν*] Vulg. *τῇ Θεῷ*. Accusativum restituimus, *Belino* monente, e duobus Pariss. Vid. Adnot. ad Hermot. c. 21. m) *Ταῦτα μὲν ἴσως*] *Ταῦτα μὲν δὴ ἴσως* 2954. 3011. Gorl. *Schmied.* Mihi quidem δὴ ex sequentibus *τότε δὴ τότε* etc., quae varie in iisdem libris leguntur, huc delatum, nec necessarium ad loci sensum explendum videbatur. Supra c. 6. *καίτοι τὰ μὲν Ἡφαίστου μέτρια· τὸν δὲ Προμηθέα* etc. n) *ἐς τὴν*] *ἐς αὐτὴν τὴν* Gorl. significanter: nos tamen recipere non sumus ausi. o) *τότε δὴ τότε ὄψει πολλὰ τὰ σεμνὰ*] *ὄψει δὴ πολλά τε καὶ σεμνὰ* 2954. 3011. male: *Belinus* tamen hinc scribi vult: *τότε δὴ τότε ὄψει πολλά τε καὶ σεμνὰ*, quae et ipsa vulgatis posthabenda. p) *βέλτιστον*] abest a Gorl. q) *ἕτερον*] abest ab eodem. Utrumque aegre desideretur. r) *ἐθέλοις*] *ἐθέλεις* 2954. 3011., quod ut Homericum praetulit *Belinus*. At etiam alibi, ut in Charone, *Lucianus* ad consilium suum mutavit Homerica. Idem *Belinus* ob eandem caussam maluit *ὄφρα εὖ εἰδῇς*. sed rectius *Wolfius Homeri* verba constituit. s) *ἐξευρημένων*] „Ed. Fl. scriptura multum discrepat: *προφητῶν ἐξηγουμένων προτέρων· δέ φησιν ὁ λόγος* etc. ubi ut posteriora recte sunt in se-

quas humiles putat, ipsos homines ad aram Dianae sistit, eoque facto Deae placet. At ista forte mediocria non minus his, quae apud Assyrios fiunt, et Phrygas, Lydosque. In Aegyptum quidem si veneris, tum sane, tum videbis magnifica multa et vere digna coelo: arietina facie Jovem, canina praeclarum illum Mercurium, et Pana caprum usque quaque: et aliquem eorum Ibin videbis, crocodilum alium, et simiam.

Haec si nosse velis, ut sint tibi cognita plane,

audies sophistas multos, et scribas, et raso capite prophetas, qui tibi enarrent, edicto prius,

Valvis arcete profanos!

(*Aures cohibete, profani!*)

qui tibi enarrent, inquam, ut

p. 537. Θύρας δ' ἐπίθεσθε βέβηλοι [t]),) ὡς ἄρα ὑπὸ τῶν πολεμίων,
p. 538. καὶ τῶν γιγάντων τὴν ἐπανάστασιν οἱ θεοὶ φοβηθέντες ἦκον
ἐς τὴν Αἴγυπτον, ὡς δὴ ἐνταῦθα λησόμενοι τοὺς πολεμίους.
εἶθ' ὁ μὲν αὐτῶν ὑπέδυ τράγον· ὁ δὲ κριὸν ὑπὸ τοῦ δέους·
ὁ δὲ θηρίον, ἢ ὄρνεον· διὸ δὴ εἰσέτι καὶ νῦν φυλάττεσθαι τὰς
τότε μορφὰς τοῖς θεοῖς. ταῦτα γὰρ ἀμέλει ἐν τοῖς ἀδύτοις ἀπό-
15 κειται γραφέντα πρὶν ἢ πρὸ ἐτῶν μυρίων. Αἱ δὲ θυσίαι καὶ
παρ' ἐκείνοις αἱ αὐταί. πλὴν ὅτι πενθοῦσι τὸ ἱερεῖον, καὶ κό-
πτονται [u]) περιστάντες ἤδη πεφονευμένον· οἱ δὲ καὶ θάπτου-
p. 539. σι μόνον ἀποσφάξαντες. ὁ μὲν γὰρ Ἄπις, ὁ μέγιστος αὐτοῖς [x])
θεὸς, ἂν ἀποθάνῃ, τίς οὕτω περὶ πολλοῦ ποιεῖται τὴν κό-
μην, ὅστις οὐκ ἀπεξύρησε [y]) καὶ ψιλὸν [z]) ἐπὶ τῆς κεφαλῆς
τὸ πένθος ἐπεδείξατο, κἂν τὸν Νίσου ἔχῃ [a]) πλόκαμον τὸν
πορφυροῦν; ἔστι δὲ ὁ Ἄπις ἐξ ἀγέλης θεὸς, ἐπὶ τῷ προτέρῳ [b])

quentibus Edd. emendata, sic priora dubitatione non vacant." t) βέβηλοι] βεβήλοις Angl. Ita corrigi voluit *Belinus*, et correctum etiam inveni in Editionis B. 1. exemplari meo a vetere quadam manu. Sed vid. Adnot. u) κόπτονται] τύπτονται *Gesnerus* videtur maluisse. x) αὐτοῖς] ante θεοῖς posui e codd. 2954. 3011. *Schm.*, quum vulgo postpositum sit. Deinde ἐὰν praetulit *Schm.* repertum ita in iisdem. y) ὅστις οὐκ ἀπεξύρησε] ὡς οὐκ ἔστιν ὅστις ἀπεξ. 2954. 3011. quae *Belinus* nescio, qua de caussa, vulgatis multo praestare judicat. Structuram eandem vide sub libelli initium. z) ψιλὸν] ὑψηλὸν P. J. ὑψιλὸν marg. A. 1. W. Pro ψιλὸν ἐπὶ *Jacobs.* conjicit ψιλότητι. Sed vid. Adnot. a) ἔχῃ] ἔχει *Schol. Voss.* b) ἐπὶ τῷ προτέρῳ] ἐπὶ τῶν προτέρων 2954. male.

ab hostibus et gigantibus seditionem metuentes Dii in Aegyptum venerint, ubi latere se sperarent ab hostibus, deinde unus illorum caprum subierit, arietem prae metu alius, bestiam *quamcunque* alius, aut avem; hancque ob caussam illas formas hodie quoque servari Diis. Haec nimirum in penetralibus templorum reposita servantur, scripta ante decies mille amplius annos. Ceterum sacrificia etiam apud illos eadem, nisi quod lugent hostiam, et plangunt circumstantes modo mactatam, alii vero eam sepeliunt, contenti jugulasse. Maximus quidem illorum Deus Apis si moriatur, quis tanti facit comam, quin tondeat, et nudum in capite luctum prae se ferat, si vel purpureum Nisi cirrum habeat? Est *vero* Apis de grege Deus, priori illi

χειροτονούμενος, ὡς καὶ πολὺ καλλίων [c]), καὶ σεμνότερος p. 539.
τῶν ἰδιωτῶν βοῶν. ταῦτα οὕτω γιγνόμενα, καὶ ὑπὸ τῶν πολλῶν πιστευόμενα, δεῖσθαί μοι δοκεῖ τοῦ μὲν ἐπιτιμήσοντος οὐδενὸς, Ἡρακλείτου δέ τινος, ἢ Δημοκρίτου, τοῦ μὲν γελασομένου τὴν ἄνοιαν αὐτῶν [d]), τοῦ δὲ τὴν ἄγνοιαν ὀδυρουμένου [e]).

c) ὡς καὶ πολὺ καλλίων] Ita 2954. ὡς πολὺ καλλίων Gorl. Prius omittebantur ὡς et καί. d) αὐτῶν] ἀνθρώπων conj. *Belin.* explodenda: αὐτῶν respicit ad τῶν πολλῶν. Ceterum in Gorl. vice versa legitur: τὴν ἄγνοιαν αὐτῶν, τοῦ δὲ τὴν ἄνοιαν ὀδ. discrimini inter has voces ἄγνοια et ἄνοια, de quo supra ad Charon. c. 15. egimus, minus convenienter. e) ὀδυρομένου] „Revocavi lectionem Ed. Fl. in reliquis est ὀδυρομένου. illud poscunt ἐπιτιμήσοντος et γελασομένου." *Reitz.*

suffectus, (*quippe et*) honestior longe vulgaribus (*privatis*) bubus et augustior. Haec, quae ita fiunt, et a vulgo creduntur, reprehensore opus habere mihi non videntur, sed vel Heraclito quodam vel Democrito, quorum alter amentiam illorum rideat, ignorantiam alter deploret.

p. 540.

ΒΙΩΝ ΠΡΑΣΙΣ a).

Argum. Variis, quae *Luciani* aetate conditae exstabant, sectis philosophicis quid pretii tum vel statutum fuerit, vel quid ipse *Lucianus* statuendum judicaverit, ostendit is per hoc δραμάτιον, fingens auctionem a Jove constitui, cujus lege, praecone Mercurio, vendantur singularum illarum sapientiarum antistites, Pythagoras, Diogenes Cynicus, Aristippus, Democritus, Heraclitus, Socrates Platonicus, Epicurus, Chrysippus, Aristoteles, denique Pyrrho. In quibus aestimandis et judicandis non aequissima quidem libra exspectabatur a Satyrico, cuilibet sectarum studio infensissimo adversario; et quod modum hic illic excederet, condonandum id erat hujus flagelli licentiae. Sed quod interdum sapientissimis et honestissimis viris ea attribuit, quae vel fabulae erant vulgi ore propagatae, vel calumniae ab adversariis adfectae, vel etiam manifesta mendacia, hinc vero non purissimus elucet veritatis ac justitiae amor; et ipse *Wielandius*, alias maximus ingenii Lucianei cultor et laudator, non sine indignatione quadam censet per hunc libellum *Lucianum* insolentiae et petulantiae suae nimium profecto indulsisse.

1 ΖΕΥΣ. Σὺ μὲν διατίθει τὰ βάθρα, καὶ παρασκεύαζε τὸν τόπον τοῖς ἀφικνουμένοις· σὺ δὲ στῆσον ἑξῆς παραγαγὼν τοὺς βίους· ἀλλὰ κοσμήσας πρότερον, ὡς εὐπρόσωποι φανοῦνται, καὶ ὅτι πλείστους ἐπάξονται. σὺ δέ, ὦ Ἑρμῆ, κήρυττε, καὶ

a) ΠΡΑΣΙΣ] πράσεις *Thom. Mag.* in Ἀποκήρυκτος, Διατίθεμαι etc. et cod. 3011.

VITARUM AUCTIO.

Jup. Tu scamna dispone, et locum para advenientibus: tu colloca adductas ordine vitas: sed exorna ante, ut formosae videantur, et emtores quam plurimos adliciant. Tu vero, Mercuri, praeconium fac,

συγκάλει [b]) ἀγαθῇ τύχῃ τοὺς ὠνητὰς ἤδη παρεῖναι πρὸς τὸ πωλητήριον. ἀποκηρύξομεν δὲ βίους φιλοσόφους παντὸς εἴδους, καὶ προαιρέσεων ποικίλων. εἰ δέ τις οὐκ ἔχοι [c]) τοπαράυτίκα τἀργύριον καταβαλέσθαι, εἰς [d]) νέωτα ἐκτίσει, καταστήσας ἐγγυητήν. p. 540. p. 541.

EPM. Πολλοὶ συνίασιν [e])· ὥστε χρὴ μὴ διατρίβειν, μηδὲ κατέχειν αὐτούς.

ZETΣ. Πωλῶμεν οὖν.

EPM. Τίνα θέλεις πρῶτον [f]) παραγάγωμεν;

ZETΣ. Τουτονὶ τὸν κομήτην, τὸν Ἰωνικόν, ἐπεὶ καὶ σεμνός τις εἶναι φαίνεται.

EPM. Οὗτος ὁ Πυθαγορικὸς [g]), κατάβηθι, καὶ πάρεχε σαυτὸν ἀναθεωρεῖσθαι [h]) τοῖς συνειλεγμένοις.

ZETΣ. Κήρυττε δή.

EPM. Τὸν ἄριστον βίον πωλῶ, τὸν σεμνότατον, τίς

b) συγκάλει] ξυγκάλει 3011. *Schm.* Deinde personas ita dispóni vult *Solanus*, ut ab Ἀγαθῇ τύχῃ incipiat Mercurii praeconium, et legatur ἀποκηρύττομεν. verba autem πολλοὶ συνίασιν — πωλῶμεν οὖν tribuantur Jovi. Vid. Adnot. c) ἔχοι] Ita *Schm.* e 3011. pro vulg. ἔχει. In 2954. legitur: εἰ δέ τις τοπαραυτίκα μὴ ἔχει. d) εἰς] ἐς 3011. *Schm.* e) συνίασιν] ξυνίασιν 2954. *Schmied.* f) θέλεις πρῶτον] πρῶτον ἐθέλεις 2954. g) ὁ Πυθαγορικὸς] Πυθαγόρας L. et sic scribi vult *Belinus*, et vere euidit *Schmiederus*. At vid. Adnot. h) ἀναθεωρεῖσθαι] Vulg. ἀναθεωρεῖν. Sed requirebatur Passivum, quod suppeditavit 2954. et probatum *Belino* recepit *Schm.* Cf. Pro Merc. Cond. c. 1. παρέχειν ἑαυτὸν ἕλκεσθαι καὶ φέρεσθαι. Diall. Deor. XVI, 1. παρέχοντες ἑαυτοὺς καταγοητεύεσθαι. Pro σαυτὸν idem 2954. habet

et jube, quod bene vertat! emtores jam adesse ad lapidem [*forum*]. Praeconio autem vendemus vitas philosophas omnis generis, et sectarum diversarum. Si quis vero praesentem pecuniam numerare non possit, fidejussore dato, proximo anno solvet.

Merc. Multi conveniunt: nihil cunctandum est, neque illos retinendum.

Jup. Vendamus ergo.

Merc. Quem vis primum producamus?

Jup. Comatum huncce Ionicum: etenim honestus esse videtur.

Merc. Heus tu, Pythagorice, descende, perspiciendum te praebe congregatis.

Jup. Jam fac praeconium.

Merc. Optimam vitam vendo, honestissimam, quis

p. 542. ὠνήσεται; τίς ὑπὲρ ἄνθρωπον εἶναι βούλεται; τίς εἰδέναι τὴν τοῦ παντὸς ἁρμονίαν, καὶ ἀναβιῶναι πάλιν;

ΑΓΟ. Τὸ μὲν εἶδος, οὐκ ἀγεννής. τί δὲ [i]) μάλιστα οἶδεν;

ΕΡΜ. Ἀριθμητικὴν, ἀστρονομίαν, τερατείαν, γεωμετρίαν [k]), μουσικὴν, γοητείαν. μάντιν ἄκρον βλέπεις.

ΑΓΟ. Ἔξεστιν αὐτὸν ἀνακρίνειν;

ΕΡΜ. Ἀνάκρινε ἀγαθῇ τύχῃ.

8 *ΑΓΟ.* Ποδαπὸς [l]) εἶ σύ;

ΠΥΘ. Σάμιος.

ΑΓΟ. Ποῦ δὲ [m]) ἐπαιδεύθης;

ΠΥΘ. Ἐν Αἰγύπτῳ, παρὰ τοῖς ἐκεῖ σοφοῖς.

ΑΓΟ. Φέρε δὴ, ἢν πρίωμαί σε, τί με διδάξεις;

ΠΥΘ. Διδάξω [n]) μὲν οὐδὲν, ἀναμνήσω δέ.

ΑΓΟ. Πῶς ἀναμνήσεις;

ΠΥΘ. Καθαρὴν *) πρότερον τὴν ψυχὴν ἐργασάμενος, καὶ τὸν ἐπ' αὐτῇ ῥύπον ἐκκλύσας.

σεαυτὸν, nisi *Belinus* erravit scribendo. i) τί δὲ] τί δαὶ 3011. *Schm.* Ita fere ille codex, et haec inde editio. Cf. Diall. Deor. II, 1. IV, 4. e.c. Et infra sic aliquoties. k) γεωμετρίαν] Hanc vocem et mox γοητείαν praetermisit Gorl. l) Ποδαπὸς] ποταπὸς 2954. et hic, et infra c. 7. quam formam Atticam vocat *Belinus*, quum tamen *Phrynichus* damnet, utcunque ibi legatur p. 56. ed. Lobeck. Vid. omnino *Lobeck.* ad Phrynich. l. c. m) Ποῦ δὲ] Ποῦ δαὶ 3011. *Schm.* Cf. supra not. i) n) διδάξω] διδάξομαι 3011. *) Καθαρὴν] Vulg. καθαράν. Pythagorae suam restitui

emet? Quis supra hominis conditionem extolli vult, quis nosse concordiam universi, et reviviscere?

Emt. Specie videtur haud illiberali. Quid vero maxime novit?

Merc. Arithmeticam, Astronomiam, Praestigias, Geometriam, Musicam, Imposturam. Vatem vides summum.

Emt Licetne interrogare hominem?

Merc. Interroga, quod bene eveniat!

Emt Cujas es?

Pyth. Samius.

Emt. Ubi institutus es?

Pyth. In Aegypto apud sapientes, qui ibi sunt.

Emt. Age, si te emero, quid me docebis?

Pyth. Equidem docebo te nihil, sed in memoriam tibi revocabo.

Emt. Quomodo istuc?

Pyth. Purgando prius a-

ΑΓΟ. Καὶ δὴ νόμισον ἤδη κεκαθάρθαι με, τίς ὁ τρόπος p. 542.
τῆς ἀναμνήσεως;

ΠΥΘ. Τὸ μὲν πρῶτον, ἡσυχίη μακρὴ, καὶ ἀφωνίη, καὶ
πέντε ὅλων ἐτέων λαλέειν μηδέν.

ΑΓΟ. Ὥρα σοι, ὦ βέλτιστε, τὸν Κροίσου παῖδα παι- p. 543.
δεύειν· ἐγὼ γὰρ λάλος, οὐκ ἀνδριὰς εἶναι βούλομαι. τί δὲ o)
μετὰ τὴν σιωπὴν ὅμως, καὶ τὴν πενταετίαν p);

ΠΥΘ. Μουσουργίῃ καὶ γεωμετρίῃ q) *ἐνασκήσεαι.*

ΑΓΟ. Χαρίεν λέγεις, εἰ πρότερον κιθαρῳδὸν γενόμενον,
κἄτα εἶναι σοφὸν χρή r).

ΠΥΘ. Εἶτ' ἐπὶ τουτέοισιν, ἀριθμέειν. 4

ΑΓΟ. Οἶδα καὶ νῦν ἀριθμεῖν.

dialectum. o) *τί δὲ*] *τί δαὶ* 3011. *Schmied.* p) *ὅμως καὶ τὴν πενταετίαν*] Haec pro glossa (glossemate) habet *Seyboldus.* At unde tum, et quorsum, vox *ὅμως*; q) *Μουσουργίην καὶ γεωμετρίην*] „Ex Coll. G. haec enotavit

Solanus: Μουσικὴν καὶ γεωμετρίαν] γρ.$^{\alpha\iota}$ *μουσουργίῃ καὶ γεωμετρίῃ ἐνασκήσεαι.* Si varia sit lectio vetusti Codicis, ibi scriptum fuisse oportet, *Μουσικὴν καὶ γεωμετρίαν ἀσκήσεαι.* Sed potius credo ordinem inversum, et verbis, quae nunc habentur, adpositum interpretandi gratia, *μουσικὴν καὶ γεωμετρίαν ἀσκήσεαι.*" *Reitz.* Notatur tamen similis lectio Codd. 3011. et Gorl. *μουσουργίην καὶ γεωμετρίην ἐνασκήσεαι.* quae quum manifesto laedat linguae leges, quoniam ut recte *ἀσκεῖσθαι τι*, ita prave dicitur *ἐνασκεῖσθαι τι* (vid. *Dorvill.* ad *Charit.* p. 597. Lips. ed.) melius *Belinus* eam improbasset, et *Schmiederus* misisset. r) *χρή*] post *κιθαρῳδὸν* inseruit *Schm.* e cod. 2954. quia fastidiosiori *Belino* offensae fuerat monosyllaba vox in fine.

nimam, et sordes illius eluendo.

Emt. Pone nimirum, me jam purgatum esse; quis modus reponendi in memoriam?

Pyth. Primum quidem longa quies, et silentium, et quinque integris annis nihil quicquam loqui.

Emt. Quin tu, bone vir, Croesi filium instituis. Ego quidem loquax esse volo, non statua. Sed tamen, quid post silentium, quid post quinquennium fiet?

Pyth. In Musicis exercebere et Geometricis.

Emt. Lepide narras, si prius fieri citharoedum oportet, tum deinde sapientem.

Pyth. Post haec deinde numerare.

Emt. Novi jam nunc numerare.

p. 543. *ΠΥΘ.* Πῶς ἀριθμέεις;

ΑΓΟ. Ἕν, δύο, τρία, τέτταρα.

ΠΥΘ. Ὁρᾷς, ἃ σὺ δοκέεις τέτταρα [s]), ταῦτα δέκα εἶσὶ [t]), καὶ τρίγωνον ἐντελὲς, καὶ ἡμέτερον ὅρκιον;

ΑΓΟ. Οὐ μὰ τὸν μέγιστον τοίνυν ὅρκον [u]) τὰ τέτταρα, οὔ ποτε θειοτέρους λόγους ἤκουσα, οὐδὲ μᾶλλον ἱερούς.

ΠΥΘ. Μετὰ δὲ, ὦ ξεῖνε, εἴσεαι γῆς τε πέρι, καὶ ἠέρος, καὶ ὕδατος, καὶ πυρὸς, ἥτις αὐτέοισιν ἡ φορή· καὶ ὁκοῖα ἐόντα μορφὴν, καὶ ὅκως κινέονται.

ΑΓΟ. Μορφὴν γὰρ ἔχει τὸ πῦρ, ἡ ἀὴρ, ἡ ὕδωρ;

ΠΥΘ. Καὶ μάλα ἐμφανέα. οὐ γὰρ οἷά τε ἀμορφίη καὶ ἀσχημοσύνῃ κινέεσθαι. καὶ ἐπὶ τουτέοισι δὲ, γνώσεαι τὸν θεὸν
p. 544. ἀριθμὸν ἐόντα, καὶ ἁρμονίην [x]).

ΑΓΟ. Θαυμάσια λέγεις.

ΠΥΘ. Πρὸς δὲ τοῖςδεσι τοῖσιν εἰρημένοισι, καὶ σεωϋτὸν, ἕνα δοκέοντα, ἄλλον ὁρεόμενον [y]) καὶ ἄλλον ἐόντα εἴσεαι.

s) τέτταρα] τέσσαρα maluit *Belin.* tanquam magis Ionicum. t) εἶσὶ] ἐστὶ 2954. u) ὅρκον] ὅρκιον 3011. quod ob praecedens ὅρκιον praetulit *Belinus* sine idonea caussa. In Gorl. est ὅρκων. x) καὶ ἁρμονίην] καὶ νόον, καὶ ἁρμ. 2954. 3011. *Bel. Schmied.* Vid. Adnot. y) ὁρεόμενον] ὁραόμενον 2954. Sequens καὶ abest a 3011. probante *Belino.* Imo quod praecesserat olim καὶ, post δοκέοντα quidem positum,

Pyth. Quomodo igitur numeras?

Emt. Unum, duo, tria, quatuor.

Pyth. Vides, quae tu putas quatuor, ea decem sunt, et trigonum perfectum et nostrum jusjurandum.

Emt. Ita me quaternio, maximum illud jusjurandum, ut non unquam diviniores nec sacros magis sermones audivi.

Pyth. Post ea vero, hospes, scies de terra, et aëre, et aqua, et igne, quis motus illorum naturalis sit, qua sint forma, et quomodo moveantur.

Emt. Formam igitur habet ignis, aut aër, aut aqua?

Pyth. Et maxime quidem manifestam: alioquin,

qui possent habituque et forma cassa moveri?

Ad haec intelliges, Deum numerum esse et harmoniam.

Emt. Mira praedicas.

Pyth. Praeter ea, quae dicta sunt, etiam ipsum te, qui unus videris, alium oculis cerni, alium autem esse cognosces.

ΑΓΟ. Τί φῄς; ἄλλος εἰμὶ, καὶ οὐχ' οὗτος, ὅςπερ z) *νῦν πρὸς σὲ διαλέγομαι;* p. 544.

ΠΤΘ. Νῦν μὲν οὗτος, πάλαι δὲ ἐν ἄλλῳ σώματι καὶ ἐν ἄλλῳ ὀνόματι a) *ἐφαντάζεο· χρόνῳ δὲ αὖτις* b) *ἐς ἄλλο μεταβήσεαι.*

ΑΓΟ. Τοῦτο φῄς, ἀθάνατον ἔσεσθαί με, ἀλλαττόμενον ἐς μορφὰς πλείονας; ἀλλὰ τάδε μὲν ἱκανῶς. Τὰ δ' ἀμφὶ δίαι- p. 545. 6 *ταν, ὁποῖός τις εἶ;*

ΠΤΘ. Ψυχήϊον μὲν οὐδὲ ἕν τι c) *σιτέομαι· τὰ δ' ἄλλα, πλὴν κυάμων.*

ΑΓΟ. Τίνος εἵνεκα; ἢ e) *μυσάττῃ τοὺς κυάμους;*

ΠΤΘ. Οὔκ· ἀλλ' ἱροί f) *εἰσι, καὶ θωῦμαστὴ αὐτέων ἡ φύσις. πρῶτον μὲν γὰρ τὸ πᾶν γονή εἰσι· καὶ ἢν ἀποδύσῃς*

ejiciendum esse recte vidit *Joh. Seagerus* in Class. Journ. N. XVII. a. 1814. p. 160. Sic demum rotunda oratio, et sententia clara. z) ὅςπερ] Restitui veterem hanc lectionem: quam Ed. Reitz. vulgavit secutaeque oscitantes adoptarunt, ὥςπερ, nihil, nisi mendum typographicum, esse videtur. Recte etiam *Courier.* ad Asin. p. 228. ὅςπερ legit. a) ὀνόματι] Sic *Bel.* et *Schm.* e 2954. Vulg. ὀνόματι. b) αὖτις] Sic conj. *Solan.* pro vulg. αὖθις. sic scriptum etiam in 3011. et hinc in *Schm.* Pro ἐς ἄλλο idem codex habet ἐς ἄλλον. c) οὐδὲ ἕν τι] „Fl. οὐδὲ ἕν, omisso τι, quod non valde requiro. Post eam Edd. pleraeque οὐδεέν τι. B. 2. οὐδὲ ἕν τι. quo errore correcto Par. οὐδὲ ἕν τι." *Reitz.* Ita etiam notatum in margine A. 2. *Schaefer.* d) Τίνος εἵνεκα; ἢ] Ita *Schmied.* e 2954. Prius legebatur: Τίνος εἵνεκα μυσάττῃ etc. quibus mutatis jam non necesse, ut Pythagorae verba ad *Jensii* conjecturam mutentur: Οὐ γὰρ ἀλλ' ἱεροί εἰσι. f) ἀλλ' ἱροί] Vulg. ἱεροί. Restitutus Ionismus, jubentibus *Solano* et *Belino*, qui posterior V. D. etiam ἀλλὰ vult e 3011. Sequentes vo-

Emt. Quid ais? alium me esse, non illum ipsum, qui nunc tecum loquor?

Pyth. Jam quidem hic es: olim vero in alio corpore, et sub nomine alio adparebas; cum tempore vero rursus in aliud corpus et nomen transibis.

Emt. Hoc dicis, immortalem me futurum, mutandum in formas plures? Sed de his satis. Quod ad victum qualis es?

Pyth. Animalium edo nihil: sed reliqua, exceptis fabis.

Emt. Cur? an aversaris fabas?

Pyth. Non aversor: sed sacrae sunt, et mira earum natura. Primum quantae sunt, genitura sunt. Si cute nudes fabam viridem,

p. 545. κύαμον ἔτι χλωρὸν g) ἐόντα, ὄψεαι τοῖσιν ἀνδρηΐοισι h) μορίοισιν ἐμφερέα τὴν φυήν. ἐψηθέντα δὲ, ἢν ἀφῇς ἐς τὴν σεληναίην i) νυξὶ μεμετρημένῃσιν, αἷμα ποιήσεις k). τὸ δὲ μεῖζον,
p. 546. Ἀθηναίοισι νόμος, κυάμοισι τὰς ἀρχὰς αἱρέεσθαι.

ΑΓΟ. Καλῶς πάντα ἔφης, καὶ ἱεροπρεπῶς. ἀλλ' ἀπόδυθι, καὶ γυμνὸν γάρ σε ἰδεῖν βούλομαι. ὦ Ἡράκλεις, χρυσοῦς αὐτῷ ὁ μηρός ἐστι. θεὸς, οὐ βροτός τις εἶναι φαίνεται· ὥστε ὠνήσομαι πάντως αὐτόν. πόσου τοῦτον ἀποκηρύττεις;

ΕΡΜ. Δέκα μνῶν.

ΑΓΟ. Ἔχω, τοσούτου λαβών.

ΖΕΤΣ. Γράφε τοῦ ὠνησαμένου τοὔνομα, καὶ ὅθεν ἐστίν.

ΕΡΜ. Ἰταλιώτης, ὦ Ζεῦ, δοκεῖ τις εἶναι, τῶν ἀμφὶ

ces vulgo scriptae θαυμαστὴ et αὐτῶν etiam a *Schm.* ad ionicam normam redactae duce cod. 3011. Omnino *Jacobsius* quoque ad *Achill. Tat.* p. 661. de restituenda dialecto ionica cum *Solano* facit. g) ἔτι χλωρὸν] ἐπιχλωρὸν 3011. frequens librariorum error, de quo supra ad Diall. Deor. XVIII, 2. et ad Diall. Marr. X, 1. h) ἀνδρηΐοισι] ἀνδρείοισι in prioribus omnibus. i) ἐψηθέντα δὲ, ἢν ἀφῇς ἐς τὴν σεληναίην] *Reitz.* ἐψηθέντι δὲ ἢν ἐπαφῇς τὴν σεληναίην. ad quae notavit haec: „Sola Fl. lectionem integram servavit: in reliquis omnibus: ἐψηθέντα δὲ, ἢν ἐπαφῇς ἐς τὴν σελ. Ἐψηθεῖσαν R. Scio genus frequenter ab Ionibus immutari: hoc an itidem in κύαμος usu venerit, mihi non liquet." *Belinus* refert lectionem e 2954. ἐψηθεῖσι (vel potius ἐψηθεῖσαν) et e 3011. ἐψηθέντα δὲ, ἢν ἀφῇς ἐς τὴν σελ. quam posteriorem cum *Schm.* et *Jacobs.* ad *Achill. Tat.* p. 661. et nos adoptavimus, idque tanto lubentius, quum accesserit Codicis Gorl. auctoritas. k) ποιήσεις] ποιέεις 3011. Gorl. quod quum *Belinus* (mire scilicet!) pro Futuro ionico vendiderit, facilius justo edidit *Schmiederus.*

videbis eam virilibus membris figura similem; coctam vero si destituas, in aura (*si lunae exponas collustrandam*) certo numero noctium, sanguinem efficies. Quod vero majus, lex est Atheniensibus, fabarum suffragiis eligere magistratus.

Emt. Praeclare omnia dixisti, et ut sacris dignum est. Sed exue te: nam et nudum te videre volo. Hercules, aureum illi femur est! Deus, non mortalis aliquis esse videtur. Itaque omnino emendus est. Quanti illum praedicas?

Merc. Decem minis.

Emt. Meus igitur est: tanti enim emo.

Jup. Scribe nomen emtoris et patriam.

Merc. Videtur, Jupiter, Italicus esse de his, qui cir-

Κρότωνα, καὶ Τάραντα, καὶ τὴν ταύτῃ Ἑλλάδα. καίτοι οὐχ p. 546.
εἷς, ἀλλὰ τριακόσιοι σχεδὸν ἐώνηνται κατὰ κοινὸν αὐτόν [1]).

ΖΕΤΣ. Ἀπαγέτωσαν [m])· ἄλλον παραγάγωμεν.

ΕΡΜ. Βούλει τὸν αὐχμῶντα ἐκεῖνον, τὸν Ποντικόν; p. 547.

ΖΕΤΣ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΕΡΜ. Οὗτος, ὁ τὴν πήραν ἐξηρτημένος, ὁ ἐξωμίας, ἐλθὲ, καὶ περιΐθι ἐν κύκλῳ τὸ συνέδριον· βίον ἀνδρικὸν πωλῶ, βίον ἄριστον καὶ γεννικὸν, βίον ἐλεύθερον· τίς ὠνήσεται;

ΑΓΟ. Ὁ κῆρυξ [n]) πῶς ἔφης; πωλεῖς [o]) τὸν ἐλεύθερον;

ΕΡΜ. Ἔγωγε.

ΑΓΟ. Εἶτα [p]) οὐ δέδιας μή σοι δικάσηται ἀνδραποδισμοῦ, ἢ καὶ προκαλέσηταί σε ἐς Ἄρειον πάγον;

ΕΡΜ. Οὐδὲν αὐτῷ μέλει τῆς πράσεως· οἴεται γὰρ εἶναι παντάπασιν ἐλεύθερος.

ΑΓΟ. Τί δ' ἄν τις αὐτῷ χρήσαιτο, ῥυπῶντι, καὶ οὕτω κακοδαιμόνως διακειμένῳ; πλὴν εἰ μὴ σκαπανέα γε καὶ [q]) ὑ- p. 548.
δροφόρον αὐτὸν ἀποδεικτέον.

1) αὐτόν] αὐτῶν L. κατὰ κοινὸν absunt a Gorl. m) Ἀπαγέτωσαν] „Ita recte scribitur in L. F. B. 2. Par. In ceteris fere ἐπαγέτωσαν.“ n) Ὁ κῆρυξ] ὦ κῆρυξ conj. *Schm.* prorsus repudianda. o) πωλεῖς] σὺ πωλεῖς 2954. non male. p) Εἶτα] εἶτ' 2954. q) γε καὶ] ἢ *Thom. Mag.* in χωρίς, quod

ca Crotonem et Tarentum et illam Graeciam habitant. Quamquam non unus, sed trecenti circiter emerunt communiter possidendum.

Jup. Ducant. Nos producamus alium.

Merc. Visne squalidum illum Ponticum?

Jup. Prorsus ita volo.

Merc. Heus tu peram suspense, exserte humerum, veni, circumi hunc consessum. Virilem vitam vendo, vitam praeclaram et generosam, vitam liberalem: ecquis emet?

Emt. Quid ais, praeco? liberum tu hominem vendis?

Merc. Equidem.

Emt. Et non metuis, ne dicam tibi impingat plagii, aut in Areopagum te in jus vocet?

Merc. Nihil sua referre putat, si vendatur. Putat enim ubivis (*penitus*) se esse liberum.

Emt. Quis vero usus esse possit hominis squalidi, et male adeo a fortuna habiti, nisi forte fossorem aut aquarium facere velimus.

p. 548. *ΕΡΜ.* Οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἣν θυρωρεῖν r) αὐτὸν ἐπιστήσῃς, πολὺ πιστοτέρῳ χρήσῃ τῶν κυνῶν. ἀμέλει, κύων αὐτῷ καὶ τοὔνομα.

ΑΓΟ. Ποδαπὸς s) δέ ἐστι, καὶ τίνα τὴν ἄσκησιν ἐπαγγέλλεται;

ΕΡΜ. Αὐτὸν ἐροῦ· κάλλιστον γὰρ οὕτω ποιεῖν.

ΑΓΟ. Δέδια τὸ σκυθρωπὸν αὐτοῦ, καὶ κατηφὲς, μή με ὑλακτήσῃ προσελθόντα, ἢ καὶ νὴ Δία δάκῃ γε. οὐχ ὁρᾷς ὡς διῇρται t) τὸ ξύλον, καὶ συνέσπακε τὰς ὀφρῦς, καὶ ἀπειλητικόν τι καὶ χολῶδες ὑποβλέπει;

ΕΡΜ. Μὴ δέδιθι· τιθασσὸς γάρ ἐστι.

8 *ΑΓΟ.* Τὸ πρῶτον, ὦ βέλτιστε, ποδαπὸς εἶ;

ΔΙΟΓ. Παντοδαπός.

praetulit *Solanus*, *Seyboldus* recte rejecit. r) θυρωρεῖν] „θυρωρὸν P. L. marg. A. 1. W. quod paene vulgato praeferam.“ *Reitz.* Et *Seyboldus* praeferendum censuit. At θυρωρὸν manifestum est interpretamentum verae lectionis θυρωρεῖν. Nam ἐπιστῆσαι h. l. non est illud, quod cum Accusativo Praedicati junctum significat *praeficere*, sed est *adsignare alicui locum*, *sistere alicubi*, hinstellen: tum Infinitivus junctus finem hujus rei indicat, intellecto, si vis, ὥστε, *ut ibi aliquid faciat alter.* s) Ποδαπὸς] ποταπὸς 2954. ut c. 3. ubivid. not. in Varr. Lectt. t) διῇρται] Vulg. διῇρκε, ubi haec *Reitzius*: „Ad oram A. 1. W. notatur διῇρτε· quod scriptum fuerit pro διῇρται· nam διαίρειν et διαίρεσθαι ξύλον vel δόπαλον utrumque probum.“ *Belinus* tradit in cod. 3011. legi διήρτεται, et addit ita se legi velle. Quod quum nihili sit, *Belinum* credo, ut saepe, scribendo lapsum pro διῇρται, quod viderat et voluerat, exhibuisse διήρτεται. Illud et ego, ut Lucianeum, praeferendum duxi. Cf. διηρμένος τὴν κοπίδα Toxar. c. 55.

Merc. Non hoc solum, sed si januae custodem illum imponas, multo quam sunt canes fideliori illo uteris: et sane cani ei nomen est.

Emt. Cujas est, aut cujus rei usum et exercitationem promittit?

Merc. Ipsum interroga: id enim optimum factu erit.

Emt. Metuo truculentum hominis vultum atque tristem, ne adlatret me accedentem, aut plane etiam mordeat. Nonne vides, uti clavam sustulit, et supercilia contraxit, et minax quiddam ac biliosum obtuetur?

Merc. Noli timere: cicur est.

Emt. Primum, bone vir, cujas es?

Diog. Omnigena.

ΑΓΟ. Πῶς λέγεις;

ΔΙΟΓ. Τοῦ κόσμου πολίτην ὁρᾷς.

ΑΓΟ. Ζηλοῖς δὲ τίνα;

ΔΙΟΓ. Τὸν Ἡρακλέα.

ΑΓΟ. Τί οὖν [u]) οὐχὶ καὶ λεοντῆν [x]) ἀμπέχῃ; τὸ μὲν γὰρ ξύλον ἔοικας αὐτῷ.

ΔΙΟΓ. Τουτί μοι λεοντῆ, τὸ τριβώνιον. στρατεύομαι δὲ ὥςπερ ἐκεῖνος ἐπὶ τὰς ἡδονάς, οὐ κελευστὸς, ἀλλ' ἑκούσιος, ἐκκαθάραι τὸν βίον προαιρούμενος.

ΑΓΟ. Εὖγε τῆς προαιρέσεως! ἀλλὰ τί μάλιστα εἰδέναι σε φῶμεν; ἢ τίνα τὴν τέχνην ἔχεις;

ΔΙΟΓ. Ἐλευθερωτής εἰμι τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἰατρὸς τῶν παθῶν. τὸ δ' ὅλον, ἀληθείας καὶ παῤῥησίας προφήτης P. 549. εἶναι βούλομαι.

ΑΓΟ. Ἄγε, ὦ προφῆτα, ἢν δὲ πρίωμαί σε, τίνα με 9 τὸν τρόπον διασκήσεις;

ΔΙΟΓ. Πρῶτον μὲν παραλαβών σε, καὶ ἀποδύσας τὴν τρυφὴν, καὶ ἀπορίᾳ συγκατακλείσας, τριβώνιον περιβαλῶ. μετὰ δὲ [y]), πονεῖν καὶ κάμνειν καταναγκάσω, χαμαὶ καθεύ-

P. 548.

u) οὖν] εἶναι B. 1. x) λεοντῆν] „λεοντὴν B. 1. (an B. 2.? in B. 1. enim scriptum λεοντῆν et postea λεοντῆ. *Lehm.*) quo accentu hoc nominum genus in vetustis libris et Edd. saepe insignitur." *Reitz.* y) μετὰ δὲ] τοῦτο addi vult *Belinus* e

Emt. Quid ais?

Diog. Mundi civem vides.

Emt. Quem sectaris?

Diog. Herculem.

Emt. Quin igitur et leoninam sumis? Nam ad clavam quod pertinet, similis ei videris.

Diog. At leonina mihi est detritum hoc palliolum: bellum autem gero, ut ille, contra voluptates, non [*tamen ut ille alieno*] jussu, sed mea sponte, qui repurgare illis vitam instituerim.

Emt. Laudo propositum. Sed quid maxime scire te dicamus? aut quam artem habes?

Diog. Liberator sum hominum, et medicus adfectionum: in universum autem veritatis, et libertatis in loquendo praeco (*propheta*) esse volo.

Emt. Age, Praeco, (*Propheta*) si te emero, qua me ratione docebis?

Diog. Cum primum te accepero, et deliciis exutum cum inopia conclusero, palliolo te amiciam: deinde opus facere, et elaborare te cogam, humi dormientem

p. 549. δοντα, καὶ ὕδωρ πίνοντα, καὶ ὧν ἔτυχε πιμπλάμενον [z]). τὰ δὲ χρήματα, ἢν ἔχῃς, ἐμοὶ πειθόμενος, ἐς τὴν θάλατταν φέρων ἐμβαλεῖς. γάμου δ' ἀμελήσεις, καὶ παίδων, καὶ πατρίδος· καὶ πάντα σοι [a]) λῆρος ἔσται· καὶ τὴν πατρῴαν οἰκίαν ἀπολιπὼν, ἢ τάφον οἰκήσεις, ἢ πυργίον ἔρημον, ἢ καὶ πίθον. ἡ πῆρα δέ σοι θέρμων ἔσται [b]) μεστὴ, καὶ ὀπισθογράφων βιβλίων. καὶ οὕτως ἔχων, εὐδαιμονέστερος εἶναι φήσεις τοῦ μεγάλου βασιλέως. ἢν [c]) μαστιγοῖ δέ τις, ἢ στρεβλοῖ, τούτων οὐδὲν [d]) ἀνιαρὸν ἡγήσῃ.

ΑΓΟ. Πῶς τοῦτο φῂς τὸ μὴ ἀλγεῖν μαστιγούμενον; οὐ γὰρ χελώνης, ἢ καράβου τὸ δέρμα περιβέβλημαι.

ΔΙΟΓ. Τὸ Εὐριπίδειον ἐκεῖνο ζηλώσεις, μικρὸν ἐναλλάξας.

2954. et addidit *Schm.* frustra. Vid. supra c. 4. Diall. Mortt. IX, 2. De Sacriff. c. 8. Anachars. c. 1. z) *πιμπλάμενον*] *ἐμπιπλάμενον* 2954. quod placuit *Belino* ut magis Lucianeum. At simplici idem utitur *Noster* Nigr. c. 16. *Schmiederus* scripsit *ἐμπιμπλ.* non hoc ad fidem Codicis, neque ad nostri scriptoris exemplum. Vid. infra c. 23. c. a. a) *καὶ πάντα σοι*] *καὶ ταῦτά σοι πάντα* 2954. *Belin. Schm.* sine idonea caussa. Non ea solum, quae modo recensuerat, bona intelligit Diogenes, sed alia quoque omnia, quaecunque hominibus humanis cara esse solent. Haec autem complectitur vox *πάντα*. b) *ἔσται*] *ἔστω* 2954. c) *ἢν*] *εἰ* conj. *Belin.* ignorans forte *μαστιγοῖ* et *στρεβλοῖ* Conjunctivos esse, quod eum vel *Scholiastes* docere poterat. d) *τούτων οὐδὲν*] *οὐδὲ τοῦτ'* 2954. probante *Belino*, non temere.

inter haec, aquam bibentem, et obvio primum facillimoque cibo implendum. Opes autem si quas habeas, mihi obsecutus in mare abjicies: tum matrimonium, et liberos et patriam negliges, et nugas putabis omnia: relictaque domo paterna, aut sepulcrum inhabitabis, aut desertam turriculam, aut dolium denique. Ceterum pera tibi lupinorum plena erit, et librorum in tergo etiam scriptorum. Ita constitutus beatiorem te magno rege [*Persarum*] putabis. Si vero flagris te caedat aliquis, aut torqueat, nihil horum molestum judicabis.

Emt. Quid ais? non dolere flagris licet caesum? Equidem non testudinis neque cancri testa circumdatus sum.

Diog. Euripidis illud parva mutatione deflexum aemulabere.

ΑΓΟ. Τὸ ποῖον;

ΔΙΟΓ. Ἡ φρὴν σοι ἀλγήσει, ἡ δὲ γλῶσσα e) *ἔσται ἀνάλγητος.* p. 549. Parod. *Eurip.* Hippol. v. 612.

Ἃ δὲ μάλιστα δεῖ προσεῖναι, ταῦτά ἐστιν· ἰταμὸν χρὴ εἶναι, καὶ θρασὺν, καὶ λοιδορεῖσθαι πᾶσιν ἐξίσης f), *καὶ βασιλεῦσι, καὶ ἰδιώταις. οὕτω γὰρ ἀποβλέψονταί σε, καὶ ἀνδρεῖον ὑπολήψονται. βάρβαρος δὲ ἡ φωνὴ ἔσται* g), *καὶ ἀπηχὲς* h) *τὸ φθέγμα, καὶ ἀτεχνῶς ὅμοιον κυνί· καὶ πρόσωπον δὲ ἐντεταμένον, καὶ βάδισμα τοιούτῳ προσώπῳ πρέπον* i). *καὶ ὅλως, θηριώδη τὰ πάντα, καὶ ἄγρια. αἰδὼς δὲ, καὶ ἐπιείκεια, καὶ μετριότης ἀπέστω. καὶ τὸ ἐρυθριᾷν ἀπόξυσον* k) *τοῦ προσώπου παντελῶς. δίωκε δὲ τὰ πολυανθρωπότατα* l) *τῶν χωρίων. καὶ ἐν αὐτοῖς τούτοις μόνος, καὶ ἀκοινώνητος εἶναι θέλε, μὴ φίλον, μὴ ξένον προσιέμενος· κατά-* 10 p. 550.

e) *γλῶσσα*] *γλῶττα* 2954. *Belin. Schm.* f) *ἐξίσης*] Vulg. *ἐξῆς*. Genuinam acceptam referimus Codici 2954. *Belino* quoque illam probatam et a *Schm.* editam. g) *ἔσται*] *ἔστω* 3011. *Bel. Schm.* Gorl. neque hic, neque supra (not. b)) recedere opus erat a vulg. h) *ἀπηχὲς*] *ἀπηνὲς* conj. *Bel.* Vid. Adnot. i) *τοιούτῳ προσώπῳ πρέπον*] *πρέπον τοιούτῳ προσώπῳ* 2954. *Schm.* k) *ἀπόξυσον*] *ἀπόξεσον* Coll. G. *ἀπόξεσον* 3011. tradente *Belino*, qui tamen *ἀπόξεσον* scribere voluisse videtur, quum etiam *ἀπόξυον* scripserit, quasi in textu sic legeretur. l) *πολυανθρωπότατα*] Correxi vitium vulgatum *πολυανθρωπώτατα*. recte scriptum in omnibus libris De Mort. Peregr. c. 1. *τὴν πολυανθρωποτάτην*. Frequens omnino hoc vitiorum genus in *Luciani* librariis et editoribus. Mox *γελοιώτατα*. Diall. Marr. I, 1. fuerat *ἀμορφώ-*

Emt. Quodnam?

Diog. Animus dolet, dolore lingua sed vacat. Porro quae maxime adesse tibi debent, haec sunt. Improbum oportet esse, et audacem, et conviciari (ordine) omnibus regibus pariter et privatis: ita enim oculos in te conjicient, fortemque te virum putabunt. Porro barbara vox erit, et absona loquela, et plane cani similis: vultus contentus ac rigidus, incessus, qui vultum talem deceat: verbo, fera omnia et agrestia. Pudor vero et aequitas et mediocritas abesto: frontem perfricare ne satis habe, sed abrade penitus. Loca sequere celeberrima, et in his ipsis solus et insociabilis esse postula, neque ami-

p. 550. λυσις γὰρ τὰ τοιαῦτα τῆς σῆς ἀρχῆς m). ἐν ὄψει δὲ πάντων, ἃ μηδ' ἰδίᾳ ποιήσειεν ἄν τις, θαῤῥῶν n) ποίει· καὶ τῶν ἀφροδισίων αἱροῦ τὰ γελοιότατα o)· καὶ τέλος, ἢν σοι δοκῇ, πολύποδα ὠμὸν, ἢ σηπίαν φαγὼν, ἀπόθανε. ταύτην σοι τὴν εὐδαιμονίαν προξενοῦμεν.

11 ΑΓΟ. Ἄπαγε. μιαρὰ γὰρ, καὶ οὐκ ἀνθρώπινα λέγεις.

p. 551. ΔΙΟΓ. Ἀλλὰ ῥᾳστά γε, ὦ οὗτος, καὶ πᾶσιν εὐχερῆ μετελθεῖν p). οὐ γάρ σοι δεήσει παιδείας, καὶ λόγων, καὶ λήρων, ἀλλ' ἐπίτομος αὕτη σοι πρὸς δόξαν ἡ ὁδός. καὶ ἰδιώτης γὰρ ἂν ἦς q), ἤτοι σκυτοδέψης, ἢ ταριχοπώλης, ἢ τέκτων, ἢ τραπεζίτης, οὐδέν σε κωλύσει θαυμάσιον r) εἶναι, ἢν μόνον ἡ ἀναίδεια, καὶ τὸ θράσος παρῇ, καὶ λοιδορεῖσθαι καλῶς ἐκμάθῃς.

ΑΓΟ. Πρὸς ταῦτα μὲν οὐ δέομαί σου. ναύτης δ' ἂν ἴσως

τατον, in Timon. c. 46. *εὐμορφώτατε* ante *Jensium*. m) *τῆς σῆς ἀρχῆς*] Vulg. *τῆς ἀρχῆς*, pro quibus conjecit *Bel. τῆς ἀρετῆς*. Nos cur inseruerimus *σῆς*, v. in Adn. n) *θαῤῥῶν*] In plerisque vett. post *θαῤῥῶν* comma positum, recte in B. 1. ante. o) *γελοιότατα*] Vulg. *γελοιώτατα* vitiose, ut supra *πολυανθρωπώτατα*. Legitimam formam restituimus ex A. 1. et 2. In codd. 2954. et 3011. est *γελοιώτερα*. *Jacobs.* in Bibl. d. alt. Lit. u. Kunst Sect. I. p. 53. conjecit *ἀγελαιότατα* cum ingeniosa audacia. p) *μετελθεῖν*] *διελθεῖν* Gorl. inepte. q) *καὶ ἰδιώτης γὰρ ἂν ἦς*] *καὶ ἰδιώτης ἐὰν ἦς* 3011. *κἂν ἰδιώτης ἦς* 2954. *Schm.* Mutatione opus esse non videbatur. r) *θαυμάσιον*] *θαυμαστὸν* P. J. V. 2. *θαύματον* marg. A. 1. W. Sic et 2954.

eo admisso neque hospite. In hoc enim inest regni illius tui interitus. In conspectu omnium ea fac animose, quae neque solus aliquis temere suscipiat, et Venerem exerce maxime ridiculam. Tandem, si e re videbitur, crudo Polypo aut sepia devorata mortem oppete. Hanc tibi propinamus felicitatem.

Emt. Apage, impura narras, et ab humanitate abhorrentia.

Diog. Sed, heus tu, facillima, et quae nullo negotio unusquisque obeat. Neque enim opus tibi erit eruditione, et literis et nugis, sed compendiaria ista tibi ad gloriam via. Licet enim idiota fueris, vel cerdo, aut salsamentarius, aut faber, aut argentarius, nihil prohibebit admirabilem te esse, modo impudentia audaciaque adsint, et conviciari praeclare didiceris.

Emt. Ad ista quidem te non opus habeo: verum

ἢ κηπωρὸς s) ἐν καιρῷ γένοιο· καὶ ταῦτα, ἢν ἐθέλῃ σε ἀπο- p. 551.
δόσθαι οὑτοσὶ τὸ μέγιστον δύ' ὀβολῶν.

EPM. Ἔχε λαβών· καὶ γὰρ ἄσμενοι ἀπαλλαξόμεθα, ἐνοχλοῦντος αὐτοῦ, καὶ βοῶντος, καὶ ἅπαντας ἁπαξαπλῶς ὑβρίζοντος καὶ ἀγορεύοντος κακῶς.

ΖΕΤΣ. Ἄλλον κάλει, τὸν Κυρηναῖον, τὸν ἐν τῇ πορ- 12
φυρίδι, τὸν ἐστεφανωμένον.

EPM. Ἄγε δὴ πρόσεχε πᾶς t). πολυτελὲς τὸ χρῆμα u), καὶ πλουσίων δεόμενον. βίος οὗτος ἡδὺς x), βίος τρισμακάριστος. τίς ἐπιθυμεῖ τρυφῆς; τίς ὠνεῖται τὸν ἀβρότατον;

ΑΓΟ. Ἐλθὲ σὺ, καὶ λέγε ἅπερ εἰδὼς τυγχάνεις. ὠνήσο- p. 552.
μαι γάρ σε, ἢν ὠφέλιμος ᾖς.

EPM. Μὴ ἐνόχλει αὐτὸν, ὦ βέλτιστε, μηδ' ἀνάκρινε· μεθύει γάρ. ὥστε οὐκ ἂν ἀποκρίναιτό σοι, τὴν γλῶτταν, ὡς ὁρᾷς, διολισθαίνων.

ΑΓΟ. Καὶ τίς ἂν εὖ φρονῶν, πρίαιτο διεφθαρμένον οὕτω καὶ ἀκόλαστον ἀνδράποδον; ὅσων δὲ καὶ ἀπόζει y) μύ-

s) κηπωρὸς] κηπουρὸς 3011. probante *Belino*. t) πρόσεχε πᾶς] πᾶς πρόσεχε 2954. u) χρῆμα] σχῆμα id. x) ἡδὺς] ἥδιστος 2954. *Bel. Schm.* Verum alienae manus vestigium in hoc Superlativo agnosco. y) ἀπόζει] ἀναπνεῖ 2954. ἀποπνεῖ 3011. et Gorl. quod *Bel.* et *Schm.* praetulerunt, quum illud ἀπόζει glossema haberent genuinae lectionis. Imo contrariam

nauta forte, aut olitor, opportune (*utilis*) fias, idque, hic si duobus summum obolis te vendere voluerit.

Merc. Habe tibi hominem. Gaudemus enim illo liberari, qui molestiam nobis facessat, et clamet, et in universum omnibus insultet atque maledicat.

Jup. Alium voca, Cyrenaeum illum, purpura illum indutum, coronatum.

Merc. Age ergo, adtende quisquis es: res pretiosa et locupletem emtorem desiderans. Haec vita suavis, vita ter beata. Ecquis voluptatis cupidus est? quis emit delicatissimum?

Emt. Huc veni, et dic, quae nosti: emam enim te, si frugi fueris.

Merc. Noli molestiam ei facessere, o bone, nec interroga: ebrius enim est, ita ut ne respondere quidem possit, labante, ut vides, lingua.

Emt. Et quis bene sanus emet corruptum adeo et nequam mancipium? quot vero olet unguenta! ut incerto labantique pede incedit,

p. 552. ρων! ὡς δὲ καὶ σφαλερὸν βαδίζει, καὶ παράφορον! ἀλλὰ κἂν σύ γε [z]), ὦ Ἑρμῆ, λέγε ὁπόσα πρόσεστιν αὐτῷ, καὶ ἃ μετιὼν τυγχάνει.

EPM. Τὸ μὲν ὅλον, συμβιῶναι [a]) δεξιὸς, καὶ συμπιεῖν ἱκανὸς, καὶ κωμάσαι μετὰ αὐλητρίδος ἐπιτήδειος ἐρῶντι καὶ ἀσώτῳ δεσπότῃ. τἆλλα δὲ πεμμάτων ἐπιστήμων, καὶ ὀψοποιὸς ἐμπειρότατος. καὶ ὅλως [b]), σοφιστὴς ἡδυπαθείας· ἐπαιδεύθη μὲν οὖν Ἀθήνῃσιν. ἐδούλευσε δὲ καὶ περὶ Σικελίαν τοῖς τυράννοις, καὶ σφόδρα ηὐδοκίμει παρ' αὐτοῖς. τὸ δὲ κεφάλαιον τῆς προαιρέσεως, ἁπάντων καταφρονεῖν, ἅπασι χρῆσθαι, παντα χόθεν ἐρανίζεσθαι τὴν ἡδονήν.

ΑΓΟ. Ὥρα σοι ἄλλον περιβλέπειν τῶν πλουσίων τούτων, καὶ πολυχρημάτων· ἐγὼ μὲν γὰρ [c]) οὐκ ἐπιτήδειος ἱλαρὸν ὠνεῖσθαι βίον.

sententiam probat *Suidas*: Ἀπόζων· ἀποπνέων. et ἀποπνεῖ probabile est ab eo esse profectum, qui meminisset similis dicti de eodem Aristippo Diall. Mortt. XX, 5. z) κἂν σύ γε] Vulgo omissum γε restitui cum *Schm.* e codd. 2954. et 3011. a) συμβιῶναι] ξυμβιῶναι et mox ξυμπιεῖν 2954. *Schm.* b) καὶ ὅλως] καὶ ὅλος conj. *C. G. Jacob* in Bibl. Crit. Hildes. P. I. Fasc. I. p. 106. Vid. Adnot. c) ἐγὼ μὲν γὰρ] Ita 2954. *Schm.* Vulg. ἐγὼ δὲ, minus eleganter, et ad *Luciani* consuetudinem. Diall. Deor. I, 1. ἃ μὲν γὰρ ἐμὲ ἐξεπάτησας — τί χρὴ λέγειν; Ibid. XII, 1. ἃ μὲν γὰρ ἐς ἐμὲ τὴν μητέρα ὑβρίζεις, θαῤῥῶν ποιεῖς. et §. 2. αὐτὴ μὲν γὰρ ἡ Ῥέα, πότε ἂν ἐκείνη σχολὴν ἀγάγοι ἐπ' ἐμέ; Diall. Marr. I, 4. Ἡ μὲν γὰρ Ἥρᾳ οὐδ' ἀποκρίνεσθαι αὐτῷ ἤθελεν· ἀλλ' ἠσχύνετο etc. Pluribus non videtur opus esse. Etiam Pisc. 27. eaedem particulae conjunctae offensioni fuerant imperitiae librariorum. Vid. ibi Varr. Lectt.

et extra viam fertur! Interim vel tu dic, o Mercuri, quae sint in illo, et quae tractet.

Merc. In universum convivia dexter est, et compotationi aptus, et qui comissetur cum tibicina apud amatorem herum et luxuriosum. Ceterum bellariorum coquendorum sciens, et obsoniorum peritissimus, et omnino voluptatis magister. Institutus Athenis serviit tyrannis in Sicilia, quorum gratia floruit. Summa autem illius instituti, contemnere omnia, uti omnibus, undique corrogare voluptatem.

Emt. Circumspiciendus tibi erit alius emtor, de divitibus illis et pecuniosis: equidem hilarem adeo vitam emere non possum.

ΕΡΜ. Ἄπρατος [d]) ἔοικεν, ὦ Ζεῦ, οὗτος ἡμῖν μένειν. p. 552.

ΖΕΥΣ. Μετάστησον· ἄλλον παράγαγε [e])· μᾶλλον δὲ τὼ p. 553. 13
δύο τούτω, τὸν γελῶντα τὸν Ἀβδηρόθεν, καὶ τὸν κλάοντα [f]) τὸν ἐξ Ἐφέσου. ἅμα γὰρ αὐτὼ πεπρᾶσθαι βούλομαι [g]).

ΕΡΜ. Κατάβητον ἐς τὸ μέσον. τῷ ἀρίστω βίω πωλῶ· τῷ σοφωτάτω πάντων ἀποκηρύττομεν [h]).

ΑΓΟ. Ὦ Ζεῦ, τῆς ἐναντιότητος! ὁ μὲν οὐ διαλείπει γελῶν, ὁ δέ τινα ἔοικε πενθῶν [i])· δακρύει γὰρ τοπαράπαν. τί ταῦτ', ὦ [k]) οὗτος; τί γελᾷς;

ΔΗΜ. Ἐρωτᾷς; ὅτι μοι γελοῖα πάντα δοκέει τὰ πρήγματα [l]) ὑμέων, καὶ αὐτοὶ ὑμέες.

ΑΓΟ. Πῶς λέγεις; καταγελᾷς ἡμῶν ἁπάντων, καὶ παρ' οὐδὲν τίθεσαι τὰ ἡμέτερα πράγματα;

d) Ἄπρατος] „Hanc lectionem tuentur G. P. L. J. et V. 2. quamvis typorum vitio aberret in ἄτρατος· accedit ora A. 1. W. In ceteris Edd. ἄπρακτος." Ἄπρατος in recentt., ut par erat. e) παράγαγε] παράγε 2954. ut *Bekkerus* tradit. f) κλάοντα] Vulg. κλαίοντα. κλάοντα 2954. 3011. *Bel. Schm.* Nos eandem et hic legem secuti sumus, quam Diall. Mortt. XVII, in. et Diall. Marr. IV, 2. ubi vid. Varr. Lectt. g) βούλομαι] „Edd. βούλεσθον, excepta J. pro qua stant G. P. et marg. A. 1. W." Etiam A. 2. habet βούλομαι, sed 2954. βούλεται. h) ἀποκηρύττομεν] Olim ἀποκηρύξομαι. Veram lectionem restitui e 2954. quum et Activa forma opus esset (cf. c. 1. et infra c. 14. extr.) nec Pluralis numerus alienus a Mercurii persona. Cf. init. c. 15. i) πενθῶν] „Sola J. πενθῶν, quam tamen, etsi suffragentur G. P. et marg. A. 1. W. secutus non sum." Confirmat optimam lectionem cod. 3011. et probat *Schaefer.* ad *Long.* p. 367. Prius legebatur πενθεῖν. k) ὦ] deest in 2954. l) πρήγματα] Ita jam in

Merc. Videtur hic non vendibilis esse, et apud nos mansurus, Jupiter.

Jup. Transire illum in alteram partem jube. Produc alium: quin illos duo, ridentem alterum ex Abdera, et ex Epheso alterum ploratorem: ambo enim una vendi volo.

Merc. Descendite in medium. Vitas optimas vendo, sapientissimos omnium praedico venales.

Emt. Quantum, Jupiter, inter se distant! alter ridere non desinit; lugere alter aliquem videtur, ita plorat perpetuo. Heus tu, quid hoc sibi vult? quid rides?

Dem. Rogas? ridiculae mihi videntur res vestrae omnes, et vos ipsi.

Emt. Ain tu? Omnes tu nos rides, nihili tu putas res nostras omnes?

p. 553. *ΔΗΜ.* Ὧδε ἔχει. σπουδαῖον γὰρ ἐν αὐτέοισιν οὐδέν. κενεὰ [m]) δὲ τὰ πάντα, καὶ ἀτόμων φορὴ, καὶ ἀπειρίη.

ΑΓΟ. Οὔμενουν, ἀλλὰ σὺ κενὸς ὡς ἀληθῶς, καὶ ἄπει-
14 ρος. ὦ τῆς ὕβρεως! οὐ παύσῃ γελῶν; Σὺ δὲ τί κλάεις [n]), ὦ βέλτιστε; πολὺ γὰρ οἶμαι κάλλιον σοὶ προσλαλεῖν.

ΗΡΑΚ. [o]) Ἡγέομαι γὰρ, ὦ ξεῖνε, τὰ ἀνθρωπήϊα [p]) πρήγματα [q]) οἰζυρὰ, καὶ δακρυώδεα, καὶ οὐδὲν αὐτέων ὅ, τι
p. 554. μὴ ἐπικήριον· τῷ δὴ [r]) οἰκτείρω τε σφέας καὶ ὀδύρομαι. καὶ τὰ μὲν παρεύντα οὐ δοκέω μεγάλα, τὰ δ' ὑστέρῳ [s]) χρόνῳ ἐσόμενα, πάμπαν ἀνιηρά. λέγω δὲ τὰς ἐκπυρώσιας καὶ τὴν τοῦ ὅλου συμφορήν. ταῦτ' ὀδύρομαι, καὶ ὅτι ἔμπεδον οὐδὲν, ἀλλά κως εἰς [t]) κυκεῶνα πάντα συνειλέονται, καί ἐστι τωὐτὸ [u]) τέρ-

vett. Edd. B. 1. A. 1. 2. nec non in 2954. 3011. *Schm.* In ceteris recentt. *πράγματα*. m) *κενεὰ*] Ionismum vulgati *κενὰ* loco restitui, praeeuntibus 3011. et *Schm.* n) *κλάεις*] „*κλαίεις* F. in ea, quae presse veteres membranas sequitur ι subscriptum saepe solet ad latus poni.“ Edidit *Reitz.* *κλάεις*, ut ceteri Editores: mihi vox conformanda videbatur ad eam, quae alibi placuit, formam, ut supra c. 13. o) *ΗΡΑΚ.*] „*Ηράκλεις* F. A. 1. (etiam A. 2. *Lehm.*) quod vitium in sequentibus Edd. facile sublatum.“ p) *ἀνθρωπήϊα*] receptum e 2954. et Ed. *Schm.* pro vulg. *ἀνθρώπινα*. Eundem in modum quod praecesserat *ξένε*, ut vulgo scriptum exstabat, correxi. cf. c. 4. q) *πρήγματα*] „*πράγματα* F. J. V. 2. Par. Formam Ionicam A. 1. jam admisit, et in plures Edd. propagavit. *Μήν* video notatum in ora libri *Wessel.* e regione hujus versus, credo pro vulgari *μή*.“ r) *τῷ δὴ*] „*τὸ, δὴ οἰκτ.* etc. F. quod editae lectioni par est.“ *τῷ, δὴ* A. 1. 2. s) *τὰ δ' ὑστέρῳ*] *τὰ δὲ ἐν ὑστέρῳ* 2954. *Bel. Schm.* Ad vid. ad Anachars. c. 26. *χρόνῳ* omissum in B. 1. t) *ἀλλά κως εἰς*] Vulg. junctim *ἀλλάκως εἰς* etc. perperam in 2954. et hinc in *Schmied.* *ἀλλ' ὅκως*, sequente *ἐς*. u) *τωὐτὸ*] *τωὐτὸν*

Dem. Sic est. Serium enim in iis nihil quicquam: vana omnia, atomorum impetus, imperitia (*infinitas*).

Emt. Enimvero tu vanus es re vera et imperitus. O insolentiam! ridere non desines? Tu vero, vir bone, quid ploras? multo enim melius credo, te adloqui.

Her. Puto enim, Hospes, res hominum questu et lacrimis dignas, neque quicquam earum non fato obnoxium: hoc sane nomine miseror *illas* (*illos*) et defleo, et praesentia quidem magna non arbitror; sed quae in posterum futura sunt, ea demum tristia, exustiones loquor, et universi calamitatem: haec deploro, et quod stabile nihil est ac firmum, sed cinno quasi quodam

ψις, ἀτερψίη· γνῶσις, ἀγνωσίη· μέγα, μικρόν· ἄνω κάτω περιχορεύοντα [x]), καὶ ἀμειβόμενα ἐν τῇ τοῦ αἰῶνος παιδιῇ. p. 554.

ΑΓΟ. Τί γὰρ ὁ αἰών ἐστι;

ΗΡΑΚ. Παῖς παίζων, πεσσεύων, διαφερόμενος.

ΑΓΟ. Τί δαὶ [y]) οἱ ἄνθρωποι;

ΗΡΑΚ. Θεοὶ θνητοί.

ΑΓΟ. Τί δαὶ οἱ θεοί;

ΗΡΑΚ. Ἄνθρωποι ἀθάνατοι.

ΑΓΟ. Αἰνίγματα λέγεις, ὦ οὗτος, ἢ γρίφους συντιθεῖς [z])· ἀτεχνῶς γάρ, ὥσπερ ὁ Λοξίας, οὐδὲν ἀποσαφεῖς.

ΗΡΑΚ. Οὐδὲν γάρ μοι μέλει ὑμέων.

ΑΓΟ. Τοιγαροῦν οὐδὲ ὠνήσεταί σέ τις [a]) εὖ φρονῶν.

ΗΡΑΚ. Ἐγὼ δὲ κελεύομαι [b]) πᾶσιν ἡβηδὸν οἰμώζειν, τοῖσιν ὠνεομένοισι [c]), καὶ τοῖσιν οὐκ ὠνεομένοισι.

2954. *τὼ̃τὸ Belin. Schm.* Vulg. *τωὐτό*. Deinceps *τέρψεις* B. 1. x) *περιχορεύοντα*] *περιχωρέοντα* 3011. quod *Belinus* malit, nisi in illo insit lusus verborum. At unice convenit h. l. proprium de ludicra, quam ipse hic proponit Heraclitus, philosophia sua vocabulum. Mundus ipsi est lusus, ubi omnia promiscue et temere sursum deorsum saltantium instar moveantur. O tristissimum ac vere lacrymabile spectaculum! y) *Τί δαὶ*] *Τί δὲ* 2954. et mox iterum. z) *συντιθεῖς*] „*συντίθης* J. V. 2. B. 1. 2. recte quidem: sed quia S. accentu tantum mutato propius accedit ad *συντιθεὶς* F. et A. 1. hoc potius habui.“ In B. 1. inveni *συντιθείς*, nec non in A. 2. vitiose illud scriptum pro *συντιθεῖς*. a) *τις*] praetermissum nescio quo casu in *Reitz.* et hinc in *Bip.* et *Seyb.* restituit *Schm.* e 2954. et 3011. habuerant jam veteres Edd. A. 1. 2. B. 1. b) *κελεύομαι*] Ita 2954. *Bel. Schm.* pro vulg. *κέλομαι*. c) *ὠνεομένοισι*] *ἐωνουμένοισι* 2954.

permixta et confusa feruntur, idemque sunt delectatio et fastidium, cognitio ignorantia, magnum parvum, sursum deorsum euntia (*circumsaltantia*), et vices in illo seculi lusu permutantia.

Emt. Quid igitur est seculum?

Her. Puer ludens, talos jactans, huc illuc vagans.

Emt. Homines vero quid?

Her. Dii mortales.

Emt. Dii vero?

Her. Homines immortales.

Emt. Aenigmata loqueris, mi homo, aut griphos nectis. Plane enim, ut Loxias ille Apollo, nihil clare dicis.

Her. Nihil enim vos curo.

Emt. Igitur neque sanus quisquam te emerit.

Her. Ego vero plorare

p. 555. *ΑΓΟ. Τουτὶ τὸ κακὸν οὐ πόῤῥω μελαγχολίας ἐστὶν, οὐδ' ἕτερον ἔγωγε αὐτῶν ὠνήσομαι* [d]).

ΕΡΜ. Ἄπρατοι [e]) *καὶ οὗτοι μένουσιν.*

ΖΕΥΣ. Ἄλλον ἀποκήρυττε.

ΕΡΜ. Βούλει τὸν Ἀθηναῖον ἐκεῖνον, τὸν στωμύλον;

ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΕΡΜ. Δεῦρ' ἐλθὲ σύ. βίον ἀγαθὸν, καὶ συνετὸν ἀποκηρύττομεν [f]). *τίς ὠνεῖται τὸν ἱερώτατον;*

ΑΓΟ. Εἰπέ μοι, τί μάλιστα εἰδὼς τυγχάνεις;

ΣΩΚ. [g]) *Παιδεραστὴς εἰμι, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά.*

ΑΓΟ. Πῶς οὖν ἐγὼ πρίωμαί σε; παιδαγωγοῦ γὰρ ἐδεόμην τῷ παιδὶ, καλῷ ὄντι μοι.

ΣΩΚ. Τίς δ' ἂν ἐπιτηδειότερος ἐμοῦ γένοιτο συνεῖναι καλῷ; καὶ γὰρ οὐ τῶν σωμάτων ἐραστής εἰμι, τὴν ψυχὴν δὲ

d) *οὐδ' ἕτερον ἔγωγε αὐτῶν ὠνήσομαι*] *οὐδ' ἕτερον γε ὅμως ἐγωγε αὐτὸν ὠνήσομαι* 2954. pessime. e) *ἄπρατοι*] „Quae nos ratio paullo ante movit, ut hanc vocem reponerenus, eadem hic valet: contenti sumus solius V. 2. suffragio; nam in ceteris omnibus haeret *ἄπρακτοι*. Et sic *Guyetus* etiam hic et supra emendaverat.“ f) *αποκηρύττομεν*] *ἀποκηρύττω* 2954. g) *ΣΩΚ.*] *Platonis* nomen per totum locum praefigit 2954. inepte; quamquam Platonicus est Socrates ille, quem flagellatum it nostri scriptoris licentia. In Platonem certe ea, quae statim ab initio de puerorum amore dicuntur, minime cadant. Cff. ea, quae infra in Adnott. *Bourdelotius* et *Solanus* indicarunt, loca.

jubeo omnes, maximos minimos, emtores non emtores.

Emt. Morbus hujus hominis ab atra bile non procul abest: neque vero alterum eorum emerim equidem.

Merc. Neque igitur hi vendi poterunt.

Jup. Praedica alium.

Merc. Vis Atheniensem illum, loquaculum?

Jup. Ego vero volo.

Merc. Huc tu transi. Vitam bonam et prudentem praedicamus. Quis emit sanctissimum?

Emt. Dic mihi, quid maxime nosti?

Socr. Puerorum amator sum, et doctus artes amatorias.

Emt. Quomodo igitur ego emam te? Paedagogo enim opus habebam pro puero, quem pulchrum habeo.

Socr. Ecquis vero aptior me sit contubernalis pulchri? Neque enim corporum amator ego: animam pul-

ἡγοῦμαι καλήν. ἀμέλει, κἂν ὑπὸ ταὐτὸν ἱμάτιόν μοι κατακέ- p. 555.
ωνται h), ἀκούσῃ αὐτῶν λεγόντων μηδὲν ὑπ' ἐμοῦ δεινὸν p. 556.
παθεῖν.

ΑΓΟ. Ἄπιστα λέγεις, τὸ i) παιδεραστὴν ὄντα, μὴ πέρα τῆς ψυχῆς τι πολυπραγμονεῖν· καὶ ταῦτα, ἐπ' k) ἐξουσίας, ὑπὸ l) τῷ αὐτῷ ἱματίῳ κατακείμενον.

ΣΩΚ. Καὶ μὴν ὀμνύω m) γέ σοι τὸν κύνα, καὶ τὴν πλάτανον οὕτω ταῦτ' ἔχειν.

ΑΓΟ. Ἡράκλεις n) τῆς ἀτοπίας τῶν θεῶν!

ΣΩΚ. Τί σὺ λέγεις; οὐ δοκεῖ σοι ὁ κύων εἶναι θεός; οὐχ ὁρᾷς τὸν Ἄνουβιν τὸν ἐν Αἰγύπτῳ ὅσος o)· καὶ τὸν ἐν οὐρανῷ Σείριον, καὶ τὸν παρὰ τοῖς κάτω Κέρβερον;

h) κατακέωνται] κατακείσονται 2954. Deinceps in eodem ἀκούσει, quod *Belinus* ut Atticum praeferendum censuit et *Schmiederus* praetulit. Sed vid. c. 22. et Diall. Mortt. X, 13. i) τὸ] τὸν Gorl. mendose. k) ἐπ'] Vulg. ὑπ'. Elegantiorem lectionem acceptam referimus codici 2954. quem etiam *Schmiederus*, monente *Belino*, secutus est. Cf. Alexandr. c. 44. ἐπὶ πολλῶν παρόντων, *multis praesentibus.* Diall. Marr. IV, 2. ἐπὶ τῶν οὕτως ἐναργῶν, *quum res tam evidentes sint.* Ergo ἐπ' ἐξουσίας h. l. idem est, quod alibi ἐξόν, *quum liceret.* l) ὑπὸ] Sic *Schm.* e 2954. pro vulg. ἐν. Confusae h. l. Praepositiones a librariis vel festinantibus, vel ignorantibus. Leviter tango, ἱμάτιον et hic, et supra, de *lectorum stragulis* capiendum esse, quae et ipsae vocabulo *vestimenta* significantur *Terent.* Heaut. V, 1, 30. et alibi passim. m) ὀμνύω] ὄμνυμι 2954. quam magis Atticam formam judicat *Belinus.* Sed Participium ὀμνύων vid. Timon. c. 23. n) Ἡράκλεις] Ἡράκλης J. o) τὸν ἐν Αἰγύπτῳ ὅσος] Articulum vulgo praetermissum recepi cum *Schm.* e 2954. qui et θεός habet pro ὅσος, temere.

chram judico. Noli laborare, si vel sub eadem veste (*stragula*) mecum pernoctarint, audias dicentes, nulla se injuria a me adfectos.

Emt. Supra fidem sunt, quae dicis, amatorem ultra animum nihil nugarum tentare, idque ubi plena ejus rei sit facultas sub eadem veste (*stragula*) jacenti.

Socr. At ego canem tibi juro et platanum, haec ita se habere.

Emt. Hercules! quam absurdi sunt isti Dii!

Socr. Quid ais? Nonne canis Deus tibi videtur? Anubin non vides quantus ille sit in Aegypto? et illum in coelo Sirium? et Cerberum illum apud Inferos?

p. 556. 17 ΑΓΟ. Εὖ λέγεις, ἐγὼ δὲ διημάρτανον. ἀλλὰ τίνα βιοῖς τὸν τρόπον;

ΣΩΚ. Οἰκῶ μὲν ἐμαυτῷ τινα πόλιν ἀναπλάσας, χρῶμαι δὲ πολιτείᾳ ξένῃ, καὶ νόμους νομίζω τοὺς ἐμούς.

ΑΓΟ. Ἐν ἐβουλόμην ἀκοῦσαι τῶν δογμάτων.

ΣΩΚ. Ἄκουε δὴ τὸ μέγιστον, ὃ περὶ τῶν γυναικῶν μοι δοκεῖ· μηδεμίαν [p]) αὐτῶν, μηδενὸς εἶναι μόνου, παντὶ δὲ μετεῖναι τῷ βουλομένῳ τοῦ γάμου.

ΑΓΟ. Τί τοῦτο φῄς; ἀνῃρῆσθαι τοὺς περὶ μοιχείας [q]) νόμους;

p. 557. ΣΩΚ. Νὴ Δία, καὶ ἁπλῶς γε πᾶσαν τὴν περὶ τὰ τοιαῦτα [r]) μικρολογίαν.

ΑΓΟ. Τί δὲ [s]) περὶ τῶν ἐν ὥρᾳ παίδων σοι δοκεῖ;

ΣΩΚ. Καὶ οὗτοι ἔσονται τοῖς ἀρίστοις ἄθλον φιλήσεως, λαμπρόν τι καὶ νεανικὸν ἐργασαμένοις.

p) μηδεμίαν] Ante hanc vocem vulgo repetebatur δοκεῖ· nos cum *Belino* et *Schmiedero* ut importunum ejecimus, praeeuntibus Codd. 2954. et 3011. q) μοιχείας] μοιχείαν 3011., non adeo prave, ut *Belino* visum: οἱ περὶ μοιχείαν νόμοι secundum eandem syntaxin dictum foret, quae in proximo Socratis responso inest. Quin parum abest, ut et μοιχείας pro Accusativo habeam: unus dehortatur numerus Pluralis, hic minus, opinor, aptus, quam in Necyom. c. 3. r) τὰ τοιαῦτα] ταῦτα 2954. s) Τί δὲ] Τί δαὶ 3011. *Bel. Schm.*

Emt. Recte dicis. errabam equidem. Sed qua ratione vivis?

Socr. Civitatem incolo, quam ipse mihi formavi, republica utor novâ, et meas ipse mihi leges fero.

Emt. Unum velim audire decretorum tuorum.

Socr. Audi ergo maximum, quod de mulieribus statui. (Placet,) nullam earum uniuscujusquam esse, sed in partem nuptiarum venire, quisquis voluerit.

Emt. Quid ais? sublatas abrogatasque de adulteriis leges?

Socr. Ita per Jovem, et omnem simpliciter circa talia minutam illam diligentiam.

Emt. De pueris vero aetate et forma florentibus quid statuis?

Socr. Et hi erunt praemium fortissimis, qui amore illorum potiantur, (*illo osculentur*) quoties splendidum et audax facinus ediderint.

ΑΓΟ. Βαβαὶ τῆς φιλοδωρίας! τῆς δὲ σοφίας, τί σοι τὸ κεφάλαιον; P. 557. 18

ΣΩΚ. Αἱ ἰδέαι, καὶ τὰ τῶν ὄντων t) *παραδείγματα. ὁπόσα γὰρ δὴ ὁρᾷς, τὴν γῆν, τἀπὶ γῆς, τὸν οὐρανὸν, τὴν θάλατταν, ἁπάντων τούτων εἰκόνες ἀφανεῖς ἑστᾶσιν ἔξω τῶν ὅλων.*

ΑΓΟ. Ποῦ δὲ ἑστᾶσιν;

ΣΩΚ. Οὐδαμοῦ u). *εἰ γάρ που εἶεν, οὐκ ἂν εἶεν.*

ΑΓΟ. Οὐχ ὁρῶ ταῦθ', ἅπερ λέγεις τὰ παραδείγματα.

ΣΩΚ. Εἰκότως. τυφλὸς γὰρ εἶ τῆς ψυχῆς τὸν ὀφθαλμόν. ἐγὼ δὲ, πάντων ὁρῶ εἰκόνας x), *καὶ σὲ ἀφανῆ, κἀμὲ ἄλλον* y). *καὶ ὅλως, διπλᾶ πάντα.*

ΑΓΟ. Τοιγαροῦν ὠνητέος εἶ, σοφὸς, καὶ ὀξυδερκής τις ὤν. φέρ' ἴδω τί καὶ πράξεις με ὑπὲρ αὐτοῦ σύ;

ΕΡΜ. Δὸς δύο τάλαντα.

ΑΓΟ. Ὠνησάμην ὅσου φῄς z). *τἀργύριον μέν τοι ἐς αὖθις καταβαλῶ.*

t) *τῶν ὄντων*] *τούτων* F. *τὸν ὄντων* B. 1. u) *Οὐδαμοῦ*] „Consentiunt omnes Edd. praeter Par. in qua *οὐδαμῶς*· quod unde sumtum sit, ignoro." x) *πάντων ὁρῶ εἰκόνας*] *πᾶσαν ὁρῶ εἰκόνα* 2954. y) *ἄλλον*] „Ita legitur in G. P. L. V. 2. Par. Edd. reliquae perperam habent *ἄλλον*." z) *ὅσου φῄς;*] interrogationis nota haec distincta sunt in B. 1. pessime.

Emt. Hem magnificentiam! Sapientiae quod tibi caput est?

Socr. Formae et exempla rerum. Quicquid enim vides, terram, terrestria, coelum, mare: horum omnium imagines quaedam, visum effugientes, stant extra hoc universum.

Emt. Ubi stant igitur?

Socr. Nusquam: si enim in loco aliquo essent, plane non essent.

Emt. Non video ea, quae narras, exempla.

Socr. Neque id mirum. Caecus enim es mentis quidem oculo. At ego omnium video imagines, et te quendam alium corporis oculos fugientem, et me, et prorsus duplicia omnia.

Emt. Ergo emendus es, ita sapiens et visu ita acuto praeditus. Age videam, quid pro illo a me exigis?

Merc. Dabis talenta duo.

Emt. Emi, quanti dicis. Pecuniam vero deinde solvam.

p. 558. 19 ΕΡΜ. Τί οὖν σοι τοὔνομα [a])?

ΑΓΟ. Δίων ὁ Συρακούσιος [b]).

ΕΡΜ. Ἄγε λαβὼν ἀγαθῇ τύχῃ. τὸν Ἐπικούρειον σὲ ἤδη καλῶ. τίς ὠνεῖται [c]) τοῦτον; ἔστι μὲν τοῦ γελῶντος ἐκείνου μαθητὴς, καὶ τοῦ μεθύοντος, οὓς μικρῷ πρόσθεν ἀπεκηρύττομεν. ἓν δὲ πλέον οἶδεν αὐτῶν, παρόσον ἀσεβέστερος [d]) τυγχάνει· τὰ δ' ἄλλα, ἡδὺς, καὶ λιχνείᾳ φίλος.

ΑΓΟ. Τίς ἡ τιμή;

ΕΡΜ. Δύο μναῖ.

ΑΓΟ. Λάμβανε· τὸ δεῖνα δέ [e])! ὅπως ἴδω, τίσι χαίρει τῶν ἐδεσμάτων;

ΕΡΜ. Τὰ γλυκέα σιτεῖται, καὶ τὰ μελιτώδη [f]), καὶ μάλιστά γε [g]) τὰς ἰσχάδας.

p. 559. ΑΓΟ. Χαλεπὸν μὲν οὐδέν. ὠνήσομαι [h]) γὰρ αὐτῷ παλάθας τῶν καρικῶν.

a) *Τί οὖν σοι τοὔνομα;*] *Τί σοῦ τοὔνομα;* 2954. b) *ὁ Συρακόσιος*] Articulum olim omissum restituit *Schm.* e 2954. vitium vetustarum Edd. *Συῤῥακόσιος Solanus* correxit. c) *ὠνεῖται*] *ὠνήσεται* 2954. minus eleganter. Cf. §. 15. in. d) *ἀσεβέστερος*] *δυσσεβέστερος* 2954. *εὐσεβέστερος* 3011. hoc quidem vitiose. e) *τὸ δεῖνα δέ!*] Ita interpunxi verba, monente *Jo. Seagero* in Classic. Journ. No. XVII. a. 1814. p. 160. et N. XXXVI. a. 1818. p. 318. Olim continua serie legebantur, tentata tamen a *Gesnero* et *Seyboldo*, quorum ille voluit: *τόδ' εἰπὲ ὅπως εἴδω*, etc. hic: *τὸν δεῖνα δὲ ὅπως ἴδω* (*εἰπέ μοι*) *τίσι* etc. et sic vere scriptum in B. 1. sed male. Vid. Adnott. f) *τὰ μελιτώδη*] Ita 3011. Gorl. *Schm.* Vulgo aberat Articulus. g) *μάλιστά γε*] Addiderunt iidem libri Particulam *γε*, in prioribus Edd. omissam. h) *ὠνήσομαι*]

Merc. Quod tibi nomen?

Emt. Dio Syracusanus.

Merc. Habe tibi et duc, quod bene vertat! Te jam Epicureum voco. Quis hunc emet? Est quidem ridentis illius discipulus, et ebrii alterius, quos paullo ante praeconio vendebamus. Unum autem amplius novit illis, quatenus magis est impius. Ceterum suavis est, et gulae amicus.

Emt. Quod pretium?

Merc. Duae minae.

Emt. En tibi illas. Hoc vero fac ut sciam, quibus gaudet cibis?

Merc. Dulcibus vescitur et mellis saporem habentibus, maxime ficubus.

Emt. Haec res difficultatem non habet. Emam viro massas caricarum.

ΖΕΤΣ. Ἄλλον κάλει [i]), τὸν ἐν χρῷ κουρίαν [k]) ἐκεῖνον, τὸν σκυθρωπὸν, τὸν ἀπὸ τῆς στοᾶς. p. 559. 20

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις· ἐοίκασι δ' οὖν [l]) πολύ τι πλῆθος αὐτὸν περιμένειν τῶν περὶ [m]) τὴν ἀγορὰν ἀπηντηκότων· αὐτὴν τὴν ἀρετὴν πωλῶ, τὸν βίον [n]) τὸν τελειότατον. τίς ἅπαντα [o]) μόνος εἰδέναι θέλει;

ΑΓΟ. Πῶς τοῦτο φῄς;

ΕΡΜ. Ὅτι μόνος οὗτος σοφὸς, μόνος καλὸς, μόνος δίκαιος, ἀνδρεῖος, βασιλεὺς, ῥήτωρ, πλούσιος, νομοθέτης, καὶ τἄλλα [p]), ὁπόσα ἐστίν. p. 560.

ΑΓΟ. [q]) Οὐκοῦν, ὦ ἀγαθὲ, καὶ μάγειρος μόνος; καὶ νὴ Δία γε σκυτοδέψης [r]); καὶ τέκτων, καὶ τὰ τοιαῦτα;

ΕΡΜ. Ἔοικεν.

ΑΓΟ. Ἐλθὲ, ὦ ἀγαθὲ, καὶ λέγε πρὸς τὸν ὠνητὴν ἐμὲ, 21

ὠνησόμεθα 3011. Gorl. i) κάλει] κάλλει A. 1. 2. k) κουρίαν] „Sic A. P. L. et ex Edd. V. 2. S. Quod in ceteris exstat κουρίας legitimae structurae adversatur: error emendatus in A. 1. W." Praeterea distictionem verborum e Ca. 2954. *Bel.* ita mutari vult: τὸν ἐν χρῷ κουρίαν, ἐκεῖνον τὸν σκυθρωπὸν etc. sine idonea caussa. l) δ' οὖν, γοῦν 2954. m) περὶ] ἐπὶ id. n) τὸν βίον] τῶν βίων 3011. non absurde. o) ἅπαντα] Ita *Bel.* et *Schm.* e 3011. pro vulg. πάντα. p) τἄλλα] „Ita Par. τ' ἄλλα F. pleraeque τάλλα." Scriptura haec in Edd. vett. frequens. q) ΑΓΟ] „Quum F. A. 1. et S. ingererent: Ἑρμῆς, Ἀγοραστοῦ persona reposita fuit in J. V. 2. Par. quibuscum facit L. et marg. A. 1. W. Plura variat B. 2. hic quidem iidem Ἀγο. ponens, sed deinde Ἑρ καὶ νὴ Δία γε σκ. tum Ἀγο. ἔοικεν. ἐλθὲ ὦ ἀγαθὲ etc." In A. 2. textu Ἑρ. sed in marg. *Schaef.* correctum ab antiqua manu Ἀγο. r) σκυτοδέψης] σκυτοδέψος 3011. σκυτόδεψος, ἢ τέκτων Gorl.

Jup. Alium voca; illum ad cutem rasum, tristem illum de porticu.

Merc. Bene mones: videntur sane multi eum expectare eorum, qui ad forum venerunt. Ipsam virtutem vendo, vitam perfectissimam: quis omnia solus scire cupit?

Emt. Quorsum illud dicis?

Merc. Nempe solus hic sapiens, solus pulcher, solus justus, fortis, rex, rhetor, dives, legislator, et quotquot sunt reliqua.

Emt. Ergo, bone vir, coquus etiam bonus, et medius fidius cerdo, et faber, et id genus?

Merc. Sic videtur.

Emt. Huc prodi, bone vir et dic mihi te emturo,

p. 560. ποιός τις εἶ, καὶ πρῶτον εἰ οὐκ ἄχθῃ πιπρασκόμενος καὶ δοῦλος ὤν;

ΧΡΥΣ. Οὐδαμῶς. οὐ γὰρ ἐφ' ἡμῖν ταῦτά ἐστιν. ὅσα δὲ [s]) οὐκ ἐφ' ἡμῖν, ἀδιάφορα εἶναι συμβέβηκεν.

ΑΓΟ. Οὐ μανθάνω ἢ [t]) λέγεις.

ΧΡΥΣ. Τί φῄς; οὐ μανθάνεις ὅτι τῶν τοιούτων τὰ μὲν ἐστι προηγμένα, τὰ δ' ἔμπαλιν [u]) ἀποπροηγμένα;

ΑΓΟ. Οὐδὲ νῦν μανθάνω.

p. 561. ΧΡΥΣ. Εἰκότως. οὐ γὰρ εἶ συνήθης τοῖς ἡμετέροις ὀνόμασιν, οὐδὲ τὴν [x]) καταληπτικὴν φαντασίαν ἔχεις· ὁ δὲ σπουδαῖος ὁ τὴν λογικὴν θεωρίαν ἐκμαθών, οὐ μόνον ταῦτ' οἶδεν, ἀλλὰ καὶ σύμβαμα, καὶ παρασύμβαμα, ὁποίων καὶ ὁπόσων [y]) ἀλλήλων διαφέρει.

ΑΓΟ. Πρὸς τῆς Σοφίας [z]), μὴ φθονήσῃς κἂν τοῦτο εἰ-

s) ὅσα δὲ] ἃ δὲ 2954. t) ἢ] „ὅ,τι καὶ A. P. L. marg. A. 1. W. nihil mutandum: illud ἢ *Platoni* non infrequens.“ ὅ,τι 2954. u) ἔμπαλιν] ἀνάπαλιν 2954. modo τὰ δ' rescripsi pro τάδ', quod priores habent, vitium innumeris paene *locis* commune. x) τὴν] e Gorl. restitui. Priores Edd. Articulo carebant, quo opus erat ad discrimen illud, quod Stoici statuerunt, inter φαντασίαν καταληπτικὴν et ἀκατάληπτον significandum, de quo in Adnott. Sed dicere Chrysippus etiam poterat: οὐδὲ καταληπτικὴν τὴν φαντασίαν ἔχεις. y) ὁποίων καὶ ὁπόσων] „Conspirant Edd. Ὁποῖα καὶ ὁπόσα A. P. ὁποῖον ὁπόσον L. ὁποῖον καὶ ὁποσὸν marg. A. 1. W.“ z) Σοφίας] Vulgatum Φιλοσοφίας glossema esse videtur gemmnae lectionis, quam et *Belino* probatam suppeditavit Codex

quid hominis sis? et primum, an non aegre feras, te vendi et servum esse?

Chrys. Nequaquam: haec enim in nostra potestate non sunt. Quaecunque vero in potestate nostra non sunt, ea indifferentia esse contingit.

Emt. Non intelligo, quid dicas.

Chrys. Quid ais? intelligere te negas, talium quaedam esse praeposita, alia rejectanea?

Emt. Ne nunc quidem intelligo.

Chrys. Nec mirum, qui non adsuetus sis nostris nominibus, neque facultate gaudeas facile percipiendi rerum imagines. Sed studiosus, qui rationalem inspectionem perdidicit, non haec modo novit, verum etiam symbama et parasymbama, [*accidens et praeteracidens*] qualibus et quantis rebus inter se differant.

Emt. Per Sapientiam,

πεῖν τί τὸ σύμβαμα, καὶ τὸ παρασύμβαμα [a]). καὶ γὰρ οὐκ οἶδ' p. 561.
ὅπως ἐπλήγην ὑπ' τοῦ ῥυθμοῦ τῶν ὀνομάτων.

ΧΡΤΣ. Ἀλλ' οὐδεὶς φθόνος. ἦν γάρ τις χωλὸς ὤν, αὐτῷ ἐκείνῳ τῷ χωλῷ ποδὶ προσπαίσας λίθῳ, τραῦμα ἐξ ἀφανοῦς λάβῃ, ὁ τοιοῦτος εἶχε μὲν δή που σύμβαμα τὴν χωλείαν, τὸ τραῦμα δὲ, παρασύμβαμα προσέλαβεν.

ΑΓΟ. Ὦ τῆς ἀγχινοίας· τί δ' [b]) ἄλλο μάλιστα φῂς εἰ- p. 562.
δέναι; 22

ΧΡΤΣ. Τὰς τῶν λόγων πλεκτάνας [c]), αἷς συμποδίζω [d]) τοὺς προσομιλοῦντας, καὶ ἀποφράττω, καὶ σιωπᾶν ποιῶ, φιμὸν ἀτεχνῶς αὐτοῖς περιτιθείς. ὄνομα δὲ τῇ δυνάμει ταύτῃ, ὁ ἀοίδιμος συλλογισμός [e]).

ΑΓΟ. Ἡράκλεις, ἄμαχόν τινα, καὶ βίαιον λέγεις.

ΧΡΤΣ. Σκόπει γοῦν· ἔστι σοι παιδίον;

ΑΓΟ. Τί μήν;

2954. Perstringit autem emtor Stoicum, τὸν μόνον σοφὸν, quem modo dixerat auctionis praeco. a) τί τὸ σύμβαμα, καὶ τὸ παρασύμβαμα] Plane sic 2954. et hinc *Belin.* et *Schm.* Prope accedit lectio 3011. τί σύμβαμα καὶ τὸ παρασ. In prioribus Edd. fuerat: ὅ,τι σύμβαμα, καὶ τί παρασύμβαμα. b) τί δ'] τί δαὶ 3011. *Belin. Schm.* etiam Gorl. modo Ὦ scripsi cum *Scyb.* vulgo Ὦ. c) Τὰς τῶν λόγων πλεκτάνας] Vulgo omissum τὰς, quod restituit *Schm.* e 2954. d) συμποδίζω] συμβιβάζω 2954. e) ὁ ἀοίδιμος συλλογισμός.] οἱ ἀοίδιμοι συλλογισμοί. 2954.

ne invideas mihi vel hoc dicere, quid rei symbama sit, et quid parasymbama. Nescio enim quomodo feriit aures ipse numerus horum nominum *et concinnitas.*

Chrys. Nulla vero est invidia: si quis enim, claudus cum sit, illo ipso claudo pede offendens ad lapidem, vulnus ex improviso accipiat, ille habuit symbama claudicationem; vulnus autem illud, ut parasymbama, insuper nactus est.

Emt. Hem solertiam! Quid vero amplius te nosse ais?

Chrys. Verborum laqueos, quibus impedio, qui mecum loquuntur, quos obturato ore, et freno injecto, plane ad silentium redigo. Nomen huic facultati decantatus ille syllogismus.

Emt. Inexpugnabilem mihi et violentum narras.

Chrys. Adtende igitur. Estne tibi puer?

Emt. Quid tum?

p. 562. ΧΡΥΣ. Τοῦτο [f]) ἦν πως κροκόδειλος ἁρπάσῃ, πλησίον ποταμοῦ [g]) πλαζόμενον εὑρὼν, κἄτά σοι ἀποδώσειν ὑπισχνεῖται αὐτὸ, ἢν εἴπῃς τἀληθὲς ὅ, τι δέδοκται αὐτῷ [h]) περὶ τῆς ἀποδόσεως τοῦ βρέφους, τί φήσεις αὐτὸν ἐγνωκέναι;

ΑΓΟ. Δυσαπόκριτον ἐρωτᾷς. ἀπορῶ γὰρ ὁπότερον εἰπὼν ἀπολάβοιμι. ἀλλὰ σὺ πρὸς τοῦ Διὸς [i]) ἀποκρινάμενος, ἀνάσωσαί μοι τὸ παιδίον, μὴ καὶ φθάσῃ αὐτὸ καταπιών.

ΧΡΥΣ. Θάῤῥει. καὶ ἄλλα γάρ σε διδάξομαι θαυμασιώτερα.

ΑΓΟ. Τὰ ποῖα;

ΧΡΥΣ. Τὸν θερίζοντα, καὶ τὸν κυριεύοντα [k]), καὶ ἐπὶ πᾶσι τὴν Ἠλέκτραν, καὶ τὸν ἐγκεκαλυμμένον.

ΑΓΟ. Τίνα τοῦτον τὸν ἐγκεκαλυμμένον, ἢ τίνα τὴν Ἠλέκτραν λέγεις;

p. 563. ΧΡΥΣ. Ἠλέκτραν μὲν ἐκείνην τὴν πάνυ, τὴν Ἀγαμέμνονος, ἣ τὰ αὐτὰ οἶδέ τε ἅμα, καὶ οὐκ οἶδε. παρεστῶτος γὰρ

f) Τοῦτο] In 2954. haec ita disposita: Ἀγο. Τί μὴν τοῦτο; Χρυσ. Ἦν πως etc. perverse. g) ποταμοῦ] τοῦ ποταμοῦ 2954. Sed Nilusne intelligatur, an quilibet alius fluvius, nihil refert ad syllogismi sententiam. h) αὐτῷ] inseruimus, exemplum *Schm.* secuti, e 2954. 3011. et Gorl. quod ad sensum declarandum et explendum requirebatur. i) πρὸς τοῦ Διὸς] Articulum, auctore *Belino* et duce *Schmiedero*, interposui e 2954. et 3011. k) κυριεύοντα] κυρίττοντα 2954. κερατίνον, vel κερατίνην conj. *Solan.*

Chrys. Si hunc forte crocodilus ad flumen oberrantem rapiat, ac deinde redditurum se tibi polliceatur, ea lege, si verum dicas, quid statuerit ipse de reddendo puero: quid dices illum decrevisse?

Emt. Rogas, ad quod respondere, admodum sit difficile. Anceps enim haereo, quo responso recipere illum possim. Sed tu per Jovem responso tuo serva mihi puerum, ne, antequam ego respondeam, illum devoret.

Chrys. Bono es animo. Nam et alia te docebo etiam admirabiliora.

Emt. Quaenam?

Chrys. Metentem syllogismum, et dominantem, et super omnia Electram et Opertum.

Emt. Quem tu mihi Opertum, quam Electram narras?

Chrys. Electram intelligo nobilissimam illam, Agamemnonis, quae eadem novit simul et non novit. Ad-

αὐτῇ τοῦ Ὀρέστου ἔτι ἀγνῶτος[1]), οἶδε μὲν Ὀρέστην, ὅτι ἀδελ- p. 563.
φὸς αὐτῆς· ὅτι δὲ οὗτος Ὀρέστης, ἀγνοεῖ. τὸν δ' αὖ ἐγκεκα-
λυμμένον, καὶ πάνυ θαυμαστὸν ἀκούσῃ λόγον· ἀπόκριναί γάρ
μοι, τὸν πατέρα οἶσθα τὸν σεαυτοῦ;

ΑΓΟ. Ναί.

ΧΡΤΣ. Τί οὖν; ἦν σοι παραστήσας τινὰ ἐγκεκαλυμμέ-
νον, ἔρωμαι, τοῦτον οἶσθα; τί φήσεις;

ΑΓΟ. Δηλαδὴ ἀγνοεῖν.

ΧΡΤΣ. Ἀλλὰ μὴν αὐτὸς οὗτος ἦν ὁ πατὴρ ὁ σός. ὥστε 23
εἰ τοῦτον ἀγνοεῖς, δῆλος εἶ τὸν πατέρα τὸν σὸν ἀγνοῶν.

ΑΓΟ. Οὔμενουν· ἀλλ' ἀποκαλύψας αὐτὸν εἴσομαι τὴν
ἀλήθειαν. ὅμως δ' οὖν τί σοι τῆς σοφίας τὸ τέλος[m]*), ἢ τί*
πράξεις πρὸς τὸ ἀκρότατον τῆς ἀρετῆς ἀφικόμενος;

ΧΡΤΣ. Περὶ τὰ πρῶτα τὰ κατὰ φύσιν τότε γενήσομαι[n]*).*

1) ἔτι ἀγνῶτος] In Cod. 2954. haec e *Sophocl.* Electr. v. 1117. adduntur: καὶ τὰ ὁστᾶ δὴ τοῦ Ὀρέστου ἔχοντος. quae etsi manifesto a Glossario quodam profecta, nec suo loco interposita, nec etiam ad plenam sententiam necessaria sint, tamen in textum recipienda censet *Belinus*, si post Ὀρέστου inserantur. m) τὸ τέλος] „deest in F. sola. Ad oram A. 1. W. notatum invenio τότε, quod non satis adsequor quo pertineat." Pertinet haud dubie ad καταγενήσομαι, ubi eadem varia lectio in duobus Codd. n) Περὶ τὰ πρῶτα τὰ κατὰ φύσιν τότε γενήσομαι] Vulgo haec ita fuerant scripta: Περὶ τὰ πρῶτα κατὰ φ. καταγενήσομαι. Sed τότε γενήσομαι exhibent Codd. 3011. et Gorl. et notatum forsitan idem etiam in marg. A. 1. W. cf. not. anteced. Τὰ post πρῶτα de meo addidi. *Schmiederus* codicem Paris. secutus. Sed

stante enim apud illam Oreste nondum agnito, novit illa quidem, Orestem esse fratrem suum, huncce hominem vero esse Orestem ignorat. Opertum autem illum admirabilem sermonem jam statim audies. Etenim responde mihi, Patrem tuum nosti?

Emt. Sane quam.

Chrys. Quid igitur, si quempiam hominem opertum adstare jubeam, teque interrogem, hunocine nosti? Quid dices?

Emt. Scilicet me non nosse.

Chrys. Verum enimvero ille ipse erat pater tuus. Hunc igitur si non novisti, manifestum est, patrem tuum te non nosse.

Emt. At ego retecto illo verum sciam. Attamen quis tibi finis sapientiae, aut quid facies, cum ad fastigium virtutis delatus fueris?

Chrys. In primis naturae

p. 563. λέγω δὲ πλοῦτον, ὑγείαν [o]), καὶ τὰ τοιαῦτα. πρότερον δὲ ἀνάγκη πολλὰ προπονῆσαι, λεπτογράφοις βιβλίοις παραθήγοντα [p]) τὴν ὄψιν, καὶ σχόλια συναγείροντα, καὶ σολοικισμῶν
p. 564. ἐμπιπλάμενον, καὶ ἀτόπων ῥημάτων· καὶ τὸ κεφάλαιον, οὐ θέμις γενέσθαι σοφὸν, ἢν μὴ τρὶς [q]) ἐφεξῆς τοῦ ἑλλεβόρου πίῃς.

ΑΓΟ. Γενναῖά σου [r]) ταῦτα, καὶ δεινῶς ἀνδρικά. τὸ δὲ Γνίφωνα [s]) εἶναι, καὶ τοκογλύφον (καὶ γὰρ τάδε ὁρῶ σοι προσόντα) τί φῶμεν, ἀνδρὸς ἤδη πεπωκότος τὸν ἑλλέβορον, καὶ τελείου πρὸς ἀρετήν;

ΧΡΥΣ. Ναί. μόνῳ γοῦν τὸ [t]) δανείζειν πρέποι ἂν τῷ σοφῷ. ἐπεὶ γὰρ ἴδιον αὐτῷ τὸ συλλογίζεσθαι [u]), τὸ δανείζειν δὲ, καὶ λογίζεσθαι τοὺς τόκους, πλησίον εἶναι δοκεῖ τοῦ συλ-

Belinus maluit: *Τὰ πρῶτα τῶν κ. φ. τότε γενήσομαι.* quo nihil infelicius excogitari potuit. Vid. Adnot. o) *ὑγείαν*] *ὑγιείαν* Gorl. Sed fere *Lucianus* vulgari forma (vid. *Piersonum* ad *Moerid.* p. 380.) uti solet. p.) *παραθήγοντα*] Sic 2954. *Belin. Schm.* vulg. *παραθήσοντα*, quod vitium syntacticum aliquatenus correctum in marg. A. 1. W. *παρατιθέντα.* q) *τρὶς*] „Revocatum ex P. L. *τρεῖς* Edd. praeter B. 1. 2." In B. 1. *τρεῖς*, non *τρίς.* r) *σου*] *σοι* 2954. s) *Γνίφωνα*] „Bene legitur in F. et S. ceterae fere *Γνυφῶνα.* In ora Fl. Ed. nescio quis notaverat *γλύφωνα*, parum perite." *Γνίφωνα* ostendunt B. 1. A. 1. 2. *Γνίφωνα* primi *Seyb.* et *Schm.* majori initiali scripserunt. t) *τὸ*] „*τούτῳ* F. quod ferri nequit. Mox in eadem Ed. *πρέπει*" Modo *γοῦν* pro *οὖν* restituimus e 2954. duce *Schm.* u) *τὸ συλλογίζεσθαι*] Articulum prius praetermissum reposuimus cum *Schm.* e 2954.

morabor, divitiąs dico, sanitatem, et similia. Opus vero est multa ante laborare, libris minute scriptis adhibere faciem (*exacuere visum*), commentarios congerere, soloecismis impleri, absurdisque vocibus: et quod caput rei est, fas non est sapientem fieri, nisi ter deinceps helleborum biberis.

Emt. Generose ista et plane viriliter. Sed Gniphonem sordidum esse, et foeneratorem improbum, (nam haec quoque tibi inesse video) haeccine et ipsa dicemus esse viri helleboro purgati et perfecti ad virtutem?

Chrys. Ita sane: solum igitur sapientem foenerari deceat. Cum enim proprium illius sit colligere, [*syllogismos facere*;] foenerari autem et computare usuras, vicinum videatur colligendi industriae: solius esse

λογίζεσθαι [x]), μόνου [y]) ἂν εἴη τοῦ σπουδαίου καθάπερ ἐκεῖ- p. 564.
νο, καὶ τοῦτο. καὶ οὐ μόνον γε ἁπλῶς [z]), ὥςπερ οἱ ἄλλοι, τοὺς τόκους, ἀλλὰ καὶ τούτων ἑτέρους τόκους λαμβάνειν. ἢ γὰρ ἀγνοεῖς ὅτι τῶν τόκων οἱ μέν εἰσι πρῶτοί τινες, οἱ δὲ δεύτεροι, καθάπερ αὐτῶν ἐκείνων ἀπόγονοι; ὁρᾷς δὲ δῆτα καὶ τὸν συλλογισμὸν, ὁποῖά φησιν· — Εἰ τὸν πρῶτον τόκον λήψεται, καὶ τὸν δεύτερον. ἀλλὰ μὴν τὸν πρῶτον [a]) λήψεται, ἆρα καὶ τὸν δεύτερον.

ΑΓΟ. Οὐκοῦν καὶ μισθῶν πέρι τὰ αὐτὰ [b]) φῶμεν, οὓς 24
σὺ λαμβάνεις ἐπὶ τῇ σοφίᾳ παρὰ τῶν νέων, καὶ δῆλον ὅτι μόνος ὁ σπουδαῖος μισθὸν ἐπὶ τῇ ἀρετῇ λήψεται;

ΧΡΤΣ. Μανθάνεις. οὐ γὰρ ἐμαυτοῦ εἵνεκα λαμβάνω, τοῦ δὲ διδόντος [c]) αὐτοῦ χάριν. ἐπεὶ γάρ ἐστιν ὁ μέν τις ἐκχύτης [d]), ὁ δὲ, περιεκτικὸς, ἐμαυτὸν μὲν ἀσκῶ εἶναι περιεκτικὸν, τὸν δὲ μαθητὴν, ἐκχύτην.

x) πλησίον εἶναι δοκεῖ τοῦ συλλ.] πλησίον ἂν εἴη τῷ συλλ. 2954. minus bene Dativus habet; et formula ἂν εἴη ex sequentibus huc delata. y) μόνου] „μόνον F." Ita etiam 2954. et deinceps ἂν ἐκείνου εἴη. z) ἁπλῶς] „In ora A. 1. W. ἁπλοῦς· non inepte." a) τὸν πρῶτον] Prius in omnibus legebatur καὶ τὸν πρῶτον· sed ineptum καὶ expungendum duxit *Jo. Seager* in Class. Journ. XVII. a. 1814. p. 160. quem nos sequi non dubitabamus. Omnino autem haec verba: ἀλλὰ μὴν — τὸν δεύτερον in Gorl. desunt. Sic ipsa desit Syllogismi formula, qua h. l. minime potest careri. b) τὰ αὐτὰ] „τοιαῦτα in P. F. in qua prave οὓς συλλαμβάνεις." c) τοῦ δὲ διδόντος] τοῦ διδόντος δὲ 2954. d) ἐκχύ-

dixerim viri boni, quemadmodum illud, ita hoc etiam, et non simpliciter modo, ut reliqui solent, usuras, sed usurarum quoque alias usuras capere. An enim ignoras, usurarum alias esse primas, alias secundas, illarum quasi filias? Vides vero scilicet syllogismum, quid dicat: si primas usuras accipiet sapiens, etiam secundas. Atqui primas accipiet. Ergo etiam secundas.

Emt. Igitur de mercedibus eadem dicemus, quas sapientiae nomine tu sumis ab adolescentibus; manifestumque est, solum virum bonum mercedem virtutis nomine capturum?

Chrys. Rem tenes; neque enim ego mea caussa capio, sed ipsius dantis. Cum enim alius sit effusor, [*effusus, prodigus*] alius comprehensor, [*tenax, avarus*] ego quidem comprehensor esse meditor, discipulum

p. 565. ΑΓΟ. Καὶ μὴν τοὐναντίον ἔφης [e]), τὸν νέον μὲν εἶναι περιεκτικόν, σὲ δὲ τὸν μόνον πλούσιον, ἐκχύτην.

ΧΡΥΣ. Σκώπτεις, ὦ οὗτος· ἀλλ' ὅρα μή σε ἀποτοξεύσω ἀναποδείκτῳ [f]) συλλογισμῷ.

ΑΓΟ. Καὶ τί δεινὸν ἀπὸ τοῦ βέλους;

ΧΡΥΣ. Ἀπορία, καὶ σιωπή, καὶ διαστραφῆναι τὴν διάνοιαν. Ὃ δὲ μέγιστον, ἢν ἐθέλω, τάχιστά σε ἀποδείξω λίθον.

ΑΓΟ. Πῶς λίθον; οὐ γὰρ Περσεὺς σὺ [g]), ὦ βέλτιστε, εἶναί μοι δοκεῖς.

ΧΡΥΣ. Ὧδέ πως. ὁ λίθος σῶμα ἐστί;

ΑΓΟ. Ναί.

ΧΡΥΣ. Τί δέ; τὸ ζῶον, οὐ σῶμα;

ΑΓΟ. Ναί.

ΧΡΥΣ. Σὺ δὲ, ζῶον;

τ η ς] ἐκλύτης 3011. quod nihili est. deinde ὁ δέ τις κερ. 2954 quod ob orationis concinnitatem praeferri vult *Belinus*, atque adeo recepit *Schmiederus*. Sed putidam hanc censeo concinnitatem, nec temere ab elegantissimo scriptore observatam. An vero etiam Necyom. c. 4. scripsisse auctor videbitur ἀμέλει ὁ μέν τις αὐτῶν etc. ut modo respondeat sequentibus ὁ δέ τις etc.? e) ἔφης] ἔχρῆν conj. *Jo. Seager.* in Diario paullo superius laudato. At recte habet ἔφης, referendum illud ad superiora Chrysippi c. 20., ubi se solum divitem profitebatur; cum quibus hoc, quod modo profert, decretum pugnare videtur emtori. f) ἀναποδείκτῳ] τῷ ἀναπ. 3011. haud inepte. g) σὺ] inserui e 2954. probatum *Belino*, et receptum etiam a *Schm.*

autem studeo effusorem efficere.

Emt. Quin contrarium dixisti: illud enim volebas, juvenem quidem comprehensorem esse, [*frugalem et parcum*] te vero, qui solus dives es, effusorem [*liberalem et magnificum.*]

Chrys Rides tu quidem; sed vide, ne syllogismo te indemonstrabili feriam.

Emt. Et quid ab illo telo metuendum?

Chrys. Dubitatio et silentium, et mentis distractio. Quod vero maximum, si voluero, statim efficiam te lapidem.

Emt. Quomodo lapidem? neque enim tu, opinor, vir bone. Perseus es.

Chrys Hac fere ratione. Lapisne corpus est?

Emt Est.

Chrys Quid vero (?) animal, nonne corpus?

Emt. Est.

Chrys. Tu vero animal?

ΑΓΟ. Ἔοικα γοῦν [h]). p. 565.

ΧΡΥΣ. Λίθος ἄρα εἶ, σῶμα ὤν.

ΑΓΟ. Μηδαμῶς. ἀλλ' ἀνάλυσόν με πρὸς τοῦ Διός, καὶ [i]) ἐξ ὑπαρχῆς ποίησον ἄνθρωπον.

ΧΡΥΣ. Οὐ χαλεπὸν, ἀλλ' ἔμπαλιν ἴσθι ἄνθρωπος. εἰ. πὲ γάρ μοι, πᾶν σῶμα, ζῶον;

ΑΓΟ. Οὔ [k]).

ΧΡΥΣ. Τί δέ [l]); λίθος ζῶον;

ΑΓΟ. Οὔ.

ΧΡΥΣ. Σὺ δὲ σῶμα εἶ;

ΑΓΟ. Ναί.

ΧΡΥΣ. Σῶμα δὲ ὢν, ζῶον εἶ;

ΑΓΟ. Ναί.

ΧΡΥΣ. Οὐκ ἄρα λίθος εἶ, ζῶόν γε ὤν.

ΑΓΟ. Εὖγε ἐποίησας· ὡς ἤδη μου τὰ σκέλη καθάπερ τῆς Νιόβης ἀπεψύχετο, καὶ πάγια ἦν· ἀλλὰ ὠνήσομαί γε σέ. πόσου ὑπὲρ αὐτοῦ καταβαλῶ;

h) Ἔοικα γοῦν] Haec, omisso Emtoris nomine, Codex 3011. tribuit Chrysippo, sic lecta: ἔοικας γοῦν. minus commode. i) καὶ] „defuit in F." k) Οὔ.] Modo Chrysippus: — πᾶν ζῶον σῶμα; nunc: Ago. Ναί. Ita haec scriota in Gorl. non omnino absurde, sed cum hujus syllogismi, vel potius sophismatis, forma et ratione minus convenienter. l) Τί δέ] δαὶ 3011. *Schm.* paullo ante tamen τί δέ. In utroque loco post τί δέ interrogative interpunxi, quod quidem res ipsa postulabat.

Emt. Sic quidem videtur.

Chrys. Lapis ergo es, qui sis corpus.

Emt. Nequaquam vero. Sed solve me per Jovem, et postliminio quasi me homini redde.

Chrys. Difficile non est. Sed rursus esto homo. Dic mihi, Omne corpus animal?

Emt. Non.

Chrys. Quid vero (?) lapis num animal?

Emt. Non.

Chrys. Tu vero corpus?

Emt. Nempe.

Chrys. Corpus vero cum sis, animal es?

Emt. Sane.

Chrys. Nec igitur lapis es, qui sis animal.

Emt. Bene abs te factum. Jam enim crura mihi, ut olim Niobes, spiritu vitali exeunte, diriguerant. Verum emam te. Quantum pro illo numerari jubes?

p. 565. *ΕΡΜ. Μνᾶς δώδεκα.*

ΑΓΟ. Λάμβανε.

ΕΡΜ. Μόνος δ' αὐτὸν m) *ἐώνησαι;*

ΑΓΟ. Μὰ Δί', ἀλλ' οὗτοι πάντες, οὓς n) *ὁρᾷς.*

p. 566. *ΕΡΜ. Πολλοί γε, καὶ τοὺς ὤμους καρτεροὶ, καὶ τῷ θερίζοντος* o) *ἄξιοι.*

26 *ΖΕΤΣ. Μὴ διάτριβε· ἄλλον κάλει.*

ΕΡΜ. Τὸν Περιπατητικόν σε φημὶ, τὸν καλὸν p), *τὸν πλούσιον* q). *ἄγε δὴ, ὠνήσασθε τὸν συνετώτατον, τὸν ἅπαντα* *) *ὅλως ἐπιστάμενον.*

ΑΓΟ. Ποῖος δέ τις ἐστί;

ΕΡΜ. Μέτριος, ἐπιεικὴς, ἁρμόδιος τῷ βίῳ, τὸ δὲ μέγιστον, διπλοῦς.

ΑΓΟ. Πῶς λέγεις;

ΕΡΜ. r) *Ἄλλος μὲν ὁ ἔκτοθεν φαινόμενος, ἄλλος δὲ ὁ ἔντοσθεν* s) *εἶναι δοκεῖ· ὥστε ἢν πρίῃ αὐτὸν, μέμνησο, τὸν μὲν, ἐσωτερικὸν, τὸν δὲ, ἐξωτερικὸν καλεῖν.*

m) *αὐτὸν*] αὐτὸς 2954. n) *οὓς*] „ὡς P. marg. A. 1. W." o) *τοῦ θερίζοντος*] *λόγου* addebant Edd., melius abfore suspicatus est *Seybold.* ac vere abest a 2954. unde ut suspectum notavit *Schmied.* p) *τὸν καλὸν*] „Haec verba omittebantur in S. aderant autem in J. Par. et reliquis." q) *τὸν πλούσιον*] *καὶ πλούσιον* Gorl. *) *ἅπαντα*] Ita e 2954. et *Schm.* pro vulg. *πάντα.* r) *ΕΡΜ.*] „In F. H. et A. 1. haec perverse tribuuntur emtori, et Mercurii persona demum ponitur ante *ὥστε ἢν* etc." Ita scilicet, ut post *δοκεῖ* interrogationis nota reperiatur. Sic etiam in B. 1. et A. 2. s) *ἔντοσθεν*]

Merc. Minas duodecim.

Emt. Hem cape.

Merc. Solus vero illum emisti?

Emt. Non Hercle, sed hi, quos vides, universi.

Merc. Multi quidem, et robusti humeros, et ratione illa messoria (*metente illo*) digni.

Jup. Noli tempus terere, voca alium.

Merc. Peripateticum te jam dico, pulchrum, divitem. Agite, emite prudentissimum, scientem in universum omnia.

Emt. Qualis est?

Merc. Mediocris (*moderatus*), aequus, vitae aptus, et, quod maximum est, duplex.

Emt. Quid ais?

Merc. Alius est, qui extra adparet, intus autem videtur alius. Itaque si illum emeris, memento illum quidem interiorem, exteriorem vocare alterum.

ΑΓΟ. Τί δὲ t) *γιγνώσκει μάλιστα;* p. 566.

ΕΡΜ. Τρία εἶναι τὰ ἀγαθὰ, ἐν ψυχῇ, ἐν σώματι, ἐν τοῖς ἐκτός.

ΑΓΟ. Ἀνθρώπινα φρονεῖ. πόσου δὲ ἐστιν;

ΕΡΜ. Εἴκοσι μνῶν.

ΑΓΟ. Πολὺ u) *λέγεις.*

ΕΡΜ. Οὐκ, ὦ μακάριε· καὶ γὰρ x) *αὐτὸς ἔχειν τι ἀργύριον δοκεῖ. ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις ὠνούμενος* y)· *ἔτι δὲ* p. 567. *εἴσῃ αὐτίκα μάλα παρ' αὐτοῦ πόσου μὲν ὁ κώνωψ βιοῖ τὸν χρόνον, ἐφ' ὁπόσον* z) *δὲ βάθος ἡ θάλασσα ὑπὸ τοῦ ἡλίου καταλάμπεται, καὶ ὁποία* a) *τις ἐστὶν ἡ ψυχὴ τῶν ὀστρέων.*

ΑΓΟ. Ἡράκλεις, τῆς ἀκριβολογίας!

ΕΡΜ. Τί δὲ, εἰ ἀκούσειας b) *ἄλλα πολλῷ* c) *τούτων ὀξυδερκέστερα, γονῆς τε πέρι καὶ γενέσεως, καὶ τῆς ἐν ταῖς μή-*

„ἔντοθεν J. ἔνδοθεν B. 2." Promiscue hae formae occurrunt, ut ἔκτοθεν et ἔκτοσθεν. Cf. De Merc. Cond. c. 3. t) *Τί δὲ*] *Τί δαὶ* 3011. *Schm.* u) *πολὺ*] *πολλοῦ* conj. *Reitz.* Sed tuentur omnes libri probam lectionem. x) *καὶ γὰρ*] Suspiceris post *γὰρ* excidisse alterum *καὶ*, quod sensus requirat et usus: at omissum etiam supra c. 23. et Pisc. c. 19. y) *ὠνούμενος*] *ὠνησάμενος* Gorl. et Schol. G. neque hoc male. z) *ἐφ' ὁπόσον*] Ita 2954. 3011. Gorl. *Schm.* Olim *ἐφ' ὅσον.* a) *ὁποία*] *ὁποῖα* in omnibus; quod accentus vitium meo periculo correxi. Diall. Deor. XX, 14. *Ποία δὲ τὴν ὄψιν;* Diall. Marr. I, 4. *αὐτὴ δὲ ἡ πηκτὶς οἵα!* b) *ἀκούσειας*] „*ἀκούσεις* F. quod quidem sine Codd. auctoritate mutari non debebat." In ceteris omnibus erat *ἀκούσοις*· seu praestantiorem formam exhibent 2954. 3011. Gorl. quam nos cum *Schm.* recipere non dubitavimus. c) *πολλῷ*] recte recepit *Schm.* e 2954. pro vulg. *πολλὰ*, quod si legebatur, exspectasses sequi deinceps *καί.* Modo *τί δαὶ* edidit *idem* e 2954. 3011.

Emt. Quid maxime statuit?

Merc. Tria esse bona, in anima, in corpore, in rebus externis.

Emt. Humanum sapit. Quanti vero est?

Merc. Viginti minarum.

Emt. Multum dicis.

Merc. Non, o bone: videtur enim et ipse argenti aliquantum habere. Itaque non est, cur cesses emere. Porro statim ex illo scies, quanto tempore culex vivat, ad quam altitudinem mare a sole perluceat, et qualis sit anima ostreorum.

Emt. Hercules! quam subtilis illa disputatio!

Merc. Quid vero, alia multa si audias hisce acutiora, de semine, et generatione, et illa embryonum in ute-

p. 567. τραις τῶν ἐμβρύων πλαστικῆς; καὶ ὡς ἄνθρωπος μὲν γελαστικὸν, ὄνος δὲ οὐ γελαστικὸν, οὐδὲ τεκταινόμενον, οὐδὲ πλωϊζόμενον;

ΑΓΟ. Πάνσεμνα φῄς, καὶ ὀνησιφόρα τὰ μαθήματα· ὥστε ὠνοῦμαι αὐτὸν εἰκοσιν.

27 *ΕΡΜ.* Εἶεν. τίς λοιπὸς ἡμῖν (καταλέλειπται [d])); ὁ Σκεπτικὸς οὗτος. σὺ, ὁ Πυῤῥίας, πρόσιθι, καὶ ἀποκηρύττου κατὰ τάχος. ἤδη μὲν ὑποῤῥέουσιν οἱ πολλοὶ, καὶ ἐν ὀλίγοις ἡ πρᾶσις ἔσται. ὅμως δὲ, τίς καὶ τοῦτον ὠνεῖται [e]);

p. 568. *ΑΓΟ.* Ἔγωγε. ἀλλ' οὖν πρῶτον εἰπέ μοι, σὺ τί ἐπίστασαι;

ΦΙΛ. [*]) Οὐδέν.

ΑΓΟ. Πῶς τοῦτ' ἔφησθα;

ΦΙΛ. Ὅτι οὐδὲν ὅλως εἶναί μοι δοκεῖ.

ΑΓΟ. Οὐδὲ ἡμεῖς ἄρα [f]) ἐσμέν τινες;

ΦΙΛ. Οὐδὲ τοῦτο οἶδα.

ΑΓΟ. Οὐδ' ὅτι σὺ τὶς ὢν τυγχάνεις;

ΦΙΛ. Πολὺ μᾶλλον ἔτι τοῦτ' ἀγνοῶ.

d) καταλέλειπται] „καταλείπεται A. P. J. marg. A. 1. W." Sic et 2954. omnino expungi hanc vocem voluit *Seyb.* e) ὠνεῖται] ὠνήσεται 2954. Eadem variatio c. 19. [*]) *ΦΙΛ.*] Ald. 1. 2. φιλόσοφος. *Menag.* voluit *Φιλ.* (i. e. *Φίλων*) sed *Solan. Πυῤῥ.* Vid. Adnot. f) ἄρα] Ita rescripsi pro vulg. ἆρα, ut Charon. c. 10. et alibi.

ris figlina; et ut homo sit animal risibile, asinus autem non risibile, neque fabricans, neque navigans?

Emt. Gravissima narras, et utilia plane hujus disciplinae capita: itaque emam illum viginti.

Merc. Fiat. Quis reliquus nobis est? Scepticus hicce. Heus tu Pyrrhia prodi, vendende celeriter. Jam enim plures paullatim recedunt, ut inter paucos futura sit venditio. Attamen quis et hunc emet?

Emt. Ego. Verum hoc tu primum dic mihi, quid nosti?

Phil. Nihil equidem.

Emt. Quid tibi vis hoc responso?

Phil. Nempe nihil omnino mihi esse videtur.

Emt. Ergo neque nos quicquam sumus?

Phil. Neque hoc novi equidem.

Emt. Neque te aliquid esse nosti?

Phil. Etiam multo hoc magis ignoro.

ΑΓΟ. Ὦ τῆς ἀπορίας! τί δαί σοι τὰ σταθμία [g]) ταυτὶ βούλεται; p. 568.

ΦΙΛ. Ζυγοστατῶ ἐν αὐτοῖς τοὺς λόγους, καὶ πρὸς τὸ ἴσον ἀπευθύνω. κἀπειδὰν [h]) ἀκριβῶς ὁμοίους τε καὶ ἰσοβαρεῖς ἴδω, τότε δὴ τότε [i]) ἀγνοῶ τὸν ἀληθέστερον.

ΑΓΟ. Τῶν ἄλλων δὲ τί ἂν πράττοις ἐμμελῶς;

ΦΙΛ. Τὰ πάντα, πλὴν δραπέτην μεταδιώκειν.

ΑΓΟ. Τί δαὶ τοῦτό σοι ἀδύνατον;

ΦΙΛ. Ὅτι, ὦ γαθὲ, οὐ καταλαμβάνω.

ΑΓΟ. Εἰκότως· βραδὺς γὰρ, καὶ νωθής τις εἶναι δοκεῖς. ἀλλὰ τί σοι τὸ τέλος τῆς ἐπιστάσεως;

ΦΙΛ. Ἡ ἀμαθία, καὶ τὸ μήτε ἀκούειν μήτε ὁρᾶν.

ΑΓΟ. Οὐκοῦν καὶ τὸ κωφὸς ἅμα, καὶ τυφλὸς εἶναι λέγεις [k]);

Emt. Quanta haec est dubitatio! Ista vero bilanx quid sibi vult?

Phil. Rationes in ea expendo, et exaequo; cumque ad amussim pares et ejusdem ponderis esse intelligo, tum demum utra verior sit, plane ignoro.

Emt. Reliquarum rerum num quid facere recte et ordine potes?

Phil. Omnia, nisi quod fugitivum male persequor.

Emt. Cur vero hoc non potes?

Phil. Quia, vir bone, non comprehendo.

Emt. Credibile est: tardus enim et ignarus (*ignavus*) esse videris. Sed quis finis tibi scientiae est?

Phil. Nihil discere, et nihil audire, nihil videre.

Emt. Surdum igitur simul et caecum esse dicis te ipsum. (*Ergone et surdum esse dicis simul et coecum esse?*)

g) σταθμία] Vulg. στάθμια proparoxytone scriptum. At σταθμίον scribi oportet ut Deminutivum vocis σταθμός. et sic recte exaratum video in Indice Reitziano. h) κἀπειδὰν] Ita *Schm.* e 2954. pro vulg. καὶ ἐπειδάν. i) τότε δὴ τότε] Vulg. τότε δή, omisso altero τότε. Notatum in *Reitz.* „τότ' ἤδη τότε. Minime repudio, modo legas τότε δὴ τότε." Ubi illa lectio exstet, non est indicatum, conjicio Fl. Ed. Confirmatur autem τότε δὴ τότε Codd. 3011. et Gorl. et jure adeo suo a *Schm.* receptum. k) λέγεις] θέλεις conj. *Jo. Seager.* in Diario supra laudato p. 161. Aliam loco corrupto medelam suppeditavit 2954. ubi emtoris verba sic leguntur: οὐκοῦν καὶ τὸ τυφλὸς ἅμα, καὶ κωφὸς εἶναι λέγεις, quae *Belino* prorsus ita probantur. Equidem illinc nihil mutuatus sum, nisi

p. 569. ΦΙΛ. Καὶ ἄκριτός τε [l]) προσέτι, καὶ ἀναίσθητος, καὶ ὅλως, τοῦ σκώληκος οὐδὲν [m]) διαφέρων.

ΑΓΟ. Ὠνητέος εἶ διὰ ταῦτα. πόσου τοῦτον ἄξιον χρὴ φάναι;

ΕΡΜ. Μνᾶς Ἀττικῆς.

ΑΓΟ. Λάμβανε. τί φῄς, ὦ οὗτος; ἐώνημαί σε [n]);

ΦΙΛ. Ἄδηλον.

ΑΓΟ. Μηδαμῶς. ἐώνημαι γὰρ, καὶ τἀργύριον κατέβαλον.

ΦΙΛ. Ἐπέχω περὶ τούτου, καὶ διασκέπτομαι.

ΑΓΟ. Καὶ μὴν ἀκολούθει μοι, καθάπερ χρὴ ἐμὸν οἰκέτην.

ΦΙΛ. Τίς οἶδεν, εἰ ἀληθῆ ταῦτα φῄς;

ΑΓΟ. Ὁ κῆρυξ, καὶ ἡ μνᾶ, καὶ οἱ παρόντες.

ΦΙΛ. Πάρεισι γὰρ ἡμῖν τινες;

ΑΓΟ. Ἀλλ' ἔγωγέ σε ἤδη ἐμβαλὼν ἐς τὸν μύλωνα πείσω εἶναι δεσπότης κατὰ τὸν χείρω λόγον.

Articulum τὸ ante κωφὸς, ut jam hoc sibi velit emtor: *Ergone etiam surditatem et coecitatem dicis?* int. finem esse omnis scientiae. Absurdum, quem vulgata lectio praebet, sensum reddidere *Gesnerus* in Latina, et *Wielandius* in Germanica, versione, contra morem suum uterque. l) τε] Sic e 2954. et Gorl. Etiam *Schmiederus* sic se scripsisse profitetur in Indice Emendatt. p. XXXII. neque tamen in textu sic edidit, sed servavit vulgatum γε haud dubie invitus. m) οὐδὲν] οὐδενὶ 2954. n) ἐώνημαί σε] Sic 2954. *Bel. Schm.* recte pro vulg. ἐπριάμην σε; Sed nunc fortassis pro sequenti ἐώνη-

Phil. Et insuper judicii omnis expertem, et sensus, et summum a verme nulla in re differentem.

Emt. Propter haec emendus mihi videris. Quanto hunc dignum dicemus?

Merc. Mina Attica.

Emt. Sume tibi. Heus tu quid ais? num te emi?

Phil. Obscurum id est.

Emt. Minime vero: emi enim et pecuniam numeravi.

Phil. Cohibeo me hac de re, et dispicio.

Emt. Quin tu sequere me, ut par est meum servum.

Phil. Quis novit, utrum vere illa dicas?

Emt. Praeco, et mina, et praesentes.

Phil. Adsunt ergo nobis quidam?

Emt. At ego tibi jam in pistrinum compacto planum faciam, dominum me tuum esse, secundum rationem deteriorem.

ΦΙΛ. Ἐπέχω °) περὶ τούτου. p. 569.

ΑΓΟ. Μὰ Δί', ἀλλ' ἤδη γε ἀπεφηνάμην.

ΕΡΜ. Σὺ μὲν παῦσαι ἀντιτείνων, καὶ ἀκολούθει τῷ πριαμένῳ· ὑμᾶς δ' ἐς αὔριον παρακαλοῦμεν. ἀποκηρύξειν γὰρ τοὺς ἰδιώτας, καὶ βαναύσους, καὶ ἀγοραίους βίους μέλλομεν.

μαι γὰρ reponendum fuerit ἐπριάμην γάρ. °) Ἔπεχω] ἔπεχε 2954. satis incommode ac jejune. Obstinato philosopho unice convenit illud ipsum ἐπέχω, quod paullo ante jam pronuntiaverat, quodque constat a Scepticis et Academicis posterioribus usurpari solitum esse, ubi certam vel adfirmationem, vel negationem, rei cujusquam declinare vellent, significaturi, se, quid verum sit, necne, non posse comprehendere (καταλαμβάνειν.)

Phil. De hoc cohibeo adsensum.

Emt. At ego *quid videatur* pronuntiavi.

Merc. Desine contra niti, et sequere emtorem: vos autem in crastinum invitamus. Nam idiotas, et sellularias, et forenses vitas praeconio vendemus.

p. 570. # ΑΛΙΕΥΣ, Η ΑΝΑΒΙΟΥΝΤΕΣ.

Argum. Offenderat superioris Dialogi licentia; variisque modis, probabile est, sectarum istius aevi proceres in ejus auctorem invectos fuisse: maxime vero hoc ei exprobrasse videntur, quod gravissimos et sanctissimos familiarum philosophicarum conditores per libellum istum cum summa petulantia et injuria risui exposuerit. Hanc accusationem diluere conatus jam ipsos illos coryphaeos fingit ad ulciscendam sibi illatam injuriam in unum diem ex Orco in vitam rediisse, et nunc Athenis, ubi tum versabatur *Lucianus*, iratos huic nebuloni supplicium parare. Vix impetrare ille potest, ut rite ipsi in arce lis intendatur, judice ipsa Philosophia, teste Veritate, et praesente Virtute ejusque comitibus, adsidentibus etiam judicio ipsis, qui laesos se querebantur, philosophis. Ex his accusatorem agit delectus in hoc negotium Diogenes Cynicus; cujus declamatione magis cupida, quam dilucida et composita, ostenditur, *Lucianum* in scriptis suis, maxime vero in novissima Vitarum Auctione, summis philosophis, adeoque ipsi Philosophiae, quam audacissime maledixisse, studiumque philosophiae omne plebi imperitae ridiculum reddidisse. Contra quum reus summa cum calliditate et dexteritate declarasset, nunquam sibi, utpote philosophiae philosophorumque illorum veterum studiosissimo cultori et admiratori, tam insanum consilium in mentem venisse, imo petiisse se potius in illorum gratiam infecetos ac pessime moratos, omnino spurios, qui suam aetatem dedecorarent, philosophiae professores: omnibus suffragiis honorificentissime absolvitur, mandatumque tandem accipit, ut, Elencho adjuvante, piscatoris instar hami ope inescet tentetque, quicunque philosophiae nomen profiteantur, singulos, probosque eorum corona oleaginea ornet, spuriis vero, detonsa prius barba, notam inurat.

ΣΩΚ. [a]) Βάλλε, βάλλε τὸν κατάρατον ἀφθόνοις τοῖς [b]) λίθοις· ἐπίβαλλε τῶν βώλων. προσεπίβαλλε καὶ τῶν ὀστράκων. παῖε τοῖς ξύλοις τὸν ἀλιτήριον· ὅρα μὴ διαφύγῃ. καὶ σύ, ὦ Πλάτων, βάλλε. καὶ σύ, ὦ Χρύσιππε, καὶ σὺ δέ. καὶ [c]) πάντες ἅμα ξυνασπίσωμεν ἐπ' αὐτὸν,

Ὡς πήρη πήρηφιν ἀρήγῃ [d]), βάκτρα δὲ βάκτροις. κοινὸς γὰρ πολέμιος, καὶ οὐκ ἔστιν ἡμῶν ὅντινα [e]) οὐχ ὕβρικε [f]). σὺ δὲ, ὦ Διόγενες, εἴ ποτε καὶ [g]) ἄλλοτε, χρῶ τῷ ξύλῳ, μηδὲ ἀνῇς [h])· διδότω τὴν ἀξίαν, βράσφημος ὤν. τί τοῦ-

p. 570. 1 Par. II. II, 363. p. 571.

a) ΣΩΚ.] „Persona Socratis additur in J. H. Fl. et Amst. in nonnullis deest.“ Addita etiam in utraque Ald. et significata certe in B. 1. quippe primo loco nominata in philosophorum hic praesentium catalogo. b) ἀφθόνοις τοῖς] „ἀφθόνοις deest in Fl. ἀφθόνοις τοῖς J.“ Sic et A. 2. adsentientibus Codd. 2954. 3011. Gorl. quos secutus est *Schm.* Vulg. τοῖς ἀφθόνοις. c) καὶ σὺ δέ. καὶ] „Addit δὲ P.“ In 2954. ita, ut edidi. Olim fuerat καὶ σύ· πάντες ἅμα etc. omissis δὲ et καί. d) ἀρήγῃ] „Sic C. Fr. B. 2. Par. ἀρήγει F. A. 1. J. S.“ etiam B. 1. et A. 2. e) οὐκ ἔστιν ἡμῶν ὅντινα] „ὑμῶν Fl. male.“ Sic et 3011. sed ante ὅντινα positum, non post, ut vulgo ἡμῶν. Receptum ordinem exhibuit 2954. et hinc reddidit *Schm.* f) ὕβρικε] Ita 2954. 3011. Gorl. *Schm.* pro vulg. ὕβρισε. Cf. Prom. s. Cauc. c. 13. Diall. Deor. II, 1. infra c. 6. et 25. g) καὶ] „Addit καὶ P.“ Addunt etiam 3011. Gorl. *Schm.* quamquam non necessario requirebatur. Diall. Marr. XI, 2. καὶ εἰποθι ἄλλοθι. h) ἀνῇς] ἀνῆτε 2954. 3011.

PISCATOR, SIVE REVIVISCENTES.

Socr. Feri, feri exsecrabilem saxis copiosissimis: adjice glebas: insuper adjice testas. Pulsa baculis impium, vide ne effugiat. Et tu, Plato, feri, et tu, Chrysippe, et tu. Et omnes simul facta testudine in illum irruamus,

Ut baculis baculus firmetur, peraque peris.

Communis enim hic hostis est, neque quisquam nostrûm, quem contumelia non adfecerit. Tu vero, Diogenes, si unquam alias, clava nunc utere; nec remitte quicquam. Jam dignas maledico illo ore poenas

p. 571. το; κεκμήκατε, ὦ Ἐπίκουρε καὶ Ἀριστιππε i); καὶ μὴν οὐκ ἐχρῆν.

Par. II. VI, 112. e. a. Ἀνέρες k) ἔστε σοφοὶ, μνήσασθε δὲ θούριδος ὀργῆς.

2 Ἀριστότελες, ἐπισπούδασον ἔτι l) θᾶσσον. καλῶς m) ἔχει· ἐάλωκε τὸ θηρίον· εἰλήφαμέν σε, ὦ μιαρέ. εἶσῃ γοῦν αὐτίκα, οὕστινας ὄντας ἡμᾶς ἐκακηγόρεις. τῷ τρόπῳ δέ τις αὐτὸν καὶ μετέλθῃ n); ποικίλον γάρ τινα ἐπινοῶμεν θάνατον κατ' αὐτοῦ, πᾶσιν ἡμῖν ἐξαρκέσαι o) δυνάμενον· καθ' ἕκαστον ἑπτάκις p) γοῦν δίκαιός ἐστιν ἡμῖν ἀπολωλέναι.

(ΠΛΑΤ. q)) Ἐμοὶ μὲν, ἀνεσκολοπίσθαι r) δοκεῖ, αὐ-

i) ὦ Ἐπίκουρε καὶ Ἀριστιππε] Sic in G. P. et hinc in *Reitz.* et recentioribus. In veteribus plerisque omnibus omissum Ἐπίκουρε. k) Ἀνέρες] Hanc vocem olim omissam et viris doctis ob loca Homerica desideratam servarunt 2954. et 3011. et restituit adeo *Schm.* l) ἔτι] ὅτι 2954. *Belino* sine ratione probatum. m) καλῶς] εὖ 2954. n) μετέλθῃ] Ita *Schmied.* e 2934. 3011. ad quos accedit Gorl. quamquam nec vulgatum μετέλθοι improbe dictum, quidquid contra nitatur *Belinus*, qui merum Optativum pro Soloecismo habens, et καὶ, cujus vim non ccpisset, sensu carere existimans, scribi vult: τῷ τρόπῳ δέ τις αυτὸν ἂν μετέλθοι; Ad eundem modum *idem* multa *Luciani* loca depravatum ivit. Quamquam omnino fatendum, in haud paucis locis difficulter e Codd. quoque ipsis Auctoris manum erui posse, quia η et οι a librariis ob eandem utriusque pronuntiationem saepe sunt inter se confusa. o) ἐξαρκέσαι] ἐπαρκέσαι 2954. p) ἑπτάκις] abest a Gorl. q) ΠΛΑΤ.] „Οὐκ ἔστιν ἐν ἄλλοις τὸ ΠΛ. P. Sed habet Fl.“ *Solan.* Idem *Solan.* conjicit ΦΙΛ. vel ΑΛΛ. ΑΛΛ. *Wielandius* haec verba dissecta tribus philosophis tribuit, priora usque ad πρότερον Aristippo; quae sequuntur, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκκεκόφθω Chrysippo, reliqua Pythagorae. *Seyboldus* vero, nomine *Platonis* deleto, continuo haec quoque a *Socrate* dici censet. Vid. Adnot. r) ἀνεσκολοπίσθαι]

luat. Quid hoc? fessine estis, Epicure et Aristippe? Certe non decebat. Sapientes (*viri*) estote, jam

In pectus vobis calidae ve-
tus impetus irae

redeat. Aristoteles, magis accelera! Bene habet. Capta est bestia. Cepimus te, impure. Mox igitur scies, quibus viris maledixeris. Quo vero modo illum tractabimus? Variam enim contra ipsum mortem excogitemus, quae sufficere nobis omnibus possit: dignus enim est, qui septies unicuique nostrûm pereat.

(*Plat.*) Ego censeo flagellis caesum palo figi, oculos

τὸν, νὴ Δία, μαστιγωθέντα γε πρότερον. τοὺς ὀφθαλμοὺς p. 571.
ἐκκεκόφθω, τὴν γλῶτταν αὐτὴν ἐπιπολὺ [s]) πρότερον ἀποτε- p. 572.
τμήσθω. σοὶ δὲ τί, Ἐμπεδόκλεις, δοκεῖ;

EMΠ. Ἐς τοὺς κρατῆρας ἐμπεσεῖν αὐτὸν, ὡς μάθοι [t])
μὴ λοιδορεῖσθαι τοῖς κρείττοσι.

ΠΛΑΤ. Καὶ μὴν ἄριστον ἦν καθάπερ τινὰ Πενθέα, ἢ
Ὀρφέα,

Λακιστὸν [u]) ἐν πέτραισιν εὑρέσθαι μόρον, Parod. *Eurip.*

ἵνα ἂν καὶ τὸ μέρος αὐτοῦ ἕκαστος ἔχων, ἀπαλλάττοιτο.

ΛΟΥΚ. Μηδαμῶς· ἀλλὰ πρὸς ἱκεσίου φείσασθέ μου. 3

ΣΩΚ. Ἄραρεν· οὐκ ἂν ἀφεθείης ἔτι. ὁρᾷς δὲ δὴ καὶ τὸν
Ὅμηρον ἃ λέγει,

Ὡς [x]) οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὅρκια πιστά; Iliad. XXII, 262.

ΛΟΥΚ. Καὶ μὴν καθ' Ὅμηρον καὶ αὐτὸς ὑμᾶς [y]) ἱκε-

ἀνασκολοπισθῆναι 2954. quod sine idonea caussa praefert *Belin.* et *Schmied.* etiam recepit. At explica hoc Praeteritum, ut quae sequuntur, ἐκκεκόφθω, ἀποτετμήσθω, et Diall. Mortt. XXX, 1. ἐμβεβλήσθω. Nam dicuntur haec ita, quasi audias: Ἐμοὶ μὲν οὕτως δοκεῖ, ἀνεσκολοπίσθω — μαστιγωθεὶς etc. Aliter paullo explicat *Abresch.* Dilucc. Thuc. p. 298. s) ἐπιπολὺ] „ἔτι πολὺ P. nil mutat Fl." t) μάθοι] μάθῃ 2954. 3011. *Belin. Schmied.* At cf. Charon. c. 3. extr. et 2. ibique Varr. Lect. alia paene innumera loca tacere placet. u) Ἀκιστὸν] κάκιστον conj. *Brod.* minime admittenda. x) Ὡς] extra versum vulgo positum, ipso *Homero* duce, ei adjunxi. y) καὶ αὐτὸς ὑμᾶς] Hunc verborum ordinem, a 2954. suppeditatum, cum *Belin.* et *Schmied.* ut elegantiorem et graviorem praetuli vulgato ὑμᾶς καὶ αὐτός.

illi effodi, linguam ipsam multo prius praecidi: tibi quid videtur, Empedocles?

Emp. In crateres dejici Aetnae, ut discat non maledicere melioribus.

Plat. Quin optimum fuerit, eum instar Penthei alicujus aut Orphei, lacerum invenire fatum per petras, ut etiam partem illius habens quisque discedat.

Luc. Minime vero: sed per Jovem supplicum praesidem mihi parcite.

Socr. Decretum est. Non amplius potes dimitti. Vides vero, quid Homerus dicat,

Nunquam foedera fida leonibus atque viris sunt.

Luc. Verumtamen ex Homero et ego vobis supplicabo: reverebimini forte ver-

p. 572. τεύσω. αἰδέσεσθε γὰρ ἴσως τὰ ἔπη, καὶ οὐ παρόψεσθε ῥαψῳδήσαντά με.

Par. II. X, 378. I, 25. Ζωγρεῖτ' οὐ κακὸν ἄνδρα, καὶ ἄξια δέχθε ἄποινα, Χαλκόν τε, χρυσόν τε [z]), τὰ δὴ φιλέουσι σοφοί περ.

p. 573. ΠΛΑΤ. Ἀλλ' οὐδὲ ἡμεῖς ἀπορήσομεν πρὸς σὲ Ὁμηρικῆς ἀντιλογίας [a]). ἄκουε δή,

Par. II. X, 447. Μὴ δή μοι φύξιν γε κακηγόρε βάλλεο θυμῷ, Χρυσόν περ λέξας, ἐπεὶ ἶπεο χεῖρας ἐς ἁμάς [b]).

ΛΟΥΚ. Οἴμοι τῶν κακῶν! ὁ μὲν Ὅμηρος ἡμῖν ἄπρακτος, ἡ μεγίστη ἐλπίς. ἐπὶ τὸν Εὐριπίδην δή μοι καταφευκτέον· τάχα γὰρ ἄν ἐκεῖνος σώσειέ με.

Eur. Fr. CLXXX. Μὴ κτεῖνε [c]) τὸν ἱκέτην· οὐ γὰρ θέμις κτανεῖν.

Eur. Or. 413. ΠΛΑΤ. Τί δέ [d]); οὐχὶ κἀκεῖνα Εὐριπίδου ἐστὶν, Οὐ δεινὰ πάσχειν [e]) δεινὰ τοὺς εἰργασμένους;

z) *Χαλκόν τε, χρυσόν τε*] Sic vulgo haec, ut in *Homero*. Aliter disposita leguntur in 2954. *Χρυσόν τε, χαλκόν τε*. per se nihil refert. a) *ἀντιλογίας*] „Nihil mutant Fr. B. 2. H. Fl. J." Notaverat scilicet *Solan.* in Fl. legi *ἀπολογίας*. Nec, quos ego consului, A. 1. 2. B. 1., quidquam mutant. b) *ἁμάς*] Vitiosum, quod vulgatur, *ἀμᾶς*, emendavi ex textu Homerico. c) *κτεῖνε*] Vulg. *κτεῖναι*. Sed 2954. et Vatt. 87. et 90. referente *Bastio* ad *Gregor. Cor.* p. 16. ed. Schaef. exhibent *κτεῖνε*, ut etiam *Euripidis* editores recentiores, et in *Luciano* jam *Schmiederus*, recte ediderunt. d) *Τί δέ;*] Sejunxi haec a sequentibus interrogandi signo posito, quod priores, ut saepe in talibus, satis negligenter omiserant. e) *πάσχειν*] *πράσσειν* 2954. rejiciendum vel ob *Euripidem*, cujus verba ad literas proferuntur.

sus, neque adspernabimini consuentem carmina.

Quem capitis bonus est donis redimendus opimis,
Aere, auro: nec enim sapientes munera spernunt.

Plat. Sed neque nobis deerit Homerica responsio: audi modo,

Ne meditare fugam, blasphema, barbare, lingua,
Ostentans aurum, postquam mea praeda fuisti.

Luc. Vae mihi! Homerus destituit, spes nostra maxima: ad Euripidem nempe confugiendum: forte ille me servaverit.

Ne caede supplicem; quem jus vetat mori.

Plat. Quid vero? Nonne et illa sunt Euripidea?

Haud digna ferre, indigna qui patraverint.

ΛΟΤΚ. Νῦν οὖν ἔκατι ῥημάτων κτενεῖτέ με [f]); p. 573. Eur. Fr. CLXXXI.

ΠΛΑΤ. Νὴ Δία. φησὶ γοῦν ἐκεῖνος αὐτὸς,
Ἀχαλίνων στομάτων
Ἀνόμου τ' ἀφροσύνας,
Τὸ τέλος δυστυχία. Eurip. Bacch. 385.

ΛΟΤΚ. Οὐκοῦν ἐπειδὴ [g]) δέδοκται πάντως ἀποκτιννύναι, καὶ οὐδεμία μηχανὴ τοῦ [h]) διαφυγεῖν με, φέρετε, τοῦτο γοῦν εἴπατέ μοι, οἵτινες ὄντες, ἢ τί πεπονθότες ἀνήκεστον πρὸς ἡμῶν ἀμείλικτα [i]) ὀργίζεσθε, καὶ ἐπὶ θανάτῳ συνειλήφατέ [k]) με; 4 p. 574.

ΠΛΑΤ. Ἅτινα μὲν εἴργασαι ἡμᾶς τὰ δεινὰ, σεαυτὸν ἐρώτα, ὦ κάκιστε, καὶ τοὺς καλοὺς [l]) ἐκείνους σου λόγους [m]), ἐν οἷς φιλοσοφίαν τε αὐτὴν κακῶς ἠγόρευες, καὶ ἐς ἡμᾶς ὕβριζες, ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἀποκηρύττων [n]) σοφοὺς ἄνδρας·

f) κτενεῖτέ με] Hanc *Guyeti* conjecturam praetuli *Gesnerianae με κτείνετε*. Vulgo legebatur contra metri rationes *κτείνετέ με*. In *Euripide* ipso Fragm. 181. jam emendatum locum dedit Ill. *Beck*. g) ἐπειδὴ] ἐπεὶ 2954. h) τοῦ] „Sic sola J. reliquae τὸ male." i) ἀμείλικτα] „ἀνήκεστα Edd. sed ἀμείλικτα P. L. et Scholiast." Hoc etiam 2954. et Gorl. exhibent, et hinc edidit *Schm*. k) συνειλήφατε] ξυνειλ. 3011. *Schm*. l) καλοὺς] „κακοὺς L." ortum e praecedente κάκιστε: longe magis convenit h. l. ironicus sermo. m) σου λόγους] „συλλόγους Mss. Angl. P. Edd. nihil mutant." Etiam 3011. habet συλλόγους, non omnino male: quamquam nihil videtur mutandum: in fine capitis iidem redeunt οἱ λόγοι. n) ἐξ ἀγορᾶς ἀποκηρύττων] ἀπ' ἀγορᾶς κηρύττων 2954. minus eleganter.

Luc. *Sic verba propter ergo nos occiditis?*

Plat. Sic per Jovem. Ait enim idem ille,

Effrenis oris
et stuporis impii
solet esse finis infortunium.

Luc. Igitur cum stat sententia, omnino interficere me, nec ulla arte licet mihi effugere, agite, hoc mihi dicite, qui sitis, aut quam immedicabilem a me injuriam passi sine ullo remedio mihi irascamini, et supplicii caussa me comprehenderitis.

Plat. Quibus nos injuriis adfeceris, ipsum te, scelus, interroga, et praeclaros illos tuos libros, in quibus et philosophiae ipsi maledixisti, et contumelia nos adfecisti, tanquam in foro vendens praeconio viros sapientes, et, quod maximum,

p. 574. καὶ τὸ μέγιστον, ἐλευθέρους. ἐφ' οἷς ἀγανακτήσαντες ἀνεληλύθαμεν ἐπὶ σὲ, παραιτησάμενοι πρὸς ὀλίγον τὸν Ἀϊδωνέα [o]), Χρύσιππος οὑτοσὶ, καὶ Ἐπίκουρος, καὶ ὁ Πλάτων [p]) ἐγὼ, καὶ Ἀριστοτέλης ἐκεινοσὶ [q]), καὶ ὁ σιωπῶν [r]) οὗτος Πυθαγόρας, καὶ Διογένης, καὶ ἅπαντες, ὁπόσους [s]) διέσυρες ἐν τοῖς λόγοις.

5 ΛΟΥΚ. Ἀνέπνευσα· οὐ γὰρ ἀποκτενεῖτέ με, ἢν μάθητε [t]) ὁποῖος ἐγὼ περὶ [u]) ὑμᾶς ἐγενόμην· ὥστε ἀποῤῥίψατε τοὺς λίθους, μᾶλλον δὲ φυλάττετε. χρήσεσθε γὰρ αὐτοῖς κατὰ τῶν ἀξίων.

ΠΛΑΤ. Ληρεῖς. σὲ δὴ χρὴ τήμερον [x]) ἀπολωλέναι. καὶ ἤδη γε

Hom. Il. III, 57. Λάϊνον [y]) ἕσσο χιτῶνα κακῶν ἕνεχ' ὅσσα ἔοργας.

ΛΟΥΚ. Καὶ μὴν, ὦ ἄριστοι, ὃν ἐχρῆν μόνον ἐξ ἁπάντων ἐπαινεῖν, οἰκεῖόν τε ὑμῖν ὄντα, καὶ εὔνουν, καὶ ὁμογνώ-

o) Ἀϊδωνέα] Ἄιδην 3011. Gorl. At frequens apud *Nostrum* et illa magis poëtica forma, etiam ubi non tumor quidam orationis adfectatur. Cf. de Luct. c. 16. ubi paene eadem, quae hic, verba, et Diall. Mortt. XXIII, 1. p) ὁ Πλάτων] Articulum praefixi e 3011. et *Belino* probatum. q) ἐκεινοσὶ] Ita 3011. *Belin. Schm.* pro vulg. ἐκεῖνος. r) σιωπῶν] προσιὼν 3011. mendose. s) ὁπόσους] „ὅσους P. nil mutat Fl." ὅσους etiam 3011. t) ἢν μάθητε] „Ita P. L. In aliis εἰ μάθητε, vel εἰ μάθετε." Sic *Reitz.* et *Bip.* At ἢν μάθητε confirmat non solum A. 2., sed et Codd. 3011. et Gorl., et poscit linguae indoles. Unde et *Schm.* recte recepit. u) περὶ] πρὸς conj. *Solan.* temere. x) σὲ δὴ χρὴ τήμερον] σὲ δὲ τήμερον χρὴ 3011. minus bene. y) Λάϊνον] „Nihil mutat H. et Fl." Pro ἕσσο A. 1. 2. ἕσσο.

liberos. Propter haec indignati, contra te ab inferis huc venimus, commeatu brevi a Plutone impetrato, Chrysippus hic, et Epicurus, et egò Plato, et Aristoteles ille, et hic tacitus Pythagoras, et Diogenes, et omnes, quos in libris tuis lacerasti.

Luc. Respiravi. Nec enim interficietis me, ubi cognoveritis, qualem erga vos me praebuerim. Itaque abjicite lapides, quin servate potius: utemini enim iis contra dignos.

Plat. Nugaris: hodie enim periisse te oportet. Quin

saxea adest toga tantorum tibi poena malorum.

Luc. Enimvero scitote, viri optimi, vos interfecturos esse eum, quem unum omnium laudare o-

μονα, καὶ, εἰ μὴ φορτικὸν εἰπεῖν, κηδεμόνα τῶν ἐπιτηδευ- p. 574.
μάτων, εὖ ἴστε, ἀποκτενοῦντες, ἢν ἐμὲ ἀποκτείνητε, τοσαῦτα ὑπὲρ [z]) ὑμῶν πεπονηκότα. ὁρᾶτε γοῦν μὴ τὸ [a]) τῶν νῦν p. 575.
φιλοσόφων αὐτὸ ποιῆτε, ἀχάριστοι, καὶ ὀργίλοι, καὶ ἀγνώμονες φαινόμενοι πρὸς ἄνδρα εὐεργέτην.

ΠΛΑΤ. Ὦ τῆς ἀναισχυντίας! καὶ χάριν σοι τῆς κακηγορίας [b]) προσοφείλομεν; οὕτως [c]) ἀνδραπόδοις ἀληθῶς οἴει διαλέγεσθαι; ἢ καὶ εὐεργεσίαν καταλογιῇ πρὸς ἡμᾶς ἐπὶ τῇ τοσαύτῃ ὕβρει καὶ παροινίᾳ τῶν λόγων;

ΛΟΥΚ. Ποῦ γὰρ ἐγὼ ὑμᾶς, ἢ πότε ὕβρικα; ὃς ἀεὶ φι- 6
λοσοφίαν τε θαυμάζων διατετέλεκα, καὶ ὑμᾶς αὐτοὺς ὑπερεπαινῶν, καὶ τοῖς λόγοις, οὓς καταλελοίπατε [d]), ὁμιλῶν; αὐ-

z) ὑπὲρ] „περὶ Coll. Vulgatam servant H. et Fl.“ Post ἀποκτενοῦντες in *Reitz.*, *Bip.* et *Seybold.* positum erat interrogationis signum, quo plana loci structura impeditur. Vetustiores Edd. et *Schmied.* recte interpungunt: et secundum hanc normam mutare placuit versionem quoque Latinam, minus illam concinnam. a) τὸ] „κατὰ τοὺς πολλοὺς P. Angl. Edd. vulgatam tuentur.“ b) κακηγορίας] „Sic *Par. Ald.* H. B. 2. Fr. A. S. Fl. Sed κατηγορίας J. et Angl.“ Genuinam etiam A. 2. et B. 1. exhibent. c) οὕτως] „οὗτος S. male. Sed H. et Fl. vulgatam servant.“ οὕτως ὡς ἀνδραπόδοις 3011. unde *Belinus* scribi vult: οὗτος, ὡς ἀνδραπόδους οἴει διαλέγεσθαι; pessime. Gorl. quoque exhibet οὕτως ὡς etc. ut 3011. Vid. Adnot. d) καταλελοίπατε] „καταλελείπ. J.“ Sic et B. 1. A. 1. 2. Sed jam S. restituerat unice rectam formam.

portebat, familiarem vestrum et benevolum, et earundem sententiarum, et nisi dictu grave est, vestrorum studiorum curatorem quendam tutoremque, si me interficiatis, qui tantum pro vobis laboris susceperim. Videte igitur, ne idem faciatis, quod qui nunc sunt philosophi, ingratique, iracundi, et parum officii memores videamini adversus virum bene de vobis meritum.

Plat. Impudentiam hominis videte! Insuper gratiam tibi maledicentiae illius caussa debemus? usque adeone cum mancipiis te putas disputare veris? etiamne in beneficio nobis imputabis contumeliam tantam, et ebriam verborum in nos petulantiam?

Luc. Ubi ergo vos ego aut quando adfeci contumelia? qui semper ita vixerim, philosophiam ut admirarer, et vos ipsos laudibus tollerem, et in libris, quos reliquistis, versarer. Haec enim ipsa,

p. 575. τὰ γοῦν ἃ φημι ταῦτα, πόθεν ἄλλοθεν ἢ παρ' ὑμῶν παραλαβὼν [e]), καὶ κατὰ τὴν μέλιτταν ἀπανθισάμενος, ἐπιδείκνυμαι τοῖς ἀνθρώποις; οἱ δὲ ἐπαινοῦσι, καὶ γνωρίζουσιν ἑκάστου [f]) τὸ ἄνθος, ὅθεν, καὶ παρ' ὅτου [g]), καὶ ὅπως ἀνελεξάμην, καὶ λόγῳ μὲν ἐμὲ ζηλοῦσι τῆς ἀνθολογίας· τὸ δὲ ἀληθὲς, ὑμᾶς, καὶ τὸν λειμῶνα τὸν ὑμέτερον, οἵ τοιαῦτα ἐξηνθήκατε ποικίλα, καὶ πολυειδῆ τὰς βαφὰς, εἴ τις ἀναλέξασθαί γε αὐτὰ ἐπίσταιτο, καὶ ἀναπλέξαι, καὶ ἁρμόσαι [h]), ὡς μὴ ἀπάδειν θάτερον θατέρου. ἔσθ' ὅστις οὖν ταῦτα εὖ πεπονθὼς παρ' ὑμῶν, κακῶς ἂν εἰπεῖν ἐπιχειρήσειεν εὐεργέτας ἄνδρας, ἀφ' ὧν εἶναί
p. 576. τις [i]) ἔδοξεν; ἐκτὸς εἰ μὴ κατὰ τὸν Θάμυριν, ἢ τὸν [k]) Εὔρυτον εἴη τὴν φύσιν, ὡς ταῖς Μούσαις ἀντᾴδειν, παρ' ὧν εἴληφε [l]) τὴν ᾠδὴν, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι ἐριδαίνειν, ἐναντία τοξεύων, καὶ ταῦτα, δοτῆρι ὄντι τῆς τοξικῆς.

e) παραλαβὼν] „λαβὼν P." etiam 3011. f) ἑκάστου] ἕκαστος 3011. ἑκάστῳ conj. *Schm.* qua facile caretur. g) παρ' ὅτου] „παρά του *Ex. Fl.*" h) ἀναπλέξαι καὶ ἁρμόσαι] Ita rescripsi e 3011. et Gorl. pro vulgatis ἀναπλέξασθαι καὶ ἁρμόσασθαι, quas formas h. l. vix ferendas haud dubie ineptum studium haec ad praecedens ἀναλέξασθαι conformandi genuit. *Belinus* tamen Media praeferenda censuit. i) ἀφ' ὧν εἶναί τις] „ἤδη τις εἶναι ἔδ. P. Angl. εἰδέναι *Marcil.* Edd. vulgatam servant." Pro ἀφ' ὧν in 2954. est ὑφ' ὧν. k) ἢ τὸν] „ἐκεῖνον pro variante notatur, non vero unde." l) εἴληφε] εἰλήφει Gorl. quod minus congruit.

quae dico, unde alias, quam a vobis sumens, et apum instar delibans flores vestros, ostendo hominibus? at illi laudant, et florem unumquemque agnoscunt, unde, et a quo, et quomodo legerim: et verbis quidem me sectantur propter florum legendorum solertiam, re autem ipsa vos et vestrum illud pratum, qui tales protuleritis, tam varios specie et coloribus; si quidem legere illos sciat aliquis, et nectere, et concinnare, ne alter ab altero dissideat. Estne igitur, qui his bonis vestris usus, male audeat dicere viris bene de se meritis, a quibus hoc habet, ut esse aliquis videatur? Nisi forte eo sit ingenio, quo Thamyris quondam aut Eurytus, ut occinat ipsis Musis, a quibus canendi artem acceperit, aut cum Apolline contendat, jaculari ausus contra ipsum muneris hujus et artis sagittandi auctorem.

ΠΛΑΤ. Τοῦτο μὲν, ὦ γενναῖε, κατὰ τοὺς ῥήτορας εἴρη- p. 576.7
ταί σοι· ἐναντιώτατον γοῦν ἐστι τῷ πράγματι, καὶ χαλεπωτέραν σου ἐπιδείκνυσι τὴν τόλμαν, εἴγε τῇ ἀδικίᾳ καὶ ἀχαριστία πρόσεστιν, ὃς παρ' ἡμῶν τὰ τοξεύματα, ὡς φῂς, λαβὼν, καθ' ἡμῶν ἐτόξευες, ἕνα τοῦτον ὑποθέμενος τὸν σκοπὸν, ἅπαντας ἡμᾶς ἀγορεύειν κακῶς· τοιαῦτα παρὰ σοῦ ἀπειλήφαμεν, ἀνθ' ὧν σοι τὸν λειμῶνα ἐκεῖνον ἀναπετάσαντες, οὐκ ἐκωλύσαμεν [m]) δρέπεσθαι, καὶ τὸ προκόλπιον ἐμπλησάμενον ἀπελθεῖν· ὥστε διά γε τοῦτο μάλιστα δίκαιος ἂν εἴης ἀποθανεῖν.

ΛΟΥΚ. Ὁρᾶτε [n]); πρὸς ὀργὴν ἀκούετε, καὶ οὐδὲν τῶν 8
δικαίων προσίεσθε. καίτοι οὐκ ἂν ᾠήθην ποτὲ ὡς ὀργὴ Πλάτωνος, ἢ Χρυσίππου, ἢ Ἀριστοτέλους, ἢ τῶν ἄλλων ὑμῶν [o]) καθίκοιτο ἄν. ἀλλά μοι ἐδοκεῖτε μόνοι δὴ, πόρρω εἶναι τοῦ τοιούτου. πλὴν ἀλλὰ μὴ ἄκριτόν γε, ὦ θαυμάσιοι, μηδὲ πρὸ p. 577.
δίκης ἀποκτείνητέ με. ὑμέτερον γοῦν καὶ τοῦτο ἦν, μὴ βίᾳ,

m) ἐκωλύσαμεν] „Ita P. Angl. Vulgatum servant Edd." et retinuit *Reitz.* et quae secutae sunt, *Bip.* et *Seyb.* Sed 3011. et Gorl. habent ἐκωλύσαμεν, quod *Schm.* recte recepit, quamquam et vulgata aliquo modo defendi possit. n) Ὁρᾶτε;] Interrogationis signum e vetustis Edd. restitui: colo distinxerant *Reitz.* et recentt. in his etiam *Schm.*, quamquam ab hoc in Addend. ad Tom. I. p. XXXVII. notatum, ὁρᾶτε; interpungendum esse. o) ὑμῶν] „ἡμῶν J. ὑμῶν recte H. B. 2. Fl." ὑμῶν A. 1. et B. 1. sed cum Junt. facit A. 2.

Plat. Ista quidem, vir fortis, ex rhetorum arte declamasti: maxime enim rebus ipsis sunt contraria, et eo importuniorem ostendunt audaciam tuam, quandoquidem injuriae huic ingratus etiam animus accedit, qui acceptis a nobis, quod fatere, telis, contra nos jaculatus sis, hoc uno tibi scopo proposito, de omnibus nobis male uti diceres. Haec a te praemia habemus, quod aperto tibi illo prato nostro, non prohibuimus, quo minus meteres, et pleno sinu abires. Itaque vel propter ipsum hoc mori dignus eras.

Luc. Videtisne? irae auscultatis, neque justum quicquam admittitis: quamquam non putabam fieri unquam posse, ut ad Platonem, ad Chrysippum, aut Aristotelem, aut ad alium quemquam vestrûm ira perveniat; verum soli vos ab ejusmodi rebus videbamini esse remotissimi. Sed quicquid sit, certe non indemnatum, viri admirabiles, nec ante judicium me occideritis. Ve-

p. 577. μηδὲ κατὰ τὸ ἰσχυρότερον πολιτεύεσθαι, δίκῃ δὲ τὰ διάφορα διαλύεσθαι p) διδόντας λόγους q), καὶ δεχομένους ἐν τῷ μέρει· ὥστε δικαστὴν ἑλόμενοι κατηγορήσατε μὲν ὑμεῖς ἢ ἅμα πάντες, ἢ ὅντινα ἂν χειροτονήσητε ὑπὲρ ἁπάντων. ἐγὼ δὲ ἀπολογήσομαι πρὸς τὰ ἐγκλήματα. κἄτα ἢν μέν r) τι ἀδικῶν φαίνωμαι s), καὶ τοῦτο περὶ ἐμοῦ γνῷ τὸ δικαστήριον, ὑφέξω δηλαδὴ τὴν ἀξίαν. ὑμεῖς δὲ βίαιον οὐδὲν τολμήσετε. ἢν δὲ τὰς εὐθύνας ὑποσχὼν, καθαρὸς ὑμῖν καὶ ἀνεπίληπτος εὑρίσκωμαι, ἀφήσουσί με t) οἱ δικασταί· ὑμεῖς δὲ, εἰς τοὺς ἐξαπατήσαντας ὑμᾶς καὶ παροξύναντας καθ' ἡμῶν τὴν ὀργὴν τρέψετε u).

9 ΠΛΑΤ. Τοῦτο ἐκεῖνο, ἐς πεδίον τὸν ἵππον, ὡς παρακρουσάμενος τοὺς δικαστὰς, ἀπέλθοις x). φασὶ γοῦν ῥήτορά σε, καὶ δικανικόν τινα εἶναι, καὶ πανοῦργον ἐν τοῖς λόγοις. τίνα δὲ καὶ δικαστὴν ἐθέλεις γενέσθαι, ὄντινα μὴ σὺ δωροδο-

p) διαλύεσθαι] „λύεσθαι ex Fl. Vulgatam tuetur P.“ q) λόγους] λόγον 3011. r) ἢν μέν] „Ita P. εἰ μὲν Fl.“ Retinuerunt *Reitz.* et recentt. *εἰ.* Sed praeter P. etiam 3011. 2954. et Gorl. servarunt genuinum *ἢν.* nec recipere adeo dubitavit *Schm.* probavit et *T. F. Benedictus.* s) φαίνωμαι] „Sic P. B. 2. et *Jens.* Reliqui vitiose *φαίνομαι* olim ediderant.“ Etiam 3011. 2954. et Gorl. praebent *φαίνωμαι.* t) με] „Ita Angl. Rel. Edd. *μέν.*“ quod servavit *Reitz.* Verum et 2954. exhibet *με*, unde non dubitabam, *Schm.* praeeunte, et probante *Benedicto*, id recipere. u) τρέψετε] τρέψατε 2954. x) ἀπέλθοις] ἀπέλθῃς 2954. 3011. *Bel. Schm. Bened.*

strum enim quoque hoc fuerit, non vi, nec prout quis robustior est, rem gerere; sed jure lites dirimi, redditis invicem auditisque rationibus. Itaque judice capto adcusate me vos aut simul omnes, aut quemcunque pro universis dicturum suffragiis vestris elegeritis: ego vero criminibus respondebo. Si deinde pareat, me fecisse injuriam, idque de me statuerit judicium, sustinebo nimirum justam poenam; vos vero nihil per vim audebitis. Si vero, cognitione facta, purus vobis et reprehensione indignus inveniar, absolvent me scilicet judices; vos vero in eos iram vertetis, qui deceperunt vos, et contra nos incitarunt.

Plat. Hoc vero illud fuerit, *Equum in campum*, ut tu impulsis in fraudem judicibus abeas. Ajunt enim *te rhetorem esse, et caussidicum*, et versutum in dicendo veteratorem. Quem vero judicem vis fieri, quem tu non muneribus corruptum, ut multa injuste faci-

κήσας, οἷα πολλὰ ποιεῖτε ἄδικα, πείσεις ὑπὲρ σοῦ ψηφί- p. 577.
σασθαι;

ΛΟΥΚ. Θαῤῥεῖτε [y]) τούτου γε ἕνεκα· οὐδένα τοιοῦτον p. 578.
διαιτητὴν ὕποπτον, ἢ ἀμφίβολον ἀξιώσαιμ' ἂν γενέσθαι, καὶ ὅστις ἀποδώσεταί μοι τὴν ψῆφον. ὁρᾶτε γοῦν, τὴν φιλοσοφίαν αὐτὴν μεθ' ὑμῶν ποιοῦμαι δικάστριαν ἔγωγε.

ΠΛΑΤ. Καὶ τίς ἂν κατηγορήσειεν, εἴγε ἡμεῖς δικάσομεν;

ΛΟΥΚ. Οἱ αὐτοὶ κατηγορεῖτε, καὶ δικάζετε· οὐδὲν οὐδὲ τοῦτο δέδια. τοσοῦτον ὑπερφέρω τοῖς δικαίοις, καὶ ἐκ περιουσίας ἀπολογήσασθαι ὑπολαμβάνω.

ΠΛΑΤ. Τί ποιοῦμεν [z]), ὦ Πυθαγόρα, καὶ Σώκρατες; 10
ἔοικε γὰρ ἀνὴρ οὐκ ἄλογα προκαλεῖσθαι, δικάζεσθαι [a]) ἀξιῶν.

ΣΩΚ. Τί δὲ [b]) ἄλλο, ἢ βαδίζωμεν ἐπὶ τὸ δικαστήριον, καὶ τὴν φιλοσοφίαν παραλαβόντες, ἀκούσωμεν ὅ, τι καὶ ἀπολογήσεται. τὸ πρὸ δίκης γὰρ [c]) οὐχ ἡμέτερον, ἀλλὰ δεινῶς ἰδιωτικὸν, ὀργίλων τινῶν ἀνθρώπων, καὶ τὸ δίκαιον ἐν τῇ

At vide infra c. 11. duo exempla contrarium probantia. y) Θαῤῥεῖτε] Θαῤῥεῖ 2954. ut tradit *Belinus*: *Schmiederus* hinc refert Θάῤῥει· utrum vere in God. legatur, nihil refert exquirere. z) Τί ποιοῦμεν] τί ποιῶμεν 3011. Vid. Adnot. a) δικάζεσθαι] abest a 3011. probante *Belino*. Sed vid. Adnot. b) Τί δὲ] τί δ' 3011. τί δαὶ conj. *Bel.* c) τὸ πρὸ δίκης γὰρ] „Post haec verba τιμωρήσασθαι inserit *Pell.*"

tis, inducas, ut secundum te ferat sententiam?

Luc. Hac quidem cura vos libero: suspectum id genus judicem, aut ambiguum, quique calculum mihi suum vendat, esse velim neminem. Videte enim, ipsam vobiscum Philosophiam judicem vobis ipse fero.

Plat. Quis igitur adcuset, siquidem nos judicaturi sumus?

Luc. Vos iidem et adcusate, et judicate. Neque hoc quicquam metuo; tantum justitia caussae supero, et ex abundanti caussam me dicturum confido.

Plat. Quid agimus, Pythagora et Socrates? videtur enim vir non praeter rationem provocare, dum judicari postulat.

Socr. Quid vero aliud, quam eamus ad tribunal, et adsumta Philosophia audiamus, quid caussae dicturus sit. Indicta enim caussa damnare nostrum non est, sed valde idioticum, iracundorum hominum, et jus

p. 578. χειρὶ τιθεμένων. παρέξομεν [d]) γοῦν ἀφορμὰς τοῖς κακηγορεῖν ἐθέλουσι, καταλεύσαντες ἄνδρα μηδὲ ἀπολογησάμενον ὑπὲρ ἑαυτοῦ· καὶ ταῦτα, δικαιοσύνῃ χαίρειν αὐτοὶ λέγοντες. ἢ τί ἂν εἴποιμεν Ἀνύτου καὶ Μελίτου [e]) πέρι, τῶν ἐμοῦ κατηγο-
p. 579. ρησάντων, ἢ τῶν τότε δικαστῶν, εἰ οὗτος τεθνήξεται, μηδὲ [f]) τοπαράπαν ὕδατος μεταλαβών;

ΠΛΑΤ. Ἄριστα παραινεῖς, ὦ Σώκρατες· ὥστε ἀπίωμεν [g]) ἐπὶ τὴν Φιλοσοφίαν. ἡ δὲ, δικασάτω, καὶ ἡμεῖς ἀγαπήσομεν οἷς ἂν ἐκείνη διαγνῷ.

11 *ΛΟΥΚ.* Εὖγε, ὦ σοφώτατοι, ἀμείνω ταῦτα, καὶ νομιμώτερα [h]). τοὺς μέντοι λίθους φυλάττετε, ὡς ἔφην· δεήσει γὰρ αὐτῶν μικρὸν ὕστερον ἐν τῷ δικαστηρίῳ. ποῦ δὲ [i]) τὴν Φιλοσοφίαν εὕροι τις ἄν; οὐ γὰρ οἶδα ἔνθα οἰκεῖ. καίτοι πάνυ πολὺν ἐπλανήθην χρόνον ἀναζητῶν τὴν οἰκίαν, ὡς ξυγγενοίμην αὐτῇ. εἶτα ἐντυγχάνων ἄν τισι τριβώνια περιβεβλημένοις, καὶ πώγωνας βαθεῖς καθειμένοις, παρ' αὐτῆς ἐκείνης ἥκειν φάς-

d) *παρέξομεν*] „παρέξωμεν J. Sed vulgatam tuentur reliquae.“ Etiam A. 2. habet *παρέξωμεν*. e) *Μελίτου*] „Sic H. B. 2. Fl. recte. alio loco *Μέλητος* mendose scribitur, ut in Demonact. c. 11.“ B. 1. A. 1. 2. habent *Μελίτου*. f) *μηδὲ*] „*μὴ δὲ* J. S. *μηδὲ* B. 2. et Par. etc.“ *μὴ δὲ* A. 1. 2. B. 1. scriptura in vett. Edd. haud infrequens. g) *ἀπίωμεν*] *βαδίζωμεν* 2954. ut paullo superius. h) *νομιμώτερα*] *νομιμότερα* B. 1. i) *ποῦ δὲ*] *ποῦ δαὶ* 3011. *Bel. Schm.*

in manu ponentium. Praebebimus enim occasiones volentibus male de nobis dicere, si indicta caussa virum lapidemus, idque homines gaudere nos justitia professi: aut de Anyto ac Melito quid dicemus, meis adcusatoribus, aut de his, qui tum erant judices, si hic ne aqua quidem attributa [*et clepsydra*] moriatur?

Plat. Optime mones, Socrates. Itaque abeamus ad Philosophiam. Illa judicet, et nos sententia illius stabimus.

Luc. Euge, viri sapientissimi, meliora ista et magis legitima. Verum lapides servate, uti dixi: opus enim paullo post illis erit apud tribunal. Ubi vero Philosophiam inveniat aliquis? nec enim, ubi habitet, novi, quamquam longo tempore oberravi domo ejus quaerenda, ut illius consuetudine uterer. Deinde cum inciderem in quosdam palliolis amictos, et prolixas barbas submittentes, qui ab illa se venire dicerent, putans hos scire, in-

κουσιν, οἰόμενος εἰδέναι αὐτοὺς, ἀνηρώτων. οἱ δὲ πολὺ μᾶλ- p. 579.
λον ἐμοῦ ἀγνοοῦντες, ἢ οὐδ' ὅλως ἀπεκρίνοντό [k]) μοι, ὡς μὴ ἐλέγχοιντο οὐκ εἰδότες, ἢ ἄλλην θύραν ἀντ' ἄλλης ἀπεδείκνυον. οὐδέπω γοῦν καὶ τήμερον [l]) ἐξευρεῖν δεδύνημαι τὴν οἰκίαν. Πολλάκις δὲ ἢ αὐτὸς [m]) εἰκάσας, ἢ ξεναγήσαντός 12
τινος, ἦκον ἄν [n]) ἐπί τινας θύρας, βεβαίως ἐλπίσας τότε γοῦν εὑρηκέναι· τεκμαιρόμενος τῷ πλήθει τῶν ἐσιόντων τε καὶ ἐξιόν- p. 580.
των, ἁπάντων σκυθρωπῶν, καὶ τὰ σχήματα εὐσταλῶν, καὶ φροντιστικῶν τὴν πρόσοψιν. μετὰ τούτων οὖν ξυμπαραβυσθεὶς [o]), καὶ αὐτὸς ἐσῆλθον ἄν [p])· εἶτα ἑώρων γύναιόν τι οὐχ ἁπλοϊκὸν, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα ἐς τὸ ἀφελὲς [q]) καὶ ἀκόσμητον ἑαυτὴν ἐπεῤῥύθμιζεν, ἀλλὰ κατεφάνη μοι αὐτίκα οὐδὲ τὸ ἄνε-

k) *οὐδ' ὅλως ἀπεκρίνοντο*] *οὐδὲν ὅλως ἀπεκρίναντο* 2954. *Belin. Schm.* At Imperfectum cum a legibus linguae, tum a sequenti *ἀπεδείκνυον* necessario flagitabatur: et *οὐδ' ὅλως*, si recte sentio, elegantius dicitur, quam *οὐδὲν ὅλως*, quamquam nec hoc omnino damnandum. l) *καὶ τήμερον*] „Sic etiam H. Fr. Fl. et Par." m) *ἢ αὐτός*] Priorem vocem, in prioribus Edd. desideratam, cum *Bel.* et *Schm.* restitui e 2954. Post *τινος* in unam *Reitz.* per imprudentiam irrepserat interrogationis nota. n) *ἄν*] ejici vult *Bel.* temere. Meliora edocere potuit, si non sequens *ἐσῆλθον ἄν*, saltem quod praecesserat: *εἶτα ἐντυγχάνων ἄν τισι — ἀνηρώτων.* Omnino vid. Adnot. ad Diall. Deor. X, 2. T. II. p. 318. o) *ξυμπαραβυσθεὶς*] *ξυμπαραβησθεὶς* A. 2. et, ut videtur, J. mendose. p) *ἄν*] abest a 3011. et immerito quidem, quamvis *Belinus* ejiciendum censuerit, et *Schmiederus* vere ejecerit. Cf. superiorem notulam n). q) *ἀφελὲς*] „*ἀσφαλὲς* vulgo edebatur in Edd. novis et antiqq. Sed *ἀφελὲς* recte P. L. et J. Et recte conjecit *Graevius.*" Et A. 2. *ἀφελές.*

terrogabam. At illi, qui multo quam ego magis ignorarunt, aut plane non respondere mihi, ne ignorantiae suae convincerentur, aut aliam pro alia januam mihi demonstrare. Itaque ad hodiernum diem nondum invenire domum potui. Saepe vero vel mea conjectura, vel aliquo deducente ad januas quasdam delatus sum, firma cum spe tandem aliquando me invenisse; idque colligebam ex multitudine intrantium et exeuntium, qui severi omnes viderentur, habitu composito, et vultu acriorem cogitationem prae se ferente. Cum his igitur clanculum me inferciens et ipse intrabam. Deinde vidi mulierculam minime candidam, quantumvis ad simplicitatem quandam cultus expertem se concinnaret. Sed mox mihi adparuit scilicet,

p. 580. τον r) δοκοῦν τῆς κόμης ἀκαλλώπιστον ἐῶσα, οὐδὲ τοῦ ἱματίου τὴν ἀναβολὴν ἀνεπιτηδεύτως περιστέλλουσα. πρόδηλος δὲ ἦν κοσμουμένη αὐτοῖς καὶ πρὸς εὐπρέπειαν τῷ ἀθεραπεύτῳ δοκοῦντι προσχρωμένη. ὑπεφαίνετο δέ τι καὶ ψιμύθιον, καὶ φῦκος s). καὶ τὰ ῥήματα t) πάνυ ἑταιρικά. καὶ ἐπαινουμένη ὑπὸ τῶν ἐραστῶν ἐς τὸ u) κάλλος, ἔχαιρε. καὶ εἰ δοίη τις, προχείρως ἐδέχετο. καὶ τοὺς πλουσιωτέρους ἂν παρακαθισαμέ-
p. 581. νη x) πλησίον, τοὺς πένητας τῶν ἐραστῶν οὐδὲ προσέβλεπε. πολλάκις δὲ καὶ γυμνωθείσης αὐτῆς κατὰ τὸ ἀκούσιον, ἑώρων περιδέραια χρυσᾶ, τῶν ἐγχέλεων y) παχύτερα. ταῦτα ἰδὼν ἐπὶ πόδας αὖ z) εὐθὺς ἀνέστρεφον, οἰκτείρας δηλαδὴ τοὺς κακο-

r) ἄνετον] Sic scripsi e 3011. probante *Belino*. Ἀνιέναι de coma soluta solenne est, neque vero, quod sciam, ἀφιέναι. Et alibi hae voces inter se confusae, ut Timon. c. 57. ἀνῆς et ἀφῆς. s) καὶ φῦκος] „deest in Fl. Habent autem H. et P.“ καὶ φυκίον 2954. Olim scribebatur φύκος, ut et de Merc. Cond. c. 33. quam falsam scripturam corrigere placuit. Produci priorem syllabam, videbis apud *Homer*. Il. IX, 7. XXIII, 693. Unde et Grammatici plerique recte scripserunt φῦκος. *Suidas* tamen φύκος. De re adeas *Polluc*. V, 101. VII, 95. *Schol*. ad Iliad. IX, 9. et *Stephan*. Thes. T. IV. p. 226. t) ῥήματα] „*Gronov*. χρώματα. *Pell*. ῥύμματα. Sed nihil mutant Edd.“ Pro πάνυ male 3011. πάντα. u) τὸ] „abest a Fl. Nihil mutat H. Par.“ x) παρακαθισαμένη] „παρακαθιζομένη Fl. Sed cum vulgata facit H. Par.“ y) ἐγχέλεων] „κλοιῶν A. G. P. L. Edd. ἐγχέλεων.“ κλοιῶν 3011. sed damnat *Belinus* ut glossema vulgatae. z) αὖ] „ἦν J. Sed αὖ P. L. Et Edd. antiqq. omnes.“ ἂν 2954. quod h. l. jure improbat *Bel*. ἐπὶ πόδας αὖ εὐθὺς reliquis omissis Gorl., ut refert *Schm*. Sed quae sint illa *reliqua*, et quousque pertineant, non patet.

eam neque comas, quas negligenter solutas videri volebat, inornatas reliquisse, neque vestis amictum sine adfectatione composuisse. Manifesto autem iis se rebus exornaverat, et ad decentiam, adsimilato illo cultus neglectu, usa fuerat. Sublucebat vero etiam aliquantum cerussae et fuci; verbaque omnino meretricia; laudarique se ab amatoribus pulchritudinis nomine gaudebat, et, si quis quid daret, accipiebat cupide, et, cum ditioribus prope adsideret, pauperes amatorum suorum ne respiciebat quidem. Saepe vero etiam si imprudens nudaretur, videbam monilia illius aurea anguillis crassiora. Haec videns mea per vestigia mox recessi, miseratus nempe infelices illos, qui

δαίμονας ἐκείνους ἑλκομένους πρὸς αὐτῆς, οὐ τῆς ῥινὸς, ἀλ- p. 581.
λὰ τοῦ πώγωνος, καὶ κατὰ τὸν Ἰξίονα, εἰδώλῳ [a]) ἀντὶ τῆς
Ἥρας ξυνόντας.

ΠΛΑΤ. Τοῦτο μὲν ὀρθῶς ἔλεξας· οὐ γὰρ πρόδηλος οὐ- 13
δὲ πᾶσι γνώριμος ἡ θύρα· πλὴν ἀλλ' οὐδὲν δεήσει βαδίζειν ἐπὶ
τὴν οἰκίαν· ἐνταῦθα γὰρ ἐν Κεραμεικῷ ὑπομενοῦμεν αὐτήν·
ἡ δὲ ἤδη που ἀφίξεται, ἐπανιοῦσα [b]) ἐξ Ἀκαδημίας, ὡς πε-
ριπατήσειε καὶ ἐν τῇ Ποικίλῃ. τοῦτο γὰρ ὁσημέραι ἔθος ποι-
εῖν [c]) αὐτῇ· μᾶλλον δὲ ἤδη πρόσεισιν [d]). ὁρᾷς τὴν κόσμιον p. 582.
τὴν *) ἀπὸ τοῦ σχήματος, τὴν προσηνῆ τὸ βλέμμα, τὴν ἐπὶ
συννοίᾳ ἠρέμα βαδίζουσαν;

ΛΟΤΚ. Πολλὰς ὁμοίας ὁρῶ τό γε σχῆμα, καὶ τὸ βάδις- p. 583.
μα, καὶ τὴν ἀναβολήν. καίτοι μία πάντως [e]) ἡ γε ἀληθὴς Φι- p. 584.
λοσοφία καὶ [f]) ἐν αὐταῖς.

ΠΛΑΤ. Εὖ λέγεις. ἀλλὰ δηλώσει ἥτις ἐστὶ, φθεγξαμέ-
νη μόνον.

ΦΙΛ. Παπαῖ· τί Πλάτων, καὶ Χρύσιππος ἄνω, καὶ 14

a) εἰδώλῳ] εἰδόλῳ A. 1. 2. mendose. b) ἐπανιοῦσα] „ἀνι-
οῦσα Fl. vulgatam servant H. P.“ ἀνιοῦσα etiam 2954. c)
ἔθος ποιεῖν] ποιεῖν ἔθος 2954. d) πρόσεισιν] „προσ-
έρχεται P. Angl. Nihil mutant Edd.“ προσέρχεται etiam 3011.
*) τὴν] deleri vult *T. Fr. Benedictus* ut inconcinnum, quod
equidem non penitus perspicio. e) πάντως] „Fl. Reliquae
πάντων, male. vid. notas.“ πάντως confirmat 2954. et prae-
tulerunt recentt. quoque Edd. f) καὶ] ἐστὶν 3011. Gorl. *Be-
lin. Schm.* Sed vid. Adnot.

se ab illa non naso quidem, sed barba duci paterentur, et, Ixionis exemplo, inanem speciem amplecterentur pro Junone.

Plat. Illud quidem recte: neque enim in propatulo janua, neque nota omnibus. Ceterum ne opus quidem est domum ad illam ire. Hic enim illam in Ceramico operiemur, mox huc venturam in reditu ab Academia, ut in Poecile inambulet, quod facere solet quotidie. Quin jam accedit. Viden' illam decenti habitu, adspectu propitio, quae cogitabunda placide incedit?

Luc. Multas video similes habitu, incessu, atque amictu: et tamen inter has quoque una tantum est vera quidem Philosophia.

Plat. Recte. sed cum loqui incipiet, satis se ipsa indicabit.

Phil. Vah, quid Plato et Chrysippus apud superos,

p. 584. Ἀριστοτέλης, καὶ οἱ λοιποὶ ἅπαντες [g]), αὐτὰ δὴ τὰ κεφάλαιά μου τῶν μαθημάτων; τί αὖθις ἐς τὸν βίον; ἆρά τις [h]) ὑμᾶς ἐλύπει τῶν κάτω; ὀργιζομένοις γοῦν ἐοίκατε. καὶ τίνα τοῦτον ξυλλαβόντες ἄγετε; ἢ που λωποδύτης [i]) τις, ἢ ἀνδροφόνος, ἢ ἱερόσυλός ἐστι;

ΠΛΑΤ. Νὴ Δία, ὦ Φιλοσοφία, πάντων γε ἱεροσύλων
p. 585. ἀσεβέστατος· ὃς τὴν ἱερωτάτην σὲ, κακῶς ἀγορεύειν ἐπεχείρησε, καὶ ἡμᾶς ἅπαντας, ὁπόσοι τι παρὰ σοῦ μαθόντες, τοῖς μεθ' ἡμᾶς καταλελοίπαμεν [k]).

ΦΙΛ. Εἶτα ἠγανακτήσατε λοιδορησαμένου τινὸς, καὶ ταῦτα, εἰδότες ἐμὲ, οἷα πρὸς τῆς Κωμῳδίας ἀκούουσα ἐν Διονυσίοις, ὅμως φίλην τε αὐτὴν ἡγημαι, καὶ οὔτε ἐδικασάμην, οὔτε ἠτιασάμην προσελθοῦσα· ἐφίημι δὲ παίζειν τὰ εἰκότα, καὶ τὰ ξυνήθη τῇ ἑορτῇ; οἶδα γὰρ ὡς οὐκ ἄν τι ὑπὸ σκώμματος χεῖρον γένοιτο, ἀλλὰ τοὐναντίον ὅπερ ἂν ᾖ καλὸν, ὥςπερ τὸ χρυσίον, ἀπο-
p. 586. σμώμενον [l]) τοῖς κόμμασι, λαμπρότερον ἀποστίλβει, καὶ φα-

g) καὶ οἱ λοιποὶ ἅπαντες] καὶ οἱ ἄλλοι πάντες Jo11. h) τις] „τι P. et Angl. Edd. τις.“ τι habent etiam Jo11. Gorl. et probarunt *Bel.* et *Schm.* sine idonea caussa. i) λωποδύτης] „τυμβωρύχος P. Angl. L. vel τυμβορύχος. Sed Edd. vulgatam servant.“ τυμβωρύχος etiam Jo11. k) καταλελοίπαμεν] „Nihil mutant H. B. 2. Fr. Fl. l) ἀποσμώ-

et Aristoteles, et reliqui omnes, ipsa disciplinae meae capita? Quid vos rursus in vitam? num quid adversi vobis (*a quoquam*) apud inferos accidit? Irati enim videmini. Et quis est, quem captum hic ducitis? furne vestium est, an homicida, an sacrilegus?

Plat. Et quidem, Philosophia, sacrilegorum omnium scelestissimus, qui sanctissimam te maledictis laedere ausus sit, et nos omnes, quotquot aliquid eorum, quae apud te didiceramus, posteris reliquimus.

Phil. Et vos indignati estis maledicente nobis quodam, idque cum me sciatis, qualia a Comoedia audiens Dionysiis, tamen amicam illam putem, nec in jus vocarim unquam, neque accedens cum illa expostulaverim, sed patiar illam ludere, quae convenire videntur et solennia sunt illis feriis? quippe cum noverim, nihil a dicto fieri deterius, sed contra ea, quod pulchrum sit, ut aurum ipsa percussione detersum clarius exsplendescere, et fieri manifestius. Vos vero nescio

νερώτερον γίνεται. ὑμεῖς δὲ, οὐκ οἶδα ὅπως ὀργίλοι καὶ ἀγαν- p.586.
κτικοὶ γεγόνατε. τί δ' οὖν αὐτὸν ἄγχετε;

ΠΛΑΤ. Μίαν ἡμέραν ταύτην παραιτησάμενοι, ἦκομεν ἐπ' [m]) αὐτὸν, ὡς ὑπόσχῃ τὴν ἀξίαν ὧν δέδρακε. φῆμαι γὰρ ἡμῖν διήγγελλον [n]) οἷα ἔλεγεν, ἐπιὼν [o]) ἐς τὰ πλήθη, καθ' ἡμῶν.

ΦΙΛ. Εἶτα πρὸ δίκης οὐδὲ ἀπολογησάμενον [p]) ἀποκτε- 15
νεῖτε; δῆλος γοῦν ἐστιν εἰπεῖν τι θέλων.

ΠΛΑΤ. Οὔκ· ἀλλ' ἐπὶ σὲ τὸ πᾶν ἀνεβαλλόμεθα [q]). καὶ σοὶ ὅ, τι ἂν δοκῇ [r]), τοῦτο ποιήσει τέλος τῆς δίκης.

ΦΙΛ. Τί φῂς σύ;

ΛΟΥΚ. Τοῦτο αὐτὸ, ὦ δέσποινα Φιλοσοφία, ἥπερ καὶ μόνη τἀληθὲς ἂν εὑρεῖν [s]) δύναιο. μόγις [t]) γοῦν εὑρόμην πολλὰ ἱκετεύσας, τὸ σοὶ φυλαχθῆναι τὴν δίκην.

μενον] Restitui hanc Ms. Gr. lectionem, consentientibus *Graevio*, *Solano*, *Hemsterhusio*, *Gesnero* Interprete, *Seyboldo* et *Jacobsio*. Vulg. ἀποσπώμενον. P. ἀποσκόμενον. Vid. Adnot. m) ἐπ'] παρ' 2954. n) διήγγελλον] „διήγελον Fl. H. Par. Sed J. διήγγελλον." Sic et A. 1. 2. B. 1. o) ἐπιὼν] „deest in Fl. Sed nihil mutat H. et P." εἰπὼν conj. *J. Seager*. Vid. Adnot. p) ἀπολογησάμενον] „Sic J. Par. H. Sed ἀπολογησόμενον P. Vulgatam servat Fl." q) ἀνεβαλλόμεθα] ἀνελόμεθα 2954. mendose. r) καὶ σοὶ ὅ, τι ἂν δοκῇ] „ὅ σοι ἂν δοκῇ Angl. P. Nihil mutant Edd. nisi quod δοκεῖ Fl." καὶ ὅσον ἂν δοκῇ A. 2. s) ἂν εὑρεῖν] „Sic P. et Ms. Gr. Nihil mutant Edd. sed ἀνευρεῖν L." Correximus cum *Graevio*, quod huc usque vulgatum erat, ἐξευρεῖν. Vid. Adnot. t) μόγις] Sic scripsimus, auctoritatem Codd. 2954. et 3011. et *Schm.*

quomodo iracundi facti estis et irritabiles. Quid vero collum obtorquetis homini?

Plat. Commeatu unius hujus diei sumto, contra illum venimus, ut dignam factis suis poenam sustineat. Fama enim ad nos perlatum est, qualia in concionem progressus de nobis dixerit.

Phil. Deinde (*Ergone*) vos illum ante judicium, indicta caussa interficietis? Apparet enim, dicere illum velle aliquid.

Plat. Non; ad te enim rejecimus omnia: tua sententia litem finiet.

Phil. Tu quid ais?

Luc. Idem hoc, Philosophia domina, quae sola nempe invenire verum possis. Itaque vix multis precibus hoc impetravi, tibi ut cognitio caussae servaretur.

p. 586. ΠΛΑΤ. Νῦν, ὦ κατάρατε, δέσποιναν αὐτὴν καλεῖς, πρώην δὲ τὸ ἀτιμότατον [u]) Φιλοσοφίαν ἀπέφαινες, ἐν τοσούτῳ ἀποκηρύττων θεάτρῳ [x]), κατὰ μέρη δύ' ὀβολῶν ἕκαστον εἶδος αὐτῆς τῶν λόγων.

ΦΙΛ. Ὁρᾶτε μὴ οὐ Φιλοσοφίαν οὗτός γε, ἀλλὰ γοήτας ἄνδρας ἐπὶ τῷ ἡμετέρῳ ὀνόματι πολλὰ καὶ μιαρὰ πράττοντας, ἠγόρευε κακῶς.

ΛΟΥΚ. Εἴση αὐτίκα, ἢν ἐθέλῃς [y]) ἀπολογουμένου ἀκούειν. μόνον ἀπίωμεν ἐπ' [z]) Ἄρειον πάγον· μᾶλλον δὲ εἰς [a]) τὴν ἀκρόπολιν αὐτὴν [b]), ὡς ἂν ἐκ περιωπῆς ἅμα πα-
p. 587. ταφανείη πάντα [c]) τὰ ἐν τῇ πόλει.

16 ΦΙΛ. Ὑμεῖς δὲ, ὦ φίλαι, ἐν τῇ Ποικίλῃ τέως περιπατήσατε· ἥξω γὰρ [d]) ὑμῖν, ἐκδικάσασα τὴν δίκην.

ΛΟΥΚ. Τίνες δέ εἰσιν, ὦ Φιλοσοφία; πάνυ γὰρ νόμιαι καὶ αὗται δοκοῦσιν.

ΦΙΛ. Ἀρετὴ μὲν ἡ ἀνδρώδης αὕτη, Σωφροσύνη δὲ ἐκεί-

exemplum secuti, pro vulgata forma *μόλις*. Vid. Adnot. ad Judic. Vocal. c. 4. T. I. p. 328. sq. u) *τὸ ἀτιμότατον*] Articulum omittit 2954. haud improbantibus *Belino* et *T. F. Bened.* x) *ἀποκηρύττων θεάτρῳ*] *θεάτρῳ ἀποκηρύττων* 2954. y) *ἐθέλῃς*] „*ἐθέλεις* Fl." *ἐθέλῃς* recentt. sine jota subscripto, et mox c. 17. *ἐθέλῃς*. vett. rite *ἐθέλῃς*. z) *ἐπ'*] *ἐς* Gorl. a) *εἰς*] *ἐς* 2954. 3011. *Belin. Schm.* b) *αὐτὴν*] *ταύτην* conj. *Seyb.* sine idonea ratione. c) *καταφανείη πάντα*] *καταφανῆ πάντα εἴη* 3011. Gorl. *Belin. Schm.* At non erat, quod mutaretur vulgata. Cf. Necyom. c. 10. d) *γὰρ*] *δὲ* 2954

Plat. Nunc, sacerrime, dominam vocas, paullo ante vero contemtissimam rerum pronuntiabas Philosophiam, in tanto theatro praeconio vendens, et duobus quidem obolis, genus unumquodque illius disputationum.

Phil. Videte, ne iste non Philosophiam, sed impostores quosdam, nostri sub nominis obtentu turpia multa patrantes, traduxerit.

Luc. Hoc statim scies, si caussam dicturo operam dare volueris. Solum abeamus in Areopagum: potius vero in ipsam arcem, ut ex illa quasi specula simul in conspectu sint res urbanae omnes.

Phil. Vos vero, amicae, in Poecile interim inambulate: veniam enim vobis, hac lite judicata.

Luc. Quae vero sunt, o Philosophia? videntur enim et ipsae decentissimae.

Phil. Virtus est illa vira-

νη, καὶ Δικαιοσύνη παρ' αὐτὴν, ἡ προηγουμένη δὲ, Παι- p. 587.
δεία e)· ἡ ἀμυδρὰ δὲ f) αὕτη, καὶ ἀσαφὴς τὸ χρῶμα, ἡ Ἀλήθειά ἐστιν.

ΛΟΥΚ. Οὐχ ὁρῶ ἥντινα καὶ λέγεις.

ΦΙΛ. Τὴν ἀκαλλώπιστον ἐκείνην οὐχ ὁρᾷς, τὴν γυμνὴν, τὴν ὑποφεύγουσαν ἀεὶ, καὶ διολισθαίνουσαν;

ΛΟΥΚ. Ὁρῶ νῦν μόγις g). ἀλλὰ τί οὐχὶ καὶ ταύτας ἄγεις, ὡς πλῆρες h) γένοιτο καὶ ἐντελὲς τὸ συνέδριον; τὴν Ἀλήθειαν δέ γε, καὶ ξυνήγορον ἀναβιβάσασθαι πρὸς τὴν δίκην βούλομαι.

ΦΙΛ. Νὴ Δία, ἀκολουθήσατε καὶ ὑμεῖς. οὐ βαρὺ i) γὰρ μίαν δικάσαι δίκην· καὶ ταῦτα, περὶ τῶν ἡμετέρων ἐσομένην.

ΑΛΗΘ. Ἅπιτε ὑμεῖς. ἐγὼ γὰρ οὐδὲν δέομαι ἀκούειν, ἃ 17
πάλαι οἶδα ὁποῖά ἐστιν.

ΦΙΛ. k) Ἀλλ' ἡμῖν, ὦ Ἀλήθεια, ἐν δέοντι l) ξυνδικάζοις ἄν, ὡς m) καὶ καταμηνύοις ἕκαστα.

e) Παιδεία] „παιδία male Fl. Sed H. et Par. etc. recte.“ f) ἡ ἀμυδρὰ δὲ] καὶ ἡ ἀμυδρὰ δὲ 2954. alterutram particularum καὶ et δὲ retinendam, alteram abjiciendam, statuit *Belinus*. Scilicet utraque simul certe h. l. non opus fuit. g) μόγις] Ita 3011. *Bel. Schm.* ut supra c. 15. pro vulg. μόλις. h) ὡς πλῆρες] ὡς ἂν πλῆρες conj. *Belin.* dudum haec, nec semel, refutata. i) οὐ βαρὺ] „οὐ χαλεπὸν L. Nihil mutat Fl.“ οὐ χαλεπὸν etiam 3011. quod pro glossemate habet *Belin.* k) ΦΙΛ.] „In Par. Fl. aliisque persona ΛΟΥ. erat, male. nam recte ΦΙΛ. P. L.“ l) ἐν δέοντι] separatim scripsi, ut in B. 1., vulgo minus bene ἐνδέοντι junctim. *Traug. Frid. Benedictus* conj. ἐνδέον τοῦ ξυνδικάζειν ἄν — m) ὡς]

go, Temperantia illa, et prope illam Justitia, praecedens vero Eruditio: sed obscura illa et tenui colore, Veritas est.

Luc. Non video, quam dicas.

Phil. Nonne vides fuci illam expertem, nudam, subducentem se semper et elabentem?

Luc. Nunc tandem vix video. Sed quidni has etiam adducis, ut plenus perfectusque nobis consessus fiat? Veritatem vero etiam advocatam mihi adducere in jus volo.

Phil. Nempe sequimini etiam vos: nec enim molestum erit, unam judicare caussam, eamque de rebus nostris futuram.

Ver. Ite vos: ego enim non opus habeo audire, quae olim (*dudum*) sciam, uti se res habeat.

Phil. Verum nostra interest, Veritas, te adesse in judicio, ut indices omnia.

p. 587. ΑΛΗΘ. n) Οὐκοῦν ἐπάγωμαι καὶ τὼ θεραπαινιδίω τούτω, εὐνοϊκωτάτω μοι ὄντε;

ΦΙΛ. o) Καὶ μάλα ὁπόσας ἂν ἐθέλῃς.

p. 588. ΑΛΗΘ. p) Ἕπεσθον, ὦ Ἐλευθερία καὶ Παῤῥησία, μεθ' ἡμῶν, ὡς τὸν δείλαιον τοῦτον ἀνθρωπίσκον ἐραστὴν ἡμέτερον ὄντα, καὶ κινδυνεύοντα ἐπὶ μηδεμιᾷ προφάσει δικαίᾳ, σῶσαι q) δυνηθῶμεν· σὺ δ', Ἔλεγχε, αὐτοῦ περίμεινον r).

ΛΟΓΟΣ. Μηδαμῶς, ὦ δέσποινα. ἡκέτω δὲ καὶ οὗτος, καὶ εἴ τις ἄλλος. οὐ γὰρ τοῖς τυχοῦσι θηρίοις προσπολεμῆσαι δεήσει μοι s), ἀλλ' ἀλαζόσιν t) ἀνθρώποις, καὶ δυσελέγκτοις u), ἀεί τινας ἀποφυγὰς εὑρισκομένοις. ὥστε ἀναγκαῖος ὁ Ἔλεγχος.

ΦΙΛ. Ἀναγκαιότατος μὲν οὖν· ἄμεινον δὲ, εἰ καὶ τὴν Ἀπόδειξιν παραλάβοις.

ΑΛΗΘ. Ἕπεσθε πάντες, ἐπείπερ ἀναγκαῖοι δοκεῖτε πρὸς τὴν δίκην.

„deest in Fl." Deinde καταμηνύεις 3011. vitiose. n) ΑΛΗΘ.] „Sic P. L. Edd. male ΦΙΛ." *Veritatis* verba interrogative edere placuit, ut et *Courierium* video censere ad Asin. p. 231. o) ΦΙΛ.] „Recte sic L. Edd. male ΛΟΓ." p) ΑΛΗΘ.] „Ita P. et L. Edd. rursus male ΦΙΛ." De his personarum rationibus vid. Adnot. q) σῶσαι] ἄν γε σῶσαι Gorl. r) περίμεινον] περίμενε A. 2. s) μοι] με 3011. minus bene, ut recte judicat *Belin.* t) ἀλαζόσιν] ἀλλαζόσιν *Reitz.* operarum errore, quem recentt. emendarunt. u) δυσελέγκτοις] „δυσελέγκτους *Solan.*"

Ver. Ergone adducam etiam duas ancillulas meas, amicissimas mihi?

Phil. Duo sane, quotquot volueris.

Ver. Sequimini, Libertas, et tu Loquendi Fiducia, ut formidolosum hunc homuncionem, amatorem nostrum, in periculo justa nulla causa versantem, servare possimus. Tu vero, Elenche, [*Convictio*] hic mane.

Luc. Minime vero, Domina: quin hic etiam, (*et*) si quis alius, veniat. Nequé enim cum vulgaribus bestiis depugnandum mihi erit, sed cum insolentibus hominibus, et convictioni repugnantibus, et effugia semper invenientibus. Itaque necessarius est Elenchus.

Phil. Maxime ille quidem. Rectius vero feceris, si Demonstrationem etiam assumas.

Ver. Sequimini omnes, quandoquidem necessarii ad judicium videmini.

ΑΡΙΣΤ. x) Ὁρᾷς; προσεταιρίζεται y) καθ' ἡμῶν, ὦ Φιλοσοφία, τὴν Ἀλήθειαν. p. 588. 18

ΦΙΛ. Εἶτα δεδίατε z), ὦ Πλάτων, καὶ Χρύσιππε, καὶ Ἀριστότελες, μήτι ψεύσηται ὑπὲρ αὐτοῦ Ἀλήθεια οὖσα;

ΠΛΑΤ. Οὐ τοῦτο, ἀλλὰ δεινῶς πανοῦργός a) ἐστι, καὶ κολακικός· ὥστε παραπείσει αὐτήν. p. 589.

ΦΙΛ. b) Θαῤῥεῖτε· οὐδὲν οὐ μὴ γένηται ἄδικον, Δικαιοσύνης ταύτης c) συμπαρούσης. ἀπίωμεν d) οὖν. Ἀλλ' εἰπέ 19 μοι σὺ, τί σοι e) τοὔνομα;

ΛΟΓΚ. Ἐμοὶ Παῤῥησιάδης, Ἀληθίωνος τοῦ Ἐλεγξικλέους.

ΦΙΛ. Πατρὶς δέ;

x) *ΑΡΙΣΤ.*] „Vid. nott. *Solan.*" Post ὁρᾷς, *Schmiedero* suadente, et praeeunte jam *Pirckheymero*, interrogationis notam reposui pro commate vulgato. y) προσεταιρίζεται] Hanc Codicis Gorl. lectionem expresserunt interpretes Latini, et reperi eandem in utraque *Ald.* In B. 1. *Reitz.* et recentt. legitur προσεταιρίσεται, minus graviter. z) δεδίατε] δέδιτε 2954. vitiose. a) πανοῦργός] πανουργός, omisso circumflexo, *Reitz.* quam imprudenter secutae sunt recentt. Recte vetustae. b) *ΦΙΛ.*] „Ita L. Sed nihil mutat Fl. et reliquae." Faciunt cum L. ex antiquioribus *Pirckheym.* e recentt. *Wiel.*, *Belin.* in not., non item in versione, ubi vetus ratio retenta, et *Schm.*, qui sic edidit. Olim nempe, etiam in *Reitz.*, *Bip.* et *Seybold.* fuerat *ΑΛΗΘ.* Vid. Adnot. c) ταύτης] ταυτῇ 3011., ut refert *Belin.*, probatum huic, et receptum (ita scilicet, ut exarari debebat, ταύτῃ) a *Schm.*, sed temere. Mox in eodem Cod. ξυμπαρούσης, quod non attendisse credo *Schmiederum*, quum vulgarem scripturam contra morem suum servavit. d) ἀπίωμεν] ἀνίωμεν Gorl. ἀπίομεν B. 1. operarum errore. e) σοι] σοῦ 2954. minus eleganter, ut recte judicat *Belin.*

Arist. Viden'? ad suas partes allicit, o Philosophia, contra nos Veritatem.

Phil. Et vos metuitis, Plato, Chrysippe, Aristoteles, ne quid mentiatur pro ipso, cum sit Veritas?

Plat. Non istuc quidem. Sed terribili quadam astutia est, et adulandi facultate. Itaque persuasione a via illam abducet.

Phil. Bono animo estote. nihil profecto injustum fiet, hac una praesente Justitia. Eamus igitur. Sed age, dic, quod tibi nomen est?

Luc. Parrhesiades, Alethionis, Elenxiclis. [*Confidentius, Veri F. Convincentii N.*]

Phil. Sed patria?

p. 589. ΛΟΥΚ. Σύρος, ὦ Φιλοσοφία, τῶν Ἐπευφρατιδίων [f]). ἀλλὰ τί τοῦτο; καὶ γὰρ *) τούτων τινὰς οἶδα τῶν ἀντιδίκων μου [g]), οὐχ ἧττον ἐμοῦ βαρβάρους τὸ γένος· ὁ τρόπος δὲ, καὶ ἡ παιδεία οὐ κατὰ Σολέας, ἢ Κυπρίους, ἢ Βαβυλωνίους, ἢ Σταγειρίτας. καίτοι πρός γε σὲ, οὐδὲν ἂν γένοιτο ἧττον [h]), οὐδ' εἰ τὴν φωνὴν βάρβαρος εἴη τις, εἴπερ ἡ γνώμη ὀρθὴ καὶ δικαία φαίνοιτο οὖσα.

20 ΦΙΛ. Εὖ λέγεις. ἄλλως [i]) γοῦν τοῦτο ἠρόμην [k]). Ἡ
p. 590. τέχνη δέ σοι τίς; ἄξιον γὰρ ἐπίστασθαι τοῦτό γε.

ΛΟΥΚ. Μιξαλαζών εἰμι, καὶ μισογόης, καὶ μισοψευ-

f) Ἐπευφρατιδίων] „Sic una voce *Gronov.* et *Fl.* Reliquae male disjungunt ἐπ' Εὐφρατιδίων." *) καὶ γὰρ] Post γὰρ excidisse videtur alterum καὶ, quae vox, si quae alia, maxime librariorum negligentiam experta est. Non tamen inserere sum ausus, etsi id feci Char. c. 21. Cf. ad Vit. Auct. Varr. Lectt. not. x) p. 123. g) μου] abest a 3011. et omissum propterea etiam a *Schm.*, quod *Belini* aures nimis fastidiosas offenderat sonus vocum μου, et deinceps redeuntis ἐμοῦ. Sed hanc judicandi normam admodum esse lubricam et fallacem, sciunt omnes, qui ad veterum elegantias rite aestimandas aliquid sapiunt. H. l. μου nonnisi ex imprudentia librarii videtur praetermissum *T. F. Benedictus* tamen expungi vult. h) γένοιτο ἧττον] ἧττον γένοιτο 2954. 3011. *Belin. Schm.* quae structura non adeo videtur elegantior esse vulgata, ut hanc relinqui necesse sit. Ceterum *T. F. Benedictus* non male conjicit ἑλάττων, quamquam sic vox sequens τις prius foret collocanda. i) ἄλλως] ἄλλος B. 1. operarum culpa. Cf. Adnot. k) ἠρόμην] „Ed. H. male ἠρώμην." Idem mendum in eandem Ed. illatum Diall. Deor. XX, 3. εἰρόμην 3011.

Luc. Syrus sum, o Philosophia, eorum qui Euphratem colunt. Sed quid hoc ad rem? Nam horum etiam adversariorum meorum novi, non minus, quam ego sum, genere barbaros: mores vero et eruditio, non qualis Solensium, aut Cypriorum, aut Babyloniorum, aut Stagiritarum. Quamquam apud te quidem nihil quidquam deteriore caussa quis fuerit, neque si voce sit barbarus; modo sententia justa esse appareat.

Phil. Recte narras. Temere enim illud quaerebam. Ars vero quae tibi est? nam istud quidem scire refert.

Luc Osor superbiae sum, et praestigiarum, et men-

δῆς, καὶ μισότυφος, καὶ μισῶ πᾶν τὸ τοιουτῶδες εἶδος τῶν p. 590.
μιαρῶν ἀνθρώπων· πάνυ δὲ πολλοί εἰσιν, ὡς οἶσθα.

ΦΙΛ. Ἡράκλεις, πολυμισῆ τινα μέτει τὴν τέχνην.

ΛΟΥΚ. Εὖ λέγεις· ὁρᾷς γοῦν ὁπόσοις [1]) ἀπεχθάνομαι, καὶ ὡς κινδυνεύω δι' αὐτήν; οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὴν ἐναντίαν αὐτῇ πάνυ ἀκριβῶς οἶδα. λέγω δὴ [m]) τὴν ἀπὸ τοῦ φιλῶ τὴν ἀρχὴν ἔχουσαν. φιλαλήθης γάρ, καὶ φιλόκαλος, καὶ φιλαπλοϊκὸς, καὶ ὅσα τῷ φιλεῖσθαι συγγενῆ. πλὴν ἀλλ' ὀλίγοι πάνυ ταύτης ἄξιοι τῆς τέχνης. οἱ δὲ ὑπὸ τῇ ἐναντίᾳ [n]) ταττόμενοι, καὶ τῷ μίσει οἰκειότεροι, πεντακισμύριοι. κινδυνεύω τοιγαροῦν τὴν μὲν, ὑπ' ἀργίας [o]) ἀπομαθεῖν ἤδη· τὴν δὲ, πάνυ ἠκριβωκέναι.

ΦΙΛ. Καὶ μὴν οὐκ ἐχρῆν. τοῦ γὰρ αὐτοῦ καὶ τάδε, φασὶ, καὶ τάδε· ὥστε μὴ διαίρει τὼ τέχνα [p])· μία γάρ ἐστὸν, δύ' εἶναι δυκοῦσαι. p. 591.

ΛΟΥΚ. Ἄμεινον σὺ οἶσθα ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία. τὸ μέν-

1) *οπόσοις*] *ἐφ' ὅσοις* 2954. minus bene, judice *Belino*. m) *δή*] *δὲ* 2954. Mox *φίλον* conj. *T. F. Bened.* admodum infeliciter. Vid. Adnot. n) *τῇ ἐναντίᾳ*] *τῆς ἐναντίας* 3011. male, *Belino* recte judicante. o) *ἀργίας*] *ἀργίρας* A. 2. p) *τὼ τέχνα*] „Sic Edd. Par. S. H. B. 2. Fr. et P. Sed J. et Fl. *τὰ τέχνα*." Sic etiam Cod. 2954. Sed Edd. B. 1. et Ald. utraque *τὼ τέχνα*.

daciorum, et tumoris inanis: odi igitur omne hoc genus impurorum hominum. Admodum vero multi sunt, quod nosti.

Phil. Odii, Hercule, multi artem facis.

Luc. Bene dicis. vides enim, apud quam multos in odio sim, et in quae pericula propter eam venerim. Verum tamen etiam oppositam illi artem accurate novi: illam puto, quae amore constat. Sum enim veri amicus, et honesti ac pulchri, tum simplicitatis, et quaecunque natura amabilia sunt. Verum pauci admodum digni, in quibus hac arte utar. Contra alteri illi, oppositae, arti subjecti, et odio aptiores, quinquagies mille: quare periculum est, ne alteram quidem, cujus exercendae ita rara offeratur occasio, dediscam; alteram autem nimis etiam calleam.

Phil. At non oportebat: ejusdem enim et hoc est, ajunt, et illud. Noli itaque artes dirimere, quae duae cum videantur esse, una sunt.

Luc. Melius tu ea nosti, Philosophia. Mea igitur

p. 591. τοι ἐμὸν, τοιοῦτόν ἐστιν, οἷον τοὺς μὲν πονηροὺς μισεῖν, ἐπαινεῖν δὲ τοὺς χρηστοὺς, καὶ φιλεῖν.

21 ΦΙΛ. Ἄγε δὴ, πάρεσμεν γὰρ ἔνθα ἐχρῆν· ἐνταῦθά που ἐν τῷ προνάῳ τῆς Πολιάδος δικάσωμεν [q]). ἡ Ἱέρεια, διάθες ἡμῖν τὰ βάθρα, ἡμεῖς δὲ, ἐν τοσούτῳ προσκυνήσωμεν τὴν θεόν.

ΛΟΥΚ. Ὦ Πολιὰς [r]), ἐλθέ μοι κατὰ τῶν ἀλαζόνων σύμμαχος [s]), ἀναμνησθεῖσα ὁπόσα ἐπιορκούντων ὁσημέραι ἀκούεις αὐτῶν· καὶ ἃ πράττουσι δὲ, μόνη [t]) ὁρᾷς, ἅτε δὴ ἐπίσκοπος οὖσα [*]). νῦν καιρὸς ἀμύνασθαι αὐτούς. ἐμὲ δὲ ἦν που κρατούμενον ἴδῃς, καὶ [u]) πλείους ὦσιν αἱ μέλαιναι, σὺ προσθεῖσα τὴν σεαυτῆς, σῶζε [x]).

22 ΦΙΛ. Εἶεν. ἡμεῖς μὲν ὑμῖν καὶ δὴ [y]) καθήμεθα ἕτοιμοι ἀκούειν τῶν λόγων· ὑμεῖς δὲ, προελόμενοί τινα ἐξ ἁπάντων, ὅστις ἄριστα κατηγορῆσαι ἂν δοκῇ [z]), ξυνείρετε τὴν κατηγο-

q) δικάσωμεν] Sic e 3011. et Gorl. pro vulg. δικάζωμεν. A. 2. δικάζομεν. r) Πολιὰς] Πολλιὰς A. 2. s) σύμμαχος] ξύμμαχος 3011. *Bel. Schm.* t) δὲ, μόνη] δαιμονίη conj. *Jacobs.* in Animadvv. ad *Eurip.* Tragg. p. 45. Vid. Adnot. *) ἐπίσκοπος οὖσα] „Al. ἐπὶ σκοπῆς οἰκοῦσα. Vid. Nott. Sed Edd. constanter vulgatam servant.“ Praetulerunt ἐπὶ σκοπῆς οἰκοῦσα *Belin. T. F. Bened.* et *Schm.* e 2954. u) καὶ] „κᾆν L. nil vero a vulgata abit Fl.“ x) σῶζε] σῶζέ με 2954. et 3011. y) καὶ δὴ] ἤδη *Marcil.* conj. Vid. Adnot. z) κατηγορῆσαι ἂν δοκῇ] „κατηγορήσειν δοκεῖ Ms. Gr. et L.“ κατηγορήσειν δοκῇ 3011.

haec ratio est, odisse malos, bonos autem amare atque laudare.

Phil. Jam age, adsumus enim nunc, ubi oportebat: hic alicubi in templo urbicae Palladis judicemus. Disponi nobis, Antistes, jube subsellia: nos interea Deam adorabimus.

Luc. Custos urbis, praesidio mihi veni contra insolentes homines, recordata, quot illorum perjuria quotidie audias. Quae faciunt, sola vides, quae inspectionem habeas: nunc tempus est illos ulcisci. Me vero si qua succumbere videas, et plures sint nigri calculi, tuo tu adjecto me serva.

Phil. Age, jam sedemus vobis, paratae vestras audire rationes. Vos autem electo uno ex omnibus, qui optime accusaturus videatur, actionem componite, et reum convincite; neque

ρίαν, καὶ διελέγχετε. οὐ γὰρ οἷόν τε πάντας [a]) ἅμα λέγειν. p. 592.
σὺ δὲ, ὦ Παῤῥησιάδη, ἀπολογήσῃ τὸ [b]) μετὰ τοῦτο.

ANAB. [c]) Τίς οὖν ὁ ἐπιτηδειότατος ἐξ ἡμῶν ἂν γένοιτο πρὸς τὴν δίκην;

ΧΡΥΣ. [d]) Σοῦ, ὦ Πλάτων, ἥ τε μεγαλόνοια θαυμαστὴ, καὶ καλλιφωνία [e]) δεινῶς Ἀττικὴ, καὶ τὸ κεχαρισμένον, καὶ πειθοῦς μεστόν· ἥ τε σύνεσις [f]), καὶ τὸ ἀκριβὲς, καὶ τὸ ἐπαγωγὸν ἐν καιρῷ τῶν ἀποδείξεων· πάντα ταῦτά σοι ἀθρόα πάρεστιν. ὥστε τὴν προηγορίαν [g]) δέχου, καὶ ὑπὲρ ἁπάντων εἰπὲ τὰ εἰκότα. νῦν ἀναμνήσθητι πάντων ἐκείνων, καὶ συμφόρει εἰς [h]) τὸ αὐτὸ, εἴ τί σοι πρὸς Γοργίαν, ἢ Πῶλον, ἢ Πρόδικον, ἢ Ἱππίαν εἴρηται· δεινότερος οὗτός ἐστιν. ἐπίπαττε

a) *οὐ γὰρ οἷόν τε πάντας*] „οὐ πάντας γὰρ οἷόν τε inverso ordine P. Sed vulgatam habet etiam Fl.“ *πάντας γὰρ ἅμα λέγειν ἀμήχανον* 3011. probante *Belino* ob Atticam quidem vocem *ἀμήχανον*. b) *ἀπολογήσῃ τὸ*] „ἀπολογήσητο uno verbo J. alii *τι* pro *τό*.“ *ἀπολογήσητο* itidem A. 2. jota sub altero *η* subscripto. c) *ANAB.*] „*ΠΛΑΤ.* P. L. Sed cum vulgata stat Fl. Variant etiam in persona proxime sequ. Vid. not. *Solan.*“ d) *ΧΡΤΣ.*] „Aberat haec persona a Par. J. H. etc. sed habet L. σὺ vero pro σοῦ habet P.“ *σὺ* etiam habet 2954. et deinde *ἦτε γὰρ*, probante *Belino*, quem secutus est *Schmied.* *ἦτε γὰρ* etiam in Gorl. est et 3011. an vero etiam *σύ*;— e) *καλλιφωνία*] *ἡ καλλ.* 3011. *Belin. Schm.* f) *σύνεσις*] *ξύνεσις* 3011. *Belin. Schm.* g) *προηγορίαν*] „Sic J. sed *προσηγορίαν* Par. Fr. et Fl. *προηγορίαν* vero etiam E. *Coll.* et *Thom. Mag.*“ hoc etiam habent 3011. 2954. Gorl. *Bel. Schm.* exhibent denique etiam A. 1. 2. et B. 1. Tamen retinuit *Reitz.* *προσηγορίαν*. h) *συμφόρει εἰς*] *ξυμφόρει ἐς* 3011. *Belin. Schm.*

enim fieri potest, ut simul omnes dicatis: tu vero post haec caussam dices, Parrhesiade.

Rev. Quis igitur nostrûm huic judicio aptissimus fuerit?

Chrys. Tua, Plato, cogitandi admirabilis sublimitas, et mere Attica vocis suavitas, et gratia illa, quae tantum in persuadendo valet; tum prudentia, et exquisitum illud artificium, et illae, ubi demonstrandum erat, verborum illecebrae: omnia haec copiose tibi adsunt. Itaque orandi suscipe provinciam, et pro omnibus ea, quibus opus est, profer. Nunc recordare omnium illorum, et in eundem locum confer, si quid tibi ad Gorgiam, aut Polum, aut Prodicum, aut Hippiam dictum est: hic enim illis

p. 592. οὖν καὶ τῆς εἰρωνείας [1]), καὶ τὰ κομψὰ ἐκεῖνα καὶ συνεχῆ [k]) ἐρώτα· κἂν σοι δοκῇ, κἀκεῖνό που παράβυσον, ὡς ὁ μέγας [l]) Ζεὺς πτηνὸν ἅρμα ἐλαύνων, ἀγανακτήσειεν ἄν, εἰ μὴ οὗτος ὑπόσχῃ *) τὴν δίκην.

23 ΠΛΑΤ. [m]) Μηδαμῶς. ἀλλά τινα τῶν σφοδροτέρων προχειρισώμεθα, Διογένην [n]) τοῦτον, ἢ Ἀντισθένην, ἢ Κράτη-

p. 593. τα, ἢ καὶ σέ, ὦ Χρύσιππε. οὐ γὰρ δὴ κάλλους ἐν τῷ παρόντι, καὶ δεινότητος συγγραφικῆς ὁ καιρὸς, ἀλλά τινος ἐλεγκτικῆς, καὶ δικανικῆς παρασκευῆς· ῥήτωρ δὲ ὁ Παῤῥησιάδης ἐστίν.

ΔΙΟΓ. Ἀλλ' ἐγὼ αὐτοῦ κατηγορήσω. καὶ γὰρ οὐδὲ πάνυ μακρῶν οἶμαι τῶν λόγων [o]) δεήσεσθαι· καὶ ἄλλως δὲ, ὑπὲρ ἅπαντας ὕβρισμαι, δύ' ὀβολῶν πρώην ἀποκεκηρυγμένος.

ΠΛΑΤ. [p]) Ὁ Διογένης, ὦ Φιλοσοφία, ἐρεῖ τὸν λόγον

i) τῆς εἰρωνείας] „Sic J. et H.“ Reliquae, in his *Reitz.* et posteriores τὰς εἰρωνείας. Sed τῆς habent etiam Ald. 1. et 2. Vid. Adnot. k) συνεχῆ] „Ita ex S. et J. dedimus. Edd. H. Par. male συνεχεῖ.“ Sic etiam B. 1. sed συνεχῆ edunt A. 1. et 2. l) ὁ μέγας] ἐν οὐρανῷ addunt e *Platone* 2954. *Bel. Schm.* Vid. Adnot. *) ὑπόσχῃ] Conjecerim scripsisse auctorem ὑποσχοίη. m) ΠΛΑΤ.] „*ANAB.* P. Sed nihil mutat L. et Fl.“ n) Διογένην] „Sic Edd. J. Par. H. etc. Διογένη Fl.“ Mox τοῦτον ἄν 2954. unde τουτονὶ vult *Belin.* o) τῶν λόγων] αὐτοῦ addit 2954. e priori versu haud dubie iterum descriptum, nisi forte librarius voluit κατ' αὐτοῦ. Pro δεήσεσθαι in O. δεῖσθαι. p) ΠΛΑΤ.] „*ANAB.* P. Exc.“

magis formidandus est. Itaque adsperge etiam aliquid de ironia, et lepidas illas perpetuasque interrogationes profer: et, si videbitur, illud etiam alicubi inferci, ut magnus ipse ille Jupiter volucrem currum agens, indignaturus sit, nisi supplicio iste afficiatur.

Plat. Nequaquam. Sed vehementiorum aliquem deligamus, Diogenem hunc, vel Antisthenem, vel Cratetem, vel te adeo, Chrysippe. Neque enim sane pulchritudinem, aut in scribendo vim quandam praesens tempus desiderat; sed apparatum convincendi et judicialem. Orator autem est Parrhesiades.

Diog. Ego vero accusabo illum: nec enim puto longa oratione opus futurum. Et alioquin ego supra omnes contumeliose tractatus sum, quem duobus ille obolis nuper sub praecone vendiderit.

Plat. Diogenes, o Philosophia, aget pro omnibus.

τὸν [q]) ὑπὲρ ἁπάντων. μέμνησο δὲ, ὦ γενναῖε, μὴ τὰ σεαυτοῦ μόνον πρεσβεύειν ἐν τῇ κατηγορίᾳ, τὰ κοινὰ δὲ ὁρᾶν. εἰ γάρ τι καὶ πρὸς ἀλλήλους διαφερόμεθα ἐν τοῖς λόγοις [r]), σὺ δὲ τοῦτο μὲν μὴ ἐξέταζε, μηδ' ὅστις ἐστὶν ὁ ἀληθέστερος, νῦν λέγε [s])· ὅλως δὲ, ὑπὲρ [t]) φιλοσοφίας αὐτῆς ἀγανάκτει περιυβρισμένης. καὶ κακῶς ἀκουούσης ἐν τοῖς Παῤῥησιάδου λόγοις. καὶ τὰς προαιρέσεις ἀφεὶς, ἐν αἷς διαλλάττομεν, ὃ κοινὸν ἅπαντες ἔχομεν, τοῦτο [u]) ὑπερμάχει. ὅρα, σὲ μόνον [x]) προεστησάμεθα, καὶ ἐν σοὶ τὰ πάντα ἡμῶν νῦν κινδυνεύεται, ἢ σεμνότατα δόξαι, ἢ τοιαῦτα πιστευθῆναι, οἷα οὗτος [y]) ἀπέφηνε. p. 593.

ΔΙΟΓ. Θαῤῥεῖτε [z]), οὐδὲν ἐλλείψομεν [a]), ὑπὲρ ἁπάν- p. 594. 24

q) τὸν] „abest ab O. P.“ τὸν λόγον ἐρεῖ 2954. cujus quidem structurae majorem, quam vult *Belinus*, elegantiam equidem non capio. Secutus tamen *Schmiederus*. r) λόγοις] δόγμασι 2954. *Belin. Schmied.* At glossema hoc est, neque convenit a genere cum sequenti ὅστις. Plus semel per hunc libellum φιλοσόφων οἱ λόγοι, i. e. *propria cujusque placita et decreta*. Inferius c. 32. librariorum oscitantia intulit ψόγους pro λόγους. Et c. 35. idem glossema δογμάτων pro λόγων in quodam codice legitur. s) νῦν λέγε] „Desunt haec duo verba in O.“ Modo μηδὲ 2954. et ἐστὶ B. 1. t) ὑπὲρ] περὶ 2954. u) τοῦτο] „(*Bud.* αὐτοῦ) J. τουτῳ. nil mutant Edd. et ita notaverat *Solan.* Sed si hic per J. ut solet *Juntinam* designat, erravit; illa enim τοῦτο habet.“ Sic et A. 2. x) ὅρα, σὲ μόνον] „ὁρᾷς δὲ μόνον σὲ O.“ Ita etiam 3011. Gorl. *Bel. Schm.* Mihi quidem, cur haec vulgatis praeferenda sint, non liquet. y) οὗτος] „οὕτως J. οὗτος *Brod.* Et sic habent H. B. 2. Fr. Fl.“ nec non A. 1. et B. 1. Sed A. 2. οὕτως. z) Θαῤῥεῖτε] „Θαῤῥεῖται O. male.“ a) ἐλλεί-

Memento autem, vir generose, ne tuum modo in accusatione negotium agas, sed communem caussam spectes. Si quid enim inter nos non convenit de nostris disputationibus, tu in praesentia quidem noli quaerere, aut utra sit verior ratio definire; sed in universum modo pro philosophia ipsa indignationem ostende, contumeliis obruta, et male audiente in Parrhesiadae sermonibus; relictisque sectis, quibus dissidemus, quod commune habemus omnes, pro eo propugna. Vide, solum te praefecimus, in te nostra jam omnia periclitantur, ut aut honestissima videantur, aut talia credantur esse, qualia hic proposuit.

Diog. Bono estote animo, nulla in re deficiemus: di-

p. 594. των ἐρῶ. κἂν ἡ Φιλοσοφία δὲ πρὸς τοὺς λόγους ἐπικλασθεῖσα (φύσει γὰρ ἥμερος, καὶ πρᾷός ἐστιν) ἀφεῖναι διαβουλεύηται αὐτὸν, ἀλλ' οὐ τὰ ἐμὰ ἐνδεήσει. δείξω γὰρ αὐτῷ ὅτι μὴ μάτην ξυλοφοροῦμεν.

ΦΙΛ. Τοῦτο [b]) μὲν μηδαμῶς. ἀλλὰ τῷ λόγῳ μᾶλλον, (ἄριστον γὰρ,) ἥπερ [c]) τῷ ξύλῳ. μὴ μέλλε δ' οὖν [d]). ἤδη γὰρ ἐγκέχυται [e]) τὸ ὕδωρ, καὶ πρὸς σὲ τὸ δικαστήριον ἀποβλέπει.

ΛΟΤΚ. Οἱ λοιποὶ καθιζέσθωσαν, ὦ Φιλοσοφία, καὶ ψηφοφορείτωσαν [f]) μεθ' ὑμῶν· Διογένης δὲ κατηγορείτω [g]) μόνος.

ΦΙΛ. Οὐ δέδιας οὖν μή σου καταψηφίσωνται;

ΛΟΤΚ. Οὐδαμῶς. πλείοσι γοῦν κρατῆσαι βούλομαι.

ΦΙΛ. Γενναιά σου ταῦτα· καθίσατε δ' οὖν. σὺ δ', ὦ Διόγενες, λέγε.

ΔΙΟΓ. Οἷοι μὲν ἡμεῖς ἄνδρες ἐγενόμεθα παρὰ [h]) τὸν βίον, ὦ Φιλοσοφία, πάνυ ἀκριβῶς οἶσθα, καὶ οὐδὲν δεῖ λό-

ψομεν] „ἐλλείψομαι O." b) Τοῦτο] τούτῳ conj. *Jens.* Vid. Adnot. c) ἥπερ] „ἤ O." Verba ἄριστον γὰρ absunt ab Gorl. d) δ' οὖν] „γοῦν O. Sed nihil mutant Edd." e) ἐγκέχυται] „Sic recte *Vorst.* ἐκκέχυται J. Par. B. 2. H. Fr. Fl." Sic etiam B. 1. A. 1. 2. f) ψηφοφορείτωσαν] „ψηφοφορήτωσαν O. Reliqui stant pro vulgata." g) κατηγορείτω] „κατηγορεῖται O." h) παρὰ] „παρὰ P. L. O.

cam pro omnibus. Et, si forte Philosophia sermonibus istius fracta, ut est ingenio mansueto et miti, dimittere illum cogitet; at ego certe caussae non deero: ostendam enim homini nos non frustra clavam gerere.

Phil. Istuc quidem minime; sed oratione potius, quod optimum, quam clava, *res gerenda est:* sed noli cunctari diutius. Jam enim infusa est *in clepsydram* aqua, et in te consilium intuetur.

Luc. Adsideant vobiscum reliqui, o Philosophia, et ferant suffragia. Diogenes vero accuset solus.

Phil. Non metuis igitur, ne contra te ferant suffragia?

Luc. Minime. pluribus enim volo vincere.

Phil. Generose tu quidem. Adsidete igitur: tu vero dic, Diogenes.

Diog. Qui viri nos in vita fuerimus, o Philosophia, accurate nosti, nec oratione opus est. De me enim

γων. ἵνα γὰρ τὸ κατ' ἐμὲ σιωπήσω, ἀλλὰ Πυθαγόραν τοῦτον, p. 594.
καὶ Πλάτωνα, καὶ Ἀριστοτέλην, καὶ Χρύσιππον, καὶ τοὺς p. 595.
ἄλλους, τίς οὐκ οἶδεν ὅσα ἐς τὸν βίον παλὰ ἐξεκομίσαντο; ἃ δὲ τοιούτους ὄντας ἡμᾶς, ὁ τριςκατάρατος οὑτοσὶ [i]) Παῤῥησιάδης ὕβρικεν, ἤδη ἐρῶ. ῥήτωρ γάρ τις [k]), ὥς φασιν, ὢν, ἀπολιπὼν τὰ δικαστήρια, καὶ τὰς ἐν ἐκείνοις εὐδοκιμήσεις, ὁπόσον ἦ δεινότητος, ἦ ἀκμῆς ἐπεπόριστο ἐν τοῖς λόγοις, τοῦτο πᾶν ἐφ' ἡμᾶς συσκευασάμενος, οὐ παύεται μὲν ἀγορεύων κακῶς· γόητας, καὶ ἀπατεῶνας ἀποκαλῶν, τὰ πλήθη δὲ ἀναπείθων καταγελᾶν ἡμῶν καὶ καταφρονεῖν, ὡς τὸ μηδὲν ὄντων. μᾶλλον δὲ καὶ μισεῖσθαι πρὸς [l]) τῶν πολλῶν ἤδη πεποίηκεν αὐτούς τε ἡμᾶς, καὶ σὲ τὴν Φιλοσοφίαν [m]), φληνάφους, καὶ λήρους ἀποκαλῶν τὰ σὰ, καὶ τὰ σπουδαιότατα, ὧν [n]) ἡμᾶς ἐπαίδευσας, ἐπὶ γλευασμῷ *) διεξιὼν, ὥςτε αὐτὸν [o]) μὲν κροτεῖσθαι, καὶ ἐπαινεῖσθαι πρὸς τῶν θεατῶν,

Sed cum vulgata facit Fl." At παρὰ etiam in 2954. et 3011. et Edd. A. 1. 2. Unde recte etiam in *Schm.* i) οὑτοσὶ] „οὗτος O." k) τις] εἴτις 2954. sed εἴ postea inductum. Deinceps ὡς φησιν Gorl. l) πρὸς] „Sic P. L. Em. S. Fl. Sed male προ Par. J. H. Fr. B. 2." Sic et A. 1. 2. B. 1. m) τὴν Φιλοσοφίαν] otiosa videntur *Seyboldo:* minime vero sunt: id enim potissimum agit *Noster*, ut ipse Accusator vel imprudens in Rei usum accurate Philosophiam a Philosophis distinguat, atque adeo secernat. n) ὧν] ἅπερ 2954. „tournure Attique, qu'il faut restituer à Lucien." *Belin.* Recte morem non gessit *Schm.* *) γλευασμῷ] γλεύῃ 2954. o) αὐτὸν] „Sic O. Fl. Sed cum vulgata faciunt J. Par. H.

ut taceam, ecquis vero hunc Pythagoram, et Platonem, et Aristotelem, et reliquos ignorat, quanta in vitam bona intulerint? quibus vero nos, tales cum simus, exsecrabilis ter et amplius iste Parrhesiades contumeliis adfecerit, jam dicam. Cum enim orator, ajunt, esset, relictis judiciis, et secunda in illis fama, quantum vel vehementiae vel maturitatis in dicendo ipsi suppeteret, omni, inquam, illo instrumento, ac dicendi copiis contra nos collectis, male loqui de nobis non desinit, cum praestigiatores atque impostores appellet, ac persuadeat multitudini, ut irrideat nos, et, tanquam nihili simus, contemnat. Quin et in odium jam et nos ipsos, et te Philosophiam, adduxit, nugas ac deliria cum appellet res tuas, et, quae maxime seria nos docuisti, per risum et ludibrium enarret, ut ipse qui-

p. 595. ἡμᾶς δὲ ὑβρίζεσθαι. φύσει γὰρ [p]) τοιοῦτόν ἐστιν ὁ πολὺς λεώς, χαίρουσι τοῖς [q]) ἀποσκώπτουσι, καὶ λοιδορουμένοις, καὶ μάλισθ' ὅταν τὰ σεμνότατα εἶναι δοκοῦντα διασύρηται· ὥςπερ ἀμέλει καὶ πάλαι ἔχαιρον Ἀριστοφάνει, καὶ Εὐπόλιδι, Σωκράp. 596. την [r]) τουτονὶ ἐπὶ χλευασίᾳ [s]) παράγουσιν ἐπὶ τὴν σκηνὴν, καὶ κωμῳδοῦσιν ἀλλοκότους τινὰς περὶ αὐτοῦ κωμῳδίας. καίτοι ἐκεῖνοι μὲν καθ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἐτόλμων τὰ [t]) τοιαῦτα, καὶ ἐν Διονυσίοις [u]), ἐφειμένον αὐτὸ δρᾷν. καὶ τὸ σκῶμμα, μέρος τι [x]) ἐδόκει τῆς ἑορτῆς· καὶ ὁ θεὸς ἴσως χαίρει, φιλόγελώς
26 τις ὤν. Ὁ δὲ, τοὺς ἀρίστους ξυγκαλῶν, ἐκ πολλοῦ φροντίσας, καὶ παρασκευασάμενος [y]), καὶ βλαςφημίας τινὰς ἐς παχὺ [z]) βιβλίον ἐγγράψας, μεγάλῃ τῇ φωνῇ διαγορεύει κακῶς Πλάτωνα, Πυθαγόραν, Ἀριστοτέλην τοῦτον [a]), Χρύσιππον ἐκεῖνον, ἐμὲ, καὶ ὅλως ἅπαντας, οὔτε ἑορτῆς ἐφιείσης [b]), οὔτε ἰδίᾳ τι πρὸς ἡμῶν παθών. εἶχε γὰρ ἄν τινα συγγνώμην αὐ-

B. 2." Vulg. ἑαυτὸν retinuit *Reitz.* Sed αὐτὸν habent etiam 2954. 3011. et hinc *Schm.* Ed. probatum etiam *T. F. Bened.* p) γὰρ] „καὶ O." q) τοῖς] „deest in O." r) Σωκράτην] Σωκράτη 2954. s) ἐπὶ χλευασίᾳ] ἐπιχλεύῃ una voce 2954. t) τὰ] „deest in O." et in Gorl. u) Διονυσίοις] „Διονισίου Fl. Sed nihil mutant H. et Par." x) τι] „Deest vocula τι in O." y) παρασκευασάμενος] συμπαρασκ. 2954. non male. z) παχὺ] „ταχὺ P. Sed nihil mutat Fl." Mox συγγράψας Ed. *Seyb.* nescio unde. a) τοῦτον] „abest in O." et in Gorl. b) ἐφιείσης] „ἐπιούσης O." Sic et in 2954.

dem plausus ferat ac laudes a spectatoribus, nobis vero insultetur. Tale enim ingenium est vulgi, gaudent irrisoribus et maledicis, praesertim cum ea traducuntur, quae videntur augustissima: ut nimirum et olim quoque Aristophane gaudebant, et Eupolide, Socratem hunc nostrum risus caussa in scenam producentibus, et absurdas quasdam de illo agentibus fabulas. quamquam illi quidem unum contra virum audebant talia, idque Dionysiis, ubi permissum erat hoc facere, cum pars quaedam ea solemnitatis videretur. Ac Deus ille forte gaudet ludis talibus, qui risus amans sit. At iste, convocatis optimatibus, diu multumque commentatus et paratus, conscripto in maledictis quibusdam libro crasso, magna voce male differt Platonem, Pythagoram, Aristotelem hunc, Chrysippum illum, me, et in universum omnes, nec solemnitate permittente, neque ulla privatim a nobis laesus injuria. Haberet enim sa-

τῷ τὸ πρᾶγμα, εἰ ἀμυνόμενος, ἀλλὰ μὴ ἄρχων αὐτὸς [e]) ἔδρα- p. 596.
σε. καὶ τὸ [d]) πάντων δεινότατον, ὅτι ταῦτα ποιῶν, καὶ ὑπὸ
τὸ σὸν ὄνομα, ὦ Φιλοσοφία, ὑποδύεται· καὶ ὑπελθὼν τὸν
διάλογον ἡμέτερον οἰκεῖον [e]) ὄντα, τούτῳ ξυναγωνιστῇ καὶ
ὑποκριτῇ χρῆται καθ' ἡμῶν· ἔτι καὶ Μένιππον ἀναπείσας
ἑταῖρον ἡμῶν ἄνδρα ξυγκωμῳδεῖν αὐτῷ τὰ πολλά· ὃς μόνος
οὐ πάρεστιν, οὐδὲ κατηγορεῖ μεθ' ἡμῶν, προδοὺς τὸ κοινόν.
Ἀνθ' ὧν ἁπάντων ἄξιόν ἐστιν αὐτὸν ὑποσχεῖν τὴν δίκην. ἢ τί p. 597.
γὰρ ἂν εἰπεῖν ἔχοι [f]), τὰ σεμνότατα διασύρας [g]) ἐπὶ τοσούτων 27
μαρτύρων; χρήσιμον γοῦν καὶ πρὸς ἐκείνους τὸ τοιοῦτον, εἰ
θεάσαιντο αὐτὸν κολασθέντα, ὡς μηδὲ ἄλλος τις ἔτι καταφρο-
νοίη φιλοσοφίας. ἐπεὶ τό γε τὴν ἡσυχίαν ἄγειν, καὶ ὑβριζόμενον
ἀνέχεσθαι, οὐ μετριότητος, ἀλλ' ἀνανδρίας, καὶ εὐηθείας [h])
εἰκότως ἂν νομίζοιτο. τὰ μὲν [i]) γὰρ τελευταῖα, τίνι φορητά;
ὃς καθάπερ ἀνδράποδα [k]) παραγαγὼν ἡμᾶς ἐπὶ τὸ πωλητή-

c) αὐτὸς] „αὐτὸ O." d) καὶ τὸ] ὃ δὲ 2954. e) οἰκεῖον] „οἰκεῖον O. forsan οἴκοθεν *Solan.*" οἰκεῖον pro vulg. οἰκέτην habent etiam 3011. et Gorl. et edidit hinc *Schm.* Vid. Adnot. f) ἔχοι] „Sic habet O. ἔχῃ J. et reliquae." g) διασύρας] Sic e Gorl. et O. rescripsimus pro vulg. διασύρων. h) οὐ μετριότητος, ἀλλ' ἀνανδρίας, καὶ εὐηθείας] οὐ μετριότης, ἀλλ' ἀνανδρία, καὶ εὐήθεια 2954. quod recte improbat *Belin.* i) τὰ μὲν] „Abest μὲν in O." τὰ δὲ omisso γὰρ Gorl. k) ἀνδράποδα] τὰ praefigunt 2954. 3011. *Belino* probante.

ne ea res veniam, si defendens injurias, non ultro laedens hoc faceret. Omnium vero indignum maxime illud est, quod haec cum agat, tuum tamen, Philosophia, nomen subit; et conciliato sibi dialogo, familiari nostro, certaminis adjutore actoreque contra nos utitur; qui insuper Menippo persuaserit, nostro sodali, ut comoedias frequenter secum agat, qui solus non adest, neque accusat nobiscum, communis causae proditor. Pro quibus rebus omnibus poenas illum subire aequum est. Nisi forte habet, quod contradicat, homo res gravissimas tot sub testibus traducens: utile igitur etiam hisce tale supplicium, si puniri istum videant, ne quis alius in posterum philosophiam contemnat: quandoquidem si nunc quiescamus, et feramus injurias, ea non jam moderatio, sed ignavia et inscitia videatur merito. Ultima enim illa cui tolera-

p. 597 ριον, καὶ κήρυκα ἐπιστήσας, ἀπημπόλησεν [l]), ὥς φασι, τοὺς μὲν, ἐπὶ πολλῷ [m]), ἑνίους δὲ, μνᾶς Ἀττικῆς· ἐμὲ δ', ὁ πανπονηρότατος [n]) οὗτος, δύ' ὀβολῶν· οἱ παρόντες δ' ἐγέλων. ἀνθ' ὧν γε αὐτοί τε ἀνεληλύθαμεν ἀγανακτήσαντες, καὶ σὲ ἀξιοῦμεν τιμωρήσειν [o]) ἡμῖν, τὰ αἴσχιστα ὑβρισμένοις.

28 *ANAB.* [p]) Εὖγε, ὦ Διόγενες, ὑπὲρ ἁπάντων καλῶς, ὁπόσα ἐχρῆν, ἅπαντα εἴρηκας.

ΦΙΛ. [q]) Παύσασθε ἐπαινοῦντες· ἔγχει τῷ ἀπολογουμένῳ. σὺ δὲ, ὦ Παῤῥησιάδη, λέγε ἤδη ἐν τῷ μέρει· σοὶ [r]) γὰρ τὸ ὕδωρ ῥεῖ νῦν [s]). μὴ μέλλε οὖν.

p. 598. 29 *ΠΑΡΡ.* Οὐ πάντα μου [t]), ὦ Φιλοσοφία, κατηγόρησε Διογένης, ἀλλὰ τὰ πλείω, καὶ ὅσα [u]) ἦν χαλεπώτερα, οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθὼν παρέλιπεν. ἐγὼ δὲ τοσούτου δέω ἔξαρνος γε-

1) ἀπημπόλησεν] „Vid. notas.“ m) ἐπὶ πολλῷ] Sic rescripsi ex Ox. Vulg. ἐπὶ πολλῶν. Vid. Adnot. n) πανπονηρότατος] Haec, teste *Reitzio*, lectio est Ox. et Gorl. quoque, referente *Schmiedero*; quae magis placuit, quam, quae et ipsae per se bene habent, vulgata πονηρότατος, et quam e 2954. et 3011. *Belinus* et *Schmiederus* praetulerunt, παμπόνηρος, vel, ut *Schm.* scribere libuit, παμπονηρός. o) τιμωρήσειν] „τιμορ. Fl.“ τιμωρῆσαι conj. *Jens.* et *Reitz.* At vid. Adnot. Pro αἴσχιστα 2954. habet ἔσχατα, cui favet *Bel.* p) *ANAB.*] „Φιλο. J. male, cum reliquis; sed prius recte habent L. *Vorst. Em.* et Par.“ q) *ΦΙΛ.*] „Deest in B. 2. male. *ΦΙΛ.* Fl. J. Par.“ r) σοὶ] „ἴσθι O.“ s) ῥεῖ νῦν] „νῦν ῥεῖ O.“ t) μου] „μοι O.“ u) καὶ ὅσα] Ita J. In reliquis, etiam *Reitz.*, deest καί. Sed reperitur in 2954. et 3011. et hinc recepit *Schm.* Probabile est, etiam in O. inveniri.

bilia? cum mancipiorum instar in forum nos productos, praecone constituto, alios, ut narrant, magno, quosdam vero mina Attica, me quidem pessimus duobus obolis, cum risu praesentium, vendidit. Quibus de causis et ipsi indignabundi in vitam rediimus, et te rogamus, ut vicem nostram ulciscaris, qui turpissimis contumeliis sumus adfecti.

Rev. Euge, Diogenes, praeclare, quae opus erant, omnia pro omnibus dixisti.

Phil. Desinite laudare: infunde jam caussam dicturo. Tu vero, Parrhesiade, nunc vicissim dicito: tua nunc aqua fluit; noli ergo cunctari.

Parrh. Non omnia contra me dixit, o Philosophia, Diogenes: sed pleraque, et difficiliora quidem, nescio qua re motus praetermisit. Ego vero tantum ab-

νέσθαι, ὡς οὐκ εἶπον αὐτὰ, ἢ ἀπολογίαν τινὰ μεμελετηκὼς p. 598.
ἀφῖχθαι, ὥστε καὶ εἴ τινα ἢ αὐτὸς οὗτος [x]) ἀπεσιώπησεν, ἢ ἐγὼ, μὴ πρότερον ἔφθην [y]) εἰρηκὼς, νῦν προσθήσειν μοι δοκῶ· οὕτω γὰρ ἂν μάθοις οὕστινας ἀπεκήρυττον, καὶ κακῶς ἠγόρευον, ἀλαζόνας καὶ γόητας ἀποκαλῶν. καί μοι μόνον τοῦτο παραφυλάττετε, εἰ ἀληθῆ περὶ πάντων [z]) ἐρῶ. εἰ δέ τι βλάσφημον, ἢ τραχὺ φαίνοιτο ἔχων ὁ λόγος, οὐ τὸν διελέγχοντα ἐμὲ, ἀλλ' [a]) ἐκείνους ἂν οἶμαι δικαιότερον αἰτιᾶσθαι, τὰ τοιαῦτα ποιοῦντας. ἐγὼ γὰρ ἐπειδὴ τάχιστα [b]) ξυνεῖδον ὁπόσα τοῖς ῥητορεύουσι τὰ δυσχερῆ ἀναγκαῖον προσεῖναι, ἀπάτην, καὶ ψεῦδος, καὶ θρασύτητα, καὶ βοὴν, καὶ ὠθισμοὺς, καὶ μυρία ἄλλα· ταῦτα μὲν, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, ἀπέφυγον, ἐπὶ δὲ τὰ σὰ, ὦ Φιλοσοφία, καλὰ ὁρμήσας [c]), ἠξίουν ὁπόσον ἔτι μοι λοιπὸν τοῦ βίου, καθάπερ ἐκ ζάλης, καὶ κλύδωνος, ἐς εὔδιόν τινα λιμένα ἐκπλεύσας, ὑπὸ σοὶ [d]) σκεπόμενος, κα-

x) οὗτος] „Deesse hoc verbum in Fl. notat *Solanus* ad marg. *Junt.*, in marg. vero *Hag.* ait αὐτὸς deesse in Fl.“ y) ἔφθην] „ἔφην J. et Fl ἔφασα O. ἐφθην Par. B. 2. H. et P.“ ἔφθασα 2954 3011. quod praestare ait *Bel.* atque recepit *Schm.* Utraque forma utitur *Lucianus:* vid. Indic. Neque aueo h. l. probam lectionem vulgatam mutandam censui. z) πάντων] αὐτῶν 2954. 3011. *Schm.* a) ἀλλ'] Ita *Schm.* e 3011. pro vulg. ἀλλά. b) τάχιστα] „ταῦτα E. P. L. J.“ c) ὁρμήσας] Vitium per tot manus totque secula propagatum ὡρμῆσας emendari tandem jussit *Jo. Seager.* Class. Journ. XVII. a. 1814. p. 161. d) σοὶ] σοῦ 2954. *Bel.*

est ut ea negem me dixisse, aut meditatus eorum defensionem huc venerim, ut statuerim, si quid aut iste ipse reticuit, aut ego dicere nondum occupavi, nunc jam adjicere: ita enim intelligas, quos ego homines praeconio vendiderim, quibus male, superbos et impostores appellando, dixerim. Et ad hoc mihi unum attendite, si vera de omnibus dicam. Si quid vero maledicum aut asperum habere videatur oratio; non me, qui arguo, sed illos accusare aequius arbitror, qui talia faciunt. Equidem cum primum perspexissem, quae dura necessario inesse debeant caussidicis, deceptionem, mendacium, audaciam, clamorem, conflictationes, et sexcenta alia; ab his, ut decebat, refugiens, animum ad ea, quae tu pulchra habes, o Philosophia, appuli, optavique, si quid reliquum mihi vitae esset, tanquam ex procella et aestu in serenum quendam

p. 598. ταβιῶναι. Καὶπειδὴ μόνον παρέκυψα ἐς τὰ ὑμέτερα, σὲ μὲν, 30 ὥςπερ ἀναγκαῖον ἦν, καὶ τούςδε ἅπαντας, ἐθαύμαζον, ἀρίστου βίου νομοθέτας ὄντας καὶ τοῖς ἐπ' αὐτὸν [e]) ἐπειγομένοις
p. 599. χεῖρα ὀρέγοντας, τὰ κάλλιστα καὶ ξυμφορώτατα [f]) παραινοῦντας, εἴ τις μὴ παραβαίνοι [g]) αὐτὰ, μηδὲ διολισθάνοι· ἀλλ' ἀτενὲς ἀποβλέπων ἐς τοὺς κανόνας, οὓς προτεθείκατε, πρὸς τούτους ῥυθμίζοι [h]), καὶ ἀπευθύνοι τὸν ἑαυτοῦ βίον· ὅπερ, 31 νὴ Δία, καὶ τῶν καθ' ἡμᾶς [i]) αὐτοὺς ὀλίγοι ποιοῦσιν. Ὁρῶν δὲ πολλοὺς οὐκ ἔρωτι φιλοσοφίας ἐχομένους, ἀλλὰ δόξης μόνον τῆς ἀπὸ τοῦ πράγματος ἐφιεμένους, καὶ [k]) τὰ μὲν πρόχειρα ταῦτα, καὶ δημόσια, καὶ ὁπόσα παντὶ μιμεῖσθαι ῥᾴδιον, εὖ μάλα ἐοικότας ἀγαθοῖς ἀνδράσι, τὸ γένειον λέγω, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολήν. ἐπὶ δὲ τοῦ βίου, καὶ τῶν πραγμάτων ἀντιφθεγγομένους τῷ σχήματι, καὶ τἀναντία ὑμῖν [l]) ἐπιτηδεύοντας, καὶ διαφθείροντας τὸ ἀξίωμα τῆς ὑποσχέσεως,

e) αὐτὸν] αὐτοὺς 2954. *Belin.* f) ξυμφορώτατα] συμφέροντα 3011. glossema, judice *Belino.* g) παραβαίνοι] „παραβαίνει Fl. male. H. et reliquae recte —οι.“ h) ῥυθμίζοι] „ῥυθμίζει Fl. Sed P. Par. et H. etc. —οι recte.“ Modo τούτοις 2954. inepte. i) ἡμᾶς] „ὑμᾶς L. male. nihil mutant Fr. et ceterae.“ k) ἐφιεμένους, καὶ] Haec verba, quae vulgo absunt, inserui e 2954. l) ὑμῖν] „ἡμῖν male J. Par. H. B. 2. Fr. Fl. Sed ὑμῖν recte P. L.“ Etiam A. 1. 2. B. 1. ἡμῖν, absurde.

portum invectus, sub tua tutela transigere. Deinde cum vix inspexissem res vestras, te quidem, quod necesse erat, et hosce omnes admirabar, vitae beatae legislatores, et manum festinantibus ad eam porrigentes, honestissimis praeceptis proponendis utilissimisque, si quis ab iis non discedat, neque vestigio fallente labatur, sed intentis in regulas a vobis propositas oculis, ad illas componat vitam suam ac dirigat, quod me hercules vestrorum etiam aemulorum (*nostrorum etiam aequalium*) pauci faciunt. Cum vero viderem multos non amore philosophiae captos, sed sola, quae ab illo negotio sperari potest, gloria ductos, promtis istis et publicis, quaeque imitari unicuique facile est, satis bene referre viros bonos, barbam dico, incessum, et amictum; vita vero et actionibus contradicere habitui, et contraria vestris studia habere, dignitatemque professionis corrumpere: indignabar e-

ἠγανάκτουν· καὶ τὸ πρᾶγμα ὅμοιον ἐδόκει μοι, καθάπερ ἂν εἴ τις ὑποκριτὴς τραγῳδίας, μαλθακὸς αὐτὸς ὢν, καὶ γυναικίας [m]), Ἀχιλλέα, ἢ Θησέα, ἢ καὶ τὸν Ἡρακλέα ὑποκρίνοιτο αὐτὸν, μήτε βαδίζων, μήτε φθεγγόμενος [n]) ἡρωϊκὸν, ἀλλὰ θρυπτόμενος ὑπὸ τηλικούτῳ προσωπείῳ· ὃν οὐδ' ἂν [o]) ἡ Ἑλένη ποτὲ, ἢ Πολυξένη ἀνάσχοιτο πέρα τοῦ μετρίου αὐταῖς προσεοικότα· οὐχ ὅπως ὁ Ἡρακλῆς ὁ Καλλίνικος, ἀλλά μοι δοκεῖ τάχιστ' ἂν ἐπιτρίψαι τῷ ῥοπάλῳ [p]) παίων τὸν τοιοῦτον, αὐτόν τε, καὶ τὸ προσωπεῖον, οὕτως ἀτίμως κατατεθηλυσμένος [q]) πρὸς αὐτοῦ. Τοιαῦτα καὶ αἰτὸς ὑμᾶς πάσχοντας ὑπ' ἐκείνων ὁρῶν, οὐκ ἤνεγκα τὴν αἰσχύνην τῆς ὑποκρίσεως, εἰ πίθηκοι ὄντες, ἐτόλμησαν ἡρώων προσωπεῖα περιθέσθαι [r]), p. 599. p. 600. ἢ τὸν ἐν Κύμῃ ὄνον μιμήσασθαι· ὃς λεοντῆν περιβαλλόμενος, ἠξίου λέων αὐτὸς εἶναι, πρὸς ἀγνοοῦντας τοὺς Κυμαίους ὀγκώμενος μάλα τραχὺ, καὶ καταπληκτικόν· ἄχρι δή τις αὐτὸν ξένος καὶ λέοντα ἰδὼν καὶ ὄνον πολλάκις ἤλεγξε, καὶ ἀπεδίωξε

m) γυναικίας] „γυναικεῖος J. verum prius exhibent Par. H. Fl. B. 2. S." Et 3011. γυναικεῖος. n) φθεγγόμενος] βοῶν 3011. Gorl. lepidum glossema. o) οὐδ' ἂν] οὐδὲ neglecto ἂν 3011. p) ἀλλά μοι δοκεῖ τάχιστ' ἂν ἐπιτρίψαι τῷ ῥοπάλῳ] ἀλλά, μοι δοκεῖ, τάχιστ' ἂν ἐπιτρίψαιτο ῥοπάλῳ conj. *Schm.* q) κατατεθηλυσμένος] „Sic H. B. 2. Fr. Fl." Sic et B. 1. Ald. 1. 2. Sed κατατεθηλυμμένος 3011. κατεθηλυμμένος Gorl. καταθηλυνόμενος 2954. Vid. Adnot. r) περιθέσθαι] ἐπιτίθεσθαι 3011.

quidem, videbaturque negotium illi simile, si quis actor Tragicus, mollis atque effeminatus, Achillem, aut Thesea, aut ipsum Herculem agens, nec incessu utatur neque voce heroica, sed sub tanta persona fractas delicias faciat: quem neque Helena quondam, neque Polyxena ferret, ultra modum sibi similem; nedum ille decorus victoriis Hercules: qui videtur mihi mox cum ipsa persona actorem talem sua clava elisurus, a quo ignominiose adeo in feminam fractus esset. Huic similem injuriam ab illis cum fieri vobis cernerem, non tuli illam histrioniae turpitudinem, simios hosce Heroum personas induere ausos, et Cumanum illum asinum imitari, qui leoninam indutus postulabat ipse leo esse, cum apud ignaros ejus rei Cumanos asperos terribilesque ruditus ederet, donec illum peregrinus, qui et leonem saepe et asinum vidisset, redar-

p. 600. παίων τοῖς ξύλοις. ὃ δὲ μάλιστά μοι δεινὸν, ὦ Φιλοσοφία, κατεφαίνετο, τοῦτο ἦν. οἱ γὰρ ἄνθρωποι [s]), εἴ τινα τούτων [t]) ἑώρων πονηρὸν, ἢ ἄσχημον ἢ ἀσελγές τι ἐπιτηδεύοντα, οὐκ ἔστιν ὅστις οὐ φιλοσοφίαν αὐτὴν ᾐτιᾶτο, καὶ τὸν Χρύσιππον εὐθὺς, ἢ Πλάτωνα, ἢ Πυθαγόραν, ἢ ὅτου αὐτὸν [u]) ἐπώνυμον ὁ διαμαρτάνων ἐκεῖνος ἐποιεῖτο, καὶ οὗ τοὺς λόγους [x])
p. 601. ἐποιεῖτο. καὶ ἀπὸ τοῦ κακῶς βιοῦντος, πονηρὰ περὶ ὑμῶν [y]) εἴκαζον, τῶν πρὸ πολλοῦ τεθνηκότων (οὐ γὰρ παρὰ ζῶντας ὑμᾶς ἡ ἐξέτασις αὐτοῦ [z]) ἐγίνετο, ἀλλ' ὑμεῖς [a]) μὲν ἐκ ποδῶν) ἐκεῖνον δὲ ἑώρων σαφῶς ἅπαντες δεινὰ καὶ ἄσεμνα ἐπιτηδεύοντα, ὥστε ἐρήμην ἡλίσκεσθε [b]) μετ' αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ
33 τὴν ὁμοίαν διαβολὴν συγκατεσπάσθε. Ταῦτα οὐκ ἤνεγκα ὁρῶν

s) οἱ γὰρ ἄνθρωποι] οὐ γὰρ οἱ ἄνθρωποι 2954. quod mirifice placuit *Belino*, subtilius explicatum. t) τούτων] „τοῦτον Par. J. H. τούτον Angl. Sed τούτων recte P. Fr. S. *Marcil.* et *Vorst.* τοιοῦτον.“ u) ὅτου αὐτὸν] „αὐτὸν J. Par. etc. male. τούτου τὸν Schol.“ ἢ τουτουῖ τοῦ *Διογένους τοῦ Κυνικοῦ τὸν ἐπώνυμον* — ἐποιεῖτο 2954. Vid. Adnot. cf. not. ad Schol. x) οὗ τοὺς λόγους] „οὗτος ψόγους P. ψόγους Angl. Vulgatam οὗ τ. λ. tuentur Edd.“ οὗ τοὺς λόγους 2954. Sic et A. 1. 2. Sed καὶ τοὺς λόγους B. 1. Prius ἐποιεῖτο ejici vult *Seyb.* Pro altero malunt ἐπονεῖτο *Guyet. Gron.* et *Belin.* προσεποιεῖτο *Brod.* et *Solan.* ἐνεπορεύετο *Jacobs.* et *Goellen.* ἐμιμεῖτο *Seager.* Vid. Adnot. y) ὑμῶν] „ἡμῶν J. male; ceterae ὑμῶν recte.“ Mox εἰκάζων 3011. z) ἐξέτασις αὐτοῦ] „Ita J. H. S. Fr. etc. Deerat αὐτοῦ in Par. sed restituimus ex reliquis.“ Deinceps ἐγίγνετο 3011. *Schm.* a) ὑμεῖς] „ὑμᾶς L. Nihil a vulg. abit A. et Fl.“ b) ἐρήμην ἡλίσκεσθε] αἱροίμην ἡλίσκεσθαι 3011.

gueret, et fustibus dolatum abigeret. Praeter caetera vero indignum hoc mihi, Philosophia, videbatur, quod nemo non hominum, si quem horum prave aut indecore, aut libidinose quidquam facere videret, ipsam statim philosophiam accusaret, et Chrysippum, aut Platonem, aut Pythagoram, aut cujuscunque se cognominem peccator ille ferret, disputationesque haberet. Itaque ab male illo vivente, male de vobis conjectabant, olim mortuis: neque enim ad vos viventes exigebatur: sed vos discesseratis e medio; illum vero aperte videbant omnes indigne et inhoneste se gerentem. Ita quasi deserto vos vadimonio cum illo damnati, et in simile cum illo crimen pertracti estis. Haec ego

ἔγωγε, ἀλλ' ἤλεγχον αὐτοὺς, καὶ διέκρινον ἀφ' ὑμῶν c). ὑμεῖς p. 601.
δὲ, τιμᾶν ἐπὶ τούτοις δέον, εἰς δικαστήριον ἄγετε. οὐκοῦν ἦν
τινα καὶ τῶν μεμυημένων ἰδὼν ἐξαγορεύοντα ταῖν θεαῖν d) τὰ
ἀπόῤῥητα, καὶ ἐξορχούμενον, ἀγανακτήσω, καὶ διελέγξω, ἐμὲ p. 602.
τὸν ἀσεβοῦντα e) ἡγήσεσθε εἶναι; ἀλλ' οὐ δίκαιον. ἐπεὶ καὶ
οἱ ἀθλοθέται f) μαστιγοῦν εἰώθασιν, ἢν τις ὑποκριτὴς, Ἀθη-
νᾶν, ἢ Ποσειδῶνα, ἢ τὸν Δία g) ὑποδεδυκὼς, μὴ καλῶς
ὑποκρίνοιτο, μηδὲ κατ' ἀξίαν τῶν θεῶν, καὶ οὐδέν h) που
ὀργίζονται αὐτοῖς ἐκεῖνοι i), ὅτι τὸν περικείμενον αὐτῶν τὰ
προσωπεῖα, καὶ τὸ σχῆμα ἐνδεδυκότα, ἐπέτρεψαν παίειν τοῖς
μαστιγοφόροις, ἀλλὰ καὶ ἥδοιντ' ἄν, οἶμαι, μᾶλλον k) μα-
στιγουμένων. οἰκέτην μὲν γὰρ, ἢ ἄγγελον l), μὴ δεξιῶς ὑπο-
κρίνασθαι, μικρὸν τὸ πταῖσμα· τὸν Δία m) δὲ, ἢ τὸν Ἡρα-
κλέα μὴ κατ' ἀξίαν ἐπιδείξασθαι τοῖς θεαταῖς, ἀποτρόπαιον

c) ὑμῶν] „ἡμῶν J. male." d) ταῖν θεαῖν] τοῖν θεαῖν 3011.
e) ἀσεβοῦντα] ἀδικοῦντα *Schm.* e *Schol.* et 3011. f) ἀθ-
λοθέται] ἀγωνοθέται 2954. *Belin. Schmieder.* Vid. Adnot.
g) τὸν Δία] „*Thom. Mag.* v. *Εἰσῆει* haec verba adducens
omittit articulum τόν." h) οὐδὲν] οὐδὴ Gorl. i) ἐκεῖ-
νοι] οἱ θεοὶ super ἐκεῖνοι scriptum in 2954. explicationis
gratia. Pro ὅτι ibid. διότι. k) ἥδοιντ' ἄν, οἶμαι, μᾶλ-
λον] Ita ex 2954. refinxi, monente *Jacobsio* Animadvv. ad
Achill. Tat. p. 597. pro vulg. ἥδοιντο ἄν, οἶμαι, μαστιγ. l)
ἄγγελον] τινα e 3011. addi vult *Belin.* et addit *Schm.* m)
τὸν Δία] „τὸ male Par. τὸν recte reliquae."

videns non tuli, sed redargui illos, et a vobis discrevi. At vos, qui honorem mihi ea de caussa debebatis habere, in jus me trahitis. Igitur si quem ego initiatorum observans, Dearum mysteria effutientem et extra sanctum illarum chorum impie saltantem, indignatus fuero, eumque redarguero; mene impium esse putabitis? injuste illud quidem: cum etiam sacrorum certaminum praesides flagris objurgare soleant, si quis histrio Minervae aut Neptuni, aut Jovis personam qui suscepit, non bene neque ex dignitate Deorum perferat; nec ideo illis irascantur Dii, quod personas suas gerentem, et habitu suo indutum, flagellis caedendum virgatoribus tradiderint; sed (*imo potius*) faveant, puto, vapulantibus. Nam servum aut nuntium parum dextre agere, parvus fuerit error: Jovem vero aut Herculem non pro dignitate demonstrare specta-

p. 602. 34 ὡς n) καὶ αἰσχρόν. Καὶ γὰρ αὖ καὶ τόδε πάντων ἀτοπώτατόν ἐστιν, ὅτι τοὺς μὲν λόγους ὑμῶν πάνυ ἀκριβοῦσιν οἱ πολλοὶ αὐτῶν, καθάπερ δὲ ἐπὶ τούτῳ μόνον ἀναγιγνώσκοντες αὐτοὺς,
p. 603. καὶ μελετῶντες, ὡς τἀναντία ἐπιτηδεύοιεν, οὕτω βιοῦσι. πάντα μὲν γὰρ ὅσα φασὶν, οἷον χρημάτων καταφρονεῖν, καὶ δόξης, καὶ μόνον τὸ καλὸν οἴεσθαι ἀγαθὸν, καὶ ἀόργητον εἶναι, καὶ τῶν λαμπρῶν τούτων ὑπερορᾷν o), καὶ ἐξ ἰσοτιμίας αὐτοῖς διαλέγεσθαι, καλὰ p), ὦ θεοὶ, καὶ σοφὰ, καὶ θαυμάσια λίαν q) ὡς ἀληθῶς. οἱ δὲ καὶ αὐτὰ ταῦτα ἐπὶ μισθῷ διδάσκουσι, καὶ τοὺς πλουσίους τεθήπασι, καὶ πρὸς τὸ ἀργύριον πεχήνασιν, ὀργιλώτεροι μὲν τῶν κυνιδίων ὄντες, δειλότεροι δὲ τῶν λαγωῶν r), κολακευτικώτεροι s) δὲ τῶν πιθήκων, ἀσελγέστεροι δὲ τῶν ὄνων, ἁρπακτικώτεροι t) δὲ τῶν γαλῶν, φι-

n) ὡς,] „Sic Edd. sed delevit comma post ὡς *Solanus*.“ Scribitur in antiquis ὣς, cum accentu et commate, nec sane inepte, quamquam *Solani* scripturam et interpunctionem et ego praeferam. *Jacobsii* conjectura ὅλως facile carebimus. Pro ἀποτρόπαιον in 2954. est τῶν ἀποτροπαίων. o) πάντα μὲν γὰρ — ὑπερορᾷν] In 2954. aliquantum immutatus legitur hic locus: τὸ μὲν γὰρ βιβλίον χρημάτων φησὶ, δεῖ καταφρονεῖν, καὶ δόξης, καὶ μόνον τὸ καλὸν ἀγαθὸν οἴεσθαι, καὶ μὴν τῶν λαμπρῶν τούτων ὑπερορᾷν. Sed talem orationem vel inconcinnitas, qua laborat, admodum molesta suspectam reddit. *Belinus* saltem καὶ μὴν recipiendum censet. p) καλὰ] ἀλλ' 2954. mendose. q) λίαν] λέγοντες Id. et mox ἀληθῶς A. 2. r) λαγωῶν] „λαγῶν Fl. Sed J. Par. H. etc. λαγωῶν.“ s) κολακευτικώτερα] „κολακικώτ. Fl.“ κολακευτικότ. B. 1. t) ἁρπακτικώτεροι] „Sic recte J. H. S. etc. Sed ἁρπακταιώτεροι male Par.“ ἁρπακτιώτ. B. 1.

toribus, mali ominis instar et turpe nimis fuerit. Rursus illud omnium est absurdissimum, quod dogmata quidem vestra studiose vulgus illorum exquirit; caeterum perinde vivunt, ac si ad hoc solum ea legerent, et meditarentur, ut contraria omnia sequantur. Quae enim dicunt omnia, exempli caussa, divitias gloriamque contemnere, et sola, quae bona sunt, honesta putare, et irae expertem esse, et splendidos hosce despicere, et tanquam cum aequalibus agere, pulchra, Dii boni! sunt et sapientia, et vere sane admiranda. Verum enimvero, isti mercede haec ipsa docent, et divites admirantur, et argento inhiant, et caniculis iracundiores sunt, et leporibus timidiores, magis adulatores quam simii, libidinosiores asinis, felibusque

λονεικότεροι δὲ τῶν ἀλεκτρυόνων [n]). τοιγαροῦν γέλωτα ὀφλι- p. 603.
σκάνουσιν, ὠθιζόμενοι ἐπὶ ταῦτα [x]), καὶ περὶ τὰς τῶν πλου-
σίων θύρας ἀλλήλους παραγκωνιζόμενοι [y]), καὶ δεῖπνα πο-
λυάνθρωπα δειπνοῦντες, καὶ ἐν αὐτοῖς τούτοις ἐπαινοῦντες
φορτικῶς, καὶ πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος ἐμφορούμενοι [z]), καὶ
μεμψίμοιροι φαινόμενοι, καὶ ἐπὶ τῆς κύλικος ἀτερπῆ καὶ ἀπω-
δὰ φιλοσοφοῦντες, καὶ τὸν ἄκρατον οὐ φέροντες. οἱ [a]) ἰδιῶ- p. 604.
ται δὲ, ὁπόσοι ξυμπίνουσι [b]), γελῶσι δηλαδὴ καὶ καταπτύου-
σι φιλοσοφίας, εἰ [c]) τοιαῦτα καθάρματα ἐκτρέφει. Τὸ δὲ πάν- 35
των αἴσχιστον, ὅτι μηδενὸς δεῖσθαι λέγων ἕκαστος αὐτῶν,
ἀλλὰ μόνον πλούσιον εἶναι τὸν σοφὸν κεκραγὼς, μικρὸν
ὕστερον αἰτεῖ προσελθών [d]), καὶ ἀγανακτεῖ μὴ λαβὼν, ὅμοιον,

u) ὀργιλώτεροι μὲν — ἀλεκτρυόνων] Haec omnia omissa sunt in 3011. x) ἐπὶ ταῦτα] ἐπ' αὐτὰ 3011. y) παραγκωνιζόμενοι] „Sic L. Angl. Ms. Gr. P. et marg. A. 1. W. vid. *Scholiast.*" Sic et 2954. et hinc *Schm.* monente *Belino* pro vulg. παρωθούμενοι. Idem Cod. 2954. modo pro περὶ τὰς τῶν πλ. θύρας exhibet περὶ τοὺς τῶν πλ. πυλῶνας, quod et ipsum *Schmiederus* adoptavit. z) ἐμφορούμενοι] ἐμπιπλάμενοι 2954. glossema genuinae. Eadem fere verba legas Diall. Deor. XVIII, 2. rem eandem in Nigrin. c. 25. et Timon. 54. 55. a) οἱ] abest ab A. 2. b) ξυμπίνουσι] ξυμπίονσι B. 1. per errorem. πάρεισι 2954. glossema, judice *Bel.* Mox absunt ab Gorl. γελῶσι et καί. c) εἰ] ὅτι 2954. „minus bene." *Belin.* d) αἰτεῖ προσελθὼν] προσελθὼν αἰτεῖ 2954. quam, meliorem *Belino* constructionem dictam, tacite arripuit *Schmiedegus.* Ergone etiam infra verba ὀλίγα αἰτῇ προσελθὼν transponenda censebis? Credibile scilicet, amicum prius accessisse, quam petierit.

rapaciores, et in contentionibus quam gallinacei galli pertinaciores. Itaque ludibrium debent, cum circa ista conflictantur, et circa divitum januas alii alios detrudunt, et celebriores coenas frequentant, et in illis ipsis sine more modoque laudant, et ultra decus se ingurgitant, seque attributa sibi parte non contentos produnt, et in vino insuavia quaedam atque absurda philosophantur, et merum non continent. Idiotae autem quotquot convivae sunt, rident scilicet, et despuunt philosophiam, talia quae purgamenta educat. Quod vero turpissimum omnium est, nulla se re indigere unusquisque eorum cum dicat, sed solum divitem esse sapientem clamet, paullo post rogandi caussa accedit, et, nisi acceperit, indignatur: non aliter quam si quis in

p. 604. ὡς εἴ τις ἐν βασιλικῷ σχήματι ὀρθὴν τιάραν ἔχων καὶ διάδημα, καὶ τἆλλα ὅσα βασιλείας γνωρίσματα, προσαιτοίη, τῶν e) ὑποδεεστέρων δεόμενος. ὅταν μὲν οὖν αὐτούς τι δέῃ λαμβάνειν f), πολὺς ὁ περὶ τοῦ κοινωνικὸν εἶναι δεῖν λόγος, καὶ, ὡς ἀδιάφορον ὁ πλοῦτος, καὶ, τί γὰρ τὸ χρυσίον, ἢ τὰργύριον; οὐδὲν τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων g) διαφέρον. ὅταν δέ τις ἐπικουρίας δεόμενος ἑταῖρος ἐκ παλαιοῦ h), καὶ φίλος ἀπὸ πολλῶν i), ὀλίγα αἰτῇ προσελθών, σιωπή, καὶ ἀπορία, καὶ ἀμαθία, καὶ παλινῳδία τῶν λόγων k) πρὸς τὸ ἐναντίον. οἱ δὲ πολλοὶ περὶ φιλίας ἐκεῖνοι λόγοι, καὶ ἡ ἀρετὴ, καὶ τὸ καλὸν, οὐκ οἶδ' ὅποι ποτὲ l) οἴχεται πάντα m) ταῦτα ἀποπτάμενα, πτερόεντα ὡς ἀληθῶς ἔπη, μάτην ὁσημέραι πρὸς αὐτῶν
p. 605. 36 ἐν ταῖς διατριβαῖς σκιαμαχούμενα. Μέχρι γὰρ τούτου, φίλος

e) προσαιτοίη, τῶν] προσαίτης ὢν φάνοιτο, καὶ τῶν 2954. incerti auctoris verba, quae tamen ob Atticismi quendam speciem mirifice *Belino* placuerunt. f) ὅταν μὲν οὖν αὐτούς τι δέῃ λαμβάνειν] ὅταν μὲν οὖν λαβεῖν αὐτοὺς δέῃ 2954. „minus bene." *Belin.* g) ψηφίδων] ψήφων 2954. 3011. Omnem locum olim male ita distinctum ediderunt: — ὁ πλοῦτος. καὶ τί γὰρ τὸ χρυσίον, ἢ τὰργύριον, οὐδὲν τῶν ἐν τ. αἰγ. ψηφ. διαφέρον; h) παλαιοῦ] παλεοῦ A. 2. i) ἀπὸ πολλῶν] ἀπ' ὀλίγων 3011. „vitiose." *Belin.* k) λόγων] δογμάτων 2954. manifestum glossema, quod *Schm.* supra c. 23. perperam in textum recepit. l) ὅποι ποτὲ] „ὅποι τότε P. L. nihil vero mutant Fl. et S." Hae scilicet, ut et *Reitz.* ὅπη ποτέ. Verum recte ὅποι 2954. et 3011. et hinc *Schmied.* m) πάντα] „πάντως Par. J. H. S. Fl. Sed πάντα L." πάντας B. 1. sed πάντως A. 1. 2. Post οἴχεται sponte deleri incommodum comma.

regio habitu tiaram rectam gerens ac diadema, et reliqua quotquot sunt insignia regni, mendicet, rogans a tenuioribus. Cum igitur ipse sperat aliquid accipere, multa de bonorum inter sapientes communione disputatio, et quam res sit indifferens divitiae, et: quid enim, inquit, aurum est vel argentum? nihil sane calculis in litore distat. Si vero opis indigus sodalis vetus, et a longo tempore amicus accedens paullum quiddam roget, silentium, aestus, inscitia, et verborum illorum in contrariam sententiam retractatio. Multae autem illae de amicitia disputationes, et virtus, et honestum, nescio quo abiere haec omnia, avolando, volucria vere verba, quibus temere quotidie in scholis suis umbratiles pugnas ludunt. Eo enim us-

ἕκαστος αὐτῶν, ἐς ὅσον ἂν μὴ ἀργύριον, ἢ χρυσίον ἢ προ- p. 605.
κείμενον ἐν τῷ μέσῳ. ἢν δέ τις ὀβολὸν ἐπιδείξηται n) μόνον,
λέλυται μὲν ἡ εἰρήνη, ἄσπονδα δὲ καὶ ἀκήρυκτα πάντα· καὶ
τὰ βιβλία ἐξαλήλιπται o), καὶ ἡ ἀρετὴ πέφευγεν, οἷόν τι καὶ
οἱ κύνες πάσχουσιν. ἐπειδάν τις ὀστοῦν ἐς μέσους αὐτοὺς ἐμ-
βάλῃ, ἀναπηδήσαντες δάκνουσιν ἀλλήλους, καὶ τὸν προαρπά-
σαντα τὸ ὀστοῦν ὑλακτοῦσι. λέγεται δὲ καὶ βασιλεύς τις Αἰγύ-
πτιος, πιθήκους ποτὲ πυῤῥιχίζειν διδάξαι, καὶ τὰ θηρία (μι-
μηλότατα p) δέ ἐστι τῶν ἀνθρωπίνων) ἐκμαθεῖν τάχιστα καὶ
ὀρχεῖσθαι, ἁλουργίδας ἀμπεχόμενα, καὶ προσωπεῖα περικείμε-
να. καὶ μέχρι πολλοῦ εὐδοκιμεῖν τὴν θέαν, ἄχρι δή τις θεατὴς
ἀστεῖος, κάρυα q) ὑπὸ κόλπον ἔχων, ἀφῆκεν ἐς τὸ μέσον·
οἱ δὲ πίθηκοι, ἰδόντες, καὶ ἐκλαθόμενοι τῆς ὀρχήσεως, τοῦθ' r)
ὅπερ ἦσαν, πίθηκοι ἐγένοντο ἀντὶ πυῤῥιχιστῶν, καὶ ξυνέτρι-
βον τὰ προσωπεῖα, καὶ τὴν ἐσθῆτα κατεῤῥήγνυον, καὶ ἐμάχον-
το περὶ τῆς ὀπώρας s) πρὸς ἀλλήλους· τὸ δὲ σύνταγμα τῆς

n) ἐπιδείξηται] ἐπιδείξῃ 3011. quod *Bel.* probat, sed injuria: neglexerat enim librarius ultimae syllabae compendium. o) ἐξαλήλιπται] „ἐξαλήλιπται J. Par. H. S. etc. male. ἐξήλιπται B. 2. Sed ἐξαλήλειπται recte in Catapl. c. 24. habebant Edd.“ Minime. Vid. Adnot. p) μιμηλότατα] μιμηλώτατα B. 1. solenne vetustarum Edd. vitium. q) κάρυα] ὀπώρας 2954. Deinceps ὑπὸ κόλπον malle videtur *Solan.* Sed vid. Adnot. r) τοῦθ'] καὶθ' A. 2. typorum vitium. s) ὀπώρας] τῶν καρύων addit 2954.

que unusquisque eorum amicus est, quoad argentum vel aurum in medio positum non fuerit. Si quis vero obolum unum ostenderit, ilicet rupta pax, ut nec jam foederi locus, nec praeconi sit securitas: libri deleti, fugit virtus. Canibus simile quiddam usu venit: si quis os in medios illos projecerit, exsiliunt, mordent invicem, eumque, qui os praeripuit, allatrant. Dicitur autem rex etiam aliquis Aegyptius simios quondam docuisse saltare Pyrrhicham, easque bestias (facillime autem humanas imitantur actiones) didicisse celeriter, et saltasse in vestibus purpureis, et personatas, diuque probatum spectaculum; donec spectator aliquis urbanus (*festivus*), qui nuces in sinu gereret, projiceret eas in medium: tum vero simii, visa re, obliti saltationis, repente pro Pyrrhichistis simii, quod erant scilicet, facti, larvas contrivere, laceratisque vestibus de fructibus invicem depugnarunt; illa autem

p. 605. πυῤῥίχης [t]) διελέλυτο, καὶ κατεγελᾶτο ὑπὸ τοῦ θεάτρου [u]).
p. 606. 37 Τοιαῦτα καὶ οὗτοι ποιοῦσι. καὶ ἔγωγε τοὺς τοιούτους κακῶς ἠγόρευον, καὶ οὔ ποτε παύσομαι διελέγχων [x]), καὶ κωμῳδῶν. περὶ ὑμῶν [y]) δὲ, ἢ τῶν ὑμῖν παραπλησίων (εἰσὶ γὰρ, εἰσί τινες ὡς ἀληθῶς φιλοσοφίαν ζηλοῦντες [z]), καὶ τοῖς ὑμετέροις νόμοις ἐμμένοντες) μὴ οὕτω μανείην ἐγὼ, ὡς [a]) βλάσφημον εἰπεῖν τι, ἢ σκαιόν. ἢ τί γὰρ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι; τί γὰρ ὑμῖν τοιοῦτο βεβίωται; τοὺς δ' [b]) ἀλαζόνας ἐκείνους, καὶ θεοῖς ἐχθροὺς ἄξιον οἶμαι μισεῖν. ἢ σὺ γὰρ, ὦ Πυθαγόρα, καὶ Πλάτων, καὶ Χρύσιππε, καὶ Ἀριστότελες, τί φατε προσήκειν ὑμῖν τοὺς τοιούτους, ἢ οἰκεῖόν τι καὶ ξυγγενὲς *) ἐπιδείκνυσθαι τῷ βίῳ; νὴ Δία Ἡρακλῆς [c]), φασι, καὶ πίθηκος [d]).

t) τῆς πυῤῥίχης] „τοῖς πυῤῥίχοις male Fl. At P. Par. J. H. aliaeque vulgatam servant.“ u) τοῦ θεάτρου] τῶν θεατῶν 2954. explicationis caussa additum: τὸ θέατρον de *spectatoribus* vide Apol. pro Merc. Cond. c. 5. De Saltat. c. 72. Adv. Indoct. c. 9. ubi τὸ θέατρον et οἱ θεαταὶ promiscue leguntur. Cf. etiam *Courier.* ad Asin. p. 315. x) διελέγχων] ἐλέγχων 2954. y) ὑμῶν] „ἡμῶν Ex. Fl. male. Nihil vero mutant P. H. J. Par.“ z) ζηλοῦντες] ζητοῦντες 2954. „minus bene.“ *Belin.* a) ἐγὼ, ὡς] ἔγωγε, ἢ ὡς 2954. bene, inquit *Belin.* imo contra puram Graecitatem, quam cognoveris ex illis Junonis verbis Diall. Deor. V, 3. ἐγὼ δὲ μὴ οὕτω μανείην, ὡς τὰ χείλη προσενεγκεῖν etc. Deinceps βλάσφυμον ostendit A. 2. b) τοὺς δ'] „Particula δὲ abest ab J. et B. 2. Ceterae omnes eam habent.“ Etiam B. 1. *) οἰκεῖόν τι καὶ ξυγγενὲς] οἰκεῖόν τε καὶ ξυγγ. conj. *T. F. Benedict.* Vid. Adnott. c) Ἡρακλῆς] „Ἡρακλεῖς J. Sed Schol. et Edd. omnes Ἡρακλῆς. d) πίθηκος] „In J. Par. S. etc.

Pyrrhiches institutio dissoluta risui fuit spectatoribus. Talia igitur hi quoque faciunt. Talibus ego maledixi, nec unquam desinam convincere illorum fraudes, ipsosque ridendos propinare: de vobis vero vestrûmque similibus, (sunt enim, sunt quidam vere sectantes philosophiam, legumque vestrarum observantes) absit a me insania illa, ut contumeliosum quidquam, aut sinistrum dicam. Aut quid habeam dicere? quid enim horum simile est in vita vestra? At insolentes illos et Diis invisos odio persequi, puto, fas est. Nisi forte tu, Pythagora, et Plato, et Chrysippe, et Aristoteles, ad vos pertinere quidquam dicetis tales, aut proprium quidquam vestrum et cognatum vita sua demonstrare: quanta scilicet Herculi cum simia necessitudo

ἢ διότι πώγωνας ἔχουσι, καὶ φιλοσοφεῖν φάσκουσι [e]), καὶ σκυ- p. 606.
θρωποί εἰσι, διὰ τοῦτο χρὴ ὑμῖν εἰκάζειν αὐτούς; ἀλλ' ἤνεγκα
ἄν εἰ πιθανοὶ γοῦν ἦσαν καὶ ἐπὶ τῆς ὑποκρίσεως αὐτῆς. νῦν δὲ
θᾶττον ἄν γὺψ ἀηδόνα μιμήσαιτο, ἢ οὗτοι φιλοσόφους. εἴρηκα
τὰ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ὁπόσα εἶχον. σὺ δὲ, ὦ Ἀλήθεια [f]), μαρτύρει
πρὸς αὐτούς, εἰ ἀληθῆ ἐστι.

ΦΙΛ. Μετάστηθι, ὦ Παῤῥησιάδη, ποῤῥωτέρω ἔτι. τί p. 607.
ποιῶμεν ἡμεῖς; πῶς ὑμῖν εἰρηκέναι ἀνὴρ ἔδοξεν; 38

ΑΛΗΘ. [g]) Ἐγὼ μὲν, ὦ Φιλοσοφία, μεταξὺ λέγοντος
αὐτοῦ, κατὰ τῆς γῆς δῦναι ηὐχόμην· οὕτως ἀληθῆ πάντα εἶ-
πεν. ἐγνώριζον γοῦν ἀκούουσα ἕκαστον τῶν ποιούντων αὐτὰ [h]),
καφήρμοζον μεταξὺ τοῖς λεγομένοις, τοῦτο μὲν, ἐς τόνδε·
τοῦτο δὲ, ὁ δεῖνα ποιεῖ. καὶ ὅλως, ἔδειξε τοὺς ἄνδρας ἐναρ-
γῶς, καθάπερ ἐπί τινος γραφῆς τὰ πάντα προσεοικότας [i]),

hoc vocabulum majuscula litera inchoabatur, ac si nomen proprium esset." Sic et in A. 1. 2. B. 1. e) *φάσκουσι*] „*ἀσκοῦσι* J. Par. et reliquae omnes, male. Sed recte *φάσκουσι* A. G. P. L. et Angl. Ms. Gr." *διδάσκουσι* 3011. et Gorl. in quo posteriore etiam desunt, quae sequuntur: *καὶ σκυθρωποί εἰσι.* f) *σὺ δὲ, ὦ Ἀλήθεια*] Haec, et quae sequuntur, in Cod. 2954. *Philosophiae* adscribuntur, quod *Belinus* adoptat, sine idonea caussa. g) *ΑΛΗΘ.*] „*ΑΡ.* Edd. nec quidquam mutant Codd. Sed correxerat tamen *ΑΛΗΘ. Solanus.*" Reperitur sic vere in 2954., unde, *Belino* suadente, *Schmiederus* rectum restituit nomen: idem consilium secutus fuerat in versione *Wielandius.* h) *αὐτὰ*] *αὐτὸ* 3011. i) *προσεοικότας*] *ἐοικότας* 3011. Gorl. *Schm.*

est. An forte quod barbas submittunt, et philosophari se praedicant, et truci vultu sunt, propter haec vobis adsimilare illos oportet? Equidem ferrem illos, si in ipsa illa histrionia probabiles essent. Jam vero facilius lusciniam vultur imitetur, quam isti philosophos. Dixi pro me, quae habebam. Jam tu, Veritas, testimonium apud hosce perhibe, si vera sint.

Phil. Longius hinc, Parrhesiade, recede interim. Nos quid faciamus? quomodo dixisse vobis videtur?

Verit. Equidem, Philosophia, illo dicente terram mihi hiscere optabam *prae pudore:* adeo vera dicebat omnia. Agnoscebam enim inter audiendum unumquemque, qui ista faceret; et referebam, dum dicerentur, illud quidem ad hunce; hoc vero ille, inquiebam, facit. Et omnino ostendit homines dilucide, ut in pictura quadam similes

p. 607. οὐ τὰ σώματα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰς ψυχὰς αὐτὰς ἐς τὸ ἀκριβέστατον [k]) ἀπεικάσας.

ΣΩΦΡ. [l]) Κἀγὼ πάνυ ἡρυθρίασα, ὦ Ἀλήθεια.

ΦΙΛ. Τμεῖς δὲ, τί φατέ;

ΑΝΑΒ. Τί δὲ [m]) ἄλλο, ἢ ἀφεῖσθαι αὐτὸν τοῦ ἐγκλήματος, καὶ φίλον ἡμῖν, καὶ εὐεργέτην ἀναγεγράφθαι [n]); τὰ γοῦν τῶν Ἰλιέων ἀτεχνῶς πεπόνθαμεν, τραγῳδόν [o]) τινα τοῦτον ἐφ' ἡμᾶς κεκινήκαμεν, ᾀσόμενον τὰς Φρυγῶν ξυμφοράς. ᾀδέτω γοῦν, καὶ τοὺς θεοῖς ἐχθροὺς ἐκτραγῳδείτω.

p. 608. ΔΙΟΓ. Καὶ αὐτὸς, ὦ Φιλοσοφία, πάνυ ἐπαινῶ τὸν ἄνδρα, καὶ ἀνατίθεμαι τὰ κατηγορούμενα, καὶ φίλον ποιοῦμαι αὐτὸν, γενναῖον ὄντα.

k) ἐς τὸ ἀκριβέστατον] ἐπ' ἀκριβέστατα 2954. l) ΣΩΦΡ.] Ita notavimus nomen loquentis cum *Belin.* et *Schmied.* e 2954. et a verbis demum ὑμεῖς δὲ sermonem inchoavimus *Philosophiae*, cui vulgo haec conjuncta tribuebantur. Pro vulg. ὦ Ἀρετὴ, quod ortum fuerat ex male notatis superioribus verbis, (*AP.*) jam, quum ibi correxerimus ΑΛΗΘ. et hic ut corrigeremus ὦ Ἀλήθεια, necesse erat. m) Τί δὲ] τί δαὶ 3011. *Belin. Schm.* n) ἀναγεγράφθαι] „ἀνεγράφθαι Coll. Prius servant H. Fl. etc." Consentiunt etiam A. 1. 2. et B. 1. in ἀναγεγράφθαι. Sed 2954. dat ἀναγράφεσθαι, ut Schol., unde *Belinus* fieri vult ἀναγράψεσθαι, mire corrumpens optimam, quae vulgatur, Graecitatem. Nec *Schmiederus* prudenter egit, quod ἀναγράφεσθαι praetulit Usus ille Infinitivi Praeteriti ut elegantissimus, ita et *Luciano* admodum familiaris. Et quid de ἀφεῖσθαι cogites, ubi ἀναγεγράφθαι mutare in animum induxeris? o) τραγῳδόν] τραγῳδίαν 3011. „male." *Belin.*

per omnia, cum non corpora modo, sed ipsas quoque animas exquisitissima similitudine exprimeret.

Temper. Et ego plane erubescebam, o Veritas.

Phil. Vos autem quid dicitis?

Rev. Quid aliud, nisi absolvi illum a crimine oportere, et amicum nobis ac bene meritum in publico monumento scribi. Iliensium enim exemplo Tragoedum hunc in nos commovimus, qui Phrygum canat calamitates. Canat igitur, et illos Diis invisos tragoediis suis infamet.

Diog. Ipse quoque ego, Philosophia, laudo virum magnopere, et retracto crimina, eumque, ut virum fortem, amicum mihi adscisco.

ΦΙΛ. Εὖ ἔχει· πρόσιθι p), *ὦ Παῤῥησιάδη· ἀφιεμέν σε* p. 608.
τῆς αἰτίας, καὶ ἁπάσαις q) *κρατεῖς, καὶ τὸ λοιπὸν, ἴσθι ἡμέ-* 39
τερος ὤν.

ΠΑΡΡ. Προσεκύνησα r) *τήν γε πρώτην. μᾶλλον δὲ τραγικώτερον αὐτὸ ποιήσειν μοι δοκῶ· σεμνότερον γὰρ,*

Ὦ μέγα σεμνὰ Νίκα s), *τὸν ἐμὸν* — Eur. fir Phoen., Or. et Iphig. Taur.
βίοτον κατέχοις,
καὶ μὴ λήγοις στεφανοῦσα.

ΑΡΕΤ. Οὐκοῦν δευτέρου κρατῆρος ἤδη καταρχώμεθα, προσκαλῶμεν κἀκείνους, ὡς δίκην ὑπόσχωσιν, ἀνθ' ὧν εἰς ἡμᾶς ὑβρίζουσι. κατηγορήσει δὲ Παῤῥησιάδης ἑκάστου.

ΠΑΡΡ. t) *Ὀρθῶς, ὦ Ἀρετὴ, ἔλεξας· ὥστε σὺ, παῖ Συλλογισμὲ, κατακύψας ἐς τὸ ἄστυ, προσκήρυττε τοὺς φιλοσόφους.*

ΣΥΛΛ. Ἄκουε, σίγα· τοὺς φιλοσόφους ἥκειν ἐς ἀκρό- 40
πολιν ἀπολογησομένους ἐπὶ τῆς Ἀρετῆς, καὶ Φιλοσοφίας, καὶ Δικαιοσύνης u).

p) *Εὖ ἔχει· πρόσιθι*] Haec pro vulg. *εὖγε* cum *Belin.* et *Schm.* reposui e 2954. *Seyboldus* jam conjecerat in eundem sensum: *Ἔλθέ.* q) *ἁπάσαις*] „*ταῖς πάσαις* P. et marg. A. 1. W." r) *Προσεκύνησα*] „*προσενίκησα* L." Vocem vulgatam corruptam habet *Bel.* et edidit *Schm.* *προσενίκησα.* Vid. Adn. s) *σεμνὰ Νίκα*] Ita 2954. et *Schm.* pro communibus formis vulgatis *σεμνὴ Νίκη.* cujus necessitas non patet. t) *ΠΑΡΡ.*] *ΦΙΛ.* conj. *Jacobs.* u) *Δικαιοσύνης*] „Leg. *Δι-*

Phil. Bonum factum, *accede nunc,* Parrhesiade, solvimus te accusatione: vincis suffragiis omnibus, et, quod reliquum est, scito, te nostrum esse.

Parrh. Equidem initio jam adoravi. Jam vero Tragico magis orationis genere (id) faciendum videtur: augustius enim fuerit. Splendida, quaeso, Victoria,

me comitare tuum, viridi
nec parce coronae.

Virt. Igitur de altero jam cratere libemus, et vocemus etiam istos, ut poenas suarum in nos contumeliarum nobis persolvant. Accusabit unumquemque Parrhesiades.

Parrh. Bene istud, Virtus. Itaque tu, Syllogisme puer, despiciens in urbem, praeconio huc evoca philosophos.

Syll. Audi, tace. Veniunto philosophi in arcem caussam dicturi ad tribunal Virtutis, Philosophiae, Justitiae.

p. 608. *ΠΑΡΡ.* Ὁρᾷς; ὀλίγοι συνέρχονται [x]), γνωρίσαντες τὸ κήρυγμα. ἄλλως γὰρ [y]) δεδίασι τὴν δίκην. οἱ πολλοὶ δὲ αὐ-
p. 609. τῶν, οὐδὲ σχολὴν ἄγουσιν, ἀμφὶ τοὺς πλουσίους ἔχοντες. εἰ δὲ βούλει πάντας ἥκειν, κατὰ τάδε, ὦ Συλλογισμὲ, κήρυττε.

ΦΙΛ. Μηδαμῶς. ἀλλὰ σὺ, ὦ Παῤῥησιάδη, προσκάλει, καθότι σοι δοκεῖ.

41 *ΠΑΡΡ.* Οὐδὲν τόδε χαλεπόν. ἄκουε, σίγα. ὅσοι φιλόσοφοι εἶναι λέγουσι, καὶ ὅσοι προσήκειν αὐτοῖς οἴονται τοῦ ὀνόματος, ἥκειν ἐς ἀκρόπολιν ἐπὶ τὴν διανομήν. δύο μναῖ ἑκάστῳ δοθήσονται, καὶ σησαμαῖος πλακοῦς. ὃς δ' ἂν πώγωνα βαθὺν ἐπιδείξηται [z]), καὶ παλάθην ἰσχάδων οὗτός γε προεπιλήψεται. κομίζειν δ' ἕκαστον σωφροσύνην μὲν, καὶ [a]) δικαιοσύνην, ἢ ἐγκράτειαν, μηδαμῶς. οὐκ ἀναγκαῖα [b]) γὰρ ταῦτά γε, ἢν μὴ παρῇ. πέντε δὲ συλλογισμοὺς ἐξ ἅπαντος· οὐ γὰρ θέμις ἄνευ τούτων εἶναι σοφόν.

καιοσύνης. *Solan.* Nihil mutant Edd. a vulgata *Δίκης*." Sine dubitatione recepi *Solani* conjecturam, et paullo inferius scripsi *δίκην* pro *Δίκην*, quod vulgatum fuerat. x) *συνέρχονται*] *ἀνίασι* 2954. *Belin.* translatum huc e cap. 42. *ἀνῆσαν*. y) *ἄλλως γὰρ*] *καὶ ἄλλως* 2954. probante *Belino*. z) *ὃς δ' ἂν πώγωνα βαθὺν ἐπιδείξηται*] *ὃς δ' ἂν βαθύτερον πώγωνα ἐπιδείξειεν* 2954. improbae notae, ut tamen *Belino* placere potuerint. a) *καὶ*] *ἢ* 2954. *Bel. Schmied.* b) *ἀναγκαῖα*] *ἀναγκαῖον* 2954. male.

Parrh. Vide, pauci conveniunt agnito praeconio. Nam et alioqui judicium metuunt, et vulgus illorum otium non habet, occupati circa divites. Si vero venire omnes volueris, hunc fere in modum edic, Syllogisme.

Phil. Nequaquam. Sed tu, Parrhesiade, prout videbitur, eos advoca.

Parrh. Nihil res habet difficultatis. Audi, tace. Quotquot philosophos se esse dicunt, quotquot nominis caussa ad illos pertinere se judicant, veniunto in arcem ad congiarium. binae unicuique minae dabuntur, et de sesamo placenta. Quicunque vero prolixam barbam exhibuerit, ille corollarium ficuum massam accipiet. Adferat autem quisque, temperantiam, justitiam, continentiam minime; neque enim ista, si non adsint, necessaria: verum quinque omnino syllogismos; quippe nefas est absque illis esse sapientem.

Κεῖται δ' ἐν μέσσοισι c) δύο χρυσοῖο τάλαντα, p. 609.
Τῷ δόμεν, ὃς μετὰ πᾶσιν ἐριζέμεν ἔξοχος εἴη. Hom. Il. XVIII,
Βαβαὶ, ὡς d) πλήρης μὲν ἡ ἄνοδος ὠθιζομένων ἐπὶ e) τὰς 607.
δύο μνᾶς, ὡς ἤκουσαν μόνον. παρὰ δὲ τὸ Πελασγικὸν ἄλλοι, 42
καὶ κατὰ τὸ Ἀσκληπιεῖον ἕτεροι, καὶ παρὰ f) τὸν Ἄρειον πάγον
ἔτι πλείους, ἔνιοι δὲ καὶ κατὰ τὸν τοῦ Τάλω τάφον· οἱ δὲ, p. 610.
καὶ πρὸς τὸ Ἀνακεῖον προθέμενοι κλίμακας, ἀνέρπουσι βομ- Hom. Il.
βηδὸν, νὴ Δία καὶ βοτρυδὸν, ἐσμοῦ g) δίκην, ἵνα καὶ καθ' II, 89.
Ὅμηρον εἴπω, ἀλλὰ κἀκεῖθεν εὖ μάλα πολλοὶ, κἀντεῦθεν
Μυρίοι, ὅσσα τε φύλλα, καὶ ἄνθεα γίνεται ὥρι h). Hom. Il.
Μεστὴ δὲ ἡ ἀκρόπολις ἐν βραχεῖ, κλαγγηδὸν προκαθιζόντων, II, 468.
καὶ πανταχοῦ πήρα, πώγων i), κολακεία, ἀναισχυντία, βα-

c) μέσσοισι] „Sic Par. sed J. H. S. aliaeque male μέσοισι." d) ὡς] ὅσοι! 2954. *Belin.* e) ἐπὶ] „ἐπεὶ H. B. 2. Par. S. In J. videtur fuisse ἐπει sine accentu, quem *Solanus* manu sua imposuit." ἐπὶ, quod *Solanus* et *Gesnerus* restituendum suspicati erant, exhibet 2954. et recepit hinc *Schm.* Jam non opus est alia conjectura, ut *J. Seageri* in Class. Journ. XVII. a. 1814. p. 161. proposita: ἐπεὶ τὰς δύο μνᾶς εἰςήκουσαν μόνον. f) παρὰ] „παρὰ L. Nihil a vulgata abeunt J. H. Par. Fl." Edebatur enim, etiam a *Reitzio*, περὶ, sed παρὰ exhibet 3011. et probarunt *Belin.* et *Schm.* κατὰ est in 2954 g) ἐσμοῦ] ἐς μοῦ duabus vocibus B. 1. satis festive. In 2954. praemittitur huic voci μελίσσων, quod probavit *Belin.* et recepit *Schmiederus*, qui saltem scribere debebat μελισσῶν. nam a *Belino* haec diligentia vix exspectari poterat. Sed omnino rejicienda erat vox, quippe a male sedula manu adscripta ex *Homeri* loco v. 87. h) ὥρι] „ὥρῃ A. G. L. Sed vulgatam servant Edd. omnes." ὥρῃ 3011. Gorl. *Belin. Schm.* sed ἤρος 2954. i) πώγων] „Deest h. v. in Fl. Reliquae habent."

Proposita in medio sunt auri bina talenta,
Praemia, qui reliquos rixa superaverit omnes.

Vah, quam plenus est adscensus invicem se trudentium ad duas minas, cum primum audiere. Ad Pelasgicum autem alii, ad Aesculapii alii, et circa Areopagum etiam plures, alii vero etiam ad Tali sepulcrum: alii ad Dioscurorum aedem scalis admotis cum bombo in altum enituntur, atque examinis instar apum glomerantur in uvam, ut Homeri verbo utar. Verum inde etiam bene sane multi, et hinc sexcenti,

Quot folia, et flores quot nascens exigit annus.

Brevi autem plena illorum arx erit, cum clangore sibi invicem adsidentium, et ubique pera, barba, adulatio,

p. 610. κτηρία, λιχνεία, συλλογισμὸς, φιλαργυρία. οἱ [k]) ὀλίγοι δὲ, ὁπόσοι πρὸς τὸ πρῶτον κήρυγμα ἐκεῖνο ἀνῆεσαν, ἀφανεῖς καὶ ἄσημοι, ἀναμιχθέντες τῷ πλήθει τῶν ἄλλων, καὶ λελήθασιν ἐν τῇ ὁμοιότητι τῶν ἄλλων σχημάτων. τοῦτο γοῦν τὸ δεινότατόν ἐστιν, ὦ Φιλοσοφία, καὶ ὅ τις ἂν μέμψαιτό σου [l]) μάλιστα, τὸ μηδὲν [m]) ἐπιβάλλειν γνώρισμα καὶ σημεῖον αὐτοῖς. πιθανώτεροι γὰρ οἱ γόητες οὗτοι πολλάκις τῶν ἀληθῶς φιλοσοφούντων.

ΦΙΛ. Ἔσται τοῦτο μετ' ὀλίγον, ἀλλὰ δεχώμεθα ἤδη αὐτούς.

43 *ΠΛΑΤ.* [n]) Ἡμᾶς πρώτους χρὴ τοὺς Πλατωνικοὺς λαβεῖν.

ΠΥΘ. Οὔκ· ἀλλὰ τοὺς Πυθαγορικοὺς ἡμᾶς, πρότερος γὰρ ὁ [o]) Πυθαγόρας ἦν.

k) οἱ] abest a 3011. probante *Belino*. At monstrantur *pauci illi*, qui vix dignoscuntur, utpote ἀφανεῖς καὶ ἄσημοι. l) σου] σοι mavult *Belin.* non memor illius in Diall. Deor. XX, 2. τί γὰρ ἂν καὶ μωμήσαιτό μου; aliorumque ejus generis dictorum. m) μηδὲν] „Sic A. G. P. L. J. μηδὲ Par. S. μὴ δὲ vero discrete H. Fl. B. 2. male." μὴ δὲ etiam in B. 1. A. 1. 2. Omnem locum corrupte sic habet 3011. καὶ ὅστις ἂν μάλιστα μεμύητό σου, τοσοῦτον μηδὲν ἐπικαλεῖν. In his certe μηδὲν notabile. n) αὐτούς. *ΠΛΑΤ.*] „H. J. integre Πλατωνικός. αὐτοὺς ἡμ. Sed optime αὐτούς. Πλ. A. G. Ms. Gr." Sic et 2954. *Belin. Schm.* In *Reitz.* Ed. vetus ratio retenta, quae et in B. 1. A. 1. 2. reperitur. Ceterum quae sequuntur verba *Schmiederus* ex eodem illo 2954. ita finxit: ἡμᾶς χρὴ τοὺς Πλατωνικοὺς πρῶτον λαβεῖν. o) ὁ] inserui cum *Schm.* articulum e 2954. 3011. vulgo praetermissum.

impudentia, baculum, gula, syllogismus, avaritia. Pauci vero, qui ad primam praeconis vocem adscenderant, vix apparent, nulla nota insignes, reliquorum turbae immixti, et latent similitudine habitus reliquorum. Illud enim, Philosophia, sane molestissimum est, et quod quis maxime in te etiam reprehendat, quod notam illis nullam aut signum imponis. Saepe enim hi impostores ipsis vere philophantibus sunt probabiliores.

Phil. Fiet illud paullo post: sed jam eos excipiamus.

Plat. Nos Platonicos accipere primos oportet.

Pyth. Non, sed Pythagoricos nos: prior enim fuit Pythagoras.

ΣΤΩΙΚ. Ληρεῖτε· ἀμείνους ἡμεῖς οἱ ἀπὸ τῆς στοᾶς. p. 611.

ΠΕΡ. Οὔμενουν [p]· ἀλλ' ἔν γε τοῖς χρήμασι, πρῶτοι ἂν ἡμεῖς εἴημεν, οἱ ἐκ τοῦ Περιπάτου.

ΕΠΙΚ. Ἡμῖν τοῖς Ἐπικουρείοις τοὺς πλακοῦντας δότε, καὶ τὰς παλάθας· περὶ δὲ τῶν μνῶν περιμενοῦμεν, κἂν ὑστάτους δέῃ λαμβάνειν.

ΑΚΑΔ. Ποῦ τὰ δύο τάλαντα; δείξομεν γὰρ οἱ Ἀκαδημαϊκοὶ ὅσον τῶν ἄλλων ἐσμὲν ἐριστικώτεροι.

ΣΤΟΙΚ. Οὐχ, ἡμῶν γε τῶν Στωϊκῶν παρόντων.

ΦΙΛ. Παύσασθε φιλονεικοῦντες· ὑμεῖς δὲ οἱ Κυνικοὶ 44
μήτε ὠθεῖτε [q]) ἀλλήλους, μήτε τοῖς ξύλοις παίετε· ἐπ' ἄλλα γὰρ ἴστε [r]) κεκλημένοι· καὶ νῦν ἔγωγε ἡ Φιλοσοφία, καὶ ἡ Ἀρετὴ αὕτη, καὶ ἡ Ἀλήθεια, δικάσομεν τίνες οἱ ὀρθῶς [s]) φιλοσοφοῦντές εἰσιν, εἶτα ὅσοι μὲν ἂν εὑρεθῶσι κατὰ τὰ ἡμῖν [t]) δοκοῦντα βιοῦντες, εὐδαιμονήσουσιν, ἄριστοι [u])

p) *Οὔμενουν*] Sic rescripsi *Luciani* more servato, de quo ad Timon. c. 54. Varr. Lectt. Vetustae Edd. habent *Οὔ μὲν οὖν*, recentiores paullo rectius per se, sed longius etiam ab auctoris manu aberrantes *οὐ μὲν οὖν*. q) *ὠθεῖτε*] „*αἰτεῖτε* male ex Fl. Recte *ὠθεῖτε* P. et Edd.“ r) *ἴστε*] *ἔστε* 2954. ut interpretationes Latinae, quae vertunt: *ad alia enim vocati estis!* s) *τίνες οἱ ὀρθῶς*] *οἵ τινες ὀρθῶς* 2954. unde *Bel.* vult *οἵ τινες οἱ ὀρθῶς*, qua emendatione non opus est. t) *ἡμῖν*] „Sic L. J. Par. *ὑμῖν* male Ex. H. Fl. S.“ *ὑμῖν* etiam A. 1. 2. et B. 1. u) *ἄριστοι*] *ἄριστα* 3011. perperam.

Stoic. Nugas agitis: meliores nos de Porticu.

Per. Nequaquam, sed quantum ad pecunias, primi nos esse debemus, de Ambulatione philosophi.

Epic. Nobis Epicureis placentas date et massas: de minis exspectabimus, et si accipiamus ultimi.

Acad. Ubi duo illa talenta? Ostendemus enim Academici, quantum reliquis simus contentiosiores.

Stoic. Nequaquam, nobis quidem Stoicis praesentibus.

Phil. Desinite rixarum. Vos vero, Cynici, ne impellite alii alios, neque baculis pulsate: ad alia enim scitote vos vocatos esse, et jam ego Philosophia, et Virtus haec, et Veritas cognoscemus, qui vestrûm vere philosophentur, deinde qui invenientur ex nostris placitis vivere, beati erunt, judicio nostro optimi. Impostores vero, et nihil ad

p. 611. κεκριμένοι. τοὺς γόητας δὲ, καὶ οὐδὲν ἡμῖν προσήκοντας, κακοὺς κακῶς ἐπιτρίψομεν, ὡς μὴ ἀντιποιοῖντο [x]) τῶν ὑπὲρ αὐτοὺς, ἀλαζόνες ὄντες. τί τοῦτο; φεύγετε, νὴ Δία, κατὰ τῶν γε κρημνῶν οἱ πολλοὶ ἁλλόμενοι; κενὴ δ' οὖν ἡ ἀκρόπολις· πλὴν ὀλίγων τούτων, ὁπόσοι μεμενήκασιν, οὐ φοβηθέντες
p. 612. τὴν κρίσιν. Οἱ ὑπηρέται ἀνέλεσθε τὴν πήραν, ἣν ὁ Κυνίσκος
45 ἀπέῤῥιψεν ἐν τῇ τροπῇ· φέρ' ἴδω τί καὶ ἔχει, ἦπου θέρμους, ἢ βιβλίον, ἢ ἄρτους τῶν αὐτοπυριτῶν;

ΠΑΡΡ. Οὔκ· ἀλλὰ χρυσίον τουτὶ, καὶ μύρον, καὶ μαχαιρίδιον θυτικὸν [y]), καὶ κάτοπτρον, καὶ κύβους.

ΦΙΛ. Εὖγε, ὦ γενναῖε, τοιαῦτά σοι ἦν τὰ ἐφόδια τῆς ἀσκήσεως· καὶ μετὰ τούτων ἠξίους λοιδορεῖσθαι ἅπασι, καὶ τοὺς ἄλλους παιδαγωγεῖν;

ΠΑΡΡ. Τοιοῦτοι μὲν οὖν [z]) ἡμῖν οὗτοι. χρὴ δὲ ὑμᾶς σκοπεῖν ὄντινα τρόπον ἀγνοούμενα ταῦτα πεπαύσεται, καὶ δια-

x) ἀντιποιοῖντο] ἀντιποιῶνται 2954. quod *Belinus* praetulit, aversatus, ut saepe alias, sed injuria, Optativum sine ἂν positum. Secutus eum *Schmiederus*. y) θυτικὸν] „κουρικὸν conjicit *Solan.* πυθικὸν *Brod.* Sed nihil a vulg. mutant Fl. B. 2. H. Par." θρυπτικὸν conj. *Bel.* probante *Bastio*, sed ὀνυχιστικὸν vel ὀννχιστικὸν *Jacobs.* adsentiente viro quodam Anonymo. Omnino verba καὶ μαχαιρίδιον θυτικὸν absunt a 3011. et *Schol.* Sed vid. Adnot. z) οὖν] vulgo abfuit; nunc restitutum e 2954. et 3011. praeeunte *Schm.*

nos pertinentes malos male conteremus, ne superbia quadam ea, quae supra ipsos sunt, adfectent. Quid hoc? fugitis, per Jovem, per ipsa praecipitia desilientes multi. vacua igitur arx est, praeter paucos illos, qui remansere, nihil metuentes judicium. Famuli, tollite peram, quam minutus ille Cynicus in fuga abjecit. Age, videam, quid habeat? num forte lupinos, aut librum, aut panes ex atrorum genere?

Parrh. Non. sed hoc aurum, et unguentum, et cultrum ad sacrificiales epulas, et speculum, et tesseras.

Phil. Bonum factum, vir fortis. haec igitur tibi habebas exercitationis tuae viatica: his instructus postulabas maledicere omnibus, et reliquos disciplina continere?

Parrh. Tales quidem nobis hi sunt. Oportet autem vos videre, quemadmodum ista ignorari desinant, di-

γνώσονται οἱ ἐντυγχάνοντες, οἵτινες οἱ ἀγαθοὶ αὐτῶν [a]), καὶ p. 612.
οἵτινες αὖ πάλιν οἱ τοῦ ἑτέρου βίου· σὺ δὲ, ὦ Ἀλήθεια, ἐξεύρισκε, ὑπὲρ σοῦ γὰρ [b]) τοῦτο γένοιτ' ἄν, ὡς μὴ ἐπικρατῇ [c]) σου τὸ ψεῦδος, μηδὲ ὑπὸ τῇ ἀγνοίᾳ λανθάνωσιν οἱ φαῦλοι τῶν ἀνδρῶν σε, τοὺς χρηστοὺς μεμιμημένοι [d]).

ΑΛΗΘ. Ἐπ' αὐτῷ, εἰ δοκεῖ, Παῤῥησιάδῃ [e]) ποιησώ- 46
μεθα τὸ τοιοῦτον [f]), ἐπεὶ χρηστὸς ὤφται καὶ εὔνους ἡμῖν, καὶ σὲ, ὦ Φιλοσοφία, μάλιστα θαυμάζων, παραλαβόντα μεθ' αὐτοῦ τὸν Ἔλεγχον, ἅπασι τοῖς φάσκουσι φιλοσοφεῖν ἐντυγχάνειν· εἶθ' p. 613.
ὃν μὲν ἂν εὕρῃ γνήσιον ὡς ἀληθῶς φιλοσοφίας [g]), στεφανωσάτω θαλλοῦ [h]) στεφάνῳ, καὶ ἐς τὸ Πρυτανεῖον καλεσάτω. ἢν δέ τινι (οἷοι πολλοὶ εἰσι) καταράτῳ ἀνδρὶ ὑποκριτῇ φιλοσοφίας ἐντύχῃ, τὸ τριβώνιον περισπάσας, ἀποκειράτω τὸν πώγωνα ἐν χρῷ

a) αὐτῶν] εἰσὶ adjectum in 2954. probante *Belin.* b) γὰρ] γοῦν 2954. c) ἐπικρατῇ] ἐπικρατήσῃ 3011. d) σε, τοὺς χρηστοὺς μεμιμημένοι] „τε τοὺς χρηστοὺς μεμιμημένοι *Angl.* Sed σε τ. χ. μεμιμημένοι P. L. Vulgatam servant Edd. omnes." Vulgo scilicet, ut et in *Reitz.* Ed., ἐς τοὺς χρηστοὺς μεμιμημένοι. Sed quam nos, suadente *Belino* et praeeunte *Schmiedero*, dedimus lectionem, eam exhibent etiam 2954. 3011. et Gorl. e) Ἐπ' αὐτῷ, εἰ δοκεῖ, Παῤῥησιάδῃ] Ἐπ' αὐτῷ, εἰ δοκεῖ Παῤῥησιάδῃ (sine jota subscr.) B. 1. Sed in A. 1. 2. ἐπ' αὐτῷ εἰδοκεῖ (una voce) Παῤῥησιάδῃ, etc. Sed dudum haec emendata erant. f) τοιοῦτον] τοιοῦτο 2954. g) φιλοσοφίας] φιλόσοφον 2954. glossema, judice *Belino*. h) θαλλοῦ] „θαλοῦ J. Par. H. S. Fl." Sic et A. 1. 2. et B. 1. Sed θαλλοῦ 3011. et Gorl. ut paullo inferius θαλλῷ 2954. quae nos, auctore *Belino* et duce *Schmiedero*, recepimus. In Hermot. c. 63. θαλλῷ in plerisque legitur.

gnoscantque, qui in illos incidunt, qui illorum boni viri sint, et qui alterius sint vitae. Tu vero, Veritas, inveni: quandoquidem e tua hoc re fuerit, ne invalescat contra te mendacium, neque ignorantia quadam te lateant pravi homines bonos imitati.

Ver. Ipsi, si videtur, Parrhesiadae hoc permittamus, quandoquidem bonus vir deprehensus est, et nobis benevolus, et tuus, Philosophia, admirator maximus, ut, adsumto Elencho, cum omnibus agat, qui se dicunt philosophos. Deinde si quem invenerit germanum vere philosophiae, coronet eum oleagina corona, et in Prytaneum vocet. Si vero incidat in aliquem, quod genus multi sunt, exsecrabilem virum, philosophiae histrionem, detracto pallio, barbam illi in ipsa

p. 613. πάνυ τραγοκουρικῇ μαχαίρᾳ, καὶ ἐπὶ τοῦ μετώπου στίγματα ἐπιβαλλέτω, ἢ ἐγκαυσάτω κατὰ τὸ μεσόφρυον. ὁ δὲ τύπος τοῦ καυτῆρος [i]), ἔστω ἀλώπηξ, ἢ πίθηκος.

ΦΙΛ. [k]) Εὖγε, ὦ Ἀλήθεια· ὁ δ' ἔλεγχος [l]), ὦ Παῤῥησιάδη, τοιόσδε ἔστω, οἷος ὁ τῶν ἀετῶν [m]) πρὸς τὸν ἥλιον εἶναι λέγεται· οὐ μὰ Δία, ὥστε κἀκείνους ἀντιβλέπειν τῷ φωτὶ, καὶ πρὸς ἐκεῖνο δοκιμάζεσθαι· ἀλλὰ προθεὶς χρυσίον, καὶ δόξαν, καὶ ἡδονὴν, ὃν μὲν ἂν αὐτῶν ἴδῃς [n]) ὑπερορῶντα, καὶ μηδαμῶς ἑλκόμενον πρὸς τὴν ὄψιν, οὗτος ἔστω, ὁ τῷ θαλλῷ [o]) στεφόμενος· ὃν δ' ἂν ἀτενὲς ἀποβλέποντα, καὶ τὴν χεῖρα ἀρέγοντα ἐπὶ τὸ χρυσίον, ἀπάγειν ἐπὶ τὸ καυτήριον τοῦτον, ἀποκείραντα πρότερον [p]) τὸν πώγωνα.

i) καυτῆρος] καυστῆρος 2954. male, inquit *Belinus*. Mox καυτήριον reperies, et in fine libelli καυστηρίων quidem vulgo legitur; sed tres Codd. suppeditant praestantiorem formam, quae et Pro Merc. Cond. c. 2. reperitur sine variatione, καυτηρίων. k) ΦΙΛ.] „Παρ. L. Nihil mutat Fl. etc." l) Εὖγε, ὦ Ἀλήθεια· ὁ δ' ἔλεγχος] Εὖ, ἐν ἀληθείᾳ φής· ὁ δὲ Ἔλεγχος 2954. turpiter depravata. ὁδ' Ἔλεγχος B. 1. m) ἀετῶν] αἰετῶν 2954. *Schm.* n) ἴδῃς] Sic *Bel.*, *Schm.* et *Jacobs.* ad *Achill. Tat.* p. 503. e Codd. 2954. et Gorl. Cf. Hermot. c. 12. o) θαλλῷ] Sic cum *Schm.* e 2954. et Gorl. Cf. supra not. h). p) πρότερον] „πρωτοῦ Fl. Vulgatam servant Edd. et P. πρώτου Ex." Modo quod typorum errore in *Reitz.* Ed. est ἀποκρείναντα, tacite id emendarunt *Bipp.* Edd. Sed in Codd. 2954. et 3011. legitur ἀποκείραντας, et mox verba ὡς ἔδοξεν in priori Cod. Philosophiae verbis adjiciuntur, avulsa a Parrhesiadae sermone. Utraque mutatione corrumpitur integerrimus locus. *Belinus*, dum Pluralem praeferebat, non tenuit illum *tondentem* necessario non nisi unum Lucianum habendum esse, Pluralem vero non vidit omnino

cute eo genere cultri, quo capri tondentur, resecet, et stigmata fronti illius imponat, aut inter supercilia inurat: typus autem cauteris vulpes esto, aut simia.

Phil. Bene ista, Veritas: examen autem, Parrhesiade, tale erit, quale aquilarum ad solem esse dicitur: non sane ut et illi adversus lumen contueantur, et ad illud examinentur. Sed auro proposito, et gloria, et voluptate, quem illorum videris despicere ista, et nequaquam ad speciem illam trahi, hic esto illo ramo olivae coronandus: quem vero fixis oculis respicere, et manum ad aurum porrigere, hunc vero ad cauterium mento, detonsa prius barba, ducere.

ΠΑΡΡ. Ὡς ἔδοξεν, ἔσται ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία, καὶ ὄψει αὐτίκα μάλα q) τοὺς πολλοὺς αὐτῶν ἀλωπεκίας, ἢ πιθηκοφόρους, ὀλίγους δὲ καὶ ἐστεφανωμένους r)· εἰ βούλεσθε μέντοι κἀνταῦθα ἀνάξω τινὰς ὑμῖν, νὴ Δί', αὐτῶν s). p. 614. 47

ΦΙΛ. Πῶς λέγεις; ἀνάξεις τοὺς φυγόντας;

ΠΑΡΡ. Καὶ μάλα, ἥνπερ ἡ ἱέρεια μοι ἐθελήσῃ t) πρὸς ὀλίγον χρῆσαι τὴν ὁρμιὰν ἐκείνην καὶ τὸ ἄγκιστρον, ὅπερ u) ὁ ἁλιεὺς ἀνέθηκεν ὁ ἐκ Πειραιῶς.

ΙΕΡ. Ἰδοὺ δὴ λαβέ, καὶ τὸν κάλαμόν γε ἅμα, ὡς πάντ' ἔχοις.

ΠΑΡΡ. Οὐκοῦν, ὦ ἱέρεια, καὶ ἰσχάδας μοί τινας δὸς ἀνύσασα, καὶ ὀλίγον τοῦ χρυσίου.

ΙΕΡ. Λάμβανε.

ΦΙΛ. Τί πράττειν ἀνὴρ διανοεῖται;

non necti cum reliquis posse. Verba autem ὡς ἔδοξεν cum praecedentibus nexa, quemadmodum ea *Schmiederus*, *Belini* consilium secutus, dedit, admodum inficete ac sinistre se habent; nisi paullo majori ante interpunctione facta scribere velis: ὡς ἔδοξεν. At nusquam hercle minus de emendandis Edd. cogitandum erat, quam h. l. q) μάλα] μάλιστα 2954. r) ἐστεφανωμένους] ἐστεφανομένους B. 1. operarum culpa. s) ἀνάξω τινὰς ὑμῖν, νὴ Δί', αὐτῶν] ὑμῖν ἀνάξω τινὰς αὐτῶν 2954. prave mutilata. t) ἐθελήσῃ] Vulg. ἐθέλῃ, et supra ἥν, quae nos, *Belino* et *Schmiedero* obsecuti, mutavimus praeeuntibus Codd. 2954. et 3011. u) ὅπερ] „ὥπερ J. sola." Accepit *Juntina* ab A. 2. et probavit *Solanus*. At vid. Adnot. Deinceps Articulus ὁ in *Reitz*. Ed. imprudenter omissus, sed a recentt., ut par erat, restitutus.

Parrh. Fient ista, ut vobis visum est, Philosophia, *et* videbis confestim vulgus illorum, vulpe notatos aut simia; sed paucos quosdam etiam videbis coronatos. Verum si vultis, etiam huc profecto quosdam illorum vobis extraham.

Phil. Quid? tu fugientes huc retrahes?

Parrh. Ego vero, si *quidem* antistes velit paullum mihi commodare lineam illam cum hamo, quem piscator ex Piraeeo dedicavit.

Ant. En tibi, cape, una cum arundine, ut habeas omnia.

Parrh. Ergo fac, Antistes, ut mihi des etiam caricas aliquot, et pauxillum auri, *quo negotium absolvatur*.

Ant. Cape.

Phil. Quid facere vir cogitat?

p. 614. *ΙΕΡ.* x) *Δελεάσας τὸ ἄγκιστρον ἰσχάδι, καὶ χρυσίῳ* y), p. 615. *καθεζόμενος* z) *ἐπὶ τὸ ἄκρον τοῦ τειχίου, καθῆκεν* a) *ἐς τὴν πόλιν.*

ΦΙΛ. b) *Τί ταῦτα, ὦ Παῤῥησιάδη, ποιεῖς; ἦπου τοὺς λίθους ἁλιεύσειν* c) *διέγνωκας ἐκ τοῦ Πελασγικοῦ;*

ΠΑΡΡ. Σιώπησον, ὦ Φιλοσοφία, καὶ τὴν ἄγραν περίμενε· σὺ δὲ, ὦ Πόσειδον d) *ἀγρεῦ, καὶ Ἀμφιτρίτη φίλη,*
48 *πολλοὺς ἡμῖν ἀνάπεμπε τῶν ἰχθύων. Ἀλλ' ὁρῶ τινα λάβρακα εὐμεγέθη, μᾶλλον δὲ* e) *χρύσοφρυν.*

ΕΛΕΓ. f) *Οὔκ· ἀλλὰ γαλεός ἐστι· προσέρχεται* g) *δὴ τῷ ἀγκίστρῳ κεχηνώς. ὀσφρᾶται* h) *τοῦ χρυσίου, πλησίον ἤδη* i) *ἐστίν· ἔψαυσεν, εἴληπται, ἀνασπάσωμεν.*

ΠΑΡΡ. Καὶ σὺ, ὦ Ἔλεγχε k), *νῦν ξυνεπιλαβοῦ* l) *τῆς*

x) *ΙΕΡ.*] „L. J. B. 2. Et sic emendare jussit *Solan.* Deest plane in P. *ΠΑΡΡ.* Edd. reliqq." y) *χρυσίῳ*] *τῷ χρυσίῳ* 2954. statim *Belin.* vult *τῇ ἰσχάδι καὶ τῷ χρυσίῳ.* z) *καθεζόμενος*] *καθίσας* 2954. a) *καθῆκεν*] „*καθήκειν* Al. *Marc.*" b) *ΦΙΛ.*] „Deest in P. Comparet in Edd." c) *ἁλιεύσειν*] „Vid. *Thom. Mag.*" De Futuro vid. ad c. 27. d) *ὦ Πόσειδον*] Priorem vocem cum *Belin.* et *Schm.* praefiximus e 2954. e) *δὲ*] „*σε* Ex. Fl. Prius vero etiam habet P. cum reliquis." f) *ΕΛΕΓ.*] „Deest in P." *Ἔλεν.* in utraque Ald. *Ἐλ.* in B. 1. g) *προσέρχεται*] *πρόσεισι* 2954. *Belin. Schm.* ut infra cap. seq. h) *ὀσφρᾶται*] „*ὡς φέροιτο* Coll. Edd. vulgatam servant." Cf. Adnot. ad Schol. i) *ἤδη*] *δ' ἤδη* 2954. k) *Καὶ σὺ, ὦ Ἔλεγχε*] *καὶ σὺ ἀνασπᾷ* (forte *ἀνάσπα*) *Ἔλεγχε* 2954. quae jure suo reprobat *Bel.* l) *ξυνεπιλαβοῦ*] „*ἐπιλαβοῦ* Fl. male. Nihil mutat H. Par. et P. nec ceterae." *συνεπιλαβοῦ* 2954.

Ant. Escam hamo impositam ficum et aurum, sedens ipse in lorica muri demisit versus urbem.

Phil. Quorsum haec facis, Parrhesiade? Numquid lapides piscari cogitas e Pelasgico?

Parrh. Tace, quaeso, Philosophia, et capturam expecta. Tu vero, piscator Neptune, et tu, cara Amphitrite, multos nobis huc mitte pisces. Verum video lupum speciosum, aut potius Chrysophryn.

Elen. Non: sed mustelus est. Accedit sane ad hamum hians. jam auri odorem captat. prope jam est. attigit. captus est. extrahamus!

Parrh. Et tu, Elenche, manum lineae admove. Jam

ὁρμιᾶς· ἄνω ἐστί· φέρ' ἴδω τίς εἶ, ὦ βέλτιστε ἰχθύων; κύων [m]) p. 615.
οὗτός γε. Ἡράκλεις, τῶν ὀδόντων! τί τοῦτο, ὦ γενναιότατε [n]); p. 616.
ἐλήψαι λιχνεύων περὶ τὰς πέτρας, ἔνθα λήσειν [o]) ἤλπισας,
ὑποδεδυκώς; ἀλλὰ νῦν ἔσῃ φανερὸς ἅπασιν, ἐκ τῶν βραγχίων
ἀπηρτημένος· ἐξέλωμεν τὸ δέλεαρ, καὶ τὸ ἄγκιστρον τουτί.
κενόν σοι τὸ ἄγκιστρον· ἡ δ' ἰσχὰς ἤδη προσέσχηται [p]), καὶ
τὸ χρυσίον ἐν τῇ κοιλίᾳ [q]).

ΔΙΟΓ. Νὴ Δία ἐξεμεσάτω [r])· ὡς δὴ καὶ ἐπ' ἄλλους δελεάσωμεν.

ΠΑΡΡ. Εὖ ἔχει· τί φῂς, ὦ Διόγενες; οἶσθα τοῦτον ὅστις ἐστίν, ἢ προσήκει σοί τι ἀνήρ;

ΔΙΟΓ. Οὐδαμῶς.

ΠΑΡΡ. Τί οὖν; πόσου ἄξιον αὐτὸν χρὴ φάναι; ἐγὼ μὲν γὰρ δύ' ὀβολῶν πρώην αὐτὸν ἐτιμησάμην.

m) κύων] „Sic recte L. Deest in *Angl.* et P. Edd. J. H. Par. S. et ceterae omnes αὖων male. *Vo.* forte χαίνων. ἀνύων Ex." Ceterum haec verba: κύων οὗτός γε. *Elencho* tribuit mallet *Schmiederus*, et quae sequuntur: Ἡράκλεις etc. rursus *Parrhesiadae* adscribi; quae ratio nemini facile probabitur. n) ὦ γενναιότατε;] In Edd. B. 1. A. 1. 2. nulla hic distinctionis nota reperitur. o) λήσειν] „*Gronov.* λῃΐζειν, male. vid. nott." Certe λῃΐσειν exspectabatur. At non opus est emendatione, quamquam et *Seyboldus* ei favisse videtur. p) προσέσχηται] „Sic H. Fl. B. 2. S. Ita adnotat *Solan.* Sed quid opus est, cum aliam lect. non proferat aliunde?" q) ἐν τῇ κοιλίᾳ] μὰ Δί' ἔπιεν addit 2954. male. r) Νὴ Δία ἐξεμεσάτω] Sic dedi verba, partim vulgatam lectionem, Μὰ Δία ἐξεμεσάτω, partim Codicis 2954. Ἐξεμησάτω νὴ Δί', ὡς καὶ ἐπ' ἄλλ. secutus. *Schmiederus* et *Belinus*: Ἐξεμεσάτω νὴ

supra est. Age, videam, quis es, piscium optime? Canis hic quidem est. Hercules! qui dentes! Quid hoc, vir bone, captus es, gulam dum sectaris circa petras, ubi putabas subeundo te latere posse? Sed nunc manifestus eris omnibus, suspensus e branchiis. Eximamus escam, et hamum huncce. vacuus jam tibi hamus, ficus jam insedit, et aurum descendit in ventrem.

Diog. Per Jovem evomat, ut ea ad alios etiam esca utamur.

Parrh. Bene habet. Quid ais, Diogenes? nostin hunc, quis sit, et ad tene aliqua ratione hic vir pertinet?

Diog. Minime.

Parrh. Quid igitur? Quanti illum aestimare par est? equidem duobus illum obolis nuper indicavi.

p. 616. *ΔΙΟΓ.* *Πολὺ* [s]) *λέγεις· ἄβρωτός τε γάρ ἐστι, καὶ εἰδεχθὴς, καὶ σκληρὸς, καὶ ἄτιμος· ἄφες αὐτὸν ἐπὶ κεφαλὴν κατὰ τῆς πέτρας* [t])· *σὺ δὲ ἄλλον ἀνάσπασον, καθεὶς τὸ ἄγκιστρον· ἐκεῖνο μέντοι ὅρα, ὦ Παῤῥησιάδη, μὴ καμπτόμενός σοι ὁ κάλαμος ἀποκλασθῇ.*

ΠΑΡΡ. *Θάῤῥει, ὦ Διόγενες· κοῦφοί εἰσι, καὶ τῶν ἀφυῶν* [u]) *ἐλαφρότεροι.*

ΔΙΟΓ. *Νὴ Δία, ἀφυέστατοί γέ· ἀνάσπα δὲ ὅμως.*

p. 617. 49 *ΠΑΡΡ.* *Ἰδού· τίς ἄλλος οὗτος ὁ πλατὺς* [x]), *ὥςπερ ἡμίτομος ἰχθὺς προσέρχεται* [y]); *ψῆττά* [z]) *τις κεχηνὼς ἐς τὸ ἄγκιστρον, κατέπιεν, ἔχεται.*

ΔΙΟΓ. *Ἀνασπάσθω. τίς ἐστιν* [a])*;*

ΕΛΕΓ. *Ὁ Πλατωνικὸς εἶναι λέγων.*

ΠΛΑΤ. [b]) *Καὶ σὺ, ὦ κατάρατε, ἥκεις ἐπὶ τὸ χρυσίον;*

Δι', ὡς δὴ καὶ etc. strictius ad Codicis exemplum. *Pirckheym. At per Jovem evomuit;* festinantius scilicet inspexerat textum. s) *πολὺ*] *πολλοῦ Reitz.* et recentt. e P. et L. Nos lectionem omnium vett. editionum, quae et Codicum 2954. et 3011. est, restituendam putabamus. t) *ἐπὶ κεφαλὴν κατὰ τῆς πέτρας*] Sic cum *Belin.* et *Schm.* rescripsi e 2954. pro vulg. *κατὰ τὴν κεφαλὴν ἀπὸ τῆς πέτρας.* u) *τῶν ἀφυῶν*] *τῆς ἀφυῆς* (potius *ἀφύης*) 2954. x) *οὗτος ὁ πλατὺς*] *ὑπόπλατος* 2954. mendose. y) *προσέρχεται*] *πρόσεισι* 2954. *Bel. Schm.* ut praeced. cap. z) *ψῆττα*] „*ψιττὰ* Fl. a) *τίς ἐστιν*] „*Ελ.* ante *τίς* hic inserit P." Omnem loci formam varie descriptam qua ratione, quibusque auctoribus, mutaverim, vid. in Adnot. b) *ΠΛΑΤ.*] „Personam *ΠΑΡΡ.* hic habet J. Sed reliquae consentiunt in *ΠΛ.*" Cum Junt. con-

Diog. Multum narras. neque enim edulis est, et horridus adspectu, et durus, et nullius pretii. Demitte illum per petram praecipitem: tu vero alium hamo demisso extrahe. Illud tamen vide, Parrhesiade, ne inflexa tibi arundo frangatur.

Parrh. Noli metuere, Diogenes: leves enim sunt, et minoris, quam apuae, ponderis.

Diog. Ita sane: maxime sunt cognati apuis, infelicissimi ingenii homines. Sed tamen extrahe.

Parrh. Vide, quis alius ille latus [*Platys*] et quasi dimidiatus piscis accedit? Passer est hians ad hamum: deglutiit: tenetur.

Diog. Extrahatur. quisnam est?

Elen. Platonicum se dicit.

Plat. Et tu, sacerrime, ad aurum venis?

ΠΑΡΡ. c) *Τί φῂς, ὦ Πλάτων; τί ποιῶμεν αὐτόν;* p. 617.

ΠΛΑΤ. *Ἀπὸ τῆς αὐτῆς πέτρας καὶ οὗτος.*

ΔΙΟΓ. *Ἐπ' ἄλλον καθείσθω.* 50

ΠΑΡΡ. *Καὶ μὴν ὁρῶ τινα πάγκαλον προσιόντα, ὡς ἂν ἐν βυθῷ δόξειε, ποικίλον* d) *τὴν χρόαν, ταινίας τινὰς ἐπὶ τοῦ νώτου ἐπιχρύσους ἔχοντα. ὁρᾷς, ὦ Ἔλεγχε; ὁ τὸν Ἀριστοτέλην προσποιούμενος, οὗτός ἐστιν· ἦλθεν, εἶτα πάλιν ἀπενήξατο* e). *περισκόπει* f) *ἀκριβῶς, αὖθις ἐπανῆλθεν, ἔχανεν, εἴληπται, ἀνιμήσθω.*

ΑΡΙΣΤ. *Μὴ ἀνέρῃ* g) *με περὶ αὐτοῦ, ὦ Παῤῥησιάδη, ἀγνοῶ γὰρ ὅστις ἐστίν.*

ΠΑΡΡ. *Οὐκοῦν καὶ οὗτος, ὦ Ἀριστότελες* h), *κατὰ τῶν πετρῶν* i).

ΔΙΟΓ. *Ἀλλ' ἦν ἰδοὺ* k) *πολλούς που τοὺς ἰχθῦς ὁρῶ* p. 618. 51

sentit Ald. 1. cum reliquis A. 2. et B. 1. c) *ΠΑΡΡ.*] „Deest in J. Sed *ΕΛ.* legit L. *ΠΑΡΡ.* vero habent Edd. Ald. Par. B. 2. Amst. S." d) *ποικίλον*] *ποικίλην* 3011. male, judice *Belin.* e) *ἀπενήξατο*] *ἄπεισι* 2954. „glossema." *Belin.* f) *περισκόπει*] *περισκοπεῖ* conj. *Seyb.* non inepte: neque tamen mutatione opus est. g) *ἀνέρῃ*] *ἔρῃ* 3011. „minus bene." *Bel.* h) *ὦ Ἀριστότελες*] Priorem voculam cum *Schm.* praemisi e 2954. i) *πετρῶν*] Post haec Parrhesiadae verba, interrogative sumta, inserit *Pirckheymerus* Aristotelis responsum: *Et maxime.* Legisse itaque, aut, quod magis placet, supplevisse ipse, videtur: *Ἀρ. Καὶ μάλα.* Male: non interrogat enim Parrhesiades. k) *ἦν ἰδοὺ*] „*ἦνιδοὺ Schol. Al. ἦν ἰδοὺ* Fl. *Ἰδοὺ* Edd. reliquae et P." Cum *Scholiasta* et Fl. faciunt 2954. *Belin. Schm. Reitzius* retinuerat merum *ἰδού.*

Parrh. Quid ais, Plato? quid illo faciemus?

Plat. De eadem petra hic etiam.

Diog. In alium jam demittatur hamus.

Parrh. Et sane video quendam undique pulchrum accedere, ut in profundo videri potest, vario colore, taenias quasdam per tergum aureas habentem. Vides, Elenche, hic est, qui Aristotelis se esse praedicat. Accessit: deinde rursus renatat: cum cura respice: denuo redit; hiat, captus est: extrahatur!

Arist. Noli me de illo interrogare, Parrhesiade: ignoro enim, quis sit.

Parrh. Igitur hic quoque, o Aristoteles, de rupe ibit praeceps.

Diog. Sed ecce multos illic pisces video, eodem lo-

p. 618. κατὰ ταυτὸν ὁμοχρόας [1]), ἀκανθώδεις, καὶ τὴν ἐπιφάνειαν ἐκτετραχυσμένους, ἐχίνων [m]) δυσληπτοτέρους· ἦπου [n]) σαγήνης ἐπ' αὐτοὺς δεήσει; ἀλλ' οὐ πάρεστιν. ἱκανὸν εἰ κἂν ἕνα τινὰ ἐκ τῆς ἀγέλης ἀνασπάσαιμεν· ἥξει [o]) δὲ ἐπὶ τὸ ἄγκιστρον δηλαδὴ, ὃς ἂν αὐτῶν θρασύτατος ᾖ.

ΕΛΕΓ. Κάθες [p]), εἰ δοκεῖ, σιδηρώσας γε πρότερον ἐπιπολὺ τῆς ὁρμιᾶς, ὡς μὴ ἀποπρίσῃ τοῖς ὀδοῦσι, καταπιὼν τὸ χρυσίον.

ΠΑΡΡ. Καθῆκα. σὺ δὲ, ὦ Πόσειδον, ταχεῖαν [q]) ἐπιτέλει τὴν ἄγραν. βαβαὶ, μάχονται περὶ τοῦ δελέατος· καὶ οἱ μὲν, ξύναμα [r]) πολλοὶ περιτρώγουσι τὴν ἰσχάδα· οἱ δὲ, προσφύντες, ἔχονται τοῦ χρυσίου. εὖ ἔχει. περιεπάρη τις μάλα καρτερός. φέρ' ἴδω τίνος ἐπώνυμον σεαυτὸν εἶναι λέγεις; καίτοι γε-

1) ὁμοχρόας] Correxi omnium Edd. vitium ὁμόχροας. m) ἐχίνων] „Suffragatur L. et Fl. et J. Par. aliaeque Ἐχίων H.“ ἐχίων B. 1. A. 1. 2. n) ἦπου] Restitui pro ἦπου, quod *Reitz.* habet et recentt., veterem scripturam B. 1. A. 1. 2. ἦπου simul cum interrogationis signo post δεήσει, quod servavit B. 1. Vid. supra c. 47. Diall. Mortt. IX, 4. XXVII, 9. Timon. c. 7. o) ἥξει] *Pirckh. accessit.* Legit itaque ἥκει, nisi negligentia fuit interpretis; sententia certe haec foret absurdissima. p) κάθες] Id. *conside*, ac deinde καθῆκα, *desedi;* foede huc transverso verbo καθῆσθαι. q) ταχεῖαν] „ταχείαν post Πόσειδον inserit *Angl.* Ms. Gr. et P. Abest autem ab Edd.“ Restituit *Schm.* monente *Belino* e Codd. commemoratis et 2954. qui tamen omittit ἐπιτέλει, et recte scribit ταχεῖαν, non, ut *Schmiedero* placuit, ταχείαν. Cf. *Schol.* ibique not. r) ξύναμα] Vulg. ξυνάμα. Transposui accentum, linguae legibus certissimis obsecutus, quod et alibi factum in hac voce.

co concolores, spinosos, exasperata facie, echinis captu difficiliores. Numquid sagena ad illos opus erit? verum ad manus non est: satis fuerit, vel unum de grege si extraxerimus. Veniet autem ad hamum, qui illorum erit audacissimus.

Elen. Demitte, si videtur, ferrata prius probe linea, ne auro devorato dentibus illam serratis resecet.

Parrh. Demisi: tu vero, Neptune, *cito* piscatum perfice. Vah! pugnant de esca: et alii quidem, simul multi ficum arrodunt, alii vero mordicus tenent aurum. Bene habet. Trajectus est hamo unus robustissimus. Age, videam: cujus nomine te dictum ais? quamquam ridiculus equidem sum, qui

λοιός γε [s]) εἰμι ἀναγκάζων ἰχθῦν λαλεῖν· ἄφωνοι γὰρ αὐτοί [t]). p. 618.
ἀλλὰ σὺ, ὦ Ἔλεγχε, εἰπὲ ὅντινα ἔχει διδάσκαλον (αὐτοῦ [u])).

ΕΛΕΓ. Χρύσιππον τουτονί.

ΠΑΡΡ. Μανθάνω, διότι χρυσίον, οἶμαι, προσῆν τῷ ὀνόματι. σὺ δ' οὖν, Χρύσιππε, πρὸς τῆς Ἀθηνᾶς εἰπέ, οἶσθα τοὺς ἄνδρας, ἢ τοιαῦτα παρῄνεις αὐτοὺς ποιεῖν;

ΧΡΥΣ. Νὴ Δία, ὑβριστικὰ ἐρωτᾷς, ὦ Παῤῥησιάδη, p. 619.
προσήκειν τι [x]) ἡμῖν ὑπολαμβάνων, τοιούτους ὄντας.

ΠΑΡΡ. Εὖγε, ὦ Χρύσιππε, γενναῖος εἶ. οὗτος [y]) γοῦν καὶ αὐτὸς ἐπὶ κεφαλὴν μετὰ τῶν ἄλλων, ἐπεὶ καὶ ἀκανθώδης ἐστί· καὶ δέος μὴ διαπαρῇ τις τὸν λαιμὸν, ἐσθίων.

ΦΙΛ. Ἅλις, ὦ Παῤῥησιάδη, τῆς ἄγρας, μὴ καί τις σοι, 52
οἷοι [z]) πολλοί εἰσιν, οἴχηται ἀποσπάσας τὸ χρυσίον, καὶ τὸ ἄγκιστρον· εἶτά σε ἀποτίσαι τῇ ἱερείᾳ δεήσει. ὥστε ἡμεῖς μὲν

s) γε] Sic jam rescripseram pro vulg. τε, quum videbam etiam *Jo. Seagerum* Vol. XVII. p. 161. eundem in modum corrigi velle. Ceterum eandem sermonis formam legeris in Charon. c. 22. med. t) αὐτοί.] οὗτοί γε. 2954. *Bel. Schm.* quam lectionem, etsi haud malam per se, cur tamen vulgatae praeferrem, non mihi evidens erat. u) αὐτοῦ] quid sibi velit, doceri cupiam. Quod dum factum fuerit, suspectam habebo hanc vocem, quae in utraque *Ald.* commate a praecedentibus sejuncta deprehenditur. x) τι] γε 2954. y) οὗτος] „οὗτος Fl.“ Vulg. οὕτω. Sed οὗτος δὲ καὶ αὐτὸς 2954. *Bel. Schm.* οὗτος γοῦν Gorl. quod probum. Vid. Adnot. y) οἷοι] Sic e 2954. et conj. *Seageri* l. c. p. 161. pro vulg. οἷον. Saepius haec orationis forma a librariis corrupta. Cf. ad Somn. c. 17.

loqui piscem cogam; mutum enim hoc genus. Sed tu dic, Elênche, quem habet magistrum?

Elen. Chrysippum hunc.

Parrh. Jam percipio: ideo quod aurum [*Chrysus*] inerat nomini. Tu igitur, Chrysippe, per Minervam, dic, nosti viros? aut talia facere illos jubebas?

Chrys. Contumeliose facis, Parrhesiade, cum talia nos interrogas, hoc sumens, ad nos aliquid pertinere, qui sint tales.

Parrh. Euge, Chrysippe, vir fortis es. Itaque hic etiam praeceps eat cum reliquis, spinosus cum sit, metuendumque adeo, ne quis edere volens collum sibi configat.

Phil. Satis captum, Parrhesiade, ne quis tibi, ut sunt multi, abeat cum auro et hamo, ac tu deinde dependere antistitae cogaris. Itaque nos quidem am-

p. 619. ἀπίωμεν περιπατήσουσαι. καιρὸς δὲ καὶ ὑμᾶς ἀπιέναι ὅθεν ἥκετε, μὴ καὶ ὑπερήμεροι γένησθε [a]) τῆς προθεσμίας. σφὼ δὲ, ὦ Παῤῥησιάδη, καὶ ὁ Ἔλεγχος [b]), κύκλῳ [c]) ἐπὶ πάντας αὐτοὺς ἰόντες, ἢ στεφανοῦτε, ἢ ἐγκατακάετε *), ὡς ἔφην.

ΠΑΡΡ. Ἔσται ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία. χαίρετε, ὦ βέλτιστοι ἀνδρῶν [d]). ἡμεῖς δὲ κατίωμεν, ὦ Ἔλεγχε, καὶ τελῶμεν τά παρηγγελμένα [e]). ποῖ δὲ καὶ [f]) πρῶτον ἀπιέναι δεήσει; μῶν ἐς τὴν Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὴν Στοάν; ἀπὸ τοῦ Λυκείου ποιησώμεθα τὴν ἀρχήν· οὐδὲν διοίσει τοῦτο. πλὴν οἶδά γε ἐγὼ [g]), ὡς ὅποι ποτ' ἂν [h]) ἀπέλθωμεν, ὀλίγων μὲν τῶν στεφάνων, πολλῶν δὲ τῶν καυτηρίων [i]) δεησόμεθα.

a) γένησθε] Sic cum *Belin.* et *Schm.* pro vulg. γενήσεσθε scribendum duxi e 2954. 3011. Gorl. b) σφὼ δὲ, ὦ Παῤῥησιάδη, καὶ ὁ Ἔλεγχος] Vulg. σὺ δὲ καὶ ὁ Ἔλεγχος, ὦ Παῤῥ. Sed σφὼ δὲ, σὺ καὶ Ἔλεγχος, ὦ Παῤῥ. 2954. *Belin. Schmied.* Nos, recepto σφὼ, delevimus importunum σὺ, quod e σφὼ ortum est, verbisque ὦ Παῤῥ. commodiorem locum assignavimus. Cf. Diall. Mortt. III. init. c) κύκλῳ] ἐν κύκλῳ 2954. *Schm.* temere. Vid. Ind. *) ἐγκατακάετε] ἐγκαίετε 2954. ἐγκάετε 3011. unde *Belin.* ἐγκατακάετε. rectius erat — κάετε. Cf. Diall. Marr. IV, 2. Diall. Mortt. XVII, 1. d) ἀνδρῶν] φιλοσόφων ἀνδρῶν 2954. priorem ut glossema repudiat *Belin.* e) παρηγγελμένα] παραγγελλόμενα 3011. f) ποῖ δὲ καὶ etc.] Varia de omni hoc Parrhesiadae sermone tentamina vid. in Adnot. g) οἶδά γε ἐγὼ] γε, praeeunte *Schm.*, inserui e 2954. h) ὅποι ποτ' ἂν] ἔνθα ἄν 3011. damnatum pro glossemate a *Belin.* i) καυτηρίων] „καυτηρίων Em. *Vo.* male. Nihil variant Edd. in voce καυστηρίων. forsan καυστήρων *Solan.*" καυτηρίων exhibent 2954. 3011. Gorl. praetulerunt itaque optimo jure *Belin.*, *Schm.* et *Seyb.* Cf. supra c. 46.

bulatum ibimus, [*in Peripatum*] sed tempus etiam est, vos abire, unde venistis, ne commeatum vobis datum excedatis. *Vos* vero, Parrhesiade, et Elenchus, in orbem ad omnes illos euntes, vel coronate, vel inurite, ut jussi.

Parrh. Fiet istuc, Philosophia. Vos valete, viri optimi. Nos vero, Elenche, descendamus, perfecturi, quae injuncta nobis sunt. Quorsum vero primo eundum erit? in Academiamne, an in Porticum? A Lyceo capiemus initium. Nihil intererit. Verum novi ego, quocunque venerimus, paucis nobis coronis, cauteriis vero plurimis opus futurum.

ΚΑΤΑΠΛΟΥΣ, Η ΤΥΡΑΝΝΟΣ[a]). p. 620.

Argum. Simile et forma, et argumento, hoc dramation est dialogo Mortuorum decimo. In utroque a Charone Stygem trajiciuntur variae umbrae; in utroque perstringitur hominum stultitia, per Menippum in altero, in altero maxime per Cyniscum, utrumque olim Cynicae sectae philosophum. Eo tamen differunt, quod illic varia stultitiae genera deridenda, hic unum potissimum, immoderata dominandi libido, et quae cum hac fere conjuncta esse solent, flagitia et scelera despicienda vel aversanda propinantur. Deinde in illo cum trajectu finitur actio, in hoc etiam ad judicium Rhadamanthi scena extenditur, ubi Megapenthi tyranno, primariae dramatis personae, a judice severo, cognita caussa, digna maleficiorum poena irrogatur. Merito hunc librum omnes, quibus judicium de talibus competit, ingeniosissimis et utilissimis *Luciani* accensent.

ΧΑΡ. Εἶεν, ὦ Κλωθοῖ· τὸ μὲν σκάφος τοῦτο ἡμῖν πάλαι 1
εὐτρεπὲς, καὶ πρὸς ἀναγωγὴν εὖ μάλα παρεσκευασμένον. ὅ,
τε γὰρ ἄντλος ἐκκέχυται, καὶ ὁ ἱστὸς ὤρθωται, καὶ ἡ ὀθόνη
παρακέκρουσται[b]), καὶ τῶν κωπῶν ἑκάστη τετρόπωται. κω-
λύει τε οὐδὲν, ὅσον ἐπ' ἐμοὶ, τὸ ἀγκύριον ἀνασπάσαντας ἀπο- p. 621.

a) ΤΥΡΑΝΝ.] „ΧΑΡΩΝ addit J. et H. Prior continua serie, altera, ut Charontis persona dialogum inchoet. Deest autem in Fl. et Par." b) παρακέκρουσται] „παρακκέρουσται J. sola male. Reliquae recte, sicut et *Baroccian.* Codex." *Solan.* perperam conj. παρακέρουσται.

TRAJECTUS, SIVE TYRANNUS.

Char. Satis de his, Clotho. At scapha nobis diu instructa, et ad trajectum parata optime est: exhausta enim sentina, erectus malus, velum passum, suo loco suspensus unusquisque remus; neque quidquam in me morae est, quo minus sublata ancora solvamus. Sed mo-

p. 621. πλεῖν. ὁ δ' c) Ἑρμῆς βραδύνει, πάλαι παρεῖναι δέον. κενὸν γοῦν ἐπιβατῶν, ὡς ὁρᾷς, τὸ πορθμεῖον d), τρὶς ἤδη τήμερον ἀναπεπλευκέναι δυνάμενον. καὶ σχεδὸν ἀμφὶ βουλυτόν ἐστιν· ἡμεῖς δὲ, οὐδέπω οὐδ' ὀβολὸν ἐμπεπολήκαμεν e). εἶτα ὁ Πλούτων εὖ οἶδ' ὅτι f) ἐμὲ ῥᾳθυμεῖν ἐν τούτοις ὑπολήψεται· καὶ ταῦτα, παρ' ἄλλῳ οὔσης τῆς αἰτίας. ὁ δὲ καλὸς ἡμῖν κἀγαθὸς νεκροπομπὸς, εἴπερ τις g) ἄλλος καὶ αὐτὸς ἄνω τὸ τῆς Λήθης
p. 622. ὕδωρ πεπωκὼς, ἀναστρέψαι πρὸς ἡμᾶς ἐπιλέλησται. καὶ ἤτοι παλαίει μετὰ τῶν ἐφήβων, ἢ κιθαρίζει, ἢ λόγους τινὰς διεξέρχεται, ἐπιδεικνύμενος τὸν λῆρον τὸν αὑτοῦ h)· ἢ τάχα που καὶ κλωπεύει ὁ γεννάδας i) παρελθών k). μία γὰρ αὐτοῦ καὶ αὕτη τῶν τεχνῶν. ὁ δ' οὖν l) ἐλευθεριάζει πρὸς ἡμᾶς, καὶ ταῦτα, ἐξ ἡμισείας ἡμέτερος ὤν.

2 ΚΑΛΩΘ. Τί δέ; οἶδας m), ὦ Χάρων, εἴ τις ἀσχολία

c) ὁ δ'] ὁ δὲ 3011. *Schm.* d) τὸ πορθμεῖον] ἔστι τὸ π. 3011. 2954. Gorl. *Belin. Schm.* At ἔστι manifesto Grammatici manum prodit. e) ἐμπεπολ.] „Vid. supra Pisc. c. 27." f) οἶδ' ὅτι] οἶδα ὅτι 3011. 2954. g) εἴπερ τις] „ὥσπερ τις Edd. et Codd. εἴπερ C." Et Schol. indicat εἴπερ, quod nos non dubitavimus recipere. De *Goelleri* conj. vid. Adnot. h) αὑτοῦ] „αὐτοῦ Par. Fl. S. Sed H. et J. recte αὑτοῦ." Sic et A. 1. 2. B. 1. i) γεννάδας] „Recentiores Edd. vitiose γενάδας." k) παρελθών] „Deest in B." l) οὖν] οὐκ 3011. quod merito displicet *Belino*, etsi tum ἐλευθεριάζειν πρός τινα bonam in partem acceptum explicari posset, *liberaliter cum aliquo versari.* At haec ratio cum ipsius Charonis illiberalitate prope servili minime convenit. m) οἶδας]

ras nectit Mercurius, qui olim (*dudum*) adesse debebat. Itaque vacua vectoribus, ut vides, navis est, quae ter jam hodie trajecisse poterat: et prope jam vesperam est, nos vero obolum nondum fecimus. Deinde Pluto, bene novi, me omissiore esse animo putabit, idque cum alius in culpa sit. Praeclarus vero ille noster et bonus mortuorum deductor, si quis alius, supra ipse aquis Lethes potis redire ad nos obliviscitur, et vel luctatur cum adolescentulis, vel cithara canit, aut orationes quasdam explicat, suis nugis ostendendis, aut forte obiter etiam furatrinam facit generosus ille: est enim haec quoque una ipsius artium. Licenter igitur nobiscum agit, cum tamen ex semisse noster sit.

Cloth. Quid vero? nosti, Charon, an quod negotium

προεξέπεσεν αὐτῷ, τοῦ Διὸς ἐπὶ πλέον δεηθέντος ἀποχρήσασθαι p. 622.
πρὸς τὰ ἄνω πράγματα; δεσπότης δὲ κἀκεῖνός ἐστιν.

ΧΑΡ. Ἀλλ' οὐχ ὥστε [n]), ὦ Κλωθοῖ, πέρα τοῦ μέτρου δεσπόζειν κοινοῦ κτήματος, ἐπεὶ οὐδ' [o]) ἡμεῖς ποτε αὐτὸν ἀπιέναι δέον, κατεσχήκαμεν. ἀλλ' ἐγὼ οἶδα τὴν αἰτίαν· παρ' ἡμῖν μὲν γὰρ ἀσφόδελος μόνον, καὶ χοαὶ, καὶ πόπανα, καὶ ἐναγίσματα· τὰ δ' ἄλλα, ζόφος, καὶ ὁμίχλη, καὶ σκότος. ἐν δὲ τῷ οὐρανῷ, φαιδρὰ πάντα, καὶ ἥ τε ἀμβροσία πολλὴ, καὶ τὸ νέκταρ ἄφθονον· ὥστε μοι ἥδιον παρ' ἐκείνοις βραδύνειν ἔοικε· καὶ παρ' ἡμῶν μὲν ἀνίπταται, καθάπερ ἐκ δεσμωτηρίου p. 623.
κινὸς ἀποδιδράσκων· ἐπειδὰν δὲ καιρὸς κατιέναι, σχολῇ καὶ βάδην, μόγις ποτὲ κατέρχεται.

ΚΛΩΘ. Μηκέτι χαλέπαινε, ὦ Χάρων· πλησίον γὰρ αὐ- 3
τὸς οὗτος, ὡς ὁρᾷς, πολλούς τινας ἡμῖν ἄγων· μᾶλλον δὲ ὥς-

„οἶσθ' B." Vid. *Lobeck.* ad *Phrynich.* p. 236. sq. Ceterum incommodo verborum, ut vulgabantur, nexui: *Τί δὲ οἶδας* etc. succurri levissima mutatione: *Τί δέ; οἶδας* etc. et secundum hanc etiam versionem correxi. n) *ὥστε*] „*οἵός τε* B. *οὕτως* P." o) *οὐδ'*] *οὐδὲ* 3011. Gorl. *Schmied.* Mox pro *ποτε* mavult *Belinus πώποτε* secundum regulam, de qua *Brunck.* agit ad *Aristoph.* Lysistr. v. 301. et Thesmoph. v. 32. et *Pierson.* ad *Moerid.* p. 460. sq. Verum omni alia auctoritate destitutus tanto minus volebam a vulgari lectione recedere, quum passim etiam *οὔποτε* et *οὐδέποτε* cum Praeteritis conjuncta occurrant; quod et ipse *Piersonus* l. l. monere non omisit.

illi inciderit, si forte Jovi opus fuerit opera illius diutius abuti, ad superna negotia? Herus autem et ille est.

Char. Verum non ita, Clotho, ut ultra modum imperitet communi mancipio: quandoquidem neque nos unquam illum retinuimus, cum discedendum esset. Verum caussam novi equidem. Apud nos enim asphodelus solum est, et libationes, et placentae, et inferiae; ceterum obscuritas, nebulae, tenebrae: in coelo vero laeta (*serena*) sunt omnia, et multa ambrosia, et copiosum ultra invidiam nectar: itaque suavius apud illos morari mihi videtur: atque a nobis quidem evolat, tanquam e carcere quodam fugiens; cum vero descendendi tempus est, otiose, et lento gradu, vix tandem aliquando adest.

Cloth. Desine indignari, Charon: prope enim est, ut vides, multos nobis addu-

p. 623. περ τι αἰπόλιον, ἀθρόους αὐτοὺς τῇ ῥάβδῳ σοβῶν. ἀλλὰ τί τοῦτο; δεδεμένον τινὰ ἐν αὐτοῖς, καὶ ἄλλον γελῶντα ὁρῶ [p]), ἕνα δέ τινα καὶ πήραν ἐξημμένον, καὶ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ἔχοντα, δριμὺ ἐνορῶντα, καὶ τοὺς ἄλλους ἐπισπεύδοντα. οὐχ ὁρᾷς δὲ καὶ τὸν Ἑρμῆν αὐτὸν ἱδρῶτι ῥεόμενον, καὶ τὼ πόδε κεκονιμένον [q]), καὶ πνευστιῶντα; μεστὸν γοῦν ἄσθματος αὐτῷ τὸ στόμα [r]). Τί ταῦτα, ὦ Ἑρμῆ; τίς ἡ σπουδή; τεταραγμένῳ γὰρ ἡμῖν ἔοικας.

EPM. Τί δ' ἄλλο, ὦ Κλωθοῖ, ἢ τουτονὶ τὸν ἀλιτήριον ἀποδράντα [s]) μεταδιώκων, ὀλίγου δεῖν λειπόνεως ὑμῖν τήμερον ἐγενόμην;

ΚΛΩΘ. Τίς δέ ἐστιν; ἢ τί βουλόμενος ἀπεδίδρασκε;

EPM. Τουτὶ μὲν πρόδηλον, ὅτι ζῆν μᾶλλον ἐβούλετο. ἔστι

p) ὁρῶ] hic inserui post γελῶντα, auctore 3011. et praeeunte *Schm.* Olim post ἐν τῇ χειρὶ positum reperiebatur. q) κεκονιμένον] „κεκονισμένον O. κεκονιαμένον Fl. Sed cum vulgata faciunt Par. B. 2. H. Coll. P." nec non B. 1. A. 1. 2. Cf. Diall. Deor. XXIV, 1. Timon. c. 45. r) μεστὸν γοῦν — τὸ στόμα] Haec pro glossemate habet *Belin.* Mihi non ita videtur; imo ad variandam orationem etiam necessaria duco. Sed interrogationis signo, post στόμα vulgo posito, locum suum assignavi post πνευστιῶντα. s) ἀποδράντα] Obsecutus Codicum 2954. 3011. et Gorl. auctoritati et *Schmiederi* exemplo, dedi ἀποδράντα, formam *Luciano* usitatiorem, (Somn. c. 4. Char. c. 2. Bis Accus. c. 17. Asin. c. 39.) vulgatae ἀποδράσαντα loco, quamquam nec hanc probatis scriptoribus inusitatam esse, vel ex iis exemplis patet, quae *Fischerus* collegit Animadvv. ad *Weller.* T. III. a. p. 72.

cens, vel potius ut gregem caprarum confertos virga agens. Sed quid hoc? vinctum quendam inter hos, et alium ridentem video, alium vero peram ab humeris suspensam, et clavam in manu habentem, torvum tuentem, et cogentem urgentemque reliquos. Nonne vides autem Mercurium ipsum sudore diffluentem, pulvere oppletis pedibus, et anhelantem? plenum enim spiritu os habet. Quid haec, Mercuri? quae ista est intentio? videris esse perturbatior?

Merc. Quid aliud, Clotho, quam quod, impurum hunc fugitivum dum persequor, navem, parum abest, quin hodie deseruerim.

Cloth. Quis vero est? aut quid sibi voluit, cum fugam molitus est?

Merc. Illud quidem apertum, vivere hominem ma-

δὲ βασιλεύς τις ἢ τύραννος, ἀπὸ γοῦν τῶν ὀδυρμῶν, καὶ ὧν p. 625.
ἀνακωκύει, πολλῆς τινος εὐδαιμονίας ἐστερῆσθαι λέγων [t]).

ΚΛΩΘ. Εἶθ' ὁ μάταιος ἀπεδίδρασκεν, ὡς ἐπιβιῶναι δυ-
νάμενος, ἐπιλελοιπότος ἤδη τοῦ ἐπικεκλωσμένου αὐτῷ νήμα- p. 624.
τος [u]);

ΕΡΜ. Ἀπεδίδρασκε, λέγεις; εἰ γὰρ μὴ ὁ γενναιότατος 4
οὗτος, ὁ τὸ ξύλον, συνήργησέ μοι, καὶ συλλαβόντες αὐτὸν ἐδή-
σαμεν, κἂν [x]) ᾤχετο ἡμᾶς ἀποφυγών. ἀφ' οὗ γάρ μοι παρέ-
δωκεν [y]) αὐτὸν ἡ Ἄτροπος, παρ' ὅλην τὴν ὁδὸν ἀντέβαινε [z]),
καὶ ἀντέσπα· καὶ τῷ πόδε ἀντερείδων πρὸς τοὔδαφος, οὐ παν-
τελῶς εὐάγωγος ἦν. ἐνίοτε δὲ καὶ ἱκέτευε, καὶ κατελιπάρει ἀφε-
θῆναι πρὸς ὀλίγον ἀξιῶν, καὶ πολλὰ δώσειν ὑπισχνούμενος.

t) λέγων] λέγει 2954. 3011. minus bene, ait *Bel.* Scilicet ἀπὸ γοῦν — ἀνακωκύει cum antecedentibus nectenda erant, ut in simillimis Charon. c. 9. οὐχ Ἕλλην, ὡς ἔοικεν, ἀπὸ γοῦν τῆς στολῆς. atque adeo colon, a *Reitzio* et recentt. Editt. post τύραννος positum, magnopere impediebat facilem orationis cursum. Sed λέγων cum ἀνακωκύει cohaeret. In Edd. vett. recta reperitur distinctio. u) νήματος] Interrogationis notam, a *Reitz.* et recentt. neglectam, e vetustis Edd. restitui. x) κἂν] „Sic Par. et B. 2. Reliq. Edd. κἄν. Sed οὐκ ἂν male B." Ne quid taceam, etiam B. 1. habet κἄν. y) παρέδωκεν] „παρέδωκεν B. παραδέδωκεν Fl." Illud etiam 2954. exhibet, recte probante *Belino:* nam Praeterito nullus erat hic locus. Nihilominus vulgatam παραδέδωκεν retinuit *Schm.* Deinceps αὐτὸν omittit 3011. z) ἀντέβαινε] Vulg. ἀντέτεινε, glossema genuinae lectionis, quam, monente *Osanno* ad *Philemon.* p. 259., e Lexic. Inedit. Paris. restitui. V. Adn.

luisse. Est autem rex aliquis vel tyrannus, quantum quidem intelligas ex lacrimis, et quatenus ejulat, multaque se felicitate privatum dicit.

Cloth. Et ineptus homuncio fugere instituit, quasi diutius posset supervivere, deficiente jam, quod netum ipsi *a me* fuit, stamine!

Merc. Fugere instituisse dicis? Nisi enim vir ille fortis cum clava, adjuvisset me, nisi comprehensum vinxissemus, fuga evaserat. Ex quo enim tradiderat illum mihi Atropos, per totam viam contra contendit, et obtraxit *gradum*, pedibusque solo obnixus non sane facilis ductu fuit; interdum vero supplicavit etiam, et blandis precibus, magnisque promissionibus interpositis, dimitti paullum

p. 624. ἐγὼ δὲ, ὥςπερ εἰκὸς, οὐκ ἀνίειν [a]), ὁρῶν ἀδυνάτων ἐφιέμενον. ἐπεὶ δὲ κατ' αὐτὸ ἤδη τὸ στόμιον ἦμεν, ἐμοῦ τοὺς νεκροὺς, ὡς ἔθος, ἀπαριθμοῦντος τῷ Αἰακῷ, κἀκείνου λογιζομένου αὐτοὺς, πρὸς τὸ παρὰ τῆς σῆς ἀδελφῆς πεμφθὲν αὐτῷ σύμβολον, λαθὼν, οὐκ οἶδ' ὅπως, ὁ τρισκατάρατος ἀπιὼν ᾤχετο. ἐνέδει οὖν νεκρὸς εἷς τῷ λογισμῷ· καὶ ὁ Αἰακὸς �ανα-
p. 625. τείνας τὰς ὀφρῦς, Μὴ ἐπὶ πάντων, ὦ Ἑρμῆ, φησι, χρῶ τῇ κλεπτικῇ, ἅλις σοι αἱ ἐν οὐρανῷ παιδιαί [b])· τὰ νεκρῶν δὲ ἀκριβῆ, καὶ οὐδαμῶς λαθεῖν δυνάμενα [c]). τέτταρας, ὡς ὁρᾷς, πρὸς τοῖς χιλίοις ἔχει τὸ σύμβολον [d]) ἐγκεχαραγμένους· σὺ δέ μοι παρ' ἕνα ἥκεις ἄγων· εἰ μὴ τοῦτο φῂς, ὡς παραλελόγισταί σε ἡ Ἄτροπος. ἐγὼ δὲ ἐρυθριάσας πρὸς τὸν λόγον, τυχὸν ὑπεμνήσθην τῶν κατὰ τὴν ὁδόν. κἀπειδὴ περιβλέπων οὐδαμοῦ τοῦτον εἶδον, συνεὶς τὴν ἀπόδρασιν, ἐδίωκον ὡς εἶχον τάχους κατὰ τὴν ἄγουσαν πρὸς τὸ φῶς. εἵπετο δ' αὐθαίρετός μοι ὁ

a) *ἀνίειν*] *ἀνίην* conj. *Guyet.* et lectio Cod. 3011. quam formam antiquioris Atticismi propriam vocat *Bel.* Sed vid. *Fischer.* Animadvv. ad *Weller.* T. II. p. 478. et *Struvii* Grammat. Gr. p. 250. b) *παιδιαί*] Suae syllabae restitui accentum ex Edd. vett., quum in *Reitz.* et recentt. coeco casu eraratum sit *παιδίαι.* c) *δυνάμενα*] „*δυνάμεθα* B." d) *σύμβολον*] „*συμβόλαιον* B."

rogavit. Ego vero, ut par erat, non remisi, cum ea illum petere viderem, quae fieri non possunt. Cum vero in ipsis jam faucibus essemus, adnumerante me pro more mortuos Aeaco, et illo ad tesseram a tua sorore missam eos recensente, ilicet, clanculum exsecrabilis illi abierat. Defuit igitur mortuus unus rationibus, et subductis Aeacus superciliis, Noli, inquit, Mercuri, apud omnes illa furandi solertia uti: sufficiant tibi, qui apud superos sunt lusus; mortuorum res accuratae, neque latere quidquam potest. Quatuor et mille, ut vides, insculptos habet (*habes?*) tabulis: tu vero mihi uno minus adducis; nisi forte hoc dixeris, circumventum te ab Atropo. Ego vero erubescens ad hanc illius orationem, mox recordatus sum eorum, quae in via acta essent, cumque circumlatis oculis nusquam hunc viderem, intellecta fuga, quam celeriter potui, qua ad lucem itur persecutus sum; sua vero sponte insecutus me est vir optimus

βέλτιστος οὗτος· καὶ ὥςπερ ἀπὸ ὕσπληγος θέοντες, κατα- p. 625.
λαμβάνομεν [e]) αὐτὸν ἤδη ἐν Ταινάρῳ· παρὰ τοσοῦτον ἦλθε διαφυγεῖν.

ΚΛΩΘ. Ἡμεῖς δὲ, ὦ Χάρων, ὀλιγωρίαν ἤδη τοῦ Ἑρμοῦ κατεγιγνώσκομεν [f]).

ΧΑΡ. Τί οὖν ἔτι διαμέλλομεν, ὡς οὐχ ἱκανῆς ἡμῖν γεγενημένης διατριβῆς;

ΚΛΩΘ. Εὖ λέγεις· ἐμβαινέτωσαν. ἐγὼ δὲ προχειρισαμένη τὸ βιβλίον, καὶ παρὰ [g]) τὴν ἀποβάθραν καθεζομένη [h]), ὡς ἔθος, ἐπιβαίνοντα ἕκαστον αὐτῶν διαγνώσομαι, τίς, καὶ p. 626.
πόθεν, καὶ ὄντινα τεθνεὼς τὸν [i]) τρόπον. σὺ δὲ παραλαμβάνων στοίβαζε, καὶ συντίθει, ὦ Ἑρμῆ. σὺ δὲ [k]) τὰ νεογνὰ ταυτὶ πρῶτα ἐμβαλοῦ· τί γὰρ ἂν καὶ ἀποκρίναιτό μοι;

ΕΡΜ. Ἰδοὺ δή [l]) σοι, ὦ πορθμεῦ, τὸν ἀριθμὸν, οὗτοι οἱ τριακόσιοι μετὰ τῶν ἐκτεθειμένων [m]).

e) κ α τ α λ α μ β ά ν ο μ ε ν] „κατελαμβάνομεν B.“ Sic et Gorl. Verum non videbatur mutandum, quod omnium Edd. est, Praesens, fervori narrationis conveniens. f) κ α τ ε γ ι γ ν ώ σ κ ο μ ε ν] „κατεγινώσκ. B. et Fl. Sed cum vulgata faciunt B. 2. et reliqq.“ g) π α ρ ά] Sic cum *Schm.* rescripsi e 3011. pro vulg. περὶ, minime illo ferendo. h) κ α θ ε ζ ο μ έ ν η] „κατεζομένη J. male. Recte Fl. et reliqq.“ i) τ ό ν] „deest in B.“ k) σ ὺ δ ὲ] Sic in omnibus, quos consului, libris. Sed haud immerito suspecta visa sunt *J. Seagero* Class. Journ. Vol. XI. p. 199., qui corrigi vult καὶ δή· facilior foret emendatio, νῦν δέ. l) δ ή] „deest in B. Habet autem Fl. etc.“ m) ἐ κ τ ε θ ε ι μ έ ν ω ν] „ἐντεθ. *Vorst.* male. Cum vulgata stat Fl. etc.“ ἐκτιθεμένων 2954.

hicce: itaque velut emissi carceribus currentes comprehendimus hominem in ipso jam Taenaro; tantillum aberat, quin effugisset.

Cloth. Nos vero, Charon, negligentiae Mercurium damnabamus.

Char. At quid cunctamur adhuc, quasi non satis jam morarum fuerit?

Cloth. Bene dicis, inscendant. Ego vero libro in manus sumto ad scalas adsidens, uti mos est, ingredientem unumquemque cognoscam, quis sit? unde? et qua ratione mortuus sit? tu vero, Mercuri, adsumtos stipa et compone. Sed hosce recens natos primum injice: quid enim mihi respondeant?

Merc. En tibi, Portitor, numerum: trecenti hi sunt, cum expositis.

p. 626. ΧΑΡ. Βαβαὶ τῆς εὐαγρίας! ὀμφακίας ἡμῖν νεκροὺς ἥκεις ἄγων.

ΕΡΜ. Βούλει, ὦ Κλωθοῖ, τοὺς ἀκλαύστους ἐπὶ τούτοις ἐμβιβασώμεθα;

ΚΛΩΘ. Τοὺς γέροντας λέγεις; οὕτω ποιεῖ. τί γάρ με δεῖ πράγματα ἔχειν, τὰ πρὸ Εὐκλείδου (πῶς γάρ [n]); νῦν ἐξετάζουσαν; οἱ ὑπὲρ ἑξήκοντα ὑμεῖς πάριτε ἤδη. τί τοῦτο; οὐκ ἐπακούουσί μου [o]), βεβυσμένοι τὰ ὦτα ὑπὸ τῶν ἐτῶν. δεήσει τάχα καὶ τούτους [p]) ἀράμενον παραγαγεῖν.

p. 627. ΕΡΜ. Ἰδοὺ πάλιν οὗτοι δυεῖν δέοντες τετρακόσιοι [q]), τακεροὶ πάντες, καὶ πέπειροι, καὶ καθ' ὥραν τετρυγημένοι.

ΚΛΩΘ. Νὴ Δί' [h]), ἐπεὶ ἀσταφίδες γε πάντες ἤδη εἰσί.

6 Τοὺς τραυματίας ἐπὶ τούτοις, ὦ Ἑρμῆ, παράγαγε· καὶ πρῶτόν [i]) μοι εἶπατε, ὅπως ἀποθανόντες ἥκετε; μᾶλλον δὲ αὐτὴ πρὸς τὰ γεγραμμένα ὑμᾶς ἐπισκέψομαι· πολεμοῦντας ἀποθα-

n) πῶς γάρ;] „πῶς abest ab O. et Fl. Sed habent P. Par. B. 2. J. etc.“ Abest etiam a Gorl. sed πως enclitice scriptum dant A. 1. 2. B. 1. Nos etiam γὰρ ex conjectura inseruimus. Vid. Adnot. o) μου] με una *Reitz.* haud dubie per errorem, quem *Bip.* correxit. In ceteris quoque omnibus est μου. p) τούτους] τούτοις *Reitz.* Sed *Bip.* mendam correxit secundum ceteras omnes Edd. q) τετρακόσιοι] καὶ τετρ. 2954. 3011. male, judice *Belin.* h) Νὴ Δί'] Μὰ Δί' 2954. 3011. quod *Bel.* praefert, quod verbis Parcae contineatur negatio, quam vereor, ne nemo ibi invenerit. i) πρῶτον] πρῶτοι Gorl. non male, quamquam nec vulgata male habet.

Char. Vah, dives captura! acerbos nobis et immaturos mortuos adducis.

Merc. Vin, Clotho, ut indeploratos post hosce imponamus?

Cloth. Senesne dicis? *Ita fac.* Quid enim molestiam subeam exquirendi nunc, (*qui enim hoc fiat?*) quae ante Euclidem acta sunt? Vos jam accedite sexagenariis majores. Quid hoc? non exaudiunt me, ab annis ipsis credo occalluerunt illis aures. Opus forte erit, ut hos quoque sublatos admoveamus.

Merc. En tibi hos etiam duodequadringentos, maturitate mites omnes et suo tempore vindemiatos.

Cloth. Ita sane: passi enim jam omnes et corrugati sunt. Jam vulneribus interfectos, Mercuri, admove: et primum mihi dicite, qua ratione mortui huc venitis? potius vero ipsa ad ea, quae descripta sunt, reco-

νεῖν ἔδει χθὲς ἐν Μηδίᾳ [k]) τέτταρας ἐπὶ τοῖς ὀγδοήκοντα, καὶ p. 627.
τὸν Ὀξυάρτου υἱὸν μετ' αὐτῶν Γωβάρην.

ΕΡΜ. Πάρεισι.

ΚΛΩΘ. Δι' ἔρωτα αὐτοὺς ἀπέσφαξαν ἑπτά. καὶ ὁ φιλόσοφος Θεαγένης, διὰ τὴν ἑταῖραν [l]) τὴν Μεγαρόθεν.

ΕΡΜ. Οὗτοιῖ πλησίον.

ΚΛΩΘ. Ποῦ δὲ οἱ περὶ τῆς βασιλείας ὑπ' ἀλλήλων ἀποθανόντες;

ΕΡΜ. Παρεστᾶσιν.

ΚΛΩΘ. Ὁ δ' ὑπὸ τοῦ μοιχοῦ καὶ τῆς γυναικὸς φονευθείς;

ΕΡΜ. Ἰδού σοι πλησίον.

ΚΛΩΘ. Τοὺς ἐκ δικαστηρίων δῆτα παράγαγε. λέγω δὴ τοὺς ἐκ τυμπάνου [m]), καὶ τοὺς ἀνεσκολοπισμένους. οἱ δ' ὑπὸ ληστῶν ἀποθανόντες ἑκκαίδεκα, ποῦ εἰσιν, ὦ Ἑρμῆ; p. 628.

ΕΡΜ. Πάρεισιν οἵδε οἱ τραυματίαι, οὓς ὁρᾷς. τὰς δὲ γυναῖκας ἅμα βούλει παραγάγω;

ΚΛΩΘ. Μάλιστα, καὶ τοὺς ἀπὸ ναυαγίων γε· ἅμα γὰρ ἐθνᾶσι [n]), καὶ τὸν ὅμοιον τρόπον. καὶ τοὺς ἀπὸ τοῦ πυρε-

k) *Μηδίᾳ*] *Mysia* 3011. errore, opinor. 1) *ἑταῖραν*] Communem omnium Edd. errorem *ἑταίραν* ultro correxi. m) *ἐκ τυμπάνου*] „*ἐκ δὲ τυμπάνου* B. Sed vulgatam servant Edd.“ *καὶ τοὺς ἐν* Gorl. n) *τοὺς ἀπὸ ναυαγίων γε*

noscam. In pugna mori portuit heri in Media tres et octoginta, et in his Gobarem Oxyartis filium.

Merc. Adsunt.

Cloth. Amoris impatientia interfecerunt se septem: et Theagenes philosophus propter Megarensem meretricem.

Merc. Hic prope te isti.

Cloth. Ubi vero sunt, qui regnandi caussa alter ab altero interemti sunt?

Merc. Adstant.

Cloth. Et ille ab adultero et uxore interfectus?

Merc. En prope te.

Cloth. Jam judicio damnatos adduc. Dico autem illos fustibus et fidiculis excruciatos, itemque palo suffixos. Sexdecim vero a latronibus interfecti ubi sunt, Mercuri?

Merc. Adsunt saucii isti, quos vides. Vin mulieres simul adducam?

Cloth. Sane: et naufragos, simul enim et eodem modo perierunt; et a febri

p. 628. τοῦ [o]) δὲ, καὶ τούτους ἅμα· καὶ τὸν ἰατρὸν μετ' αὐτῶν Ἀγα-
7 θοκλέα [p]). Ποῦ δὲ ὁ φιλόσοφος Κυνίσκος, ὃν ἔδει τῆς Ἑκάτης τὸ δεῖπνον φαγόντα, καὶ τὰ ἐκ τῶν καθαρσίων ὠὰ, καὶ πρὸς τούτοις γε, σηπίαν [q]) ὠμὴν, ἀποθανεῖν;

ΚΥΝ. Πάλαι σοι παρέστηκα, ὦ βελτίστη Κλωθοῖ. τί δέ με ἀδικήσαντα, τοσοῦτον εἴασας [r]) ἄνω τὸν χρόνον; σχεδὸν γὰρ ὅλον μοι τὸν ἄτρακτον ἐπέκλωσας [s]). καίτοι πολλάκις ἐπειράθην τὸ νῆμα διακόψας ἐλθεῖν· ἀλλ' οὐκ οἶδ' ὅπως ἀῤῥηκτον ἦν.

ΚΛΩΘ. Ἔφορόν σε καὶ ἰατρὸν εἶναι τῶν ἀνθρωπίνων ἁμαρτημάτων [t]) ἀπελίμπανον· ἀλλ' ἔμβαινε ἀγαθῇ τύχῃ.

ΚΥΝ. Μὰ Δί', ἢν μὴ πρότερόν γε τουτονὶ τὸν δεδεμένον ἐμβιβασώμεθα [u])· δέδια γὰρ μή σε παραπείσῃ δεόμενος.

p. 629. 8 *ΚΛΩΘ.* Φέρ' ἴδω τίς ἐστι.

ἅμα γὰρ τεθνᾶσι] τοὺς ἀπὸ ναυσίαν, οἵ γε ἅμα τεθνᾶσι Gorl. τοὺς ἀπὸ ναναγίων γε ἅμα· καὶ γὰρ τεθνᾶσι τὸν ὅμοιον τρόπον conj. *Schmied.* At salva est vulgata. o) τοῦ πυρετοῦ] Vulgo sine articulo: sed articulum praebent B. 2954. et Gorl. et recepit *Schm.* monente *Belino.* p) μετ' αὐτῶν Ἀγαθοκλέα] Ἀγαθοκλέα μετ' αὐτῶν 2954. *Belin. Schm.* q) σηπίαν] „σηπύαν J. Par. Fl. et reliqq. male. σηπίαν B. P. et B. 2." et B. 1. sed A. 1. 2. σηπύαν. r) εἴασας] „εἴας B." et Gorl. s) ἐπέκλωσας] ἀπέκλωσας A. 2. t) ἁμαρτημάτων] „πραγμάτων L. P. Angl. Nihil vero a vulgata abeunt Edd. et B. C." u) ἐμβιβασώμεθα] „ἐμβιβασόμεθα B."

confectos simul, et cum illis Agathoclem medicum. Ubi autem Cyniscus ille philosophus, quem coena Hecates devorata, et ovis piacularibus, insuperque sepia cruda, mori oportuit?

Cyn. Olim tibi adsum, Clotho optima. Ob quod vero peccatum meum diu adeo me apud superos reliquisti? fere enim totum mihi fusum glomeraveras: quamquam saepe tentarem abscisso huc venire: at illud nescio quomodo rumpi non poterat.

Cloth. Reliqueram te, ut inspector esses et medicus eorum, quae peccant homines. Sed inscende, quod faustum felixque sit.

Cyn. Non prius, Hercule, quam vinctum huncce imposuerimus: metuo enim, ne precibus te suis praeter fas moveat.

Cloth. Age, videam, quis sit?

ΕΡΜ. Μεγαπένθης ὁ Λακύδου, τύραννος. p. 629.

ΚΛΩΘ. Ἐπίβαινε σύ.

ΜΕΓ. Μηδαμῶς, ὦ δέσποινα Κλωθοῖ. ἀλλά με πρὸς ὀλίγον ἔασον ἀνελθεῖν. εἶτά σοι αὐτόμολος x) *ἥξω, καλοῦντος μηδενός.*

ΚΛΩΘ. Τί δ' ἐστιν, οὗ χάριν ἀφικέσθαι θέλεις;

ΜΕΓ. Τὴν οἰκίαν ἐκτελέσαι μοι πρότερον ἐπίτρεψον· ἡμιτελὴς γὰρ ὁ δόμος καταλέλειπται.

ΚΛΩΘ. Ληρεῖς· ἀλλ' ἔμβαινε.

ΜΕΓ. Οὐ πολὺν χρόνον, ὦ Μοῖρα, αἰτῶ. μίαν με ἔασον μεῖναι τήνδε ἡμέραν, ἄχρις ἄν τι ἐπισκήψω y) *τῇ γυναικὶ περὶ τῶν χρημάτων, ἔνθα τὸν μέγαν εἶχον θυσαυρὸν κατορωρυγμένον.*

ΚΛΩΘ. Ἄραρεν· οὐκ ἂν τύχοις.

ΜΕΓ. Ἀπολεῖται οὖν ὁ χρυσὸς z) *τοσοῦτος;*

ΚΛΩΘ. Οὐκ ἀπολεῖται. θάῤῥει τούτου γε ἕνεκα· Μεγακλῆς γὰρ αὐτὸν ὁ σὸς ἀνεψιὸς παραλήψεται.

ΜΕΓ. Ὦ τῆς ὕβρεως! ὁ ἐχθρὸς, ὃν ὑπὸ ῥᾳθυμίας ἐγωγε οὐ προαπέκτεινα;

x) *αὐτόμολος*] *αὐτόματος* 3011. *Belin. Schm.* Sed vid. Adnot. y) *ἐπισκήψω*] „Nihil hic variant Edd. J. Fr. Par. Fl. H. S. Vid. notas." z) *ὁ χρυσὸς*] Articulum, monente *Be-*

Merc. Megapenthes Lacydis filius, tyrannus.

Cloth. Inscende tu.

Meg. Nequaquam, Clotho domina, sed paullum me redire ad superos patere; deinde mea tibi sponte veniam, vocante nemine.

Cloth. Quid vero est, cujus caussa redire cupis?

Meg. Domum perficere mihi prius permitte: ex dimidia enim parte aedificatam reliqui.

Cloth. Nugas agis. Verum inscende.

Meg. Non multum, o Parca, temporis oro. unum hunc diem manere mihi permitte, dum uxori de pecuniis aliquid mandem, ubi magnum thesaurum defossum habeam.

Cloth. Stat sententia: non potes consequi, quod optas.

Meg. Peribit igitur tantum auri?

Cloth. Non peribit: noli laborare. Megacles enim illud cognatus tuus accipiet.

Meg. Heu quae ista contumelia! inimicus ille meus, quem socordia quadam non prius interfeci!

p. 630. ΚΛΩΘ. Ἐκεῖνος αὐτός· καὶ ἐπιβιώσεταί σοι ἔτη τεταράκοντα, καὶ μικρόν τι πρὸς, τὰς παλλακίδας, καὶ τὴν ἐσθῆτα, καὶ τὸν χρυσὸν ὅλον σου παραλαβών.

ΜΕΓ. Ἀδικεῖς, ὦ Κλωθοί, τἀμὰ τοῖς πολεμιωτάτοις διανέμουσα.

ΚΛΩΘ. Σὺ γὰρ οὐχὶ Κυδιμάχου αὐτὰ ὄντα, ὦ γενναιότατε, παρειλήφεις, ἀποκτείνας τε αὐτὸν καὶ τὰ παιδία [a]) ἔτι ἐμπνέοντι ἐπισφάξας;

ΜΕΓ. Ἀλλὰ νῦν ἐμὰ ἦν.

ΚΛΩΘ. Οὐκοῦν ἐξήκει [b]) σοι ὁ χρόνος ἤδη τῆς κτήσεως.

9 ΜΕΓ. Ἄκουσον, ὦ Κλωθοῖ, ἃ σοι ἰδίᾳ μηδενὸς ἀκούοντος εἰπεῖν βούλομαι· ὑμεῖς δὲ ἀπόστητε πρὸς ὀλίγον. ἂν με ἀφῇς ἀποδράναι, χιλιά σοι τάλαντα χρυσίου ἐπισήμου δώσειν ὑπισχνοῦμαι τήμερον [c]).

ΚΛΩΘ. Ἔτι γὰρ χρυσὸν [d]), ὦ γελοῖε, καὶ τάλαντα διὰ μνήμης ἔχεις;

ΜΕΓ. Καὶ τοὺς δύο δὲ κρατῆρας, εἰ βούλει [e]), προσδή-

lin., restituit *Schm.* e 3011. cum quo conspirat Gorl. a) τὰ παιδία] „τὸν παῖδα B.“ b) ἐξήκει] „*Marcil.* ἐξήρκει, male. Sed recte pro vulgata faciunt Edd. et BC. B. 2. H. Par.“ Et in meis omnibus est ἐξήκει, ut par erat. c) τήμερον] Sic, consentientibus 3011. et Gorl., dedi cum *Schm.* pro vulg. σήμερον. d) χρυσόν] „χρυσίον B.“ e) εἰ βούλει,] εἰ abest a 3011., probantibus *Belino* et *Jacobs.* ad *Achill.*

Cloth. Ille ipse: et superstes tibi erit annis quadraginta, et paullo amplius, pellices tuas nactus, et vestem, et aurum tuum universum.

Meg. Injuriam mihi, Clotho, facis, quae res meas inimicissimis attribuas.

Cloth. Nonne enim tu eadem, cum Cydimachi fuissent, accepisti, interfecto illo, et liberis ipsius in conspectu spirantis adhuc jugulatis?

Meg. Sed jam quidem mea erant.

Cloth. Nunc igitur exit tibi possessionis tempus.

Meg. Audi, Clotho, quae tibi soli, nemine audiente, dicturus sum. Vos vero paullum recedite. Si patiaris me aufugere, mille tibi auri signati talenta dare hodie promitto.

Cloth. Itaque adhuc aurum et talenta in memoria habes, ridiculum caput?

Meg. Et duo crateres, si

σω, οὓς ἔλαβον ἀποκτείνας Κλεόκριτον [f]), ἕλκοντας ἑκάτερον χρυσοῦ ἀπέφθου [g]) τάλαντα ἑκατόν. p. 630.

ΚΛΩΘ. Ἕλκετε αὐτόν· ἔοικε γὰρ οὐκ ἐπεμβήσεσθαι ἡμῖν ἑκών. p. 631.

ΜΕΓ. Μαρτύρομαι ὑμᾶς, ἀτελὲς μένει τὸ τεῖχος, καὶ τὰ νεώρια. ἐξετέλεσα γὰρ ἂν αὐτὰ ἐπιβιοὺς πέντε μόνας [h]) ἡμέρας.

ΚΛΩΘ. Ἀμέλησον· ἄλλος τειχιεῖ.

ΜΕΓ. Καὶ μὴν τοῦτό γε πάντως εὔγνωμον αἰτῶ.

ΚΛΩΘ. Τὸ ποῖον;

ΜΕΓ. Ἐς τοσοῦτον ἐπιβιῶναι, μέχρις ἂν ὑπαγάγωμαι [i]) Πισίδας, καὶ Λυδοῖς ἐπιθῶ τοὺς φόρους, καὶ μνῆμα ἑαυτῷ [k]) παμμέγεθες ἀναστήσας, ἐπιγράψω ὁπόσα ἔπραξα μεγάλα καὶ στρατηγικὰ παρὰ [l]) τὸν βίον.

ΚΛΩΘ. Οὗτος, οὐκ ἔτι μίαν [m]) ἡμέραν αἰτεῖς, ἀλλὰ σχεδὸν εἴκοσιν ἐτῶν διατριβήν.

Tat. p. 698. et post δύο deest δὲ in Gorl., eodem *Jacobsio* suffragante. Vid. Adnot. f) *Κλεόκριτον*] „*Θεόκριτον* B.“ Sic et *Wiel.* Sed *Λεόκριτον* 3011. et 2954. hoc haud dubie casu ortum. Vulgatum nomen cur mutarem, non equidem videbam. g) *ἀπέφθου*] „*ἀπέμφθου* Fl. male. Nil mutant vulgatam J. Par. H. etc.“ h) *πέντε μόνας*] „*πέντε καὶ δέκα* P. et Angl. i) *ὑπαγάγωμαι*] „*ὑπάγωμαι* B.“ et Schol., pro *Πισίδας* autem 2954. et 3011. habent *Πέρσας*, male seduli, opinor, lectoris commentum. k) *ἑαυτῷ*] *ἐμαυτῷ* conj. *Solan.* et Anonym. in Novv. Actt. Lipss. Vid. Adnot. l) *παρὰ*] „Sic Edd. et B. *κατὰ* J. et B.“ m) *μίαν*]

vis, adjiciam, quos interfecto Cleocrito accepi, utrumque auri excocti et purissimi talentorum centum pondo.

Cloth. Rapite hominem! sponte enim sua inscensurus non videtur.

Meg. Antestor vos. Imperfecta manent moenia et navale, quae perfecturus eram, si vel quinque ipsos dies vivere adhuc licuisset.

Cloth. Omitte curam, struet alius.

Meg. Verum hoc quidem omnino aequum postulo.

Cloth. Quid illud est?

Meg. Tantum ut superstes sim, quoad Pisidas subegero, et Lydis tributa imposuero, et monumentum mihi ipsi maximum excitavero, cui inscribam, quot et quanta imperatoria in vita facinora ediderim.

Cloth. Heus tu, non jam diem unum postulas, sed viginti fere annorum moram.

p. 631. 10 *ΜΕΓ.* Καὶ μὴν ἐγγυητὰς ὑμῖν n) ἕτοιμος παρασχέσθαι τοῦ τάχους, καὶ τῆς ἐπανόδου. εἰ βούλεσθε δὲ, καὶ ἄνταν̓δρον ὑμῖν ἀντ' ἐμαυτοῦ παραδώσω τὸν ἀγαπητόν.

ΚΛΩΘ. o) Ὦ μιαρὲ, ὃν ηὔχου πολλάκις ὑπὲρ γῆς καταλιπεῖν;

ΜΕΓ. Πάλαι ταῦτ' ηὐχόμην· νυνὶ δ' p) ὁρῶ τὸ βέλτιον q).

p. 632. *ΚΛΩΘ.* Ἥξει κἀκεῖνός σοι μετ' ὀλίγον, ὑπὸ τοῦ νεωστὶ βασιλεύοντος ἀνῃρημένος.

11 *ΜΕΓ.* Οὐκοῦν ἀλλὰ τοῦτό γε μὴ ἀντείπῃς, ὦ Μοῖρά, μοι.

ΚΛΩΘ. Τὸ ποῖον;

ΜΕΓ. Εἰδέναι βούλομαι τὰ r) μετ' ἐμὲ ὄντινα ἕξει τὸν τρόπον s).

ΚΛΩΘ. Ἄκουε· μᾶλλον γὰρ ἀνιάσῃ μαθών. τὴν μὲν γυναῖκά σοι Μίδας ὁ δοῦλος ἕξει, καὶ πάλαι δὲ αὐτὴν ἐμοίχευεν.

„ταῦτα μίαν B. Sed respuunt pronomen reliqui, et Edd." Et cod. 3011. praebet ταῦτα, quod indicare videtur, non integrum esse locum: forsan in ἔτι vitium, nescio quod, latet. n) ὑμῖν] εἰμι Gorl. sordida lectio. o) ΚΛΩΘ.] „Deest in Fl. adest in P. H. et reliqq." p) δ'] δὲ 3011. *Schm.* q) τὸ βέλτιον] „Articulus τὸ aberat a Par. et B. 2. male." et a B. 1. Sed A. 1. et 2. habebant. r) τὰ] „Iterum abest articulus in *Coll.* male." s) τὸν τρόπον] „Rursum omissus erat articulus τὸν in Par. et B. 2." et in B. 1.

Meg. Verum vades vobis dare paratus sum celeritatis et reditus. Si vultis vero, succedaneum vobis pro me dabo unicum filium meum.

Cloth. Quem saepe optabas, impure, esse tibi superstitem?

Meg. Olim istud optabam, sed nunc melius video.

Cloth. Veniet et ille tibi paullo post, ab eo, qui nunc regnat, sublatus.

Meg. Igitur illud certe non negabis mihi, Parca.

Cloth. Quid?

Meg. Scire volo, quemadmodum post me mea se habitura sint.

Cloth. Audi: magis enim iis auditis lugebis. Uxorem tuam Midas habebit, servus, qui olim adulterio illi cognitus est.

ΜΕΓ. Ὁ κατάρατος, ὃν ἐγὼ, πειθόμενος αὐτῇ, ἀφῆκα ἐλεύθερον. p. 632.

ΚΛΩΘ. Ἡ θυγάτηρ δέ σοι [t]), ταῖς παλλακίσι [u]) τοῦ νυνὶ τυραννοῦντος ἐγκαταλεχθήσεται [x])· εἰκόνες δὲ καὶ ἀνδριάντες, οὓς ἡ πόλις ἀνέστησέ σοι πάλαι, πάντες ἀνατετραμμένοι, γέλωτα παρέξουσι τοῖς θεωμένοις.

ΜΕΓ. Εἰπέ μοι, τῶν φίλων δὲ οὐδεὶς ἀγανακτεῖ τοῖς δρωμένοις;

ΚΛΩΘ. Τίς γὰρ ἦν σοι φίλος; ἢ ἐκ τίνος αἰτίας (δικαίας [y])) γενόμενος; ἀγνοεῖς ὅτι καὶ πάντες οἱ προσκυνοῦντες καὶ τῶν λεγομένων καὶ πραττομένων ἅπαντα ἐπαινοῦντες, ἢ φόβῳ, ἢ ἐλπίσι, ταῦτ' ἔδρων, τῆς ἀρχῆς ὄντες φίλοι, καὶ πρὸς τὸν καιρὸν ἀποβλέποντες;

ΜΕΓ. Καὶ μὴν σπένδοντες ἐν τοῖς συμποσίοις, μεγάλῃ τῇ φωνῇ ἐπηύχοντό μοι πολλὰ καὶ ἀγαθὰ, προαποθανεῖν ἕκαστος αὐτῶν ἕτοιμος, εἰ οἷόν τε εἶναι [z]). καὶ ὅλως [a]), ὅρκος αὐτοῖς ἦν ἐγώ. p. 633.

ΚΛΩΘ. Τοιγαροῦν παρ' ἑνὶ αὐτῶν χθὲς δειπνήσας, ἀπέ-

t) σοι] Ita 2954. 3011. Gorl. *Belin. Schm.* pro vulg. σου. u) ταῖς παλλακίσι] „ταῖς νῦν παλλακίσι B." x) ἐγκαταλεχθήσεται] ἐγκαταλογήσεται Schol. ἐγκαταλεγήσεται 2954. y) δικαίας] abest ab Gorl. et sane per se alienam manum refert. z) εἶναι] εἴη conj. *Goeller.* Vid. Adnot. a) καὶ ὅλως] „καὶ ὅλος J. sola." habebat ex A. 2. cum qua et Codex 3011. facit. At vid. Adnot.

Meg. Sacerrimus homo, quem ego illi obsecutus manu misi.

Cloth. Filia tua in pellicibus ejus, qui nunc imperitat, adnumerabitur. Imagines vero et statuae, quas olim tibi posuit respublica, eversae omnes ludibrium praebebunt spectantibus.

Meg. Dic mihi, amicorum nullus indigne fert ea, quae fiunt?

Cloth. Quis enim amicus tibi fuit, aut qua (justa) caussa fuisset? Ignoras, etiam qui adorabant te, et quaecunque diceres faceresve laudabant, eos universos, aut metu, aut spe quadam hoc fecisse, imperii tui amicos, et rationem habentes temporis?

Meg. At illi libantes in conviviis magna voce multa mihi et magna bona apprecari solebant, vicariam pro me mortem, si fas esset, subire parati omnes: et omnino per genium meum jurabant.

Cloth. Igitur apud unum

p. 653. θανες. τὸ γὰρ τελευταῖόν σοι πιεῖν ἐνεχθὲν, ἐκεῖνο δευρὶ κατέπεμψέ σε.

ΜΕΓ. Τοῦτ' ἄρα πικροῦ τινος ἠσθόμην. τί βουλόμενος δὲ ταῦτ' ἔπραξε;

ΚΛΩΘ. Πολλά με ἀνακρίνεις, ἐμβῆναι δέον.

12 *ΜΕΓ.* Ἔν με πνίγει μάλιστα, ὦ Κλωθοῖ, διόπερ ἐπόθουν καὶ πρὸς ὀλίγον ἐς τὸ φῶς ἀνακύψαι πάλιν.

ΚΛΩΘ. Τί δὲ τοῦτό ἐστιν; ἔοικε γάρ τι παμμέγεθες εἶναι.

ΜΕΓ. Καρίων ὁ ἐμὸς οἰκέτης, ἐπεὶ τάχιστά με ἀποθανόντα εἶδε, περὶ δείλην ὀψίαν ἀνελθὼν ἐς τὸ οἴκημα, ἔνθα ἐκείμην, σχολῆς οὔσης, (οὐδεὶς γὰρ οὐδὲ [b]) ἐφύλαττέ με) Γλυκέριον τὴν παλλακίδα μου, (καὶ πάλαι δὲ, οἶμαι, κεκοινωνήκει,) ἐπισπασάμενος [c]) τὴν θύραν, ἐσπόδει, καθάπερ οὐδενὸς ἔνδον παρόντος· εἶτα [d]) ἐπειδὴ ἅλις εἶχε τῆς ἐπιθυμίας, ἀποβλέψας ἐς ἐμὲ, σὺ μέντοι, φησὶν, ὦ μιαρὸν ἀνθρώπιον, πληγάς μοι πολλάκις οὐδὲν ἀδικοῦντι ἐνέτεινας, καὶ

b) οὐδὲ] οὐκ 3011. quod jure repudiat *Belin.* c) ἐπισπασάμενος] „Παραγαγὼν B. C. Sed cum vulgata faciunt Fl. et B. 2. et Par. etc." κεκοινωνήκεσαν, παραγάγων (rectius παραγαγὼν) 3011. *Belin. Schm.* Sic et Gorl. Sed vid. Adnot. d) εἶτα] εἶτ' 3011.

illorum coenatus heri peristi. Ultimum enim, quod oblatum tibi poculum est, illud ipsum huc te demisit.

Meg. Hoc erat ergo, quod amarulentum quid gustabam. Quo vero consilio haec fecit?

Cloth. Multa interrogas, cum inscendendum sit.

Meg. Unum me angit maxime, Clotho, propter quod cuperem vel pauxillum in lucem respicere.

Cloth. Quid vero illud est? videtur enim magnum quiddam esse.

Meg. Cario servus meus, cum primum me vidit mortuum circa vesperam, cum adscendisset in conclave, ubi jacebam, nactus opportunitatem, (neque enim quisquam aderat, qui me custodiret) Glycerium pellicem meam, cum qua stupri consuetudinem olim, credo, habuit, ostio clauso, quasi nemine praesente, subegit: deinde cum explevisset libidinem, me respiciens, Tu quidem, inquit, impure homuncio, plagas mihi saepe nihil commerito inflixisti; et cum his dictis vellicavit me, et ma-

ταῦθ' ἅμα λέγων, παρέτιλλέ τέ με καὶ κατὰ κόρρης ἔπαισε· τέ- p. 634.
λος δὲ, πλατὺ χρεμψάμενος, καὶ καταπτύσας μου, καὶ, ἐς τὸν
τῶν ἀσεβῶν χῶρον ἄπιθι, ἐπειπὼν [e]), ᾤχετο· ἐγὼ δὲ ἐνεπιμ-
πράμην [f]) μὲν, οὐκ εἶχον δὲ ὅμως ὅ, τι καὶ δράσαιμι [g]) αὐ-
τὸν, αὖος ἤδη καὶ ψυχρὸς ὤν. καὶ ἡ μιαρὰ δὲ παιδίσκη, ἐπεὶ
ψόφου προσιόντων τινῶν ἤσθετο, σιέλῳ [h]) χρίσασα τοὺς ὀ-
φθαλμοὺς, ὡς δακρύσασα [i]) ἐπ' ἐμοὶ, κωκύουσα, καὶ τοὔνο-
μα ἐπικαλουμένη, ἀπηλλάττετο. ὧν εἰ λαβοίμην. . . . .

ΚΛΩΘ. Παῦσαι ἀπειλῶν· ἀλλ' ἔμβηθι, καιρὸς ἤδη σε [k]) 13
ἅπαντᾶν ἐπὶ τὸ δικαστήριον.

ΜΕΓ. Καὶ τίς ἀξιώσει κατ' ἀνδρὸς τυράννου ψῆφον
λαβεῖν;

ΚΛΩΘ. Κατὰ τυράννου μὲν οὐδείς, κατὰ νεκροῦ δὲ ὁ
Ῥαδάμανθυς, ὃν αὐτίκα μάλα ὄψει δίκαιον, καὶ κατ' ἀξίαν
ἐπιτιθέντα ἑκάστῳ τὴν δίκην· τὸ δὲ νῦν [l]) *ἔχον, μὴ διάτριβε.* p. 635.

e) *ἐπειπὼν*] „ἀπειπὼν B. ἐπιπὼν J." hoc ex A. 2. f) *ἐνεπιμπράμην*] „ἐπιπιμπράμην Coll. et B. Sed cum vulgata facit Scholiast." g) *δράσαιμι*] *ἂν δράσαιμι* conj. *Belin.* saepe jam rejecta ineptia. h) *σιέλῳ*] „σιάλῳ L. *Th. Mag.*" i) *δακρύσασα*] „δακρύσουσα B. et Fl. Sed vulgatam servant P. Par. B. 2. etc." Cf. Adnot. k) *σε*] *σοι Bel.* et *Schm.* e 3011. Uterque casus omnino quidem in hac locutione recte adhibetur; sed h. l. Dativus sermoni nonnihil ambiguitatis infert. l) *τὸ δὲ νῦν*] „Sic B. et Coll. Edd. omnes *τὸ νῦν δέ*." Sic conjecerat etiam *Gesner.*, nec non *ἔχων*, qua mutatione tamen minime opus est. Modo post *κατ' ἀξίαν* comma poni vult *Seagerus* in Class. Journ. Vol. XI. p. 199. inficete.

las mihi percussit: denique pituitam lato screatu adductam in me cum exspuisset, et in impiorum loca abire me jussisset, discessit. Ego vero, quamvis excandescens, non habebam, quo ulciscerer hominem, qui exsanguis jam et frigidus essem. Scelesta vero puella, strepitu quorundam supervenientium animadverso, saliva madefactis oculis, quasi me lacrimasset, plorans et nomen meum appellans discessit. Quos ego si nanciscar.....

Cloth. Parce minis. sed incende: tempus est, te jam ad tribunal venire.

Meg. Et quis audebit contra virum tyrannum sumere tabellam?

Cloth. Contra tyrannum quidem nemo; contra mortuum vero Rhadamanthus, quem statim videbis justum, et juste de unoquoque pronuntiantem. Jam vero moras diutius nectere noli.

p. 635. *ΜΕΓ. Κἂν ἰδιώτην με ποίησον, ὦ Μοῖρα, τῶν πενήτων ἕνα, κἂν δοῦλον ἀντὶ τοῦ πάλαι βασιλέως· ἀναβιῶναί με ἅσον μόνον.*

ΚΛΩΘ. Ποῦ 'στιν ὁ m) *τὸ ξύλον; καὶ σὺ δὲ, ὦ Ἑρμῆ, σύρετ' αὐτὸν εἴσω τοῦ ποδός. οὐ γὰρ ἂν ἐμβαίη ἑκών.*

ΕΡΜ. Ἕπου νῦν, δραπέτα· δέχου τοῦτον σὺ, πορθμεῦ, καὶ τὸν δεῖνα· καὶ ὅπως ἀσφαλῶς . . . .

ΧΑΡ. Ἀμέλει n), *πρὸς τὸν ἱστὸν δεδήσεται.*

ΜΕΓ. Καὶ μὴν ἐν τῇ προεδρίᾳ πεθέζεσθαί με δεῖ.

ΚΛΩΘ. o) *Ὅτι τί;*

ΜΕΓ. Ὅτι, νὴ Δία, τύραννος ἦν, καὶ δορυφόρους εἶχον μυρίους.

ΚΛΩΘ. p) *Εἶτ' οὐ δικαίως* q) *σε παρέτιλλεν ὁ Καρίων, οὕτωσὶ σκαιὸν ὄντα; πικρὰν δ' οὖν* r) *τὴν τυραννίδα ἕξεις, γευσάμενος τοῦ ξύλου.*

m) *Ποῦ 'στιν ὁ*] „*Ποῦ δὲ ἐστὶν* B. et Fl. Sed omittunt *ἐστὶν* J. Par. B. 2. etc.“ hinc et *Reitz.* ac *Bip.* Sed *ποῦ ἔστι ὁ* 2954. *ποῦ 'στι ὁ* 3011. *Schm.* et sic Gorl. n) *καὶ τὸν δεῖνα· καὶ ὅπως ἀσφαλῶς . . . ΧΑΡ. Ἀμέλει*] Vulg. *καὶ τὸν δεῖνα· καὶ ὅπως ἀσφαλῶς ἀμέλει πρ. τ. ἱστ. δεδ.* Sed nomen *Χαρ.* indicant 3011. et Gorl. et innuit quodammodo 2954. spatium inter *ἀσφαλῶς* et *ἀμέλει* vacuum relinquens. Secutus *Schm.* In Gorl. omittitur *καὶ* ante *ὅπως*. Praeterea *Bel.* conj. *καὶ τὸ δεῖμα* (*Schmieder.* refert *δέμα*), *et funem. Courierius* vero ad Luc. Asin. p. 309. *καίτοι δεινὰ ποιοῦντα.* Vid. Adnot. o) *ΚΛΩΘ.*] *ΧΑΡ.* Gorl. p) *ΚΛΩΘ.*] „*Κλω.* J. Sed *K.* simpliciter Fl. unde et *KT.* possis facere.“ q) *δικαίως*] *δίκαιος* 3011. quod *Belino* magis, quam vulgatum, placuit. r) *δ' οὖν*] *γοῦν* Gorl.

Meg. Vel privatum me facito, Parca, pauperum unum, vel servum pro eo, qui rex nuper fui: ad vitam modo redire me patere.

Cloth. Ubi ille cum clava? et tu, Mercuri, pede illum intro trahite: neque enim sponte intraverit.

Merc. Sequere jam, fugitive: adsume hunc, portitor, et illum alterum: utque tuto....

Char. Noli curare, ad malum adligabitur.

Meg. Atqui loco primo adsidere me oportet.

Cloth. Quid ita?

Meg. Quod, me hercule, tyrannus fui, et satellites decies mille habui.

Cloth. Et non juste barbam tibi vellit Cario, scaevo adeo mortali? Amaram igitur tyrannidem habebis, clava hujus subinde gustanda.

ΜΕΓ. Τολμήσει γὰρ Κυνίσκος ἐπανατείνασθαί s) *μοι* p. 635. *τὸ βάκτρον; οὐκ ἐγώ σε πρώην, ὅτι ἐλεύθερος ἄγαν καὶ τραχὺς ἦσθα καὶ ἐπιτιμητικὸς, μικροῦ δεῖν προσεπαττάλευσα;*

ΚΛΩΘ. t) *Τοιγαροῦν μενεῖς καὶ σὺ τῷ ἴστῳ προσπεπαταλευμένος.*

ΜΙΚ. Εἰπέ μοι, ὦ Κλωθοῖ, ἐμοῦ δὲ οὐδεὶς ὑμῖν λόγος; p. 636. 14 *ἢ διότι πένης εἰμὶ, διὰ τοῦτο καὶ τελευταῖον ἐμβῆναί με δεῖ;*

ΚΛΩΘ. Σὺ δὲ τίς εἶ;

ΜΙΚ. Ὁ σκυτοτόμος Μίκυλλος.

ΚΛΩΘ. Εἶτα ἄχθῃ βραδύνων; οὐχ u) *ὁρᾷς ὁπόσα ὁ τύραννος ὑπισχνεῖται δώσειν, ἀφεθεὶς πρὸς ὀλίγον; θαῦμα γοῦν ἔχει με, εἰ μὴ ἀγαπητὴ καὶ σοὶ ἡ διατριβή.*

ΜΙΚ. Ἄκουσον, ὦ βελτίστη Μοιρῶν· οὐ πάνυ με ἡ τοῦ Κύκλωπος (ἐκείνου x)*) εὐφραίνει δωρεὰ, τὸ ὑπισχνεῖσθαι, ὅτι πύματον ἐγὼ τὸν Οὖτιν κατέδομαι. ἄν τε γοῦν πρῶτον, ἄν τε πύματον, οἱ αὐτοὶ ὀδόντες περιμένουσιν* y)*. ἄλλως* *Homer. Od. IX, 369.*

s) *ἐπανατείνασθαι*] „*ἐπανατείνεσθαι* B.“ t) *ΚΛΩΘ.*] „*K.* Fl. quod aeque personam *Kv.* Cynisci significare potest.“ Non aeque, ut ego censeo, quum in antecedentibus *K.* semper non potuerit non *Clotho*, minime vero *Cyniscum*, significare. Cf. Adnot. ad superiorem sermonem. u) *οὐχ*] *οὐκ* sola A. 2. x) *ἐκείνου*] „Sic P. et L. *ἐκείνη* male Edd. J. Par. B. 2. Fl. et S.“ Deest omnino in 2954. et 3011. unde maxime suspectum redditur. y) *περιμένουσιν*] „*μὲ περιμένουσιν* B.“

Meg. Audebit quippe Cyniscus intendere mihi baculum? Non ego te nuper, cum procax nimium et asper esses, et increpare me ausus, vix continebar, quin clavis adfigerem?

Cloth. Propterea et tu nunc ad malum defixus manebis.

Mic. Dic mihi, Clotho, mei plane nulla a vobis habetur ratio? An quod pauper sum, ideo ultimo etiam iuscendendum mihi est?

Cloth. Tu vero quis es?

Mic. Sutor Micyllus.

Cloth. Et gravaris moram? non vides, quanta daturum se pollicetur tyrannus, ad exiguum tempus si dimittatur? miror igitur, nisi tibi etiam grata videtur mora.

Mic. Audi, Parcarum optima. Non sane illud me Cyclopis munus delectat, cum promittit, ultimum ego Utin devorabo: sive primum enim, sive ultimum, iidem dentes manent. Cae-

p. 636. τε, οὐδ' ὁμοῖα *) τἀμὰ τοῖς τῶν πλουσίων. ἐκ διαμέτρου γὰρ ἡμῖν z) οἱ βίοι, φασίν· ὁ μὲν γὰρ a) τύραννος, εὐδαίμων εἶναι δοκῶν παρὰ τὸν b) βίον, φοβερὸς ἅπασι, καὶ περίβλεπτος, ἀπολιπὼν χρυσὸν τοσοῦτον, καὶ ἀργύριον c), καὶ ἐσθῆτα, καὶ ἵππους d), καὶ δεῖπνα, καὶ παῖδας ὡραίους, καὶ γυναῖκας εὐμόρφους, εἰκότως ἠνιᾶτο, καὶ ἀποσπώμενος e) αὐτῶν ἤχθετο. οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως παθάπερ ἰξῷ τινι προσέχεται
p. 637. τοῖς τοιούτοις ἡ ψυχὴ, καὶ οὐκ ἐθέλει ἀπαλλάττεσθαι ῥᾳδίως, ἅτε αὐτοῖς πάλαι προστετηκυῖα· μᾶλλον δὲ ὥςπερ ἄῤῥηκτός τις οὗτος ὁ δεσμὸς ἐστιν, ᾧ δεδέσθαι ξυμβέβηκεν αὐτούς· ἀμέλει κἂν ἀπάγῃ τις αὐτοὺς μετὰ βίας f), ἀνακωκύουσι καὶ ἱκετεύουσι g)· καὶ τἆλλα ὄντες θρασεῖς, δειλοὶ πρὸς ταύτην εὑρίσκονται τὴν ἐπὶ τὸν Ἅιδην φέρουσαν ὁδόν. ἐπιστρέφονται γοῦν εἰς τοὐπίσω, ὥςπερ οἱ δυςέρωτες, κἂν h) πόῤῥωθεν

*) ὁμοῖα] Nulla est in libris, quos consului, hujus formae variatio. z) ἡμῖν] „ἡμῖν O.“ Sic et Gorl. unde recepi pro vulg. ἡμῶν. Deinceps articulus οἱ deficit in sola A. 2. a) γὰρ] γε 2954. 3011. minus bene, ait *Belin.* b) τὸν] „J. sola articulum vitiose exprimit, τῶν.“ c) ἀργύριον] „ἄργυρον B.“ d) ἵππους] ὑπνοὺς (ὕπνους;) 3011. mendose. e) ἀποσπώμενος] „J. ἀποσπόμενος media correpta, vitiose. Sed recte B. Fl. Par. B. 2. etc.“ f) μετὰ βίας] πάτω addit 3011. quo non opus est, quum ἀπάγειν quid sit, per se intelligatur. g) καὶ ἱκετεύουσι] „ἀνακωκύουσι καὶ ἱκετεύουσι B. et Fl. A ceteris abest ἱκετεύουσι, neque comparet in J. Par. nec B. 2.“ Sed comparet etiam in 3011., unde, probante *Belino*, recepit *Schmiederus*: nec nos dubitavimus sequi. h) κἂν] Vulg. καί. Sed κἂν 2954. 3011. Gorl. nec

terum nec par mea ac divitum ratio est: e diametro enim opposita nobis vitae genera. Tyrannus quippe felix cum videretur in vita, metuendus omnibus et conspicuus, relicto auro illo tanto atque argento, et vestibus, et equis, et coenis, et pueris speciosis, formosisque mulieribus, non absurde angebatur, se ab illis abstrahi, et ferebat graviter. Nescio enim quomodo velut visco quodam talibus adhaerescit animus, nec facile ab illis vult discedere, quibus olim illiquefacta velut voluptate solutus fuerit. Potius illud quasi nescium rumpi vinculum est, quo devinciri eos contigit. Quin si quis vi illos abducat, ejulatus tollunt *et supplicant;* et cum audaces sint caetera, meticulosi ad hanc ferentem ad inferos viam deprehenduntur. Itaque conversi retro ad ea, quae a tergo sunt,

ἀποβλέπειν τὰ ἐν τῷ φωτὶ βούλονται, οἷα ὁ μάταιος ἐκεῖνος p. 637.
ἐποίει· καὶ παρὰ τὴν ὁδὸν ἀποδιδράσκων, κἀνταῦθά σε κα-
ταλιπαρῶν. Ἐγὼ δέ, ἅτε μηδὲν ἔχων ἐνέχυρον ἐν τῷ βίῳ, οὐκ 15
ἀγρὸν, οὐ συνοικίαν, οὐ χρυσὸν, οὐ σκεῦος, οὐ δόξαν, οὐκ
εἰκόνας, εἰκότως εὔζωνος ἦν. κἀπειδὴ μόνον ἡ Ἄτροπος ἔνευ-
σέ μοι, ἅσμενος ἀποῤῥίψας τὴν σμίλην καὶ τὸ κάττυμα, (κρη-
πῖδα γάρ τινα ἐν ταῖν χεροῖν εἶχον [1]), ἀναπηδήσας εὐθὺς
ἀνυπόδετος [k]), οὐδὲ τὴν μελαντηρίαν ἀπονιψάμενος εἰπόμην.
μᾶλλον δὲ ἡγούμην ἐς τὸ πρόσω ὁρῶν. οὐδέν γάρ [l]) με τῶν
κατόπιν ἐπέστρεφε, καὶ μετεκάλει. καὶ, νὴ Δί', ἤδη καλὰ τὰ
παρ' ὑμῖν πάντα [m]) ὁρῶ. τό, τε γὰρ ἰσοτιμίαν ἅπασιν εἶναι, p. 638.
καὶ μηδένα τοῦ πλησίον διαφέρειν, ὑπερήδιστον ἔμοιγ' οὖν δο-
κεῖ. τεκμαίρομαι δὲ μηδ' ἀπαιτεῖσθαι χρέα τοὺς ὀφείλοντας
ἐνταῦθα, μηδὲ φόρους ὑποτελεῖν· τὸ δὲ μέγιστον, μηδὲ [n])

injuria id probatum *Belino* et *Schmiedero*. Expressum etiam a *Gesnero* et *Wielandio* in versionibus. i) κρηπῖδα γάρ τινα ἐν ταῖν χεροῖν εἶχον] Ita 2954. 3011. Gorl. et *Schm.* Olim fuerat κρηπίδα τινὰ ἐν ταῖν χεροῖν ἔχων. Vid. Adnot. κρηπῖδα pro vulg. κρηπίδα dedimus ex Anap. Pell. k) ἀνυπόδετος] „ἀνυπόδητος B. Sed nihil a vulg. abit Fl. B. 2. Par. etc." Vid. Adnot. l) γάρ] Vulgo δέ. Sed recte γάρ 2954. 3011. Gorl. *Schm.* m) πάντα] πάνθ' 2954. n) μηδὲ] „μὴ δὲ J. H. S. et hic et ubique hac periodo, μηδὲ Par. μὴ ῥιγοῦν, omisso δὲ B." Et in B. 1. A. 1. 2. μὴ δέ.

ut invenusti amatores e longinquo certe adspicere ea, quae in vita sunt, cupiunt, qualia ineptus ille modo factitabat, qui et in via fugam tentarit, et hic te fatigarit precibus. Ego vero, quippe qui nullum in vita pignus haberem, nec agrum, nec domus plures, nec aurum, nec instrumentum, neque gloriam, neque statuas, non est mirum quod succinctus fui, et ad primum Atropi nutum laetus, abjecto scalpro et coriis, (crepidam enim forte in manibus habebam), exsilii statim, ut eram discalceatus, ac non abluto prius atramento, secutus sum, vel praeivi potius, ad anteriora prospiciens: neque enim quidquam eorum, quae a tergo erant, advertit me et revocavit. Et Hercules, jam pulchra esse vestra video omnia. Quod enim aequo omnes honore sunt, neque quisquam super alium eminet, supra sane quam dici potest, jucundum mihi videtur. Arbitror autem, neque aes alienum reposci hic debitores, nec tributa pendere; et, quod maximum,

p. 638. ῥιγοῦν τοῦ χειμῶνος, μηδὲ νοσεῖν, μηδ' o) ὑπὸ τῶν δυνατωτέρων ῥαπίζεσθαι. εἰρήνη δὲ πᾶσα, καὶ τὰ πράγματα ἐς τοὔμπαλιν ἀνεστραμμένα p)· ἡμεῖς μὲν γὰρ οἱ πένητες, γελῶμεν, ἀνιῶνται δὲ καὶ οἰμώζουσιν οἱ πλούσιοι.

16 ΚΛΩΘ. Πάλαι οὖν σε, ὦ Μίκυλλε, γελῶντα ἑώρων· τί δ' ἦν ὃ σε μάλιστα ἐκίνει γελᾶν;

ΜΙΚ. Ἄκουσον, ὦ τιμιωτάτη μοι θεῶν· παροικῶν ἄνω τυράννῳ, πάνυ ἀκριβῶς ἑώρων τὰ γιγνόμενα ὑπ' q) αὐτοῦ, καί μοι ἐδόκει τότε ἰσόθεός τις εἶναι. τῆς τε γὰρ πορφύρας τὸ ἄνθος ὁρῶν, ἐμακάριζον r), καὶ τῶν ἀκολουθούντων τὸ πλῆθος, καὶ τὸν χρυσὸν, καὶ τὰ λιθοκόλλητα ἐκπώματα, καὶ τὰς κλίνας τὰς ἀργυρόποδας· ἔτι δὲ καὶ ἡ κνίσσα ἡ τῶν σκευαζομένων

p. 639. ἐς τὸ δεῖπνον, ἀπέκναιέ με· ὥστε ὑπεράνθρωπός s) τις ἀνὴρ καὶ τριςόλβιος κατεφαίνετο t), καὶ μονονουχὶ καλλίων, καὶ

o) μηδ'] „μηδ' B.“ Unde correxit *Solanus* vulgatum μηθ', quod tamen retinuerunt *Reitz.* et recentt. Debebat certe scribi μήθ', ut legitur in B. 1. A. 1. 2. Vid. Adnot. p) ἀνεστραμμένα] ἀνατετραμμένα 2954. 3011. minus bene. q) ὑπ'] παρ' 2954. 3011. quod *Belinus* praefert, reddens, *chez lui*, quod Graece foret παρ' αὐτῷ dictum. Iidem Codd. etiam γινόμενα praebent. r) ἐμακάριζον] commate a sequentibus sejunxi: supplendum autem αὐτόν. Ita etiam in vett. Edd. distinctum video. s) ὑπεράνθρωπός] ὥςπερ ἂν θεῖος 2954. 3011. quae recte glossematis nomine repudiat *Bel.* t) κατεφαίνετο] μοι addit 3011. quod placuit *Belino* et *Schmied.* perperam: quis ferat in enuntiationibus sese excipientibus ἀπέκναιέ με, et κατεφαίνετό μοι, in utriusque fine

neque frigere per hiemem, nec aegrotare, nec pulsari a potentioribus. Pax vero ubique, et res plane in contrarium versae: nos enim ridemus pauperes, at illi divites adflictantur et plorant.

Cloth. Hoc est, quod diu te ridere observavi; Micylle. Quid vero est, quod risum tibi movit maxime?

Mic. Audi, veneranda mihi maxime Dearum. Cum apud superos vicinus essem tyranni, accurate, quae fierent ab illo, observavi, et videbatur mihi nonnunquam par Diis esse. Quippe florem purpurae cum viderem, et ministrantium multitudinem, et aurum, et pocula gemmis distincta, et lectos aureis fultos pedibus, beatum *hominem* praedicabam: enecabat me porro nidor eorum, quae in coenam illi parabantur, adeo quidem, ut ille egressus mortalium sortem ac ter beatus mihi videretur, ac tan-

ὑψηλότερος ὅλῳ πήχει βασιλικῷ· ἐπαιρόμενος τῇ τύχῃ [u]), καὶ p. 639.
σεμνῶς προβαίνων, καὶ ἑαυτὸν ἐξυπτιάζων, καὶ τοὺς ἐντυγχάνοντας ἐκπλήττων· ἐπεὶ δὲ ἀπέθανεν, αὐτός τε παγγέλοιος ὤφθη μοι ἀποδυσάμενος τὴν τρυφήν· κἀμαυτοῦ ἔτι μᾶλλον κατεγέλων, οἷον κάθαρμα ἐτεθήπειν, ἀπὸ τῆς κνίσσης τεκμαιρόμενος αὐτοῦ τὴν εὐδαιμονίαν, καὶ μακαρίζων ἐπὶ τῷ αἵματι τῶν ἐν τῇ Λακωνικῇ θαλάττῃ κοχλίδων. Οὐ μόνον δὲ τοῦ- 17
τον, ἀλλὰ καὶ τὸν δανειστὴν Γνίφωνα [x]) ἰδὼν στένοντα, καὶ μεταγινώσκοντα, ὅτι μὴ ἀπέλαυσε τῶν χρημάτων, ἀλλ' ἄγευστος αὐτῶν ἀπέθανε, τῷ ἀσώτῳ Ῥοδοχάρει τὴν οὐσίαν ἀπολιπών, (οὗτος γὰρ ἄγχιστα ἦν αὐτῷ γένους, καὶ πρῶτος ἐπὶ τὸν κλῆρον ἐκαλεῖτο κατὰ τὸν νόμον [y])) οὐκ εἶχον ὅπως κατακαύσω τὸν γέλωτα, καὶ μάλιστα μεμνημένος ὡς ὠχρὸς ἀεί, καὶ αὐχμηρὸς ἦν, φροντίδος τὸ μέτωπον ἀνάπλεως, καὶ μόνοις p. 640.
τοῖς δακτύλοις πλουτῶν, οἷς τάλαντα καὶ μυριάδας ἐλογίζετο, κατὰ μικρὸν συλλέγων τὰ μετ' ὀλίγον ἐκχυθησόμενα [z]) πρὸς

posita? *Moi* manifesto alienae manui debetur. u) τύχῃ] ψύχῃ 3011. pessime. x) *Γνίφωνα*] „Sic B. Fl. B. 2. H Par." Sic et A. 1. 2. B. 1. y) *κατὰ τὸν νόμον*] *παρὰ τῶν νόμων* 3011. quod elegantius ducit *Belinus*, ego vero ne bene quidem Graece dictum existimo. z) *ἐκχυθησόμενα*] „Sic

tum non pulchrior excelsiorque reliquis cubito ipso regio, sublatus fortuna, et procedens cum gravitate quadam, ac vultu supino, et colloqui volentibus terrorem incutiens. Cum vero defunctus esset, et ipse mihi usquequaque ridiculus videbatur exutis illis deliciis: meque ipsum magis deridebam, quale purgamentum admiratus essem, nidore aestimans illius felicitatem, et beatum illum putans propter cochlearum Laconici maris sanguinem. Cum vero non hunc solum, sed praeterea Gniphonem foeneratorem viderem, ingemiscentem et cruciantem se poenitentia, qui fruitus non est divitiis, sed non gustatis illis mortuus, relicta substantia Rhodocbari luxurioso, qui proximus genere illi cum esset, primus lege ad hereditatem vocabatur; *haec, inquam, cum viderem*, compescere risum non potui, recordatus praesertim, quam pallidus semper squalidusque fuerit, curarum, quod frons ostenderet, plenus, solisque dives digitis, quibus talenta et myriades computaret, minutatim ea colligens, quae

p. 640. τοῦ μακαρίου [a]) Ῥοδοχάρους. ἀλλὰ τί οὐκ ἀπερχόμεθα [b]) ἤδη; καὶ μεταξὺ γὰρ [c]) πλέοντες τὰ λοιπὰ γελασόμεθα οἰμώζοντας αὐτοὺς ὁρῶντες.

ΚΑΩΘ. Ἔμβαινε, ἵνα καὶ [d]) ἀνιμήσηται [e]) ὁ πορθμεὺς τὸ [f]) ἀγκύριον.

18 *ΧΑΡ.* Οὗτος, ποῖ φέρῃ; πλῆρες ἤδη τὸ σκάφος· αὐτοῦ περίμενε· ἐς αὔριον ἔωθέν σε διαπορθμεύσομεν.

ΜΙΚ. Ἀδικεῖς, ὦ Χάρων, ἔωλον ἤδη νεκρὸν ἀπολιμπάνων· ἀμέλει γράψομαί σε παρανόμων ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθυος. οἵμοι τῶν κακῶν! ἤδη πλέουσιν· ἐγὼ δὲ μόνος ἐνταῦθα περιλελείψομαι. καίτοι, τί οὐ διανήχομαι κατ' αὐτούς; οὐ γὰρ δέδια μὴ ἀπαγορεύσας [g]) ἀποπνιγῶ, ἤδη τεθνεώς· ἄλλως τε

p. 641. οὐδὲ τὸν ὀβολὸν ἔχων τὰ πορθμία [h]) καταβαλεῖν.

ΚΑΩΘ. Τί τοῦτο; περίμεινον, ὦ Μίκυλλε· οὐ θέμις οὕτω σε διελθεῖν.

A. O. et P. et Angl. Ms. Edd. omnes male ἐκλυθησόμενα." a) μακαρίου] „μακαρίτου B." b) οὐκ ἀπερχόμεθα] „οὐ κατερχόμεθα B." c) γὰρ] „Abest haec vocula in B." d) καὶ] „Et haec conjunctio desideratur in B." e) ἀνιμήσηται] „ἀνασπάσῃ R." f) τὸ] aberat a *Reitz.* Sed recte a *Bip.* et *Schm.* restitutus articulus, praeeuntibus Edd. vett. monuit idem etiam *Schaefer.* ad *Long.* p. 338. g) ἀπαγορεύσας] „ἀτονήσας Ms. *Bo.* Nihil variant Edd." h) πορθμία] „πορθμεῖα Schol. πορθμῖα H. Sed vulgatam servant B. Fl. Par. S."

paullo post effundentur a beato illo. Sed cur non jam solvimus? etenim inter navigandum ridebimus reliqua, plorare illos videntes.

Cloth. Ingredere, ut tollat ancoram portitor.

Char. Heus tu, quo tendis? plena jam est cymba: illic exspecta; cras mane trajiciemus te.

Mic. Injuriam mihi, Charon, facis, si relinquas me hesternum jam mortuum. Crede mihi, legum te violatarum apud Rhadamanthum reum faciam. Heu mihi malorum, jam navigant, ego vero solus hic destituar! quamquam cur non post illos transnato? neque enim metuo, ne viribus defectus suffocer, qui jam sim mortuus; praesertim cum nec obolum habeam, unde naulum solvam.

Cloth. Quid hoc? exspecta, Micylle: non est fas ita te transire.

ΜΙΚ. Καὶ μὴν ἴσως ὑμῶν καὶ προκαταχθήσομαι. p. 641.

ΚΛΩΘ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ προσελάσαντες, ἀναλάβωμεν αὐτὸν, καὶ σὺ, ὦ Ἑρμῆ, συνανάσπασον [1]).

ΧΑΡ. Ποῦ νῦν καθεδεῖται; μεστὰ γὰρ πάντα, ὡς ὁρᾷς. 19

ΕΡΜ. Ἐπὶ τοὺς ὤμους, εἰ δοκεῖ, τοῦ τυράννου.

ΚΛΩΘ. Καλῶς ὁ Ἑρμῆς ἐνενόησεν· ἀνάβαινε οὖν [k]), καὶ τὸν τένοντα τοῦ ἀλιτηρίου καταπάτει· ἡμεῖς [l]) δ' εὐπλοῶμεν. — —

ΚΥΝ. Ὦ Χάρων, καλῶς ἔχει σοι τὰς ἀληθείας ἐντεῦθεν εἰπεῖν. ἐγὼ τὸν ὀβολὸν μὲν οὐκ ἂν ἔχοιμι δοῦναί σοι, καταπλεύσας· πλέον γὰρ οὐδέν ἐστι τῆς πήρας, ἣν [m]) ὁρᾷς, καὶ τουτουΐ [n]) τοῦ ξύλου· τἆλλα δὲ, ἢν ἀντλεῖν ἐθέλῃς, ἕτοιμος, καὶ πρόσκωπος [o]) εἶναι· μέμψῃ δὲ οὐδέν, ἢν εὑρῆς [p]) καὶ παρτερόν μοι ἑρετμὸν δῷς μόνον.

i) *συνανάσπασον*] „Sic A. G. P. L. *συνάρπασον* Edd. et B.“ k) *ἀνάβαινε οὖν*] Haec usque ad *εὐπλοῶμεν*, auctore Cod. 3011. et suffragante *Belino*, *Schmiederus* tribuit *Charoni*; sine idonea caussa. Imo Clotho domina ipsa rectius ea loqui videtur. l) *ἡμεῖς*] „Sic J. S. et B. 2. recte. Adsentiuntur O. L. *ὑμεῖς* male Par. Fl. Ald. (utraque.) H. et P.“ m) *ἣν*] *ὡς* Gorl. inepte. n) *τουτουΐ*] „*τουτουΐ* B. Sed vulgatam (*τούτου*) servant Edd.“ Confirmant *τουτουΐ* 2954. 3011. Gorl. unde *Schm.*, monente *Belin.*, recepit. o) *πρόσκωπος*] „*πρόκοπος* Fl. Nil movent vulgatam P. Par. J. H.“ p) *εὑρῆς*] „*εὑρήῃ* P.“

Mic. Quin forte citius, quam vos, deferar.

Cloth. Nequaquam. Sed adnavigabimus ejus recipiendi caussa, et tu, Mercuri, una illum *manu porrecta* intro trahe.

Char. Ubi jam sedebit? plena enim, ut vides, omnia.

Merc. Super humeros, si videtur, tyranni.

Cloth. Scite excogitavit illud Mercurius. Adscende igitur, et cervices impii conculca. nobis vero felix cursus contingat!

Cyn. Optimum fuerit, nunc tibi, Charon, verum dicere. Ego obolum, quem post trajectum tibi solvam, non habeo: neque enim mihi quidquam praeter hanc, quam vides, peram, et hanc clavam. Caeterum si haurire me velis, aut remigare, paratus sum: nihil autem de me querere, modo commodum et robustum mihi remum dederis.

p. 641. *ΧΑΡ.* Ἔρεττε· καὶ τουτὶ γὰρ ἱκανὸν παρὰ σοῦ λαβεῖν.

p. 642. *ΚΥΝ.* Ἦ καὶ ὑποκελεῦσαι δεήσει [q])?

ΧΑΡ. Νὴ Δί', ἥνπερ εἰδῇς κέλευσμά τι τῶν ναυτικῶν.

ΚΥΝ. Οἶδα καὶ πολλά, ὦ Χάρων (,τῶν ναυτικῶν [r])). ἀλλ' ὁρᾷς, ἀντεπηχοῦσιν οὗτοι δακρύοντες· ὥστε ἡμῖν τὸ ᾆσμα ἐπιταραχθήσεται.

20 *ΠΛ.* [s]) Οἴμοι τῶν κτημάτων!

ΑΛΛ. [t]) Οἴμοι τῶν ἀγρῶν!

ΑΛΛ. Ὀττοτοῖ, τὴν οἰκίαν οἵαν ἀπέλιπον!

ΑΛΛ. Ὅσα τάλαντα ὁ κληρονόμος σπαθήσει παραλαβών [u])!

ΑΛΛ. Αἲ, αἲ, τῶν νεογνῶν μου [x]) παιδίων!

ΑΛΛ. Τίς ἄρα τὰς ἀμπέλους τρυγήσει, ἃς πέρυσιν ἐφυτευσάμην;

ΕΡΜ. Μίκυλλε, σὺ δ' οὐδὲν [y]) οἰμώζεις; καὶ μὴν οὐ θέμις ἀδακρυτὶ διαπλεῦσαί τινα.

q) δεήσει] δεήσῃ 2954. vitiose. Sic tamen et *Schol.* legisse videtur. r) τῶν ναυτικῶν] desunt in 2954. 3011. nec possunt non suspecta videri, quippe imprudenter repetita e praecedente versu: notavimus itaque ea hoc nomine ad exemplum *Schmied.* s) *ΠΛ.*] *NEKP.* Gorl. rectius, meo judicio. t) *ΑΛΛ.*] „Persona ἄλλος deerat in Edd. excepta S." u) παραλαβών] Ita rescripsi, monente *Belino*, e 2954. pro vulg. λαβών. x) μου] μοι 2954. 3011. *Belin. Schm.* y) οὐδὲν] „οὐδὲ Par. At reliquae et B. οὐδέν."

Char. Remiga. Satis enim fuerit, si hoc abs te auferam.

Cyn. Numquid etiam cantu incitare remiges oportebit?

Char. Sane, si nosti celeusma quoddam nauticum.

Cyn. Novi, Charon, et plurima quidem; sed vide, respondent hi nobis ploratibus: itaque cantus nobis perturbabitur.

Div. Hei mihi divitias!

Alius. Hei mihi agros!

Alius. Hei hei, quam domum relinquo!

Alius. Quot talenta heres meus a me accepta per luxum effundet!

Alius. Hei hei recens mihi natos pueros!

Alius. Quis igitur vineas vindemiabit, quas superiore anno institui?

Merc. Tu vero nihil, Micylle, ploras? et tamen nefas est, sine lacrimis quemquam trajicere.

MIK. Ἄπαγε. οὐδέν ἐστιν ἐφ' ὅτῳ ἂν οἰμώξωμαι [z]) εὐ- p. 642.
πλοῶν.

EPM. Ὅμως κἂν [a]) μικρόν τι ἐς [b]) τὸ ἔθος ἐπιστέναξον.

MIK. Οἰμώξομαι τοίνυν, ἐπειδή σοι, ὦ Ἑρμῆ [c]), δοκεῖ. οἴμοι τῶν κατυμάτων! οἴμοι τῶν κρηπίδων τῶν παλαιῶν! ὀττοτοῖ, τῶν σαθρῶν ὑποδημάτων! οὐκ ἔτι ὁ κακοδαίμων ἔωθεν ἐς ἑσπέραν ἄσιτος διαμενῶ, οὐδὲ τοῦ χειμῶνος ἀνυπόδετός [d]) τε, καὶ ἡμίγυμνος περινοστήσω, τοὺς ὀδόντας ὑπὸ τοῦ κρύους συγκροτῶν. τίς ἄρα μου τὴν σμίλην [e]) ἕξει, καὶ τὸ p. 643.
κεντητήριον; ἱκανῶς [f]) τεθρήνηται· σχεδὸν δὲ ἤδη καὶ κατεπεπλεύκαμεν.

XAP. Ἄγε δὴ τὰ πορθμία πρῶτον ἡμῖν [g]) ἀπόδοτε· καὶ 21
σὺ δὲ [h]), δός· παρὰ πάντων ἤδη ἔχω [i])· δὸς καὶ σὺ τὸν ὀβολόν, ὦ Μίκυλλε.

z) οἰμώξωμαι] οἰμώξομαι B.“ Statim sequuntur in 3011. οὕτω μέγα εὐπλοῶν, admodum languidum additamentum, et insuper ambiguum. a) κἂν] Ita B. Gorl. 2954. 2957. 3011. *Belin. Schm.* pro vulg. ἄν. Ceterum ἄν injuria *Belinus* negat cum Imperativo conjungi posse. Nec magis recte *Scagerus* Class. Journ. Vol. XI. p. 200. conjicit οὖν. b) ἐς] Ita B. C. 2954. ὡς Angl. πρὸς Edd. Lucianeum ἐς vel ab ignorante mutatum, vel a perito ad notiorem et magis vulgarem rationem revocatum censeo. Cf. Timon. c. 4. Diall. Mortt. XXVII, 3. ubi vulgata ἐς τὸ βαρβαρικὸν nullo modo tentanda. Adde Bis Accus. c. 27. c) σοι, ὦ Ἑρμῆ] ὦ Ἑρμῆ, σοὶ 2954. 3011. d) ἀνυπόδετος] „ἀνυπόδητος B.“ Sic et 3011. quem secutus est *Schm.* At vid. Adn. ad cap. 15. e) σμίλην] σμήλην B. 1. mendose. f) ἱκανῶς] „καλῶς B.“ g) ἡμῖν] abest ab Gorl. h) δὲ] abest ab eodem. i) ἔχω] τὸν ὀβο-

Mic. Apage, nihil est, quod secunda adeo navigatione plorem.

Merc. Tamen vel pauxillum quiddam dicis caussa ingemisce.

Mic. Plorabo igitur, cum tibi ita videtur, Mercuri. Hei frusta corii! hei crepidas veteres! hei hei putres calceos! Non jam infelix ego a mane ad vesperam sine cibo manebo, nec hieme sine calceis oberrabo seminudus, stridens prae frigore dentibus. Quis igitur scalprum meum habebit et subulam? Satis ploratum est, et prope trajecimus.

Char. Age, jam vecturae pretium nobis primum date: da tu quoque: ab omnibus jam habeo: tu quoque obolum da, Micylle.

p. 643. *MIK.* Παίζεις, ὦ Χάρων, ἢ καθ' ὕδατός, φασιν, ἤδη γράφεις, παρὰ Μικύλλου ἤδη [k]) τινὰ ὀβολὸν προσδοκῶν; ἀρχὴν δὲ, οὔτε οἶδα εἰ τετράγωνόν ἐστιν ὁ ὀβολὸς [l]), ἢ στρογγύλον [m]).

ΧΑΡ. Ὦ καλῆς ναυτιλίας καὶ ἐπικερδοῦς τήμερον [n])! ἀποβαίνετε δ' ὅμως· ἐγὼ δ' [o]) ἵππους, καὶ βοῦς, καὶ κύνας, καὶ τὰ λοιπὰ ζῶα μέτειμι. διαπλεῦσαι γὰρ κἀκεῖνα δεῖ.

ΚΛΩΘ. Ἄπαγε αὐτοὺς, ὦ Ἑρμῆ, παραλαβών· ἐγὼ δὲ αὐτὴ [p]), ἐς τὸ ἀντιπέρας ἀναπλευσοῦμαι [q]), Ἰνδοπάτην [r]), καὶ Ἡραμίθρην [s]) τοὺς Σῆρας [t]) διάξουσα· τεθνᾶσι γὰρ δὴ [u]) πρὸς ἀλλήλων, περὶ γῆς ὅρων μαχόμενοι.

ΕΡΜ. Προΐωμεν, ὦ οὗτοι· μᾶλλον δὲ πάντες ἑξῆς ἕπεσθέ μοι.

22 *MIK.* Ἡράκλεις [x]), τοῦ ζόφου! ποῦ νῦν ὁ καλὸς Μί-

λὸν ἔχω 2954. 3011. otiosum supplementum. k) ἤδη] abesse poterat, ne dicam, debebat, ob modo praecedens ἤδη. Verum exstat in omnibus libris. l) ὁ ὀβολὸς] Articulum vulgo praetermissum restitui e Gorl. m) στρογγύλον] „στρογγύλος B.“ n) τήμερον] „σήμερον B.“ o) δ'] δὲ 3011. p) αὐτὴ] αὖτι Codd. nonnulli. q) ἀναπλευσοῦμαι] Vulg. ἀποπλευσοῦμαι. Nos restituimus lectionem Codd. 2954. 3011. r) Ἰνδοπάτην] Ἰνδοπάτρην 2954. 3011. s) Ἡραμίθρην] Ἰραμίθρην Gorl. ex Jotacismo, ut modo illud αὖτι, ortum. t) Σῆρας] „Σῦρας J. Σύρας S. H. et recentiores; sed Σῆρας recte Par. Fl. B. 1. et 2. Item B. et Schol.“ Σύρας A. 1. 2. u) δὴ] omissum in 3011. ἤδη 2954. Gorl. *Schm. Belinus*, quando γὰρ δὴ negat simul collocari posse, ne ipsum quidem *Lucianum* suum attente legit, in quo quidem haud raro occurrant, e. g. Diall. Deor. XXI, 1. Sed plura exempla qui desideret, quaerat in Indic. x) Ἡρά-

Mic. Ludis, Charon, aut in aqua, quod ajunt, scribis, a Micyllo si exspectas obolum. Omnino enim neque hoc novi, quadratum quiddam sitne obolus, an rotundum?

Char. Praeclaram vero navigationem hodie et lucrosam! Exscendite tamen. Ego vero ad equos, et boves, et canes, et reliquas animantes transeo: trajici enim et has oportet.

Cloth. Accipe istos abducendos. Ego ipsa quoque in adversam ripam renavigabo, Indopatem et Heramithrem Seras transductura: mortui enim sunt in pugna de finibus commissa.

Merc. Heus, procedamus; vel potius sequimini me deinceps omnes.

Mic. Vah, quanta hic

γιλλος; ἢ τῷ διαγνῷ τις [y]) ἐνταῦθα εἰ καλλίων Φρύνης Σιμ- p. 645.
μίχη [z]); πάντα γὰρ ἴσα, καὶ ὁμόχροα, καὶ οὐδὲν οὔτε καλὸν, p. 644.
οὔτε κάλλιον· ἀλλ' ἤδη καὶ τὸ τριβώνιον, τὸ πρότερον [a])
τέως ἄμορφον εἶναι δοκοῦν [b]), ἰσότιμον γίγνεται [c]) τῇ πορ-
φυρίδι τοῦ βασιλέως. ἀφανῆ γὰρ ἄμφω, καὶ ὑπὸ τῷ αὐτῷ σκό-
τῳ καταδεδυκότα. Κυνίσκε, σὺ δὲ ποῦ ποτε ἄρα ὢν τυγχάνεις;

KTN. Ἐνταῦθα λέγω σοι, Μίκυλλε· ἀλλ' ἅμα, εἰ δο-
κεῖ, βαδίζωμεν.

MIK. Εὖ λέγεις· ἔμβαλέ μοι τὴν δεξιάν· εἰπέ μοι, (ἐτε-
λέσθης γὰρ, ὦ Κυνίσκε, τὰ Ἐλευσίνια [d]),) οὐχ ὅμοια τοῖς
ἐκεῖ τὰ ἐνθάδε σοι δοκεῖ;

KTN. Εὖ λέγεις· ἰδοὺ οὖν προσέρχεταί τις ὀδουνοῦσά τις,
φοβερόν τι καὶ ἀπειλητικὸν προσβλέπουσα [e])· ἦ ἄρα [f]) που
Ἐριννύς ἐστιν;

MIK. Ἔοικεν ἀπό γε τοῦ σχήματος.

λεις] Ὦ Ἡράκλεις 3011. Gorl. y) διαγνῷ τις] διάγνωσις 3011. vitiose. z) Σιμμίχη] Ita recte *Schm.* Antiquiores omnes inconcinne Σιμμίχῃ. a) τὸ πρότερον] Articulum necessarium h. l. restituit *Schm.* e 2954. b) δοκοῦν] μοι δοκοῦν 2954. *Belin. Schmied.* perperam. Vid. Adnot. c) γίγνεται] „γίνεται B." d) τὰ Ἐλευσίνια] „δηλονότι τὰ Ἐλευσ. B. Sed abest δηλονότι a reliqq." Habet δηλονότι etiam 3011. unde optimo jure suo *Belinus* et *Schmiedcrus* verba δηλονότι τὰ Ἐλευσίνια glossatori adscribenda censuerunt. Vid. Adnot. e) προσβλέπουσα] „βλέπουσα B." f) ἄρα] Vulg. ἆρα. Vid. ad Charon. c. 12.

obscuritas! ubi nunc pulcher Megillus? aut qua re hic dignoscat aliquis, pulchriorne quam Phryne sit Simmiche? omnia enim aequalia, et ejusdem coloris, neque quidquam vel pulchrum vel pulchrius, sed jam detrita illa lacerna, quae turpis paullo ante videbatur, aequum honorem regis purpurae obtinet: speciem enim neutra habet, easdem utraque tenebras subiit. Tu vero ubi es, Cynisce?

Cyn. Hic, dico tibi, Micylle. Sed, si videtur, ambo una ibimus.

Mic. Bene mones: manum mihi porrige. Dic mihi, initiatus enim es Eleusiniis, nonne similis hic status illis videtur?

Cyn. Bene dicis. Ecce igitur accedit cum facibus mulier, terribile et minax quiddam tuens. Numquid ista Erinnys est?

Mic. Sic quidem videtur, habitum si spectes.

p. 644. 23 *ΕΡΜ. Παραλάμβανε* g) *τούτους, ὦ Τισιφόνη, τέτταρας ἐπὶ τοῖς χιλίοις.*

ΤΙΣ. Καὶ μὴν πάλαι γε ὁ Ῥαδάμανθυς οὗτος ὑμᾶς περιμένει.

ΡΑΔ. Πρόσαγε αὐτοὺς h), *ὦ Ἐριννύ. σὺ δὲ, ὦ Ἑρμῆ, κήρυττε, καὶ προσκάλει.*

p. 645. *ΚΥΝ. Ὦ Ῥαδάμανθυ, πρὸς τοῦ πατρὸς, ἐμὲ πρῶτον ἐπίσκεψαι παραγαγών.*

ΡΑΔ. Τίνος ἕνεκα;

ΚΥΝ. Πάντως βούλομαι κατηγορῆσαί τινος, ἃ συνεπίσταμαι πονηρὰ δράσαντι αὐτῷ παρὰ i) *τὸν βίον. οὐκ ἂν οὖν* k) *ἀξιόπιστος εἴην λέγων, μὴ οὐχὶ πρότερον αὐτὸς* l) *φανεὶς οἷός εἰμι, καὶ οἷόν τινα ἐβίωσα τὸν* m) *τρόπον.*

ΡΑΔ. Τίς δὲ σύ;

ΚΥΝ. Κυνίσκος, ὦ ἄριστε, τὴν γνώμην φιλόσοφος.

ΡΑΔ. Δεῦρ' ἐλθὲ, καὶ πρῶτος ἐς τὴν δίκην κατάστηθι. σὺ δὲ προσκάλει τοὺς κατηγόρους.

g) *Παραλάμβανε*] *παράλαβε* 2954. 3011. h) *αὐτοὺς*] *τούτους* 2954. 3011. quod immerito praefert *Belin.* i) *παρὰ*] „*περὶ* B. unde *παρὰ* legendum statueris. *περὶ* tamen habent Edd.“ k) *οὖν*] desideratur in B. 1. l) *αὐτὸς*] „*αὐτοῖς* B. Paullo post ad *οἷος* notaverat *Solanus μοὶ* male legi in B. Sed non satis designavit quo pertineat, nec refert.“ Pro *εἰμὶ*, si recte conjicio, in B. fuit *μοὶ*, quod recte tamen damnavit *Solan.* m) *τὸν*] revocavi e 2954. 3011. Gorl. monente *Belino* et praeeunte *Schmiedero.*

Merc. Adsume hosce quatuor supra mille.

Tis. Quin diu jam Rhadamanthus hic vos exspectat.

Rhad. Adduc eos, Erinnys: tu vero, Mercuri, praeconium fac et advoca.

Cyn. Per ego te tuum patrem obtestor, Rhadamanthe, me primum inspiciendum admove.

Rhad. Qua causa?

Cyn. Omnino decrevi accusare aliquem criminum, quae me conscio in vita patravit: neque vero fide dignus ante fuerim, quam aperto, quis fuerim ipse, et quomodo vixerim.

Rhad. Quis autem es?

Cyn. Cyniscus, vir optime, sententia philosophus.

Rhad. Huc accede, et primus sta in judicio. tu vero accusatores advoca.

ΕΡΜ. *Εἴ τις Κυνίσκου τουτονὶ κατηγορεῖ, δεῦρο προσίτω.* p. 645. 24

ΚΥΝ. *Οὐδεὶς προσέρχεται.*

ΡΑΔ. *Ἀλλ'* n) *οὐχ ἱκανὸν τοῦτο, ὦ Κυνίσκε· ἀπόδυθι δὲ, ὅπως ἐπισκοπήσω σε ἀπὸ τῶν στιγμάτων.*

ΚΥΝ. *Ποῦ γὰρ ἐγὼ στιγματίας ἐγενόμην;*

ΡΑΔ. *Ὁπόσα ἄν τις ὑμῶν πονηρὰ ἐργάσηται παρὰ τὸν βίον, καθ' ἕκαστον αὐτῶν ἀφανῆ στίγματα ἐπὶ τῆς ψυχῆς περιφέρει.*

ΚΥΝ. *Ἰδού σοι γυμνὸς παρέστηκα· ὥστε ἀναζήτει ταῦτα, ἅπερ σὺ φῂς τὰ* o) *στίγματα.* p. 646.

ΡΑΔ. *Καθαρὸς ὡς ἐπίπαν οὗτοσὶ, πλὴν τούτων τῶν* p) *τριῶν ἢ τεττάρων ἀμαυρῶν πάνυ, καὶ ἀσαφῶν στιγμάτων· καίτοι, τί τοῦτο; ἴχνη μὲν, καὶ σημεῖα πολλὰ* q) *τῶν ἐγκαυμάτων* r), *οὐκ οἶδα δ'* s) *ὅπως ἐξαλήλιπται* t), *μᾶλλον δὲ ἐκπέ-*

n) *Ἀλλ'*] „*ΡΑΔ. ἀλλ'* personam *Rhadam.* ante *ἀλλ'* habet J. In ceteris abest.“ Cum J. convenit Gorl. ita, ut etiam ante *οὐδεὶς* notet *ΚΥΝ.*, quam unice rectam rationem ego non dubitabam recipere. *Reitzius* et recentt. *Rhadamanti* sermonem a verbo *οὐδεὶς* sine idonea caussa incipere jubent. o) *τὰ*] „omittitur in B.“ p) *τῶν*] in prioribus omissum recepi e 3011. q) *πολλὰ*] vulgo omissum servarunt Schol. et 3011. r) *τῶν ἐγκαυμάτων*] „*πολλῶν* inter haec duo verba insertum in B. sed a manu recentiore.“ Confirmat haec lectio quodammodo, quod modo recepimus *πολλά*. Pro *ἐγκαυμάτων* autem *Schol.* legisse videtur *ἐκκαυμάτων*. Vid. *Hemsterh.* ad Diall. Marr. XI, 2. s) *δ'*] *δὲ* 3011. *Schm.* t) *ἐξαλήλιπται*] „*ἐξαλήλιπται* B. Conf. Revivisc. c. 36.“ Cor-

Merc. Si quis contra hunc Cyniscum velit dicere, huc accedito.

Cyn. Nemo accedit.

Rhad. Verum non satis hoc est, Cynisce. Exue te, ut inspiciam de stigmatis.

Cyn. Ubinam ego notis compunctus essem?

Rhad. Quaecunque vestrûm quisque mala in vita patraverit, eorum notas quasdam visum effugientes in animo circumfert.

Cyn. Ecce nudus tibi adsto. Require igitur, quas dicis notas.

Rhad. Purus ut plurimum hic est, praeter tres illas aut quatuor, evanidas omnino et vix cognoscibiles. Quamquam quid hoc est? vestigia quidem et signa *multa* notarum inustarum adsunt, sed nescio quomodo deleta vel exculpta potius. Quomodo haec se ha-

p. 646. κοπται· πῶς ταῦτα, ὦ Κυνίσκε, ἢ πῶς καθαρὸς ἐξ ὑπαρχῆς [u]) ἀναπέφηνας;

KTN. Ἐγώ σοι φράσω· πάλαι πονηρὸς δι' ἀπαιδευσίαν γενόμενος, καὶ πολλὰ διὰ τοῦτο ἐμπολήσας στίγματα, ἐπειδὴ τάχιστα φιλοσοφεῖν ἠρξάμην, κατ' ὀλίγον ἁπάσας τὰς κηλίδας ἐκ [x]) τῆς ψυχῆς ἀπελουσάμην.

PAΔ. Ἀγαθῷ γε, οὗτος [y]), καὶ ἀνυσιμωτάτῳ χρησάμενος *) τῷ φαρμάκῳ· ἀλλ' ἄπιθι ἐς τὰς Μακάρων νήσους, τοῖς ἀρίστοις συνεσόμενος, κατηγορήσας γε πρότερον οὗ φῂς τυράννου [z]). ἄλλους προσκάλει.

MIK. Καὶ τοὐμόν, ὦ Ῥαδάμανθυ, μικρόν ἐστι, καὶ βραχείας τινὸς ἐξετάσεως δεόμενον· πάλαι γοῦν σοι καὶ γυμνός εἰμι, ὥστε ἐπισκόπει.

PAΔ. Τίς δὲ ὢν τυγχάνεις;

MIK. Ὁ σκυτοτόμος Μίκυλλος.

rexi formam vulgatam ἐξολίλειπται ex B. Vid. Adnot. ad Revivisc. l. l. u) ὑπαρχῆς] ἀρχῆς 3011. x) ἐκ] abest ab Gorl. κηλίδας B. 1. Sed valet de hoc, quod de κρηπίδα ad cap. 15. adnotavi. Cf. etiam Amor. c. 15. y) οὗτος] „Sic J. Par. H. Fl. B. 2. Ita hic et interdum alibi notavit *Solanus*, nihil variare Edd. indicans; ubi tamen videtur maluisse variationem invenire. Quare supervacuas ejusmodi adnotationes non semper addimus." Non tamen omnino supervacuas equidem judicaverim, quandoquidem certe haud indoctissimi et inelegantissimi viri suspicionem aliquam indicarunt, licet non semper justissimam. Certe hic locus sanus est, etsi οὕτως legatur in 2954. 3011. Vid. Adnot. *) χρησάμενος] χρισόμενος conj. *Belin.*, lepidus certe ingenii lusus. z) τυράννου] Suspecta vox *Jacobsio*, nec plane immerito. Vide tamen Adnot.

bent, Cynisce, aut quomodo purus quasi postliminio factus es?

Cyn. Dicam tibi. Olim malus cum essem disciplinae defectu, ac multa nactus stigmata, cum primum coepi philosophari, maculas paullatim omnes ex animo elui.

Rhad. Bono tu quidem et efficacissimo remedio usus: sed abi in beatorum insulas, versaturus cum optimis quibusque, cum prius tyrannum, quem dicis, reum peregeris. Advoca alios.

Mic. De me negotium parvum est, o Rhadamanthe, et brevi exploratione opus habet. Olim enim nudus tibi sum: inspice igitur.

Rhad. Quis es?

Mic. Sutor Micyllus.

ΡΑΔ. Εὖγε, ὦ *Μίκυλλε*, καθαρὸς ἀκριβῶς καὶ ἀνεπίγραφος, ἄπιθι καὶ σὺ παρὰ *Κυνίσκον* τουτονί. τὸν τύραννον ἤδη προσκάλει. p. 646.

ΕΡΜ. [a]) *Μεγαπένθης Λακύδου* [b]) ἡκέτω. ποῖ στρέφῃ; πρόσιθι. σὲ τὸν τύραννον προσκαλῶ· πρόβαλλ' αὐτὸν, ὦ *Τισιφόνη*, ἐς τὸ μέσον, ἐπὶ τράχηλον ὠθοῦσα.

ΡΑΔ. Σὺ δὲ [c]), ὦ *Κυνίσκε*, κατηγόρει, καὶ διέλεγχε ἤδη· πλησίον γὰρ ἀνὴρ οὑτοσί.

ΚΥΝ. Τὸ μὲν ὅλον, οὐδὲ λόγων ἔδει· γνώσῃ γὰρ αὐτὸν 26
αὐτίκα μάλα οἷός ἐστιν ἀπὸ τῶν στιγμάτων· ὅμως δὲ, καὐτὸς ἀποκαλύψω σοὶ τὸν ἄνδρα, κἀκ τοῦ λόγου δείξω φανερώτερον· οὗτοσὶ γὰρ ὁ τριςκατάρατος, ὁπόσα μὲν ἰδιώτης ὢν ἔπραξε, παραλείψειν μοι δοκῶ· ἐπεὶ δὲ τοὺς θρασυτάτους προσεταιρούμενος, καὶ δορυφόρους συναγαγὼν, ἐπαναστὰς τῇ πόλει

a) *ΕΡΜ.*] „*Ερινυὺς* Fl. male. *ΕΡΜ.* recte J. Per. H." b) *Λακύδου*] „*ὁ Λακύδου* B." Articulum praefigendum censuit *Belinus*, et praefixit *Schmiederus*. At non necessarius erat. Macrob. c. 21. *Ἀθηνόδωρος*, *Σάνδωνος*, *Ταρσεὺς*, i. e. ut recte interpretes, *Sandonis filius*. Neque ab hac parte improbata est Tim. c. 44. *Brodaei*, *Fabri* et *Solani* conjectura *Τίμων Ἐχεκρατίδου*, licet inferius c. 50. legatur *Τίμων ὁ Ἐχεκρατίδου*. Sacrorum nominum, ut *Σίμων Ἰούδα*, *Σίμων Ἰωνᾶ*, *Σίμων Πέτρου*, *Ἰούδας Σίμωνος* etc. ne mentionem quidem faciam. c) *ΡΑΔ. Σὺ δὲ*] Nomen *Rhad.*, in omnibus reliquis omissum, restitui e Gorl. Quum enim per se haec melius judici ipsi, quam ejus praeconi, conveniant, tum ea, quae statim Cyniscus verba facit, — *γνώσῃ γὰρ αὐτὸν* etc. necesse est ad Rhadamanthum dicta haberi, qui ipsum modo ad accusationem deferendam provocaverit.

Rhad. Euge, Micylle, purus plane es, et nulla nota inscriptus: abi et tu ad Cyniscum illum. Tyrannum jam advoca.

Merc. Megapenthes Lacydae filius prodito. Quo te vertis? accede. te tyrannum advoco. Protrude illum, Tisiphone, praecipitem in medium.

Rhad. Tu vero, Cynisce, accusa jam et convince: prope enim homo est.

Cyn. Universim quidem neque opus erat oratione. Statim enim illum, qualis sit, cognosces ex notis: tamen et ipse detegam tibi virum, et oratione mea clarius ostendam. Quae igitur sacerrimus iste, quamdiu privatus fuit, perpetraverit, omittenda arbitror. Postquam vero, adsumtis in sceleris societatem audacissimis quibusque, et conducto satellitio, insurgens con-

p. 647. τύραννος κατέστη, ἀκρίτους μὲν ἀπέκτεινε πλείονας [d]) ἢ μυρίους· τὰς δὲ οὐσίας ἑκάστων ἀφαιρούμενος, καὶ πλούτου πρὸς τὸ ἀκρότατον ἀφικόμενος, οὐδεμίαν μὲν ἀκολασίας ἰδέαν παραλέλοιπεν· ἁπάσῃ δὲ ὠμότητι, καὶ ὕβρει κατὰ τῶν ἀθλίων πολιτῶν ἐχρήσατο, παρθένους διαφθείρων, καὶ ἐφήβους καταισχύνων, καὶ πάντα τρόπον τοῖς ὑπηκόοις ἐμπαροινῶν· καὶ ὑπερῳρίας μέν γε, καὶ τύφου, καὶ τοῦ πρὸς τοὺς ἐντυγχάνοντας φρυάγματος, οὐδὲ κατ' ἀξίαν δύναιο ἂν παρ' αὐτοῦ λαβεῖν
p. 648. τὴν δίκην· ῥᾷδιον γοῦν ἄν τις τὸν ἥλιον, ἢ τοῦτον ἀσκαρδαμυκτὶ προσέβλεψεν· οὐ μὴν καὶ τὸ τῶν κολάσεων πρὸς ὠμότητα καινουργὸν αὐτοῦ τις [e]) ἂν διηγήσασθαι δύναιτο, ὅς γε μηδὲ τῶν οἰκειοτάτων ἀπέσχετο· καὶ ταῦτα, ὅτι μὴ ἄλλως κενή τις ἐστὶ κατ' αὐτοῦ διαβολή, αὐτίκα εἴσῃ, προσκαλέσας τοὺς ὑπ' αὐτοῦ πεφονευμένους· μᾶλλον δὲ ἄκλητοι, ὡς ὁρᾷς, πάρεισι, καὶ περιστάντες, ἄγχουσιν αὐτόν· οὗτοι πάντες, ὦ

d) πλείονας] „πλείους B.“ Sic *Belin.* et *Schm.* At πλείονα Somn. c. 8. et alibi passim, quamquam rarius, quam, quae vulgo habentur, Atticae formae, πλείους et πλείω. e) τις] Olim τίς, et omnis enuntiatio ad interrogationis modum notata erat. Emendavit autem *Schaeferus* ad *Long.* p. 348. et lectionem et interpunctionem, idque simplicissime. Vide tamen, an non minus simpliciter, retenta interrogatione et voce τίς, pro οὐ μὴν legeris καὶ μήν.

tra civitatem, tyrannidem occupavit, indemnatos interfecit decies mille amplius. Horum vero omnium bonis correptis, ad fastigium divitiarum cum pervenisset, nullam ille luxuriae formam praetermisit: crudelitate porro omni et contumelia in miseros cives usus est, virgines eorum stupris corrupit, adolescentibus pudorem eripuit, ebrii more in subjectos sibi impotenter grassatus. Et ne superbiae quidem, et fastus, et fremebundae illius erga allo-

quentes insolentiae poenas satis dignas ab isto possis repetere. Facilius enim solem aliquis, quam istum, oculis rectis et nihil connivantibus adspexisset. Verum etiam crudelem istius in novis suppliciis excogitandis solertiam *haud facile* quis enarret, qui ne familiarissimis quidem pepercerit. Hanc vero non esse inanem contra istum calumniam, statim scies, si advocari jusseris ab isto interemtos. Quin invocati, ut vides, adsunt, et circumfusi illum

Ῥαδάμανθυ, πρὸς τοῦ ἁλιτηρίου τεθνᾶσιν· οἱ μὲν, γυναικῶν ἕνεκα εὐμόρφων ἐπιβουλευθέντες· οἱ δὲ, υἱέων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων [f]) ἀγανακτήσαντες· οἱ δὲ, ὅτι ἐπλούτουν· οἱ δὲ, ὅτι ἦσαν δεξιοὶ, καὶ σώφρονες, καὶ οὐδαμοῦ ἠρέσκοντο τοῖς δρωμένοις. p. 648.

PAD. Τί πρὸς ταῦτα φῂς, ὦ μιαρὲ σύ [g])? 27

MEG. Τοὺς μὲν φόνους εἴργασμαι, οὓς λέγει [h])· τὰ δ' ἄλλα πάντα, τὰς μοιχείας [i]), καὶ τὰς τῶν ἐφήβων ὕβρεις, καὶ τὰς διαφθορὰς τῶν παρθένων, ταῦτα πάντα Κυνίσκος μου κατεψεύσατο.

KTN. Οὐκοῦν καὶ τούτων, ὦ Ῥαδάμανθυ, παρέξω σοι μάρτυρας.

PAD. Τίνας τούτους λέγεις;

KTN. Προσκάλει μοι, ὦ Ἑρμῆ, τὸν λύχνον αὐτοῦ, καὶ τὴν κλίνην. μαρτυρήσουσι γὰρ αὐτοὶ παρελθόντες, οἷα πράττοντι συνηπίσταντο αὐτῷ.

EPM. Ἡ Κλίνη, καὶ ὁ Λύχνος ὁ [k]) Μεγαπένθους παρέστω· εὖγε ἐποίησαν ὑπακούσαντες. p. 649.

f) ἀπαγομένων] „Deficit hoc verbum in Fl. Nihil a vulgata abeunt P. Par. J. H. etc." g) σὺ] abest ab Gorl. h) λέγει] λέγεις 2954. sinistre. i) μοιχείας] „Sic recte S. μοιχίας J. Par. H. Fr." μοιχίας etiam B. 1. A. 1. 2. k) ὁ] „Deest articulus in B." τοῦ 2954.

angunt. Hi omnes, Rhadamanthe, ab exsecrabili homine perierunt: alii quidem insidiis, quas ob uxores formosas illis struxit; alii, quod indignarentur filiis suis contumeliae caussa ad ipsum perductis; alii, quod essent divites; alii, quod dextri essent ac prudentes, iisque, quae fierent, minime delectarentur.

Rhad. Quid ad haec, impurate, respondes?

Meg. Caedes quidem perpetravi, quas dicit; reliqua vero omnia, adulteria, adolescentum contumelias, corruptelas virginum, haec omnia, inquam, contra me Cyniscus mentitus est.

Cyn. Igitur et horum exhibebo tibi, Rhadamanthe, testes.

Rhad. Quos dicis?

Cyn. Advoca mihi, Mercuri, lucernam ipsius et lectum. Haec enim pro testimonio dicent, quae se consciis fecerit.

Merc. Lectus et Lucerna Megapenthis adsunto. Bonum factum! paruerunt.

p. 649. *ΡΑΔ.* Εἶπατε οὖν ὑμεῖς [l]) ἃ σύνιστε [m]) Μεγαπένθει τούτῳ· προτέρα δὲ σὺ ἡ Κλίνη λέγε.

ΚΛΙΝ. Πάντα ἀληθῆ κατηγόρησε Κυνίσκος· ἐγὼ μέντοι ταῦτα εἰπεῖν, ὦ δέσποτα Ῥαδάμανθυ, αἰσχύνομαι· τοιαῦτα ἦν ἃ ἐπ' ἐμοῦ [n]) διεπράττετο.

ΡΑΔ. Σαφέστατα μὲν οὖν καταμαρτυρεῖς, μηδ' εἰπεῖν αὐτὰ ὑπομένουσα· καὶ σὺ δὲ ὁ Λύχνος ἤδη μαρτύρει.

ΛΤΧ. [o]) Ἐγὼ τὰ μεθ' ἡμέραν μὲν, οὐκ οἶδα [p])· οὐ γὰρ παρῆν· ἃ δὲ τῶν νυκτῶν ἐποίει, καὶ ἔπασχεν, ὀκνῶ λέγειν· πλὴν ἀλλὰ ἐθεασάμην γε πολλὰ, καὶ ἄῤῥητα, καὶ πᾶσαν ὕβριν ὑπερπεπαικότα [q]). καίτοι πολλάκις ἑκὼν τοὔλαιον οὐκ [r]) ἔπινον, ἀποσβῆναι [s]) θέλων· ὁ δὲ, καὶ προσῆγέ με τοῖς δρωμένοις, καὶ τὸ φῶς μου πάντα τρόπον κατεμίαινεν.

28 *ΡΑΔ.* Ἅλις ἤδη τῶν μαρτύρων· ἀλλὰ καὶ ἀπόδυθι τὴν πορφυρίδα, ἵνα καὶ [t]) τὸν ἀριθμὸν ἴδωμεν [u]) τῶν στιγμά-

l) ὑμεῖς] „ἡμεῖς J. sola, male.“ Sic et A. 2. m) σύνιστε] συνεπίστασθε 2954. glossema, ut recte statuit *Belin.* quod et Gorl. habet. n) ἐμοῦ] „ἐμὲ B. male.“ o) *ΛΤΧ.*] „*ΚΤ.* J. male. Item H. Ceterae recte.“ *Kl.* A. 2. *ΛΤΚ. Reitz.* casu peccatum. p) οἶδα] „εἶδον B“ Sic et 2954. 3011. Gorl. minime recte, quamquam *Schm.* secutus est Codicum auctoritatem. Melius οἶδα convenit cum sqq. οὐ γὰρ παρῆν. q) ὑπερπεπαικότα] „ὑπερβεβηκότα P. L. Edd. nihil variant in vulgata.“ ἐκπεπαικότα 3011. Vid. Adnot. r) οὐκ] abest a 2954. 3011. pessime. s) ἀποσβῆναι] ἀποσβησθῆναι Gorl. t) καὶ] „deest in B.“ u) ἴδωμεν] „ἴδωμαι B.“

Rhad. Dicite igitur vos, quorum conscii sitis huic Megapenthi.

Lect. Vere omnia accusavit Cyniscus. Ego tamen dicere ea, Domine, pudore prohibeor: tam turpia erant, quae in me patravit.

Rhad. Planissime igitur contra illum fers testimonium, qui nec dicere ea sustineas. Et tu jam, Lucerna, dic testimonium.

Luc. Diurna ejus facinora non novi; neque enim aderam: quae vero noctibus fecerit, passus fuerit, piget dicere. Verum vidi equidem infanda multa, et contumeliam omnem supergressa. quamvis saepe ultro oleum non biberem, exstingui cupiens: at ille et admovit me factis suis, et lucem meam modis omnibus polluit.

Rhad. Satis jam testium. Sed exue etiam purpuram, ut numerum etiam videamus stigmatum. Papae, to-

των. παπαὶ, ὅλος οὑτοσὶ πελιδνὸς, καὶ κατάγραφος, μᾶλλον p. 649.
δὲ κυάνεός ἐστιν ἀπὸ τῶν στιγμάτων· τίνα οὖν ἂν x) κολα-
σθείη τρόπον; ἆρ' ἐς τὸν Πυριφλεγέθοντά ἐστιν ἐμβλητέος, p. 650.
ἢ παραδοτέος τῷ y) Κερβέρῳ;

ΚΥΝ. Μηδαμῶς· ἀλλ', εἰ θέλοις z), ἐγώ σοι καινήν τινα καὶ πρέπουσαν αὐτῷ τιμωρίαν ὑποθήσομαι.

ΡΑΔ. Λέγε, ὡς ἐγώ σοι μεγίστην ἐπὶ τούτῳ χάριν εἴσομαι.

ΚΥΝ. Ἔθος ἐστὶν, οἶμαι, τοῖς ἀποθνήσκουσι πᾶσι, πίνειν τὸ Λήθης ὕδωρ.

ΡΑΔ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΚΥΝ. Οὐκοῦν μόνος οὗτος ἐξ a) ἁπάντων ἄποτος ἔστω.

ΡΑΔ. Διατί δή; 29

ΚΥΝ. Χαλεπὴν οὕτως ὑφέξει τὴν δίκην, μεμνημένος οἷος ἦν, καὶ ὅσον ἐδύνατο ἐν τοῖς ἄνω, καὶ ἀναπεμπαζόμενος τὴν τρυφήν.

ΡΑΔ. Εὖ λέγεις. καὶ καταδεδικάσθω, καὶ παρὰ τὸν

x) οὖν ἄν] ἄν restitui e 2954. 3011. Gorl., in quibus tamen οὖν desideratur, quemadmodum ἄν in Edd. deficit, excepta *Schm.*, quae ἄν recepit in locum temere omissi οὖν. y) τῷ] „Deficit articulus in B. 2. reliquae habent." Nec non B. 1. A. 1. 2. z) θέλοις] „θέλεις Fl. Sed οις H. J. Par. S." θέλεις etiam 3011. haud rara in hac formula variatione. a) μόνος οὗτος ἐξ] Mediam vocem vulgo omissam inserui ex B. et Gorl. Modo πάνυ μὲν εἶναι invenio in B. 1.

mus stigmatum. Papae, totus hic est lividus, et notis scriptus, quin caeruleus est a notis. Quo igitur modo puniatur? Numquid in Pyriphlegethontem injiciendus, an tradendus Cerbero?

Cyn. Nequaquam. Sed ego tibi novum quoddam et dignum illo supplicium subjiciam.

Rhad. Dic, maximam ea re gratiam a me initurus.

Cyn. Mos est, puto, mortuis omnibus Lethes aquam bibere.

Rhad. Ita est.

Cyn. Solus igitur iste non bibat.

Rhad. Quid ita?

Cyn. Gravem ita poenam sustinebit, qui meminerit, quis fuerit, quantum potuerit apud superos, et delicias illas animo revolvat

Rhad. Bene mones. Da-

p. 650. *Τάνταλον ἀπαχθεὶς οὑτοσὶ* b) *δεδέσθω, μεμνημένος ὧν ἔπραξε παρὰ* c) *τὸν βίον.*

b) οὑτοσὶ] „Sic J. Par. H. S. Fl.“ Nec aliter B. 1. A. 1. t. Vid. Adnot. c) παρὰ] In Editt. omnibus κατὰ, quod, duce Codice 3011. in παρὰ mutavi, usu Lucianeo flagitante, quem et alibi a librariis eodem modo violatum observavimus.

mnas esto, et ad Tantalum abductus *heus homo iste* vin- citor, memor eorum, quae in vita egerit.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΜΙΣΘΩΙ ΣΥΝΟΝΤΩΝ. p. 651.

Argum. Erat Romae genus quoddam hominum literatorum, natione Graecorum, qui mercede quadam conducti in opulentiorum Romanorum domibus vivebant, quo nobilium familiarum splendor etiam a literarum patrocinio et studio, quod domini saltem simulare solebant, quam maxime augeretur. Hanc vitae rationem quum etiam amicus quidam Luciani, Timocles, inituras esse videretur, summam ibi felicitatem et maxima omnis generis commoda et emolumenta se inventurum esse sperans: Lucianus per huncce libellum, cum maxima cura et arte compositum, ejus vitae imaginem proponit, vividissimis ac verissimis coloribus depictam; unde clare intelligitur, nihil conditione ista vel indignius et illiberalius, vel molestius et operosius, omnino nihil miserius ac detestabilius, esse posse. Haud dubie Timocles, siquidem sapiebat, ab aura ista pestifera deterritus est. Ceterum si quis hanc dissuasionem amicam formae potius tribuere, non ultimum libelli finem in ea ponere, velit, neque hoc ego a satyrico scriptore alienum ducam; et videtur etiam, si operae pretium esset, ex Apologia sequente quodammodo demonstrari posse.

Καὶ τί σοι πρῶτον, ὦ φιλότης, ἢ τί ὕστατον, φασὶ, κατα- 1
λέξω [a]) τούτων, ἃ πάσχειν ἢ ποιεῖν ἀνάγκη τοὺς ἐπὶ μισθῷ *Homer.* Od. IX,
συνόντας, κἂν [b]) ταῖς τῶν εὐδαιμόνων τούτων φιλίαις ἐξετα- 14.

a) φασὶ, καταλέξω] καταλέξω, φασὶ 2956. b) κἂν] Vitiatam in Edd. vocem κᾆν emendavimus duce utraque *Ald.*

DE MERCEDE CONDUCTIS POTENTIUM FAMILIARIBUS.

Et quid primum tibi, amice, aut quid ultimum, ajunt, enarrem illorum, quae pati vel facere coguntur mercenarii familiares illi, quique censeri se in amicitiis beatorum istorum volunt? modo amicitiam no-

p. 651. ζομένους, εἰ χρὴ φιλίαν τὴν τοιαύτην αὐτῶν δουλείαν ἐπονομάζειν; οἶδα γὰρ πολλὰ, καὶ σχεδὸν τὰ πλεῖστα τῶν συμβαινόντων αὐτοῖς, οὐκ αὐτὸς, μὰ Δία, τοῦ τοιούτου πειραθείς [c]). (οὐ γὰρ ἐν ἀνάγκῃ μοι ἡ πεῖρα ἐγεγένητο [d]), μηδὲ, ὦ θεοὶ, γένοιτο,) ἀλλὰ πολλοὶ τῶν ἐς τὸν βίον τοῦτον ἐμπεπτωκότων, ἐξηγόρευον πρός με· οἱ μὲν ἔτι ἐν τῷ κακῷ ὄντες, ἀποδυρόμενοι ὁπόσα καὶ ὁποῖα ἔπασχον· οἱ δ' [e]), ὥςπερ ἐκ δεσμωτηρίου τινὸς ἀποδράντες οὐκ ἀηδῶς μνημονεύοντες, ὧν ἐπεπόν-
p. 652. θεσαν [f])· ἀλλὰ γὰρ [g]) ηὐφραίνοντο [h]), ἀναλογιζόμενοι οἷων ἀπηλλάγησαν· ἀξιοπιστότεροι δὲ ἦσαν οὗτοι διὰ πάσης, ὡς εἰπεῖν, τῆς τελετῆς διεξεληλυθότες [i]), καὶ πάντα ἐξ ἀρχῆς ἐς τέλος ἐποπτεύσαντες. οὐ παρέργως οὖν, οὐδ' ἀμελῶς ἐπήκουον αὐτῶν [k]), καθάπερ ναυαγίαν τινὰ, καὶ σωτηρίαν αὐτῶν [l])

c) πειραθείς] *βίου* addit 2956. probante *Belino*. At nihil est, nisi supplementum grammaticum. d) ἐγεγένητο] „*Heins.* ἐγένετο." Sic et 2956. quod praeferendum censet *Belin.* frustra: nam Plusquamperfecto suus est hic locus, nec ἐγένετο aliud, quam erratum librarii. e) οἱ δ'] οἱ δὲ 2954. 2956. *Schm.* f) ἐπεπόνθεσαν] ἐπεπόθεισαν 2956. referente *Belino*, qui tamen, ni fallor, volebat ἐπεπόνθεισαν, quae est vulgaris forma ejusdem, quam textus suppeditat, vocis. Vid. Tom. II. p. 107. in Varr. Lectt. g) ἀλλὰ γὰρ] ἀλλὰ καὶ conj. *Solan.* Vid. Adnot. h) ηὐφραίνοντο] „εὐφραίν. male Fl. H. Par. S. et M. εὐφαίνοντο pejus Fr." Vid. ad Diall. Marr. XIII, 1. Tom. II. p. 456. i) διεξεληλυθότες] „Sic W. et V. recte. ἐξεληλυθότες Edd. omnes." k) αὐτῶν] „Sic M. P. et V. Defuit autem in omnibus Edd." Saltem non deest in B. 1. A. 1. 2. l) αὐτῶν] „Ex M. P. et V. in Edd. omissum erat."

minare fas sit hanc illorum servitutem. Novi enim multa, et fere pleraque eorum, quae usu illis veniunt, non ego profecto ejusmodi aliquid expertus: (neque enim necessarium mihi experimentum fuit, neque unquam, Dii boni, fiat) sed multi eorum, qui in hanc vitam inciderant, apud me enuntiarunt; alii in malo adhuc constituti, cum deflerent, quam multa et qualia paterentur; alii vero, qui ex illo quasi carcere effugerant, quae perpessi essent non sine jucunditate memorantes. Sane enim laetabantur, quoties rationes ponerent, quae effugissent. Fide autem digniores hi erant, qui tota, ut ita loquar, mysteria exsecuti, ab initio ad finem omnia inspexissent. Non obiter itaque nec incuriose audiebam illos velut naufragium quod-

παράλογον διηγουμένων, οἷοί εἰσιν οἱ πρὸς τοῖς [m]) ἱεροῖς ἐξ- p. 652.
ρημένοι τὰς κεφαλὰς, σύναμα [n]) πολλοὶ τὰς τρικυμίας, καὶ ζά-
λας, καὶ ἀκρωτήρια, καὶ ἐκβολὰς, καὶ ἱστῶν [o]) κλάσεις, καὶ πηδα-
λίων ἀποκαυλίσεις διεξιόντες· ἐπὶ πᾶσι δὲ, τοὺς Διοσκούρους ἐπι-
φαινομένους· (οἰκεῖοι γὰρ τῆς τοιαύτης τραγῳδίας οὗτοί γε)
ἤ τιν' ἄλλον [p]) ἐκ μηχανῆς θεὸν ἐπὶ τῷ καρχησίῳ καθεζόμε-
νον, ἢ πρὸς τοῖς πηδαλίοις ἑστῶτα, καὶ πρός τινα ἠϊόνα μα-
λακὴν ἀπευθύνοντα τὴν ναῦν, οἳ [q]) προσενεχθεῖσα ἔμελλεν
αὐτὴ μὲν ἡρέμα καὶ κατὰ σχολὴν διαλυθήσεσθαι, αὐτοὶ δ'
ἀσφαλῶς ἀποβήσεσθαι, χάριτι καὶ εὐμενείᾳ [r]) τοῦ θεοῦ.
ἐκεῖνοι μὲν οὖν τὰ πολλὰ ταῦτα πρὸς τὴν χρείαν τὴν παρ-
αυτίκα [s]) ἐπιτραγῳδοῦσιν, ὡς παρὰ πλειόνων λαμβάνοιεν, p. 653.
οὐ δυστυχεῖς μόνον, ἀλλὰ καὶ θεοφιλεῖς τινες εἶναι δοκοῦντες.

m) πρὸς τοῖς] „Sic J. Fl. B. 2. H. et M.“ et B. 1. et A. 1. 2. Tamen *Belinus* mavult παρὰ τοῖς, licet memor etiam ejus, quod paullo post legitur πρὸς τοῖς πηδαλίοις ἑστῶτα, quod falso interpretatur: *se tenant sur les gouvernails*, quum sit, ut fere Latinus vertit: *stantem ad gubernaculum.* n) σύναμα] Vulg. σὺν ἅμα, duobus verbis. Obsecutus *Belino* correxi, mutato tamen accentu, quum *Belinus* scripserit συνάμα. Cf. Timon. c. 23. o) ἱστῶν] „ἱστοῦ W. et V. Edd. vero omnes ἱστῶν servant.“ ἱστοῦ 2956. 3011. Nihilominus retinui pluralem, narrationis hujus indoli aptiorem. p) ἤ τιν' ἄλλον] Sic correxi vulgatum vitium ἤ τίν' ἄλλον, praeeuntibus Edd. B. 1. et *Wolf.* Similiter peccatum fuerat Catapl. c. 26. med. q) οἳ] οὗ 2956. ἣ 3011. r) εὐμενείᾳ] „Sic M. S. A. εὐμενίᾳ Edd.“ s) τὴν χρείαν τὴν παραυτίκα] Ita W. V. 2954. 2956. 3011. Gorl. In Edd. praeter *Schm.* omnibus τὴν παραυτίκα χρείαν, neque hoc tamen male.

dam et insperatam ex illo salutem enarrantes; quales sunt, quos ad templa videmus, rasis capitibus multi simul decumanos fluctus, et procellas, et promontoria, et jacturas, et malos fractos, et gubernacula revulsa persequentes: super omnia vero ut Dioscuri praesentes illuxerint, (hi enim tragoediae hujus velut domestici sunt) aut alius aliquis ex machina Deus in carchesio sederit, aut adstiterit gubernaculo, atque ad molle litus navem direxerit, in quod delata ipsa quidem paullatim et otiose solveretur, ipsi vero gratia et benignitate numinis salvi discederent. Et illi quidem multa id genus, prout ipsis tum usus est, tragice declamant, ut a pluribus accipiant nimirum, si non calamitosi solum, sed Diis etiam cari esse videantur.

p. 653. Οἱ δὲ, τοὺς ἐν ταῖς οἰκίαις χειμῶνας, καὶ τὰς [t]) τρικυμίας,
2 καὶ, νὴ Δία, πεντακυμίας τε, καὶ δεκακυμίας, εἰ [u]) οἷόν τε εἰπεῖν, διηγούμενοι, καὶ ὡς τὸ πρῶτον εἰςέπλευσαν, γαληνοῦ ὑποφαινομένου τοῦ πελάγους, καὶ ὅσα πράγματα παρὰ τὸν πλοῦν ὅλον ὑπέμειναν, ἢ διψῶντες, ἢ ναυτιῶντες, ἢ ὑπεραντλούμενοι τῇ ἅλμῃ· καὶ τέλος, ὡς πρὸς πέτραν τινὰ ὕφαλον, ἢ σκόπελον ἀπόκρημνον, περιῤῥήξαντες τὸ δύστηνον σκαφίδιον, ἄθλιοι κακῶς ἐξενήξαντο, γυμνοὶ, καὶ πάντων ἐνδεεῖς τῶν ἀναγκαίων. ἐν δὴ τούτοις, καὶ τῇ τούτων διηγήσει, ἐδόκουν μοι τὰ πολλὰ οὗτοι ὑπ' αἰσχύνης ἐπικρύπτεσθαι, καὶ
p. 654. ἑκόντες εἶναι ἐπιλανθάνεσθαι [x]) αὐτῶν· ἀλλ' ἔγωγε κἀκεῖνα, καί τιν' [y]) ἄλλα ἐκ τῶν λόγων [z]) ξυντιθεὶς, εὑρίσκω προςόντα ταῖς τοιαύταις ξυνουσίαις, ἃ [a]) οὐκ ὀκνήσω σοι πάντα, ὦ καλὲ Τιμόκλεις, διεξελθεῖν. δοκῶ γάρ μοι ἐκ πολλοῦ ἤδη κα-
3 τανενοηκέναι σε τούτῳ τῷ βίῳ ἐπιβουλεύοντα. Καὶ πρῶτόν γε, ὁπηνίκα περὶ τῶν τοιούτων ὁ λόγος ἐνέπεσεν, εἶτα ἐπήνεσέ τις

t) τὰς] „Omissus articulus in Edd. et S. Sed habent M. V. J. Fl.“ u) εἰ] ὡς 3011. x) ἐπιλανθάνεσθαι] „ὄντες ἐπιλανθάνεσθε male *Thom. Mag.*“ y) τιν'] „ἐστὶν addit V. notante ad h. l. *Solano*: sed non satis commonstrante inter quae verba inseri id velit; nam alienum est hoc loco.“ z) ἐκ τῶν λόγων] „ἐκ τοῦ λόγου M. V.“ Sic et 2956. sed minus bene. a) ἃ] „Pronomen hoc in M. additum a recentiore manu.“ Non abest a B. 1. A. 1. 2.

At hi tempestates domesticas, fluctusque triplices, aut hercle quintuplices, vel decemplices adeo, si fas sit ita dicere, *enarrant;* et ut primum oram solverint, tranquillo ad speciem mari, et quos deinde labores per totam navigationem sustinuerint, vel siti, vel nausea, vel abundante ultra exhaurientium vires aqua salsa; et denique, ut ad caecum aliquem scopulum, aut praeruptam rupem, fracta infelici scapha, miseri aegre enataverint, nudi et rerum omnium necessariarum indigentes. Inter haec sane, et in harum rerum enarratione, videbantur mihi multa pudore quodam tegere, ac velle eorum oblivisci. At ego et illa, et quaedam alia ex sermonibus illorum *conjectura quadam* componens, invenio adesse ejusmodi familiaritatibus, quae non gravabor tibi omnia, mi bone Timocles, enarrare: quippe diu est, cum intellexisse mihi videor, hujus te vitae ineundae consilium agitare. Et primum quidem, si quando sermo incideret de talibus,

τῶν παρόντων τὴν τοιαύτην μισθοφορὰν [b]), τριςευδαίμονας p. 654.
εἶναι λίγων, οἷς [c]) μετὰ τοῦ [d]) τοὺς φίλους ἔχειν τοὺς ἀρίστους Ῥωμαίων [e]), καὶ δειπνεῖν δεῖπνα πολυτελῆ, καὶ ἀσύμβολα, καὶ οἰκεῖν ἐν καλῷ, καὶ ἀποδημεῖν μετὰ πάσης ῥᾳστώνης, καὶ ἡδονῆς, ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους, εἰ τύχοι, ἐξυπτιάζοντας, προςέτι καὶ μισθὸν τῆς φιλίας, καὶ ὧν εὖ πάσχουσι τούτων [f]) λαμβάνειν οὐκ ὀλίγον, ἐστὶν [g])· ἀτεχνῶς γὰρ ἄσπορα καὶ ἀνήροτα τοῖς τοιούτοις τὰ πάντα φύεσθαι [h])· ὁπότε οὖν ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ἤκουες, ἑώρων ὅπως ἐκεχήνεις πρὸς αὐ- p. 655.
τά, καὶ πάνυ σφόδρα πρὸς τὸ δέλεαρ ἀναπεπταμένον παρεῖχες τὸ στόμα. ὡς οὖν τό γε ἡμέτερον εἰςαῦθίς [i]) ποτε ἀναίτιον ᾖ, μηδ' ἔχοις λέγειν ὡς ὁρῶντές σε τηλικοῦτο μετὰ τῆς καρίδος ἄγκιστρον καταπίνοντα, οὐκ ἐπελαβόμεθα, οὐδὲ πρὶν ἐμπεσεῖν τῷ λαιμῷ περιεσπάσαμεν, οὐδὲ προεδηλώσαμεν, ἀλλὰ περιμείναντες ἐξελκομένου [k]), καὶ ἐμπεπηγότος, ἤδη συρόμενον, καὶ

b) μισθοφορὰν] „Sic Fl. J. Par. H. S. Fr. A. 1." Nec non B. 1. A. 2. Nihilominus μισθοφορίαν maluerunt *Solan.* et *Bel.* Sed vid. Adnot. c) οἷς] „οὓς margo A. 1. W." d) μετὰ τοῦ] „μετὰ τὸ male W. et Fl." e) Ῥωμαίων] Ῥωμαίους 3011. f) τούτων] τοῦτον 2954. *Bel.* g) ἐστὶν] „Habent hoc verbum Edd. omnes." h) φύεσθαι] φύεται 2954. i) εἰςαῦθίς] „Deest in Fl. Agnoscunt Edd. Item M. et P. quae εἰς αὖθις disjunctim habent, cum J. et A. 1." k) ἐξελκομένου,] „ἐξελκομ. *Gron.* Sed vulgatam servant Edd. et

ac deinde laudaret praesentium aliquis vitam illam mercenariam, ter eos beatos praedicans, quibus cum eo, quod amicos haberent Romanorum nobilissimos, et coenarent nihil ipsi conferentes coenas sumtuosissimas, et pulchre habitarent, et peregrinarentur commodissime jucundissimeque, resupini, si res ita ferret, in curru equis albis juncto; mercedem insuper amicitiae, et perceptarum, quas dixi, commoditatum, non exiguam capere contigisset; hos enim plane esse, quibus nec serentibus, neque colentibus, nascerentur omnia: quoties igitur haec et his similia audires, videbam te hiare ad illa, et patens ad escam os praebere. Ut igitur ego in posterum culpa aim vacuus, neque dicere possis, nos, licet videremus, te talem cum Carica hamum glutire, manum tibi non injecisse, neque prius, quam immergeretur gutturi, retraxisse, neque ante indicasse adeo, sed exspectasse, dum videremus,

p. 655. πρὸς ἀνάγκην ἀγόμενον ὁρᾷν [l]), ὅτ' οὐδὲν [m]) ὄφελος, ἑστῶτες [n]) ἐπεδακρύομεν· ὅπως μὴ ταῦτα λέγῃς ποτὲ πάνυ εὔλογα, ἢν λέγηται, καὶ ἄφυκτα ἡμῖν, ὡς οὐκ ἀδικοῦμεν μὴ προμηνύσαντες, ἄκουσον ἐξ ἀρχῆς ἁπάντων [o]), καὶ τὸ δίκτυόν γε [p]) αὐτὸ, καὶ τῶν κύρτων τὸ ἀδιέξοδον ἔκτοσθεν ἐπὶ σχολῆς, ἀλλὰ μὴ ἔνδοθεν ἐκ τοῦ μυχοῦ προεπισκόπησον· καὶ τοῦ ἀγκίστρου δὲ τὸ ἀγκύλον, καὶ τὴν ἐς τὸ ἔμπαλιν τοῦ σκόλοπος ἀναστροφὴν, καὶ τῆς τριαίνης τὰς ἀκμὰς [q]) εἰς τὰς χεῖρας λα-
p. 656. βὼν, καὶ πρὸς τὴν γνάθον πεφυσημένην ἀποπειρώμενος, ἢν μὴ πάνυ ὀξέα, μηδ' ἄφυκτα, μηδ' ἀνιαρὰ ἐν τοῖς τραύμασι φαίνηται βιαίως σπῶντα, καὶ ἀμάχως ἀντιλαμβανόμενα, ἡμᾶς μὲν ἐν τοῖς δεινοῖς, καὶ διὰ τοῦτο πεινῶσιν, ἀνάγραφε· σεαυτὸν [r]) δὲ παρακαλέσας θαῤῥεῖν, ἐπιχείρει τῇ ἄγρᾳ, εἰ θέλεις,
4 καθάπερ ὁ λάρος [s]), ὅλον περιχανὼν τὸ δέλεαρ. Ῥηθήσεται δὲ πᾶς ὁ [t]) λόγος, τὸ μὲν ὅλον ἴσως διὰ σὲ, πλὴν ἀλλ' οὖ γε

M." l) ὁ ρ ᾶ ν] ὁρῶντες *Solan.* ἑωράκαμεν (vel ἑώραμεν), καὶ ὅτ' e c. conj. *Bel.* probante *Schmiedero* Tom. II. p. XXXVIII. m) ο ὐ δ ὲ ν] „οὐδὲ W." n) ἑ σ τ ῶ τ ε ς] *el* ἑστῶτες 2954. o) ἁ π ά ν τ ω ν] „ἅπαντα *Pell.*" p) γ ε] τε 2956. q) ἀ κ μ ὰ ς] „*αἰχμὰς Br.* Sed vulgatam servant Edd. et M." Deinceps *ἐς τὰς χ.* 3011. *Schm.* r) σ ε α υ τ ὸ ν] „σεαυτὸν W" ita etiam 2954. 2956. *Schm.* Vulg. σαυτόν. s) λ ά ρ ο ς] „*λάβραξ* margo A. 1. W." quo proverbium scilicet indicaretur, quod Diall. Mortt. VIII. legitur. t) π ᾶ ς ὁ] Ita 2954. *Belin. Schm.* pro

te introtracto et fixo firmiter jam trahi et necessitate duci, et jam, cum nihil tibi ea res prosit, stantes illacrimari; ne, inquam, talia dicas aliquando, rationabilia omnino, si dicantur, et ad quae caussam dicere non possimus, quin videamur injurii in te illo silentio nostro fuisse: audi nunc a principio omnia, et rete ipsum, et nassam ut exitum non habeat, otiose extra illam constitutus, non intus ex recessu, ante considera: et hami aduncitatem, ipsumque flexum retro aculeum, et tridentis acumina, in manus sumens, et ad inflatam buccam tentans, nisi acuta omnino, nisi inevitabilia, nisi ipso vulnere molestissima intelligas, trahentia violente, et invicte contra urgentia; nos quidem in meticulosis, et ob id ipsum esurientibus adscribe. Ipse vero animo confirmato venatum aggredere, si volueris, et lari more totam escam hiatu complectere. Habebitur autem omnis oratio in universum

περὶ τῶν φιλοσοφούντων ὑμῶν μόνων [u]), οὐδ' ὁπόσοι σπου- p. 656.
δαιοτέραν τὴν προαίρεσιν προείλοντο ἐν τῷ βίῳ, ἀλλὰ καὶ περὶ
γραμματιστῶν [x]), καὶ ῥητόρων, καὶ μουσικῶν, καὶ ὅλως [y]),
τῶν ἐπὶ παιδείᾳ [z]) συνεῖναι καὶ μισθοφορεῖν ἀξιουμένων.
κοινῶν δὲ [a]) ὡς ἐπίπαν ὄντων [b]), καὶ ὁμοίων τῶν ξυμβαινόν- p. 657.
των ἅπασι, δῆλον ὡς οὐκ ἐξαίρετα μὲν, αἰσχίω δὲ τὰ αὐτὰ
ὄντα γίγνεται τοῖς [c]) φιλοσοφοῦσιν, εἰ τῶν ὁμοίων τοῖς ἄλ-
λοις [d]) ἀξιοῖντο, καὶ μηδὲν αὐτοὺς σεμνότερον οἱ μισθοδόται
ἄγοιεν. ὅ, τι δ' ἂν οὖν ὁ λόγος αὐτὸς ἐπιὼν ἐξευρίσκῃ, τού-
του τὴν αἰτίαν μάλιστα μὲν οἱ ποιοῦντες αὐτοὶ, ἔπειτα δὲ οἱ
ὑπομένοντες αὐτὰ, δίκαιοι ἔχειν· ἐγὼ δὲ ἀναίτιος, εἰ μὴ ἀλη-
θείας καὶ παῤῥησίας ἐπιτίμιόν [e]) τί ἐστι. τοὺς μέντοι τοῦ ἄλ-

vulg. ὁ πᾶς. u) μόνων] μόνον 2954. 2956. quod sine idonea ratione *Belinus* praeferendum judicat. x) γραμματιστῶν] „Γραμματικῶν alios legere notat *Solanus*. Non autem addit quos. Edd. enim γραμματιστῶν constanter servant cum Cod. M.“ Etiam *C. G. Jacobo* placet γραμματικῶν. Sed vid. Adnot. y) καὶ ὅλως] Ita 2954. 2956. *Bel. Schm.* Accedit etiam *Jacob.* Vulgo inepte ὅλων. z) παιδείᾳ] „παιδείαις W. V. Sed nihil a vulg. abeunt Fl. J. Par. H.“ παιδείαις etiam 2954. et 2956. Sed vid. Adnot. a) δὲ] „Sic Edd. et M. et V.“ Nihilominus γὰρ conj. *Solan.* b) ἐπίπαν ὄντων] „Ἐπιπαρόντων Ms. B. Sed vulgatam exhibent Edd. et M.“ c) τοῖς] „τῆς vitiose J.“ d) ἄλλοις] „Forsan πολλοῖς. Vid. infra c. 13. *Solan.* At ἄλλοις habet M. H. Fl. Par. etc.“ e) ἐπιτίμιον] „ἐπιτιμῶν τις A. P. ἐπιτιμόν τι Edd. item M. et V. Sed margo Ald. 1. W. ἐπιτίμιον recte.“ Codd. Parr. ἐπίτιμον.

quidem tua forte caussa: verum non de vobis solum philosophantibus, aut his, qui serium et grave vitae genus amplexi sunt, sed de Grammaticis etiam, et Rhetoribus, et Musicis, omnibusque adeo, qui doctrinae caussa familiares esse, et ejus rei mercedem ferre, e sua dignitate putant. Cum enim (*vero*) communia ut plurimum sint, et similia, quae usu veniunt omnibus; manifestum est, non eximia quidem esse ista, sed eo turpiora, quatenus eadem eveniunt Philosophis, si ipsi eadem, quae aliis, sibi convenire putant, et illi conductores nulla parte honestius ipsos tractent. Quidquid autem progressus orationis hujus deprehenderit, eorum caussam maxime quidem ipsi, qui faciunt, deinde vero etiam qui ea patiuntur, sustinent merito: ego vero innocens, nisi veritatis et libertatis poe-

p. 657. λου πλήθους, οἷον γυμναστάς [f]) τινας, ἢ κόλακας ἰδιώτας, καὶ μικροὺς τὰς γνώμας, καὶ ταπεινοὺς αὐτόθεν ἀνθρώπους, οὔτε ἀποτρέπειν ἄξιον [g]) τῶν τοιούτων ξυνουσιῶν [h]), οὐδὲ
p. 658. γὰρ ἂν πεισθεῖεν· οὔτε μὴν αἰτιᾶσθαι καλῶς ἔχει, μὴ ἀπολειπομένους τῶν μισθοδοτῶν [i]), εἰ καὶ πάνυ πολλὰ ὑβρίζοιντο ὑπ' [k]) αὐτῶν· ἐπιτήδειοι γὰρ, καὶ οὐκ ἀνάξιοι τῆς τοιαύτης διατριβῆς. ἄλλως τε οὐδὲ σχοῖεν ἄν τι ἄλλο, πρὸς ὅ, τι χρὴ ἀποκλίναντας αὐτοὺς [l]), παρέχειν αὐτοὺς ἐνεργούς· ἀλλ' ἦν τις αὐτῶν ἀφέλῃ [m]) τοῦτο, ἄτεχνοι αὐτίκα, καὶ ἀργοὶ, καὶ περιττοί εἰσιν. οὐδὲν οὖν οὔτ' αὐτοὶ δεινὸν πάσχοιεν ἄν, οὔτ' ἐκεῖνοι ὑβρισταὶ δοκοῖεν, ἐς τὴν ἀμίδα, φασὶν [n]), ἐνουροῦντες· ἐπὶ γάρ τοι τὴν ὕβριν ταύτην ἐξ ἀρχῆς παρέρχονται ἐς τὰς οἰκίας [o])· καὶ ἡ τέχνη, φέρειν καὶ ἀνέχεσθαι τὰ γιγνόμενα.

f) γυμναστὰς] γελοιαστὰς conj. *Jacobs.* g) ἄξιον] „ἀξιῶν W. P. ἀξίῳ L. Vulgatam tuentur H. Fl. Par. S.“ h) ξυνουσιῶν] „ξυνουσ. W. Misere Fl. ν. μου σιῶν.“ ξυνουσιῶν 2954. 2956. 3011. *Schm.* Olim scribebatur συνουσιῶν. i) μισθοδοτῶν] „Sic W. L. V. et marg. A. 1. W. μισθωτῶν Par. H. Fl. S.“ Sic et A. 1. 2. B. 1. k) ὑπ'] παρ' 2954. *Belin. Schm.* l) αὐτοὺς] „αὐτοὺς W. Edd. omnes αὐτούς.“ Suspicor hanc variam lectionem ad sequens αὐτοὺς pertinere, quod, etsi in omnibus Edd. reperitur, vel sine Codicum suffragiis in αὐτοὺς mutandum erat. m) ἀφέλῃ] ἀφέλοι 3011. soloece, ut recte judicavit *Belin.* n) φασὶν] ὡς φασὶν 2954. Pro ἀμίδα, quod in omnibus Edd. habetur, *Wolf.* ἀμίδα leni spiritu, forsan rectius. o) οἰκίας] „οἰκείας W. male.“ Modo παρεισέρχονται mavult *Bel.*, cui ad-

na est. Ac reliquam quidem turbam, ut exercitores quosdam aut adulatores idiotas, parvo animo et humiles suo ingenio homuncionés, neque operae pretium est ab ejusmodi familiaritatibus deterrere, neque enim obsequantur: quin ne reprehensione quidem valde digni sunt, si non discedant a suis conductoribus, quantacunque ab illis contumelia adfecti: idonei enim, nec indigni sunt ea consuetudine: et alioquin neque habeant, ad quod animum appellentes, operosos se demonstrent; sed si quis hoc illis auferat, ilicet inertes sunt, otiosi, superflui. Neque igitur indigna his accidere, neque illos alteros contumeliosos esse putaverim, si in matulam, quod ajunt, immingant: hujus enim contumeliae caussa a principio domos isti intrant, haec professio istorum est, ferre quae fiunt, et perpeti. Ho-

περὶ δὲ ὧν προεῖπον τῶν πεπαιδευμένων, ἄξιον ἀγανακτεῖν, καὶ πειρᾶσθαι ὡς ἔνι μάλιστα μετάγειν αὐτοὺς, καὶ πρὸς ἐλευθερίαν ἀφαιρεῖσθαι. Δοκῶ δέ μοι [p]) καλῶς ἂν ποιῆσαι [q]), εἰ τὰς αἰτίας, ἀφ' ὧν ἐπὶ τὸν τοιοῦτον βίον ἀφικνοῦνταί τινες, προεξετάσας [r]), δείξαιμι, οὐ πάνυ βιαίους, οὐδ' ἀναγκαίας. οὕτω γὰρ ἂν αὐτοῖς ἡ ἀπολογία προαναιροῖτο, καὶ ἡ πρώτη ὑπόθεσις τῆς ἐθελοδουλείας [s]). οἱ μὲν δὴ πολλοὶ, τὴν πενίαν, καὶ τὴν τῶν ἀναγκαίων χρείαν προθέμενοι, ἱκανὸν [t]) τοῦτο προκάλυμμα οἴονται, προβεβλῆσθαι τῆς πρὸς τὸν βίον τοῦτον αὐτομολίας· καὶ ἀποχρῆναι [u]) αὐτοῖς νομίζουσιν, εἰ λέγοιεν, ὡς ξυγγνώμης ἄξιον ποιοῦσι, τὸ χαλεπώτατον τῶν ἐν τῷ βίῳ, τὴν πενίαν διαφυγεῖν ζητοῦντες· εἶτα ὁ Θεόγνις πρόχειρος, καὶ πολὺ τὸ,

p. 658.

p. 659.

Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος [x])

Theog. v. 177.

sentitur *Jacobus*. Sed vid. Adnot. p) δέ μοι] δ' αὖ μοι 2956. non ita male, ut visum *Belino*. q) ποιῆσαι] „ποιεῖσαι J." r) προεξετάσας] „Sic M. et V. recte. Edd. omnes male παρεξετάσας." *Wolf*. revocavit vetustam lectionem. Sed e *Belini* silentio colligendum videtur, in Pariss. quoque Mss. reperiri *Reitzianam*. s) ἐθελοδουλείας] „Sic Edd. et M. Sed manus recentior fecerat ἐθελοδουλείᾶς, male." t) ἱκανὸν] „καινὸν P. A. et margo A. 1. W. Cum vulgata faciunt Edd. omnes et M." u) ἀποχρῆναι] Ita A. 2. sola: in reliquis omnibus ἀποχρῆν, ubi αι sequenti αὐ cessisse videtur: quamquam non fugit me, alteram quoque formam χρῆν et ἀποχρῆν passim occurrere, e. c. infra c. 23. Vid. *Matthiae* Gramm. Gr. p. 354. x) δεδμημένος] *Reitzius* in

rum vero, quos dixi, eruditorum hominum caussa indignari aequum est, et tentare, quantum ejus potest fieri, reducine possint, et erepti *dominis suis* ad libertatem revocari. Videor autem commode facturus, si perpensis antea caussis, quibus ad hoc vitae genus induci quidam se patiuntur, ostendam, non valide urgentes esse, neque necessarias. Ita enim praecidatur illis caussa, quam possint dicere, et primum voluntariae servitutis argumentum. Plerique igitur paupertatem, et necessariarum rerum indigentiam caussati, illud putant idoneum velum praetendisse sui ad hanc vitam transfugii: ac sufficere sibi putant, si dixerint, venia se dignum facere, qui difficillimam rerum in vita omnium, paupertatem, effugere studeant. Tum Theognis in promtu est, et frequens illud:

Quisquis enim dira vir paupertate subactus,

p. 659. καὶ ὅσα ἄλλα δείματα [y]) ὑπὲρ τῆς πενίας οἱ ἀγεννέστατοι τῶν ποιητῶν ἐξενηνόχασιν. ἐγὼ δ' εἰ μὲν ἑώρων αὐτοὺς φυγήν τινα ὡς ἀληθῶς τῆς πενίας εὑρισκομένους ἐκ τῶν τοιούτων ξυνουσιῶν, οὐκ ἂν ὑπὲρ τῆς ἄγαν ἐλευθερίας ἐμικρολογούμην πρὸς αὐτούς. ἐπεὶ δὲ (ὡς ὁ καλός που ῥήτωρ ἔφη) τοῖς τῶν νοσούντων σιτίοις ἐοικότα λαμβάνουσι, τίς ἔτι μηχανὴ μὴ οὐχὶ καὶ πρὸς τοῦτο κακῶς βεβουλεῦσθαι δοκεῖν αὐτούς, ἀεὶ μενούσης [z]) ὁμοίας αὐτοῖς τῆς ὑποθέσεως τοῦ βίου; πενία γὰρ εἰς ἀεί, καὶ τὸ λαμβάνειν ἀναγκαῖον, καὶ ἀπόθετον οὐδέν, οὐδὲ περιττὸν ἐς φυλακήν, ἀλλὰ τὸ δοθέν, κἂν δοθῇ, κἂν ἀθρόως ληφθῇ, πᾶν ἀκριβῶς, καὶ τῆς χρείας ἐνδεῶς [a]) καταναλίσκεται. καλῶς δὲ εἶχε, μὴ τοιαύτας τινὰς ἀφορμὰς ἐπινοεῖν, αἳ τὴν πενίαν τηροῦσι, παραβοηθοῦσαι μόνον αὐτῇ, ἀλλ' αἳ τέ-

Dem. Olynth. III. fin. p. 660.

parenthesi posita haec adjunxit: οὔτ' ἔτι εἰπεῖν, οὔτ' ἔρξαι δύναται, γλῶσσα δὲ οἱ δέδεται, cum hac nota: „Haec omnia usque ad δέδεται deerant in omnibus omnino Edd. et M. Sola vero *Juntin.* habebat. Sed ex Scholiis irrepsere, et vitiose descripta sunt." Ergo prorsus erant omitteuda, ut in *Wolf. omissa sunt.* Ald. 2. ea habet, in his tamen scriptum οὐθ' ἔρξαι. In Gorl. autem Cod. desunt. Omnino hinc manifesta eorum origo. y) δείματα] δείγματα *Reitz.* typothetae haud dubie culpa: nam omnes reliquae Edd. praeter *Bip.*, quae *Reitzianam* e vestigio secuta est, et omnes Codd. Parr., nec non Gorl., δείματα exhibent. Supervacuam itaque, quamquam haud indoctam, nec infelicem, *Jacobus* posuit operam in refutanda *Reitziana* lectione. z) μενούσης] μὲν οὔσης 2956. a) ἐνδεῶς] „ἐνδεὲς L."

et quaecunque terriculamenta de paupertate ignavissimi quique poëtarum extulere. Ego vero si quidem viderem, illos fugam aliquam paupertatis revera talibus in convictibus invenisse, minutam cum illis de nimia libertate disputationem non occiperem. Quandoquidem vero, ut praeclarus alicubi orator ait, cibis aegrotorum similia accipiunt; quomodo efficient, ut non et hac parte male sibi consuluisse videantur, eodem illis vitae tenore semper manente? Paupertas enim semper illos comitatur, accipere semper necesse habent, nihil est, quod reponant, aut tanquam superfluum in praesentia custodiant; sed quidquid datur, quantumvis detur, quantumvis crebro accipiatur, ad assem omne et in praesentem necessitatem impenditur. At praestiterat, eas excogitasse ratio-

λεον ἐξαιρήσουσι· καὶ ὑπέρ γε τοῦ τοιούτου, καὶ ἐς βαθυκή- p. 660.
τεα πόντον ἴσως ῥιπτεῖν ἔδει [b]), ὦ Θέογνι, καὶ πετρῶν [c]), *Theogn.* l. c.
ὡς φῄς, κατ' ἠλιβάτων. εἰ δέ τις ἀεὶ πένης, καὶ ἐνδεὴς, καὶ
ὑπόμισθος ὤν, οἴεται πενίαν αὐτῷ τούτῳ διαπεφευγέναι, οὐκ
οἶδα πῶς ὁ τοιοῦτος οὐκ ἂν δόξειεν ἑαυτὸν ἐξαπατᾶν. Ἄλλοι 6
δὲ πενίαν μὲν αὐτὴν οὐκ ἂν φοβηθῆναι, οὐδὲ καταπλαγῆναί
φασιν, εἰ ἐδύναντο τοῖς ἄλλοις ὁμοίως πονοῦντες, ἐκπορίζειν
τὰ ἄλφιτα, νῦν δὲ (πεπονηκέναι γὰρ αὐτοῖς τὰ σώματα, ἢ ὑπὸ
γήρως, ἢ ὑπὸ νόσων) ἐπὶ τήνδε ῥᾴστην οὖσαν τὴν μισθοφορὰν [d]),
ἀπηντηκέναι. φέρ' οὖν ἴδωμεν εἰ ἀληθῆ λέγουσι, καὶ εἰ [e]) ἐκ τοῦ p. 661.
ῥᾴστου περιγίγνεται [f]) αὐτοῖς τὰ διδόμενα, μὴ πολλὰ, μηδὲ
πλείω τῶν ἄλλων πονοῦσιν. εὐχῇ γὰρ ἂν ἐοικότα εἶη ταῦτά γε,
μὴ πονήσαντα, μηδὲ καμόντα, ἕτοιμον ἀργύριον λαβεῖν. τὸ δέ
ἐστι καὶ ῥηθῆναι κατ' ἀξίαν, ἀδύνατον· τοσαῦτα πονοῦσι καὶ
κάμνουσιν ἐν ταῖς συνουσίαις, ὥστε πλείονος ἐνταῦθα καὶ ἐπὶ

b) ἔδει] „Sic J. Par. Fl. H. S. εἰ δεῖ M. man. rec. Item P. L. male.“ c) πετρῶν] „πετρέων omnes Edd. male. *Solan.*“ d) μισθοφορὰν] „Nihil variant Edd. et Mss.“ μισθοφορίαν tamen habet c. 2956. probatum *Belino* et *Schm.* Sed vid. ad c. 5. Adnot. e) εἰ] „deest in W. et Fl. Habent reliquae.“ f) περιγίγνεται] „Vid. notas.“

nes, non quae servant paupertatem, modice modo sublevatam interim, sed quae tollant penitus. Et hujus quidem rei caussa in pontum forte cetis horribilem projicere se, Theogni, fas fuerit, rupe vel aëria, quod ais, se dare praecipitem. Si quis vero semper inops, indigus, et mercenarius cum sit, ea ipsa re paupertatem se putat effugisse; nescio, qui talis non ipse sibi videatur imponere? Alii rursus paupertatem ipsam a se metui negant, neque abhorrere se ajunt, si possint eodem, quo alii, modo laborantes victum parare. Jam vero affecto sibi vel senectute vel morbis corpore, ad hanc se facillimam mercenariae vitae rationem delatos. Age igitur videamus, utrum vera praedicent, et an ex facili adeo redeant illis ea, quae dantur, non multum, non plus, quam alii, laborantibus. Voto enim sane simile fuerit, sine labore aliquem, sine molestia, praesentem pecuniam accipere. Sed *quam contra omnia se habeant*, neque dici, prout res postulat, potest: tot labores sustinendi, tot molestiae in illis familiaritatibus, ut firmiore hic vel ad hoc ipsum

p. 661. τοῦτο [g]) μάλιστα τῆς ὑγείας [h]) δεῖσθαι, μυρίων ὄντων ὁσημέραι τῶν ἐπιτριβόντων τὸ σῶμα, καὶ πρὸς ἐσχάτην ἀπόγνωσιν καταπονούντων. λέξομεν δ' αὐτὰ ἐν τῷ προςήκοντι καιρῷ, ἐπειδὰν καὶ τὰς ἄλλας αὐτῶν δυσχερείας διεξίωμεν. τὸ δὲ νῦν εἶναι, ἱκανὸν ἦν ὑποδεῖξαι, ὡς οὐδ' [i]) οἱ διὰ ταύτην λέγοντες
7 αὐτοὺς ἀποδίδοσθαι τὴν πρόφασιν, ἀληθεύοιεν ἄν. Λοιπὸν δὴ καὶ ἀληθέστατον μὲν, ἥκιστα [k]) δὲ πρὸς αὐτῶν λεγόμενον, ἡδονῆς ἕνεκα καὶ τῶν πολλῶν καὶ ἀθρόων ἐλπίδων, ἐςπηδᾶν αὐτοὺς ἐς [l]) τὰς οἰκίας, καταπλαγέντας μὲν τὸ πλῆθος τοῦ χρυσοῦ, καὶ τοῦ ἀργύρου [m]), εὐδαιμονήσαντας [n]) δὲ ἐπὶ τοῖς δείπνοις, καὶ τῇ ἄλλῃ τρυφῇ· ἐλπίσαντας [o]) δ' ὅσον αὐτίκα χανδὸν οὐδενὸς ἐπιστομίζοντος πίεσθαι τοῦ χρυσίου. ταῦτα ὑπάγει αὐτοὺς, καὶ δούλους ἀντ' ἐλευθέρων τίθησιν, οὐχ ἡ
p. 662. τῶν ἀναγκαίων χρεία, ἣν ἔφασκον, ἀλλ' ἡ τῶν οὐκ ἀναγκαίων ἐπιθυμία, καὶ ὁ τῶν πολλῶν καὶ πολυτελῶν ἐκείνων ζῆλος.

g) ἐπὶ τοῦτο] ἐπὶ τούτῳ 2954. quod injuria praefert *Bel.* h) ὑγείας] „ὑγιείας J. M. V. Prius vero reliquae Edd. servant.“ i) οὐδ'] „Sic J. Par. H. Fl et M. Sed οὐχ' *Coll.*“ k) ἥκιστα] „ἡδονὴ margo A. 1. W.“ l) ἐς] Ita 2956. *Bel. Schm.* Vulg. εἰς. m) ἀργύρου] ἀργυρίου 2956. n) εὐδαιμονήσαντας] „εὐδαιμονήσ. Edd. Prius (εὐδαιμονίσαντας, quod. *Reitz.* recepit) vero habet Ms. *Var.* 1. Vid. notas.“ Nos veterem lectionem restituere non dubitavimus. Vid. notas. o) ἐλπίσαντας] ἐλπίσαντες 2954.

valetudine opus sit, cum sexcenta sint, quae corpus atterant quotidie, et ad ultimam desperationem fatigent. Dicemus autem suo illa tempore, cum etiam reliquas istorum molestias enarrabimus. In praesentia satis fuit ostendisse, neque eos verum dicere, qui hac de caussa se ipsos vendidisse praedicant. Relinquitur, id quod verissimum est, minime vero omnium ab illis dicitur, voluptatis caussa illos, et multas propter spes easque luculentas, in domos alienas insilire, attonitos multitudine auri atque argenti, felicitatem ponentes in coenis et deliciis aliis, sperantes quantum auri statim plenis faucibus, nemine obturante, devoraturi sint. Haec abducunt illos, et ex liberis servos faciunt: non indigentia rerum necessariarum, quam dicebant modo, sed non necessariarum cupiditas, et multarum illarum atque pretii magni

τοιγαροῦν ὥςπερ δυςέρωτας αὐτοὺς καὶ κακοδαίμονας ἐραστὰς p. 662.
ἔντεχνοί p) τινες, καὶ τρίβωνες ἐρώμενοι παραλαβόντες, ὑπερ-
οπτικῶς περιέπουσιν, ὅπως ἀεὶ ἐρασθήσονται αὐτῶν θερα-
πεύοντες, ἀπολαῦσαι δὲ τῶν παιδικῶν, ἀλλ' οὐδὲ μέχρι φιλή-
ματος ἄκρου μεταδιδόντες· ἴσασι γὰρ ἐν τῷ τυχεῖν τὴν διάλυ-
σιν τοῦ ἔρωτος γενησομένην. ταύτην οὖν ἀποκλείουσι, καὶ
ζηλοτύπως φυλάττουσι· τὰ δ' ἄλλα, ἐπ' ἐλπίδος ἀεὶ τὸν �ερα-
στὴν ἔχουσι q)· δεδίασι γὰρ μὴ αὐτὸν ἡ ἀπόγνωσις ἀπαγάγῃ
τῆς ἄγαν ἐπιθυμίας, καὶ ἀνέραστος αὐτοῖς γένηται· προσμει-
διῶσιν οὖν, καὶ ὑπισχνοῦνται καὶ ἀεὶ, ὡς r) ποιήσουσι, καὶ
χαριοῦνται, καὶ ἐπιμελήσονταί ποτε αὐτῶν πολυτελῶς s). εἶτ'
ἔλαθον ἄμφω t) γηράσαντες, ἔξωροι γενόμενοι, καὶ οὗτος τοῦ p. 665.
ἐρᾶν, κἀκεῖνος τοῦ μεταδιδόναι. πέπρακται δ' οὖν αὐτοῖς οὐ-
δὲν ἐν ἅπαντι τῷ βίῳ πέρα τῆς ἐλπίδος u). Τὸ μὲν δὴ δι' 8
ἡδονῆς ἐπιθυμίαν x) ἅπαντα ὑπομένειν, οὐ πάνυ ἴσως ὑπαί-

p) ἔντεχνοι] „ἄτεκνοι V." q) ἔχουσι] ὀχοῦσι conj. *Schaefer.* Meletemm. p. 92. r) καὶ ὑπισχνοῦνται καὶ ἀεὶ, ὡς] Ita *Schm.* e 2956. pro vulgatis: καὶ ὑπ., καὶ ἀεὶ ποιήσ. *Belinus* conjicit: καὶ ὑπ., ὡς ἀεὶ π. s) πολυτελῶς] „πολυτελῶν Edd." πολυτελῶς emendaverant *Vorst.* et *Solan.* Verba autem ποτε αὐτῶν inserui, duce *Schmiedero*, et commendante *Belino*, e 2956. t) ἄμφω] ἄφνω J. S. H. male. Sed ἄμφω Fl. Par. Item W. L. P." ἄφνω B. 1. A. 1. 2. u) πέρα τῆς ἐλπίδος] παρ' ἐλπίδα conj. *Solan.* At vid. Adnot. x) ἐπιθυμίαν] καὶ ἐπιθυμίαν 2956. male, ut judicat *Belin.*

rerum affectatio. Itaque istos, tanquam invenustos et infelices amatores cum nacti sunt, astuti et veteratores amasii superbe tractant, atque in tantum modo colunt, uti semper ab iis amentur, frui autem amoribus suis ne ad osculum quidem extimum permittunt, qui norint in fructu ipso solutionem amoris inesse. Hanc igitur excludunt, et summo cavent studio. caeterum spe semper amatorem sustentant: quippe metuunt, ne desperatio illum a nimia cupiditate abducat, atque ita amare ipsos desinat. Arridēnt igitur, et pollicentur etiam semper, se facturos esse, et praebituros, et curam eorum aliquando habituros magnifice: inter haec ambobus non sentientibus anni obrepunt, ut jam intempestivum sit, amare alterum, alterum praebere. Tota itaque vita nihil iis praeter (*ultra*) spem actum est. Ac propter cupiditatem voluptatis sustinere omnia, non omnino forte reprehendendum

p. 663. τιον, ἀλλὰ συγγνώμη, εἴ τις ἡδονῇ χαίρει, καὶ ταύτην ἐξ ἅπαντος θεραπεύει [y]), ὅπως μεθέξει αὐτῆς. καίτοι αἰσχρὸν ἴσως, καὶ ἀνδραποδῶδες, ἀποδόσθαι διὰ ταύτην ἑαυτόν. πολὺ γὰρ ἡδίων ἡ ἐκ τῆς ἐλευθερίας ἡδονή. ὅμως δ' οὖν ἐχέτω τινὰ συγγνώμην αὐτῆς [z]), εἰ ἐπιτυγχάνοι ποτέ [a]). τὸ δὲ δι' ἡδονῆς ἐλπίδα μόνην [b]) πολλὰς ἀηδίας ὑπομένειν, γελοῖον, οἶμαι, καὶ ἀνόητον· καὶ ταῦθ', ὁρῶντας, ὡς οἱ μὲν πόνοι σαφεῖς, καὶ πρόδηλοι, καὶ ἀναγκαῖοι· τὸ δ' ἐλπιζόμενον ἐκεῖνο, ὅ, τι δή ποτέ ἐστι τὸ
p 664. ἡδύ, οὔτε ἐγένετό πω τοσούτου χρόνου· προσέτι δὲ, οὐδὲ γενήσεσθαι ἔοικεν, εἴ τις ἐκ τῆς ἀληθείας λογίζοιτο. οἱ μέν γε [c]) τοῦ Ὀδυσσέως ἑταῖροι, γλυκύν τινα τὸν λωτὸν ἐσθίοντες, ἠμέλουν τῶν ἄλλων, καὶ πρὸς τὸ παρὸν ἡδύ, τῶν καλῶς ἐχόντων κατεφρόνουν· ὥστε οὐ πάντῃ [d]) ἄλογος αὐτῶν ἡ λήθη τοῦ καλοῦ, πρὸς [e]) τῷ ἡδεῖ ἐκείνῳ τῆς ψυχῆς διατριβούσης. τὸ δὲ

y) θεραπεύει] θηρεύῃ (vel potius θηρεύει) conj. *Gesner.* Vid. Adnot. z) αὐτῆς] Ita L. probantibus *Gesnero* et *Schmiedero*, qui adiri jubet *Stephan.* Thes. Tom. I. p. 1861. Vulgo αὐτοῖς. Vid. Adnot. a) τυγχάνοι ποτέ] Ita restitui locum vulgo mutilatum et corruptum. Vid. Adnot. b) μόνην] Sic Gr., probante *Jacobo*, pro vulg. μόνον. Cf. infra ὑπ' ἐλπίδος μόνης et cap. 9. μόνῃ τῇ δόξῃ, et alia, quae partim *Jacobus* contulit, loca. c) οἱ μέν γε] οἱ μέντοι γε 2954. d) πάντῃ] cum *Wolfio* restitui ex Edd. vett. jota subscriptum, in *Reitz.* et recentt. neglectum. e) πρὸς] „περὶ mar-

fuerit; sed venia indulgenda, si quis voluptate gaudeat, et undique illam persequatur, ut particeps illius fiat: quamquam illud tamen forte turpe ac servile, ipsum se propter eam vendere; multo enim major ea, quae ex libertate contingit, voluptas est: verumtamen veniam aliquam habeat, ea si (*tandem*) potiatur. At enim propter solam spem voluptatis insuavia ita multa sustinere, ridiculum et amens esse arbitror: idque, cum videant, labores quidem manifestos esse et apertos, et necessarios; speratum autem illud, quidquid demum sit suave, neque contigisse unquam tanto tempore, neque adeo, si quis recte rationem putet, ut contingat, futurum videri. Ac socii quidem Ulyssis, dulci illo Loto gustato, neglexerunt reliqua, et prae eo, quod in praesentia suave videretur, honesta et pulchra neglexerunt; ut non omnino absurda esset illorum oblivio honesti, animo in suavita-

λιμῷ ξυνόντα [g]) παρεστῶτα ἄλλῳ τοῦ λωτοῦ ἐμφορουμένῳ, p. 664.
μηδὲν μεταδιδόντι, ὑπ' ἐλπίδος μόνης, τοῦ κἂν [h]) αὐτὸν παραγεύσασθαί ποτε δεδόσθαι [i]), τῶν καλῶς καὶ ὀρθῶς ἐχόντων ἐπιλελησμένον, Ἡράκλεις, ὡς καταγέλαστον, καὶ πληγῶν τινων Ὁμηρικῶν ὡς ἀληθῶς δεόμενον! Τὰ μὲν τοίνυν πρὸς 9
τὰς ξυνουσίας αὐτοὺς ἄγοντα, καὶ ἀφ' ὧν αὐτοὺς [k]) φέροντες ἐπιτρέπουσι τοῖς πλουσίοις χρῆσθαι πρὸς ὅ, τι ἂν ἐθέλωσι, ταῦτά ἐστιν, ἢ ὅτι ἐγγύτατα τούτων. πλὴν εἰ μὴ κἀκείνων τις μεμνῆσθαι ἀξιώσειε, τῶν καὶ μόνῃ τῇ δόξῃ ἐπαιρομένων, τοῦ ξυνεῖναι εὐπατρίδαις τε καὶ εὐπαρύφοις ἀνδράσιν. εἰσὶ γὰρ οἳ καὶ τοῦτο περίβλεπτον καὶ ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς νομίζουσιν, ὡς ἔγωγε, τοὐμὸν ἴδιον, οὐδὲ βα- p. 665.
σιλεῖ τῷ μεγάλῳ αὐτὸ μόνον [l]) συνεῖναι, καὶ συνὼν ὁρᾶσθαι,

go A. 1. W." Deinceps pro vulgatis τὸ ἡδὺ ἐκεῖνο, e W. V. et 2954. rescripsi τῷ ἡδεῖ ἐκείνῳ, quod etiam *Schmiederus*, *Belino* probatum, recepérat. Vid. Adnot. g) τὸ δὲ λιμῷ ξυνόντα] τὸ δὲ λιμῷ αὐτὸν ἐχόμενον 2956. quod pro glossemate habendum esse recte judicat *Belin.* h) κἂν] καὶ 2956. *Belin. Schm.* At vid. Adnot. i) δεδόσθαι] ,,Sic Par. H. S. Fr. Item P. M. et V. δεδέσθαι vero Fl. et J. ἀποδεδόσθαι margo A. 1. W. omisso ποτέ." δεδόσθαι B. 1. Ald. 1. 2. δίδοσθαι conj. *Gesn.* Vid. Adnot. k) αὐτοὺς] Sic *Reitz.* et recentt. pro eo, quod olim legebatur, αὐτούς. l) αὐτὸ μόνον] αὐτῷ μόνῳ 2954. 2956. δι' αὐτὸ μόνον *Bel.* conj. αὐτῷ μόνον mavult *Schm.* omnia haec perperam. Vid. Somn. c. 9. (ἔσῃ) αὐτὸ μόνον ἐργάτης, *nil, nisi operarius.* H. l. recte vertit interpres Latinus.

te illa occupato. Verum esse aliquem, qui famis ipse sodalis adstet alii Loto se ingurgitanti, neque impertienti quidquam, hac sola spe ductus, fore ut sibi etiam aliquando degustandus detur; atque interim bona et recta obliviscatur: illud mehercules risu dignum, et Homericis plagis vere indigens. Quae igitur ad convictus istos agunt, et propter quae divitibus se praebent, ut ipsis pro arbitrio abutantur, haec sunt, aut his fere proxima: nisi forte illorum etiam mentionem injecisse aliquis velit, qui gloria sola efferuntur versandi cum generosis viris et praetextatis. Sunt enim, qui hoc etiam illustre quiddam et vulgo superius putant, cum equidem, quod ad me privatim attinet, ne velim quidem nec cum magno Rege esse, et in convictu eo conspici, si hoc per se solum sit, neque a-

p. 665. μηδὲν χρηστὸν ἀπολαύων τῆς ξυνουσίας, δεξαίμην ἄν. Τοι-
10. αύτης δὲ αὐτοῖς τῆς ὑποθέσεως οὔσης, φέρε ἤδη πρὸς ἡμᾶς
αὐτοὺς ἐπισκοπήσωμεν, οἷα μὲν πρὸ τοῦ εἰσδεχθῆναι καὶ τυ-
χεῖν ὑπομένουσιν, οἷα δ' ἐν αὐτῷ ἤδη ὄντες πάσχουσιν· ἐπὶ
πᾶσι δὲ [m]), ἥτις αὐτοῖς ἡ καταστροφὴ τοῦ δράματος γίγνεται.
οὐ γὰρ δὴ ἐκεῖνό γε εἰπεῖν ἐστιν, ὡς εἰ καὶ πονηρὰ ταῦτα, εὔ-
ληπτα γοῦν, καὶ οὐ πολλοῦ δεήσει τοῦ πόνου, ἀλλὰ θελῆσαι
δεῖ μόνον· εἶτά σοι πέπρακται τὸ πᾶν εὐμαρῶς. ἀλλὰ πολλῆς
μὲν τῆς διαδρομῆς [n]), συνεχοῦς δὲ [o]) τῆς θυραυλίας [p]), ἔω-
θέν τε ἐξανιστάμενον, περιμένειν ὠθούμενον, καὶ ἀποκλειό-
μενον, καὶ ἀναίσχυντον ἐνίοτε, καὶ ὀχληρὸν δοκοῦντα ὑπὸ
θυρωρῷ κακῶς Συρίζοντι [q]), καὶ ὀνομακλήτορι [r]) Λιβυκῷ
τεττόμενον, καὶ μισθὸν τελοῦντα [s]) τῆς μνήμης τοῦ ὀνόματος·

m) δὲ] „δὴ J. H. S. Fl. δὲ Par. W.“ δὴ etiam A. 1. 2. B. 1.
n) διαδρομῆς] δεῖ addit 2954., quod quum necessarium
h. l. visum esset *Belino*, edidit *Schmiederus*. Mihi videbatur
alienae manus additamentum esse. o) δὲ] „καὶ male S. so-
la.“ p) θυραυλίας] „Vid. schol. ap. *Bourd.*“ q) κακῶς
Συρίζοντι] „Ita constanter legitur, fors tamen συριάζον-
τι. *Solan.*“ κακῷ Σύρῳ ὄντι conj. *Jacob.* Vid. Adnot. r)
ὀνομακλήτορι] „Duabus vocibus et duobus adeo accenti-
bus vulgo in Edd. male.“ In B. 1. tamen una voce legitur.
s) τελοῦντα] „τελοῦντι L. malo. Vulgatum exhibent Fl.
J. H. Par.“

liud quidquam boni ex illa consuetudine ad me redeat. Hoc igitur cum *rationis suae* argumentum et quasi fundamentum habeant, age jam inter nos videamus primo, quae sustineant, priusquam admittantur, et votorum fiant compotes; quae deinde, cum ibi sunt, illis eveniant; post omnia vero, quae ipsis conversio fiat fabulae. Neque enim hoc dicere licet, vilia quidem ista esse, sed ob id ipsum facilia ad adipiscendum, neque multo labore opus habere; sed modo opus esse, ut velis, dein reliqua facile perfecta omnia. Quin multo discursu *opus est*, et multis ad januam excubiis. Mane surgendum, exspectandum deinde est, ac durandum, si impellaris interea et excludaris, et impudens nonnunquam molestusque videaris, sub imperio quasi janitoris Syrum male sermonem admiscentis, aut nomenclatoris Libyci constitutus, quibus mercedem solvas etiam oportet, quod nomen tuum meminere.

καὶ μὴν καὶ ἐσθῆτος ὑπὲρ τὴν ὑπάρχουσαν δύναμιν ἐπιμελη- p. 665.
θῆναι χρὴ, πρὸς τὸ τοῦ θεραπευομένου ἀξίωμα, καὶ χρώμα- p. 666.
τα αἱρεῖσθαι, οἷς ἂν ἐκεῖνος ἥδηται, ὡς μὴ ἀπάδῃς, μηδὲ προσκρούῃς βλεπόμενος· καὶ φιλοπόνως ἕπεσθαι, μᾶλλον δὲ ἡγεῖσθαι, ὑπὸ τῶν οἰκετῶν προωθούμενον, καὶ ὥσπερ τινὰ προπομπὴν t) ἀναπληροῦντα. ὁ δὲ, οὐδὲ προσβλέπει πολλῶν ἐξῆς ἡμερῶν. Ἦν δέ ποτε καὶ τὰ ἄριστα πράξῃς, καὶ ἴδῃ σε, 11
καὶ προσκαλέσας ἔρηταί τι u), ὧν ἂν τύχῃ x), τότε δὴ τότε y) πολὺς μὲν ὁ ἱδρὼς, ἀθρόους δὲ ὁ ἴλιγγος, καὶ τρόμος ἄκαιρος z), καὶ γέλως τῶν παρόντων ἐπὶ τῇ ἀπορίᾳ· καὶ πολλάκις ἀποκρίνασθαι δέον τίς ἦν ὁ βασιλεὺς τῶν Ἀχαιῶν, ὅτι χίλιαι νῆες ἦσαν αὐτοῖς, λέγεις. τοῦτο οἱ μὲν χρηστοὶ, αἰδῶ ἐκάλεσαν· οἱ δὲ τολμηροὶ, δειλίαν· οἱ δὲ κακοήθεις, ἀπαιδευσίαν. σὺ δ' οὖν ἐπισφαλεστάτης πειραθεὶς τῆς πρώτης φιλοφροσύνης, ἀπῆλθες καταδικάσας σεαυτοῦ πολλὴν τὴν ἀπόγνωσιν. ἐπειδὰν δὲ

t) προπομπὴν] Ita Codd. 2954. 2956. et Ed. *Schm.* pro vulg. πομπήν. *Προπομπεύειν* de eadem re positum infra c. 35. u) προσκαλέσας ἔρηταί τι] „Sic Edd. etc. προσκαλέσεταί τι W." *Reiziana*m et *Biponti*nam lectionem ἔρηται nonnisi in B. 1. deprehendi, *Aldina* vero utraque, ut Codd. 2956. et 3011. et Edd. *Wolf.* et *Schm.*, ut par erat, ἔρηται habent. x) τύχῃ] τύχοι Gorl. y) δὴ τότε] „deest in S." z) ἄ-

Quin etiam vestium curam majorem, quam pro facultatibus, suscipere oportet, ad dignitatem nempe ejus, quem colas, et colores eligere, quibus ille delectetur, ne discrepes ab illo, neque offendas, si forte te videat: tum studiose illum assectari, vel praecedere potius, impulsum a servis, et quandam quasi pompam implere. Ille vero multis deinceps diebus neque adspicit te. Si vero aliquando felicissimus sis, et videat te, et ad se vocatum rogaverit fortuitorum quiddam: tum sane sudor multus, et crebra vertigo, et tremor intempestivus, et risus praesentium de aestu tuo: et saepe cum respondendum sit, quis Achivorum rex fuerit? respondes, mille illis naves fuisse. Hoc boni quidem viri pudorem appellant, audaces vero timiditatem, et maligni, inscitiam: tu vero primam tibi humanitatem periculosissimam expertus, discedis, tuam ipse damnans meticulosam diffidentiam. Cum vero multae tibi inde

p. 666. — — *πολλὰς μὲν ἀϋπνους νύκτας ἰαύσῃς* [a]),
Hom. Il. IX, 325. *Ἤματα δ' αἱματόεντα*
διαγάγῃς, οὐ, μὰ Δία, τῆς Ἑλένης ἕνεκα, οὐδὲ τῶν Πριάμου Περγάμων, ἀλλὰ τῶν ἐλπιζομένων πέντε ὀβολῶν, τύχῃς [b]) *δὲ καὶ τραγικοῦ τινος θεοῦ συνιστάντος, ἐξέτασις τοὺντεῦθεν, εἰ οἶσθα τὰ μαθήματα· καὶ τῷ μὲν πλουσίῳ ἡ διατριβὴ οὐκ ἀη-*
p. 667. *δὴς, ἐπαινουμένῳ, καὶ εὐδαιμονιζομένῳ· σοὶ δὲ, ὁ ὑπὲρ τῆς ψυχῆς ἀγὼν, καὶ ὑπὲρ ἅπαντος τοῦ βίου τότε προκεῖσθαι δοκεῖ· ὑπεισέρχεται γὰρ εἰκότως τὸ μηδ' ὑπ' ἄλλου ἂν καταδεχθῆναι, πρὸς τοῦ προτέρου ἀποβληθέντα, καὶ δόξαντα εἶναι ἀδόκιμον· ἀνάγκη τοίνυν ἐς μυρία διαιρεθῆναι τότε, τοῖς μὲν ἀντεξεταζομένοις φθονοῦντα, (τίθει γὰρ καὶ ἄλλους εἶναι τῶν αὐτῶν ἀντιποιουμένους) αὐτὸν δὲ πάντα ἐνδεῶς εἰρηκέναι νομίζοντα, φοβούμενον δὲ καὶ ἐλπίζοντα, καὶ πρὸς τὸ ἐκείνου πρόσωπον ἀτενίζοντα, καὶ εἰ μὲν ἐκφαυλίζοι τι τῶν λεγομένων,*

καιρος] ἄπειρος conj. *Jacobs.* neutiquam admittenda, quum ἄκαιρος h. l. minime sit ἄκαιρον. a) *ἰαύσῃς*] „*ἰαύῃς* W." Sic et 2954. 2956. 3011. Gorl. *Belin. Schm.* sed minus legitime. b) *τύχῃς*] *τύχῃς* 3011. quod amplectendum censet *Belinus*, et reddendum *par fortune, par hazard.* Quippe non vidit, quomodo *τύχῃς δὲ* cum antecedentibus *ἐπειδὰν δὲ πολλὰς μὲν — ἰαύσῃς* etc. cohaereret. Neque adeo admittendum, quod vult *J. Scagerus* in Class. Journ. Vol. XI. p. 200. *ἐπειδὰν δὲ π. μ. ἀ. ν. ἰαύῃς, ἤματα δ' αἱμ. δ. — —, Τύχης δή, καὶ* etc.

— *noctes sine munere somni,*
Sanguineique dies

transierunt, non Helenae sane caussa, aut Pergamorum Priami, sed quinque, quos speras, obolorum, et jam Tragicus tibi Deus aliquis obvenerit, qui te commendet; examen inde instituitur, an literas noveris. Ac diviti quidem illa non insuavis exercitatio, qui laudetur per hanc occasionem, et felicitatis nomine praedicetur; tibi vero certamen de ipsa anima, et vita universa videtur esse propositum. Nec immerito enim subit, nec ab alio receptum te iri, rejectus a priore aliquo, et reprobatus si fueris. Necesse igitur est in sexcentas tum partes animum distrahi, qui invideas his, qui tecum simul examinantur, (pone enim, alios (*quoque*) esse eadem, quae tu, appetentes) te ipsum vero tenuiter nimis dixisse omnia arbitreris; porro metuas et speres, et ipsius in vultu oculos defigas, ita ut si ipse respuere quid eorum, quae dicis, videa-

ἀπολλύμενον· εἰ δὲ μειδιῶν ἀκούοι [c]), γεγηθότα καὶ εὔελπιν p. 667.
καθιστάμενον. Εἰκὸς δὲ πολλοὺς εἶναι τοὺς ἐναντία σοι φρο- 12
νοῦντας, καὶ ἄλλους ἀντὶ σοῦ τιθεμένους, ὧν ἕκαστος ὥσπερ
ἐκ λόχου [d]) τοξεύων, λέληθεν. εἶτ' ἐννόησον ἄνδρα ἐν βαθεῖ
πώγωνι καὶ πολιᾷ τῇ κόμῃ, ἐξεταζόμενον εἴ τι οἶδεν ὠφέλιμον,
καὶ τοῖς μὲν δοκοῦντα εἰδέναι, τοῖς δὲ μή. μέσος ἐν τοσούτῳ
χρόνος, καὶ πολυπραγμονεῖταί σου ἅπας ὁ παρεληλυθὼς βίος·
κἂν μέν τις ᾖ πολίτης ὑπὸ φθόνου, ἢ γείτων ἔκ τινος ἐντε-
λοῦς αἰτίας προσκεκρουκὼς, ἀνακρινόμενος εἴπῃ μοιχὸν, ἢ
παιδεραστὴν, τοῦτ' ἐκεῖνο, ἐκ τῶν Διὸς δέλτων ὁ μάρτυς· ἂν
δὲ πάντες ἅμα ἐξῆς ἐπαινῶσιν, ὕποπτοι, καὶ ἀμφίβολοι, καὶ
δεδεκασμένοι. χρὴ τοίνυν πολλὰ εὐτυχῆσαι, καὶ μηδὲν ὅλως p. 668.
ἐναντιωθῆναι· μόνως [e]) γὰρ ἂν οὕτω κρατήσειας. εἶεν· καὶ
δὴ ηὐτύχηταί [f]) σοι πάντα τῆς εὐχῆς μειζόνως [g])· αὐτός τε γὰρ

c) ἀκούοι] „Sic M. et V. Edd. omnes ἀκούει deterius." d) λόχου] λόγου *Reitz.* menda typographica, quam recentt. emendarunt. e) μόνως] „μόλις margo A. 1. W." f) ηὐτύχηται] Sic necessario corrigendum duxi vulgatum, neque id raro a librariis commissum, vitium εὐτύχηται. Cf. c. 1. et Adnot. ad Diall. Marr. XIII. 1. g) τῆς εὐχῆς μειζόνως] „ἐκ τύχης μείζονος J. Par. S. H. etc. Prius vero, quod in textum recepi, habet alibi. Vid. notas. εὐτυχεῖς μειζόνως G. P. εὐτυχῆς M. τυχεῖς μ — L. εὐτύχεις μειζόνως adscriptum erat ad marg. A. 1. W." εὐτύχεις μειζόνως et 2954. 3011. εὐτύχειν μειζόνως 2956.

tur, perisse te putes; si vero cum subrisu audiat, gaudeas, et bona cum spe adstes. Est autem vero simile, multos esse, qui obtrectent tibi, et alios tibi opponant, quorum unusquisque velut ex insidiis occulte jaculetur. Jam cogita, virum prolixa cum barba et canis capillis explorari, si quid norit utile; et aliis quidem videri nosse, aliis non item. Tum tempus intercedit, quo scrupulose inquiritur vita tua omnis superior: et si quis vel tuus civis invidia, aut vicinus levi quadam de caussa tibi offensus, interrogatus de te, aut moechum dixerit, aut puerorum amore infamem, ilicet, is putatur ex Jovis ipsius tabulis datus testis: sin ad unum omnes ordine te laudent, suspecti habentur, et ambigui, et corrupti. Oportet igitur multa te felicitate uti, et nusquam omnino oppugnari: hac sola enim ratione viceris. Esto. Feliciter tibi omnia a majori

p. 668. ἐπῄνεσε τοὺς λόγους, καὶ τῶν φίλων οἱ ἐντιμότατοι, καὶ οἷς μάλιστα πιστεύει τὰ τοιαῦτα, οὐκ ἀπέτρεψαν· ἔτι δὲ καὶ ἡ γυνὴ βούλεται, οὐκ ἀντιλέγει δὲ οὔτε [h]) ὁ ἐπίτροπος, οὔτε ὁ οἰκονόμος· οὐδέ τις ἐμέμψατό [i]) σου τὸν βίον, ἀλλὰ πάντα
13 ἵλεω, καὶ πανταχόθεν αἴσια τὰ ἱερά. Κεκράτηκας οὖν, ὦ μακάριε, καὶ ἔστεψαι τὰ Ὀλύμπια· μᾶλλον δὲ, Βαβυλῶνα εἵληφας, ἢ τὴν Σάρδεων ἀκρόπολιν καθῄρηκας, καὶ ἔξεις τὸ τῆς Ἀμαλθείας κέρας, καὶ ἀμέλξεις ὀρνίθων γάλα. δεῖ δή σοι ἀντὶ τῶν τοσούτων πόνων μέγιστα ἤλίκα γενέσθαι τἀγαθὰ, ἵνα μὴ φύλλινος μόνον [k]) ὁ στέφανος ᾖ, καὶ τόν τε μισθὸν οὐκ εὐναταφρόνητον ὁρισθῆναι, καὶ τοῦτον ἐν παιρῷ τῆς χρείας ἀπραγμόνως ἀποδίδοσθαι, καὶ τὴν ἄλλην τιμὴν ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς ὑπάρχειν· πόνων δὲ ἐκείνων, καὶ πηλοῦ, καὶ δρόμων, καὶ ἀγρυπνιῶν, ἀναπεπαῦσθαι· καὶ τοῦτο δὴ τὸ τῆς εὐχῆς,
p. 669. ἀποτείνανται τῷ πόδε καθεύδειν, μόνα ἐκεῖνα πράττοντα, ὧν ἕνεκα τὴν ἀρχὴν παρελήφθης, καὶ ὧν ἔμμισθος εἶ. ἐχρῆν μὲν

h) οὔτε] „Sic W. et V. οὐ δὲ discretim J. H. Fl. (et A. 1. 2.) οὐδὲ conjunctim Par. S. et Fr. (et B. 1.)“ Articulum ante ἐπίτροπος omisit *Reitz.*, haud dubie invitus, quum in omnibus, quotquot consulti sunt, libris reperiatur. i) ἐμέμψατο] ἐπέμψατο *Reitz.* operarum errore. k) μόνον] μόνος A. 2. In A. 1. et B. 1. μόνον, unice recte.

quadam fortuna (*ultra votum*) evenerunt: et ipse enim tuam laudavit orationem, et amicorum honoratissimi, et quibus maxime credit de talibus, ipsum non averterunt: porro idem vult uxor, neque procurator contradicit, nec dispensator: neque vitam tuam quisquam reprehendit, sed placata omnia, et litatum undique. Vicisti igitur, beate, coronatus es Olympiis, vel potius, Babylonem cepisti, aut Sardium arcem expugnasti: et Amaltheae cornu habebis, et gallinarum lac mulgebis. Oportet enim pro tantis tibi laboribus mirum quanta bona contingere, ne foliacea modo corona sit; mercedem oportet constitui minime contemnendam, eamque, quo tempore opus est, sine difficultate solvi, aliumque etiam supra vulgus honorem tibi haberi; et requietem jam contingere laborum illorum, et luti, et cursuum, et vigiliarum; et illud quod in votis fuerat, ut porrectis pedibus dormire liceat, ac sola ea agere, quorum caussa adsumtus initio fui-

οὕτως, ὦ Τιμόκλεις, καὶ οὐδὲν ἂν ἦν μέγα κακὸν, ὑποπύψαν- p. 669.
τα φέρειν τὸν ζυγὸν ἐλαφρόν τε καὶ εὔφορον, καὶ τὸ μέγιστον, ἐπίχρυσον ὄντα· ἀλλὰ πολλοῦ, μᾶλλον δὲ τοῦ παντὸς δεῖ. μυρία γάρ ἐστιν ἀφόρητα ἐλευθέρῳ ἀνδρὶ ἐν αὐταῖς ἤδη ταῖς συνουσίαις γιγνόμενα. σκέψαι δ' αὐτὸς ἐξῆς ἀκούων, εἴ τις ἂν αὐτὰ ὑπομεῖναι δύναιτο, παιδεία κἂν ἐπ' ἐλάχιστον ὡμιληκώς. Ἄρ- 14
ξομαι δ' ἀπὸ τοῦ πρώτου δείπνου, ἣν δοκῇ, ὃ σε εἰκὸς δειπνήσειν τὰ προτέλεια τῆς μελλούσης ξυνουσίας. εὐθὺς οὖν πρόσεισι παραγγέλλων τις ἥκειν ἐπὶ τὸ δεῖπνον, οὐκ ἀνομίλητος οἰκέτης, ὃν χρὴ πρότερον [1]) ἵλεων ποιήσασθαι, παραβύσαντα ἐς τὴν χεῖρα, ὡς μὴ ἀδέξιος εἶναι δοκῇς [m]), τοὐλάχιστον πέντε δραχμάς· ὁ δὲ ἀκκισάμενος [n]), καὶ, ἄπαγε, παρὰ σοῦ δὲ ἐγώ; καὶ, Ἡράκλεις, μὴ γένοιτο! ἐπειπὼν [o]), τέλος ἐπείσθη· p. 670.
καὶ ἄπεισί σοι πλατὺ ἐγχανών· σὺ δ' ἐσθῆτα καθαρὰν προχειρισάμενος, καὶ σεαυτὸν ὡς [p]) κοσμιώτατα σχηματίσας, ἐου-

1) πρότερον] πρῶτον 2956. 3011. minus bene, ait *Belin.* m) δοκῇς] „Sic M. et emend. *Vorst.* δοκεῖς Edd. omnes.“ n) ἀκκισάμενος] „ἀκοισάμενος male B. 2. Recte ἀκκισάμ. reliquae et M.“ o) ἐπειπὼν] „Sic Edd. omnes, et Codd. plurimi.) Sed ὑπειπὼν M.“ Sic et 2954. 2956. improbante *Belino.* p ὡς] „ex M. In Edd. aberat.“

sti, et quorum nomine capis mercedem. Sic quidem oportebat, Timocles, nec magnum sic malum foret, submissa cervice jugum ferre leve et commodum, et, quod maximum est, inauratum. Sed multum abest, immo omnia. Sexcenta enim sunt intolerabilia libero homini, quae in ipso jam convictu fiunt. Considera autem ipse, dum deinceps audies, utrum ferre ea possit, si cui vel ad brevissimum tempus consuetudo cum eruditione fuerit. Incipiam autem a prima coena, si ita videtur, quam te coenaturum probabile est, aditialem quasi futurae consuetudinis. Statim igitur accedit, qui ad coenam te vocet, non inhumanus servulus, quem placare prius oportet, in manum demissis, ne rusticus esse videaris, quinque minimum drachmis. Ille vero per simulationem recusans initio, et, apage, inquiens, a tene ego? et, me Hercules non fiet, subjiciens, denique persuaderi sibi patitur, et albis te dentibus ridens abit. Tu vero pura veste depromta, et quam ornatissime compositus lotus-

p. 670. σάμενος ἥκεις, δεδιὼς μὴ [q]) πρὸ τῶν ἄλλων ἀφίκοιο. ἀπειρόκαλον γὰρ, ὥσπερ καὶ τὸ ὕστατον ἥκειν, φορτικόν. αὐτὸ οὖν [r]) τηρήσας τὸ μέσον τοῦ καιροῦ, εἰσελήλυθας· καί σε πάνυ ἐντίμως ἐδέξαντο [s])· καὶ παραλαβών τις, κατέκλινε μικρὸν ὑπὲρ τοῦ πλουσίου, μετὰ δύο που σχεδὸν τῶν παλαιῶν φίλων. Σὺ δ' ὥσπερ τοῦ Διὸς τὸν οἶκον παρελθὼν, πάντα τεθαύμακας, καὶ ἐφ' ἑκάστῳ τῶν πραττομένων μετέωρος εἶ. ξένα γάρ σοι καὶ ἄγνωστα πάντα· καὶ ἤτε οἰκετεία [t]) εἰς σὲ ἀποβλέπει, καὶ τῶν παρόντων ἕκαστος ὅ, τι πράξεις ἐπιτηροῦσιν· οὐδ' αὐτῷ δὲ ἀμελὲς τῷ πλουσίῳ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ προεῖπέ τισι τῶν οἰκετῶν ἐπισκοπεῖν, ὅπως ἐς τοὺς παῖδας, ἢ ἐς τὴν γυναῖκα, εἰ πολλάκις [u]) ἐκ περιωπῆς [x]) ἀποβλέψεις. οἱ μὲν γὰρ τῶν συνδείπνων ἀκόλουθοι ὁρῶντες ἐκπεπληγμένον, ἐς τὴν ἀπειρίαν τῶν δρωμένων ἀποσκώπτουσι, τεκμήριον ποιούμενοι τοῦ μὴ
p. 671. παρ' ἄλλῳ πρότερόν σε δεδειπνηκέναι, τὸ καινὸν [y]) εἶναί σοι

q) μὴ] „εἰ μὴ P.“ r) οὖν] γοῦν 2956. *Belin. Schm.* s) ἐδέξαντο] ἐδέξατο 2956. t) οἰκετεία] „οἰκετία W.“ οἰκία 2956. 3011. minus bene, ait *Bel.*, addo, hoc scilicet loco, ubi in eo ipso vis est, quod sint οἰκέται, non οἰκεῖοι. u) εἰ πολλάκις] „ἢ εἰς παλλακὰς *Th. Marcil.* Sed vulgatum servat M. et Edd. omnes.“ x) ἐκ περιωπῆς] „deest in J.“ y) τὸ καινὸν] „καὶ τὸ καινὸν Edd. J. Par. S. etc. Recte autem abest καὶ in Fl. et M. quamvis dein manu recente in Fl. additum sit.“

que venis, metuens, ne ante alios adsis: parum elegantis enim hoc fuerit, ut superbum, venire ultimum. Ipso igitur medio observato tempore, ingressus es, et cum honoris te significatione exceperunt, teque prehensum aliquis accumbere jussit paullum supra divitem, post duos circiter amicorum veterum. Tu vero tanquam Jovis domum ingressus admiraris omnia, et ad unumquodque eorum, quae fiunt, suspensus aestuas: peregrina enim tibi et incognita omnia: porro hinc familia in te intendit oculos, hinc convivarum quisque, quid agas, observant. Nec ipse dives non hoc curat, sed praecepit etiam servorum quibusdam, ut attendant, quomodo erga pueros et uxorem te geras, utrum saepe circumlatis oculis, eos adspicias. Ac convivarum quidem servi attonitum te videntes, inscitiam eorum, quae facis, rident, signumque etiam ex illo capiunt, te nunquam apud alium

καὶ τὸ χειρόμακτρον [z]) τεθέμενον [a])· ὥσπερ οὖν εἰκὸς, ἰδίειν p. 671.
τε ἀνάγκη ὑπ' ἀπορίας, καὶ μήτε διψῶντα πιεῖν [b]) αἰτεῖν τολμᾷν, μὴ δόξῃς οἰνόφλυξ τις εἶναι, μήτε τῶν ὄψων παρατεθέντων ποικίλων καὶ πρός τινα τάξιν [c]) ἐσκευασμένων, εἰδέναι ἐφ' ὅ, τι πρῶτον ἢ δεύτερον τὴν χεῖρα ἐνέγκῃς· ὑποβλέπειν οὖν ἐς τὸν πλησίον δεήσει, κἀκεῖνον ζηλοῦν [d]) καὶ μανθάνειν τοῦ δείπνου τὴν ἀκολουθίαν. Τὰ δ' ἄλλα ποικίλος εἶ, 16
καὶ θορύβου πλέως τὴν ψυχὴν, πρὸς ἕκαστα τῶν πραττομένων ἐκπεπληγμένος. καὶ ἄρτι μὲν εὐδαιμονίζεις τὸν πλούσιον τοῦ χρυσοῦ, καὶ τοῦ ἐλέφαντος, καὶ τῆς τοιαύτης τρυφῆς· ἄρτι δὲ, οἰκτείρεις σεαυτὸν, ὡς [e]) τὸ μηδὲν ὤν, εἶτα ζῇν ὑπολαμβάνεις. ἐνίοτε δὲ κἀκεῖνο ὑπεισέρχεταί [f]) σε, ὡς ζηλω-

z) καὶ τὸ χειρόμακτρον] „Sic J. In reliqq. deest καὶ ante τὸ χειρομ." a) τιθέμενον] „τιθέμενοι J. et Fl. m. Desse autem in H. notaverat *Solan.* falso; nam legitur probe τιθέμενον in ea et omnibus reliqq. excepta J. quae — οι habet cum Fl." b) πιεῖν] „ποιεῖν Fl. male. ποεῖν P." c) καὶ πρός τινα τάξιν] Copulam, monente *Belino* et praeeunte *Schm.*, praefiximus e Cod. 2956. *Courierius* ad *Luc.* Asin. p. 296. ποικίλως πρός τινα τάξιν ἐσκ. conjecit. Vid. Adnot. d) ζηλοῦν] „δηλοῦν W. male." Idem vitium in 2954. 3011., et insuper κἀκεῖνο. e) ὡς] ὃς conj. *Jo. Seager.* in Class. Journ. Vol. XI. p. 200. At nihil isto opus est. Nam ὡς etiam ad Objectum enuntiationis significandum adhiberi pro ὅτι, inter omnes constat. Nihilominus saepe tentatum, ut ὡς ἂν με ἀφῇς Charon. c. 1., ubi frustra ὃς vult *T. Benedictus.* f) ὑπεισέρχεται] Ita margo A. 1. W. probantibus *Belino* et *Schmied.* Vulg. εἰσέρχεται. Cf. c. 11.

prius coenasse, quod novum tibi insolensque sit mantile adpositum. Ut igitur facile est ad conjiciendum, sudare te prae aestu necesse est, nec audere, cum sitis, poscere poculum, ne vinosus videare; neque fructibus (*opsoniis*) adpositis variis, ordine quodam structis, scire ad quid primo aut postea manum porrigas. Furtim igitur respicere ad vicinum oportebit, et illum imitari, et ab illo discere coenae ordinem. Caeterum varius es, et tumultu animi plenus, perturbatus ad singula, quae fiunt; et nunc quidem beatum praedicas divitem auri caussa et eboris, et tantarum deliciarum: jam vero te miserabere, qui cum nihil sis *ad hunc comparatus divitem*, vivere tamen te arbitretis: nonnunquam vero illud quoque in mentem tibi veniet, quam invidendam victurus sis vitam, qui

p. 671. τόν τινα βιώσῃ [g]) τὸν βίον, ἅπασιν ἐκείνοις ἐντρυφήσων, καὶ μεθέξων αὐτῶν ἐξ ἰσοτιμίας. οἶει γὰρ ἐς ἀεὶ [h]) Διονύσια ἑορτάσειν· καί που καὶ μειράκια ὡραῖα διακονούμενα, καὶ ἠρέμα προσμειδιῶντα, γλαφυρωτέραν ὑπογράφει σοι τὴν μέλλουσαν διατριβήν [i])· ὥστε συνεχῶς τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο ἐπιφθέγγεσθαι [k]),

Hom. Il. III. 156. Οὐ νέμεσις Τρῶας καὶ ἐϋκνήμιδας Ἀχαιοὺς

p. 672. πολλὰ πονεῖν καὶ ὑπομένειν ὑπὲρ τῆς τοσαύτης εὐδαιμονίας. φιλοτησίαι τὸ ἐπὶ τούτῳ· καὶ σκύφον εὐμεγέθη τινα [l]) αἰτήσας, προὔπιέ σοι τῷ διδασκάλῳ, ἢ ὅ, τι δήποτε προσειπών· σὺ δὲ λαβὼν, ὅ, τι [m]) μέν τι σε καὶ αὐτὸν ὑπειπεῖν ἔδει,

17 ἠγνόησας ὑπ' ἀπειρίας [n]), καὶ ἀγροικίας δόξαν ὤφλες. Ἐπίφθονος δ' οὖν ἀπὸ τῆς προπόσεως ἐκείνης πολλοῖς τῶν παλαιῶν φίλων γεγένησαι, καὶ πρότερον ἐπὶ τῇ κατακλίσει ἐλύπησάς τινας αὐτῶν· ὅτι τήμερον ἦκων, προὐκρίθης ἀνδρῶν πο-

g) βιώσῃ] βιώσεις 2956. *Belin. Schm.* pessime. h) ἐς ἀεὶ] Ita 2956. *Bel. Schm.* sed coniunctim ἐσαεί. Vulg. εἰσαεί. i) τὴν μέλλουσαν διατριβήν] τὴν διατριβὴν τὴν μέλλουσαν 2956. *Belin. Schm.* Grammatici cujusdam variatio. k) ἐπιφθέγγεσθαι] Ita M. et Gorl. pro vulg. φθέγγεσθαι. Cf. Quom. Hist. Conscr. c. 23. et, quod frequentius etiam occurrit, ἐπειπεῖν, ut c. 14. Somn. c. 3. etc. l) τινα] „Sic M. rec'e. Edd. omnes τὴς." Servatum hoc in *Wolf.* Ed. sine justa ratione. m) ὅ, τι] ὅτι mavult *Jacobs.* Verum optime habet vulgata scriptura. n) ἀπειρίας] „ἀπορίας male Fl. Reliquae vulgatam servant, cum P."

ad delicias usque omnibus illis usurus, et aequo jure particeps illorum futurus sis. Putabis nimirum, semper te acturum Dionysia. Ac forte etiam adolescentuli formosi ministrantes, et leviter adridentes, venustiorem tibi futuram vivendi conditionem pingunt, uti semper Homericum illud dicas:

Non pigeat Troasque ocreati et cruris Achivos

multa pati et facere tantae felicitatis gratia. Hinc amicitiae libabitur, et magnum quoddam poculum poscens propinat tibi Magistro, vel quocunque demum nomine te appellans: tu vero capiens poculum, quid tibi respondendum sit ignoras prae imperitia, et rusticitatis opinionem praebes. Igitur invidiam ab illa propinatione veterum amicorum plurium subiisti, et jam prius in ipso accubitu offendisti quosdam illorum, quod novus hospes praelatus es viris, qui multorum

λυετῆ δουλείαν ἠντληκότων· εὐθὺς οὖν καὶ τοιοῦτός τις περὶ p. 672.
σοῦ λόγος ἐν αὐτοῖς o). τοῦτο ἡμῖν p) πρὸς τοῖς ἄλλοις δει-
νοῖς ἐλείπετο q), καὶ τῶν ἄρτι ἐσεληλυθότων r) ἐς τὴν οἰκίαν,
δευτέρους εἶναι. καὶ, μόνοις τοῖς Ἕλλησι τούτοις ἀνέῳκται ἡ
Ῥωμαίων πόλις· καίτοι τί ἐστιν ἐφ' ὅτῳ προτιμῶνται ἡμῶν; ἢ s)
ῥήματια δύστηνα λέγοντες, οἴονταί τι παμμέγεθες ὠφελεῖν; ἄλλος
δέ, οὐ γὰρ εἶδες ὅσα μὲν ἔπιεν, ὅπως δὲ τὰ παρατεθέντα συλ-
λαβὼν κατέφαγεν t); ἀπειρόκαλος ἄνθρωπος, καὶ λιμοῦ πλέως·
οὐδ' ὅναρ λευκοῦ ποτε ἄρτου ἐμφορηθείς, οὔτε u) γε Νομα- p. 673.
δικοῦ, ἢ Φασιανοῦ ὄρνιθος, ὧν μόλις τὰ ὀστᾶ ἡμῖν καταλέ-
λοιπε. τρίτος ἄλλος, ὦ μάταιοι, φησὶ, πέντε οὐδ' ὅλων ἡμε-
ρῶν ὄψεσθε αὐτὸν, ἐνταῦθά που ἐν ἡμῖν τὰ ὅμοια ποτνιώμε-
νον. νῦν μὲν γὰρ ὥσπερ τὰ καινὰ τῶν ὑποδημάτων ἐν τιμῇ τινι

o) περὶ σοῦ λόγος ἐν αὐτοῖς] „ἐν αὐτοῖς περὶ σοῦ λόγος M.“ p) ἡμῖν] „ἡμῶν M.“ q) ἐλείπετο] „ἐλίπετο M.“ r) ἐσεληλυθότων] „Constans scriptura.“ Addo, et superior omni suspicione. s) ἢ] Ita sensus flagitabat, ut corrigeretur, quod omnibus Edd. insidet, vitium οὐ. Cf. Deor. Diall. XIV, 1. σὺ δὲ τί δυστυχεῖς; ἢ τὸ κατὰ τὴν Δάφνην σε λυπεῖ ἔτι; ubi vid. Adnot. Deinceps ad vocem ῥήματια *Jacobsius* addi vult τινὰ, frustra: nam ῥήματια jam per se, uti alibi λόγοι (Somn. c. 7.), significat inutiles, ineptos, sermones, *nugas*. Cf. Hermot. c. 79. Conviv. c. 30. t) κατέφαγεν] „κατέπιεν W. et Fl. Vulgatam servat P. Cod. et reliqq. Edd.“ u) οὔτε] οὔτι reperio in A. 1. 2. B. 1. Unde *Reitzius*, quem recentt. omnes secuti sunt, correxerit, minus ego conjicio, quam qua ratione ductus.

jam annorum servitutem exhausere. Statim igitur tales inter ipsos habentur de te sermones: Hoc scilicet nobis ad reliqua mala deerat, ut etiam post eos, qui modo ingressi domum sunt, habeamur: et, solis hisce Graeculis Romanorum urbs patet. Quid vero est, quo ante nos censentur? num sermunculis quibusdam miseris proferendis, maximam se putant utilitatem adferre? Alius vero, non enim vidisti, inquit, quantum biberit? et quomodo adposita sibi corripiens voraverit? bonarum rerum imperitus homo, et esuritionum plenus, ne per quietem unquam candido pane satiatus aut Numidica gallina, vel Phasiana, quarum vix ossa nobis reliquerit. Tertius alius, inepti, inquit, ne totis quidem quinque interjectis diebus videbitis hominem hic inter nos similiter querentem. Nunc enim ut

p. 673. καὶ ἐπιμελείᾳ ἐστίν· ἐπειδὰν δὲ πατηθῇ πολλάκις, καὶ ὑπὸ τοῦ πηλοῦ [x]) ἀναπλασθῇ [y]), ὑπὸ τῇ κλίνῃ ἀθλίως [z]) ἐῤῥίψεται, κόρεων ὥςπερ ἡμεῖς ἀνάπλεως. ἐκεῖνοι μὲν οὖν τοιαῦτα περὶ σοῦ πολλὰ [a]) στρέφουσι, καί που ἤδη καὶ πρὸς διαβολάς τινες
18 αὐτῶν παρασκευάζονται. Τὸ δ' οὖν συμπόσιον ὅλον ἐκεῖνο, σόν ἐστι, καὶ περὶ σοῦ οἱ πλεῖστοι τῶν λόγων· σὺ δ' ὑπ' ἀηθείας πλέον [b]) τοῦ ἱκανοῦ ἐμπιὼν οἴνου λεπτοῦ, καὶ δριμέος, πάλαι τῆς γαστρὸς ἐπειγούσης, πονήρως ἔχεις· καὶ οὔτε προεξαναστῆναί σοι καλὸν, οὔτε μένειν ἀσφαλές. ἀποτεινομένου τοίνυν τοῦ πότου, καὶ λόγων ἐπὶ λόγοις γιγνομένων [c]), καὶ θεαμάτων ἐπὶ θεάμασι παριόντων, (ἅπαντα γὰρ ἐπιδείξασθαί
p. 674. σοι τὰ αὐτοῦ [d]) βούλεται) κόλασιν οὐ μικρὰν ὑπομένεις, μήτε ὁρῶν τὰ γιγνόμενα, μήτ' ἀκούων εἴ τις ᾄδει, ἢ [e]) κιθαρί-

x) καὶ τοῦ πηλοῦ] „καὶ ὑπὸ τοῦ πηλοῦ Edd. omnes. Sola margo A. 1. W. omittit ὑπό." Sic *Reitzius*, quem secuti sunt recentt. Nos veterem lectionem, monente *Iacobo*, restituimus. Vid. Adnot. y) ἀναπλασθῇ] „*Const.* ἀνεπλασθῇ male. Sic notavit *Solanus*. Credo indicare volens ἀναπλασθῇ constantem esse lectionem. At margo A. 1. W. recte habet ἀναπλησθῇ." *Solani* et *Reitzii* lectionem mutatam receperunt recentt. At vid. Adnot. z) ἀθλίως] ἀθρόως 2954. a) περὶ σοῦ πολλά] „πολλὰ περὶ σοῦ W." b) πλέον] πλείω 2956. Cf. Diall. Mortt. VII, 1. πλέον τοῦ ἱκανοῦ ἐμφαγών. c) γιγνομένων] „Sic Fl. Par. H. S. γινομένων J. et M." Illud et nostri libri habent. d) αὐτοῦ] Ita recte correxerat *Reitz*. vetus vitium αὑτοῦ. e) ἢ] καὶ 2956. probante *Belino* admodum tenuem ob caussam.

novi calcei in honore quodam et cura est: cum vero calcatus fuerit aliquoties, et luto oppletus (*oblitus*), sub lecto jacebit misere, cimicibus non minus, quam nos, refertus. Ac hi quidem talia de te multa versant, et forte jam ad calumuias se parant quidam eorum. Convivium igitur illud totum tuum est, ac de te sermones plerique. Tu vero, insuetus videlicet, plus justo qui biberis vini tenuis et acris, olim urgente ventre male habes: et tamen neque ante reliquos surgere decorum tibi est, neque maneretutum. Producta ergo compotatione, dum sermo alius ex alio nascitur, dum spectaculum succedit spectaculo: (omnia enim sua ostentare tibi vult) poenam non parvam sustines, prae qua nec vides, quae fiunt, neque audis, si quis *cantet*,

ζει, πάνυ τιμώμενος μειρακίσκος, ἀλλ' ἐπαινεῖς μὲν ὑπ' ἀνάγ- p. 674.
κης, εὔχῃ δὲ ἢ σεισμῷ συμπεσεῖν ἐκεῖνα πάντα, ἢ πυρκαϊάν τινα προσαγγελθῆναι, ἵνα ποτὲ καὶ διαλυθῇ τὸ συμπόσιον. Τοῦτο μὲν δή σοι τὸ πρῶτον, ὦ ἑταῖρε, καὶ ἥδιστον ἐκεῖνο δεῖπνον, οὐκ ἔμοιγε τοῦ θύμου, καὶ τῶν λευκῶν ἁλῶν ἥδιον, ὅπηνίκα βούλομαι, καὶ ὁπόσον, ἐλευθέρως ἐσθιομένῳ [f]). Ἵνα γοῦν σοι τὴν ὀξυρεγμίαν [g]) τὴν ἐπὶ τούτοις παρῶ, καὶ τὸν ἐν τῇ νυκτὶ ἔμετον, ἔωθεν δεήσει περὶ τοῦ μισθοῦ ξυμβῆναι ὑμᾶς [h]), ὁπόσον τε καὶ ὁπότε τοῦ ἔτους χρὴ λαμβάνειν. παρόντων οὖν δύο ἢ τριῶν [i]) φίλων, προσκαλέσας σε, καὶ καθίζεσθαι [k]) κελεύσας, ἄρχεται λέγειν· τὰ μὲν ἡμέτερα, ὁποῖά ἐστιν, ἑώρακας ἤδη, καὶ ὡς τύφος [l]) ἐν αὐτοῖς οὐδὲ εἷς, ἀτρα-

f) ἐσθιομένῳ] „ἐσθιομένων W. et Fl. et margo A. 1. W. Vulgatam habent J. Par. H. et P.“ Latet aliquod vitium. g) ὀξυρεγμίαν] „ἐξορευγμίαν male W. Sed margini vulg. l. adscripta. Vulgatam vero servant Edd. omnes excepta Par.“ ubi ὀξυρεγκίαν. h) ὑμᾶς] „ἡμᾶς male M. et Fl. Nihil a vulgata abeunt P. et reliquae Edd.“ i) δύο ἢ τριῶν] „ἢ δύο ἢ τριῶν W. Sed prius ἢ abest ab omnibus Edd. nec opus est inseri.“ Mihi etiam ineptum videtur, licet in 2954. et 2956. inveniatur, *Belino*que probatum, et a *Schmiedero* receptum, sit. Accipe *duobus tribusve*, ut recte *Gesnerus* vertit, neque vero, *aut duobus, aut tribus, amicis*. k) καθίζεσθαι] καθέζεσθαι 2956. quod praestare dicit *Belinus*. At cf. Pisc. c. 24., nisi forte ibi pro καθιζέσθωσαν legendum καθιζέτωσαν, quod Attica forma expressum occurrit καθιζόντων Jov. Trag. c. 12. Cf. etiam infra cap. 33. l) τύφος] Ita correxi vitiosam, quae in omnibus Edd., excepta *Wolf.* reperitur, scripturam τῦφος. Et infra c. 25. corrigendum: alibi

vel cithara canit habitus magno in pretio adolescentulus; sed laudas tu quidem necessario, caeterum aut terrae motu concidere illa omnia optas, aut incendium quoddam narrari, ut tandem aliquando solvatur convivium. Haec itaque prima tibi, sodalis, et suavissima illa coena: mihi non item, de cepa et candido sale jucundius, cum volo et quantum volo, libere sumenti: ut enim acidum ructum, qui consequi ista solet, et vomitionem nocturnam omittam, postridie oportebit de mercede inter vos convenire, quantum, et quo anni tempore accipere oporteat. Praesentibus ergo duobus tribusve amicis, advocato te atque adsidere jusso, dicere incipit: Quae sit nostra vivendi ratio, heri vidisti, et quam nullus sit in ea jactationi locus, nihil

p. 674. γῴδητα δὲ, καὶ πεζὰ πάντα, καὶ δημοτικά· χρὴ δέ σε οὕτως ἔχειν ὡς ἁπάντων ἡμῖν κοινῶν ἐσομένων. γελοῖον γὰρ εἰ τὸ κυριώτατον, τὴν ψυχήν σοι τὴν ἑαυτοῦ [m]), ἢ καὶ, νὴ Δία,
p. 675. τῶν παίδων (εἰ παῖδες εἶεν αὐτῷ παιδεύσεως δεόμενοι) ἐπιτρέπων, τῶν ἄλλων μὴ ἐπίσης [n]) ἡγοίμην δεσπότην. ἐπεὶ δὲ καὶ ὥρίσθαι τι δεῖ, ὁρῶ μὲν τὸ μέτριον καὶ αὐτάρκες τοῦ σοῦ τρόπου, καὶ συνίημι ὡς οὐχὶ μισθοῦ ἐλπίδι προσελήλυθας ἡμῶν τῇ οἰκίᾳ, τῶν δ' ἄλλων ἕνεκα, τῆς εὐνοίας τῆς παρ' ἡμῶν, καὶ τιμῆς, ἣν παρὰ πᾶσιν ἔξεις· ὅμως δ' οὖν καὶ ὡρίσθω τι. σὺ δ' αὐτὸς ὅ,τι καὶ βούλει, λέγε, μεμνημένος, ὦ φίλτατε, κἀκείνων, ἅπερ ἐν ἑορταῖς διετησίοις [o]) εἰκὸς ἡμᾶς παρέξειν. οὐ γὰρ ἀμελήσομεν οὐδὲ τῶν τοιούτων, εἰ καὶ μὴ νῦν αὐτὰ συντιθέμεθα. πολλαὶ [p]) δὲ, οἶσθα [q]), τοῦ ἔτους αἱ τοι-

rectius scriptum, ut Diall. Mortt. X, 4. 8. XIV, 6. XX, 4. etc. m) ἑαυτοῦ] „ἐμαυτοῦ] Sic Par. S. et Fl. item W. et L. et margo A. 1. W. Edd. ceterae male ἑαυτοῦ. J. pejus ἑαυτοῦ, unde tamen vestigia verae scripturae eo melius cognoscere licet.“ Haec *Reitzius*, quem recentiores secuti sunt. Etiam A. 2. ἐμαυτοῦ habet, quod nihil est, nisi correctio grammatica, quam lectioni veteri, eidemque aliis exemplis comprobatae (vid. ad Catapl. c. 9. et infra ad c. 29.) postponendam duxi. n) ἐπίσης] „Ita Edd. omnes, demta J. quae ἀπίσης, et Ms. M. in quo ἐπ' ἴσης.“ o) διετησίοις] Vulg. ἑτησίοις. Receptam debemus Codd M. 2954. 2956. et Gorl. Praeiverat jam *Schm.* p) πολλαὶ] „πολλάκις margo A. 1. W.“ q) οἶσθα] ὡς οἶσθα 2954.

hic tragoediarum, pedestria [humilia] omnia et civilia: caeterum ita te existimare volo, et ita te instituere, ut communia nobis futura memineris omnia. Ridiculum enim fuerit, si, quod principatum tenet, animum tibi meum, aut Hercle liberorum, (si sint illi liberi institutionis egentes) cum credam, reliquorum te non ex aequo dominum arbitrer. Quandoquidem vero et definiri aliquid opus est, video quidem mediocritatem tuam et mores sua virtute beatos contentosque, atque intelligo, non mercedis spe nostram te domum accessisse, sed aliarum rerum causa, benevolentiae nostrae, et honoris, quem omnes tibi habebunt: attamen etiam definiatur aliquid. Tu vero ipse, quid volueris, dicito, sed memineris, carissime, illorum etiam, quae in solemnitatibus, annuis daturos nos facile assequeris: neque enim negligemus ista, licet de his nihil jam

αὗται ἀφορμαί· καὶ πρὸς ἐκεῖνα τοίνυν ἀποβλέπων, μετριώτε- p. 675.
ρον δηλονότι ἐπιβάλοις [r]) ἡμῖν τὸν μισθόν· ἄλλως τε, καὶ
πρέπον ἂν εἴη τοῖς πεπαιδευμένοις ὑμῖν κρείττοσιν εἶναι χρη-
μάτων. Ὁ μὲν ταῦτ' εἰπών, καὶ ὅλον σε διασείσας ταῖς ἐλπί- 20
σι, τεθασσὸν ἑαυτῷ πεποίηκε· σὺ δὲ, πάλαι τάλαντα, καὶ
μυριάδας ὀνειροπολήσας, καὶ ἀγροὺς ὅλους, καὶ συνοικίας,
συνίης [s]) μὲν ἠρέμα τῆς μικρολογίας, σαίνεις δὲ ὅμως τὴν
ὑπόσχεσιν [t]), καὶ τὸ, Πάντα ἡμῖν κοινὰ ἔσται, βέβαιον, καὶ
ἀληθὲς ἔσεσθαι νομίζεις, οὐκ εἰδὼς [u]) ὅτι τὰ τοιαῦτα,

Χείλεα μέν τ' ἐδίην' [x]), ὑπερῴην δ' οὐκ ἐδίηνε. *Hom.* Il. XXII, 495.

τελευταῖον δ' ὑπ' αἰδοῦς αὐτῷ ἐπέτρεψας. ὁ δὲ, αὐτὸς μὲν, p. 676.
οὔ φησιν ἐρεῖν, τῶν φίλων δέ τινα τῶν παρόντων κελεύει,
μέσον ἐλθόντα τοῦ πράγματος εἰπεῖν, ὃ μήτ' αὐτῷ γίγνοιτ' [y])
ἂν βαρὺ, καὶ πρὸς ἄλλα τούτων ἀναγκαιότερα δαπανῶντι,

r) ἐπιβάλοις] „ἐπιβάλλοις W." Sic et Gorl. ἐπιβαλεῖς 2954., quod praefert *Belinus*, quippe caeco seductus odio Optativi sine ἄν positi. At cf. φαίη τις Prom. in Verb. c. 3. μάτην ἀετὸς εἴην Diall. Deor. IV, 2. ἐγὼ δὲ μὴ οὕτω μανείην ibid. V, 3. e. a. s) συνίης] „συνείης M. male." t) σαίνεις δὲ ὅμως τὴν ὑπόσχ.] „Al. ἐπαινεῖς δὲ ὅμως τὰς ὑποσχέσεις. *Coll.* Sed vulgatam servant Edd. optimae omnes, et M. in textu, et iterum in margine." Vid. Adnot. u) εἰδὼς] „εἰδὼς male S. et A. Ceterae recte ut exhibuimus." x) ἐδίην'] „ἐδίηνεν omnes Edd. et M. male." y) γίγνοιτ'] „γίνοιτ' M."

inter nos conveniat: multae autem, nosti, singulis annis ejusmodi sunt occasiones. Ad haec ergo respiciens, moderatiorem nobis scilicet mercedem impones: et alioquin decet vos eruditos superiores esse pecunia. His ille dictis totum te commovit spe varia, et mansuetum sibi reddidit. Tu vero, qui talenta olim et millia somniaveras, et agros totos vicosque, intelligis quidem paullatim minutam parsimoniam; interim tamen adularis promissionem (*respiciens*), et illud, communia nobis erunt omnia, firmum verumque esse putas, nesciens haec talia,

Labra rigasse quidem; non humectasse palatum.

Denique prae pudore ipsi permittis. At ille, se quidem dicturum negat, amicorum autem praesentium unum jubet intercedere, et dicere, quod neque sibi grave sit, qui in alia etiam ma-

p. 676. μήτε τῷ ληψομένῳ εὐτελές. ὁ δὲ, ὠμογέρων [z]) τις, ἐκ παίδων κολακείᾳ σύντροφος, ὡς μὲν οὐκ εὐδαιμονέστατος εἶ, φησι, τῶν ἐν τῇ πόλει ἁπάντων, ᾧ οὗτος, οὐκ ἂν εἴποις, ᾧ γε τοῦτο πρῶτον ὑπῆρχεν, ὃ πολλοῖς πάνυ γλιχομένοις μόλις ἂν γένοιτο παρὰ τῆς Τύχης. λέγω δὲ, ὁμιλίας ἀξιωθῆναι, καὶ ἑστίας κοινωνῆσαι, καὶ ἐς τὴν πρώτην οἰκίαν τῶν ἐν τῇ Ῥωμαίων ἀρχῇ καταδεχθῆναι. τοῦτο γὰρ ὑπὲρ τὰ Κροίσου τάλαντα, καὶ τὸν Μίδα [a]) πλοῦτον, εἰ σωφρονεῖν οἶσθα. εἰδὼς [b]) δὲ πολλοὺς τῶν εὐδοκίμων, ἐθελήσαντας ἄν, εἰ καὶ [c]) προσδιδύναι δέοι, μόνης τῆς δόξης ἕνεκα συνεῖναι [d]) τούτῳ, καὶ ὁρᾶσθαι περὶ αὐτὸν ἑταίρους, καὶ φίλους εἶναι δοκοῦντας, οὐκ ἔχω ὅπως σε τῆς εὐποτμίας μακαρίσω· ὃς καὶ προλήψῃ μισθὸν τῆς τοιαύτης [e]) εὐδαιμονίας. ἀρκεῖν οὖν νομίζω, εἰ

z) ὠμογέρων] „ὁμογέρων] Sic recte L. Sed ὠμογέρων male omnes Edd. ὠμογέροντις conjunctim J. et M.“ Imo recte Edd. veteres omnes ὠμογέρων, quod restituerat jam *Wolf.* Sed *Schm.* et *Bip.* secuti sunt *Reitz.* et *Solanum.* Vid. Adnot. a) Μίδα] Ita Gorl. Sed Μίδου Edd. hucusque omnes. Nos Doricam formam praetulimus, quam haud raro a librariis in communem mutatam esse probavit *Fischerus* Animadvv. ad *Weller.* T. I. p. 357. Cf. *Matthiae* Gr. Gr. p. 66. b) εἰδὼς] „εἴδων] εἰδὼς L. male.“ imo vero unice recte: nec opus adeo erat *Geneeri* emendatione ἰδὼν pro εἴδων. c) εἰ καὶ] „εἰ deletum est in A. 1. W. et ante δέοι repositum.“ εἰ δέοι καὶ προσδ. A. 2. d) συνεῖναι] „τοῦ συνεῖναι margo A. 1. W.“ Sic et A. 2. e) τῆς τοιαύτης] „Sic J. Ald. (1. et 2.) S.

gis necessaria sumtum faciat, nec vile accepturo. Ille vero ejusdem (*crudae*) senectutis homo, adulationi a pueritia inde adsuetus, Felicissimum te, o noster, inquit, esse, qui in hac urbe sunt, omnium, non negabis, cui primum hoc contigerit, quod multis vehementer cupientibus vix a fortuna obtingat: hoc dico, quod consuetudine et communi mensa dignus habitus es, atque in primam earum, quae sunt in Romanorum imperio, domum receptus. Hoc enim supra Croesi talenta et Midae divitias, si moderate scias uti. Equidem cum viderim (*norim*) multos nobiles viros, qui vellent, si quid etiam impendendum sit, solius gloriae caussa cum hoc vivere, et conspici circa hunc, et sodales ipsius atque amicos videri: non invenio, quibus verbis fortunam tuam praedicem, qui ad hanc felicitatem (*hujus felicitatis*) insuper etiam mercedem ac-

μὴ πάνυ ἄσωτός εἶ[f]), τοσόνδέ[g]) τι εἰπὼν ἐλάχιστον, καὶ μάλιστα πρὸς τὰς σὰς ἐκείνας ἐλπίδας. Ἀγαπᾷν δ' ὅμως ἀναγκαῖον. οὐ γὰρ οὐδ' ἂν φυγεῖν ἔτι σοι δυνατὸν ἐντὸς ἀρκύων γενομένῳ *). δέχῃ τοίνυν τὸν χαλινὸν μύσας, καὶ τὰ πρῶτα εὐάγωγος εἶ πρὸς αὐτὸν, οὐ πάνυ περισπῶντα, οὐδ' ὀξέως νύττοντα, μέχρις ἂν λάθῃς τέλεον αὐτῷ συνήθης γενόμενος. οἱ μὲν δὴ ἔξω ἄνθρωποι, τὸ μετὰ τοῦτο ζηλοῦσί σε, ὁρῶντες ἐντὸς τῆς κιγκλίδος διατρίβοντα, καὶ ἀκωλύτως εἰσιόντα, καὶ τῶν πάνυ τινὰ ἔνδον γεγενημένον. σὺ δὲ αὐτὸς οὐδέπω ὁρᾷς, οὗτινος ἕνεκα εὐδαίμων αὐτοῖς εἶναι δοκεῖς· πλὴν ἀλλὰ χαίρεις γε, καὶ σεαυτὸν ἐξαπατᾷς, καὶ ἀεὶ τὰ μέλλοντα βελτίω γενήσεσθαι νομίζεις, τὸ δ' ἔμπαλιν, ἣ σὺ ἤλπισας, γίγνεται· καὶ, ὡς ἡ παροιμία φησὶν, ἐπὶ Μανδραβούλου[h]) χωρεῖ τὸ πρᾶγμα, καθ' ἑκάστην, ὡς εἰπεῖν, τὴν ἡμέραν ἀποσμικρυνόμενον, καὶ p. 677. 21

Fl. H. et M. ἐκ τοιαύτης Par. Fr. B. 2. εὐ τοιαύτ. *Mareil.* et *Graev.* male." ἐκ τοιαύτης et B. 1. ἐπὶ τοιαύτης conj. *Gesner.* At vid. Adnot. f) ἄσωτος εἶ] „ἄσωτός εἰ *Vorst.*" g) τοσόνδέ] conjunctim rescripsi ad exemplum Edd. vett. et *Wolf.* Ceterae recentt. male divisim τοσόν δέ. *) γενομένῳ] γεγενημένῳ 2954. quod *Belinus* praefert tenui de caussa. h) Μανδραβούλου] „Μανδροβούλου M. Et sic in Schol. Ἐπὶ τὰ Μανδρ. margo A. 1. W." Nec non 2956. ἐπὶ τὰ Μανδροβούλου, sed 2954. ἐπὶ Μανδραβούλου. Articulum saltem ex illo codice recepit *Schmied.*, probatum et *Belino.* Sed proverbium fert articuli defectum.

ceptūrus sis. Sufficere igitur puto, nisi plane prodigus et nequam es, hic certum quiddam dicit idque valde exiguum, inprimis ad illas spes tuas. Tamen boni consulas necesse est: neque enim jam fugere tibi integrum, intra retia haerenti. Recipis itaque frenum et os comprimis, et primum facilem te ipsi praebes agilemque, nec valde trahenti, neque acutum pungenti, donec sensim plane mansuetus illi fias. At qui extra familiam sunt homines, ab eo te tempore admirantur, videntes te intra cancellos esse, ac nemine prohibente intrare, et interiorum quam qui maxime unum factum esse. Tu necdum ipse vides, quare felix illis esse videaris: gaudes interim, et ipse te decipis, et futura semper meliora putas futura. At illud plane contra, quam tu speraveras, accidit, et, quod est in proverbio, Mandrabuli more succedit negotium, quod singulis prope

p. 677. 22 εἰς τοὐπίσω ἀναποδίζον. Ἤρέμα οὖν καὶ κατ' ὀλίγον [1]) ὡς-
p. 678. περ ἐν ἀμυδρῷ τῷ φωτὶ τότε πρῶτον διαβλέπων, ἄρχῃ κατανοεῖν, ὡς αἱ μὲν χρυσαῖ ἐκεῖναι ἐλπίδες, οὐδὲν ἀλλ' [k]) ἢ φῦσαί τινες ἦσαν ἐπίχρυσοι· βαρεῖς δὲ, καὶ ἀληθεῖς, καὶ ἀπαραίτητοι, καὶ συνεχεῖς οἱ πόνοι. τίνες οὗτοι, ἴσως ἐρήσῃ με· οὐκ ὁρῶ γὰρ ὅ, τι τὸ ἐπίπονον ἐν ταῖς τοιαύταις ξυνουσίαις ἐστὶν, οὐδ' ἐπινοῶ ἅτινα ἔφησθα τὰ καματηρὰ καὶ ἀφόρητα. οὐκοῦν ἄκουσον, ὦ γενναῖε, μὴ, εἰ πάματος ἔνεστιν ἐν τῷ πράγματι, μόνον ἐξετάζων, ἀλλὰ καὶ τὸ αἰσχρὸν, καὶ ταπεινὸν, καὶ συνόλως δουλοπρεπὲς, οὐκ ἐν παρέργῳ τῆς ἀκροάσεως τιθέμενος.

23 Καὶ πρῶτόν γε μέμνησο μηκέτι ἐλεύθερον τὸ ἀπ' ἐκείνου, μηδ' εὐπατρίδην σεαυτὸν οἴεσθαι. πάντα γὰρ ταῦτα, τὸ γένος, τὴν ἐλευθερίαν, τοὺς προγόνους ἔξω τοῦ οὐδοῦ καταλείψων ἔσθι, ἐπειδὰν ἐπὶ τοιαύτην σαυτὸν λατρείαν ἀπεμπολήσας [1]) εἰσίῃς. οὐ γὰρ ἐθελήσει σοι ἡ Ἐλευθερία ξυνεισελθεῖν, ἐφ' οὕτως

i) *Ἤρέμα οὖν καὶ κατ' ὀλίγον*] Sic praeter W. et P. etiam tres codd. Parr. legunt, probante *Belino*, quem secutus est *Schm.* Tria posteriora verba in omnibus Edd., quemadmodum *Reitzius* observat, desunt; unde et ipse omisit. Vid. Adnot. k) *ἀλλ'*] *ἄλλ'* accentu auctum constantem esse lectionem tradit *Reitzius*, atque adeo ita edidit, nec recentt. Edd. sequi dubitarunt. Unus *Wolfius* restituit lectionem B. 1. *ἀλλ'*, i. e. *ἀλλά*. Quod autem *Solanus* corrigi vult *ἄλλο*, prorsus imperite id factum fuerit. Vid. Adnot. 1) *ἀπεμπολήσας*] „Constans Edd. lectio, cui consentit M.“

diebus minuatur, et retro pedem ferat. Paullatim itaque et *sensim* quasi per obscuram lucem tum primum perspiciens intelligere incipis, aureas illas spes nihil fuisse aliud, quam bullas *aqueas* coloris aurei; graves autem, veros, inevitabiles, perpetuosque labores. Qui sunt illi? forte rogabis; nec enim video, quid laboriosum sit tali in convictu, nec intelligo, quae molesta atque intolerabilia dixeris. Audi itaque, vir optime, et non hoc solum, an labor insit in hoc negotio, expende; sed quid turpe, quid humile, et omnino servile habeat, non obiter audi. Ac primum quidem illud memento, ab illo te tempore non jam liberum, non ingenuum putare. Genus enim, libertatem, majores, haec omnia te extra limen illud relicturum scito, cum primum ad illud ministerium a te ipso mancipatus intraveris. Nec enim ingredi tecum Libertas volet,

ἀγεννῆ πράγματα καὶ ταπεινὰ εἰςιόντι. δοῦλος οὖν, εἰ καὶ [m]) p. 678.
πάνυ ἀχθέσῃ τῷ ὀνόματι, καὶ οὐχ ἑνὸς, ἀλλὰ πολλῶν δοῦλος
ἀναγκαίως ἔσῃ, καὶ θητεύσεις κάτω νενευκὼς ἔωθεν ἐς ἑσπέ-
ραν,

— — ἀεικελίῳ ἐπὶ μισθῷ· Parod. Od. XIX, 341. e. a.

καὶ ἅτε δὴ μὴ ἐκ παίδων τῇ δουλείᾳ ξυντραφεὶς, ὑψιμαθήσας p. 679.
δὲ, καὶ πόῤῥω που τῆς ἡλικίας παιδευόμενος πρὸς αὐτῆς, οὐ
πάνυ εὐδόκιμος ἔσῃ, οὐδὲ πολλοῦ ἄξιος τῷ δεσπότῃ. διαφθεί-
ρει γάρ σε ἡ μνήμη τῆς ἐλευθερίας ὑπιοῦσα [n]), καὶ ἀποσκιρ-
τᾶν ἐνίοτε ποιεῖ, καὶ δι' αὐτὸ ἐν τῇ δουλείᾳ πονήρως [o]) ἀπ-
αλλάττειν· πλὴν εἰ μὴ ἀποχρῆν σοι πρὸς ἐλευθερίαν νομίζεις,
τὸ μὴ Πυῤῥίου μηδὲ Ζωπυρίωνος [p]) υἱὸν εἶναι, μηδ' ὥσ-
περ τις Βιθυνὸς ὑπὸ μεγαλοφώνῳ τῷ κήρυκι ἀπημπολῆσθαι.
ἀλλ' ὁπόταν, ὦ βέλτιστε, τῆς νουμηνίας ἐπιστάσης, ἀνα-
μιχθεὶς τῷ Πυῤῥίᾳ καὶ τῷ Ζωπυρίωνι [q]), προτείνῃς [r]) τὴν
χεῖρα ὁμοίως τοῖς ἄλλοις [s]) οἰκέταις, καὶ [t]) λάβῃς ἐκεῖνο ὅ, τι

m) εἰ καὶ] „κἂν L.“ n) ὑπιοῦσα] „ὑπτιοῦσα M. male.“ o) πονήρως] „πόνηρῶς Ex. Fl. Sed in vulgata conspirant ceterae.“ p) Ζωπυρίωνος] „ζοπυρ. male Fl. reliquae recte Ζωπ. et M.“ q) Ζωπυρίωνι] „ζωπυρίνιω male J. sola.“ r) προτείνῃς] προτείνεις 3011., quod adeo probatum *Belino*, ut etiam mox mallet λάβεις (sic enim editum), quo nihil poterat magis barbarum fingi. s) ἄλλοις] „Sic W. recte. Edd. αὐτοῖς male.“ καλοῖς 2954. quod ironice sumit *Belin.* t) καὶ] „deest in J.“

qui ad ignobilia adeo negotia et humilia ingrediare. Servus itaque, quantumvis hoc nomen graveris, neo unius, sed multorum servus eris necessario, et serviles operas obstipo capite praestabis a mane inde usque ad vesperam, mercede iniquissima: et tanquam homo non a puero inde servituti innutritus, sed qui sero discas, atque aetate jam provecta instituendum te illi tradideris, non valde probaberis, nec magni pretii videbere domino. Corrumpit enim te subiens libertatis recordatio, et resilire facit nonnunquam, et ea ipsa de caussa servitute male (*misere*) defungi. Nisi forte illud satis esse putas ad libertatem, quod non Pyrrhiae neque Zopyrionis filius es, neque ut Bithynus aliquis sub vocali praecone veniisti. Verum enimvero, cum tu, vir optime, instantibus Kalendis permixtus Pyrrhiae ac Zopyrioni, manum non minus

p. 679. δήποτε ἦν τὸ γιγνόμενον [u]), τοῦτο ἡ πρᾶσις [x]) ἐστι· κήρυκος γὰρ οὐκ ἔδει ἐπ' ἄνδρα ἑαυτὸν ἀποκηρύξαντα, καὶ μακρῷ
24 χρόνῳ μνηστευσάμενον ἑαυτῷ τὸν δεσπότην [y]). Εἶτ', ὦ κάθαρμα, (φαίην ἄν, καὶ μάλιστα πρὸς τὸν φιλοσοφεῖν φάσκοντα) εἰ μέν σέ τις ἢ πλέοντα καταποντιστὴς συλλαβών, ἢ λῃστὴς ἀπεδίδοτο, ᾤκτειρες ἂν σεαυτὸν, ὡς παρὰ τὴν ἀξίαν δυστυχοῦντα· ἢ εἴ τις σου λαβόμενος [z]), ἦγε δοῦλον εἶναι λέγων, ἐβόας ἂν τοὺς νόμους, καὶ δεινὰ ἐποίεις, καὶ ἠγανάκτεις, καὶ, ὦ γῆ, καὶ θεοὶ, μεγάλῃ τῇ φωνῇ ἐκεκράγεις ἄν· σεαυτὸν δὲ, ὀλίγων ἕνεκα ὀβολῶν, ἐν τούτῳ τῆς ἡλικίας, ὅτε καὶ εἰ φύσει
p. 680. δοῦλος ἦσθα, καιρὸς ἦν πρὸς ἐλευθερίαν ἤδη ὁρᾷν, αὐτῇ ἀρετῇ καὶ σοφίᾳ φέρων ἀπημπόληκας; οὐδὲ τοὺς πολλοὺς ἐκείνους λόγους αἰδεσθεὶς, οὓς ὁ καλὸς Πλάτων, ἢ ὁ Χρύσιππος, ἢ Ἀριστοτέλης [a]) διεξεληλύθασι, τὸ μὲν ἐλευθέριον ἐπαι-

u) γιγνόμενον] „διδόμενον] γιγνόμενον W. prius vero habent Edd. omnes, excepta Fl. quae διδώμενον expressit.“ γιγνόμενον et Gorl. et tres Mss. Parr. exhibent: recte itaque probavit *Belinus*, et recepit *Schmied.* x) πρᾶσίς] Vulg. πράσις, inepto accentu, quem etiam Vit. Auct. 27. et aliis locis, quae in Indice videbis, mutari oportuit. y) τὸν δεσπότην] „Sic J. Par. H. S. M. et P. δεσπότῃ male Fl.“ z) λαβόμενος] Ita cum *Schmied.* rescripsi e Codd. M. Gorl. 2954. 2956. pro vulg. συλλαβόμενος, quod e praecedenti voce effictum videtur. a) Ἀριστοτέλης] ὁ praefixit *Schmied.* e 2956.

quam reliqui servi porriges, capiesque, quidquid est, quod tibi datur, (*redit*) haec vero venditio est: praecone quidem non erat opus in viro, qui ipse suo se praeconio venderet, et longo tempore herum *ambiret et quasi* procaretur. Tu vero, purgamentum hominis, prope dixerim, praesertim ad eum, qui philosophum se ferat, si te navigantem hostis, qui submergere navim posset, vel pirata vendidisset, miserareris te, ut praeter dignitatem calamitosum. Aut si quis, manu injecta, servum te suum perhibens abduceret, leges proclamares, et quiritareris, et indignareris, et terram Deosque magna voce testareris; et te ipsum paucos propter nummos, in hoc aetatis, cum si natus esses servus, tempus erat libertatem circumspicere, cum ipsa te virtute et sapientia vendidisti? nihil veritus multas illas disputationes, quas pulcher Plato, et Chrysippus, et Aristoteles, in laude libertatis, et servilis

νοῦντες, τὸ δουλοπρεπὲς δὲ διαβάλλοντες, καὶ οὐκ αἰσχύνῃ p. 680.
κόλαξιν ἀνθρώποις, καὶ ἀγοραίοις, καὶ βωμολόχοις ἀντεξετα-
ζόμενος, καὶ ἐν τοσούτῳ πλήθει Ῥωμαϊκῷ [b]) μόνος ξενίζων
τῷ τρίβωνι [c]), καὶ πονήρως τὴν [d]) Ῥωμαίων φωνὴν βαρβα-
ρίζων, εἶτα δειπνῶν δεῖπνα θορυβώδη, καὶ πολυάνθρωπα,
συγκλύδων τινῶν, καὶ τῶν πλείστων μοχθηρῶν; καὶ ἐν αὐτοῖς
ἐπαινεῖς φορτικῶς, καὶ πίνεις πέρα τοῦ μετρίως ἔχοντος· ἔω-
θέν τε ὑπὸ κώδωνι ἐξαναστὰς, ἀποσεισάμενος τοῦ ὕπνου τὸ
ἥδιστον, συμπεριθεῖς [e]) ἄνω, καὶ κάτω, ἔτι τὸν χθιζὸν [f])
ἔχων πηλὸν [g]) ἐπὶ [h]) τοῖν σκελοῖν. οὕτως ἀπορία μέν σε θέρ-
μων ἔσχεν, ἢ τῶν ἀγρίων λαχάνων, ἐπέλιπον δὲ καὶ αἱ κρῆναι
ῥέουσαι τοῦ ψυχροῦ ὕδατος, ὡς ἐπὶ ταῦτά σε ὑπ' ἀμηχανίας p. 681.
ἐλθεῖν; ἀλλὰ δῆλον ὡς οὐχ ὕδατος, οὐδὲ θέρμων, ἀλλὰ πεμ-
μάτων, καὶ ὄψων [i]), καὶ οἴνου ἀνθοσμίου ἐπιθυμῶν, ἐά-

b) Ῥωμαϊκῷ] „Ῥωμαϊκῶν] Ῥωμαϊκῷ W. ἀστικῶν L. ἀστεϊ-
κῷ P. A. Edd. omnes in Ῥωμαϊκῶν consentiunt.“ Ῥωμαϊκῷ
Gorl. cum W. conspirans. Ῥωμαίων conj. *C. G. Jacob.*,
quod longe minime placet. c) τρίβωνι] πώγωνι A. P. et L.
d) Ῥωμαίων] Ῥωμαϊκὴν conj. *C. G. Jacob.* e) συμπε-
ριθεῖς] συμπεριθεὶς Edd. vett. nec non *Reitz.* et *Wolf.*,
quod commune mendum emendavit *Bip.* et secutus est *Schm.*
f) χθιζὸν] „χθυζὸν J. male.“ ex A. 2. vitium illuc trans-
latum. g) ἔχων πηλὸν] Sic *Schm.* e M. 2954. 2956. pro
vulgato ordine πηλὸν ἔχων. h) ἐπὶ] „ἐν *Th. Marcil.*“ i)
ὄψων] „ὄψον M.“

humilitatis vituperatione, consumserunt; neque pudet te cum adulatoribus, et forensi turba, et nidorem sectantibus componi, et in tanta Romanorum multitudine solum peregrino cum pallio conspici, et male (*misere*) nec sine barbarie Romanorum lingua loqui, tum coenas coenare tumultuosas et multorum hominum, convenarum, et majorem partem malorum? In his ipsis conviviis laudas importune, et bibis ultra mediocritatem, et mane ad tintinnabuli sonum surgens, excussa somni parte suavissima, sursum deorsum curris cum aliis, hesternum adhuc lutum in cruribus circumferens. Adeone inops lupinorum eras, aut agrestium olerum? adeone defecerant te fontes frigida manantes, ut prae desperatione ad haec devenires? Sed apertum scilicet est, te non aquae, neque lupinorum, sed bellariorum et pulpamentorum, et vini odo-

p. 681. λως [k]), καθάπερ ὁ λάβραξ, αὐτὸν μάλα δικαίως τὸν ὀρεγόμενον τούτων λαιμὸν διαπαρείς [l])· παρὰ πόδας τοιγαροῦν τῆς λιχνείας [m]) ταύτης τἀπίχειρα. καὶ ὥσπερ οἱ πίθηκοι, κλοιῷ δεθεὶς τὸν τράχηλον, ἄλλοις μὲν γέλωτα παρέχεις· σαυτῷ [n]) δὲ δοκεῖς τρυφᾶν, ὅτι ἐστί σοι τῶν ἰσχάδων ἀφθόνως ἐντραγεῖν· ἡ δ' ἐλευθερία, καὶ τὸ εὐγενὲς, αὐτοῖς φυλέταις καὶ φράτορσι, φρυῦδα πάντα, καὶ οὐδὲ μνήμη τις αὐτῶν. Καὶ ἀγαπητὸν, εἰ μόνον τὸ αἰσχρὸν προσῆν τῷ πράγματι, δοῦλον ἀντ' ἐλευθέρου δοκεῖν, οἱ δὲ πόνοι μὴ κατὰ τοὺς πάνυ τούτους οἰκέτας· ἀλλ' ὅρα εἰ μετριώτερά σοι προστέτακται τῶν Δρόμωνι καὶ Τιβίῳ προστεταγμένων. ὧν μὲν γὰρ ἕνεκα τῶν μαθημάτων ἐπιθυμεῖν φήσας παρείληφέ σε, ὀλίγον αὐτῷ μέλει. τί γὰρ κοινὸν, φασι, λύρᾳ καὶ ὄνῳ; πάνυ γοῦν, (οὐχ p. 682. ὁρᾷς;) ἐκτετήκασι [o]) τῷ πόθῳ τῆς Ὁμήρου σοφίας, ἢ τῆς Δημοσθένους δεινότητος, ἢ τῆς Πλάτωνος μεγαλοφροσύνης, ὧν ἦν τις ἐκ τῆς ψυχῆς ἀφέλῃ τὸ χρυσίον, καὶ τὸ ἀγύριον,

k) ἐάλως] ἐάλως, leni spiritu, *Wolf.* l) διαπαρείς] περιπαρείς 2954. m) λιχνείας] „Sic recte sola S. et margo A. 1. W. Ceterae λιχνίας. Recte ergo conjecit *Solanus.*" n) σαυτῷ] σεαυτῷ 2956. o) πάνυ γοῦν (οὐχ ὁρᾷς;) ἐκτετήκασι] πάνυ γὰρ, ὡς ὁρᾷς, ἐντετ. 2954. *Belin. Schm.* Vid. Adnot.

rati cupiditate captum, lucii instar, ipsaque merito, quae appeteret ista, gula confossum. Praesto ergo sunt liguritionis illius praemia, et instar simiorum collari vinctus risum praebes aliis; tibi vero in deliciis esse videris, quod licet, quantum lubet, devorare ficuum. Caeterum libertas *et generositas* cum ipsis tribulibus et sodalibus, ilicet evanuerunt, nec memoria illorum superest. Ac ferendum erat, si sola ea turpitudo inesset huic negotio, quod jam pro libero servus videris, nec labores etiam iidem, qui plane servis. Verum vide mihi, an moderatiora tibi injuncta sint, quam Dromoni aut Tibio. Nam doctrina illa, cujus se cupiditate ductum adscivisse te dicebat, parum illi curae est: quid enim, ajunt, asino cum lyra? Nimirum omnino, (nonne vides?) intabescunt cupiditati Homericae sapientiae, aut Demosthenicae gravitatis, aut magnificentiae Platonis. Quorum si quis ex animo aurum auferat et argentum, et earum rerum curas; quod

καὶ τὰς περὶ τούτων φροντίδας, τὸ καταλειπόμενόν ἐστι τύ- p. 682.
φος p) καὶ μαλακία, καὶ ἡδυπάθεια, καὶ ἀσέλγεια, καὶ ὕβρις,
καὶ ἀπαιδευσία. δεῖται δή σου ἐπ' ἐκεῖνα μὲν οὐδαμῶς. ἐπεὶ
δὲ πώγωνα ἔχεις βαθὺν, καὶ σεμνός τις εἶ τὴν πρόσοψιν, καὶ
ἱμάτιον Ἑλληνικὸν εὐσταλῶς περιβέβλησαι, καὶ πάντες ἴσασί
σε q) γραμματικὸν, ἢ ῥήτορα, ἢ φιλόσοφον, καλὸν αὐτῷ
δοκεῖ ἀναμεμίχθαι καὶ τοιοῦτόν τινα τοῖς προϊοῦσι r), καὶ
προπομπεύουσιν αὐτοῦ· δόξει γὰρ ἐκ τούτου καὶ φιλομαθὴς
τῶν Ἑλληνικῶν μαθημάτων, καὶ ὅλως, περὶ παιδείαν φιλό-
καλος· ὥστε κινδυνεύεις, ὦ γενναῖε, ἀντὶ τῶν θαυμαστῶν
λόγων, τὸν πώγωνα καὶ τὸν τρίβωνα μεμισθωκέναι. χρὴ οὖν
σε ἀεὶ σὺν αὐτῷ ὁρᾶσθαι, καὶ μηδέποτε ἀπολείπεσθαι· ἀλλ'
ἔωθεν ἐξαναστάντα, παρέχειν σεαυτὸν ὀφθησόμενον ἐν τῇ θε-
ραπείᾳ, καὶ μὴ λιπεῖν τὴν τάξιν. ὁ δ' ἐπιβάλλων ἐνίοτέ s) σοι
τὴν χεῖρα, ὅ,τι ἂν τύχῃ t), λῃρεῖ, τοῖς ἐντυγχάνουσιν ἐπι-
δεικνύμενος, ὡς οὐδ' u) ὁδῷ βαδίζων, ἀμελής ἐστι x) τῶν p. 683.

p) *τύφος*] Ita jam *Wolf.* Vulgo vitiose scriptum *τῦφος*. Vid. Varr. Lectt. ad cap. 19. q) *σε*] *γε Reitz.* operarum culpa. r) *προϊοῦσι*] „*προρριοῦσι* P. Sed in vulg. conspirant Edd. omnes." s) *ἐνίοτε*] „*ἐνί ὁτέ* vitiose M." t) *τύχῃ*] Ita, monente *Schaefero* Meletemm. p. 24., correxi ex W., quod vulgatum fuerat, *τύχοι*. Sequentia in utraque *Ald.* pessime sic disposita leguntur: *λῃρεῖ τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἐπιδεικνύμενος ὡς* etc. Rectius in B. 1. et ceteris. u) *οὐδ'*] *οὐδὲ* 2954. 3011. *Schm.* x) *ἀμελής ἐστι*] „Nihil hic variare Edd. no-

superest, fastus est, et mollities, et voluptas, et luxuries, et contumelia, et ruditas. Ad ista vero neutiquam te opus habet. Verum, quod barbam habes prolixam, et vultum venerabilem, et Graeco pallio decenter amictus es, et quod omnes Grammaticum te esse norunt, aut Rhetorem, aut Philosophum, pulchrum illi videtur, permixtum esse etiam ex hoc genere aliquem praecedentibus ipsum et deducentibus: videbitur enim ipsa hac re ipse quoque Graecarum literarum cupidus, et universim pulchritudinis illius, quae in doctrina inest, studiosus. Itaque metus est, ne pro admirandis illis sermonibus tuis barbam palliumque locaveris. Oportet igitur te semper cum illo conspici, et nec unquam desiderari, sed mane surgentem praebere te videndum in officio, nec deserere ordines. Ille vero manu nonnunquam tibi injecta, quod in buccam venerit,

p. 683. 26 Μουσῶν, ἀλλ' εἰς καλὸν τὴν ἐν τῷ περιπάτῳ διατίθεται σχολήν. Σὺ δ' ἄθλιος, τὰ μὲν παραδραμὼν, τὰ δὲ βάδην ἅνατα πολλὰ καὶ κάταντα (τοιαύτη γὰρ, ὡς οἶσθα, ἡ πόλις) περιελθὼν, ἱδρωκάς τε καὶ πνευστιᾷς. κἀκείνου ἔνδον τινὶ τῶν φίλων, πρὸς ὃν ἦλθε, διαλεγομένου, μηδ' ὅπου καθίζῃς [y]) ἔχων, ὀρθὸς ὑπ' ἀπορίας ἀναγιγνώσκεις [z]) τὸ βιβλίον προχειρισάμενος· ἐπειδὰν δὲ ἄσιτόν τε [a]) καὶ ἄποτον ἡ νὺξ καταλάβῃ, λουσάμενος πονηρῶς ἀωρὶ, περὶ αὐτό που σχεδὸν τὸ μεσονύκτιον ἥκεις ἐπὶ τὸ δεῖπνον, οὐκ ἔθ' ὁμοίως ἔντιμος, οὐδὲ περίβλεπτος τοῖς παροῦσιν [b]). ἀλλ' ἤν τις ἄλλος ἐπεισέλθῃ νεαλέστερος, ἐς τοὐπίσω σύ· καὶ οὕτως ἐς τὴν ἀτιμοτάτην γωνίαν ἐξωσθεὶς, κατάκεισαι, μάρτυς μόνον [c]) τῶν παραφερομένων, τὰ ὀστᾶ, εἰ ἀφίκοιτο [d]) μέχρι σοῦ, καθάπερ οἱ κύνες περιεσθίων, ἢ τὸ σκληρὸν τῆς μαλάχης φύλλον, (ᾧ τὰ ἄλλα συνειλοῦσιν [e]),) εἰ ὑπεροφθείη ὑπὸ τῶν προκατακειμέ-

tavit *Solanus*, quare, nescio." y) καθίζῃς] „καθίσῃς L. καθίζεις Edd. καθίζῃς W. recte." καθίζοις conj. *Jens.* sed καθίσῃς 2954. ut L. z) ἀναγιγνώσκεις] „ἀναγινώσκεις M. Sed prius servant Edd." a) ἄσιτόν τε] „ἄσιτόν σε L." b) παροῦσιν] „παριοῦσιν margo A. 1. W." c) κατάκεισαι, μάρτυς μόνον] Male in Ed. *Reitz.* ad Aldinae utriusque exemplum ita haec disjuncta: κατάκεισαι μάρτυς, μόνον etc. Sed emendarunt vitium recentiores. d) ἀφίκοιτο] „ἐφίκοιτο M. et Fl." e) ᾧ τὰ ἄλλα συνειλοῦ-

nugatur, ostendens obviis, se neque in via curam Musarum deponere, sed ipsum, quod in itinere contingit, otium bene collocare. Tu vero miser partim una currens, partim lente ingressus, per ardua multa et declivia, (talis enim est urbs, ut nosti) post circuitum illum sudas et anhelas: et dum ille intus cum amicorum aliquo, ad quem invisit, colloquitur, tu, qui ne sedendi quidem copiam habeas, adstans, cum nihil sit, quod agas, depromto libello legis. Cum vero cibi potusque expertem nox oppressit, lotus male intempestive, circa ipsam fere mediam noctem ad coenam venis, non jam ut ante honoratus, neque conspiciendus praesentibus, sed si quis alius supervenit recentior, tu post tergum: atque ita in contemtissimum angulum expulsus testis modo accumbis eorum, quae praeterferuntur, ossa sola, modo ea ad te perveniant, rodens canum instar, aut siccum malvae folium, (cui

νων, ἄσμενος ὑπὸ λιμοῦ παραψώμενος [f]). οὐ μὴν οὐδ' ἡ ἄλλη p. 683.
ὕβρις ἄπεστιν, ἀλλ' οὔτε ὠὸν ἔχεις μόνος, (οὐ γὰρ ἀναγκαῖόν p. 684.
ἐστι καὶ σὲ τῶν αὐτῶν ἀεὶ τοῖς ξένοις καὶ ἀγνώστοις ἀντιποιεῖσθαι· ἀγνωμοσύνη γὰρ σὴ τοῦτό γε·) οὔτε ἡ ὄρνις ὁμοία ταῖς ἄλλαις, ἀλλὰ τῷ μὲν πλουσίῳ [g]), παχεῖα καὶ πιμελής, σοὶ δὲ, νεοττὸς ἡμίτομος, ἢ φάττα τις ὑπόσκληρος, ὕβρις ἄντικρυς, καὶ ἀτιμία. πολλάκις δὲ ἦν ἐπιλίποι [h]) ἄλλου τινὸς αἰφνιδίως ἐπιπαρόντος [i]), ἀράμενος ὁ διάκονος τὰ σοὶ παρακείμενα φέρων, ἐκείνῳ παρατέθεικεν, ὑποτονθορύσας, σὺ γὰρ ἡμέτερος εἶ. τεμνομένου μὲν γὰρ ἐν τῷ μέσῳ ἢ συὸς ὑπογαστρίου, ἢ ἐλάφου, χρὴ ἐκ παντὸς ἢ τὸν διανέμοντα ἴλεων ἔχειν, ἢ τὴν Προμηθέως μερίδα φέρεσθαι, ὁσταῖ κεκαλυμμένα τῇ πιμελῇ. τὸ γὰρ τῷ [k]) μὲν ὑπὲρ σὲ τὴν λοπάδα παρεστάναι, ἔστ' ἂν ἀπαγορεύσῃ ἐμφορούμενος, σὲ δ' οὕτω ταχέως παραδραμεῖν,

σιν] spuria esse videntur. Conjecit autem *Casaub.* τοὺς ἀλλᾶντας εἱλοῦσιν, *Jacob.* τὰ ἀπαλὰ, vel τοὺς ἅλας. Vid. Adnot. f) παραψώμενος] „παραψάμενος] Sic J. et P. παραψόμενος reliquae Edd. et M. παρειψόμ. B. 2.“ παροψώμενος conj. *Jens.* sed rectius *Gesner.* παραψώμενος. g) πλουσίῳ] „πλησίον M.“ idque non sane male. h) ἦν ἐπιλίποι] „ἐπεὶ λίποι W.“ i) ἐπιπαρόντος] „Sic *Gronov.* recte voluit: nam P. et W. consentiunt. Edd. male ἐπὶ παρόντος disjunctim. *Παριόντος* margo A. 1. W.“ k) τὸ γὰρ τῷ] „Γὰρ τῷ P. male.“

involvunt alia,) si qua despiciatur ab his, qui ante te accumbunt, lubenter (*prae fame*) abradens. Verum nec alia contumelia abest: sed neque ovum solus habes: (neque enim opus est, et te eadem adfectare semper, quae hospites et ignoti: illa enim esset impudentia tua) neque avis tibi similis aliarum *apponitur;* verum diviti pinguis et saginata, tibi vero pullus dimidiatus, aut palumbus exsiccus, quae quidem aperta contumelia est et contemtus. Saepe etiam, si qua desit, alio repente conviva superveniente, minister, ablata ea, quae tibi apposita fuerant, ponit illi, admurmurans illud: tu enim noster es. Quoties quidem carpitur in medium appositus aut porcellus subrumis, aut cervus, omnino aut propitium habeas divisorem, opus est, aut Promethei partem feras, ossa dico pinguedini involuta. Quod enim supra te accumbenti adstat patina, donec satietate victus renuntiet, te vero celeriter adeo prae-

p. 685. τίνι φορητὸν ἐλευθέρῳ ἀνδρὶ, κᾶν ὁπόσην [l]) αἱ ἔλαφοι τὴν χολὴν ἔχοντι; καίτοι οὐδέπω ἐκεῖνο ἔφην, ὅτι τῶν ἄλλων ἡδιστόν τε καὶ παλαιότατον οἶνον πινόντων, μόνος σὺ πονηρόν τινα καὶ παχὺν πίνεις· θεραπεύων ἀεὶ, ἐν ἀργύρῳ ἢ χρυσῷ πίνειν [m]), ὡς μὴ ἐλεγχθείης ἀπὸ τοῦ χρώματος, οὕτως ἄτιμος ὢν ξυμπότης· καὶ εἴθε γε κᾶν ἐκείνου ἐς κόρον ἦν πιεῖν· νῦν δὲ πολλάκις αἰτήσαντος, ὁ παῖς

Hom. Il. XXIII, 430. — — οὐδ' ἀΐοντι ἔοικεν.

27 Ἀνιᾷ δή σε πολλὰ καὶ ἀθρόα, καὶ σχεδὸν τὰ πάντα, καὶ μάλιστα ὅταν σε [n]) παρευδοκιμῇ κίναιδός τις, ἢ ὀρχηστοδιδάσκα-

p. 636. λος, ἢ Ἰωνικὰ ξυνείρων, Ἀλεξανδρεωτικὸς ἀνθρωπίσκος. τοῖς μὲν γὰρ τὰ ἐρωτικὰ ταῦτα διακονουμένοις, καὶ γραμματίδια [o]) ὑπὸ κύλπου διακομίζουσι, πόθεν σύ γ' ἰσότιμος κατακείμενος; τοιγαροῦν ἐν μυχῷ τοῦ συμποσίου, καὶ ὑπ' αἰδοῦς καταδεδυκὼς [p]), στένεις ὡς τὸ εἰκὸς, καὶ σεαυτὸν οἰκτείρεις, καὶ αἰτιᾷ τὴν τύχην, οὐδ' ὀλίγα σοι τῶν χαρίτων ἐπιψεκάσασαν [q]).

l) ὁπόσην] „ὁπόσοι W. male." m) πίνειν] „Sic M. et Edd. optimae omnes et *Palm.* Πίνων tamen B. 2. et 3." Sed B. 1. habet πίνειν. n) ὅταν σε] „ὅτάν σε Edd. et M." o) γραμματίδια] „γραμματείδια W. Sed mutatum est." p) καταδεδυκὼς] „καταδεδοικὼς W." q) ἐπιψεκάσασαν] „ἐπισκευάσασαν P. L. et margo A. 1. W. Nihil a vul-

terit, cui libero tolerabile est, si etiam non plus quam cervi bilis habeat? Sed illud nondum dixi, quod, aliis suavissimum vetustissimumque vinum bibentibus, solus tu minutum et crassum potas. Itaque curas in argento semper aut auro bibere, ne colore vini, quam contemtus sis convivа, prodatur. Et utinam vel illius ad satietatem bibere tibi liceret! Jam vero saepe te poscente puer se exaudiisse dissimulat. Molestia sane te adficiunt multa et crebra, et paene omnia: maxime quoties prae te floret vel cinaedus aliquis, vel saltandi magister, vel Ionicos modos et cantilenas contexens homuncio Alexandrinus. Unde enim amatoriarum voluptatum hisce ministris, et literulas sinu perferentibus, aequalem accubitus honorem tu postules? Itaque in latibulo aliquo triclinii, prae pudore quaerens suffugium, ingemiscis merito, teque ipse miseraris, et fortunam accusas, quae ne tantillum

ἡδέως δ' ἄν μοι δοκεῖς r) καὶ ποιητὴς γενέσθαι τῶν ἐρωτικῶν p. 686.
ᾀσμάτων, ἢ κἂν ἄλλου ποιήσαντος, δύνασθαι ᾄδειν ἀξίως s).
ὁρᾷς t) γὰρ οἷ u) τὸ προτιμᾶσθαι, καὶ εὐδοκιμεῖν ἐστιν. ὑ-
ποσταίης δ' ἄν, εἰ καὶ μάγον, ἢ μάντιν ὑποκρίνασθαι δέοι,
τῶν κλήρους πολυταλάντους, καὶ ἀρχὰς, καὶ ἀθρόους τοὺς
πλούτους ὑπισχνουμένων. καὶ γὰρ αὖ καὶ τούτους ὁρᾷς εὖ φε-
ρομένους ἐν ταῖς φιλίαις, καὶ πολλῶν ἀξιουμένους· κἂν ἕν τι
γοῦν x) τούτων ἡδέως ἂν γένοιο, ὡς μὴ ἀπόβλητος καὶ πε-
ριττὸς εἶῃς· ἀλλ' οὐδὲ πρὸς ταῦτα ὁ κακοδαίμων πιθανὸς εἶ.
τοιγαροῦν ἀνάγκη μειοῦσθαι, καὶ σιωπῇ ἀνέχεσθαι, ὑποιμώ- p. 687.
ζοντα καὶ ἀμελούμενον. Ἦν μὲν γὰρ κατείπῃ σοῦ τις ψίθυ- 28
ρος οἰκέτης, ὡς μόνος οὐκ ἐπήνεις y) τὸν τῆς δεσποίνης παι-
δίσκον ὀρχούμενον, ἢ κιθαρίζοντα, κίνδυνος οὐ μικρὸς ἐκ
τοῦ πράγματος. χρὴ οὖν χερσαίου βατράχου δίκην διψῶντα z),

gata abeunt H. Par. J. Fl." Nec B. 1. A. 1. 2. r) δοκεῖς] „Fl. at reliquae et M. δοκῇς." Cf. Charon. c. 17. ἆρα ἄν σοι δοκεῖ (olim δοκῇ) χαίρειν etc. s) ἀξίως] δεξιῶς conj. *Jacobs.* ad exemplum loci Adv. Indoct. c. 10. At ἀξίως absolute positum, ut ἄξιόν ἐστι pro ἄξιον σπουδῆς, ergo *scite, ut operae pretium sit audiisse.* t) ὁρᾷς] „Constans lectio Edd. et M." u) οἷ] „οὖν male L." x) γοῦν] „οὖν W." y) ἐπήνεις] Ita M. 2956. 3011. Gorl. *Schm.* pro vulg. ἐπήνεσας. z) διψῶντα] „Constans lectio. διψῶτος (διψῶντος) margo A. 1. W." Genitivum praefert *Belin.* temere. Cf. Adv. Indoct. c. 20.

quidem tibi venustatis adsperserit. Libenter autem videaris et ipse poëta velle fieri amatoriarum cantilenarum, aut ab alio composita canere posse commode; cum videas, quibus rebus honor et plausus adjunctus sit. Sustineas vero, si magum aut vatem agere oporteat *ex eorum genere*, qui hereditates multorum talentorum, et imperia, et confertas divitias pollicentur: vides enim, hos quoque felicem in amicitiis cursum habere, et magna in dignitate versari. Horum igitur unum aliquid libenter fieres, ne plane rejiculus esses et superfluus. Sed nec ad ista, infelix, probabilis es. Itaque necessario minueris, et silentio occultisque lacrimis perfers neglectum tui. Si enim deferat te susurro servus, solum te non laudasse puerum dominae saltantem, aut canentem cithara, periculum ex ea re non parvum. Oportet igitur terrestris ranae

p. 687. κεκραγέναι, ὡς ἐπίσημος ἔσῃ ἐν τοῖς ἐπαινοῦσι, καὶ κορυφαῖος, ἐπιμελούμενον. πολλάκις δὲ καὶ τῶν ἄλλων σιωπησάντων, αὐτὸν ἐπειπεῖν ἐσκεμμένον τινὰ ἔπαινον, πολλὴν τὴν κολακείαν ἐμφανιοῦντα. τὸ μὲν γὰρ λιμῷ ξυνόντα, καὶ, νὴ Δία, γε διψῶντα, μύρῳ χρίεσθαι, καὶ στεφανοῦσθαι τὴν κεφαλήν, ῥῆμα καὶ γελοῖον [a]). ἔοικας γὰρ τότε στήλῃ ἑώλου τινὸς νεκροῦ ἄγοντος [b]) ἐναγίσματα. καὶ γὰρ ἐκείνου καταχέαντες μύρον, καὶ τὸν στέφανον ἐπιθέντες, αὐτοὶ πίνουσι, καὶ εὐω-
29 χοῦνται τὰ παρεσκευασμένα. Ἦν μὲν γὰρ [c]) καὶ ζηλότυπός τις ᾖ, καὶ παῖδες εὔμορφοι ὦσιν, ἢ νέα γυνὴ, καὶ σὺ μὴ παντελῶς πόῤῥω [d]) Ἀφροδίτης καὶ Χαρίτων ᾖς, οὐκ ἐν εἰρήνῃ τὸ
p. 688. πρᾶγμα, οὐδ' ὁ κίνδυνος εὐκαταφρόνητος. ὥτα γὰρ καὶ ὀφθαλμοὶ βασιλέως πολλοί, οὐ μόνον τἀληθῆ ὁρῶντες, ἀλλ' ἀεί τι καὶ προεπιμετροῦντες ὡς μὴ νυστάζειν δοκοῖεν. δεῖ οὖν ὥςπερ ἐν τοῖς Περσικοῖς δείπνοις κάτω νεύοντα κατακεῖσθαι, δεδιότα μή τις εὐνοῦχός σε ἴδῃ προσβλέψαντα μιᾷ τῶν παλλακίδων, ἐπεὶ [e]) ἄλλος γε εὐνοῦχος ἐντεταμένον πάλαι τὸ τόξον ἔχων,

a) ᾖ ῥέμα καὶ γελοῖον] χρῆμα παγγέλοιον conj. *Gisb. Koen.* ad *Gregor.* p. 26. ed. *Schaefer.* et *Belin.* At vid. Adnot. b) ἄγοντος] ἀγόντων conj. *Courier.* ad Luc. Asin. p 312. c) γὰρ] γοῦν *Marcil.* d) πόῤῥω] „ἔξω Ex. Fl. Vulgatae nostrae adsentitur P. et Edd. ἔχω marg. A. 1. W." e) ἐπεὶ]

instar sitientem clamare, et, ut insignis inter clamantes sis et quasi praecentor, studere: saepe etiam, postquam conticuerunt alii, ipsum subjicere meditatam quandam laudationem, prolixae adulationis indicem. Porro esuritionum te sodalem, et sitientem, ungi et coronari, sane ridiculum. Similis enim es cippo nuperi alicujus mortui, cui mittuntur inferiae. Nam etiam illum perfundunt unguento, et coronam illi imponunt; vinum vero ipsi bibunt et epulantur ea, quae parata sunt. Si vero zelotypus ipse sit, et formosi liberi (*pueri*), aut mulier juvenis, neque tu sis plane alienus a Venere et Gratiis, vix pax constabit, nec periculum est, quod facile contemnas. Aures enim regis et oculi multi, nec qui vera solum videant, sed semper quasi corollarium, ne connivere unquam putes, adjiciant. Oportet igitur, ut in Persarum conviviis, dejecto vultu accumbere, metuentem, ne quis te forte Eunuchorum observet adspicere pellicum unam, cum

ἃ [f]) μὴ θέμις ὁρῶντα, διαπείρας [g]) τῷ οἴστῳ μεταξὺ πίνον- p. 688.
τος, τὴν γνάθον [h]). Εἶτ' ἀπελθὼν τοῦ δείπνου, μικρόν τι
κατέβαρθες. ὑπὸ δ' ᾠδὴν ἀλεκτρυόνων ἀνεγρόμενος, ὦ δεί-
λαιος ἐγώ, φῄς, καὶ ἄθλιος, οἵας τὰς πάλαι διατριβὰς ἀπο-
λιπών, καὶ ἑταίρους, καὶ βίον ἀπράγμονα, καὶ ὕπνον μετρού-
μενον τῇ ἐπιθυμίᾳ, καὶ περιπάτους ἐλευθέρους [i]), εἰς οἷον
βάραθρον φέρων ἑαυτὸν [k]) ἐνσέσεικα! τίνος ἕνεκα, ὦ θεοὶ, p. 689.
ἢ τίς ὁ λαμπρὸς μισθὸς οὗτός [l]) ἐστιν; οὐ γὰρ καὶ ἄλλως μοι
πλείω τούτων ἐκπορίζειν δυνατὸν ἦν, καὶ προσῆν τὸ ἐλεύθερον,
καὶ τὸ πάντα ἐπ' ἐξουσίας; νῦν δὲ τὸ τοῦ λόγου, λέων κρόκῃ
δεθείς, ἄνω καὶ κάτω περισύρομαι, τὸ πάντων οἴκτιστον,
οὐδ' εὐδοκιμεῖν εἰδὼς, οὐδὲ κεχαρισμένος εἶναι δυνάμενος.
ἰδιώτης γὰρ ἔγωγε τῶν τοιούτων, καὶ ἄτεχνος, καὶ μάλιστα
παραβαλλόμενος ἀνδράσι τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένοις. ὡς

„ἔπειτα *Pell.*“ f) ἃ] εἰς ἃ conj. *Brod.* g) διαπείρας] „διαπεῖραι ἂν *Marcil.* et *Pell.* διαπείρας Edd. omnes. διαπήρας W.“ διαπείρᾳ (?) *Belin.* conjecit, vertens: *perce celui qui regarde* etc. διέπειρέ σου *Solan.* Vid. Adnot. h) γνάθον] „γνάθον ἔτρωσεν margo A. 1. W.“ i) ἐλευθέρους] „ἐλευθερίους W. et P.“ k) ἑαυτὸν] „ἐμαυτὸν] Sic recte Par. Fl. et W. et margo A. 1. W. ἑαυτὸν male J. H. B. 2. Fr. S.“ Sic etiam A. 1. et B. 1. Sed A. 2. ἐμαυτὸν, ut et recentiores *Reitziana.* Vid. Adnot. l) μισθὸς οὗτος] „οὗτος μισθὸς W.“

alius Eunuchus intentum jam arcum habeat, qui adspicientis, (*videntis*) quae fas non est, buccam sagitta inter bibendum trajiciat. Deinde egressus convivio paullum obdormiisti. Sub gallorum vero cantum excitatus, miserum me, inquis, et aerumnosum! quibus ego exercitationibus relictis, et sodalibus, et quam otiosa vita, et somno, quem *sola* metiretur dormiendi libido, et ambulationibus liberis, in quod me barathrum ipse praecipitavi! Cujus rei caussa, Dii boni! aut quae splendida illa merces? Nonne enim alio etiam modo plura ipsis parare mihi licuit, libertate manente et omnium rerum potestate? Nunc vero tanquam leo, quod est in proverbio, licio devinctus, sursum deorsum trahor, et, quod omnium miserrimum est, nec bonam de me opinionem concitare, neque gratiosus esse possum. Idiota enim ego his in rebus et iners, maxime si cum hominibus comparer, qui artem sibi

p. 689. δὲ [m]) καὶ ἀχάριστός [n]) εἰμι, καὶ ἥκιστα συμποτικὸς, οὐδ' ὅσον γέλωτα ποιῆσαι δυνάμενος· συνίημι δὲ ὡς καὶ ἐνοχλῶ πολλάκις βλεπόμενος, καὶ μάλισθ' ὅταν ἡδίων αὐτὸς αὑτοῦ [o]) εἶναι θέλω [p]). σκυθρωπὸς γὰρ αὐτῷ δοκῶ. καὶ ὅλως, οὐκ ἔχω
p. 690. ὅπως ἁρμόσωμαι [q]) πρὸς αὐτόν. ἢν μὲν γὰρ ἐπὶ τοῦ σεμνοῦ φυλάττω ἐμαυτὸν, ἀηδὴς ἔδοξα, καὶ μονονουχὶ φευκτέος. ἢν δὲ μειδιάσω, καὶ ῥυθμίσω τὸ πρόσωπον εἰς τὸ ἥδιστον, κατεφρόνησεν εὐθὺς, καὶ διέπτυσε, καὶ τὸ πρᾶγμα ὅμοιόν μοι [r]) δοκεῖ, ὥσπερ ἂν εἴ τις κωμῳδίαν ὑποκρίναιτο, τραγικὸν προσωπεῖον περικείμενος. τὸ δ' ὅλον, τίνα [s]) ἄλλον ὁ μάταιος ἐμ-
31 αυτῷ βιώσομαι βίον, τὸν παρόντα τοῦτον ἄλλῳ βεβιωκώς; Ἔπι σου ταῦτα διαλογιζομένου, ὁ κώδων ἤχησε, καὶ χρὴ τῶν ὁμοίων ἔχεσθαι, καὶ [t]) περινοστεῖν, καὶ ἑστάναι, ὑπαλείψαντά γε πρότερον τοὺς βουβῶνας, καὶ τὰς ἰγνύας, εἰ θέλεις διαρκέσαι πρὸς τὸν ἆθλον. εἶτα δεῖπνον ὅμοιον, καὶ ἐς τὴν αὐτὴν ὥραν

m) ὡς δὲ] „ὥστε L.“ ὅς γε conj. *J. Seager.* Vid. Adnot. n) ἀχάριστος] „Sic omnes Edd. et M. ἄχαρις margo A. 1. W.“ ἀχάριτος *Solan.* conj. Vid. Adnot. o) αὐτοῦ] „αὐτοῦ] Sic M. Edd. male αὑτοῦ.“ Imo recte. Vid. Adnot. p) θέλω] „θέλῃ Edd.“ Correxit *Jensius.* q) ἁρμόσωμαι] „Sic ex W. dedi. Edd. vulgo ἁρμόσομαι.“ r) μοι] abest a 3011. s) τίνα] „Sic Par. S. et *Pell.* τινὰ edd. reliquae.“ τίνα habet et B. 1. sed τινὰ A. 1. 2. t) καὶ] „κᾆν M.“

hoc opus fecerint. Insuper vero invenustus etiam sum, et minime comis conviva, ac ne tantillum quidem excitare risum possum: intelligo autem, conspectum etiam meum saepe molestum esse, inprimis quoties me ipso suavior hilariorque esse volo: tetricus enim illi videor, et in universum non video, quomodo aptus illi esse possim: si enim gravitatem servo, insuavis illi videor, et tantum non fugiendus; sin rideam et ad suavitatem componam vultum, contemnit statim et despuit; et similis mihi res videtur, ac si quis tragicam personam indutus comoediam agat. In summa vero, quam aliam stultus ego vitam mihi vivam, hanc praesentem si alii vixero? Adhuc ista cogitas, cum tintinnabulum sonuit, et consuetus vitae tenor servandus est: circumeundum est, standum est, unctis prius summis femoribus poplitibusque, si velis durare ad instans certamen: tum coena similis, et in eandem

περιηγμένον. καί σοι u) τὰ τῆς διαίτης, πρὸς τὸν πάλαι βίον p. 690.
ἀντίστροφα, καὶ ἡ ἀγρυπνία δὲ, καὶ ὁ ἱδρὼς, καὶ ὁ κάματος,
ἠρέμα ἤδη ὑπορύττουσιν x), ἢ φθόην, ἢ περιπνευμονίαν, ἢ
κώλου ἄλγημα, ἢ τὴν καλὴν y) ποδάγραν ἀναπλάττοντες. ἀντ-
έχεις δὲ ὅμως, καὶ πολλάκις κατακεῖσθαι δέον, οὐδὲ τοῦτο
συγκεχώρηται. σκῆψις γὰρ ἡ νόσος, καὶ φυγὴ τῶν καθηκόν-
των ἔδοξεν. ὥστε ἐξ ἁπάντων ὠχρὸς ἀεὶ, καὶ ὅσον οὐδέπω τε- p. 691.
θνηξομένῳ ἔοικας. Καὶ τὰ μὲν ἐν τῇ πόλει, ταῦτα. ἦν δέ 32
που z) καὶ ἀποδημῆσαι δέῃ a), τὰ μὲν ἄλλα ἐῶ. ὕοντος δὲ
πολλάκις, ὕστατος ἐλθὼν (τοιοῦτο γάρ σοι ἀποκεκλήρωται)
καὶ b) τὸ ζεῦγος περιμένεις, ἔστ' ἂν οὐκ ἔτ' οὔσης καταγωγῆς,
τῷ μαγείρῳ σε ἢ τῷ τῆς δεσποίνης κομμωτῇ συμπαραβύσωσιν,
οὐδὲ τῶν φρυγάνων δαψιλῶς ὑποβαλόντες. Οὐκ ὀκνῶ δέ σοι 33
καὶ διηγήσασθαι ὅ μοι Θεσμόπολις οὗτος c) ὁ Στωϊκὸς διηγή-

u) σοι] σε conj. *J. Seager.* in Class. Journ. Vol. XI. p. 200. quo vix opus est, etsi ὑπορύττουσιν quartum casum requirere videatur. x) ὑπορύττουσιν] „Sic octo Edd. antiquiores; sola tamen *Juntin.* ὑπορύπτουσιν." y) καλὴν] κακὴν conj. *Villoison.* ad *Long.* Pastorr. p. 30. quod merito improbat *Schmiederus.* z] που] „ποῖ margo A. 1. W." a) δέῃ] Sic e Codd. W. 3011. et Gorl., praeeunte *Schmiedero*, rescripsi pro vulg. δέοι. b) καὶ] deleri vult *Solanus*, emendari κατὰ *Jo. Seager.* l. l. Vol. XI. p. 200. Vid. Adnot. c) οὗτος] „οὗτος J. male." Repetitum vitium ex A. 2.

horam protracta. Interhaec victus ratio superiori vitae contraria, tum vigiliae, et sudor, et fatigatio paullatim cuniculis te suffodiunt, et vel tabem, vel respirandi difficultatem, vel coli dolorem, vel praeclaram podagram elaborant. Obduras tamen, et saepe, cum decumbendum esset, neque hoc tibi concessum est. Simulatio enim morbus tuus videtur et officiorum fuga. Itaque ob haec omnia pallidus semper, et parum abest, quin jam morituro similis videaris. Haec quidem urbanae vitae ratio. Si qua vero etiam iter instituendum sit, reliqua omitto. Saepe vero cum pluit, ultimus tu veniens, (hoc enim sors tibi tribuit) et jumenta exspectas, donec, cum jam non amplius sit vecturae copia, cum coquo te aut ciniflone dominae in vehiculum compingunt, et ne virgultorum quidem satis substernunt. Non pigebit etiam narrare tibi, quod sibi accidisse Thesmopolis hic Stoicus mihi narravit,

p. 691. σατο, ξυμβὰν αὐτῷ πάνυ γελοῖον, καὶ, νὴ Δί', οὐκ ἀνέλπιστον, ὡς ἂν καὶ ἄλλῳ ταὐτὸν [d]) συμβαίη. συνῆν μὲν γὰρ πλουσίᾳ τινὶ καὶ τρυφώσῃ γυναικὶ τῶν ἐπιφανῶν ἐν τῇ πόλει. δεῆσαν δὲ καὶ ἀποδημῆσαί ποτε, τὸ μὲν πρῶτον, ἐκεῖνο παθεῖν ἔφη γελοιότατον, συγκαθίζεσθαι [e]) παρ' αὐτῷ παραδόσθαι φιλοσόφῳ ὄντι, κιναιδόν τινα τῶν πεπιττωμένων τὰ σκέλη, καὶ τὸν πώγωνα περιεξυρημένων· διὰ τιμῆς δὲ αὐτὸν ἐκείνη, ὡς τὸ εἰκὸς, ἦγε, καὶ τοὔνομα δὲ τοῦ κιναίδου ἀπε-
p. 692. μνημόνευε, Χελιδόνιον γὰρ καλεῖσθαι. τοῦτο τοίνυν πρῶτον ἡλίκον [f]), σκυθρωπῷ [g]) καὶ γέροντι ἀνδρὶ καὶ πολιῷ τὸ γένειον (οἶσθα δὲ ὡς βαθὺν πώγωνα καὶ σεμνὸν ὁ Θεσμόπολις εἶχε) παρακαθίζεσθαι [h]) φῦκος ἐντετριμμένον, καὶ ὑπογεγραμμένον τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ διασεσαλευμένον τὸ βλέμμα καὶ τὸν τράχηλον ἐπικεκλασμένον, οὐ χελιδόνα, μὰ Δί', ἀλλὰ γύπα τινὰ περιτετιλμένον τοῦ πώγωνος τὰ πτερά· καὶ εἴγε μὴ πολλὰ δεηθῆναι [i]) αὐτοῦ, καὶ τὸν κεκρύφαλον ἔχοντα ἐπὶ τῇ

d) ταὐτὸν] ταὐτὸ *Wolf.* e) συγκαθίζεσθαι] „συγκαθέζεσθαι M." f) ἡλίκον] κακὸν addit 2956. e glossemate, ut arbitratur *Belinus.* g) σκυθρωπῷ] „σκυθρωπὸν Fl. male. Prius recte Edd. et M." h) παρακαθίζεσθαι] „Sic J. et Codd. W. P. L. Edd. vero Par. B. 2. H. Fl. et S. παρακαθέζεσθαι." Sic et A. 1. 2. B. 1. Deinceps vulgatum φύκος de meo correxi. Vid. ad Pisc.. c. 12. i) δεηθῆναι] δεηθῆνε mendose A. 2. ἐδεήθη conj. *Brod.*

ridiculum sane, quod aliis quoque usu venire posse nec improbabile, per Jovem, fuerit. Vivebat ille in domo divitis et delicatae mulieris: cum autem peregre eundum esset aliquando, primum hoc sibi accidisse omnino ridiculum, ut juxta se philosophum hominem, adsidere juberetur cinaedus quidam laevigatis pice cruribus et rasa barba: nempe in honore illum ipsa, ut facile est ad intelligendum, habebat: nomen etiam cinaedi mihi retulit, Chelidonium dictum esse. Hoc igitur primum quale est? Tetrico et seni viro, et cano mento, (nosti vero, quam prolixam barbam et venerabilem Thesmopolis habuerit) adsidere infucatum, et pictis genis, et natantibus oculis, et fracta cervice, non hirundinem sane, [*quae nominis illius vis est*] sed vulturem quendam vulsis barbae pennis! Et nisi multum deprecatus esset, etiam caput flammeo tectum

κεφαλῇ ἂν συγκαθέζεσθαι [k]). τὰ δ' οὖν ἄλλα, παρ' ὅλην τὴν p. 692.
ὁδὸν μυρίας τὰς ἀηδίας [l]) ἀνασχέσθαι, ὑπᾴδοντος, καὶ τερε-
τίζοντος [m])· εἰ δὲ μὴ ἐπεῖχεν αὐτὸς, ἴσως ἂν καὶ ὀρχουμένου
ἐπὶ τῆς ἁπήνης. ἕτερον δ' οὖν τι καὶ τοιοῦτον αὐτῷ προστα-
χθῆναι. Καλέσασα γὰρ αὐτὸν ἡ γυνὴ, Θεσμόπολί, φησιν, 34
οὕτως ὄναιο, χάριν οὐ μικρὰν αἰτούσῃ, δὸς, μηδὲν ἀντειπὼν,
μηδ' ὅπως ἐπὶ πλεῖόν σου δεήσομαι [n]) περιμείνας. τοῦ δὲ,
ὅπερ εἰκὸς ἦν, ὑποσχομένου πάντα πράξειν, δέομαί σου τοῦτ' [o]),
ἔφη, χρηστὸν ὁρῶσά σε, καὶ ἐπιμελῆ, καὶ φιλόστοργον, τὴν
κύνα [p]), ἣν οἶσθα, τὴν Μυῤῥίνην [q]), ἀναλαβὼν ἐς τὸ ὄχη-
μα, φύλαττέ μοι, καὶ ἐπιμελοῦ, ὅπως μηδενὸς ἐνδεὴς ἔσται·
βαρύνεται γὰρ ἡ ἀθλία τὴν γαστέρα, καὶ σχεδὸν ὡς ἐπίτεξ p. 695.
ἐστίν· οἱ δὲ κατάρατοι οὗτοι, καὶ ἀπειθεῖς οἰκέται, οὐχ ὅπως
ἐκείνης, ἀλλ' οὐδ' ἐμοῦ αὐτῆς πολὺν ποιοῦνται λόγον [r]) ἐν
ταῖς ὁδοῖς. μὴ τοίνυν τι σμικρὸν οἰηθῇς εὐποιήσειν [s]) με, τὸ

k) *συγκαθέζεσθαι*] „Sic J. Par. H. S. Fr. *συγκαθίζεσθαι* W. et Fl.“ Prius et A. 1. 2. et B. 1. habent. l) *ἀηδίας*] „*ἀηδείας* M.“ Cf. c. 8. m) *τερετίζοντος*] „Sic W. *τερεττίζοντος* male Edd. omnes.“ n) *δεήσομαι*] „Sic Edd. et M. *δεήσωμαι* B. 2.“ o) *τοῦτ'*] *τοῦτο* 2956. *Belin.* p) *κύνα*] *κῦνα* B. 1. q) *Μυῤῥίνην*] „Litera M quadrata recte B. 2. et Par. *μυῤῥ.* litera minore J. H. S.“ Majore etiam B. 1. r) *πολὺν ποιοῦνται λόγον*] *ποιοῦνται λόγον πολὺν* 2956. s) *εὐποιήσειν*] Ita *Reitz.* et recentt. sed

habentem ait fuisse adsessurum: se ergo tum caeteras sexcentas in illa via molestias sustinuisse, cantillante illo et minuriente; qui nisi ipse retinuisset, forte et jam in ipso plaustro esset saltaturus. Verum injunctum sibi etiam aliud hujuscemodi. Vocans enim illum mulier, da mihi, inquit, hanc veniam, Thesmopoli, sic fortunatus sis! magnam quidem, petenti nihil contradicens, nec exspecta, ut diutius te rogem. Illo vero, quod facile credas, pollicito, se facturum omnia; hoc, inquit, te rogo, quae benignum te videam, et diligentem, et a natura factum ad amorem: canem, quam nosti, Myrrhinam, receptam in vehiculum custodi mihi, et curam illius gere, ne qua re indigeat; uterum enim gerit misera, et prope abest a partu: exsecrabiles autem illi et immorigeri servi, ne mei quidem ipsius, tantum abest, ut illius, ullam rationem habent in via. Ne putes igitur, te mediocriter de

p. 695. περισπούδαστόν μοι, καὶ ἥδιστον κυνίδιον διαφυλάξας. ὑπέσχετο ὁ Θεσμόπολις, πολλὰ ἱκετευούσης, καὶ μονονουχὶ καὶ δακρυούσης. τὸ δὲ πρᾶγμα παγγέλοιον ἦν, κυνίδιον ἐκ τοῦ ἱματίου προκύπτον μικρὸν ὑπὸ τὸν πώγωνα, καὶ κατουρῆσαν πολλάκις, εἰ καὶ μὴ ταῦτα ὁ Θεσμόπολις προσετίθει, καὶ βαῦζον λεπτῇ τῇ φωνῇ (τοιαῦτα γὰρ τὰ Μελιταῖα) καὶ τὸ γένειον τοῦ φιλοσόφου περιλιχμώμενον, μάλιστα [t]) εἴ τι τοῦ χθιζοῦ αὐτῷ ζωμοῦ ἐγκατεμέμικτο. καὶ ὅ γε [u]) κίναιδος, ὁ ξύνεδρος, οὐκ ἀμούσως ποτὲ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους τοὺς παρόντας ἐν τῷ ξυμποσίῳ ἀποσκώπτων, ἐπειδή ποτε καὶ ἐπὶ τὸν Θεσμόπολιν καθῆκε τὸ σκῶμμα, περὶ δὲ Θεσμοπόλιδος, ἔφη, τοῦτο μόνον εἰπεῖν ἔχω, ὅτι ἀντὶ Στωϊκοῦ ἤδη Κυνικὸς ἡμῖν γεγένηται. τὸ δ' οὖν κυνίδιον, καὶ τετοκέναι ἐν τῷ τρίβωνι τῷ τοῦ Θεσμο-
35 πόλιδος [x]) ἐπυθόμην. Τοιαῦτα ἐντρυφῶσι, μᾶλλον δὲ ἐνυβρίζουσι τοῖς ξυνοῦσι, κατὰ μικρὸν αὐτοὺς χειροήθεις τῇ ὕβρει παρασκευάζοντες. οἶδα δ' ἐγὼ καὶ ῥήτορα τῶν καρχάρων [y])

εὖ ποιήσειν divisim B. 1. et εὐποιήσειν conjunctim A. 1. 2. t) μάλιστα] καὶ μάλιστα 3011. u) ὅ γε] Ita M. et Gorl. Vulgo desideratur γε. x) τῷ τοῦ Θεσμοπόλιδος] Ita M. et Gorl. In Edd. omnibus deest τῷ. y) καρχάρων] „Καρχάρων (majori initiali) omnes Edd. καρχάρων *Palm.* litera minore."

me mereri, si caniculam, de qua tantum laborem, suavissimamque mihi servaveris. Pollicetur Thesmopolis simpliciter ita et tantum non cum lacrimis petenti. Res autem ridicula omnino, canicula de veste sub ipsam barbam prospiciens, parva, et saepe ipsum permingens, (etiamsi illud quidem non addidit Thesmopolis) et minuta voce ganniens, (tales enim sunt Melitenses illae caniculae) et mentum philosophi circumlambens, inprimis si quid pridiani juris in illo haereret. Et cinaedus, adsessor, qui alioqui non indocta dicta in caeteros jacere in convivio solet, cum in Thesmopolin laxaret dicacitatem, de Thesmopolide, inquit, hoc solum habeo, quod dicam, illum pro Stoico jam Cynicum nobis factum. Caniculam igitur etiam peperisse in pallio Thesmopolidis audivi. Sic ad delicias, vel ad contumeliam potius, abutuntur suis familiaribus, quos paullatim mansuetos et patientes injuriae faciunt. Novi ego etiam rhetora quendam de asperis illis

ἐπὶ τῷ δείπνῳ [z]) κελευσθέντα, μελετήσαντα, μὰ τὸν Δί', οὐκ p. 694.
ἀπαιδεύτως, ἀλλὰ πάνυ τορῶς [a]), καὶ ξυγκεκροτημένως· ἐπη-
νεῖτο γοῦν μεταξὺ πινόντων, οὐ πρὸς ὕδωρ μεμετρημένον,
ἀλλὰ πρὸς οἶνου ἀμφορέα [b]) λέγων. καὶ τοῦτο ὑποστῆναι [c])
τὸ τόλμημα ἐπὶ διακοσίαις δραχμαῖς ἐλέγετο. ταῦτα μὲν οὖν
ἴσως μέτρια. ἢν δὲ ποιητικὸς αὐτὸς, ἢ συγγραφικὸς ὁ πλού-
σιος ᾖ, παρὰ τὸ δεῖπνον τὰ αὑτοῦ ῥαψῳδῶν, τότε καὶ μάλι-
στα διαῤῥαγῆναι χρὴ, ἐπαινοῦντα καὶ κολακεύοντα [d]), καὶ
τρόπους ἐπαίνων καινοτέρους ἐπινοοῦντα. εἰσὶ δ' οἳ καὶ ἐπὶ
κάλλει θαυμάζεσθαι ἐθέλουσι [e]). καὶ δεῖ Ἀδώνιδας αὐτοὺς,
καὶ Ταλίνθους ἀκούειν, πήχεως ἐνίοτε τὴν ῥῖνα ἔχοντας. σὺ
δ' οὖν ἐὰν [f]) μὴ ἐπαινῇς, ἐς τὰς λιθοτομίας τὰς Διονυσίου
εὐθὺς ἀφίξῃ, ὡς καὶ φθονῶν, καὶ ἐπιβουλεύων αὐτῷ. χρὴ δὲ
καὶ σοφοὺς καὶ ῥήτορας εἶναι αὐτούς· κἂν εἴ τι σολοικίσαν-
τες τύχωσιν, αὐτὸ τὸ [g]) τῆς Ἀττικῆς καὶ τοῦ Ὑμηττοῦ με-
στοὺς δοκεῖν τοὺς λόγους, καὶ νόμον εἶναι τὸ λοιπὸν οὕτω λέ- p. 695.

z) τῷ δείπνῳ] „τὸν δεῖπνον L.“ a) ἀλλὰ πάνυ τορῶς] ἀλλὰ πάνυ μᾶλλον θορῶς 2956. b) ἀμφορέα] „ἀμφορέας W.“ c) ὑποστῆναι] ὑποστῆνε A. 2. ut supra c. 53. δεηθῆνε not. i) d) καὶ κολακεύοντα] „καὶ deest in S. adest in reliquis et in W.“ e) ἐθέλουσι] ἐλπίζουσι 2956. f) ἐὰν] „ἄν M.“ g) τὸ] „τοῦτο margo A. 1. W.“

jussum in coena declamare, non inerudite profecto, sed vehementer et concinne: laudabatur igitur inter pocula, qui non ad aquam demensam diceret, sed ad vini amphoram; dicebatur autem pro ducentis illam rem drachmis ausus esse. *Verum haec quidem fortassis utcunque toleranda.* Si vero dives ipse vel poëticam adfectet laudem vel historicam, qui in convivio sua recitet, tum maxime est, ubi rumpatur aliquis laudando, adulando, modis laudandi novis excogitandis. Sunt vero, qui etiam pulchritudinis nomine admirationi esse postulant, quos Adonidas, vel Hyacinthos audire oportet, cubitalem licet nasum interdum habeant. Tu vero si non laudes, ilicet in Dionysii lautumias venies, utpote qui invideas ipsi et insidieris. Oportet autem doctos esse ipsos et rhetoras, et licet soloecismos committant, Atticae tamen et Hymetti plenos videri illorum sermones, et legem esse in posterum ita dicendi. Quamquam tolerabilia for-

p. 695. 36 γειν. Καίτοι φορητὰ ἴσως τὰ τῶν ἀνδρῶν. αἱ δὲ [h]) οὐκ γυναῖκες (καὶ γὰρ αὖ καὶ τόδε ὑπὸ τῶν γυναικῶν σπουδάζεται, τὸ εἶναί τινας αὐταῖς πεπαιδευμένους, μισθοῦ ὑπατειλεῖς ξυνόντας, καὶ τῷ φορείῳ παρεπομένους [i])) ἓν γάρ τι καὶ τοῦτο τῶν ἄλλων καλλωπισμάτων [k]) αὐταῖς δοκεῖ, ἢν λέγηται, ὡς πεπαιδευμέναι τέ εἰσι, καὶ φιλόσοφοι, καὶ ποιοῦσιν ἔσματα οὐ πολὺ τῆς Σαπφοῦς [l]) ἀποδέοντα· καὶ διὰ δὴ ταῦτα, μεθωτοὺς καὶ αὗται [m]) περιάγονται ῥήτορας, καὶ γραμματικούς, καὶ φιλοσόφους· ἀκροῶνται δ' αὐτῶν πηνίκα (γελοῖον γὰρ καὶ τοῦτο) ἤτοι μεταξὺ κοσμούμεναι [n]), καὶ τὰς κόμας περιπλεκόμεναι [o]), ἢ παρὰ τὸ δεῖπνον· ἄλλοτε γὰρ οὐκ ἄγουσι σχολήν. πολλάκις δὲ καὶ μεταξὺ τοῦ φιλοσόφου τι διεξιόντος, ἡ ἄβρα προσελθοῦσα, ὥρεξε παρὰ τροῦ μοιχοῦ γραμμάτιον [p])

p. 696. οἱ δὲ περὶ σωφροσύνης ἐκεῖνοι λόγοι, ἑστᾶσι περιμένοντες ἕζτ'

h) δὲ] Ita, monente *Seager.* Vol. XI. p. 200. et loci natura clamante, correximus vulgatum δή. Perpetuo autem has particulas a librariis esse confusas constat. i) παρεπομένους] ἑπομένους 2956. παρ' ἑπομένους A. 1. 2. k) καλλωπισμάτων] „Sic recte Edd. Par. Fl. S. B. a. H. Fr. item M. et S. Sola *Junt.* male καλλοπ." l) τῆς Σαπφοῦς] Excidit fortasis τῶν ante τῆς Σ. m) καὶ αὗται] καὶ αὐταὶ conj. *Seager.* l. c. At probam esse vulgatam vix est, quod moneatur. n) κοσμούμεναι] „Sic recte Edd. omnes, *Κομμούμεναι* male Ms. W et B." o) περιπλεκόμεναι] „παραπλεκόμεναι M." Sic et 2956. p) γραμμάτιον] „γραμματεῖον W." Edd. omnes, quas vidi, habent γραμματίον, accentu in alieno loco posito.

te videantur, quae viri faciunt. Mulieres vero, nam has quoque nunc adfectant habere quosdam eruditos, mercede interposita sibi familiares, et lecticam adsectantes, quandoquidem unum hoc inter reliqua ornamenta illis videtur, si dicantur eruditae esse et philosophae; et carmina faciant non multum inferiora Sapphicis: propter haec igitur mulieres ipsae quoque mercenarios circumducunt Rhetores, et Grammaticos, et Philosophos. Audiunt verbo illos interdum, quod ipsum quinque ridiculum, vel dum ornantur, et comas disponi sibi curant, vel in coena adsunt: neque enim aliud ipsis otium suppetit. Saepe vero dum Philosophus aliquid disputat; accedens ancilla a moecho tabellas tradit: at illi de temperantia sermones insistunt, exspectantque, dum illa, moecho postquam rescripse-

ἂν ἐκείνη ἀντιγράψασα τῷ μοιχῷ, ἐπαναδράμῃ πρὸς τὴν ἀκρόα- p. 696.
σιν. Ἐπειδὰν δέ ποτε διὰ μακροῦ τοῦ χρόνου Κρονίων ἢ 37
Παναθηναίων ἐπιστάντων, πέμπηταί τί σοι ἐφεστρίδιον ἄ-
θλιον, ἢ χιτώνιον ὑπόσαθρον, ἐνταῦθα μάλιστα πολλὴν δεῖ
καὶ μεγάλην γενέσθαι τὴν πομπήν. καὶ ὁ μὲν πρῶτος, εὐθὺς
ἔτι σκεπτομένου [q]) παρακούσας τοῦ δεσπότου, προδραμὼν,
καὶ προμηνύσας, ἀπέρχεται, μισθὸν οὐκ ὀλίγον τῆς ἀγγελίας
προλαβών [r]), ἔωθεν δὲ τρισκαίδεκα ἥκουσι κομίζοντες, ἕκα- p. 697.
στος, ὡς πολλὰ εἶπε, καὶ ὡς ὑπέμνησε, καὶ ὡς ἐπιτραπείς,
τὸ κάλλιον ἐπελέξατο, διεξιών· ἅπαντες δ' οὖν ἀπαλλάττονται
λαβόντες, ἔτι καὶ βρενθυόμενοι, ὅτι μὴ πλείω ἔδωκας. Ὁ μὲν 38
γὰρ μισθὸς αὐτὸς, κατὰ δύο ὀβολοὺς, ἢ [s]) τέτταρας· καὶ βα-
ρὺς αἰτῶν σὺ, καὶ ὀχληρὸς δοκεῖς. ἵνα δ' οὖν λάβῃς, κολα-
κευτέος μὲν αὐτὸς, καὶ ἱκετευτέος· θεραπευτέος δὲ καὶ ὁ οἰκο-
νόμος. οὗτος μὲν καὶ ἄλλος θεραπείας τρόπος [t]). οὐκ ἀμελη-
τέος δὲ οὐδ' ὁ ξύμβουλος [u]) καὶ φίλος. καὶ τὸ ληφθὲν, ἤδη [x])

q) ἔτι σκεπτομένου] „Sic L. et O. ἐπισκηπτομένου P. ἐ-
πισκεπτομένου Edd. omnes." r) προλαβών] Ita 2956. quod
recte probavit *Bel.* et recepit *Schm.* pro vulg. προσλαβών. s)
ἢ] „Sic recte P. et L. καὶ Edd." t) ἄλλος — τρόπος]
„ἄλλον τρόπον margo A. 1. W." u) ξύμβουλος] „ξύμβο-
λος male S. Ceterae recte ut edidimus." x) ἤδη] „ὁ ἤδη
Ex. Fl."

rit, ad auditionem redeat. Cum vero longo post tempore aliquando Saturnalibus instantibus vel Panathenaicis, mittitur tibi amiculum miserum aut tunica fere putris, tunc maxime multam institui magnamque pompam oportet. Et primus quidem, qui deliberante domino illud sublegit, praecurrens et indicans, non parvo ablato nuntii praemio, redit. Mane vero tredecim veniunt ferentes *munus*, quorum unusquisque, ut multa dixerit, ut monuerit, ut dato sibi negotio pulcherrimum elegerit, commemorat. Omnes igitur cum munusculo abeunt: insuper cum fastidio quodam murmurant, quod plura non dederis. Merces ipsa *minutatim tibi solvitur*, obolis binis aut quaternis: si petas, gravis videris ac molestus. Ut igitur accipias, adulandum primo ipsi et supplicandum: colendus autem etiam est dispensator, quod aliud culturae genus est; nec vero negligendus consiliarius et amicus. Por-

p. 697. προωφείλετο ἱματιοκαπήλῳ, ἢ ἰατρῷ, ἢ σκυτοτόμῳ τινί. ἄδω-
p. 698. 39 ρα [y]) οὖν σοι τὰ δῶρα, καὶ ἀνόνητα. Πολὺς δὲ ὁ φθόνος, καί που καὶ διαβολή τις ῥῆμα ὑπεξανίσταται [z]), πρὸς ἄνδρα ἤδη τοὺς κατὰ σοῦ λόγους ἡδέως ἐνδεχόμενον· ὁρᾷ γὰρ ἤδη σὲ μὲν ὑπὸ τῶν συνεχῶν πόνων ἐκτετρυχωμένον, καὶ πρὸς τὴν θεραπείαν σκάζοντα, καὶ ἀπηυδηκότα, τὴν ποδάγραν δὲ ὑπανιοῦσαν. ὅλως γὰρ ὅσον περ [a]) ἦν νοστιμώτατον ἐν σοὶ, ἀπαν-
p. 699. θισάμενος, καὶ τὸ ἐγκαρπότατον τῆς ἡλικίας, καὶ τὸ ἀκμαιότατον τοῦ σώματος ἐπιτρίψας [b]), καὶ ῥάκος σε πολυσχιδὲς ἐργασάμενος, ἤδη περιβλέπει, σὲ μὲν οἷ τῆς κόπρου ἀποῤῥίψῃ [c]) φέρων, ἄλλον δὲ ὅπως τῶν δυναμένων τοὺς πόνους καρτερεῖν προςλήψεται. καὶ ἤτοι μειράκιον αὐτοῦ ὅτι ἐπείρασας τότε [d]), ἢ τῆς γυναικὸς ἄβραν παρθένον γέρων ἀνὴρ διέφθειρας [e]),

y) ἄδωρα] „Sic recte *Coll.* et *Gron.* Edd. omnes male ἄωρα.“ E recentioribus *Gailius* retinuit ἄωρα. z) ὑπεξανίσταται] ἐξανίσταται 2956. a) ὅσον περ] Ita 2956. probante *Belino*, quem secutus est *Schm.* Vulgo erat ὅπερ. b) ἐπιτρίψας] ἐπιστρέψας 2956. c) ἀποῤῥίψῃ] „ἀποῤῥίψει margo A. 1. W.“ Sic et 2956. quod celerius justo amplexi sunt *Belin.* et *Schm.* Correctio est Grammatici, vocem vulgatam ad sequentis προςλήψεται formam exigentis. Cf. infra c. 41. ζητοῦσιν ὅπως ἄρδην ἀπολέσωσι, e. a. l. d) τότε] „ποτε] Conjecit *Jens.* confirmat Ms. L. τότε Edd. omnes male.“ Vid. Adnot. e) διαφθείρεις] „Sic W. recte, ait *Solanus*. διαφθείρας Edd. male. διέφθειρας correctum in *Ald.*“ Scilicet secunda *Aldina*: nam prior habet διαφθείρας.

ro quod accipis, jam debebatur vestiario, aut medico, aut sutori cuidam. Munera igitur illa non munera, et nullius utilitatis. Inter haec forte etiam calumnia quaedam paullatim contra te insurgit apud virum, sermones, qui contra te habentur, libenter jam excipientem. Videt enim te jam perpetuis laboribus detritum, et ad officia claudicantem, et defectum viribus, subeuntemque paullatim podagram. Omnino enim postquam florem aetatis valetudinisque tuae praecerpsit, postquam fertilissimam vitae tuae partem, et summum vigorem corporis contrivit, et pannum te undique fissum concinnavit, jam circumspicit, te quidem in quod sterquilinium abjiciat, alium vero, qui labores sustinere possit, ut adsumat. Tum igitur vel tentasse puerum, vel ancillam virginem dominae imminuisse, homo senex, vel quiddam aliud huic simile incusatus, no-

ἢ ἄλλο τι [f]) τοιοῦτον ἐπικληθεὶς [g]), νύκτωρ ἐγκεκαλυμμένος, p. 700.
ἐπὶ τράχηλον ὠσθεὶς, ἐξελήλυθας ἔρημος ἁπάντων, καὶ ἄπορος, τὴν βελτίστην ποδάγραν αὐτῷ γήρᾳ παραλαβὼν, καὶ ἃ μὲν τέως ἤδεις, ἀπομαθὼν ἐν τοσούτῳ χρόνῳ· θυλάκου δὲ μείζω τὴν γαστέρα ἐργασάμενος, ἀπλήρωτόν τι, καὶ ἀπαραίτητον κακόν. καὶ γὰρ ὁ λαιμὸς ἀπαιτεῖ ἐκ τοῦ ἔθους [h])· καὶ ἀπομανθάνων αὐτὰ, ἀγανακτεῖ. Καί σε οὐκ ἄν τις ἄλλος δέ- 40
ξαιτο ἔξωρον ἤδη γεγονότα, καὶ τοῖς γεγηρακόσιν ἵπποις ἐοικότα, ὧν οὐδὲ τὸ δέρμα ὁμοίως χρήσιμον· ἄλλως τε, καὶ ἡ ἐκ τοῦ ἀπωσθῆναι διαβολὴ πρὸς τὸ μεῖζον εἰκαζομένη, μοιχὸν, ἢ φαρμακέα σε, ἤ τι τοιοῦτον ἄλλο δοκεῖν ποιεῖ. ὁ μὲν γὰρ κατήγορος, καὶ σιωπῶν ἀξιόπιστος· σὺ δ' Ἕλλην, καὶ ῥᾴδιος τὸν τρόπον, καὶ πρὸς πᾶσαν ἀδικίαν εὔκολος· τοιούτους γὰρ ἅπαντας ἡμᾶς [i]) εἶναι οἴονται· καὶ μάλα εἰκότως· δοκῶ γάρ μοι καὶ τῆς τοιαύτης δόξης αὐτῶν, ἣν ἔχουσι περὶ ἡμῶν [k]), κατανενοηκέναι τὴν αἰτίαν. πολλοὶ γὰρ οἱ [l]) ἐς τὰς οἰκίας

Sed διαφθείρεις 2956. f) ἄλλο τι] „ἄλλό τι Edd.“ g) ἐπικληθεὶς] „ἐπεγκληθεὶς margo A. 1. W.“ Cf. de hoc non frequentissimo verbi ἐπικαλεῖν usu Nigr. c. 5. in. h) ἐκ τοῦ ἔθους] An scripsit τὰ ἐκ τ. ἔθ.; i) ἡμᾶς] „ὑμᾶς S. male. At prius recte reliquae, et W.“ k) ἡμῶν] „ὑμῶν male S. Vulgatam nostram exhibent J. Par. Fl. etc. et W.“ l) οἱ] „deest in W.“

ctu, capite obvoluto, praeceps ejiceris domo, relictus ab omnibus, inops, cum senectute podagram etiam optimam nactus; oblitus hoc tanto tempore interjecto eorum, quae ante sciebas, ventre auctus majore, quam culeus est, malo quod nec explere possis, nec deprecari. Etenim et gula poscit te ex consuetudine, et cum indignatione et querela dediscit. Nec te facile alius quis recipiat exoletum jam et equis vetulis similem, quorum neque pellis aeque utilis. Alioquin etiam calumnia e tua expulsione orta, et majus quid suspicata, ut moechus, vel veneficus, vel horum simile aliquid videaris, efficit. Tuus enim accusator tacens etiam fide dignus: tu vero Graeculus et levis ingenii, et ad scelus omne facilis. Tales enim universos nos arbitrantur, nec injuria. Videor enim mihi etiam talis illorum opinionis, quam de nobis habent, caussam intellexisse. Multi enim in domos ingressi, quod ni-

p. 700. παρελθόντες, ὑπὲρ τοῦ μηδὲν ἄλλο χρήσιμον εἰδέναι, μαντείας [m]) καὶ φαρμακείας ὑπίσχοντο, καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρω-
p. 701. τικοῖς [n]), καὶ ἐπαγωγὰς [o]) τοῖς ἐχθροῖς· καὶ ταῦτα, πεπαιδεῦσθαι λέγοντες, καὶ τρίβωνας ἀμπεχόμενοι, καὶ πώγωνας οὐκ εὐκαταφρονήτους [p]) καθειμένοι. εἰκότως οὖν τὴν ὁμοίαν περὶ πάντων ὑπόνοιαν ἔχουσιν, οὓς ἀρίστους ὤοντο, τοιούτους ὁρῶντες, καὶ μάλιστα ἐπιτηροῦντες αὐτῶν τὴν ἐν τοῖς δείπνοις, καὶ τῇ ἄλλῃ ξυνουσίᾳ κολακείαν, καὶ τὴν πρὸς
41 τὸ κέρδος δουλοπρέπειαν. Ἀποσεισάμενοι δὲ, αὐτοὺς μισοῦσι, καὶ μάλα εἰκότως· καὶ ἐξ ἅπαντος ζητοῦσιν ὅπως ἄρδην ἀπολέσωσιν, ἣν δύνωνται. λογίζονται γὰρ ὡς ἐξαγορεύσουσιν αὐτῶν τὰ πολλὰ ἐκεῖνα τῆς φύσεως ἀπόῤῥητα, ὡς ἅπαντα εἰδότες ἀκριβῶς, καὶ γυμνοὺς αὐτοὺς ἐπαπτευκότες [q]). τοῦτο τοίνυν ἀποπνίγει αὐτούς· ἅπαντες γὰρ ἀκριβῶς ὅμοιοί εἰσι τοῖς καλλίστοις τούτοις βιβλίοις, ὧν χρυσοῖ μὲν οἱ

m) μαντείας] μαγείας conj. *Valcken.* Animadvv. ad *Ammian.* p. 223. et *Wyttenb.* Epist. Crit. p. 45. ille et μαγγανείας commendat. n) τοῖς ἐρωτικοῖς] τῆς ἐρωτικῆς 2956. vitiose. o) ἐπαγωγὰς] „Sic J. Fl. *Ald.* (?) Fr. A. et W. ἀπαγωγὰς B. 2. (et 1.) H. S. Par. *Ald.* (1. et 2.) ἐπαγωγὰς margo." p) εὐκαταφρονήτους] „εὐκαταφρονήτως P." q) ἐπαπτευκότες] „ἐποπτ. J. ceterae recte ἐπωπτ. item M." Modo ὡς ἂν ἅπαντα εἰδότες mallet *Belinus* ad exemplum Cod. 2956. Verum non opus est tali emendatione.

hil aliud utile scirent, vaticinia et veneficia polliciti sunt, et gratiam ab amasiis, et malorum in hostium capita aversiones: idque cum facerent, se eruditos dicebant, et pallia induti erant, et barbas submittebant minime contemnendas. Non absurde ergo similia de omnibus suspicantur, cum tales esse videant, quos putabant praestantissimos, observentque eorum in coenis et reliqua consuetudine adulationem, et quam servilem lucri causa personam susciplant. Quos vero ejecerunt, illos etiam, ut valde consentaneum est, odio habent, et undique quaerunt funditus, si queant, perdere. Etenim arbitrantur, illos enuntiaturos esse multa illa in natura ipsorum *ac moribus* secreta, ut qui noverint accurate omnia, et nudos ipsos inspexerint. Hoc igitur est, quod illos angit. Omnes enim accurate similes sunt pulcherrimis illis libris, quorum aurei umbi-

ὀμφαλοὶ, πορφυρᾶ [r]) δ' ἔκτοσθεν ἡ διφθέρα· τὰ δ' ἔνδον, p. 701.
ἢ Θυέστης ἐστὶ τῶν τέκνων ἑστιώμενος, ἢ Οἰδίπους τῇ μητρὶ
ξυνών, ἢ Τηρεὺς δύο ἀδελφὰς ἅμα ὀπυίων [s]). τοιοῦτοι καὶ
αὐτοί εἰσι, λαμπροὶ, καὶ περίβλεπτοι, ἔνδον δ' ὑπὸ τῇ πορ-
φύρᾳ, πολλὴν τὴν τραγῳδίαν σκέποντες. ἕκαστον γοῦν αὐτῶν
ἢν ἐξειλήσῃς, δρᾶμα οὐ μικρὸν εὑρήσεις Εὐριπίδου τινὸς, ἢ p. 702.
Σοφοκλέους· τὰ δ' ἔξω, πορφύρα εὐανθὴς [t]), καὶ χρυσοῦς
ὁ ὀμφαλός. ταῦτ' οὖν ξυνεπιστάμενοι αὐτοῖς, μισοῦσι, καὶ
ἐπιβουλεύουσιν, εἴ τις ἀποστὰς, ἀκριβῶς κατανενοηκὼς αὐ-
τοὺς ἐκτραγῳδήσει, καὶ πρὸς πολλοὺς ἐρεῖ. Βούλομαι δ' ὅ- 42
μως [u]) ἔγωγε, ὥσπερ ὁ Κέβης ἐκεῖνος, εἰκόνα τινὰ τοῦ τοιού-
του σοὶ βίου [x]) γράψαι, ὅπως ἐς αὐτὴν [y]) ἀποβλέπων, εἰ-
δῇς, εἴ σοι παριτητέον [z]) ἐστὶν ἐς αὐτήν. ἡδέως μὲν οὖν
Ἀπελλοῦ [a]) τινος, ἢ Παῤῥασίου, ἢ Ἀετίωνος [b]), ἢ καὶ Εὐ-

r) πορφυρᾶ] „πορφυρᾷ] Constans lectio.“ Nihilominus hoc inveteratum vitium correxi. Vid. ad Char. c. 14. s) ὀπυίων] „W. ὀπύων Edd.“ t) εὐανθὴς] „εὐανθὴς male S. εὐαιθὴς pejus A.“ u) ὅμως] ὁμοίως conj. *J. Seager* Vol. XI. p. 200. non male. At non erat, cur a communi omnium librorum lectione recederem. x) σοὶ βίου] „βίου σοι W. σοὶ L. σοῦ Edd.“ y) αὐτὴν] „ταύτην W. Sic et 2956. z) παριτητέον] „προσιτητέον margo A. 1. W. προσιτέον A. et P. παραιτέον M. Sed emendatum est postea. In vulgata consentiunt Edd.“ a) Ἀπελλοῦ] Ἀπολλοῦ *Reitz.* errore operarum, quem emendarunt recentt. b) Ἀετίωνος] „deest in W.“

lici, purpureique coloris membrana exterior: intus autem vel Thyestes est liberos suos epulatus, aut Oedipus cum matre concumbens, aut duas simul sorores Tereus subigens. Tales et hi sunt, splendidi et conspicui, intus vero sub purpura tragoediam multam tegentes. Si enim unumquemque eorum evolves, actum invenies haud parvum, Euripidis alicujus aut Sophoclis *ingenio dignum:* extra autem sunt purpura florida, et umbilicus aureus. Horum ergo sibi conscii odio habent et struunt insidias, si quis ab illis sejunctus, qui accurate ipsos norit, tragoediam ipsos faciat, et in vulgus de ipsis narret. Volo tamen ego, ut Cebes ille, imaginem tibi quandam talis vitae depingere, ut illa perspecta constituas, utrum in eam tibi ingrediendum sit. Libenter itaque Apellem quendam aut Parrhasium, aut Aëtionem, aut Euphranorem etiam ad

p. 702. φράνορος ἂν ἐδεήθην ἐπὶ τὴν γραφήν. ἐπεὶ δὲ ἄπορον νῦν εὑρεῖν τινα οὕτω γενναῖον, καὶ ἀκριβῆ τὴν τέχνην, ψιλὴν ὡς οἷόν τέ σοι ἐπιδείξω τὴν εἰκόνα. καὶ δὴ [c]) γεγράφθω προπύλαια μὲν ὑψηλά, καὶ ἐπίχρυσα, καὶ μὴ κάτω ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἀλλ' ἄνω τῆς γῆς, ἐπὶ λόφου κείμενα, καὶ ἡ ἄνοδος ἐπιπολὺ καὶ ἀνάντης, καὶ ὄλισθον ἔχουσα, ὡς πολλάκις ἤδη πρὸς τῷ ἄκρῳ ἔσεσθαι ἐλπίσαντας, ἐκτραχηλισθῆναι, διαμαρτόντος τοῦ ποδός· ἔνδον δὲ, ὁ Πλοῦτος αὐτὸς καθήσθω, χρυσοῦς ὅλος [d]), ὡς δοκεῖ, πάνυ εὔμορφος, καὶ ἐπέραστος· ὁ δ' ἐραστὴς μόγις
p. 703. ἀνελθὼν, καὶ πλησιάσας τῇ θύρᾳ, τεθηπέτω, ἀφορῶν ἐς τὸ χρυσίον. παραλαβοῦσα δὲ αὐτὸν ἡ Ἐλπὶς, εὐπρόσωπος καὶ αὐτὴ, καὶ ποικίλα ἀμπεχομένη ἐσαγέτω, σφόδρα ἐκπεπληγμένον τῇ εἰσόδῳ. τοὐντεῦθεν δὲ, ἡ μὲν Ἐλπὶς ἀεὶ προηγείσθω [e]). διαδεξάμεναι δ' αὐτὸν ἄλλαι γυναῖκες, Ἀπάτη, καὶ Δουλεία, παραδότωσαν τῷ Πόνῳ. ὁ δὲ, πολλὰ τὸν ἄθλιον καταγυμνάσας, τελευτῶν [f]), ἐγχειρισάτω [g]) αὐτὸν τῷ Γήρᾳ ἤδη ὑπονοσοῦντα,

c) δὴ] „Hanc voculam adesse in S. M. H. Fl. notat *Solanus*, quare, nescio: nam adest etiam in reliquis Edd." d) ὅλος] „ὅλως P. L. A. Sed prius illud Edd. constanter servant." e) προηγείσθω] „Sic Edd. et M. προηγήσθω B. 2." Item B. 1. f) τελευτῶν] Sic *Wolf.*, ceterae omnes τελευτῶν, sed τελευταῖον 2956., quod praefert *Belinus*, imperite. Cf. Hermot. c. 46. et 67., quibus tamen et ipsis locis τελευτῶν vulgatum est. g) ἐγχειρισάτω] „Sic recte M. Edd. ἐγχειρισάσθω."

picturam adhiberem. Quandoquidem vero fieri non potest, ut nunc inveniatur aliquis eo vel ingenio, vel artis praestantia; tenuem tibi, quantum a me potest, imaginem ostendam. Pingatur itaque vestibulum altum, inauratum, nec infra in solo, sed supra terram in colle situm: adscensus longus (*valde*) sit et arduus, lubricusque, ut saepe, qui in summo se jam sperarent esse, vestigio fallente evertantur. Intra vero Plutus sedeat ipse, aurea specie totus, formosus idem atque amabilis. Amator autem, qui aegre adscendit, et ad januam accessit, obstupescat oculis in aurum directis. Adsumtum vero Spes, formosa et ipsa, et pictam vestem induta introducat, valde in ingressu perculsum. Inde vero Spes quidem praecedat semper: excipientes autem illum mulieres aliae, Fraus, et Servitus, tradant Labori. At hic postquam multum exercuit miserum,

καὶ τετραμμένον τὴν χρόαν h)· ὑστάτη δὲ ἡ Τβρις i) ἐπιλαβο- p. 703.
μένη, συρέτω πρὸς τὴν Ἀπόγνωσιν· ἡ δ' Ἐλπὶς, τὸ ἀπὸ τούτου, ἀφανὴς ἀποπτάσθω k), καὶ μηκέτι καθ' οὓς εἰςῆλθε τοὺς χρυσοῦς l) θυρῶνας, ἔκ τινος δ' ἀποστρόφου καὶ λελη-θυίας m) ἐξόδου ἐξωθείσθω, γυμνὸς, προγάστωρ, ὠχρὸς, γέρων, τῇ ἑτέρᾳ n) μὲν τὴν αἰδῶ o) σκέπων, τῇ δεξιᾷ δὲ αὐτὸς ἑαυ-τὸν ἄγχων· ἀπαντάτω δ' ἐξιόντι ἡ Μετάνοια δακρύουσα ἐς οὐδὲν ὄφελος, καὶ τὸν ἆθλιον ἐπαπολλύουσα. τοῦτο μὲν ἔστω τὸ τέλος τῆς γραφῆς. σὺ δ' οὖν, ὦ ἄριστε Τιμόκλεις, αὐτὸς ἤδη ἀκριβῶς ἐπισκοπῶν ἕκαστα, ἐννόησον εἴ σοι καλῶς ἔχει, p. 704.
προελθόντα εἰς τὴν εἰκόνα κατὰ ταύτας τὰς θύρας, ἐκείνην τὴν p) ἔμπαλιν αἰσχρῶς οὕτως ἐκπεσεῖν. ὅ, τι δ' ἂν πράττῃς,

h) τετραμμένον τὴν χρόαν] „τετριμένον τὴν (τὸν) χρῶτα Ms. Gr. G." i) ἡ Τβρις] „Deerat articulus in J. aderat in ceteris et in M. et S." Deest etiam in A. 2. k) ἀποπτάσθω] „ἀποπτέσθω W. et Fl. Vulgatam retinent H. et reliquae." l) χρυσοῦς] χρυσοὺς *Wolf.* invito haud dubie editore. m) λελη θυίας] „Ita ex M. et S. rescripsi. Nam λελη θείας ceterae Edd. omnes male." n) ἑτέρᾳ] „ἑταίρᾳ male J. sola. Ceterae omnes recte ἑτέρᾳ cum Ms. M." ἑταί-ρᾳ A. 2. o) αἰδῶ] Ita B. 1. A. 1. 2. et *Wolf.*, quemadmodum et alibi hunc ipsum Casum vulgo in hisce libris scriptum reperimus, ut supra c. 11. Amor. c. 13. Rhet. Praec. c. 15. Fugit. 12. *Reitzius* vero, et qui ejus vestigia secuti sunt, *Bip.* et *Schm.*, nesciō, quare, ediderunt Αἴδω. Omnino consulendus *Schweigh.* ad *Herodot.* VII, 69. Tom. VI. p. 334. p) ἐκείνην τὴν] „ἐκείνης τῆς B. Nihil a vulgata abeunt reliquae, et M."

commendet eum Senectuti, jam aliquantum aegrotantem et colorem vertentem: ultima vero Contumelia comprehensum abducat ad Desperationem. Spes ab hoc inde loco avolet, nec conspiciatur amplius: ipse vero non jam per aureum, qua ingressus fuerat, vestibulum, sed per aversum quendam et latentem exitum nudus extrudatur, ventre prominulo, pallidus, senex, altera manu pudenda tegens, altera autem suum ipse collum angens. Occurrat exeunti Poenitentia nequidquam plorans, et magis perdens perditum. Hic quidem picturae finis erit. At tu, Timocles optime, ipse jam diligenter inspiciens singula, cogita, an bonum tibi putes, ingressum te in vitam depictam per illas portas, altera illa januaturpiter adeo elabi. Quidquid autem

p. 704. Plat. de Rep. X, 520. C. μέμνησο τοῦ σοφοῦ λέγοντος, Ὡς θεὸς ἀναίτιος, αἰτία δὲ ἑλομένου.

feceris, sapientis viri memento, qui, innocens, inquit, Deus est, culpa vero eligentis.

ΑΠΟΛΟΓΙΑ

p. 704.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΜΙΣΘΩΙ ΣΥΝΟΝΤΩΝ.

Argum. Quem *Lucianus* conscripserat libellum de iis, qui mercede conducti in ditiorum domibus viverent, ejus principia et praecepta contenderunt nonnulli pugnare cum instituta ipsius auctoris vita, qui aliquanto post ipse aetate provectior munus publicum, idque admodum quaestuosum, ab Imperatore Romano accepisset, atque adeo jam ipse quoque operam suam ac libertatem pro mercede quadam potentiori domino locasset. Quod quidem inconstantiae crimen diluit auctor hacce Apologia ostendens, multum inter se differre vitae rationem ab ipso initam, quae publicae saluti sit dicata, et illam, quam in libro modo dicto notaverit et deriserit, privatis illam usibus et commodis venditam. Omnino autem neminem, ac ne summum quidem civitatis principem, sine mercede quidquam facere in publicam utilitatem: quapropter nec ignominiosi quidquam per se huic rationi inesse videri.

Πάλαι σκοπῶ πρὸς ἐμαυτὸν, ὦ καλὲ Σαβῖνε, ἅ τινά σοι εἰ- 1
κὸς ἐπελθεῖν εἰπεῖν [a]), ἀναγνόντι ἡμῶν τὸ περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ
συνόντων βιβλίον. ὅτι μὲν γὰρ οὐκ ἀγελαστὶ [b]) διεξῄεις αὐτὸ,

a) ἐπελθεῖν εἰπεῖν] Ita Fl. et cod. 2954. Vulg. ἐπελθεῖν ἦν εἰπεῖν, pro quo W. ἐπ. ἢ εἰπ., quod *Reitzius* amplexus, recentt. quoque secum abstraxit. b) ἀγελαστὶ] „ἀγελασθὶ Par. ἀγελασθεὶ pejus H. B. 2. (et 1.) A. 1. (et 2.) Fl. Sed ἀγελαστὶ recte L. margo A. 1. W. B. 1. (?) et J.“

DEFENSIO
EORUM QUI MERCEDE CONDUCTI IN POTENTIORUM CONVICTU SUNT.

Olim apud me considero, probabiliter credam, legenpulcher Sabine, quid in ti nostrum de mercenariis mentem tibi venisse dicere familiaribus libellum. Nam

p. 705. καὶ πάνυ μοι πρόδηλον. ἃ δὲ μεταξὺ καὶ ἐπὶ [c]) πᾶσιν ὑπὸ σοῦ ἐλέγετο, ταῦτα νῦν ἐφαρμόττειν ζητῶ τοῖς ἀνεγνωσμένοις [d]). εἰ τοίνυν μὴ κακὸς ἐγὼ [e]) μαντικήν, δοκῶ μοι ἀκούειν σου λέγοντος, Εἶτά τις αὐτὸς ταῦτα γεγραφὼς [f]), καὶ κατηγορίαν οὕτω δεινὴν κατὰ τοῦ τοιούτου βίου διεξελθών, ἔπειτα πάντων ἐκλαθόμενος, ὀστράκου, φασὶ [g]), μεταπεσόντος, ἑκὼν ἑαυτὸν φέρων ἐς δουλείαν οὕτω περιφανῆ καὶ περίβλεπτον ἐνέσεικε [h]); πόσοι Μῖδαι, καὶ Κροῖσοι, καὶ Πακτωλοὶ ὅλοι μετέπεισαν αὐτὸν ἀφεῖναι μὲν τὴν ἐκ παίδων φίλην καὶ σύντροφον ἐλευθερίαν, πρὸς αὐτῷ δὲ ἤδη τῷ Αἰακῷ γενόμενον, καὶ μονονουχὶ τὸν ἕτερον πόδα ἐν τῷ πορθμείῳ ἔχοντα, παρέχειν ἑαυτὸν ἕλκεσθαι καὶ φέρεσθαι [i]), παθάπερ ὑπὸ κλοιῷ τινι

c) καὶ ἐπὶ] desunt in 3011. d) ἀνεγνωσμένοις] „Constans Codd. et Edd. lectio.“ e) κακὸς ἐγὼ] „Sic dedi ex L. W. P. J. et marg. A. 1. W. κακῶς ἐγὼ Par. Ald. (1.) Fr. Fl. B. 2. (et 1.) H. κακῶς ἔχω S. etc.“ Receptum κακὸς ἐγὼ A. 2. exhibet. f) εἶτά τις αὐτὸς ταῦτα γεγραφὼς] εἶτα τίς οὗτος; αὐτὸς ὁ τ. γεγρ. 2954. probante *Belino*. Vulgata omnes Edd. tuentur, praeterquam quod pro εἶτά τις in B. 1. legitur εἶτα τίς, accentu mutato. g) φασὶ] „Ex P. φησὶ Edd. et M.“ Voluit igitur *Reitz.* φασὶ, neque, ut vere edidit, φησὶ. Recentt. textum, non mentem, *Reitzii* secuti, dederunt φησὶ, quod *Goellerus* ad *Dionys.* de Comp. Verb. p. 132. in φασὶ mutari vult, *Courierius* vero ad Luc. Asin. p. 230. retineri. Nos non dubitavimus ex P. scribere φασὶ, praesertim quum etiam A. 2. hanc lectionem suppeditet. h) ἐνσέσεικε] „ἐνῆκε] ἐνσέσεικε W. et Fl. Vulgatam servant reliquae et P. ἐνσήσεικε L.“ ἐνσέσεικε 2954. 2957. 3011. quod *Belino* probatum et *Schmiedero* receptum, nec nos repudiandum putavimus. i) φέρεσθαι] „σύρεσθαι W. L. Vulga-

id quidem omnino certum habeo, non sine risu te illum percurrisse. Quae vero interjecto tempore, et post omnia a te dicta sint, ea nunc componere his, quae legisti, studeo. Nisi igitur male ego vaticinari didici, videor mihi audire te dicentem ista: Et est, qui postquam scripsit ipse talia, et gravem adeo accusationem contra hoc vitae genus explicavit, repente omnium oblitus, cadente, ut ajunt, aliter calculo, sua se sponte in manifestam adeo conspicuamque servitutem demiserit? Quot hunc Midae et Croesi et Pactoli integri in sententiam aliam traduxere, ut relicta amica illa a teneris inde, et cui innutritus est, libertate, cum jam prope ipsum est Aeacum, et tantum non alterum pedem in cymba *Charontis* habet, praeberet se trahendum

χρυσῷ τὸν αὐχένα δεθέντα, οἷά ἐστι τῶν τρυφώντων πλουσίων τὰ σφιγγία, καὶ τὰ κουράλια [k]); πολλὴ γοῦν ἡ διαφωνία τοῦ νῦν βίου [l]) πρὸς τὸ σύγγραμμα, καὶ τὸ ἄνω τοῦ ποταμοῦ [m]) χωρεῖν, καὶ ἀνεστράφθαι τὰ πάντα, καὶ παλινῳδεῖν [n]) πρὸς τὸ χεῖρον, τοῦτ' ἂν εἴη, οὐχ ὑπὲρ Ἑλένης, μὰ Δί', οὐδ' ὑπὲρ τῶν ἐπ' Ἰλίῳ γενομένων, ἀλλ' ἔργῳ ἀνατρεπομένων τῶν λόγων, καλῶς πρότερον εἰρῆσθαι δοκούντων. Ταῦτα μὲν πρὸς ἑαυτὸν [o]), ὡς τὸ εἰκὸς, λέλεκταί σοι· ἐπάξεις δὲ ἴσως καὶ πρὸς αὐτὸν ἐμὲ ξυμβούλην τινα τοιαύτην, οὐκ ἄκαιρον, ἀλλὰ φιλικὴν, καὶ οἵῳ σοι χρηστῷ καὶ φιλοσόφῳ ἀνδρὶ πρέπουσαν. ἦν μὲν οὖν κατ' ἀξίαν ὑποθῇς [p]) τὸ σὸν πρόσωπον ὑποκρίνωμαι [q]), εὖ ἂν ἡμῖν ἔχοι [r]), καὶ τῷ Λογίῳ θύσομεν· εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ σὺ προσθήσεις τὰ ἐνδέοντα. ὥρα τοίνυν μετασκευάσαντας ἡμᾶς τὴν σκηνὴν, ἐμὲ μὲν σιωπᾷν, καὶ ἀνέχεσθαι τεμνόμενον,

p. 705. p. 706. p. 707. p. 708. 2 p. 709.

tam servant Edd." *Σύρεσθαι* habent et 2954. 3011. et hinc *Schmieder.* k) *κουράλια*] *κορράλλια* W. 2954. 3011. non minus corrupte, quam quod vulgatur. Conjecturas varias, a VV. DD. prolatas, vid. in Adnot. l) *βίου*] „deest in W. male." m) *τοῦ ποταμοῦ*] „*τοὺς ποταμοὺς* L." Sic et 2954. *Bel. Schm.* neque aliter voluerat *Gesner.* At vid. Adnot. n) *παλινῳδεῖν*] „Sic recte Edd. et W. *παλινοδεῖν* male *Coll.*" o) *ἑαυτὸν*] „*σαυτὸν* L." p) *ὑποδῇς*] „Sic L. et marg A. 1. W. melius quam vulgatum *ὑποδύσεσθαι*, quod in omnibus Edd. erat." *Ὑποδύσεσθαι* etiam 3011. vitiose, ut ait *Belin.* q) *ὑποκρίνωμαι*] „Const. et Vo. *δύναμαι*, notat *Solanus.* Sed nihil a vulgata abire Edd. et M." r) *ἔχοι*] „Sic dedi ex W. et L. *ἔχῃ* Edd.

agendumque tanquam aureo circa cervices collari devinctum, quales sunt delicatorum divitum simiolae et parvi sciuri? Multum ergo haec vita et illa scriptio discrepant, et hoc sane fuerit illud, quod ajunt, *contra flumen retro ire, et inversa omnia, et in pejus recantare,* non de Helena per Jovem, aut his, quae ad Ilium gesta sunt, sed cum opere et factis retractantur, quae bene antea dicta videbantur. Haec quidem ad te ipsum, ut consentaneum, a te dicta sunt. Subjicies autem forte ad me ipsum etiam consilium quoddam ejusmodi non intempestivum, sed amicum, teque virum bonum et sapientem decens. Si igitur pro dignitate sumtam personam tuam egero, bene res habet, et Eloquenti Deo sacrificabimus: sin minus, at tu, quae desunt, adjicies. Tempus igitur est, conversa scena me silentio

p. 709. καὶ καιόμενον, εἰ δέοι [s]), ἐπὶ σωτηρίᾳ, σὲ δὲ ἐπιπάττειν τῶν φαρμάκων, καὶ τὴν σμίλην ἅμα πρόχειρον ἔχοντα, καὶ τὸ καυτήριον διάπυρον· καὶ δὴ παραλαβὼν τὴν ῥήτραν, σὺ ταῦτα
3 πρὸς μὲ ὁ Σαβῖνος ἤδη λέγεις. Πάλαι μέν, ὦ φιλότης, ὡς [t]) εἰκὸς, ηὐδοκίμηταί [u]) σοι τουτὶ τὸ σύγγραμμα, καὶ ἐν πολλῷ πλήθει δειχθὲν, ὡς οἱ τότε ἀκροασάμενοι διηγοῦντο, καὶ ἰδίᾳ
p. 710. παρὰ τοῖς πεπαιδευμένοις, ὁπόσοι ὁμιλεῖν αὐτῷ, καὶ διὰ χειρὸς ἔχειν ἠξίωσαν. ἥ τε γὰρ τῶν λόγων παρασκευὴ, οὐ μεμπτὴ, καὶ ἡ ἱστορία πολλὴ, καὶ ἐμπειρία [x]) τῶν πραγμάτων, καὶ ὅτι ἕκαστα σαφῶς ἐλέγετο· καὶ τὸ [y]) μέγιστον, ὅτι χρήσιμα πᾶσιν ἦν, καὶ μάλιστα τοῖς πεπαιδευμένοις, ὡς μὴ ὑπ' ἀγνοίας σφᾶς αὐτοὺς εἰς δουλείαν ὑπάγοιεν. ἐπεὶ δέ σοι μετέδοξε βελτίω ταῦτ' [z]) εἶναι, καὶ τὴν μὲν Ἐλευθερίαν μακρὰ [a]) χαίρειν ἐᾷν, ζηλῶσαι δὲ τὸ ἀγεννέστατον [b]) ἐκεῖνο ἰαμβεῖον,

s) καὶ καιόμενον, εἰ δέοι] „Desunt haec in W." t) ὡς] „deest in W." u) ηὐδοκίμηταί] Ita correxi vulgatam formam εὐδοκίμηται, quemadmodum εὐτύχηται correctum De Merc. Cond. c. 12. ubi vid. not. et ibid. ad cap. 1. x) ἐμπειρία] Articulum ἡ, monente *Belino*, praefixit *Schm.* e Cod. 3011. At innumera exstant omissi secundo, tertio etc. loco Articuli exempla, ut supra c. 1. πολλὴ γοῦν ἡ διαφωνία — — καὶ τὸ ἄνω τοῦ ποταμοῦ χωρεῖν, καὶ ἀνεστράφθαι τὰ πάντα, καὶ παλινῳδεῖν etc. y) τό] „deest in W." z) ταῦτ'] „ταῦτα W." a) μακρὰ] „μακρὰν P." b) ἀγεννέστατον] ἀγεννὲς 2954.

secandum urendumque, si opus sit, salutis caussa praebere; te vero medicamenta inspergere, cultrumque in promtu habere, et candens cauterium. Jamque sumtis dicendi partibus tu haec ad me, Sabine, dicis. Olim sane, amice, ut par erat, ad famam tibi hoc scriptum profuit, et eo tempore, quo in magna concione recitaretur, ut narrarunt mihi, qui tum audiere, et privatim apud eruditos, qui cognoscere illud et in manu habere dignati sunt. Etenim verborum in eo apparatus non contemnendus, et historiae multum, et rerum peritia, et quod aperte omnia dicerentur: et maxime, quod utilia omnibus essent, eruditis praesertim, ne per ignorantiam ipsi in servitutem se conjiciant. Postquam vero mutata sententia tibi visum est, meliora haec esse, et longum Libertati valedicere, imitarique ignavum illum versiculum,

"Οπου τὸ κέρδος, παρὰ φύσιν δουλευτέον· p. 710.
ὅρα ὅπως μηδεὶς ἔτι ἀκούσηταί [c]) σου ἀναγινώσκοντος αὐτό· *Eurip.* Ph. 398.
ἀλλὰ μηδ' [d]) ἄλλῳ παράσχῃς τῶν τὸν παρόντα σου [e]) βίον (406.)
ὁρώντων, ἐπελθεῖν τὰ γεγραμμένα· εὔχου δ' [f]) Ἑρμῇ τῷ
χθονίῳ, καὶ τῶν ἀκηκοότων πρότερον, πολλὴν λήθην κατα-
σκεδάσαι. ἢ δόξεις τῷ [g]) τοῦ Κορινθίου μύθου ταυτόν τι πε-
πονθέναι, κατὰ σαυτοῦ ὁ Βελλεροφόντης γεγραφὼς τὸ βιβλίον.
μὰ γὰρ τὸν Δί', οὐχ ὁρῶ τὴν ἀπολογίαν, ἥτις ἂν εὐπρόσω- p. 711.
πός σοι γένοιτο πρὸς τοὺς κατηγοροῦντας· καὶ μάλιστα, ἢν [h])
σὺν γέλωτι αὐτὸ ποιῶσιν, ἐπαινοῦντες μὲν τὰ γεγραμμένα, καὶ
τὴν ἐν αὐτοῖς ἐλευθερίαν, αὐτὸν δὲ τὸν συγγραφέα δουλεύον-
τα ὁρῶντες, καὶ ἑκόντα ὑποτιθέντα τὸν αὐχένα τῷ ζυγῷ. Οὐκ 4
ἀπεικότα γοῦν ἂν λέγοιεν [i]), εἰ λέγοιεν, ἢ τοι ἄλλου του [k])
γενναίου ἀνδρὸς εἶναι τὸ βιβλίον, καὶ σὲ τὸν κολοιὸν, ἀλλο-
τρίοις πτεροῖς ἀγάλλεσθαι· ἢ εἴπερ σόν ἐστιν, ὁμοιά σε τῷ

c) ἀκούσηται] „ἀκούσεται W. et Fl. non male, sed et vulgata quam ceterae Edd. servant, bona, nisi quod Par. ἀκούσηται cum jota subscripto, quo nihil opus." Et Cod. 2954. habet ἀκούσεται, h. l. tamen minus recte. d) μηδ'] μηδὲ 2954. e) σου] „Sic L. recte; σοι Edd." f) δ'] δὲ 2954. *Schm.* g) τῷ] „τῷ vel τὸ L. dubie." h) ἢν] ἦν *Schm.* errore typothetae. i) ἂν λέγοιεν] λέγοιεν ἄν 2954. 2957. 3011. *Belin. Schm.* k) του] Vulg. τοῦ. Recte conjecit *Jo. Seager.* Class. Journ. Vol. XI. p. 200. του enclitice scribendum: et sic legitur in utraque *Aldin.*

Ubi lucra magna, serviant et liberi:

vide, ne quis in posterum audiat te illud praelegentem, sed nec alii cuiquam eorum, qui praesentem vitam tuam inspiciunt, copiam facito legendi; sed infero Mercurio vota nuncupa, ut hos, qui prius audiere, Lethaeis aquis perfundat: alioquin videbitur idem tibi usu venisse, quod est in fabula Corinthia, et ipse contra te Bellerophon scripsisse libellum. Ita enim me Jupiter amet, ut non video, quam caussam, quae quidem speciem habeat, contra accusantes possis dicere: praesertim si cum risu hoc faciant, laudantes scripta, et, quae in illis elucet, libertatem, ipsum vero scriptorem servire videntes, qui sponte collum jugo submiserit. Non absurde itaque dixerint, si dixerint, aut alterius cujusdam fortis viri esse librum, teque graculum alienis superbire pennis; aut,

p. 711. Σαλαίθῳ [l]) ποιεῖν· ὃς πικρότατον κατὰ μοιχῶν τοῖς Κροτωνιάταις νόμον θεὶς, καὶ θαυμαζόμενος ἐπ' αὐτῷ, μετὰ μικρὸν αὐτὸς ἑάλω μοιχεύων τοῦ ἀδελφοῦ τὴν γυναῖκα. περὶ [m]) πόδα τοίνυν καὶ σὲ [n]) τὸν Σάλαιθον ἐκεῖνον [o]) φαίη τις ἂν μᾶλλον δὲ πολὺ μετριώτερος ἐκεῖνος, ἔρωτι μὲν ἁλοὺς, ὡς ἔφασκεν ἀπολογούμενος, ἑκὼν δὲ μάλα εὐψύχως ἐς τὸ πῦρ ἁλ-
p. 712. λόμενος, καίτοι ἐλεούντων αὐτὸν ἤδη Κροτωνιατῶν, καὶ ἐνδιδόντων [p]) φυγεῖν [q]), εἰ βούλοιτο. τὸ δὲ σὸν, οὐ παρὰ μικρὸν ἀτοπώτερον, ἀκριβοῦντος μὲν ἐν τοῖς λόγοις τὴν τοῦ τοιούτου βίου δουλοπρέπειαν, καὶ κατηγοροῦντος εἴ τις εἰς πλουσίου τινὸς ἐμπεσὼν, καὶ καθείρξας ἑαυτὸν, ἀνέχοιτο, μυρία τὰ δυσχερῆ πάσχων, καὶ ποιῶν· ἐν γήρᾳ δ' [r]) ὑστάτῳ, καὶ σχεδὸν ἤδη ὑπὲρ τὸν οὐδὸν, οὕτως ἀγεννῆ λατρείαν ἐπανῃρημένου, καὶ μονονουχὶ καὶ ἐμπομπεύοντος αὐτῇ. ὅσῳ γοῦν, φασιν [s]), ἐπισημότερος εἶναι δοκεῖς, τοσούτῳ καταγελαστότε-

l) Σαλαίθῳ] „In marg. Cod. R. *Bourd.* Ζαλεύκῳ. Sed vulgatam servant Edd.“ m) περὶ] „παρὰ J. Fl. et L. Compendio, περὶ significante, scriptum in *Ald.* (1. et 2.) περὶ integre reliquae et M.“ n) σὲ] σοι conj. *Seager.* minime recte. o) ἐκεῖνον] „ἐκεῖνον εἶναι W.“ p) ἐνδιδόντων] „Sic M. et Edd.“ q) φυγεῖν] „φυγὴν W.“ r) δ'] δὲ 2954. *Schm.* s) φασιν] πᾶσιν 2954.

si tuus sit, idem te, quod Salaethum facere, qui, acerbissima apud Crotoniatas lege contra adulteros lata, eam ob caussam celebratus, non ita multo post in adulterio cum fratris uxore deprehensus est. Ad amussim igitur te quoque Salaethum illum aliquis dixerit. Quin tolerabilius ille, amore qui captus esset, quemadmodum in caussa dicenda commemoravit, et ultro in ignem atque animose insilierit, misericordia licet illius jam tangerentur Crotoniatae, et fugae atque exsilii, si voluisset, copiam facerent. Tuum autem haud paullo absurdius factum est, qui servilem hujus vitae humilitatem accurata oratione excusseris, accusaverisque, si quis in divitis alicujus domum incidens et concludens se, sexcenta incommoda et pati et facere sustineat; extrema vero senectute, et superato fere limine, ignavam adeo servitutem subieris, et tantum non in ea te, tanquam in pompa quadam ostentes. Quanto igitur, inquiunt, insignior esse videris, tanto

ρος ἂν δόξειας εἶναι, ἀντιφωνοῦντος τοῦ νῦν βίου τῷ βιβλίῳ. p. 712.
Καίτοι τί δεῖ καινὴν [t]) ἐπὶ σὲ κατηγορίαν ζητεῖν, μετὰ τὴν
θαυμαστὴν τραγῳδίαν λέγουσαν,

Μισῶ σοφιστήν, ὅστις οὐχ αὑτῷ σοφός; *Eurip. Fr. Ino. CXI.*

οὐκ ἀπορήσουσι [u]) δὲ οἱ κατηγοροῦντες καὶ ἄλλων παραδειγμάτων ἐπὶ σέ. ἀλλ' οἱ μὲν, τοῖς τραγικοῖς ὑποκριταῖς [x]) εἰκάσουσιν· οἳ [y]) ἐπὶ μὲν τῆς σκηνῆς, Ἀγαμέμνων ἕκαστος αὐτῶν, ἢ Κρέων, ἢ αὐτὸς Ἡρακλῆς [z]) εἰσιν· ἔξω δὲ [a]), Πῶ- p. 713
λος ἢ Ἀριστόδημος, ἀποθέμενοι τὰ προσωπεῖα, γίγνονται [b]) ὑπόμισθοι τραγῳδοῦντες, ἐκπίπτοντες, καὶ συριττόμενοι· ἐνίοτε δὲ, μαστιγούμενοί τινες αὐτῶν, ὡς ἂν [c]) τῷ θεάτρῳ δοκῇ. ἄλλοι δὲ, τὸ τοῦ πιθήκου πεπονθέναι σὲ φήσουσιν, ὃν Κλεοπάτρᾳ τῇ πάνυ [d]) φασὶ γενέσθαι. ἐκεῖνον γὰρ διδαχθέντα τέως μὲν ὀρχεῖσθαι πάνυ κοσμίως, καὶ ἐμμελῶς, καὶ ἐπιπολὺ

t) καινὴν] „L. et *Anon.* κενὴν Edd. omnes et M. exc. J. quae καὶ νῦν.“ u) ἀπορήσουσι] „ἀπορήσουση male J.“ x) ὑποκριταῖς] Post hanc vocem σε excidisse suspicatur *Schaefer.* Melett. p. 27. y) οἳ] οἱ prave B. 1. z) αὐτὸς Ἡρακλῆς] *Αὐτοηρακλῆς* conj. *Schaef.* l. c. Certe amare *Lucianum* talem in formam compositas voces, patet ex Adnot. ad Timon. c. 54. et Varr. Lectt. ad Rhet. Praec. c. 12. a) ἔξω δὲ] ἔξωθεν δὲ 2954. b) γίγνονται] γίνονται 2954. 2957. c) ὡς ἂν] ὅταν conj. *Seager.* l. l. p. 201. qua emendatione non videtur opus esse, quum ὡς ἂν δοκῇ sit: *prout placuerit.* d) τῇ πάνυ] βασιλίδι τῇ πάνυ 2954. glossematis instar, ut et *Belino* videtur.

magis idem videare ridiculus, reclamante, quam nunc agis, vita libello tuo. Quamquam quid opus est, novam contra te accusationem circumspicere, post admirabilem illam Tragoediam, quae

Odi, inquit, Sophistam, qui sibi nihil sapit?

Nec deerunt his, qui accusare volent, etiam alia in te argumenta: sed alii Tragicis te actoribus adsimilabunt, qui in scena quidem Agamemnon unusquisque aut Creon, aut ipse adeo Hercules sunt; extra vero Polus aut Aristodemus personis depositis fiunt mercenarii tragoedi, qui excidunt interdum exsibilanturque, interdum vero etiam, si ita videatur spectatoribus, flagellis quidam illorum caeduntur. Alii idem tibi usu venisse dicent, quod simiae, quam Cleopatrae (*celeberrimae*) ajunt fuisse. Illam enim edoctam aliquamdiu quidem saltasse decenter admodum, modulateque, ac multae fuisse

p. 713. θαυμάζεσθαι μένοντα ἐν τῷ σχήματι, καὶ τὸ πρέπον φυλάττοντα, καὶ [e]) τοῖς ᾄδουσι καὶ αὐλοῦσι συγκινούμενον [f]) Τμέναιον· ἐπεὶ δὲ εἶδεν ἰσχάδας, οἶμαι, ἢ ἀμύγδαλον πόρρω κειμένην, μακρὰ [g]) χαίρειν φράσαντα τοῖς αὐλοῖς, καὶ ῥυθμοῖς, καὶ ὀρχήμασι, συναρπάσαντα κατατρώγειν, ἀποῤῥίψαντα, μᾶλλον δὲ συντρίψαντα τὸ πρόσωπον [h]). Καὶ σὺ τοίνυν, φαῖεν ἄν, οὐχ ὑποκριτὴς, ἀλλὰ ποιητὴς τῶν καλλίστων, καὶ νομοθέτης γενόμενος, ὑπὸ ταυτησὶ τῆς ἰσχάδος παραφανείσης, ἠ-

Hom. Il. IX, 313. λέγχθης πίθηκος ὤν, καὶ ἀπ' ἄκρου χείλους φιλοσοφῶν, καὶ

p. 714. ἕτερα μὲν κεύθων ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλα δὲ λέγων, ὡς εἰκότως [i]), ἄν τινα ἐπὶ σοῦ εἰπεῖν, ὅτι ἃ λέγεις καὶ ἐφ' οἷς ἐπαινεῖσθαι

Homer. Il. XXII, 495. ἀξιοῖς, χείλεα μέν σου ἐδίηνεν [k]), ὑπερῴην δ' αὐχμῶσαν καὶ λοιπὰ ταλάλοιπε· τοιγαροῦν παρὰ πόδας [l]) εὐθὺς ἔτισας δίκην, προπετῶς μὲν θρασυνάμενος [m]) πρὸς τὰς ἀνθρώπων χρείας, μετὰ

e) καὶ] „ἐν P. et margo A. 1. W. non male." f) συγκινούμενον] Ita B. et marg. 2954. probante *Belino*. Edd. omnes, excepta *Schm.*, quae secuta est *Belini* judicium, exhibent συγκείμενον. g) μακρὰ] μακρὰν 2954. h) πρόσωπον] προσωπεῖον 2954. i) εἰκότως] „εἰκότος J. et Fl. male. Reliquae recte, cum M " Et in A. 2. legitur εἰκότος. k) ἐδίηνεν] Ita ex *Ald.* utraque. In ceteris Edd. ἐδίηνεν. Cf. Var. Lect. ad De Merc. Cond. c. 20. Deinceps ὑπερῴην ex *Homero* scripsi, non, ut vulgo, ὑπερῴην, et hic, et illic. l) παρὰ πόδας] „Sic W. J. Fl. H. Par. πόδα S." m) θρασυνάμενος] θρασυνόμενος 2954. sicut et *Solan.* minus bene.

admirationi, quae et habitum suum servaret, et decorum custodiret, et hymenaeum voce tibiaque canentibus motus accommodaret: conspectis vero ficubus, opinor, aut amygdala procul jacente, longum vale dixisse tibiis et modis et saltationibus, correptosque fructus, abjecta vel contrita potius persona, devorasse. Et tu igitur, dixerint, non actor, sed poëta rerum pulcherrimarum et legislator qui fueris, ab hac ostensa ficu simius esse, et a primoribus labris philosophari convictus es, atque

Mente aliud celare, aliud sed promere verbis;

ut jure aliquis de te dicat, quae dicis, et propter quae laudem adfectas, ea

Labra rigasse quidem, siccum liquisse palatum.

Itaque e vestigio statim poenas dedisti, quòd temere audaciam sumseris contra hominum necessitates, paullo post autem tantum non sub

μικρὸν δὲ μονονουχὶ ὑπὸ κήρυξιν ἐξομοσάμενος τὴν ἐλευθε- p. 714.
ρίαν. καὶ ἐῴκει ἡ Ἀδράστεια τότε κατόπιν ἑφεστῶσά σοι εὐδο-
κιμοῦντι, ἐφ' οἷς κατηγόρεις τῶν ἄλλων, καταγελᾶν, ὡς ἂν
θεὸς εἰδυῖα τὴν μέλλουσάν σοι ἐς τὰ ὅμοια μεταβολὴν, καὶ ὅτι
οὐκ εἰς τὸν κόλπον πτύσας πρότερον, ἠξίους κατηγορεῖν τῶν
διὰ ποικίλας τινὰς τύχας τοιαῦτα πράττειν ὑπομενόντων. Εἰ 7
γοῦν ὑπόθοιτό [n]) τις τῷ λόγῳ τὸν Αἰσχίνην μετὰ τὴν κατὰ τοῦ
Τιμάρχου κατηγορίαν αὐτὸν ἁλῶναι, καὶ φωραθῆναι τὰ ὅμοια
πάσχοντα, πόσον ἂν οἶει [o]) παρὰ τῶν ὁρώντων γενέσθαι τὸν
γέλωτα, εἰ Τίμαρχον μὲν ἠθύνεν [p]) ἐπὶ τοῖς παθ' ὥραν ἡ-
μαρτημένοις, αὐτὸς δὲ γέρων ἤδη, τοιαῦτα εἰς ἑαυτὸν παρη-
νόμει [q]), τὸ δ' ὅλον, ἐκείνῳ τῷ φαρμακοπώλῃ ἔοικας, ὃς
ἀποκηρύττων [r]) βηχὸς φάρμακον, καὶ αὐτίκα παύσειν [s]) τοὺς p. 715.
πάσχοντας ὑπισχνούμενος, αὐτὸς μεταξὺ σπώμενος ὑπὸ βηχὸς
ἐφαίνετο. Ταῦτα μὲν, καὶ τοιαῦτα [t]) πολλὰ ἕτερα εἴποι τις 8

n) ὑπόθοιτο] ὑποθεῖτο 3011. mendose. o) οἶει] οἴῃ id. God. temere. Vid. Varr. Lectt. ad Charon. c. 20. extr. et cap. 17. p) ἤθυνεν] Sic 3011. male, inquit *Belinus*. At vid. supra ad cap. 3. Var. Lect. u) Edd. omnes exhibent εὔθυνεν. q) παρηνόμει] παρενόμει 2954. quod merito rejicit *Belin.* Vid. *Matthiae* Gr. Gr. §. 170. p. 202. r) ἀποκηρύττων] „Sic edidi ex L. et M. ἀποκηρύττειν Edd." Conjecerant sic etiam *Brod.* et *Jens.* s) καὶ αὐτίκα παύσειν] καὶ καταπαύσειν 2954. Unde existimet aliquis scripsisse auctorem, καὶ αὐτίκα καταπαύσειν. Verum nihil equidem praestabo. t) τοιαῦτα] τὰ τοιαῦτα 2954.

praecone libertatem ejuraveris. Ac videtur, laudibus tibi hominum ab accusatione aliorum florenti, a tergo adstans Adrastea te derisisse, quae, tanquam Dea, futuram tuam ad idem vitae genus mutationem videret, atque illud etiam, quod non despuens ante in tuum sinum, accusares eos, qui per quandam fortunae varietatem facere talia sustinerent. Si quis igitur hoc declamationi argumentum ponat, Aeschinem post Timarchi accusationem ipsum deprehendi patientem similia: quantum a spectantibus risum putas oriturum, si Timarchum quidem in judicium vocet ob ea, quae in flore aetatis peccaverit, ipse vero jam senex, eadem in se designet? In summa, Pharmacopolae illi similis es, qui tussis remedium praedicans, et statim liberaturum se illa laborantes pollicitus, ipse interim convelli a tussi cerneretur. Haec igitur, et in hoc genere

p. 715. ἂν, οἷος σὺ, κατηγορῶν, ἐν οὕτως ἀμφιλαφεῖ τῇ ὑποθέσει, καὶ μυρίας τὰς ἀφορμὰς παρεχομένῃ. ἐγὼ δὲ ἤδη σκοπῶ τινα καὶ τράπωμαι πρὸς τὴν ἀπολογίαν. ἆρά μοι κράτιστον ἐθελοκακήσαντα [u]), καὶ τὰ νῶτα ἐπιστρέψαντα, καὶ ἀδικεῖν οὐκ ἀρνούμενον, ἐπὶ τὴν κοινὴν ἐκείνην ἀπολογίαν καταφυγεῖν, (λέγω δὲ τὴν Τύχην, καὶ Μοῖραν, καὶ Εἱμαρμένην,) καὶ παραιτεῖσθαι συγγνώμην ἔχειν μοι τοὺς ἐπιτιμῶντας, εἰδότας ὡς οὐδενὸς ἡμεῖς κύριοι, ἀλλ' ὑπό τινος κρείττονος, μᾶλλον δὲ μιᾶς τῶν προειρημένων ἀγόμεθα, οὐχ ἑκόντες, ἀλλ' ἀναίτιοι παντάπασιν ὄντες, ἃ ἂν λέγωμεν, ἢ ποιῶμεν [x]). ἢ τοῦτο μὲν κομιδῇ ἰδιωτικὸν, καὶ οὐδ' ἂν σύ με [y]), ὦ φιλότης, ἀνάσχοιο τοιαύτην ἀπολογίαν προϊσχόμενον [z]), καὶ συνήγορον τὸν Ὅμηρον παραλαμβάνοντα, καὶ τὰ ἐκείνου ἔπη ῥαψῳδοῦντα,

p. 716. *Hom.* Il. VI, 488. *Μοῖραν δ' οὔ τινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν* [a]).

u) *ἐθελοκακήσαντα*] „ἐθελοκακήσαντι P." Sic et 2957. et deinde *ἐπιστρέψαντι* et *ἀρνουμένῳ*, quam structuram ut magis Atticam praeferri vult *Belin.*, ego vero a nasutulo quodam Grammatico profectam puto. x) *ἃ ἂν λέγωμεν ἢ ποιῶμεν*] *ὧν λέγομεν ἢ ποιοῦμεν* 2954. *Belin. Schmieder.* Minime haec erant admittenda: nam *ἀναίτιος* h. l., ut saepe, absolute positum est, et particula *ἂν* ejecta multum sane de vi sententiae detrahit. y) *σύ με*] *με σὺ* 3011. z) *προϊσχόμενον*] *προσισχόμενον* 3011. a) *ἔμμεναι ἀνδρῶν*] Ita ex

multa alia, dicat aliquis tui similis accusator in argumento ita copioso, et mille dicendi opportunitates praebente. Ego vero jam dispicio, qua via ad caussam dicendam adgrediar. Numquid optimum fuerit, sponte me succumbere, et tergum praebere, nec negare peccatum, sed ad communem illam deprecationem confugere, Fortunam dico, et Parcam, et Fatum, ac rogare veniam hos, qui me reprehendant, cum sciant, nullius rei penes nos arbitrium esse, sed a praestantiore natura, aut potius ab una earum, quas praediximus, agi non sponte nostra, sed extra caussam undiquaque constitutos, quidquid dicamus faciamusque? An plane hoc plebejum, ut neque tu me, amice, feras, talem defensionem si praetendam, et Homerum advocatum adsciscam, versusque illius recitem,

Fatum equidem nullum dico effugisse virorum:

καὶ τὸ [b]),

Γεινομένῳ ἐπέννησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ. p. 716. Ib. XX, 128.

Εἰ δὲ τοῦτον ἀφεὶς τὸν λόγον, ὡς οὐ πάνυ ἀξιόπιστον, ἐκεῖ- 9
νο λέγοιμι, μήτε ὑπὸ χρημάτων, μήτε ὑπ' ἄλλης τινὸς ἐλπίδος τοιαύτης δελεασθεὶς, ὑποστῆναι τὴν παροῦσαν συνουσίαν, ἀλλὰ τὴν σύνεσιν, καὶ ἀνδρίαν, καὶ μεγαλόνοιαν τοῦ ἀνδρὸς θαυμάσας, ἐθελῆσαι κοινωνῆσαι πράξεων τῷ τοιούτῳ, δέδοικα μὴ πρὸς [c]) τῇ ἐπιφερομένῃ κατηγορίᾳ κολακείας αἰτίαν προσλαβὼν [d]), κ̓ατα εὑρίσκωμαι [e]) ἥλῳ, φασὶν, ἐκκρούων τὸν ἦλον, καὶ [f]) μείζονί γε [g]) τὸν σμικρότερον, ὅσῳ κολακεία τῶν ἄλλων ἁπάντων κακῶν τὸ [h]) δουλοπρεπέστατον εἶναι, καὶ ταύτῃ χείριστον νενόμισται. Τί οὖν ἄλλο, εἰ μήτε ταῦτα, μή- 10
τε ἐκεῖνα λέγειν δοκεῖ, ὑπόλοιπόν ἐστιν, ἢ ὁμολογεῖν μηδὲ p. 717.
ὃν [i]) ὑγιὲς εἰπεῖν ἔχειν; μία μοι ἴσως ἐκείνη ἄγκυρα ἔτι ἄβρο-

Homero Reitzius scripsit, monentibus *Solano* et *Jensio*. Edd. vett. pessime *ἀνθρώπων εἶναι*. Sed 3011. *ἄνθρωπον εἶναι*, nihilo melius. b) *τὸ*] „*τῷ* male Fl.“ c) *μὴ πρὸς* etc.] „Haec et sequentia verba usque ad *αἰτίαν* desunt in W.“ d) *προσλαβὼν*] *προσλαβεῖν* 2954. *προσλάβω* conj. *Seager*. Vid. Adnot. e) *εὑρίσκωμαι*] *εὑρίσκομαι* A. 2. operarum haud dubie culpa. f) *καὶ*] *τῷ* 2954. *Belin. Schm.* g) *γε*] „Abest haec particula ab Fl. adest in aliis, item in M. et P.“ h) *τὸ*] deleri vult *Belinus*, quod nullum praebeat sensum. i) *μηδὲ ἓν* etc.] „*μηδὲν ὑγιές τι μὴ ὁμολογεῖν* W. At cum vulgata faciunt Par. H. J. Fl.“ *μηδὲν ὑγιὲς* etiam 2954. minus bene.

et illud,

Nascenti nevit, genitrix cum funderet alvo.

Sin relicta hac oratione tanquam non valde probabili, illud dicam, me neque a pecuniae neque ab alia id genus cupiditate illectum, subiisse praesentem convictum, sed prudentiae, fortitudinis, et magnanimitatis in hoc viro admiratione voluisse in communionem venire illius actuum: metuo, ne ad intentatam accusationem adulationis insuper crimen subeam, deprehendarque clavo, quod ajunt, clavum ejicere, majori minorem, in quantum adulatio malorum omnium reliquorum maxime servile esse, et hoc ipso nomine pessimum, perhibetur. Quid igitur, si neque haec neque illa dicenda videntur, aliud relinquitur, quam ut confitear, nihil quidquam sani me, quod dicam, habere? Illa forte una mihi ancora

p. 717. χος, ὀδύρεσθαι τὸ γῆρας, καὶ τὴν νόσον καὶ μετὰ τούτων, τὴν πενίαν, πάντα ποιεῖν καὶ πάσχειν ἀναπείθουσαν, ὡς ἐκφύγοι [k]) τις αὐτήν. καὶ ἐν τῷ τοιούτῳ, οὐκ ἄκαιρον ἴσως καὶ τὴν τοῦ Εὐριπίδου Μήδειαν παρακαλέσαι παρελθοῦσαν εἰπεῖν ὑπὲρ ἐμοῦ ἐκεῖνα τὰ ἰαμβεῖα, μικρὸν αὐτὰ παρῳδήσασαν·

Euripp. Med. 1078. *Καὶ μανθάνω μὲν, οἷα δρᾷν μέλλω κακά.*
Πενία δὲ κρείσσων τῶν ἐμῶν [l]) βουλευμάτων.

Theogn. v. 175. τὸ μὲν γὰρ τοῦ Θεύγνιδος, κἂν ἐγὼ μὴ λέγω, τίς οὐκ οἶδεν, οὐκ ἀπαξιοῦντος, καὶ ἐς βαθυκήτεα πόντον σφᾶς αὐτοὺς ῥίπτειν, καὶ κατὰ κρημνῶν γε ἡλιβάτων [m]), εἰ μέλλοι [n]) τις

11 οὕτως ἀποδράσεσθαι τὴν πενίαν; Ταῦτα μὲν εἶναι δοκεῖ, ἃ τις ἂν ὡς ἐν τοιούτῳ ἀπολογήσασθαι ἔχοι, οὐ πάνυ εὐπρόσωπον [o]) ἕκαστον αὐτῶν. σὺ δέ μοι θάῤῥει, ὦ ἑταῖρε, ὡς οὐδε-

k) ὡς ἐκφύγοι] ὡς ἂν ἐκφύγοι conj. *Belin.*, aut vult ὡς ἐκφύγῃ, ut 3011. exhibet, et *Schm.* edendum curavit. At plus sexcentis *Luciani* locis refutatur mala ista *Belini* sedulitas, ut supra cap. 3. ὡς μὴ — ὑπάγοιεν. Charon. c. 1. ὡς ὑποσκάζων γέλωτα παρέχω μοι. Ibid. mox: ὥς τι καὶ ἰδὼν ἐπανέλθοιμι. Ibid. c. 2. ὡς δὲ τὰ κεφάλαια τῶν γιγνομένων ἴδοις etc. Cap. 3. extr. ὡς ἔχοιμεν ἀφ' ὑψηλοτέρου etc. Sed taedet vel ex uno Charone omnia describere exempla. l) κρείσσων τῶν ἐμῶν] „Κρεῖσσον δὲ πεῖνα] *Bourd.* At nil mutant Edd. nec M." Secundum ea, quae in Adnoti leguntur, videtur *Bourdelotius* voluisse: *Κρείσσων δὲ πεῖνα τῶν ἐμῶν βουλευμάτων.* Quisnam vero ille *alius* sit, quem dicit sic exhibuisse verba, non patet. Acquiescamus igitur in vulgatis. m) ἡλιβάτων] ἡλίβατον *Schol.* legisse videtur, n) μέλλοι] μέλλει 3011. 2954. o) εὐπρόσωπον] δ' εὐπρ. conj. *Guyet.* importuna.

adhuc in sicco est, deplorare senectutem, et morbum, et cum his paupertatem, facere omnia ac pati persuadentem, ut quis illam effugiat: ubi forte nec intempestivum fuerit Euripidis Medeam advocare, ut in medium progressa dicat pro me jambos illos paullum quiddam inflexos,

Nec me fugit, quantum scelesta moliar,

Sed major urget consiliis inopia.

Illa enim Theognidis, vel me tacente, quis ignorat, non indignum putantis, vel in mare coeptum abjicere se, vel montis ab arduis praecipitio, si quis hoc modo queat effugere pauperiem? Haec igitur esse videntur, quae quis in tali re defendendi criminis causa dicere habeat: quorum nullum unum per se valde specio-

νὶ τούτων ἐμοῦ χρησομένου. μὴ γὰρ τοιοῦτός ποτε λιμὸς κατα- P. 718.
λάβοι τὸ Ἄργος, ὡς τὴν Κυλλάραβιν [p]) σπείρειν ἐπιχειρεῖν.
οὐδ' ἡμεῖς οὕτω πένητες εὐλόγου ἀπολογίας, ὡς ὑπ' [q]) ἀπο-
ρίας τὰ τοιαῦτα κρηςφύγετα πρὸς τὴν κατηγορίαν ζητεῖν. ἀλ-
λά μοι ἐκεῖνο ἐννόησον, ὡς πάμπολυ τὰ τοιαῦτα [r]) διαφέρει,
ἐς οἰκίαν τινὸς πλουσίου ὑπόμισθον παρελθόντα, δουλεύειν,
καὶ ἀνέχεσθαι ὅσα μοί φησι τὸ βιβλίον, ἢ δημοσίᾳ πράττοντά P. 719.
τι τῶν κοινῶν, καὶ ἐς δύναμιν πολιτευόμενον, ἐπὶ τούτῳ πα-
ρὰ βασιλέως μισθοφορεῖν. διελθὼν [s]) δή, καὶ ἰδίᾳ καταθεὶς
ἑκάτερον, σκόπει. εὑρήσεις γὰρ τὸ τῶν μουσικῶν [t]) δή τοῦτο,
δὶς διὰ πασῶν, τὸ πρᾶγμα [u])· καὶ τοσοῦτον ἐοικότας ἀλλήλοις
τοὺς βίους, ὅσον μόλιβδος ἀργύρῳ, χαλκὸς χρυσῷ, καὶ ἀνε-

p) *Κυλλάραβιν*] „Edd. omnes habebant *κοίλην Ἀραβίην*. Sed *Σκύλλαν ἀραβικὴν ἢ Σκυλλαραβίαν* L. *Σκυλλαραβείην* W. *Σκυλλαραβίαν* Ms. Gr. *Κυλλάραβιν* legit *Solanus*. Vid. notas." *Σκυλλαραβίην* cod. 3011. Sed *Κυλλάραβιν* emendatio est *Graevii*, quam recentiores omnes probarunt. q) *ὑπ'*] „*ὑπὸ* W." r) *τὰ τοιαῦτα*] absunt a 2954. et 3011. probante *Belino*, quem secutus *Schmiederus* ea uncis inclusit ut suspecta. s) *διελθὼν*] „Ita Edd. optimae omnes; forsan *διειλόν*. Periit in W. putri hoc in loco membrana." *Solan.* t) *μουσικῶν*] *μυσικῶν Reitz.* typorum mendum. u) *πρᾶγμα*] „Sic Edd. S. et Amst. item Ms. L. et margo A. 1. W. Sed *γράμμα* & Par. Fl. A. 1. et reliqq. item W." Sic et 2957. et 3011.

sum. At bono te, sodalis, animo esse jubeo, utpote nullo horum me usuro: ne enim talis unquam fames Argos deprehendat, ut *cavam Arabiam* (*Cyllarabim*) serere conentur. Neque nos ita pauperes defensionis rationabilis, ut prae inopia id genus effugia contra accusationem quaeramus. Sed illud mihi cogita, multum omnino haec inter se differre, utrum in domum divitis cujusdam mercede conductus aliquis ingrediatur, et ibi serviat, sustineatque, quaecunque mihi dicit liber: an vero publicae rei partem aliquam tractans, et pro virili parte administrans, mercedem eo nomine ab imperatore accipiat? Nimirum percurre, et separatim unumquodque horum situm (*separatim positum*), considera. Invenies sane Musicorum illud *Disdiapason*, hoc est, eo, quod maximum est, intervallo, scriptum illud *distare a facto meo*, ac tantundem sibi similem utramque vitam, quantum argento plumbum,

p. 720. μώνῃ ῥόδον x), καὶ ἀνθρώπῳ πίθηκος. μισθὸς μὲν γὰρ δὴ κἀκεῖ, κἀνταῦθα, καὶ τὸ ὑπ' ἄλλῳ τάττεσθαι· τὸ δὲ πρᾶγμα, παμπόλλην y) ἔχει τὴν διαφωνίαν. ἐκεῖ μὲν γὰρ δουλεία σαφὴς, καὶ οὐ πολὺ τῶν ἀργυρωνήτων καὶ οἰκοτρίβων διαφέρουσιν οἱ ἐπὶ τῷ τοιούτῳ προσιόντες z). οἱ δὲ τὰ κοινὰ διὰ χειρὸς ἔχοντες, καὶ πόλεσι, καὶ ἔθνεσιν ὅλοις σφᾶς αὐτοὺς χρήσιμους παρέχοντες, οὐκ ἂν εἰκότως ἐκ μόνου τοῦ μισθοῦ διαβάλλοιντο a), καὶ ἐς ὁμοιότητα καὶ κοινωνίαν τῆς κατηγορίας καθέλκοιντο. ἐπεὶ οὐκ ἂν φθάνοι τις ἁπάσας ἀναιρῶν τὰς τοιαύτας προστασίας· καὶ οὔτε οἱ τοιαῦτα ἔθνη ἐπιτροπεύοντες, οὔθ' οἱ τὰς πόλεις ἁρμόττοντες, οὔθ' οἱ τὰς φάλαγγας, ἢ στρατόπεδα ὅλα ἐγχειριζόμενοι, ὀρθῶς ποιήσουσιν, ἐπεὶ καὶ μισθὸς αὐτῶν τῷ ἔργῳ πρόσεστιν. ἀλλ' οὐκ ἀφ' ἑνὸς, οἶμαι,

x) ἀνεμώνῃ ῥόδον] „Sic Edd. J. Par. H. Fl. Fr. S. etc. ῥόδῳ W. L. et ἀνεμώνῃ, cui posteriori Codici jota est subscriptum a recentiore manu. Ῥόδῳ etiam margo Ald. 1. W.“ Qui primus scripsit ἀνεμώνῃ ῥόδῳ, voluit is, opinor, ordinem verborum eum iem efformare, qui antecedentium est verborum, ut vilius praeponere.ur cariori. Verum non attendit simul, quae ultimo loco posita sunt, ἀνθρώπῳ πίθηκος. y) παμπόλλην] „Sic recte L. marg. A. 1. W. B. 2. Par. S. παμπόλῳ male J. Fl. Fr. H. A. 1.“ Sic et A. 2. sed παμπόλλῳ B. 1. z) προσιόντες] „εἰσι (forsan εἰσιόντες) W. Vulgatam tuentur reliqq. et Edd. omnes.“ εἰσιόντες 2954. et τοιουτωῖ 3011., quod, monente *Belino*, recepit *Schm.* a) διαβάλλοιντο] „διαβάλοιντο] διαβάλλοιντο W. Nihil a vulgata abeunt Fl. H. etc.“ Cum W. facit Cod. 3011., neque hos ego sequi dubitabam, quum manifesto Passiva requireretur forma, et quae etiam sequenti καθέλκοιντο responderet.

aes auro, et anemonae rosa, et homini simius. Etenim merces quidem et illic et hic est, et quod alieno paretur imperio: at res ipsa plurimum discrepat. Nam ibi quidem servitus manifesta, nec multum emtis mancipiis (*et vernis*) distant, qui ea lege accedunt: at qui publicam rem tractant, et urbibus gentibusque integris utiles se praestant, eos iniquum fuerit solius mercedis caussa male audire, et in similitudinem communionemque criminis detrahi. Quandoquidem ubi primum aliquis omnes id genus praefecturas sustulerit, neque ipsi, qui tantas gentes procurant, neque qui urbium statum ordinant, neque quibus legiones et exercitus integri mandati sunt, recte facient, cum merces ipsorum quoque operi proposita sit. Verum non oportet uno omnia impetu evertere, nec uno loco,

χρὴ ἀνατρέπειν τὰ πάντα, οὐδ' ἰσοτιμίαν τῶν μισθοφορούν- p. 720.
των καθιστάναι. Τὸ δ' b) ὅλον, οὐ τοὺς μισθαρνοῦντας 12
ἅπαντας ἐγὼ φαύλῳ βίῳ συνεῖναι ἔφασκον, ἀλλὰ τοὺς ἐν c) p. 721.
ταῖς οἰκίαις ἐπὶ προφάσει παιδεύσεως δουλεύοντας ὀπτέιρον.
τουτὶ δὲ, ὦ ἑταῖρε, τὸ ἡμέτερον πρᾶγμα παντάπασιν ἑτεροῖόν
ἐστιν, εἴ γε τὰ μὲν οἴκοι, ἰσότιμα ἡμῖν· δημοσίᾳ δὲ, τῆς με-
γίστης ἀρχῆς κοινωνοῦμεν, καὶ τὸ μέρος συνδιαπράττομεν.
ἔγωγ' οὖν, εἰ σκέψαιο, δόξαιμ' ἂν σοι οὐ τὸ σμικρότατον τῆς
Αἰγυπτίας ταύτης ἀρχῆς ἐγκεχειρίσθαι, τὰς δίκας εἰσάγειν, καὶ
τάξιν αὐταῖς τὴν προσήκουσαν ἐπιτιθέναι, καὶ τῶν πραττομέ-
νων καὶ λεγομένων ἅπαξαπάντων ὑπομνήματα γράφεσθαι, καὶ
τάς τε ῥητορείας τῶν δικαιολογούντων ῥυθμίζειν, καὶ τὰς τοῦ
ἄρχοντος γνώσεις πρὸς τὸ σαφέστατον ἅμα καὶ ἀκριβέστατον
σὺν πίστει τῇ μεγίστῃ διαφυλάττειν, καὶ παραδιδόναι δημοσίᾳ
πρὸς τὸν ἀεὶ χρόνον ἀποκεισομένας. καὶ ὁ μισθὸς οὐκ ἰδιωτι-
κὸς, ἀλλὰ παρὰ τοῦ βασιλέως· οὐ σμικρὸς οὐδὲ οὗτος, ἀλλὰ p. 722.
πολυτάλαντος. καὶ τὰ μετὰ ταῦτα δὲ, οὐ φαῦλαι ἐλπίδες, εἰ

b) δ'] δὲ 2954. *Schm.* c) ἐν] Ita *Schm.* e 3011. pro vulg. ἐπὶ, quod festinans librarius et proxime sequentia una cogitatione commiscens importune h. l. scripsit.

qui mercedem accipiunt, omnes habere. In universum vero non omnes ego, qui mercede locarent operas, miseram vitam dixi vivere, sed eos miseratus sum, qui in domibus institutionis obtentu serviunt. Hoc vero nostrum, o sodalis, negotium longe diversum est: quandoquidem privatim eodem, *quo ante*, loco sumus, publice autem in maximi partem imperii venimus, ejusque partem una administramus. Equidem, si considerare velis, videar tibi non minimam Aegyptii hujus imperii partem mandatam habere, judicia dare, et ordinem illis decentem adhibere, et eorum, quae aguntur dicunturque, omnium commentarios scribendos curare, et litigantium orationes moderari, et decreta principis, quam disertissime potest et accuratissime, cum fide maxima conservare, et publice tradere ad futuri temporis perpetuitatem reponenda. Porro merces non a privato, sed ab Imperatore; nec parva illa, sed multorum talentorum: et post haec non spes quaedam exiguae, si fiant, quae consentaneum

p. 728. τὰ εἰκότα γίγνοιτο, ἀλλ' [d]) ἔθνος ἐπιτραπῆναι, ἢ τινας ἄλλας
13 πράξεις βασιλικάς. Ἐθέλω γοῦν ἐκ περιττοῦ χρησάμενος τῇ παῤῥησίᾳ, καὶ ὑμόσε χωρήσας τῷ ἐπιφερομένῳ ἐγκλήματι, παθ' ὑπερβολὴν ἀπολογήσασθαι. καὶ δή φημί σοι μηδένα μηδὲν ἀμισθὶ ποιεῖν. οὐδ' ἂν τοὺς τὰ μέγιστα πράττοντας εἴπῃς, ὅπου μηδὲ βασιλεὺς αὐτὸς ἄμισθός ἐστιν. οὐ φόρους λέγω, οὐδὲ δασμούς, ὁπόσοι παρὰ τῶν ἀρχομένων ἐπέτειοι φοιτῶσιν· ἀλλ' ἔστι βασιλεῖ μισθὸς μέγιστος, ἔπαινοι, καὶ ἡ παρὰ πᾶσιν εὔκλεια, καὶ τὸ ἐπὶ ταῖς εὐεργεσίαις προσκυνεῖσθαι. καὶ εἰκόνες δὲ [e]), καὶ νεὼ [f]), καὶ τεμένη, ὁπόσα παρὰ τῶν ἀρχομένων ἔχουσι, μισθοὶ καὶ ταῦτά εἰσιν ὑπὲρ τῶν φροντίδων, καὶ προνοίας, ἣν ἐκφέρονται προσκοποῦντες ἀεὶ τὰ κοινὰ, καὶ βελτίω ποιοῦντες. ὡς δὴ μικρὰ μεγάλοις εἰκάζειν, ἣν ἐθέλῃς, ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς τοῦ σωροῦ [g]) κορυφῆς, ἐφ' ἕκαστον τούτων, ἀφ' ὧν σύγκειται, καταβαίνειν, ὄψει ὅτι μεγέθει καὶ σμικρότητι διαλλάττομεν τῶν ἀκροτάτων· τὰ δ' ἄλλα, μισθο-

d) ἀλλ'] „ἀλλὰ W. Vid. quae ad c. 11. v. ὑπὸ notamus.“ e) καὶ εἰκόνες δὲ] Praefixi καὶ e Cod. 3011. vulgo omissum. f) νεὼ] νεω Edd. sed νεώι M. ut tradit *Reitz.*, unde rescripsi νεῷ. g) σωροῦ] „Sic bene Par. S. Fl. ϙοροῦ male J. A. 1. (et 2. et B. 1.) H. B. 2.“ ὄρους 2954. quod praefert *Belinus.*

est fieri, sed futurum ut gens integra nobis committatur, aut actiones aliae principales. Volo equidem ex abundanti, utens fiducia, et cominus congressus intentato crimini, ultra etiam quam oportet caussam dicere, et illud nempe dico tibi, neminem quidquam sine mercede facere. Neque tu mihi eos nomines, qui res maximas gerunt; cum neque ipse Imperator mercedis expers sit. Non vectigalia dico, neque tributa, quae a civibus quotannis veniunt: sed est Imperatori merces maxima laudes, et gloria apud omnes, et quod beneficiorum caussa adoratur; statuae porro, et aedes, ac templa, quae habent a civibus, merces et ista sunt pro curis et providentia, quam adhibent procuranda semper publica re et in melius augenda. Nempe ut parva adsimulemus magnis, si volueris a vertice quasi acervi ad unumquodque eorum, quibus constat, descendere, videbis magnitudine nos et parvitate differre ab his, qui summi sunt; caeterum mer-

φόροι ὁμοίως ἅπαντες. Εἰ μὲν οὖν τοῦτον ἐτεθείκειν τὸν νό- p. 722 μον, μηδένα μηδὲν πράττειν, ἔνοχος ἂν εἰκότως ἐδόκουν τῇ 14
παρανομίᾳ· εἰ δὲ τοῦτο μὲν οὐδαμοῦ τοῦ βιβλίου λέλεκταί μοι, p. 723.
χρὴ δὲ τὸν ἀγαθὸν ἄνδρα ἐνεργὸν εἶναι, τί ἂν ἄλλο ἐς δέον
αὑτῷ χρῶτο, ἢ φίλοις συμπονῶν πρὸς τὰ βέλτιστα, κἂν [h]) τῷ
ῥέσῳ ὑπαίθριος πεῖραν αὐτοῦ [1]) διδοὺς, ὅπως ἔχει [k]) πί-
στεως, καὶ σπουδῆς, καὶ εὐνοίας πρὸς τὰ ἐγκεχειρισμένα, ὡς
μὴ τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο,

Ἐτώσιον ἀρούρης ἄχθος εἴη [1]). *Hom.* Il. XVIII. 104.

Πρὸ δὲ τῶν ὅλων, μεμνῆσθαι χρὴ τοὺς ἐπιτιμῶντας, ὅτι οὐκ 15
σοφῷ ὄντι μοι, (εἰ δή τις καὶ ἄλλος ἐστί που σοφὸς,) ἐπιτι-
μήσουσιν, ἀλλὰ τῷ ἐκ τοῦ πολλοῦ δήμου, λόγους μὲν ἀσκή-
σαντι, καὶ τὰ μέτρια ἐπαινουμένῳ ἐπ' [m]) αὐτοῖς, πρὸς δὲ
τὴν ἄκραν ἐκείνην τῶν κορυφαίων ἀρετὴν, οὐ πάνυ γεγυμ-
νασμένῳ. καὶ, μὰ Δί', οὐδ' ἐπὶ τούτῳ ἀνιᾶσθαί μοι ἄξιον,

h) κἂν] κᾶν inepte omnes Edd. i) αὐτοῦ] Non variant libri, nec cuiquam suspicio suborta est de vocis αὐτοῦ probitate: quamquam recte *Gesnerus*, *sui* vertit. Vid. infra Adnot. ad De Merc. Cond. c. 30. k) ἔχει] „ἔχῃ W. Edd in ἔχει consentiunt." l) εἴη] Scripsit forsan auctor: Ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης εἴη, ut sonus quoque *Homerum* referret. Sed inversum verborum ordinem omnes Edd. tuentur. m) ἐπ'] παρ' 2954.

cenarios aeque esse universos. Si igitur eam ego legem scripsissem, neminem quidquam oportere agere, tenerer merito violatae legis meae. Sin vero hoc quidem nusquam in libello dictum a me est, ac porro bonum virum efficacem esse oportet: quodnam aliud ad officium applicet se, quam ut elaboret cum amicis in iis, quae optima sunt, et in medio atque sub divo quasi constitutus experimentum sui praebeat, qualis sit fide, diligentia, amore quodam eorum, quae commissa ipsi sunt, ne sit, ut Homeri verbo utar,

Telluris inutile pondus.

Ante omnia vero et hoc meminisse oportet, qui reprehendere nos voluerint, ipsos non tanquam sapientem me (modo usquam sit aliquis sapiens) reprehensuros, sed unum de multis, qui dicendi facultatem exercuerit, ille quidem, mediocrem ex ea re laudem consecutus; ad summam autem illam eorum, qui capita ac duces sunt, virtutem non sit exercitatus. Neque Hercules, eo nomi-

p. 723. ὅτι μηδὲ ἄλλῳ ἔγωγ' οὖν ἐντετύχηκα, τὴν τοῦ σοφοῦ ὑπόσχεσιν ἀποπληροῦντι. σοῦ μέντοι καὶ θαυμάσαιμ' ἂν ἐπιτιμῶντός μου τῷ νυνὶ βίῳ, εἴγε ἐπιτιμᾷς [n]), ὃν πρὸ πολλοῦ ἤδεις ἐπὶ ῥητορικῇ δημοσίᾳ μεγίστας μισθοφορὰς ἐνεγκάμενον, ὁπότε κατὰ θέαν τοῦ ἑσπερίου Ὠκεανοῦ καὶ τὴν Κελτικὴν ἅμα ἐκιὼν ἐνέτυχες ἡμῖν, τοῖς μεγαλομίσθοις τῶν σοφιστῶν ἐναριθμουμένοις. ταῦτά σοι, ὦ ἑταῖρε, καίτοι ἐν μυρίαις ταῖς ἀσχολίαις ὢν, ὅμως ἀπελογησάμην, οὐκ ἐν παρέργῳ θέμενος τὴν λεν-
p. 724. κὴν παρὰ σοῦ καὶ πλήρη μοι ἐνεχθῆναι. ἐπεὶ πρός γε τοὺς ἄλλους, κἂν σύναμα [o]) πάντες κατηγορῶσιν, ἱκανὸν ἂν εἴη μοι τὸ, οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ.

n) ἐπιτιμᾷς] Vulg. ἐπιτιμᾴς sine jota subscripto. o) σύναμα] συνάμα priores Edd. Correxi accentum, ut Timon. c. 23. cf. De Merc. Cond. c. 1.

ne dolere mihi fas est, quandoquidem nec in alium ego quemquam incidi, qui sapientis professionem impleret. Ac equidem mirer etiam, si reprehendas vitam praesentem nostram: eum enim hominem reprehendas, quem olim noras rhetorices nomine maximas publice mercedes capere, cum Occidentalis Oceani videndi caussa, et Celticam eadem peragrans, in nos incideres, qui in illis Sophistarum numeraremur, qui magnas mercedes mererentur. Haec apud te, sodalis, maximas licet inter occupationes, tamen defendendi criminis caussa scripsi, non obiter id agendum ratus, ut album a te et plenum calculum feram. Apud alios (*ceteros*) enim, si vel simul omnes me accusent, satis mihi illud fuerit, *Non curat Hippoclides.*

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΕΝ ΤΗΙ ΠΡΟΣΑΓΟΡΕΥΣΕΙ ΠΤΑΙΣΜΑΤΟΣ.

p. 724.

Argum. In matutina viri cujusdam nobilis salutatione acciderat *Luciano*, ut pro solenni formula χαῖρε inepte uteretur verbo ὑγίαινε. Quem quidem lapsum excusat nunc non minus urbane, quam docte, ita, ut tum ex ipsius vocis genuina significatione, tum ex antiquitatis usu, ostendat, non modo non prorsus ineptam esse hanc apprecandi formulam, verum etiam quodammodo usitatiori alteri praeferendam, quatenus ei non solum optatum insit, sed etiam monitum, ut alter scilicet valetudinem suam curet.

Χαλεπὸν μὲν, ἄνθρωπον ὄντα, δαίμονός τινος ἐπήρειαν διαφυγεῖν· πολὺ δὲ χαλεπώτερον ἀπολογίαν εὑρεῖν παραλόγου καὶ δαιμονίου πταίσματος. ἅπερ ἀμφότερα νῦν ἐμοὶ συμβέβηκεν, ὃς ἀφικόμενος παρὰ [a]) σὲ, ὡς προεῖπον τὸ ἐωθινὸν, δέον τὴν συνήθη ταύτην φωνὴν ἀφεῖναι, καὶ χαίρειν κελεύειν, ἐγὼ δ' [b]) ὁ χρυσοῦς [c]) ἐπιλαθόμενος, ὑγιαίνειν σε ἠξίουν, 1

a) παρὰ] „πρὸς *Thom. Mag.* v. χαίρω. Edd. consentiunt in παρά." b) δ'] δὲ 2954. *Schm.* nec non Schol. c) χρυσοῦς] „χρήσιος (leg. χρηστὸς) L. Sic *Solanus* notavit, nempe L. voluisse χρηστὸς dare. Sed χρυσοῦς etiam *Th. Mag.*"

PRO LAPSU IN SALUTANDO.

Difficile est, homo *natus* cum sis, Dei alicujus invidiam effugere: multo porro difficilius, verba invenire, quibus defendas inopinatum et immissum divinitus errorem. Quae *quidem* utraque modo usu mihi venerunt, qui matutinae salutationis caussa domum tuam veniens, cum oporteret consuetam illam vocem mittere, et ave (Gr. *gaude*) dicere: ego vero homo aureus obli-

p. 725. εὔφημον μὲν καὶ τοῦτο, οὐκ ἐν καιρῷ δὲ, ὡς οὐ [d]) κατὰ τὴν ἔφοδον. ἐγὼ μὲν οὖν ἐπὶ τούτῳ εὐθὺς ἴδιόν [e]) τε, καὶ ἠρυθρίων, καὶ παντοῖος ἦν ὑπ' ἀπορίας· οἱ παρόντες δὲ, οἱ μὲν παραπαίειν, ὡς τὸ εἰκὸς, οἱ δὲ, ληρεῖν ὑφ' ἡλικίας, οἱ δὲ, χθεσινῆς κραιπάλης ἀνάμεστον ἔτι ὄντα με εἶναι, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα σὺ ἐπιστιμαῖς ἤνεγκας τὰ γεγονότα· αὐτὸ ὅσον ἄκαρι τῷ μικροδιάματι ἐπισημηνάμενος τῆς γλώττης τὴν διαμαρτίαν. ἔδοξεν οὖν μοι καλῶς ἔχειν παραμυθίαν τινὰ ἁμαρτίᾳ συγγράψαι, ὡς μὴ πάνυ ἀνιώμην [f]) ἐπὶ τῇ παιδιᾷ τε, μηδ' ἀφορητῶς ἀχθεσθῆναι μοι, εἰ πρεσβύτης ἀνὴρ τοσοῦτον ἀπεσφάλην τοῦ καλῶς ἔχοντος ἐπὶ τοσούτοις μάρτυρσιν. ἀπολογίας μὲν γὰρ οὐδὲν ἔδει, οἶμαι, ὑπὲρ γλώττης· εἰς οὕτως εὔφημον εὐχὴν ὀλισθούσης.

p. 726. Ἀρχομένου μὲν οὖν τῆς γραφῆς, πάνυ ἀπόρου ἐντεῦθεν ὤμην εἶναι τὸ πρόβλημα· προϊόντι δὲ τὸ μὲν πρόφασιν εὐλογίας ἐμοὶ μὴν πρότερον ἐρᾷ αὐτὰ, ἦν μὴ πορρωτέρω χαίρειν αὐτοῖς

d) οὐ] οὐδὲ 2954. male. e) ἴδιον] „Sic A. 1. Fl. S. Fr. H. et, ni fallor, J. vid. nott. ἰδίαν Par. B. 2." Sed B. 1. et A. 2. edunt ἴδιον. f) ἀνιώμην] Vulg. ἀνιώμην. Restituit literae ω suum jota, quod idem factum in voce ἐπιτιμώντος sub finem praecedentis libelli. Deinceps μηδ' ἔμελεν scriptum erat in omnibus Edd., quod alibi quoque tacens correxi.

vione lapsus, *valere* te jusserim, quod boni et ipsum quidem ominis, sed non tempestivum, quippe quod matutino parum conveniret. Ergo in ipso *verbo* statim sudabam equidem, erubescebam, aestuabam consilii inopia. Praesentes vero qui essent, alii desipere me videlicet, alii prae senectute delirare, alii hesterna crapula adhuc oppletum *turbatumque* existimabant; quamquam molliter ipse tu ferres, ut qui maxime, quod factum erat, ac me lenissime quidem subridens linguae nostrae errorem notares. Faciendum igitur mihi aliquod consolationum genus aliquam scribebam, ne lapsum illum excruciarem, aequo animo tolerandum putarem, si hoc mo senem tantum adderem, coram tot testibus aberrasse: nam defensione quidem nihil opus videbatur, linguae tam bene ominatae adeo preces lubrico quasi vestigio prolapsae. At sub initium scriptionis, difficilem dubiamque sane quaestionem propositam mihi fore arbitrabar: *aliquantum* autem progresso multa se dicenda *ultro* offerebant. Neque tamen prius ea di-

καὶ τοῦ εὖ πράττειν, καὶ τοῦ ὑγιαίνειν, προεῖπω τὰ εἰκότα. p. 726.
Τὸ μὲν δὴ χαίρειν ἀρχαία μὲν ἡ προσαγόρευσις· οὐ μὴν ἑωθινὴ μόνον, οὐδ' ὑπὸ τὴν πρώτην ἔντευξιν, ἀλλὰ καὶ πρωΐτερον μὲν [g]) ἰδόντες ἀλλήλους, ἔλεγον αὐτό, ὡς τὸ,

Χαῖρ', ὦ δυνάστα τῆσδε γῆς Τροιζηνίας. Incert. Auct.

καὶ μετὰ τὸ δεῖπνον ἐς λόγους ἤδη παροινίους τρεπόμενοι, ὡς τὸ,

Χαῖρ', Ἀχιλλεῦ, δαιτὸς μὲν ἔδσης οὐκ ἐπιδευὴς, Hom. Il. IX, 225.

Ὀδυσσεὺς ὁπότε τὴν ἐπεσταλμένην πρεσβείαν αὐτῷ ἐξηγόρευε [h]). καὶ ἤδη ἀπιόντες παρ' ἀλλήλων, ὡς τὸ,

Χαίρετ', ἐγὼ δ' ὔμμιν [i]) *θεὸς ἄμβροτος, οὐκ ἔτι* Emped. V. not.
θνητός.

Ἴδιος δὲ καιρὸς οὐδεὶς ἀπενενέμητο τῇ προσφάσει, οὐδὲ ὡς νῦν p. 727.
μόνος ὁ ἑωθινὸς, ὅπου γε καὶ ἐπὶ τῶν ἀπαισίων καὶ ἀπευκτοτάτων ὁμῶς ἐχρῶντο αὐτῇ· ὡς ὁ τοῦ Εὐριπίδου Πολυνείκης ἤδη τελευτῶν τὸν βίον,

g) *μὲν*] „μὴ] Sic bene S. Reliquae *μὲν*, excepta Amst. quae recte quoque *μὴ* servavit." Sed Codd. 2954. 3011. et Gorl. consentiunt cum vett. Edd. probante *Belino*, quem secutus est *Schm.* Vid. Adnot. h) *ἐξηγόρευε*] „ἐρητόρευε Fl." *ἐξηρητόρευσε* 2954. i) *ὔμμιν*] „ὑμῖν Edd." *Olearii* haec est

cam, quam de ipsis verbis *Gaudere*, *Bene agere*, et *Valere*, quae opportuna videbuntur praedixero. Atque *Gaudere* (*si quem jubeas*), est illa quidem (*vetus*) salutatio, verum non matutina solum, neque *quae* ad primam modo congressionem *pertineat:* sed utebantur ea quidem etiam, qui prius non (*primo quidem*) viderant alterum, quale est,

Gaude potens telluris o Tirynthiae;

verum post coenam quoque ad *comessationem et liberiores* in vino sermones jam conversi,

Gaude, verum epulis paribus nec egemus, Achille,

ut Ulysses inquit, cum mandatam sibi legationem apud illum orat: et, qui jam discederent, ut,

Gaudete, hinc vobis jam nunc Deus, haud homo, versor.

Proprium autem tempus nullum attributum erat huic appellationi, neque, ut nunc, solum matutinum: cum etiam minime auspicatis *temporibus* et abominandis maxime, tamen illa uterentur, ut Euripidis ille Polynices, jam finiens vitam, inquit,

p. 727. *Eurip. Phoen.* v. 1462. Καὶ χαίρετ' [k]) ἤδη γάρ με περιβάλλει σκότος.

καὶ οὐ μόνον φιλοφροσύνης αὐτοῖς ἦν τοῦτο σύμβολον, ἀλλὰ καὶ ἀπεχθείας, καὶ τοῦ μηκέτι χρήσεσθαι ἀλλήλοις. τὸ γοῦν μακρὰ [l]) χαίρειν φράσαι, τὸ μηκέτι φροντιεῖν δηλοῖ. Πρῶτος δ' αὐτὸ Φιλιππίδης [m]) ὁ ἡμεροδρομήσας λέγεται ἀπὸ Μαραθῶνος ἀγγέλλων τὴν νίκην, εἰπεῖν πρὸς τοὺς ἄρχοντας καθημένους καὶ σκυθρωπιάσαντας ὑπὲρ τοῦ τέλους τῆς μάχης, Χαίρετε, νικῶμεν, καὶ τοῦτο εἰπὼν συναποθανεῖν [n]) τῇ ἀγγελίᾳ, καὶ τῷ χαίρειν συνεκπνεῦσαι [o]). Ἐν ἐπιστολῇ δὲ ἀρχῇ, Κλέων p. 728. ὁ Ἀθηναίων δημαγωγὸς, ἀπὸ Σφακτηρίας πρῶτον χαίρειν προσέθηκεν, εὐαγγελιζόμενος τὴν νίκην τὴν ἐκεῖθεν, καὶ τὴν τῶν Σπαρτιατῶν ἅλωσιν. καὶ ὅλως γε [p]), μετ' ἐκεῖνον ὁ Νικίας

emendatio, quam receperunt *Reitz.* et recentt. Sed in 2954. legitur εἶμι, probante *Belino.* k) *Καὶ χαίρετ'*] Vocem καὶ ad *Luciani* verba retulerunt et a voce *χαίρετ'* inceperunt versum tragicum *Reitz.* et recentt. Editt. Rectius contra, et *Euripidi* ipsi accommodate, legitur versus in B. 1. A. 1. 2. ut etiam καὶ ad versum pertineat. l) *μακρὰ*] „*μακρὰν*] *μακρὰ* P. Cum vulgata faciunt Fl. H. Par. S." At cum P. facit 3011. atque adeo *μακρὰ* praetulerunt *Belinus* et *Schmiederus.* Supra Pro Merc. Cond. c. 5. et 5. in eadem phrasi vulgo legitur *μακρὰ*, sed in priori loco R. in posteriori Cod. 2954. habent *μακράν.* m) *Φιλιππίδης*] „*Φειδιππίδης Palm.* Nihil a vulgata abeunt Edd. antiqq." Corrigi etiam *Solanus* et *Belinus* volunt. Vid. Adnot. n) *συναποθανεῖν*] *ἐναποθανεῖν Valcken.* conj. o) *καὶ τῷ χαίρειν συνεκπνεῦσαι*] *καὶ ἅμα τῷ χαίρειν ἐκπνεῦσαι* conj. *Belin.* p) *καὶ ὅλως γε*] *καὶ ὅμως γε* conj. *J. Seager.* Vol. XI. Class. Journ. p. 201. *nihilominus tamen*, haud inepte quidem, et ita etiam

Gaudete, jam nox atra me complectitur.

Nec benevolentiae modo illis haec erat *quasi* tessera, sed inimicitiarum quoque, et cum negaret alter se usurum altero. Qui enim *longum gaudere* alterum jubet, ille non curaturum se in posterum significat. Primus autem illud verbum Philippides cursor dicitur *usurpasse*, cum a Marathone victoriam nuntiaret, et dixisse ad Archontes sedentes ac de pugnae exitu sollicitos, *Gaudete, vincimus*, eoque dicto suo nuntio immbruisse, et in ipso *gaudendi* verbo exspirasse. In epistolae autem principio Cleon Atheniensium orator ejus, *quam* Sphacteria *dederat*, victoriae illius et Spartanorum captorum nuntiam, primus illud *Gaudere* praeposuit:

ἀπὸ Σικελίας ἐπιστέλλων, ἐν τῷ ἀρχαίῳ τῶν ἐπιστολῶν διέμει- p. 728.
νεν, ἀπ' αὐτῶν ἀρξάμενος τῶν πραγμάτων. Ἀλλ' ὁ θαυμα- 4
στὸς Πλάτων, ἀνὴρ ἀξιόπιστος νομοθέτης τῶν τοιούτων, τὸ
μὲν χαίρειν κελεύειν καὶ πάνυ ἀποδοκιμάζει [q]) ὡς μοχθηρὸν
ὄν, καὶ οὐδὲν σπουδαῖον ἐμφαῖνον. τὸ δ' εὖ πράττειν ἀντ'
αὐτοῦ εἰςάγει, ὡς κοινὸν σώματός τε καὶ ψυχῆς εὖ διακειμέ-
νων σύμβολον. καὶ ἐπιστέλλων γε τῷ Διονυσίῳ, αἰτιᾶται αὐ-
τὸν, ὅτι ποιῶν ἐς τὸν Ἀπόλλω, χαίρειν τὸν θεὸν προεῖπεν,
ὡς ἀνάξιον τοῦ Πυθίου, καὶ οὐχ [r]) ὅπως θεοῖς, ἀλλ' οὐδὲ p. 729.
ἀνθρώποις δεξιοῖς πρέπον. Ὁ μέν γε θεσπέσιος Πυθαγόρας, 5
εἰ καὶ μηδὲν αὐτὸς ἡμῖν ἴδιον καταλιπεῖν τῶν αὐτοῦ ἠξίωσεν,
ὅσον Ὀκέλλῳ [s]) τῷ Λευκανῷ, καὶ Ἀρχύτᾳ, καὶ τοῖς ἄλλοις
ὁμιληταῖς αὐτοῦ τεκμαίρεσθαι, οὔτε τὸ χαίρειν [t]), οὔτε τὸ εὖ

Wielandius vertit. Verum nec ὅλως inepte dictum, ut tandem ad eandem, quam *Seagerus* vult, sententiam pervenias. q) τὸ μὲν χαίρειν κελεύειν καὶ πάνυ ἀποδοκιμάζει] Vulg. τὸ μὲν χαίρειν κελεύει καὶ πάνυ ἀποδοκιμάζειν, quae *Erasmus*, *Brodaeus* et *Marcilius* sic expleri voluerunt: τὸ μὲν χαίρειν χαίρειν κελεύει καὶ πάνυ ἀποδοκιμάζειν. Nos, praeeunte *Schmiedero*, verba dedimus secundum Cod. 2954., quam emendationem jam *Jensius* suspicando occuparerat. r) οὐχ] οὐκ A. 2. s) Ὀκέλλῳ] „Sic L. P. Cod. Fl. Ed. Fl. Reliquae Edd. vulgo Οἰκέλῳ. In Cod. L. tamen Ὀκέλῳ uno λ scribitur." t) οὔτε τὸ χαίρειν] Haec in Ed. *Reitz.* et antiquioribus omissa restituerunt, *Belino* auctore, Editor *Bipontinus* et *Schmiedertus*. Supplentur etiam in Gorl.

et omnino post illum Nicias, a Sicilia mittens, in antiquo epistolarum *more* perseveravit, initium ab ipsis rebus capiens. Sed admirabilis *noster* Plato, vir fide dignus, legislator talium, illud *Gaudere* quidem jubere plane rejicit, velut malum et nihil honesti significans: sed alterum *Bene agere*, pro eo inducit, ut communem corporis pariter et animi bene constituti tesseram. Atque scribens ad Dionysium accusat illum, quod in Hymno Apollinis Gaudere (Lat. *salvere*) Deum jubeat, tanquam indignum Pythio, et non tantum Diis, sed ne hominibus quidem non ineptis decorum. Divinus sane Pythagoras, etsi nihil ipse nobis proprium relinquere suorum *scriptorum* dignatus est, quantum tamen ex Lucano Ocello, et Archyta, et reliquis ipsius familiaribus colligere licet, neque (*Gaudere*, neque) ipsum illud *Bene agere* praescripsit, sed a

p. 749. πράττειν [u]) προὔγραφεν, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ὑγιαίνειν ἄρχεσθαι ἐκέλευεν. ἅπαντες γοῦν οἱ ἀπ' αὐτοῦ ἀλλήλοις ἐπιστέλλοντες, ὁπότε [x]) σπουδαιόν τι γράφοιεν, ὑγιαίνειν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ παρεκελεύοντο, ὡς καὶ αὐτὸ ψυχῇ τε καὶ σώματι ἁρμοδιώτατον, καὶ συνόλως ἅπαντα περιειληφὸς τἀνθρώπου ἀγαθά. καὶ τό γε
p. 750. τριπλοῦν αὐτοῖς τρίγωνον, τὸ διαλλήλων, τὸ πεντάγραμμον, ᾧ συμβόλῳ πρὸς τοὺς ὁμοδόξους ἐχρῶντο, ὑγεία πρὸς αὐτῶν ὠνομάζετο. καὶ ὅλως [y]) ἡγοῦντο τῷ μὲν ὑγιαίνειν τὸ εὖ πράτ-
p. 751. τειν καὶ τὸ χαίρειν εἶναι, οὔτε δὲ τῷ εὖ πράττειν, οὔτε τῷ χαίρειν πάντως καὶ τὸ ὑγιαίνειν [z]). εἰσὶ δὲ οἳ καὶ τὴν τετρα-

u) εὖ πράττειν] „εὐπράττειν una voce margo A. 1. W.“ x) ὁπότε] ὁπόσε A. 2. y) ὅλως] „ita ingens asteriscus in *Juntin.* typis expressus suspect. lect. indicat.“ z) ἡγοῦντο τῷ μὲν — — τὸ ὑγιαίνειν] Totum hunc locum olim sic depravatum et mutilatum ediderunt: *καὶ ὅλως ἡγοῦντο τὸ μὲν ὑγιαίνειν εἶναι, οὔτε δὲ τὸ εὖ πράττειν, οὔτε τὸ χαίρειν πάντως καὶ τὸ ὑγιαίνειν.* Notavit autem *Reitzius* in Varr. Lectt. ad v. εἶναι] „. . . *vai* Fl. vacuo spatio ante *vai*. At margo A. 1. W. τὸ εὐπράττειν καὶ τὸ χαίρειν inserit ante εἶναι.“ Tum ad v. τὸ εὖ πρ.] „τῷ εὖ πρ. Coll.“ Porro ad τὸ χαίρ.] „τῷ χαίρειν *Coll.* et margo A. 1. W.“ Deinde ad καὶ] „Forte δὲ *Solanus*.“ Denique ad ὑγιαίνειν] „ὑγιαίνειν εἶναι margo A. 1. W.“ Addit *Belinus* legi in 5011. τῷ μὲν ὑγιαίνειν — τῷ εὖ πράττειν, οὔτε τῷ χαίρειν, et *Schmiederus* refert, in Gorl. quoque legi τῷ μὲν ὑγιαίνειν. Hinc jam felicissime *Schmiederus* locum sic emendavit et supplevit, ut nos nunc eum restitutum dedimus. Ad eandem fere normam, quamquam paullo licentius et audacius, *Belinus* voluerat scribi: καὶ ὅλως ἡγοῦντο τῷ μὲν ὑγιαίνειν εἶναι καὶ τὸ χαίρειν, καὶ τὸ εὖ πράττειν, οὔτε δὲ τῷ εὖ πράττειν, οὔτε τῷ χαίρειν πάντως ἐνεῖναι τὸ ὑγιαίνειν.

verbo *vale* (Lat. *salve*) jussit incipere. Omnes enim ab illo *docti* in epistolis quoties serium quiddam scribebant, *valere* (Gr. *sanum esse*) in ipso statim principio jubebant, tanquam et ipsum animo pariter et corpori convenientissimum, et bona hominis complexum in universum omnia: et triplex illud triangulum sibi implexum, quinque descriptum et inclusum lineis, qua tessera ad sententiae suae homines uterentur, *sanitas* ab ipsis vocabatur. Et omnino putabant, in verbo *valere* inesse etiam ipsum *bene agere* et *gaudere*; sed neque illi *bene agere*, neque *gaudere*, necessario inesse etiam *valere*. Sunt vero etiam, qui quaternionem, maximum illorum jusjurandum, qui perfectum secun-

κτὺν, τὸν μέγιστον ὅρκον αὐτῶν, ἢ [a]) τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀ- p. 731.
ριθμὸν ἀποτελεῖν [b]). οἱ δὲ καὶ ὑγείας ἀρχὴν ἐκάλεσαν, ὧν
καὶ Φιλόλαός ἐστι. Καὶ τί σοι τοὺς παλαιοὺς λέγω, ὅπου καὶ p. 732. 6
Ἐπίκουρος ἀνὴρ πάνυ χαίρων τῷ χαίρειν, καὶ τὴν ἡδονὴν
πρὸ ἁπάντων αἱρούμενος, ἐν ταῖς σπουδαιοτέραις ἐπιστολαῖς
(εἰσὶ δ' αὗται ὀλίγαι) καὶ ἐν ταῖς πρὸς τοὺς φιλτάτους μάλιστα
ὑγιαίνειν εὐθὺς ἐν τῇ ἀρχῇ προστάττει; πολὺ δ' ἂν καὶ ἐν
τραγῳδίᾳ, καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ εὕροις τὸ ὑγιαίνειν, πρῶ-
των εὐθὺς λεγόμενον· τὸ μὲν γὰρ,

Οὖλέ τε, καὶ μέγα χαῖρε, *Homer.* Odyss. XXIV, 401.

σαφῶς [c]) προτεταγμένον τοῦ χαίρειν τὸ ὑγιαίνειν ἔχει· ὁ δ' Ἀλεξις,

Ὦ δέσποθ' [d]), ὑγίαινε, ὡς χρόνιος ἐλήλυθας! *Alexid.* Com. Fragm.

ὁ δ' Ἀχαιὸς,

a) ἢ] „ἢ, ἢδη) *Brod.* et *Marcil.*" b) ἀποτελεῖν] „ἀποτελεῖ, ἤδη *Marcil.*" Scilicet ἤδη pro οἱ δὲ vult, ni fallor, *Marcilius*. Atque sic vertit *Gesnerus*, nec non *Wielandius*. Paene eodem redeunt, quae *J. Scaliger* in Class. Journ. Vol. XI. p. 201. substituit: εἰσὶ δὲ οἳ καὶ τὴν τετρακτὺν, τὸν μέγιστον ὅρκον αὐτῶν, ἢ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖ, καὶ ὑγείας ἀρχὴν ἐκάλεσαν. Equidem, quamquam persuasum habeo, verba vulgata laborare, nec malam intelligens esse medicinam, quae sis inprimis a *Marcilio* offeratur, tamen, dum certiora deficient praesidia, satius duco retinuisse, quam mutasse, vitiatum textum. Ita et *Schmiedero* visum. c) σαφῶς] „Sic dedimus ex L. σοφῶς Edd." d) Ὦ δέσποθ'] Ὦ δέσποθ', *Wesseling.* mendose.

dum ipsos numerum efficit, jam sanitatis (*valetudinis*) initium vocarent, in quibus et Philolaus est. Et quid tibi antiquos narro? cum et Epicurus, vir valde gaudens gaudio (*verbo gaudere*), et voluptatem rebus praeoptans omnibus, tum in seriis magis epistolis, (sunt autem hae paucae) tum in his, quas dedit ad carissimos, valere statim in principio jubeat? Multum etiam in tragoedia et in comoedia vetere invenias *valere*, primo statim *congressu* dictum. Etenim illud

Vale, multumque gaude,

sapienter (*clare*) praepositum habet gaudendi voto illud valetudinis. Alexis autem,

Here mi, vale, (pro *salve*) *quam quaeso serus advenis?*

Et Achaeus,

p. 732. Achaei Tr. Fr.

Ἥκω πεπραγὼς δεινά, σὺ δ' ὑγιαινέ μοι.

καὶ ὁ Φιλήμων,

Phil. in H. Grot. Exc. p. 777.

Αἰτῶ δ' ὑγείαν πρῶτον, εἶτ' εὐπραξίαν,
Τρίτον δὲ χαίρειν, εἶτ' ὀφείλειν μηδενί.

p. 733. Plat. Legg. II. Bip. T. VIII. p. 75.

ὁ μὲν γὰρ τὸ σκολιὸν γράψας, οὗ καὶ Πλάτων μέμνηται, καὶ οὗτός φησιν· Τγιαίνειν μὲν ἄριστον· τὸ δεύτερον, καλὸν γενέσθαι· τρίτον δὲ, πλουτεῖν· τοῦ χαίρειν δὲ τοπαράπαν *) οὐκ ἐμνήσθη. ἵνα σοι e) τὸ γνωριμώτατον ἐκεῖνο, καὶ πᾶσι διὰ στόματος, λέγω,

Ariphr. ap. Athen. L. XV. extr.

Τγιεια f) πρεσβίστα μακάρων,
Μετὰ σεῦ ναίοιμι g)
Τὸ λειπόμενον h) βιοτᾶς.

ὥστε εἰ πρεσβίστη ἐστὶν ὑγεία, καὶ τὸ ἔργον αὐτῆς τὸ ὑγιαίνειν, προτακτέον τῶν ἄλλων ἀγαθῶν. Μυρία δὲ καὶ ἄλλα ἔστι ποιητῶν, καὶ συγγραφέων, καὶ φιλοσόφων καταδεῖξαι σοι

*) τοπαράπαν] Vulg. τὸ παράπαν duabus vocibus. Restituimus nos frequentatam *Luciano* scripturam ex utraque *Ald.* cf. Timon. c. 16. bis, Tom. I. p. 79. Diall. Mortt. III, 1. Tom. II. p. 146. et saepius. e) ἵνα σοι] ἵνα μή σοι *Gem.* conj. haud improbabiliter. f) ὑγίεια] „Vulgo ὑγεία. Vid. nott." g) ναίοιμι] „Sic *Vorst.* et *Athen.* Adsentiuntur P. et L. νέοιμι Edd." h) λειπόμενον] „λοιπόμενον *Athen.*"

Venio patratis horridis, at tu vale!

Et Philemon,

Valere sit primum, bene sed agere alterum,
Gaudere deinde, tum debere nemini.

Ille vero convivalis cantici scriptor, cujus etiam Plato mentionem facit, quid ait? *Primum volo valere: deinde vero pulcher esse; deinde dives: gaudendi* vero omnino mentionem non fecit. Ut tibi notissimum illud, quod omnium in ore est, dicam,

Valetudo Divûm senior,
Habitare tecum
Vitae reliquum liceat.

Si itaque antiquissima est *valetudo*, ejusque opus est *valere*, utique praeponendum id est bonis reliquis. Sexcenta autem alia cum habeam, quae ostendere tibi possim e poetis, historicisque et philosophis, *valere* praeponentibus, supersede-

ἔχων, προτιμώντων τὸ ὑγιαίνειν, τοῦτο μὲν παραιτήσομαι, p. 733.
ὡς μὴ εἰς ἀπειροκαλίαν τινὰ μειρακιώδη ἐκπέσῃ μοι τὸ σύγγραμμα, καὶ κινδυνεύωμεν ἄλλῳ ἥλῳ ἐκκρούειν τὸν ἧλον. ὀλίγα δέ σοι τῆς ἀρχαίας [1]) ἱστορίας, ὁπόσα μέμνημαι οἰκεῖα τῷ παρόντι προσγράψαι, καλῶς ἔχειν ὑπέλαβον. Ὅτε Ἀλέ- 8
ξανδρος τὴν ἐν Ἰσσῷ [k]) μάχην ἀγωνιεῖσθαι ἔμελλεν, ὡς Εὐ- p. 734.
μενὴς ὁ Καρδιανὸς [l]) ἐν τῇ πρὸς Ἀντίπατρον ἐπιστολῇ λέγει, ἔωθεν εἰσελθὼν εἰς τὴν σκηνὴν [m]) αὐτοῦ ὁ Ἡφαιστίων, εἴτ' ἐπιλαθόμενος, εἴτ' ἐκταραχθεὶς, ὥσπερ ἐγὼ, εἴτε καὶ θεοῦ τινος τοῦτο καταναγκάσαντος, ταυτὸν ἐμοὶ ἔφη, Ὑγίαινε, βασιλεῦ, καιρὸς ἤδη παρατάττεσθαι· ταραχθέντων δὲ τῶν παρόντων πρὸς τὸ παράδοξον τῆς προσαγορεύσεως, καὶ τοῦ Ἡφαιστίωνος ὀλίγου δεῖν ὑπ' αἰδοῦς ἐκθανόντος, Ἀλέξανδρος, δέχομαι, εἶπε, τὴν κληδόνα· τὸ γὰρ σώους ἐπανήξειν ἀπὸ τῆς μάχης, ἤδη [n]) μοι ὑπισχνεῖται. Ἀντίοχος δὲ ὁ Σωτὴρ, 9
ὅτε τοῖς Γαλάταις συνάπτειν ἔμελλεν, ἔδοξεν ὄναρ ἐπιστάντα οἱ

i) ἀρχαίας] παλαίας (παλαιᾶς) 2954. k) Ἰσσῷ] „Ἴστῳ C. Fl. Ἰσθῷ Ed. Fl. male.“ In A. 1. 2. B. 1. Ἰσσῷ scriptum eo compendio duplicis literae σ, quod parum differt a figura σθ, quae fortasse etiam in Ed. Fl. est. l) Καρδιανὸς] „Σαρδιανὸς Edd. omnes male.“ m) εἰς τὴν σκηνὴν] ἐν τῇ σκηνῇ 2954. n) ἤδη] ἡδὲ (κληδὼν] *J. Seager.* Classic. Journ. Vol. XI. p. 201. An forte etiam σώους ἡμᾶς volet, quo et ibi Subjectum clare appareat? At putidum foret utrumque.

bo equidem, ne in pueriles mihi ineptias scriptio ista exeat, et forte clavum excutere clavo alio videar. Pauca vero tibi ex antiqua historia, quorum recordor, domestica huic negotio adscribere haud abs re putavi. Cum Alexander proelium ad Issum commissurus esset, ut narrat in Epistola ad Antipatrum Cardianus Eumenes, mane in tabernaculum regis ingressus Hephaestio, vel oblivione quadam, vel perturbatus, ut ego, et aestuans, vel numine quodam cogente, idem, quod ego, dixit, *Vale, Rex, tempus est jam eundi in aciem.* Turbatis autem ad insolitam salutationem reliquis, et Hephaestione prae pudore tantum non mortuo, Alexander, *Accipio,* inquit, *omen: salvos enim nos e proelio redituros, jam mihi pollicetur.* Antiochus autem Soter, conflicturus cum Gallo-Graecis, per quietem videre si-

p. 734. τὸν Ἀλέξανδρον, κελεύειν σύνθημα πρὸ τῆς μάχης παραδοῦναι τῇ στρατιᾷ τὸ ὑγιαίνειν. καὶ ὑπὸ τούτῳ συνθήματι τὴν θαυ-
10 μαστὴν ἐκείνην νίκην ἐνίκησε. Καὶ Πτολεμαῖος δὲ ὁ Λάγου, Σελεύκῳ ἐπιστέλλων, σαφῶς ἀνέστρεψε τὴν τάξιν, ἐν ἀρχῇ μὲν τῆς ἐπιστολῆς ὑγιαίνειν αὐτὸν προειπών, ἐπὶ τέλει δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐρρῶσθαι, ὑπογράψας τὸ χαίρειν, ὡς Διονυσόδω-
11 ρος o) ὁ τὰς ἐπιστολὰς αὐτοῦ συναγαγών, φησιν. Ἄξιον δὲ p)
p. 735. καὶ Πύρρου τοῦ Ἠπειρώτου μνησθῆναι, ἀνδρὸς μετ' Ἀλέξανδρον τὰ δεύτερα ἐν στρατηγίαις ἐνεγκαμένου, καὶ μυρίας τροπὰς τῆς τύχης ἐνεγκόντος. οὗτος τοίνυν ἀεὶ θεοῖς εὐχόμενος, καὶ θύων, καὶ ἀνατιθεὶς, οὐδὲ πώποτε ἢ νίκην, ἢ βασιλείας ἄξίωμα μεῖζον, ἢ εὔκλειαν, ἢ πλούτου ὑπερβολὴν, ἤτησε παρ' αὐτῶν, ἀλλ' ἓν τοῦτο ηὔχετο, ὑγιαίνειν q)· ὡς ἔστ' ἂν τοῦτ' ἔχῃ, ῥᾳδίως αὐτῷ τῶν ἄλλων προσγενησομένων. καὶ ἄριστα, οἶμαι, ἐφρόνει, λογιζόμενος ὅτι οὐδὲν ὄφελος τῶν ἁπάντων ἀγαθῶν,
12 ἔστ' ἂν r) τὸ s) ὑγιαίνειν μόνον ἀπῇ t). Ἀλλὰ νῦν ἑκάστου

o) *Διονυσόδωρος*] *Διονυσιόδωρος* conj. *Belin.* p) δὲ] „Omissa haec particula in J. comparet in Pl. Par. H. B. 2. S. et M." Nec non in A. 1. 2. B. 1. q) *ὑγιαίνειν*] Exspectabatur, ni fallor, *τὸ ὑγιαίνειν*, qui articulus facile ob ultimam verbi praecedentis syllabam negligi a librariis potuit. r) *ἔστ' ἄν*] „Lege *ἐστι, ἄν.* *Solanus.*" At vid. Adnot. s) *τὸ*] „*τοῦ* M" Sic et 3011. t) *μόνον ἀπῇ*] „*ἀπεῖναι φησὶ*

bi visus est adstantem Alexandrum, qui tesseram juberet ipsum dare ante pugnam militibus, *vale*: et ea ipsa tessera admirabilem illam victoriam retulit. Et Ptolemaeus Lagi, scribens ad Seleucum, aperte invertit ordinem, qui in principio epistolae *Valere* illum juberet, in fine autem, pro ejusdem potestatis verbo, *Gaudere* subscriberet, ut Dionysodorus refert, qui collegit illius epistolas. Operae vero pretium est, Epirotae etiam Pyrrhi mentionem facere, viri, qui secundas post Alexandrum imperii militaris tulit, et sexcentas fortunae vices subiit. Hic igitur, qui semper Diis supplicaret, et mactaret, et donaria suspenderet, nec victoriam unquam, neque regni majestatem ampliorem, neque gloriam, nec divitiarum vim ab illis petebat, sed hoc unum optabat, *valere*: veluti, hoc si haberet, facile ipsi accessuris reliquis. Et praeclare, arbitror, sapuit, qui ita putaret, nihil prodesse sibi bona reliqua omnia, quoad solum illud absit, valere.

καιρὸς ἴδιος ὑφ' ἡμῶν ἀποδέδεικται, τάχα ἂν εἴποι τις [u])· σὺ p. 735.
δὲ τοῦτον ἐναλλάξας, εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο ἔφησθα, ὅμως τῷ
δικαίῳ λόγῳ οὐκ ἂν ἔξω εἴης τοῦ ἡμαρτηκέναι, ὥςπερ ἂν εἴ
τις περὶ [x]) τῇ κνήμῃ τὸ πράνος, ἢ περὶ τῇ κεφαλῇ τὰς κνημί-
δας ἐπιδήσαιτο. ἀλλ', ὦ βέλτιστε, φαίην ἂν πρὸς αὐ-
τὸν, εἰκότως ἂν ταῦτ' ἔλεγες, εἴ τις ὅλως καιρὸς ἦν ὑγείας
μὴ δεόμενος. νῦν δὲ καὶ ἔωθεν, καὶ μεσούσης ἡμέρας, καὶ
νύκτωρ, ἀεὶ τὸ ὑγιαίνειν ἀναγκαῖον· καὶ μάλιστα τοῖς ἄρχου-
σι, καὶ πολλὰ πράττουσιν ὑμῖν, ὅσῳ καὶ πρὸς πολλὰ δεῖσθε [y])
τοῦ σώματος. ἔτι δὲ, ὁ μὲν χαῖρε εἰπὼν, μόνον εὐφήμῳ τῇ p. 736.
ἀρχῇ ἐχρήσατο [z]), καὶ ἔστιν εὐχὴ τὸ πρᾶγμα· ὁ δὲ ὑγιαίνειν
παρακελευόμενος, καὶ χρήσιμόν τι ὁρᾷ, καὶ ὑπομιμνήσκει [a])
τῶν πρὸς τὸ ὑγιαίνειν συντελούντων· καὶ οὐ συνεύχεται μό-
νον, ἀλλὰ καὶ παραγγέλλει. Τί δ' [b]); οὐχὶ καὶ ἐν τῷ νῦν ἐν- 13

τις W." Sic et 3011. Gorl. Mira verborum variatio, cujus originem non conjicio. u) τάχα ἂν εἴποι τις] „Quatuor haec verba absunt a W." Et a Gorl. Nec tamen salvo sententiarum nexu abesse poterant. x) περὶ] „παρὰ male P. et L." y) δεῖσθε] „Sic P. δεῖσθαι vulgo Edd." z) εὐφήμῳ τῇ ἀρχῇ ἐχρήσατο] εὐφήμῳ ἐχρήσατο τῇ ἀρχῇ 3011. *Belin.* et *Schmied.* a) ὁρᾷ, καὶ ὑπομιμνήσκει] ὁρᾷν καὶ ὑπομιμνήσκειν 2954. b) Τί δ';] Interrogationis notam, vulgo hic neglectam, de meo restitui, natura rei flagitante. Saepe jam ejusdem generis negligentia in his scriptis a nobis est correcta. Recte verterat *Gesnerus: Quid vero? nonne* etc.

Ast nunc quidem, forte dixerit aliquis, proprium unicuique *verbo* et suum tempus adsignatum est: tu vero illo immutato, etsi nihil diversum dixisti, tamen, si recte rem putemus, extra peccatum non fueris, non magis quam si tibiae galeam alliget aliquis, aut ocream capiti. Verum, vir optime, ego quoque huic respondeam, merito ista tu quidem diceres, si quod ompino tempus esset, valetudine non indigens. Jam vero et mane, et medio die, et noctu, semper valere necessarium est, et maxime imperantibus vobis, et negotia multa sustinentibus, quo magis corpore ad multas res opus habetis. Ad haec, qui *Gaude* dicit, bene ominato tantum exordio usus est, et votum est, quidquid agitur. Sed qui *vale* *re* jubet, etiam utile aliquid agit, et eorum admonet quae ad valetudinem quidquam conferunt, nec una optat modo, sed etiam prae-

p. 736. τολῶν βιβλίῳ, ὃ ἀεὶ καὶ παρὰ βασιλέως [d]) λαμβάνετε [e]), τοῦτο πρῶτον ὑμῖν ἐστι παράγγελμα, τῆς ὑγείας τῆς ὑμετέρας αὐτῶν ἐπιμελεῖσθαι; καὶ μάλα [e]) εἰκότως. οὐδὲν γὰρ ἂν εἴη ὄφελος ὑμῶν πρὸς τἆλλα, μὴ οὕτω διακειμένων. ἀλλὰ καὶ ὑμεῖς αὐτοί, εἴ τι κἀγὼ τῆς Ῥωμαίων φωνῆς ἐπαΐω, τοὺς προσαγορεύοντας [f]) ἀντιδεξιούμενοι, τῷ τῆς ὑγείας ὀνόματι πολλάκις
14 ἀμείβεσθε. Καὶ ταῦτα πάντα εἶπον, οὐχ ὡς ἐκ προνοίας ἀφελὼν μὲν τὸ χαίρειν, ἐπιτηδεύσας δ' ἀντ' αὐτοῦ εἰπεῖν τὸ ὑγιαίνειν, ἀλλ' ὡς τοῦτο μὲν ἄκων παθών· ἢ γελοῖος ἂν ἦν ξενι-
p. 737. ζων, καὶ τοὺς καιροὺς τῶν προσαγορεύσεων ἐναλλάττων. Χάριν δὲ ὁμολογῶ τοῖς θεοῖς, ὅτι μοι τὸ σφάλμα ἐς ἄλλο μακρῷ αἰσιώτερον περιετράπη, καὶ εἰς τὸ ἄμεινον παρώλισθον [g]). καὶ τάχα τῆς Ὑγείας, ἢ Ἀσκληπιοῦ αὐτοῦ ἐπιπνοίᾳ [h]) τοῦτ' ἐπράχθη, δι' ἐμοῦ σοι τὸ ὑγιαίνειν ὑπισχνουμένου [i]). ἐπεὶ ἔγωγε,

c) ὃ ἀεὶ καὶ παρὰ βασιλέως] „Tria priora verba desunt in P. particula καὶ etiam abest in W.“ deest etiam in Gorl. d) λαμβάνετε] „λαμβάνεται W. Sed ε subscriptum est.“ e) μάλα] „μάλ' W.“ f) προσαγορεύοντας] προσαγορεύσαντας 2954. g) παρώλισθον] παρωλίσθουν *Seager.* aut παρολισθοῦν, ejecto καί. Imo vero utraque haec lectio, si vulgo ederetur, mutanda esset in eam, quae vulgo editur. De forma hac Aoristi, quam legitimam esse ignoravit *Seagerus*, vid. *Fischer.* Animadvv. ad *Weller.* Vol. III. a. p. 141. h) ἐπιπνοίᾳ] „Sic W. ἐπινοίᾳ vulgo Edd.“ i) ὑπισχνουμένου] παρακελευομένου 2954. sed in marg. apposita est le-

cipit. Quid vero? nonne et in mandatorum libello, quem semper et ab Imperatore accipitis, hoc primum vobis est praeceptum, *valetudinem vestram curate.* Recte sane. neque enim usus aliquis vestrûm esset ad reliqua, nisi ita constituti sitis. Verum vos ipsi adeo, si quid ego quoque de Romanorum lingua aliquid intelligo, salutantibus comiter respondentes, *valetudinis* [Lat. *salutis*] nomen saepe reponitis. Et haec dixi omnia, non qui prudens *Gaudere* illud omiserim, et *Vale* pro eo dicere adfectarim; sed tanquam, cui imprudenti hoc acciderit: nisi *forte* et ridiculus *studio* fui (*peregrinitatem affectans*), et tempora salutationum permutavi. Sed gratias Diis ago, quod error mihi meus in longe auspicatius quiddam versus est, quod labascente etiam lingua in melius incidi: et forte Hygeae aut ipsius adeo Aesculapii consilio hoc accidit, valetudinem meo tibi ore promittentis. Quomodo enim

πῶς ἂν αὐτὸ ἔπαθον ἄνευ θεοῦ [k]), μηδέπω πρότερον ἐν τῷ μακρῷ βίῳ [l]) ταραχθεὶς ὅμοιον; Εἰ δὲ δεῖ καὶ ἀνθρωπίνην τινὰ ὑπὲρ τοῦ γεγονότος ἀπολογίαν εἰπεῖν, οὐδὲν ξένον, εἰ πάνυ ἐσπουδακὼς ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις ὑπὸ σοῦ γνωρίζεσθαι, ἐκ τῆς ἄγαν ἐπιθυμίας εἰς τοὐναντίον διαταραχθεὶς ἐνέπεσον. τάχα δ' ἄν τινα ἐκπλήξειε τῶν κατ' ὀρθὸν λογισμὸν [m]) καὶ στρατιωτῶν πλῆθος, ὧν [n]) οἱ μὲν, προωθοῦντες, οἱ δὲ, ἐν τῇ τάξει τῆς προσαγορεύσεως μὴ μένοντες. Σὺ δ' εὖ οἶδ' ὅτι κἂν οἱ ἄλλοι εἰς ἄνοιαν, ἢ ἀπαιδευσίαν, ἢ παραφροσύνην ἀναφέρωσι *) τὸ πρᾶγμα, αἰδοῦς αὐτὸ σύμβολον καὶ ἀφελείας ἐποιήσω, καὶ ψυχῆς μηδὲν ἀγοραῖον καὶ ἔντεχνον ἐχούσης· ὡς τό γε πάνυ θαῤῥαλέον ἐν τοῖς τοιούτοις, οὐ πόῤῥω θρασύτητος καὶ ἀναισχυντίας ἐστί [o]). καὶ ἐμοί γε εἴη μηδὲν μὲν τοιοῦτον [p]) σφάλλεσθαι [q]), εἰ δὲ συμβαίη, πρὸς εὐφημίαν αὐτὸ τρέπε- p. 738.

p. 737. 16

17

ctio vulg. k) πῶς ἂν αὐτὸ ἔπαθον ἄνευ θεοῦ] πῶς ἂν ἄνευ θεοῦ τοῦτο ἔπαθον 2954. e quibus τοῦτο mavult *Belinus* scribi, servato tamen vulgato verborum ordine. At omnino nulla opus est mutatione. l) μακρῷ βίῳ] „μακροβίῳ male W. Nihil a vulgata abeunt H. Fl.“ m) λογισμόν] „λογισμῶν W. Sed supra scriptum erat o.“ n) ὧν] delendum censet *Seager*. temere. Vid. Adnot. *) ἀναφέρωσι] Ita cum *Schm.* rescripsi ducibus Codd. W. Gorl. 2954. 3011. pro eo, quod Edd. omnes praebent, παραφέρωσι. Vid. Adn. o) ἐστί] „ἐστὶν W.“ p) τοιοῦτον] „Sic Edd. omnes. Idem quoque fuerat in M. Sed erasa deinceps est litera ν.“ q) σφάλλεσθαι] „σφάλεσθαι Fl. Sed cum vulgata etiam

sine Deo hoc mihi accidisset, qui in longa vita nunquam simili ratione turbatus fuerim? Si vero humanam etiam pro eo, quod accidit, excusationem proferre fas est, nihil mirum, si in summo studio, ut optimis in rebus abs te cognoscerer, prae nimia illa cupiditate perturbatus in contrarium incidi. Forte etiam recta cogitandi via excutiat aliquem multitudo militum, quorum alii quidem antrorsum urgent, alii vero ordinem salutandi minime servant. Tu vero, bene novi, licet alii ad stuporem, aut rusticam ruditatem, aut delirationem eam rem referant, pudoris signum et simplicitatis judicasti, et animi a fori tritura et artis ostentatione abhorrentis: ut fere insignis in talibus fiducia a temeritate et impudentia non longe abest. Ac mihi quidem contingat, nihil tale peccare; si vero eveniat, in bonum id ipsum quoque omen verti. Primo

p. 738. 18 σθαι. Ἐπὶ γοῦν τοῦ πρώτου Σεβαστοῦ, καὶ τοιόνδέ τι λέγεται γενέσθαι. ὁ μὲν ἔτυχε δίκην τινὰ δικάσας ὀρθῶς, καὶ ἀπολύσας ἐγκλήματος τοῦ μεγίστου ἀδίκως συκοφαντούμενον ἄνθρωπον [r])· ὁ δὲ, χάριν ὁμολογῶν, μεγάλῃ τῇ φωνῇ, χάριν οἶδά [s]) σοι, ἔφη, ὦ αὐτοκράτωρ, ὅτι κακῶς καὶ ἀδίκως ἐδίκασας. καὶ τῶν περὶ Σεβαστὸν ἀγανακτησάντων, καὶ διασπάσασθαι τὸν ἄνθρωπον ἐθελόντων, Παύσασθε [t]) χαλεπαίνοντες, ἐκεῖνος ἔφη· οὐ γὰρ τὴν γλῶτταν αὐτοῦ, ἀλλὰ τὴν γνώμην ἐξετάζειν ἄξιον. ἐκεῖνος μὲν, οὕτω [u]). σὺ δ' εἴπερ τὴν γνώμην σκέψαιο, πάνυ εὕρυθρον εὑρήσεις· εἴτε τὴν γλῶτταν, εὔ-
19 φημος καὶ αὐτή. Ἔοικα δ' ἐνταῦθα [x]) ἥδη γενόμενος, εἰκότως ἄλλό τι φοβηθήσεσθαι μή τισι δόξω ἐξεπίτηδες ἡμαρτηκέναι, ὡς τὴν ἀπολογίαν ταύτην συγγράψαιμι. καὶ εἴη γε, ὦ φίλτατε Ἀσκληπιὲ, τοιοῦτον φανῆναι τὸν λόγον, ὡς μὴ ἀπολογίαν, ἀλλ' ἐπιδείξεως ἀφορμὴν εἶναι δοκεῖν.

facit M." r) ἀπολύσας — ἄνθρωπον] „Septem haec verba sic legi in Fl. H. Coll. et M. notavit *Solanus*. Nescio quare; nam J. A. 1. Par. et S. quoque sic legunt, et sana sunt omnia." s) οἶδα] ἔχειν 2954. Sed subscriptum οἶδα. t) παύσασθε] παύσασθαι B. 1. u) οὕτω] „οὕτως Fl. et M." x) ἐνταῦθα] Ita B. 1. A. 1. 2. Sed *Reitz.* et recentt. ἐνταῦθ', nescio unde.

quidem Augusto imperante etiam tale quid factum narratur. Caussam ille quandam recte judicaverat, hominemque maximo crimine, per summam illi calumniam impacto, liberaverat. At ille gratias agens, magna voce, *Gratiam tibi habeo*, inquit, *Imperator, cum male et injuste judicasti.* Cumque ii, qui essent circa Augustum, indigne ferrent, et dilacerare hominem vellent, ille, *Desinite*, inquit, *irasci: neque enim linguam hominis, sed mentem, exa-minare aequum est.* Atque ille quidem sic. Tu vero sive animum spectes, benevolentissimum reperies; sive linguam, bene ominata etiam haec est. Caeterum huc delatus non sine caussa videor alterum quiddam vereri, ne sint, quibus dedita opera peccasse videar, ut defensionem hanc scriberem. Ac sane contingat mihi, Aesculapi optime, talem videri hunc libellum, ut non defensio, sed ostentandae orationis *petita* esse occasio videatur.

SCHOLIA

ET

ADNOTATIONES

SCHOLIA.

IN NECYOMANTIAM.

Pag. 8. lin. 11. *Παραδεῖξαι τοῦ βίου*] *Γρ. ὑποδεῖξαι.* G.

Ead. l. 12. *Ἐς αὐτό. . .*] *Παροιμία· πῦρ ἐκ τοῦ καπνοῦ βιαζόμενον* [a]). G.

Pag. 9. l. 1. *Τὸ πᾶν ἥδεσθαι*] *Ὁ Ἐπίκουρος.* G.

Ead. l. 3. *Πονεῖν τὰ πάντα*] *Διογένης.* G.

Ead. l. 7. *Καταφρονεῖν χρ.*] *Κράτης.* G.

Ead. l. 9. *Ὁ δέ τις αὖ πάλιν*] *Πλάτων.* G. *Ἀριστοτέλης.* Cod. 2957.

Ead. l. 11. *Καὶ ἀγομένους* [b])] *Δημόκριτος.* G.

Pag. 11. l. 16. *Θεσπεσίῳ*] *θείῳ, θαυμαστῷ, πράῳ.* G.

Pag. 13. l. 1. *ἀκρόδρυα* [c])] *Ἀκρόδρυα λέγουσι τῶν φοινίκων τοὺς καρπούς, καὶ τῶν ἀμυγδαλῶν, καὶ τῶν ἄλλων.* V.

Ead. l. 6. *ὑποτονθορύσας*] *ἐνυπόπτως λαλήσας, ψιθυρίσας, ῥῆμα γογγύσας.* V.

Pag. 14. l. 6. *ἀναγωγὴν*] *Ἡ (ὁ) τῶν νεῶν ἔκπλους ἀναγωγὴ λέγεται.* V.

Pag. 17. l. 2. *Ἀσφοδέλῳ*] *Ἀσφόδελος τὸ φυτόν· ἀσφοδελὸς δὲ ὁ τόπος, ἐν ᾧ φύεται· ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ* [d]), *κατὰ Ἀσφοδελὸν λειμῶνα.* V.

---

a) *πῦρ ἐκ τ. καπν.*] Adscripsit *Solanus*: corrupte. Labes facile tolli potest, si refingas: *εἰς τὸ πῦρ ἐκ τοῦ καπνοῦ βιαζόμενος*· vel forte, quoniam aliquid omissum constat, plenius. *εἰς τὸ π. ἐ. τ. κ. βιαζόμενον ἐμπίπτειν*, aut *ἐνάλλεσθαι. Hemst.* Sic fere dedit scholion *Schm. Lehm.*

b) *ἀγομένους*] Leg. *ἀτόμους. Solan.*

c) *Ἀκρόδρυα*] *Democrit.* Geop. X, 74. Plura dabunt *J. Bod.* a Stapel ad *Theophr.* H. P. II. p. 89. 342. *Jac. Duport.* ad *Theophr.* Char. p. 378. *Hemst.*

d) *παρ' Ὁμήρῳ*] Od. XI, 538. 572. XXIV, 13. Multa licet apud

Ead. l. 3. τετριγυῖαι] τρίζουσαι. G.

Ead. l. 9. τελῶναι] Τελώνης ὁ φορολόγος. G.

Pag. 19. l. 4. ἀναπεμπαζόμενοι] ἀριθμούμενοι, σκεπτόμενοι. G.

Pag. 20. p. 7. Ἀριστιππος] Ἀριστιππος οὗτος φιλόσοφος ἐκ Κυρήνης ὁρμώμενος [e]), δεινὸς τὰ περὶ γαστέρα τε καὶ τοὺς μαγείρους σοφιστής· παρῆν Διονυσίῳ τῷ πρεσβύτῃ κατὰ τὴν Σικελίαν, αὔξων αὐτοῦ τὴν τρυφὴν, καὶ αἰσχρότατα παρασιτῶν καὶ κολακεύων πέρα τοῦ μετρίου [f]). V. *Aristippus*] *Cyrenaeus philosophus, δεινὸς τὰ περὶ γαστέρα τε καὶ μαγείρους σοφιστής. Aderat semper Dionysio τῷ πρεσβύτῃ in Sicilia, αὔξων αὐτοῦ τὴν τρυφὴν, et turpissime parasitans et adulans ultra decorum.* Notata haec ex G. a *Solano*.

Pag. 21. l. 1. καὶ στρέβλαι] Στρέβλα τὸ βασανιστήριον ὄργανον, ἀπὸ τοῦ στρεβλῶ τὸ κάμπτω. V.

Ead. l. 10. ἡμιτέλεια τῶν καιρῶν ἐδίδοτο] τὸ ἥμισυ τῆς τιμωρίας· ὡς ἐπὶ δασμοῦ δὲ τοῦτο προενέγκας διέχειν [g]) ὑπερβαλλούσῃ τῇ ἡδονῇ τὴν ἀκοήν. V.

Pag. 23. l. 2. σκελετῶν] ἀπεξηραμμένων. G.

Pag. 25. l. 9. σεμνῶς] Τὸ σεμνὸν, τὸ ὑπερήφανον, ἢ ἁπλῶς σεμνόν. G.

Grammaticos invenire de hoc in ἀσφόδελος per accentum illato significandi discrimine. *Hemst.*

e) ὁ μεμηνὼς δεινῶς] Ὁμόμενος δεῖνος V. G. non agnoscunt ὁμόμενος, sed δεῖνος etiam habent. *Solan.* In V. vidi ὁ μόμεν[ος] hinc pessime dederant in E. A. ὁ μεμηνώς. Non dubito, quin veram lectionem levi mutatione reduxerim: ἐκ Κυρήνης ὁρμώμενος, *Cyrenis oriundus.* Mox pro αἰσχότατα et παρὰ τοῦ μετρίου ex V. correxi αἰσχρότατα et πέρα τοῦ μετρίου. *Hemst.*

f) κολακεύων παρὰ τοῦ μετρίου] Debuit παρὰ τὸ μέτρον vel μέτριον. Sed scripsit haud dubie πέρα τοῦ μετρίου, quemadmodum ipse *Lucianus* passim et alii. Sic in Piscat. c. 51. Πολυξένη ἀνάσχοιτο πέρα τοῦ μετρίου. in Qu. hist. conscr. c. 7. πέρα τοῦ μετρίου καταῤῥίπτοντες. Adde c. 10. de Saltat. c. 21. 75. Sic πέρα τοῦ πιθανοῦ, πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος, alibi. *Jens.* E. c. Diall. Mortt. XV, 1. Diall. Deor. XVIII, 2. Char. c. 5. etiam πέρα τοῦ μέτρου Diall. Deor. XVI, 1. πέρα πίστεως Icarom. c. 2. *Lehm.*

g) δεσμοῦ — προσενέγκας — διέχει] Quid respexerit, quidve sibi velit, nescio. C. et V. δασμοῦ, et mox προσενέγκας et διέχειν. *Solan.* Sensus est: ἡμιτέλεια *vero quum dixit, quasi de tributo loqueretur, mirifica voluptate aures* (lectorem) *perfudit,* Indicare voluit elegantiam ejus locutionis, qua pauperibus quasi dimidium dolorum poenarumque tributum remitti dicitur: καιρῶν pro κακῶν librarii vitium. *Hemst.*

Ead. l. 13. *ἀπὸ τῶν ἐμβατῶν*] *Ἐμβάται κωμικὰ* h) *ὑποδήματα μέγαλα τε καὶ* i) *τὰς κροπίδας ὑψηλὰς ἐξειργασμένα, τοῦ πρὸς μεῖζον ὕψος τὸν χρώμενον ἄγειν.* V.

Pag 26. l. 10. *ἐν παραβύστῳ που* k)] *ἐν παρακεκρυμμένῳ, σκοτεινῷ, μικρῷ, ἀφεγγεῖ, παρακεκαλυμμένῳ, λάθρα γινομένῳ.* V.

Pag. 27. l. 1. *ἐπειδ' ἂν γὰρ . . . ὁ Αἰακὸς*] *Τάχα τὸν Αἰακὸν ἐπέστησαν* l) *Ἕλληνες ταῦτα δικάζειν τοῖς Νεκροῖς τὸ τοῦ ὀνόματος ἔτυμον παραλαβόντες* m) *εἰς συνηγορίαν· βούλονται γὰρ οὖν παρὰ τὸ αἰάζειν τὸν Αἰακὸν ὠνομᾶσθαι· ὃ συμβαῖνον ἐπὶ τοῖς ἀποιχομένοις, τῷ τάφῳ παρευθὺς αὐτοὺς παραδιδοῦσι.* V.

Ead. l. 3. *τὸ μέγιστον οὐ πλέον ποδός*] *καὶ γὰρ ἐπὶ τῶν πυρὶ θαπτομένων μόγις ποδιαῖον τόπον ἡ σποδὸς ἐπισχεῖ* n). V.

Ead. l. 6. *καὶ ἤτοι ταριχοπωλοῦντας*] *εἰς τοὺς τὰ σώματα ταριχεύοντας αἰνίττεται, καὶ παίζει τοὺς τὰ ἐπιγράμματα ἔχοντας ἐν τοῖς τάφοις.* V.

---

h) *κωμικὰ*] Repugnat Scholiastes hac voce non solum plerorumque grammaticorum praeceptis, et usui Lucianeo, de quo vid. *Reitz.* ad Advers. Indoct. c. 6., sed etiam hujus auctoris menti, quin ipse quoque sibi contradicit, quum addat, quae cum socco Comico non conveniant. Nihil itaque certius, quam scripsisse Scholiasten *τραγικὰ* pro *κωμικά*. *Lehm.*

i) *τὰς κρ. ὑψηλὰς ἐξ.*] A recentiore manu haec inserta sensum perturbant: extant tamen in C. nisi quod *ὑψηλαι*. *Solan.*

k) *εὐπαραδυσώπῳ*] *εὐπαρακεκριμένῳ*] Haec monstra vocabulorum in Ed. A. hic antea erant. Ego restitui. *Solan.* Habent *ἐν παραβύστῳ*, quod post *Demosth.* in Timocr. recentiores saepius usurparunt. Lexicographi veteres *Hesych.*, *Suid.*, *Eustath.* ad Od. *ν*, p. 1489. v. *λ.*, *Etymol.* in *παράβυστον*, sed instructum explicatione minus, quam nostri *Scholiastae*, luculenta. *Ἐν μικρῷ* dedit inter alia, propterea quod *παράβυστον* sit etiam *τόπος μικρὸς*, *γωνία*, *angulus*, quo aliquid abditum ac detrusum a conspectu removetur. *Hemst.*

l) *ἐπέστησαν*] F. *ἐπίστευσαν*, et C. *Solan.* Intellige: *Aeacum praefecerunt, qui jus diceret* etc. *Hemst.*

m) *ἕτοιμον παραγόντες*] In Ed. A. et V. *ἕτοιμον* erat. Ego mutavi. *Solan.* Ex C. hanc adnotationem descripsit *M. du Soul*: *Αἰακὸς, quia παρὰ τὸ αἰάζειν cognominatur. Idque in defunctis evenit, cum sepulturae corpus traditur. Ideo confingunt Aeacum locum assignare animabus.* Mox dedi *γὰρ οὖν*· nam *γοῦν* Ed. A. ob errore typorum videtur ortum. Pro *παραδίδωσι* lege *παραδιδόασι* vel *παραδιδοῦσι*. *Hemst.* Sic et ego scripsi. *Schmied.* vitiose *παραδίδουσι*. *Lehm.*

n) *ἐπισχεῖ*] C. *ἐπέχει* vel *περιέχει*. *Solan.* Atticam formam servant *Scholia* V. *πυρὶ θάπτειν* illustravit G. *Cuper.* Obs. I. c. 7. nos alibi plura diximus. *Hemst.*

Ead. l. 10. ἐδείχθη δέ μοι] Ἴσως ἐπὶ τῷ τάφῳ Φιλίππου σκυτεῖον ὕστερον συνέστη, καὶ τοῦτο παίζει· τὰ δὲ τῶν ἄλλων βασιλέων ὁστᾶ ὑπὸ τῶν τυμβωρυχούντων παρὰ τὰς τριόδους ἐσκυβαλισμένα [o]), τοῦτο διαγελᾷ. V.

Pag. 30. l. 10. ἐνεβριμήσατο] ἠπείλησεν, ἐφόβησεν. V.

Ead. l. 13. ἕνεκα τῷ Τειρεσίᾳ] Φασὶν ὅτι Περσεφόνη χαρίζεται ἐν τῷ Ἅιδῃ Τειρεσίᾳ μόνῳ φρονεῖν τῶν ἄλλων ἁπάντων νεκρῶν. V.

Pag. 32. l. 5. πρὸς τὸ χωρίον τοῦ ἄλλου] Εἰ τοῦ ἄλλου ζοφερώτερον τὸ χωρίον, ὀλέθριε, πῶς βλέπων τῷ δακτύλῳ ἐδείκνυε [p]); Καὶ τὸ μὲν παιζόμενον τοῦτο. αἰνίττεται δὲ [q]), οἶμαι, τῇ παιδιᾷ, ὡς τὰ ἐν Τροφωνίου ἀφανέστερά τε καὶ ἀσαφέστερα τῶν ἐν τοῖς ἄλλοις μαντείοις χρησμῳδουμένων. V.

IN CHARONEM.

Pag. 34. l. 4. παρὰ τοῦ Ἅιδου] Πλούτωνος. V.

Ead. l. 5. ὁ Θέτταλος] ὁ Πρωτεσίλαος. V.

Ead. l. 8. ὡς ἂν εἰδὼς ἅπαντα] ὡς ἐπιστάμενος σὺ ὁ Ἑρμῆς ἅπαντα. G.

Ead. l. 14. Τεταγὼν] ὁ διατείνας [a]) καὶ τινάξας καὶ ῥίψας. Ἀπὸ τοῦ τάζω τὸ τείνω καὶ ἕλκω, ὁ μέλλων τάξω. ὁ παρακείμενος [b]) τέταγα· ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔταγον, καὶ ἡ μετοχή, ὁ

---

o) ἐσκυβαλισμένα] C. et V. ξσκυβαλευμένα. *Solan.* Quia σκυβαλίζειν est frequentissimum, retinui lectionem Ed. A. altera verbi facies σκυβαλεύειν, quamquam formandi legibus non adversatur, necdum mihi fuit oblata. *Hemst.*

p) ἐδείκνυες] ἐδείκνυε V. et C. *Solan.*

q) αἰνίττεται δὲ] Pro δὲ *M. du Soul* scripsit τι, quod an V. Codici debeatur, ignoro: praetuli vulgatum. In sequentibus aut μαντειῶν, aut, quod potius habeo, leges μαντείοις. *Hemst.* Unde *Schm.* μαντείοις. antea scriptum erat μαντείων. *Lehm.*

---

a) ὁ τείνας] Exc. G. διατείνας καὶ τεινάξας. C. δ. καὶ τιν. *Solan.*

b) παραληλυθὼς] Hoc modo qui Scholia Vossiana descripsit in usum Ed. A. expresserat compendiariam integrae vocis παρακείμενος figuram. Dedi itaque παρακείμενος, quod *Etymologus* habet in Τεταγών, ubi haec eadem totidem fere verbis leguntur: in ceteris exemplar Vossianum accurate secutus sum, quod, etsi in fine τεταγὼν praeferret, in fronte τεταγὼς servabat: ibi tamen et C. τεταγὼν adnotavit *Solanus*. *Hemst.* Τεταγὼν in fronte Scholii

ταγὼν, καὶ, κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν, τεταγών. V.

Pag. 35. l. 6. πρόςκωπον εἶναι] ἐπὶ τῇ κώπῃ εἶναι. V. Ἀντὶ τοῦ ἐρέττειν, ἤτοι ἐπὶ τῇ κώπῃ εἶναι. V.

Ead. l. 8. ὦμους] ὡς παλαιστὴν διαπαίζει. V.

Ead. l. 11. περιήγησαι] λεπτομερῶς εἶπέ. V. Περιεκτικῶς διήγησαι, τοῦτ' ἐστι, κατὰ περιεκτικὴν πάντων διήγησιν. Cod. 2954.

Ead. l. 14. σφάλλονται] ἀποτυγχάνουσι. V.

Pag. 36. l. 4. οὐκ ἀκόνδυλον] Κόνδυλος, ὁ ἐν τῇ συνηθείᾳ γρόνθος. c) V.

Pag. 38. l. 1. ὀλίγον τοῦ ποδὸς] Ποῦς λέγεται τὸ σχοινίον τὸ κατέχον κάτωθεν τὸ ἱστίον. V.

Ibid. τῷ πνέοντι d)] τῷ πνεύματι. G.

Ead. l. 13. τοὺς Ἀλωέως υἱέας δύο] Ὦτον καὶ Ἐφιάλτην. V.

---

scribendum esse, satis patet ex ejusdem fine, qui consilium docet *Scholiastae* hoc fuisse, ut Anadiplasiasmum illum Homericum grammatice explanaret. *Schmiederum* quoque video similiter statuisse. *Lehm.*

c) γρόνθος] Quid est γρόνθος; An γρόνθων legendum? quod exponit *Hesychius* ἀναφύσησιν, ἣν πρώτην μανθάνουσιν αὐλητὰι καὶ κιθαρισταί. Ita ut per γρόνθωνα exponat Scholiastes κόνδυλον, quia ex ictu sive pugno, qui est κόνδυλος, oriatur in cute tumor, hoc est, ἀναφύσησις. *Jens.* Vocabulum rarius et Graecae linguae communis initio *Patr. Junium* in *Ep. Polycarpi* §. 2. ἀποδιδόντες γρόνθον ἀντὶ γρόνθου, fefellerat: postea didicit exemplis oblatis alibi quoque occurrere: *Schol. Homer.* ad Il. *B*, 219. Achilles Thersitem γρόνθῳ παίσας ἀναιρεῖ, plane ut Hercules Cyathum πλήξας κονδύλῳ ἀνεῖλεν apud *Enarrat. Apoll. Rh.* ad I, 1212. Χεῖρα κραταιὰν *Quintus Calaber* testis a *Scholiaste* parvo citatus vocat I, 740. Solemne est Grammaticis πυγμὴν et κόνδυλον exponere γρόνθον. *Hesych.* in Πυγμὴ, Πύκτας, Πύξ. *Etymol.* in Πυγμαίως τὸν γρόνθον τῆς χειρός. *Tzetz.* ad *Lycophr.* v. 981. 999. *Joann. Diacon.* ad *Hesiod.* Ἀσπ. v. 302. κονδυλίζοντες ἀλλήλους, ἤγουν τῷ γρόνθῳ βάλλοντες. Judic. III, 16. *Aquila* et *Symmachus* γρόνθου παλαιστιαίου dederunt, ubi in Graecis et *Theodotione* fuit ἐπιθαμῆς· cujus admonitus sum ab egregio viro *Jo. Jac. Wetstenio.* Propius ad originem inferior aetas extrito ν accessit: vide *Jo. Meurs.* Gl. GB. et *Du Cangium* in Γρόθος. *Hesychii* γρόνθων ab eodem fonte derivatus invenitur etiam apud *Poll.* IV, 83. sicuti jampridem *H. Stephanus* observavit in Ind. *Hemst.*

d) τῷ πνέοντι] Nimirum ita scriptum fuerat in vetustis membranis: ὁ πνέων, scilicet ἄνεμος, ut alibi *Noster* τὴν πνέουσαν dixit. *Hemst.* Inaniare videtur *Hemsterhusium* locum Hermot. c. 28. ubi pro τῇ πλεούσῃ certissima emendatione restitui a *Reitzio* debebat τῇ πνεούσῃ. Norniae esse potuit locus Act. Apostst. XXVII, 40. ubi vid. *Ekner.* et *Fischer.* ad *Weller.* T. III. P. I. p. 252. *Lehm.*

Pag. 39. l. 14. ἥκιστα ποιητικὸς] οὐδαμῶς ποιητὴν ἔμπειρος. V.

Pag. 41. l. 11. οἰκοδομητικῆς] Οἰκοδομῆς. V.

Ead. l. 12. συντριβέντες τῶν κρανίων] Ἀττικὴ ἡ σύνταξις· τὸ δὲ κοινὸν, συντριβέντες τὰ κρανία. τὰ γὰρ πρὸς [e]) πεῖσιν ἢ δρᾶσιν [f]) αἰτιατικῇ συντάσσεται, Ἔπαθον τὴν ψυχήν, Συνέτριψα τὴν λήκυθον. Οὕτως οὖν καὶ τοῦτο πρὸς αἰτιατικὴν ἔδει ἀποδοθῆναι· ἀλλ' ἐπειδὴ φιλοῦσιν Ἀθηναῖοι τὸ ἐπὶ μέρους λέγειν, ὡς τὸ [g]), ἔφαγον τοῦ ἄρτου, ἔπιον τοῦ οἴνου, οὕτω κἀνταῦθα, συντριβέντες τῶν κρανίων. V.

Pag. 46. l. 1. τορύνην [h])] εἶδος ξύλου στρογγύλου· ἢ τὸ σκαμβὸν ξύλον καὶ οὐδέποτε ὀρθόν. V.

Ead. l. 5. ἐκεῖνος ἀπήμησε τῶν ῥαψῳδιῶν] Ὅτι

---

e) τὰ γὰρ πρὸς] Amst. Ed. ἢ γὰρ et ἐνέτριψα τὴν λ. quod ne Graecum quidem est: utrumque recte legebatur in libro Vossiano, consentiente *Thoma Mag.* in Ἔπαθον τὴν ψυχήν. *Hemst.*

f) δρᾶσιν] Correxi Scholiastae vitiosam scripturam δράσιν. *Lehm.*

g) τὸ ἐπὶ μέρους, λέγεται ὡς τὸ etc.] „Codex Paris., n. 2662, qui duo *Gregorii Corinthii* apographa a *Ruhnkenio* collata continet, et fragmenta quoque aliquot *Scholiastae Lucianei* complectitur, sic legit hunc Scholii locum: ἀλλ' ἐπειδὴ φιλ. Ἀθ. τὸ ἐπὶ μέρους λέγειν, ὡς τὸ — οἴνου, οὕτω κἀνταῦθα etc.“ Haec *Bastius* ad *Gregor. Cor.* p. 123. sq. ed. Schaef. Nos obsecuti. Cf. Schol. ad Timon. c. 48. *Lehm.*

h) τόρυνον] L. τορύνην· et ita legisse Excerptorem video. *Solm.* Non aliter in V. sed quid sibi velit *Scholiastes*, parumper obscurum est. Non equidem improbavero tudiculam explicari εἶδος ξύλου στρογγύλου, quoniam talis in materia lignea figura satis huic instrumento conveniet: verum quo pertinet ἢ τὸ σκαμβὸν etc. quod si τορύνην exponit, scribendum potius fuerat ἢ τι σκαμβὸν ξ. Nunc paroemiae notae verba propemodum integra habes, Τὸ σκαμβὸν ξύλον οὐδέποτ' ὀρθόν, ut apud *Suidam* legitur et *Mich. Apostolium*, vel, ut in App. Vatic. C. III. n. 100. Τὸ σκαληνὸν (eum in modum refingo σκαλινὸν) ξύλινον οὐδέποτε ὀρθοῦται. Ideone haec addidit, ut in tudicula ligni arte nulla corrigendi, quale proverbio ferebatur, exemplum ostenderet? *Hemst.* Habet *Suidas* proverbium in duobus locis, s. v. Τὸ σκαμβὸν, et s. v. Σκαμβὸν, in quo posteriori omissus est Articulus. Sensus proverbii clarus quomodo huic Scholio accommodari debeat, vel possit, neque ego conjicio: neque enim, quod *Hemsterhusius* suspicatur, *Scholiastae* consilium ullo modo satisfacit. Magna mihi suspicio est, interpolatam esse alteram Scholii partem, et scripsisse auctorem hunc fere in modum: εἶδος ξύλου στρογγύλου καὶ σκαμβοῦ. Cetera utcunque, ac nescio, quem in finem, adsuta puto, ab eo quidem, cui vocem σκαμβὸς legenti in mentem venerit *Suidae* proverbium. De ipsa voce τορύνη vid. Adnot. *Lehm.*

Γαλάτων [1]) ὁ ζωγράφος ἔγραψε τὸν μὲν Ὅμηρον ἐμοῦντα, τοὺς δὲ ἄλλους ποιητὰς τὰ ἐμημεσμένα ἀρυομένους. V.

Ead. l. 15. φέρει διὰ τοῦ σταδίου μέσου] Στάδιον ὁ τόπος τοῦ ἀγῶνος καὶ μέρος τι τοῦ μιλίου. Ζ' γὰρ καὶ ς' στάδια *) ποιοῦσι μίλιον. Μίλωνος τούτου φέρεται καὶ ἄλλα τῆς κατὰ τὸ σῶμα ἀλκῆς θαύματα· φασὶ γὰρ [k]) αὐτὸν Πυθαγόρειον ὄντα καθῆσθαι [l]) μετὰ τῶν ἑμιλητῶν ἐν οἰκίᾳ, ἧς ὑποσάθρου τινὸς τῶν στύλων ὄντος, ὑποβάντα [m]) τὸ πεπονηκὸς τῆς οἰκίας τὸν στύλον πρότερον παρωσάμενον ἐκείνους τε σῶσαι, καὶ ἑαυτὸν ἀπέραιον ὑπεξαγαγεῖν. Λέγεται καὶ τοῦτο, ὃ καὶ τοῦ ζῆν αὐτὸν ἀπήλλαξεν, ὡς βαδίζων παρ' ὕλην τινὰ παρατύχοι κορμῷ μεγάλῳ [n]), ὃν βιαζόμενος πρὸς τὴν διάστασιν τοὺς σφῆνας μὲν ἐκπεσεῖν, αὐτὸν δὲ περισχηθέντα τῇ συμπτώσει, τῶν μερῶν ἀφύκτῳ [o]) πάγῃ θηρίων ὑπάρξαι θοίνην. V.

---

i) *Γελάτων*] Libuit hic relinquere lectionem Ms. Codicis, ut librarii appareret imperitia, qui non vidit hic esse nomen pictoris, neve in nos menda, quae tolli non potuerunt, conjicerentur. Legendum est, ὅτι Γαλάτων, ut liquet ex *Aeliano* V. H. XIII, 22. ex quo lux huic loco haud dubia, qui vicissim *Aelianum* tuebitur adversus eos, qui frustra eum emendare conati sunt. *Cleric.* Cum *Clerico* facio: longe alius est Eladas vel Geladas Argivus, Phidiae praeceptor, de quo *Perizonius* cogitabat. Ceterum haec Scholiastae verba jam fuerant a *Fr. Junio* in lucem prolata Catal. Artif. in *Galato*. Vide Praestantiss. *Fabricii* B. G. I. c. 7. §. 1. *Hemst.* Etiam *Schmiederus* nomen, de quo agitur, edidit Γαλάτων. *Lehm.*

*) Ζ' γὰρ καὶ ς' στάδια] Errat *Scholiastes*. Octo stadia miliare conficiunt. *Solan.* Καὶ ς', quae deleri volebat *Solanus*, intelligenda sunt καὶ ἥμισυ. Persimilis est ac paene eadem notae forma, qua Graeci dimidium significant. Facile *Scholiasten* erroris absolvent, quae disputavit *Dodwellus* Diss. de Per. Anon. Eux. Mar. §. 4. 5. *Hemst.*

k) φασὶ γὰρ] In vicem peccatorum ed. A. φασὶν αὐτὸν . . . στύλον τροπίδιον . . . ἑταίρους τε . . . ὑπεξαγεῖν genuinas *Vossii* membranae lectiones restituimus. Mox impressum fuit ὅτι καὶ τοῦ ζῆν etc. quod et a veteri lectione discedit, et structuram legitimam violat. *Hemst.*

l) *μαθῆσαι*] καθῆσθαι Cod. S. Germ. 345. καθῆσαι cod. 2662. referente *Bastio* ad *Gregor. Cor.* p. 405. Schaef. Priorem lectionem praeferendam duxi. E posteriori cod. τινὸς τῶν στύλων recepi pro τινὸς τοῦ στύλου, orationis etiam indole sic flagitante. Cf. idem *Bast.* Epist. Crit. p. 21. et Append. adj. p. 4. *Lehm.*

m) *ὑποβάντα*] *Strabo* VI. p. 263. A. ὑποδύντα. *Solan.*

n) *κορμῷ μεγάλῳ*] Adde ex *Strabone* ἐσφηνωμένῳ. *Solan.*

o) *ἀφύκτῳ*] Vitium V. ἀφύκῳ bene correctum fuit in ed. A. De casu Milonis breviter et satis commode vetus interpr. ad Ib. *Ovid.*

Pag. 48. l. 8. *τὴν τὸ τριπλοῦν*] *ὑπακουστέον* τὸ, *ἔχουσαν*. V.

Pag. 50. l. 13. *ἀοίδιμον*] *ὑμνητόν*. V.

Pag. 51. l. 13. *ἀβελτηρίαν*] *μωρίαν, ἄνοιαν*. V.

Pag. 54. l. 6. *καὶ Ἕρμαιον*] *Ἕρμαιον τὸ εὕρημα προπαροξυτόνως* p)· *τὸ δὲ Ἑρμοῦ κτητικὸν προπερισπᾶται. Ἄλλοι δέ φασιν, ὅτι τὸ κτητικὸν Ἑρμεῖος* q) *ἐστὶ, καὶ Ἕρμεος ἐκθλίψει τοῦ ί, ἀλλ' οὐ Ἑρμαῖος*. V.

Pag. 56. l. 11. *ἐφεσσαμοίδα*] *διπλοΐδα*. V.

Pag. 57. l. 1. *Εὖγε παρῳδεῖς*] *Καλῶς γε ἄλλην* r) *ᾠδὴν ᾄδεις*. V.

Ead. l. 2. *παν ευδαίμονα*] *Εὐτυχία εὐδαιμονίας διαφέρει· ἡ μὲν γὰρ εὐτυχία ἐπὶ ἑνὸς ἀγαθοῦ λαμβάνεται, ἡ δὲ εὐδαιμονία ἐπὶ πάντων τῶν ἀγαθῶν, ἢ ἀρετῶν, ἢ χρημάτων*. Cod. 2954.

Pag. 58. l. 1. *τὴν δὲ πληθὺν, ὦ Χάρων, ὁρῶ* s)] *τοὺς γεωργοῦντας, τοὺς δανείζοντας. τοὺς προσαιτοῦντας*. V.

Pag. 61. l. 12. *χρῆσθαι*] *χρήσασθαι* t). V.

Pag. 63. l. 7. *ἀγγέλων* u)] *ἐπιόντων*. V. *ἀντὶ τοῦ, ὑπὸ τῶν ἐπιόντων*. G.

---

v. 611. Milo Crotoniates, fretus viribus suis, quercum hiantem diducere conatus est: sed cuneis exeuntibus in medio conatu substitit praeda lupis. Propius etiam ad *Scholiastae* nostri narrationem accedit *Gell.* N. A. XV, 16. Verum *Eustathius* ad *Dionys.* Perieg. v. 369. dum concinnae brevitatis sophisticum acumen adfectat, paene ridiculus evasit: *ἀποσφηνωθεὶς δένδρῳ τὰς χεῖρας ἐν τῷ τῆς οἰκείας ῥώμης πειρᾶσθαι, σφιγκτῷ θανάτῳ τὸν βίον μεταλλαξε. Hemst.* Adde, si placet, *Valer. Max.* IX, 12, 9. ext. Floruit autem Milo non tam Cyro, quam Dario Hystaspis, rege Persarum, ut videre licet ex *Herodot.* III, 137. Verum historica in hoc libello non sunt admodum urgenda. *Lehm.*

p) *προπαροξυτόνως*] Ita V. non *προπαροξύτονον*, ut Ed. A. De accentu vocis *ἕρμαιον* vid. *Eustath.* ad Od. *Π.* p. 1809. *Hemst.*

q) *Ἑρμεῖος*] De hac possessivi forma vid. *Lobeck.* ad *Phrynich.* p. 371. *Lehm.*

r) *ἄλλην* etc.] *Suidas: Παρῳδήκει, ἄλλην ᾖσεν ᾠδήν.* Sed ea potestas inepte quadrat *Luciani* loco. *Hemst.*

s) *ὁρῶ*] Prima haec vox male habet; nec quid voluerit Scholii auctor, patet, cum trunca tantum textus verba adferat. *Solan. Schmiederus* scripsit *ὁρᾷς*, accommodatius quidem ad textum: at neque sic dilucet *Scholiastae* mens, imo etiam magis est obnubilata. *Lehm.*

t) *χρήσασθαι*] Voluit forte *χρήσεσθαι*, ut variam lectionem indicaret. *Lehm.*

u) *ἀγγέλων*] Hic pravum, quo utebatur, codicem ex meliori

Pag. 64. l. 6. πομφόλυγας] ἄγαν εὐφυὲς [x]) παράδειγμα. V.

Pag. 67. l. 7. Ὦ γεννάδα [y])] Ὦ γενναῖε καὶ εὐγενέστατε. V.

Pag. 71. l. 5. τεθνήκασι] τεθνᾶσι. V.

Pag. 73. l. 1. ἀναγεγράψη [z])] φανερῶς γεγράψη. V.

IN DE SACRIFICIIS.

Pag. 74. l. 1. ΠΕΡΙ ΘΥΣΙΩΝ] Ὁ σκοπὸς ἐνταῦθα τῷ Λουκιανῷ καταδραμεῖν τῶν Ἑλλήνων θυσίας ποιούντων· τὸ γὰρ θεῖον οὐ δέεται [a]) θυσιῶν. Οὐκ ἔστι δὲ διάλογος· ὅλον γὰρ τὸν λόγον ὡς ἐξ ἰδίου προφέρει προσώπου· ὁ δὲ διάλογος πρόσωπα ἔχει διάφορα διαλεγόμενα πρὸς ἄλληλα. V.

Ead. l. 2. προσόδοις] Πρόσοδος τὸ κέρδος, καὶ ἡ πανήγυρις, πρὸς ἣν οὐκ ὀλίγοι ὁδεύουσιν. G.

Pag. 75. l. 8. τὰ γοῦν Αἰτωλικὰ] Αἰτωλίας ἐβασίλευσεν Οἰνεύς· οὗτος θυσίας τοῖς θεοῖς τὴν Ἄρτεμιν ἐπελάθετο· ἡ δὲ ὀργισθεῖσα ἀπέλυσε κατὰ τῆς Καλυδῶνος κάπρον, ὅστις πολλὰ ἐνεῖλεν· ὕστερον δὲ, κατ' αὐτοῦ συναχθέντων πολλῶν, ἀνῃρέθη. Καλυδὼν δὲ πόλις ἐστὶν Αἰτωλίας. V.

Ead. l. 10. καὶ τὴν Μελεάγρου διάλυσιν [b])] Ἀλθαία Μελεάγρου μήτηρ ἐγέννησε σὺν τῷ Μελεάγρῳ λάμπον πῦρ·

---

emendabat *Solan.* Quorsum haec spectet adnotatio, non intelligo. Primus enarrator forte structuram expedire voluit: *ἀντὶ τοῦ, ὑπὸ τῶν ἐπιόντων ἀγγέλων τε καὶ ὑπηρετῶν, οὓς εἶπον·* quam suspicionem injiciunt Exc. G. postmodum illa describendo sunt corrupta. *Hemst.*

x) εὐφυὲς] In V. et A. Ed. ἐμφυές· quod tanquam alienum in hoc loco ab usu Graeci sermonis emendare non dubitavi. *Hemst.*

y) Ὦ γεννάδα] L. Ὦ γεννάδαι] Ὦ γενναῖοι καὶ εὐγενέστατοι. *Solan.* Sic in ipso *Scholiasta*, ne scilicet ab editis *Luciani* exemplaribus dissentiret, restitutum iverat Vir Doctus: ego variae lectionis vestigium hoc retinere consultius putavi. *Hemst.*

z) ἀναγεγράψη] Plane sic scriptum in V. Graviter aberrantem librarii manum secuta fuerat Ed. A. *Hemst.*

---

a) δέεται] Ita V. δεῖται magis usitatum. *Hemst.*

b) καὶ τὴν Μελεάγρου διάλυσιν] Ista totidem literis in V.

καὶ ἔμαθεν, ὡς τοσοῦτον χρόνον ζήσει Μελέαγρος, ὅσον ἡ λαμπὰς ἅπτεται [c]). Ὅτι οὖν ἐφονεύθη ὁ κάπρος, ὁ Μελέαγρος τῇ Ἀταλάντῃ ἐρῶν αὐτῇ τὰ νικητήρια ἔδωκεν. Ὠργίσθησαν ἐπὶ τούτῳ οἱ θεῖοι [d]) καὶ οἱ ἀδελφοὶ τῆς Ἀλθαίας, οἳ σὺν αὐτῷ τὸν κάπρον ἐφόνευσαν [e]), ὅτι γυνὴ προετιμήθη αὐτῶν, καὶ ἔσχον πόλεμον πρὸς Μελέαγρον. ἀνεῖλεν οὖν αὐτοὺς ὁ Μελέαγρος· καὶ ὀργισθεῖσα ἡ Ἀλθαία διὰ τοὺς ἀδελφοὺς ἔσβεσε τὴν λαμπάδα, καὶ ἀπέθανεν ὁ Μελέαγρος. V.

Pag. 76. l. 1. σχετλιάζουσαν] δυσχεραίνουσαν, ἀγανακτοῦσαν. V.

Ead. l. 4. ἐν ἀρχῇ τῆς Ὁμήρου ποιήσεως] Ὁ γὰρ Ὅμηρος φησὶν, ὅτι οὐκ ἔστι νῦν ἐν τῷ οὐρανῷ ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ἐπεδήμησεν [f]) εἰς Αἰθιοπίαν, πάρειτε εἰστιάθη ἡμέρας ιβ'. V.

Ead. l. 11. ταύρων ἐννέα] Ὁ γὰρ Νέστωρ ἀπὸ τῆς [g]) Ἰλίου ἐπανελθὼν εἰς Πύλον ἐννέα βοῶν θυσίαν τῷ Ποσειδῶνι ἔθυσεν, ὡς λέγει οὗτος· ὁ γὰρ Ὅμηρος εἶπεν ἐννάκις ἐννέα. V.

Pag. 77. l. 2. ὦνια] πράσιμα. V.

Ead. l. 12. ὑπὲρ τοῦ ναυστάθμου] Ναύσταθμον [h]), τὸν λιμένα· ἢ ὅτι ὁ ναυτικὸς στρατὸς ναυσταθμος καλεῖται. V.

Pag. 78. l. 4. κἀξοστρακισθεὶς] ἐξορισθείς. V.

Pag. 79. l. 11. ὑστάτην δὲ τὴν ἀδελφὴν] Καμβύ-

---

reperiuntur: pessime fuerat, omissis pluribus, hic locus in A. Ed. habitus. *Hemst.*

c) ἅπτεται] Ἅπτεται spiritu vitiato in Ed. A. ex V. ubi prave itidem Ἀτλάντης. *Hemst.*

d) οἱ θεοὶ] Pro Θεοὶ, *Dii*, legendum θεῖοι, *avunculi*, fratres Althaeae, Thestii filii. *Cler.*

e) ἐπ' ἀν. τὸν κ. ἐφόνευσαν] Haec nihili sunt: σὺν ex V. est: φονεύσαντες ego pro ἐφόνευσαν restitui. *Solan.* Facilius interseri putavi οἳ ante σὺν, quam ἐφόνευσαν in φονεύσαντες mutari. Praeterea legebatur in V. αὐτῷ pro αὐτοῖς Ed. A. unde pronum erat fingere αὐτῶν. *Hemst.*

f) ἐπεδήμησεν] Malim fere ἀπεδήμησεν· quanquam infra *Scholiastes* ad hoc idem scriptum dixerit, ἐπιδημεῖν τοὺς ἀνθρώπους εἰς Ὀλυμπίαν. *Hemst.* Mutantem *Schmiederum* sequi dubitabam, ob eandem caussam, quam ipse attulit *Hemsterhusius* ex *Schol.* ad c. 11. *Lehm.*

g) τῆς] Perperam in τοῦ mutaverat Ed. A. nec causa fuit, cur ibidem ἐννεάκις darent, quum in V. prostet ἐννάκις. Est autem *Homeri* locus, qui *Scholiastae* castigandi *Luciani* occasionem praebuit, Od. Γ, 7. *Hemst.*

h) Ναύσταθμον] Leguntur apud *Suidam*, in quo necesse non est, ut cum *Kustero* quicquam mutes. *Hemst.*

σης [1]) ὁ Κύρου τοῦ Περσῶν [k]) ἐρασθεὶς τῆς ἀδελφῆς Ἀτόσσης εἴρετο [l]) τοὺς βασιληΐους δικαστὰς, εἴ τίς ἐστι νόμος κελεύων τὸν βουλόμενον ἀδελφειῇ ξυνοικέειν. Οἱ δὲ ἀπεκρίναντο, νόμον μηδένα εἶναι, ὃς κελεύει ἀδελφεὸν ξυνοικέειν· ἄλλον μέν τοι νόμον ἐξευρηκέναι [m]), ὃς θεσπίζει τῷ βασιλεύοντι Περσῶν ἐξεῖναι ποιέειν ὅ, ἐὰν [n]) βούληται· καὶ τότε Καμβύσης ἔγημε τὴν ἀδελφήν. V.

Pag. 80. l. 6. Τπηνέμιον] Τπηνέμια [o]) λέγονται τὰ δίχα συνουσίας καὶ μίξεως. V.

Pag. 83. l. 14. Θρησκείας] λατρείας. V.

Pag. 85. l. 3. ὑπηνήτην] Τπήνη [p]) τὸ γένειον, ἀπὸ τοῦ ὑπεῖναι, ὑποκεῖσθαι· καὶ ὑπηνήτης ἀνὴρ ἀκμαῖος. V.

---

i) Καμβύσης etc.] In his lineis videtur extare fragmentum scriptoris alicujus veteris de connubio Cambysis et Atossae. Non abhorret ab *Herodoti* stylo, quamvis nihil simile apud *Herodotum* potuerim invenire, licet his hujus Atossae meminerit. *Cleric. Herodoti* sunt III, 31. sed paullo brevius contracta, recisis iis, quae ad institutum non facere censebat *Scholiastes*. Atossae vero nomen in hac historia conjecturae debeat, an aliunde cognitum habuerit, non liquet: *Herodotus* certe Cambysen duas sorores matrimonio sibi junxisse narrans, quarum natu minor in Aegypto sit interfecta, neutram nomine designavit. Id quidem extra dubium est, quae Cambysi superstes vixit, Atossam vocari; quippe quae Mago, tum Dario fuerit nupta. *Hemst.*

k) Περσῶν] C. Περσέως male. *Solan.* Περσεῶν hic et paullo infra scribi jussit *Solanus*: nihil erat, quo minus lectiones C. V. sequerer: in paucis enim *Schol.* suo, non *Herodoti*, ore loquitur: ideo retinui ὃ ἐὰν pro τὰ ἄν apud *Herodotum*, et in fine cum V. ἀδελφὴν malui, quam ἀδελφειὴν, quod in E. A. Addendum vero, ni fallor, τοῦ Περσῶν βασιλέως· nisi satis eam vocem intelligi quis putet, aut scribi praeferat τοῦ Πέρσου. *Hemst.*

l) εἴρετο etc.] Ed. A. ἠρέτα τοὺς βασιλικοὺς δ. ac pejus κωλύων et κωλύει, quum tamen in V. C. liquido sit scriptum, ἤρετο τοὺς βασιληΐους δ. κελεύων, κελεύει, quae *Herodoto* conveniunt; nisi quod εἴρετο fuit revocandum, licet *Hesychius* etiam habeat, Ἤρετο, ἠρώτα, ἐπύθετο. Mox ὑπεκρίναντο legitur in Historicorum principe, vel, quod *Jac. Gronovius* ex Mediceo libro dedit, ὑπεκρίνοντο. *Hemst.*

m) ἐξευρηκέναι] V. ἐξευρικέναι· hoc verbum plane fuerat omissum in E. A. *Hemst.*

n) ὃ ἐὰν] mutarunt *Bip.* et *Schmied.* in ὃ ἄν, et ita etiam *Hermannus* censuit ad *Viger.* p. 795. ed. I. Mihi consultius visum cum *Hemsterhusio* retinere serioris aevi Graecitatem, quam eandem etiam sacri scriptores usurparunt: *Matth.* V, 19. 32. X, 42. *Paul.* ad Ephes. VI, 8. ad Colass. III, 23. e. a. *Lehm.*

o) Τπηνέμια] Haec *Suidae* suppeditavit, apud quem καλεῖται pro λέγονται. *Hemst.*

p) ὑπῆναι] Lege ὑπεῖναι ex Etymologico Magno. *Cleric.* C. ὑπεῖναι καὶ ὑποκεῖσθαι τῷ γενείῳ. *Solan.* Sumta sunt ab *Etymologo*. Pro ἀκμαῖος in V. ἀχμαῖος. *Hemst.*

Ead. l. 5. *τὸν νεὼν* q)] *εἰς ὃν κεῖται τὸ κοῦ Διὸς ἄγαλμα.* V.

Ead. l. 8. *τὴν Πισαίων ἐρημίαν*] *Ἐν Πίσῃ γὰρ τῆς Ἠλιακῆς γῆς* r), *τὸ τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ἄγαλμα ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος κατεσκεύασε Φειδίας, ὅπου καὶ ὁ ἀγὼν τὰ Ὀλύμπια ἐτελεῖτο. Διὰ δὲ τὸ κατὰ πενταετίαν μόνον ἐπιδημεῖν τοὺς ἀνθρώπους χάριν τῶν Ὀλυμπίων εἰς Ὀλυμπίαν ἕνεκεν τοῦ ἀγῶνος, ἄλλοτε δὲ μηδέποτε* s), *διὰ τοῦτο εἶπεν τὴν Πισαίων ἐρημίαν.* V.

Ead. l. 10. *περιῤῥαντήρια*] *τὰ ὕδατα, δι' ὧν προκαθήραντο* t) *οἱ θύειν μέλλοντες.* V.

Pag. 87. l. 10. *ἐξυρημένων* u) *πρότερον*] *διηγουμένων.* V.

Pag. 88. l. 10. *ὁ μὲν γὰρ Ἆπις ὁ μέγιστος*] *Ὁ Ἆπις ἐν ταῖς ἀγέλαις τῶν Αἰγυπτίων εὑρίσκεται βοῦς ὤν, καὶ ἔχων τινὰ ἴδια σημεῖα* x). *Τοῦτο κοινὸν εὐετηρίας ἐνομίζετο σύμβολον.* V.

---

q) *οὔτε τὸν ἐξ Ἰνδῶν ἐλέφαντα*] Hoc in V. praefigitur: pertinet tamen, monente *Solano*, explicatio ad *τὸν νεών*. *Hemst.*

r) *τῆς Ἠλιακῆς γῆς*] Exc. G. *τῆς Ἠλιακῆς γῆς.* COLL. *Elidos*: recte. *Solan.* Quamvis in A.E. conspiciatur, *Ἐν Πίσῃ γὰρ τῇ Ἠλιακῇ*, cui *Matth. Sladus* adscripserat, *Ἠ — quae est in Elide*, ostendit tamen ne litera quidem minus C. V. *τῆς ἠλιακῆς γῆς*· in quibus nihil praeter accentum mutari debuerat: *κτητικὸν Ἠλιακὸς* a *Stephano* consignatum. Idem liber *κατεσκεύασε* pro *κατεσκευάσατο* Ed. A. *Hemst.* In *χρύσου* jam *Schmiederus* accentum mutaverat. *Lehm.*

s) *μηδέποτε*] Coll. *ποτε*· male. *Solan.*

t) *προκαθήραντο*] Haec uterque V. Codicis *Scholiastes* habet non alio discrimine, quam quod in uno *προκαθήροντο*, in altero legatur *προκαθήραντο*. Sunt autem proprie *περιῤῥαντήρια* non ipsa lustralis aqua, sed vel aquiminalia sive vasa sacra foribus adposita templorum, aut manu praelata; vel adspergilla de ramo felicis olivae laurive confecta, quibus lustrali lymphae immersis eadem ingressuros irrorabant. Vid. *Jo. Brodaei* Miscell. I, 38. *Hadr. Junii* Anim. III. p. 193. *Theodorit.* H. E. III, 16. *Ἐκατέρωθεν δὲ τῶν θυρῶν εἱστήκεισαν νεανίσκοι περιῤῥαντηρίοις τοὺς εἰσιόντας προκαθαίροντες. Hemst.* Cf. infra c. 13. Eunuch. c. 6. et Pseudol. c. 23. in quibus locis omnibus commode vasa lustralia intelliguntur. *Lehm.*

u) *ἐξειρημένων*] Pravis hic usus est Codicibus: verba in textu recte habent. *Solan.* Clare scribitur in V. *ἐξυρημένων*, *sicut* in ipso *Luciano:* Editorem ideo mutasse suspicor, ut aliquid daret propius accedens ad *διηγουμένων*, in qua voce contineri praecedentium explicationem hariolabatur. Quoniam autem haec ipsa sunt *Luciani* verba, et pessime quidem distincta, interpretationem, quae olim singulis addita fuerat, vel literis obsolefactis omissam, vel descriptoris culpa neglectam excidisse auguror. *Hemst.*

x) *ἴδια σημεῖα*] Aegyptiorum fide novem et viginti Apidis digno-

Ead. l. 13. *κἂν τὸν Νίσου ἔχει* y) *πλόκαμον*] *βασιλέως Μεγαρέων τρίχα.* V.

Ibid. τὸν Νίσου ἔχει πλόκαμον] *Ὁ Νίσος βασιλεὺς ὢν* z), *ἔσχεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μίαν τρίχα πορφυρᾶν, ἧς ἀποτμηθείσης ἀνάγκη ἦν ἀπολέσθαι τὴν πόλιν, ἧς ἐβασίλευσεν.* V.

IN VITARUM AUCTIONEM.

Pag. 92. l. 14. *ἀναμνήσω δέ*]. *Τῶν παρ' Ἕλλησι μετεμψυχώσεως τὸ δόγμα πρῶτος Πυθαγόρας εἰςήνεγκεν. Ἐπεὶ δὲ τὴν ψυχὴν προϋπάρχειν διὰ τοῦ τὰς μαθήσεις ἀναμνήσεις ὑποτίθεσθαι κρατύνεται, εἰκότως τοῦτο λῃρεῖν τὸ νῦν πεποίηκε τὸν Πυθαγόραν.* G.

Pag. 94. l. 12. *τὸν θεὸν*] *Ἔλεγον δὲ καὶ τὸν θεὸν ἀριθμὸν καὶ μέτρον ἐνδύεσθαι* a) *τὰς ψυχὰς (καὶ) πάντα σώματα ζώων μέχρι καὶ τῶν κνωδάλων· καὶ κυάμων δὲ ἀπείχοντο. Χρυσοῦν δ' ἔλεγον ἔχειν Πυθαγόραν καὶ θάτερον τῶν μηρῶν.* G.

Pag. 95. l. 4. *ἐφαντάζεο*] *Τὸ φαντάζεσθαι* b) *ἐπὶ τοῦ ἀνατυποῦσθαι· λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν ἐν ὕπνῳ ὁρωμένων· ἔστι δὲ ἀνατυποῦσθαι τὸ φαντάζεσθαί τινα τὰ ὁραθέντα.* V.

Pag. 96. l. 7. *θεὸς οὐ βροτός τις εἶναι φαίνεται*]

---

scendi *σημεῖα καὶ γνωρίσματα* fuisse tradit *Aelian.* de Anim. XI, 10. inter quae unum *τὴν ἄνοδον τὴν τοῦ Νείλου ὑποδηλοῦν σημεῖον*, quare mirum non est *ἐνετηρίας*, quae Nilo maxime debebatur, auspicium ab eo captum. *Hemst.*

y) *ἔχει*] *ἔχῃ* correxit *Schmiederus* ad textum et hic, et in proximo Scholio, exstinguens ita variae lectionis vestigium. *Lehm.*

z) *ὢν*] Vel refinge *βασιλεὺς Μεγάρων*, vel *βασιλεὺς ὢν ἔσχεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς* etc. *Hemst.* Hoc alterum praetulimus nos simul cum *Schm.* Olim scilicet sinistre legebatur: *βασιλεὺς ὢν, ἔχων ἐπὶ* etc. *Lehm.*

---

a) *δύεσθαι*] Oratio vix Graeca: scribere debuisset *ἐσδύεσθαι* vel *ὑποδύεσθαι τὰς ψυχάς*. Sed in Exc. G. non pauca notae recentioris indigna sunt, quibus diligentem operam impendamus. *Hemst. Schm.* hinc *ὑποδύεσθαι*. equidem malebam *ἐνδύεσθαι*. *Lehm.*

b) *Τὸ φαντάζεσθαι*] Paria docet *Thom. Mag.* in *Ἀνατυποῦται* et *Φάσματα*. *Hemst.*

Ἐλέγετο γὰρ ὁ Πυθαγόρας ἐντετυπῶσθαι τῷ δεξιῷ αὐτοῦ μηρῷ τὸν Φοῖβον. V.

Ead. l. 12. *ἀμφὶ Κρότωνα* c)] *Περὶ Κρότωνα τῆς Ἰταλίας συνεστήσατο Πυθαγόρας τὸ ἑαυτοῦ παιδευτήριον, ἐν ᾧ τριακόσιοι τὸ πρῶτον οἱ οὕτως ἀγόμενοι πυθαγορικῶς. Ἐνῆσάν γε καὶ γυναῖκες ἀκριβῶς ἐξασκοῦσαι τὴν αἵρεσιν, ὧν καὶ Θεανὼ ἦν. Τούτους οὖν φησιν αὐτὸν ἐωνῆσθαι. Ἀπὸ Κρότωνος δὲ καὶ εἰς Τάραντα ἡ αἵρεσις διεδόθη. Τὴν ταύτῃ δή φησιν Ἑλλάδα, διότι Ἑλλήνων πάλαι ἀποικισάντων Ἰταλίαν, συνέβη τῇ τῆς γῆς ἀρετῇ πλούτῳ τε μεγάλῳ πλουτῆσαι αὐτοὺς καὶ εὐανδρῆσαι διαφερόντως, ἀφ' οὗ καὶ μεγάλη Ἑλλὰς ἐκλήθη.* Cod. 2954.

Pag. 97. l. 6. *Οὗτος ὁ τὴν πήραν ἐξηρτημένος*] *Διογένης οὗτος ὁ Σινωπεὺς ἀπὸ τοῦ Εὐξείνου Πόντου ἐξωμίας ἐκαλεῖτο* d), *διότι ἐξωμίδα ἐφόρει, καὶ τοὺς ὤμους παρεῖχε γυμνοὺς ὁρᾶσθαι.* V.

Ibid. ἐξωμίας] *ἐξωμίδια* e) *γὰρ ἐφόρουν· τὸ δὲ ἦν χιτὼν παχὺς καὶ τραχύς, ἅτε ἄγναπτος, κατὰ τὴν ἀριστερὰν χεῖρα ῥαφὴν οὐκ ἔχων· διὸ καὶ ἑτερομάσχαλος* f). *Ἀχειρίδωτος δὲ ὢν τοὺς ὤμους παρεῖχε γυμνοὺς ὁρᾶσθαι, παρ' ὃ καὶ ἐξωμίς· οὐ μόνον δὲ χιτὼν, ἀλλὰ περίβλημα.* G.

Ead. l. 13. *προκαλέσηται*] *Προκαλεῖται* g) *οἰκέτης εἰς βάσανον· προκαλεῖται δὲ εἰς δίκην ὁ ἀντίδικος.* G.

---

c) *ἀμφὶ Κρότωνα*] Quod ad haec verba *Belinus* e cod. 2954. edendum putavit Scholion, non diversum hoc est ab eo, quod in Adnott. legitur e G. desumtum, nisi quod in illo Latina sunt Graecis parum eleganter immixta, et verba *ἐν ᾧ τριακόσιοι — πυθαγορικῶς* ibidem desiderantur. Ceterum in G. ex 2954. reposui *ἀκριβῶς* pro *ἄκρως*, et in hoc ex G. *ἐξασκοῦσαι* pro eo, quod *Belin.* scripsit et *Schm.* descripsit, *ἐξασκούσαι*. *Lehm.*

d) *ἐξωμίας ἐκαλεῖτο*] *Εὐξίνου* erat in V. et A. Ed. Idem C. separat *Πόντου*. *Ἐξωμίας ἐκαλεῖτο* etc. quod ut haud alienum putem, malui tamen rotundius ordine continuo cuncta legi. *Solanus* cur interponat *Ἐξωμίας δὲ ἐκαλεῖτο*, causa non est. *Hemst.*

e) *ἐξωμίδια*] Sic scriptum invenio: sed legendum *ἐξωμίδια*. *Solan.* Voluitne *ἐξωμίδια?* atque sic etiam mihi videtur legendum. *Lehm.*

f) *ἑτερομασχάλη*] L. *ἑτερομάσχαλος*. *Solan.* Vox Grammaticis usitata, quando exponunt, quale vestimenti genus fuerit *ἐξωμίς*. *Etymol.* in *Ἐξωμίς*, *Hesych.* in *Ἑτερομάσχαλος*. Vid. *Joh. Meurs.* ad *Lycophr.* v. 1099. *Jac. Perizon.* ad *Aelian.* V. H. IX. c. 34. *Hemst.* Etiam *Schmiederus* edidit *ἑτερομάσχαλος*. *Lehm.*

g) *προκαλεῖται*] Observationem non esse inanem docebit *Harpocr.* in *Κλῆσις*, *Πρόκλησις*. Prima potestate *προκαλεῖσθαι* solum in usu est; altera *προκαλεῖσθαι* non minus, quam *προκαλεῖσθαι*. *Hemst.*

Pag. 98. l. 11. *τιθασσὸς*] *πρᾶος καὶ ἥμερος.* V.

Pag. 99. l. 8. *οὐ κελευστὸς*] *Εὐρυσθεὺς ἐπέταττε τῷ Ἡρακλεῖ.* G.

Pag. 100. l. 6. *ὀπισθογράφων*] *προγεγραμμένων* [h]), *πεπονημένων.* V. G.

Ead. l. 8. *ἢ στρεβλοῖ* [1])] *βασανίζῃ, δεσμῇ, μαστίζῃ.* V.

Pag. 101. l. 4. *ἰταμὸν*] *ἀναιδῆ καὶ ἀναίσχυντον.* V. *παρὰ τὸ ἴεσθαι* [k]) *καὶ ὁρμᾶν.* G.

Ead. l. 8. *ἀπηχὲς*] *ξένον τοῦ κατὰ πάντων ἤχου* [l]). V. G.

Ead. l. 12. *ἀπόξεσον*] *Γράφεται καὶ ἀπόξυσον.* G.

Pag. 103. l. 10. *ἀβρότατον*] *τρυφερώτατον, ἁπαλώτατον.* V.

Pag 104. l. 6. *πεμμάτων*] *πλακουντίων* [m]). V.

---

h) *προγεγραμμένων*] In Ed. A. textus hujus scholii erat *ἔρημον*, quod cum quo referrem non esset, ad vocem *ὀπισθογράφων* retuli: ad quam vocem deinde Coll. G. retulisse video, quae exhibent scholium, uti hic emendatum habes. *Solan.* In V. et Ed. A. est: *ἔρημον*] *προγεγραμμένον, πεπονημένον.* Nomini praescripto, quod modo ante in *Luciano* reperitur, explicatio nullam in partem convenit: neque ad intelligenda *ὀπισθόγραφα* multum juvat. Praeferam tamen *καταγεγραμμένων. Hemst.* Parum abest, ut persuasum habeam, ad vocem *ἔρημον* referendum esse Scholion, quemadmodum id in V. et Ed. A. notatur, et velle Grammaticum *προγεγραμμένον, supra descriptam*, i. e. turrim illam Timonis desertam, cujus descriptio in Timon. c. 42. sane haud inutiliter conferri poterit cum hoc nostro *Luciani* loco. Sed in voce *πεπονημένον* vel explicanda, vel emendanda, nondum mihi satisfacio. *Lehm.*

i) *ἢ στρεβλοῖ*] In V. *ἢ στρεβλῇ τούτων*] *βασανίζῃ, δεσμῇ, μαστίζῃ. Hemst.*

k) *παρὰ τὸ ἴεσθαι*] *ὃ ἐστιν ὁρμᾶν· Etymol.* et *Suid. Hemst.*

l) *τὸν κατὰ πάντων οἶκον*] Corruptum: C. *τοῦ κατὰ πάντων ἤχου. Solan.* Voss. Codicis depravatam lectionem illam expressit Ed. A. Neque tamen haec restituta prorsus omni vitio caret: quid enim est *κατὰ πάντων;* scribendum, *τοῦ ἀπὸ*, vel *παρὰ πάντων ἤχου· discrepans a sono, qui ab omnibus proficiscitur. Hemst.* Scripserunt *Seybold.* et *Schm. παρὰ πάντων.* Verum fugerat *Hemsterhusium* illa scribentem, Scholion hoc e *Suida* esse depromtum, ubi ad v. *Ἀπηχημένον* haec glossemata: *ἀπόβλητον· ξένον τοῦ κατὰ πάντων ἤχον*, sic a *Kustero* redduntur: *Rejiciendum. Quod sono suo aures offendit.* Mallem propius ad verba: *Rejiciendum. Discrepans a sono, qui adversus omnes emittitur*, i. e. a vulgari, communi, consueto; quo ergo aures audientium offendit. Paullo ante idem *Suidas: Ἀπηχές· κυρίως τὸ σκληρὸν καὶ ψευδὲς, δύσφορον, ἀηδὲς, ἐχθρὸν, οὗ καὶ τὸν ἦχον ἀποστρεφόμεθα. Lehm.*

m) *πλακούντων*] In priori Ed. et C. legebatur *πλακουντίων. So-*

Ead. l. 11. *ἐρανίζεσθαι τὴν ἡδονὴν*] συλλέγειν καὶ συναθροίζειν. V.

Pag. 106. l. 8. *ἐπικήριον*] ἐπιθανάτιον. V. κηρ n) γὰρ ὁ θάνατος. G.

Ead. l. 11. *ἀλλάκως* o)] ἀντὶ τοῦ πῶς· ἔστι δὲ καὶ τοῦτο Ἰωνικὸν, ἐπεί τοι καὶ Ἔφεσος Ἰώνων. Ἐφέσιος δὲ Ἡράκλειτος. V.

Ead. l. 12. *κυκεῶνα*] Κυκεὼν ἐκ πολλῶν βοτανῶν συγκείμενος φαρμακείαν ποιεῖ δηλητήριον, ἀπὸ τοῦ κεχύσθαι p) κυχεὼν, καὶ κυκεών. V.

Pag. 107. l. 4. *διαφερόμενος* q)] συνδιαμαχόμενος. V.

Ead. l. 9. *γρίφους*] Γρίφος ζήτημα αἰνιγματῶδες, ἢ συμπλοκὴ συλλογισμοῦ. λέγεται δὲ καὶ τὸ δίκτυον r), καὶ ὁ συμπλεκόμενος λόγος. V.

---

lan. Et recte quidem ita legi *Suidae* ostenderit: *Πέμματα, πλακούντια. Hemst.*

n) κηρ etc.] Accesserunt ex *Etymol.* et *Suida. Hemst.*

o) *ἀλλάκως*] Quum in cod. V. scriberetur: *ταῦτ' ὀδύρομαι*] *ἀντὶ τοῦ πῶς . . . . Ἰώνων, ἐφ' ἧς καὶ Ἡράκλητος.* Ed. A. dedit hunc in modum: *τῷ δὴ ὀδύρομαι*] etc. *Ἐφέσιος δὲ Ἡράκλειτος. Ταῦτ'* quae mutandi causa fuerit in *τῷ δή*, non video: reliqua commode sunt correcta: sed interpretationem ad voces praefixas minime pertinere, quis non animadvertat? Adnotavit *Solanus: Refer ad ἀλλάκως, ut recte Coll. Hemst.*

p) *κεχύσθαι*] Ex C. supplevi et emendavi. *Solan.* Ed. A. *ἀπὸ τοῦ κεχύσθαι καὶ κυκεών.* Non inepte quidem *Matth. Sladus* conjectarat, *κυκᾶσθαι*· sed quod reposuimus, ita plane legitur in V. *Etymol. Κυκεὼν ἡ πόσις· ἀπὸ τοῦ χύεσθαι χυχεών τις ὤν. Συγκειμένων* vereor, ut rectum sit: scribendum videtur *συγκείμενος*· nam longius abit *συγκεκραμένων.* Pro *ποιεῖ* vidi, ni fallor, in V. *πολλ.*" *Hemst.*

q) *διαφερόμενος*] In C. erat: *συνδιαφ.*] *διαμ. Solan.* Jungamus ergo lectionem utramque, *Συνδιαφερόμενος*] *συνδιαμ.* probabile videtur ita scriptum fuisse in antiquo *Luciani* Codice. *Hemst.*

r) *Λέγεται δὲ καὶ ὁ πνευματικὸς*] Pro hisce in C. legitur: *ὅθεν καὶ τὴν χλεύην γρίσπαν φασίν· λέγεται καὶ τὸ δίκτυον. Solan.* Primum ὁ *πνευματικὸς* unde venerit in Ed. A. excogitare nequeo: nam V. literis haud obscuris praebet, *λέγεται δὲ καὶ τὸ δυκτίον*· prout illa vox plurimum in membranis exarari solet: hoc igitur omnino revocandum fuit. Deinde quod in C. habetur, derivatum ab *Etymol.* p. 241. v. 35. *Γρίφος, ζήτημα, αἴνιγμα δύσκολον, ἔνθεν καὶ τὴν χλεύην γρίπισμα φασί*· ergo menda non vacat illud *γρίσπαν*· quanquam ea de significatione *γριπίσματος* ut tacuerunt *Jo. Meursius* et *Du Cangius*, sic mihi nihil etiam constat: alia longe vocis ejus apud Graecos est potestas *turpis lucri* et *rapinarum. Γρίφος* autem, quo destituuntur V. et Ed. A. in capite Scholii praeposuit *Solanus. Hemst.*

Ead. l. 13. ἠβηδὸν] ἀκμαστικῶς s). G.

Pag. 108. l. 5. τὸν στωμύλον] φλύαρον, πιθανολόγον, ἢ ξφεδρον t) τῶν λόγων, ἀπατεῶνα. V.

Pag. 109. l. 7. ὀμνύω γέ σοι τὸν κύνα] Κέρβερον. Ῥαδαμάνθυος ὅρκος οὗτος ὁ κατὰ κυνὸς, ἢ χηνὸς, ἢ πλατάνου, ἢ κριοῦ, ἤ τινος ἄλλου τοιούτου. Οἷς μέγιστος u) ὅρκος ἅπαντι λόγῳ κύων, ἔπειτα χήν· θεοὺς δὲ ἐσίγων. Κρατῖνος Χείρωσι. Τοιοῦτοι καὶ οἱ Σωκράτους ὅρκοι. V. G.

Pag. 112. l. 7. λιχνεία] λαιμαργία x). V.

Ead. l. 10. τὸ δεῖνα δὲ ὅπως ἴδω] "Οτι τὸ δεῖνα εἰώθασιν οἱ παλαιοὶ λέγειν οὕτως ἀφελῶς τὸν λόγον προάγοντες ἐπὶ

---

s) ἀκμαστικῶς] "Ηβην Grammatici exponunt ἀκμὴν, ἡβᾶν, ἀκμάζειν· inde ducta est interpretatio hoc in loco valde insulsa. *Hemst.*

t) ξφορον] Si compares *Etymologum* et *Suidam* in Στωμύλος, scribendum esse liquet ξφεδρον· eum intellige, qui garrulus per insidias observat, et loquaciter captat alienos sermones. *Hemst.* Et *Schmiederus* edidit ξφεδρον, ut par erat. *Lehm.*

u) Οἷς μέγιστος] Sunt duo versus ex *Cratini* Chironibus petiti, sed corruptissimi, sic legendi, ut liquet ex Excerptis Gronovianis p. 493.

Οἷς ἦν μέγιστος ὅρκος ἅπαντι ἐν λόγῳ
Κύων, ἔπειτα χήν, θεοὺς δὲ σιγᾶν.
Queis jusjurandum maximum in re qualibet
Canis est, et anser; nam Deos non nuncupant.

Cleric. Ego scripturam C. expressi Grotianae haud inferiorem, nisi quod ἐν ante λόγῳ deest. *Solan.* Ponam Ed. A. lectionem: ὀμνύω γέ σοι τὸν κύνα] Κέρβερον. Ῥαδαμάνθυος (V. Ῥαδαμάνθιος) ὅρκος· οὗτος (V. ὅρκος οὗτος.) ὁ κατὰ κυνὸς, ἢ χηνὸς, ἢ πλατάνου, ἤ τινος ἄλλου, τοιούτου. οἷς μέγιστος ὅρκος (V. ὅρκος et statim ὅρκοι) ἅπαντι λόγῳ κύων ἐπὶ τυχήν. Κρατῖνος Χείροσι. (in V. Χ'ει σι) τοιοῦτοι (hic καὶ V. inserit) οἱ Σωκράτους ὅρκοι. Quae *Solanus* ex C. addidit atque emendavit, *Suidas* in Ῥαδαμάνθυος ὅρκος itidem habet, nisi quod θεοὺς δὲ σιγᾶν. Cratini nomen in eodem proverbio versibus omissis dedit *Zenobius*; *Apostolius*, neglecto Comici nomine, versuum partem. Pro Χείροσι vero scribendum fuit Χείρωσι· quod recte a *Jungermanno* observatum ad *Poll.* X, 186. extra dubitationem ponit metri lex in versu ex eadem fabula depromto apud *Hephaest.* p. 6. noti sunt pari forma Cratini Ὀδυσσεῖς, Ἀρχίλοχοι, Κλεοβουλίναι. Virorum maximus, ut binos versus expleret, legitimum Atticae scenae sermonem violavit: nam quale est illud σιγᾶν, vel potius σιγάειν; hunc in modum constitui debent:

Οἷς ἦν μέγιστος ὅρκος ἅπαντι λόγῳ κύων
Ἔπειτα χήν· θεοὺς δ' ἐσίγων — —

Atque ita fere *Kusterus* ad *Suidam*. De Cerbero ridiculum est *Scholiastae* commentum. *Hemst.*

x) λαιμαργία] In V. scriptum λαμαργία. *Hemst.*

τῶν συγκρίπτειν τι βουλομένων τῇ ἀορίστῳ τοῦ ὀνόματος τὸ ὑποκείμενον δηλοῦντες [γ]). V.

Ead. l. 12. τὰ γλυκέα] τὰς ἰσχάδας, καὶ τὰ μελιτώδη προυβάλετο διὰ τὸ γλυκὺ καὶ τὸ ἡδύ, αἰνιττόμενος τὸ λεῖον τῆς ἡδονῆς καὶ τὸ προσηνές. G.

Ead. l. 14. παλάθας τῶν καρικῶν] ὡς τῆς Κῶ διαφόρους· παλάθη δέ ἐστι σφαῖρα ἀπὸ σύκων συγκοπῆς [z]) συμπλαττομένη. G.

Pag. 113. l. 3. πολύ τι πλῆθος] Ἐπειδὴ πολλοὶ τῇ ἀτοπίᾳ σοφισμάτων σημαινόμενοι [a]) παρεγένοντο ἐπὶ τῇ ἀγορᾷ, ὅπου

γ) δηλοῦντες] Multa hic emendavi et supplevi, sed nondum omnia: nam quid est illud ἐπὶ τῶν; Ἡ ἀορίστια τοῦ ὀνόματος συγκρίπτει· οὕτως οἱ παλαιοὶ εἰώθασι λέγειν. G. *Solan.* In V. et Ed. A. fuit: τοῦ ὀνόματος, τὸ ὑποκείμενον. . . . . λοῦντες cetera conveniunt. Quid sibi velit, haud obscurum est: structura tamen orationis non satis constat. Forte legendum: προσγόντες ἐπὶ τῷ συγκρίπτειν τι, βουλόμενοι δὲ τῇ ἀ. τοῦ ὀνόματος τὸ ὑποκείμενον δηλοῦν· nisi quis malit: προσγόντες, ἐπὶ παρασυγκρίπτειν τι βουλόμενοι, τῇ ἀορίστιᾳ δὲ τοῦ ὀνόματος τὸ ὑποκείμενον δηλοῦντες. Ἀφελῶς non repudio quidem: attamen in mentem venit ἀτελῶς, idem fere quod ἀορίστως, quo *Scholiastes* usus est ad *Dis Katayn.* (Bis Acc. c. 23.) ubi de τὸ δεῖνα. *Hemst.*

δ) ἀποσύγκοπος] (Haec qui ante me descripsit non potuisse se assequi legendo in exemplari dixit. *Scrimg.*) G. Quid sub ἀποσύγκοπος lateat, nescio: sed συμπεπτομένη legendum est pro ultima scholii voce. *Solan.* Primum ab initio suppleri debet: τῆς τῇ Κῶ διαφόρους ἐχούσης vel φερούσης. Aptius ad rationem nominis explicandam scripsisset τῆς Καρίας quamquam nec insula Cos adversum Cariam sita hoc fructus arbutei genere, eoque praestantissimo, fuerit destituta. Deinde σύκων ab ingenio lectoris acuti profectum partem vocis proxime praecedentis corruptam emendat; qualia sunt in *Hesychio* permulta. Ea de causa refingendum esse liquet, σφαῖρα ἀπὸ σύκων συμπεπτομένη. Παλάθην Grammatici exponere solent ἐπισύνθεσιν, vel ἐπάλληλον θέσιν σύκων· opportunus est *Amyntae* locus apud *Athenaeum* XI. p. 500. D. (τὸ ἀερομέλι) σὺν τοῖς φύλλοις δρέποντες συντιθέασιν εἰς παλάθης Συριακῆς τρόπον πλάττοντες, οἱ δὲ ὑφαίνουσι ποιοῦντες etc. unde conjicias, pro συμπεπτομένη scribi non absurde posse συμπλαττομένη. *Hemst.* Atque ita revera scriptam reperit *Bastius* in C. Par. S. Germ. 345. ut ipse narrat ad *Gregor. Cor.* p. 456. Idem docet monstruosam illam figuram ἀποσύγκοπος compendiariam esse scripturam formulae ἀπὸ συγκοπῆς, idque inde probat, quod manifesto ac plene in eodem Codice exaratum legatur ἀπὸ σύκων συγκοπῆς. *Lehm.*

ε) σημαινόμενος] Haec mutila omnino in Coll. legebantur. Ex ingenio multa supplevimus, sed σημαινόμενος reliquimus, sub quo haud dubie alia vox latet, ut ἐπαγόμενοι, vel simile quid. *Solan.* Nihil obstat, quo minus conservari possit σημαινόμενοι, quod expono *coacti*, *congregati* velut signo dato. Deductum lo-

τῆς ἐπιδείξεως χάριν παρῆκε Χρύσιππος, διὰ τοῦτο νῦν τοῦτο λέγει, ὅτι πολλοὶ τοῦτον ἐπὶ τὴν ἀγορὰν περιμένουσιν. V.

Pag. 115. l. 1. σύμβαμα] Ἀλλ' ἐπιτριβείης, ὦ κατάρατε, πάντα γελοίως ὑπὸ τὴν γλῶτταν στρέφων, καὶ τὰ σοφὰ πάντα τοῖς παιγνιώδεσι παραβάλλων· Τῶν διαλεκτικῶν γὰρ τῶν μὲν ἄλλων προτάσεις λεγόντων τὰς ἐξ ὀνόματος καὶ ῥήματος αὐτοτελῶς [b]). συντεθεμένας εἰς ἀποφαντικοῦ λόγου γένεσιν, ὥς τὸ, Σωκράτης περιπατεῖ, Δίων διαλέγεται, καὶ ὑποκείμενον μὲν λεγόντων τὸ ὄνομα, ἢ τι τῶν ὀνομάτων χρείαν ἀποτελοῦν, κατηγορούμενον δὲ τὸ ῥῆμα, οἱ Στωϊκοὶ ἐθελακριβεῖς ὄντες, καὶ ξενίζουσιν ἀγαπῶντες ὀνόμασι χρῆσθαι, τὴν μὲν αὐτοτελῆ πρόφασιν, οἷον τὴν, Σωκράτης περιπατεῖ, αὐτοὶ σύμβαμά φασιν, ἢ κατηγόρημα· συμβέβηκε γὰρ τὸ περιπατεῖν Σωκράτει τὴν οὐκ αὐτοτελῆ δὲ, ἀλλά τινος ἐνδεᾶ, οἷον Σωκράτει μεταμέλει, ἢ Σωκράτης φιλεῖ, ἢ Σωκράτει μέλει, ταῦτα οὖν ὠνόμασαν, τὴν μὲν Σωκράτει μεταμέλει, ἐπεὶ μὴ κατ' εὐθεῖαν πτῶσιν τὸ ὄνομα ἐλήφθη, κἂν αὐτοτελές ἐστιν, αὐτοὶ παρασύμβαμά φασιν, ἢ παρακατηγόρημα, ὡς ἂν εἰ παρακείμενον τῷ συμβάματι ἢ κατηγορήματι· τὴν δὲ, Σωκράτης φιλεῖ, ἐπειδὴ λείπει τὸ τίνα, κατ' εὐθεῖαν ἐλήφθη ὁ ὑποκείμενος, ἀλλ' οὖν ἐπεὶ μὴ ῥῆμα [c])· τὸ δὲ, Σωκράτει μέλει, ἔλαττον λέγουσιν ἢ κατηγόρημα, ὅτι τῇ πλαγίᾳ πτώσει ὁ ὑποκείμενος καὶ ἐνδεῶς ἡ πρότασις ἔχουσι· λείπει γὰρ τὸ, τίνος μέλει. Οὗτοι μὲν οὖν οὕτως. Ὁ μέντοι Λουκιανὸς λόγον ἀνεῦρεν ἐπὶ τούτων τὸ σπούδασμα τῶν σοφῶν ἐπὶ τὸ γελοιότατον μεταφέρων. G.

Pag. 115. l. 11. φιμὸν] τὸν δεσμὸν καὶ χαλινόν. V.

Pag. 116. l. 12. Ἠλέκτραν λέγεις καὶ τὸν ἐγκεκαλυμμένον] Τίνα τοῦτον τὸν ἐγκεκαλυμμένον, ἢ τίνα τὴν Ἠλέκτραν λέγεις; G.

---

quendi genus apud recentiores ab usu Christianorum, qui κρούονται et σημαίνονται, quando tabulis ligneis ferreisve pulsatis ad Ecclesiam convocantur. *Luciani* verba perversissime cepit ineptus Enarrator. *Hemst.*

b) αὐτοτελῶν] Lege potius αὐτοτελῶς, et mox τι τῶν ὀνομάτων χρ. ἀποτελοῦν (pro ἀποτελούντων) κατηγορούμενον δὲ τὸ ῥῆμα (pro ὄνομα) tum prope finem, οὗτοι (Stoici, antea fuerat οὕτω) μὲν οὖν οὕτως. Quae praecedunt, mendis laborant; in quibus amovendis eo minus operam abuti lubet, quod hanc observationem neque ab homine Graeco, neque ab eo, qui rerum, quas exponendas susceperat, satis esset peritus, scriptam fuisse putem. Vid. *Menag.* ad *Diog. L.* VII, 64. *Hemst.* His Scholii emendationes cum *Schmiedero* et ego recepi, in gratiam quidem summi *Hemsterhusii:* at ne sic quidem e nugis istis philosophicis, si Diis placet, multum lucri captum iri credo. *Lehm.*

c) μὴ ῥῆμα] Corrupta haec. Pro τοῦ lege τῇ πλ. πτ. *Solan.*

Pag. 117. l. 1. ἀγνῶτος] ἀγνώστου. V.

Pag. 119. l. 14. περιεκτικὸν] περιλαμβάνοντα, περιέχοντα. V.

Pag. 123. l. 8 οὐκ ἂν φθάνοις] ἀντὶ τοῦ, τάχιστ' ἂν ὠνήσῃ αὐτὸν, ἔχων ἐλπίδα παρ' αὐτοῦ εὐπορούντ' ἀποίσεσθαι [d]) τὸ καταβληθέν σοι. G.

Ibid. ὠνησάμενος] ὠνούμενος. G.

Pag. 124. l. 7. ὁ Πυῤῥίας] Πυῤῥίας τοὺς δούλους ἔλεγον ἀπό τινος δούλου Πυῤῥίου, ὥςπερ Ξανθίας ἀπό τινος Ξανθίου, ὧν ὁ μὲν ἦν πυῤῥὸς τὴν κόμην, ὁ δὲ ξανθός. G.

Pag. 125. l. 10. νωθὴς [e])] ῥᾴθυμος, παρὰ τὸ νω στερητικὸν, καὶ τὸ θέω, τὸ τρέχω. ὁ ἑστερημένος τοῦ θέειν, ἤγουν τρέχειν. V.

IN PISCATOREM.

Pag. 129. l. 1. κατάρατον] ἄθεον. G.

Ead. l. 6. πήρη . . .] Παρῳδεῖ τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο ἐν τῷ Β. τῆς Ἰλιάδος, Ὡς φρήτρῃ φρήτρηφιν ἀρήγῃ, φῦλα δὲ φύλοις. G.

Pag. 131. l. 8. λακιστὸν] σχιστόν. V.

Pag. 133. l. 9. ἀμείλικτα] ἀνήκεστα. V.

Pag. 134. l. 2. παραιτησάμενοι] Παραιτεῖν παρακαλεῖν, συγγνώμην αἰτεῖν. V.

Ibid. Ἀλδωνέα] Ἀϊδωνέα ἢ Ὀρφέα [a]). G.

---

d) ἐποίσεσθαι] Legendum ἀποίσεσθαι. *Hemst.* Obsecutus *Schm. Lehm.*

e) νωθὴς] In V. scriptum est: Εἰκότως βραδὺς γάρ] Ῥάθυμος παρὰ τὸ etc. sed mox iisdem repetitis adcuratius: Νωθὴς] Ῥάθυμος etc. A. Ed. praefert: παρὰ τοῦ νω στερητικὸν καὶ τοῦ θέω . . θεεῖν. *Solanus* στερητικοῦ correxerat: verum V. quam dedi lectionem literis claris exhibebat: non dissentit *Etymol.* p. 608. Νωθὴς, ὁ βραδὺς καὶ ἐκλελυμένος· παρὰ τὸ νω τὸ στερητικὸν, καὶ τὸ θέω τὸ τρέχω γίνεται νωθής· ὡς ἄρδω, νεαρδής· ὁ ἑστερημένος τοῦ θεῖν. *Hemst.*

---

a) ἢ Ὀρφέα] Illud ἢ Ὀρφ. ex superioribus huc inscite intrusum est. *Solan.*

Pag. 135. l. 8. *ὑπὲρ ὑμῶν π.*] *Γρ. αι περί.* G.

Pag. 137. l. 1. *κατὰ τοὺς ῥήτορας*] *ἐπεὶ παραδειγματικῇ κέχρηται τῇ πίστει· αὕτη δὲ μερική· τούτου χάριν ἐστὶ ῥητορική· οἱ γὰρ διαλεκτικοὶ ἀπὸ τοῦ καθόλου τὰς πίστεις περαίνουσι.* G.

Ead. l. 10. *πρὸς ὀργήν*] *ὀργίλως* [b]) G.

Pag. 138. l. 11. *ἐς πεδίον τὸν ἵππον*] *Ἐς πεδίον τὸν ἵππον, παροιμία* [c]) *ἐπὶ τῶν, ὁπηνίκα ἀποχεῖαν καὶ ἄνεσιν. τόδε ἐστὶ μέγα καὶ πρὸς ἐπίδειξεν συντεῖνον τῆς τοῦ ἐπιζητοῦντος δυνάμεως, τὶ καταλληλότερον ἵππος* [d]) *πεδίῳ, πρὸς τὸ τὴν οἰκείαν ἐπιδείξασθαι ἀρετήν· παράλληλαν* [e]) *ταύτῃ τῇ παροιμίᾳ* [f]) *καὶ ταῦται* (αὗται scribendum) *ὕδωρ βατράχῳ* [g]) *στέαρ γαλῇ, καὶ Λυδῷ πράγματα.* V.

Ibid. παρακρουσάμενος] *ἐξαπατήσας.* V.

Pag. 139. l. 16. *τὸ πρὸ δίκης γὰρ*] *προσυπακουστέον καταψηφίζεσθαι.* V.

Ead. l. 17. *καὶ τὸ δίκαιον ἐν τῇ χειρὶ*] *ἐν τῷ βιάζεσθαι, ἐν τῇ δυνάμει.* V.

Pag. 140. l. 2. *καταλεύσαντες*] *λιθοβολήσαντες* [h]) V.

Ead. l. 6. *ὕδατος μεταλαβών*] *Ἰστέον* *) *ὅτι οἱ Ἀθήνησι* [i]) *δικασταὶ ἐπέχειν βουλόμενοι τὰς ἀπεράντους φλυαρίας τῶν ῥητόρων, ὑδρίας ὕδατος ἐπλήρουν, καὶ διά τινος διατρήματος παρεῖχον* [k]) *τῷ ὕδατι ἔκροιαν, καὶ ἐν ἀρχῇ τῆς ἀφέσεως τοῦ κρου-*

---

b) *ὀργίλως*] In V. erat . . . *γέλως*, unde in Impress. 17. factum est *ὁ γέλων*. Sed *Coll.* unde manaverit error, ostendunt, in quibus, *ἀντὶ τοῦ ὀργίλως* est, et *ὀρ.* ita scriptum ut litera *ρ* sit in media *O.* (*Φ*). *Solan.*

c) *παροιμία*] „Hanc enarrationem non agnoscunt C.“ Nec sane operae pretium erat has sordes descripsisse. Ego saltem ex his sani aliquid effingere me posse desperavi. *Lehm.*

d) *ἵππος*] „*ἵππον* legebatur, sed *Du Soul* ov in ος mutavit.“

e) *παράλληλαι*] Ita manu sua correxit *Solan.* cum in impresso *Graev.* legeretur *παράλληλοι.* Quod tamen credo se eadem ratione tueri posse, qua Attici composita ac derivata in ος et ως communiter accipiunt. *Reitz.*

f) *παροιμίᾳ*] „Secundum hoc Prov. in C. reperitur; in V. desiderabatur.“

g) *βατράχῳ*] „Verba duo sequentia *στέαρ γαλῇ*, in Impr. omissa addidit *Solan.*

h) *λιθοβολήσαντες*] *λιθοβολεύσαντες.* V. *Solan.*

*) *Ἰστέον*] Huic simile scholion, iisdemque paene conceptum verbis occurrit p. 16. Eundem etiam consensum alibi observare est, quo fit, ut credam duos hosce scriptores multa ex eodem fonte hausisse. *Cleric.*

i) *Ἀθήνησι*] *οἱ ἐν Ἀθήνησι* legitur in V. male. *Solan.*

k) *παρεῖχον*] *παρήκων* V. *Solan.*

νίσκου [l]) ἐκέλευον τὸν ῥήτορα λέγεσθαι, ἄχρις ἂν τὸ κάτω ἐκφυῇ [m]). ἅτε δὴ οὖν πρὸς τὸ μέτρον τοῦ ὕδατος τὸν λόγον ποιούμενοις συντέτμον [n]) καὶ ἄκοντες τὴν δημηγορίαν· ὅθεν παροιμία, μὴ λέγε ἐν τῷ ἐμῷ ὕδατι.

ὕδατος] τοῦ δικαστικοῦ ὕδατος, πρὸς ὃ τοὺς λόγους οἱ δικαζόμενοι ἐποιοῦντο. G.

Pag. 142. l. 2. *ἀναβολὴν*] περιβολήν. G.

Ead. l. 3. *ἀθεραπεύτῳ*] παντελῶς καταπεφρονημένῳ. V.

Ead. l. 10. *ἐγχέλεων*] πλοιῶν G.

Pag. 143. l. 2. *Ἰξίονα*] Nota historia, quemadmodum Ixion cum Junonis simulacro seu nebula concubuerit, unde orti Centauri, dicti sic παρὰ τὸ τὴν αὔραν κεντεῖν. G.

Ead. l. 6. *ἐν Κεραμεικῷ*] Ἀπὸ τοῦ κεραμεὺς κεραμέως μενικῆς [o]), γίνεται κεραμεικὸς καὶ συνειρόσει κεραμεικός. V.

Ead. l. 8. *ἐν τῇ Ποικίλῃ*] Ἡ Ποικίλη στοὰ ἦν παρ' Ἀθηναίοις [p]) ἐκαλεῖτο δὲ οὕτως ἐκ τῆς ποικίλης ἐν αὐτῇ ζωγραφίας. V.

Ead. l. 10. *προσηνῇ*] πρᾷον. V.

Ead. l. 15. *ΠΑΛΑΤ.*] Plato loquitur, qui ab inferis cum caeteris Philosophis adiit Lucianum, qui ulciscerentur maledicum. G.

Pag. 144. l. 13. *ἐφίημι*] Διονυσίοις γὰρ μόναις ἐφεῖτο τὸ θέατρον τοῖς [q]) ποιηταῖς ἐπὶ τῷ κωμῳδεῖν [r]). Ταῦτα δὲ ὅλως τοῦ ἔτους ἐπετελεῖτο, ἔαρος καὶ φθινοπώρου· ἔαρος τὰ μικρὰ Διονύσια· φθινοπώρου δὲ, τὰ μεγάλα. V.

---

l) *κρουνίσκον*] Ita in margine correxit *Solanus*: cum antea legeretur *κρατηρίσκον*. Recte quidem se habet correctio, sed vellem addidisset, qua auctoritate facta sit, quum altera lectio non tamen fuerit plane absurda. *Reitz.*

m) *ἐκφυῇ*] Ἐκφυεῖ legebatur in *Impr.* quod rursus mutavit manus *Solan.* Sed quum saepissime in marg. testetur, se ita ex collatione Ms. C. et V. correxisse, etiam reliqua pleraque inde eum hausisse credo. *Reitz.*

n) *συντέτμον*] Ἐντέτμον legebatur, noster vero *Solan.* adjecerat *συντ.* Ita ut legere possis *συντέτμημον* vel *συντέτμων*· sed posterius eum voluisse, facile est conjicere, et iterum occurrit in Schol. ad c. 28. hujus dialogi. *Reitz.*

o) *γενικῆς*] Sic corrigere placuit priorum Edd. *γεννικῆς*. *Lehm.*

p) *Ἀθηναίοις*] Ἀθηνάων legebatur in *Impr.* sed ων in οις mutaverat noster *Solan.*; ideo sic dedi, quia recte emendavit. *Reitz.*

q) *τοῖς*] Omissum in Edit. articulum addidit *Solan.*

r) *ἐπὶ τῷ κωμῳδεῖν*] Sic emendavit idem, cum antea legeretur *ποιηταῖς κωμῳδοῖς*. sine dubio ex collat. Cod. V. *Reitz.*

Pag. 145. l. 3. *μίαν ἡμέραν*] *Ἐντεῦθεν τοῦ λόγου τούτου ἐπιγραφὴν τὸν Ἀναβιοῦντες.* G.

Pag. 150. l. 4. *οὐ κατὰ Σολέας*] *Σολεὺς μὲν γὰρ Ἀράτος ὤν, Ἑλληκινῇ παιδείᾳ τοσοῦτον διήνεγκε, ὥστε τὰ φαινόμενα Ἑλλάδι φωνῇ γράψας, ἐθαυμάσθη. καὶ Ζήνων δὲ, ὁ τῆς στοᾶς κοσμήτωρ τε καὶ καθηγητὴς ἐκ Κιττίου τῆς Κύπρου ὥρμητο* s), *καὶ δὴ καὶ Κράντωρ* t) *καὶ Χρυσιππος ἄμφω Σολεῖς οὐκ ἄσημοι κατὰ φιλοσοφίαν, καὶ μάλιστα Χρύσιππος. ἀμέλει δὲ καὶ Ἀριστοτέλης Σταγειρίτης. καὶ Δημόκριτος, καὶ Πρωταγόρας* u), *Ἀβδηρίται. ἀλλ' οὐδήπου ξενίας διώκηται, ὅτι μὴ ἐκ μέσης Ἑλλάδος ἰθαγενεῖς ὄντες εὑρίσκονται. Θαυμάζονται, δὲ μᾶλλον ὡς σχεδὸν Ἕλληνας παρευδοκιμηκότες* x) *τῇ περὶ τοὺς λόγους ἀσκήσει.* V.

Pag. 151. l. 13. *οὐκ ἐχρῆν* y) . . . *καὶ τάδε φασὶ, καὶ τάδε* z) *διὰ τὸ ἐναντίον* a) *εἶναι τὴν αὐτὴν ἐπιστήμην.* V. *Τῶν ἐναντίων ἤτοι τῶν ἀντικειμένων τὴν αὐτὴν ἐπιστήμην φασί. ὁ γὰρ τὸ δεξιὸν ὡς δεξιὸν ἐπιστάμενος πολὺ πρότερον ἐπίσταται τὸ ἀριστερὸν· καὶ ὁ τὸ νοσερὸν εἰδὼς, οἶδε καὶ τὸ ὑγιεινόν. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς, μειώσεως καὶ αὐξήσεως, καὶ τῶν παραπλησίων, ἃ ὑπὸ τὰ ἀντικείμενα τελεῖ. τοῦτο οὖν φησι πρὸς τὸν Παῤῥησιάδην νῦν διατείμενον* b) *ἀπομαθεῖν τἀναντία τοῦ μισεῖν καὶ τὴν αὐτὰ λέγειν. ὡς οὐκ ἔστι τοῦτο ἐπὶ τῶν ἀντικειμένων ἡ αὐτὴ γνῶσις.* G.

Pag. 152. l. 9. *ἐπὶ καιροῦ*] *Ἡ αἰτία ἐπὶ σχοινὶς αἰκάζεται. νῦν καιρός.* G.

---

s) *ὥρμητο*] „ὥκατο V."

t) *Κράντωρ*] „*Crator*. C." Restitui *Crantorem Solensem*, Xenocratis auditorem, et insigne sua quidem aetate Academiae decus, de quo *Diog. Laert.* IV, 24. et *Cicer.* in compluribus locis. Vid. *Ernesti.* Clav. Cic. s. h. v. *Lehm.*

u) *Πρωταγόρας*] „*Pythagoras*. C. prave." *Solan.* Minus exacte in Edd. legebatur *Προτ. Lehm.*

x) *παρευδοκ.*] „*Παραδεδοκιμηκότες* editum erat, sed ex V. correxit *Solan.*"

y) *ἐχρῆν*] *Ἔχρην* accentu in prima erat in Impr. *Clerici*, et sic vulgaria Lexica, verum in Edd. *Luciani* ubique recte *ἐχρῆν*, et Grammatici jubent. *Reitz.*

z) *τάδε*] „*Ἤδη* male legebatur in impress."

a) *ἐναντίον*] *Ἐναντίαν* editum erat, sed correxit *Solan.*"

b) *διατεινόμενος . . . τοῦτο*] „Corrupta haec." Emendata vitia et expletae lacunae ope Codicis 2954. Ediderat etiam *Schmiederus* restitutum Scholion. Olim scilicet aberat *πολὺ* ante *πρότερον*, legebatur *καὶ ἀπὸ νοσερὸν* pro *ὁ τὸ νοσ.* deerant porro *οἶδε καὶ τὸ* post *εἰδὼς*, tum editum erat *διατεινόμενος* colo a sqq. sejunctum, *καὶ τῶν κατ' αὐτὰ τέχνη. ὡς ῥᾴ ὅτι τοῦτο . . . τῶν ἀντικειμένων* etc. *Lehm.*

Pag. 153. l. 9. προηγορίαν] τὸ πρότερον ἐιπεῖν ἢ ἀγορεῦσαι. G. et 3011.

Pag. 155. l. 8. ὑπερμάχει] ἀντὶ τοῦ κατασκεύαζε, ἐπείπερ [c]) τὸ ὑπερμαχεῖν αἰτιατικῇ συντάσσεται [d]). ὑπερασπίζω σου. προῖσταμαί σου. προπολεμῶ σου, οὕτως οὖν καὶ ὑπερμαχῶ σου. V.

Ead. l. 12. ὑπὲρ ἁπάντων] περὶ πάντων ἐρῶ, περὶ αὐτῶν. G.

Pag. 156. l. 6. ἤπερ τῷ ξύλῳ] Εἰς τὰς τῶν φιλοσόφων βακτηρίας ἐπισκώπτει. διαπαίζει γὰρ αὐτοὺς ὡς τῷ σχήματι μόνον φιλοσοφοῦντας. G.

Pag. 157. l. 14. ἐπὶ χλευασμῷ] ἐπὶ χλευασίᾳ, ἐπὶ χλεύῃ. G.

Pag. 158. l. 8. ἐφειμένον αὐτὸ δρᾶν] Ἐν τοῖς Διονυσίοις ἐφειμένον αὐτὸ ἔδρων [e]). V.

Pag. 159. l. 5. Μένιππον] Ὁ Μένιππος οὗτος κυνικὸς ἦν φιλόσοφος κατὰ τὸν Σεβαστὸν [f]) φύσει κεχρημένος γενναίᾳ καὶ ἐλεγκτικῇ τε καὶ ἀποτόμῳ, καλῶς τε τὸν κύνα καὶ ἐμφιλοσόφως μετιὼν, ὡς καὶ παρὰ πᾶσι τὸ εὐδόκιμον ἀποφέρεσθαι. V.

Pag. 160. l. 9. ἐν τῷ μέρει] Ἐν τῷ μέρει, ἀντὶ τοῦ τὸ σὸν μέρος· ῥεῖ [g]) γὰρ ἤδη τὸ κατὰ σὲ ὕδωρ ἀπὸ τοῦ δικαστικοῦ ἀμφορέως· ἰστέον γὰρ ὡς τοὺς πολλοὺς ἐπισχεῖν βουλόμενοι τῆς ἀπεράντου φλυαρίας οἱ δικασταὶ τῶν ῥητόρων, ὑδρίας ὕδατος πληροῦντες, διά τινος διατρήματος παρεῖχον τῷ ὕδατι ἔκροιαν, κελεύοντες τὸν ῥήτορα λέγειν ἐν ἀρχῇ τῆς ἀφέσεως τοῦ κρουνίσκου, ἅτε οὖν εἰς μέτρον τοῦ ὕδατος τὸν λόγον ποιούμενοι, συνέτεμνον τὸν λόγον. V.

Pag. 164. l. 5. ἢ τουτουΐ [h]) τὸν ἐπώνυμον] Διογένους τοῦ κυνικοῦ. V.

---

c) ἐπείπερ] Ἐπεὶ πῶς editum fuerat; sed correxit hoc *Solan.*

d) συντάσσ.] Ἐντάσσεται legebatur in *Impr.* male. Sed restituit ex C. *Solan.* Et certe vel sine Codice corrigendum fuisset. *Reitz.* Et vitium αἰτιατικὴ vulgatum vel sine Codice corrigendum fuit. Nunc video etiam *Seyboldum* aliter paullo, nec minus commode, correxisse τῷ ὑπ. αἰτιατικὴ σ. *Lehm.*

e) αὐτὸ ἔδρων] Conf. supra Schol. ad c. 14. verb. ἐφίημι. Ceterum pro αὐτὸ δρᾷν, quod restituimus, legebatur in *Impress.* corrupte, αὐτῷ ἔδρων. *Reitz.* Quid autem sibi voluerit Grammaticus, dubitari potest. Aut enim explicare voluit insolentiorem dicendi rationem, aut indicare variam lectionem ἔδρων pro δρᾷν. Illa quidem provincia satis sinistre functus est. Nam ἐφειμένον impersonaliter h. l. dictum, ut alias ἐξόν, δέον et similia: *quum liceret. Lehm.*

f) κατὰ τὸν Σεβαστὸν] Haec verba non agnoscunt Coll. *Solan.*

g) ῥεῖ] Addit *Bruno*, scilicet clepsydrae. *Solan.*

h) τουτουΐ] Τούτου legebatur; sed *Solanus* mutavit in τουτουΐ,

Ead. l. 11. *ἐρήμην*] *Ἐρήμη δίκη ὅταν μὴ ἀπαντήσας* i) *ὁ διωκόμενος ἐπὶ τὴν δίκην καταδικασθῇ· ὅμοιον καὶ τὸ ἐρήμην ἁλῶναι.* V.

Pag. 165. l. 3. *ἐξαγορεύοντα*] *τὰ μυστήρια ἐξαγορεύοντα.* V.

Ead. l. 5. *ἀδικοῦντα*] *ἀσεβοῦντα* k) *Λουκιανὸς ἐν τῷ περὶ Ὀρχήσεως φησὶν, ἐκεῖνο δὲ πάντες ἀκούουσιν, ὅτι τοὺς ἐξαγορεύοντας τὰ μυστήρια ἐξορχεῖσθαι* l) *λέγουσιν οἱ πολλοί.* V.

---

in textu vero ipso est ὅτου. Illud vero *τουτουΐ* magis Atticum esse, Dialectorum scriptores satis ostenderunt. Sed propter solum Scholiasten in textu nihil mutarem, quando vulgata lectio est commoda. *Reitz.* Unde correxerit *Solanus τουτουΐ*, non adnotavit *Reitzius.* In Cod. 2954. saltem ita legitur; ubi quidem hoc totum Scholion textui insertum est, *Belino* referente, hunc in modum: *ἢ τουτουΐ τοῦ Διογένους τοῦ κυνικοῦ τὸν ἐπώνυμον — ἐποιεῖτο.* Quae quidem verba nulla ex parte cum textus rationibus convenientia, apparet illud ipsum Scholion esse, quod e V. descriptum vulgo editur; praeterquam quod in Par. Cod. voces *τὸν ἐπώνυμον* post *τοῦ κυνικοῦ* insertae reperiuntur, quae in V. post *τουτουΐ* locum habent. Jam quaeras, quale sit Scholion ipsum, quorumque textus verborum. *Seyboldus* quidem *Luciani* verba ita legi vult: „*ἢ Πλάτωνα, ἢ Πυθαγόραν, ἢ τοῦτον* (i. e. Diogenem Cynicum, *δεικτικῶς* ut saepe vel Noster), *ἢ ὅτου* — — —“ Stetit enim tanquam Orator in *fronte* ceterorum Diogenes, adeoque facilius *digito* poterat innui.“ Satis ingeniose. At non vidit *Seyboldus* huic lectioni ex Scholio depromtae ipsum Scholion adversari. An vero ita credamus jam Scholion esse constituendum: *ἢ τοῦτον*] *Διογένους τοῦ Κυνικοῦ.* ? — Imo vero Genitivus glossematis necessario ducit ad Genitivum glossae. Jam *τούτου* vel *τουτουΐ* cum omni textus structura pugnat, quae *ὅτου* potius illud flagitat, in quod omnes libri consentiunt. Ergo nihil reliquum est, nisi ut existimes, Scholiasten vel male inspexisse textum Lucianeum et arripuisse *τούτου*, vel *τουτουΐ* pro *ὅτου*, vel usum esse exemplari, quod vere ineptam istam lectionem exhiberet. *Lehm.*

i) *μὴ ἀπαντήσας*] Prior vox e *Suida* restituta, unde Scholion desumtum, monente *Schaefero* ad *L. Bos* p. 110. Significat autem, ut *Schaeferus* ibidem docet, *ἐρήμη* (int. *δίκη*) *vadimonium desertum, aut judicium, ad quod non affuit alter ex litigantibus.* Et *ἐρήμην* vel *ἐξ ἐρήμης ἁλίσκεσθαι* dicitur de reo, qui, cum vadimonium deseruisset, aut ad judicium non affuisset, damnabatur. *Lehm.*

k) *ἀσεβοῦντα*] Vel invertendus ordo priorum verborum hujus Scholii est, quia textui non respondet, vel credendum *ἀδικοῦντα Lucianum* scripsisse; quod convenientius videtur; nam, ait: *si trasvor et objurgo profanum, qui Sacra reticenda effert, an injuste hoc facio?* Sed non est tanti; quin varians lectio potius videtur ab *Scholiaste* adlata, quam explicatio; licet ejus expositiones saepe satis sint frigidae. Ita Scholion proximum et varians lectio est, quae tamen simul pro interpretatione valet. *Reitz.*

l) *ἐξορχεῖσθαι*] *Ἐξορχεῖσθαι* editum fuerat, et *λέγει* pro *λέγου-*

Pag. 166. l. 10. τεθήπασιν] ἐκπεπλάγηκεν. V.

Pag. 167. l. 6. παροθούμενοι] παροργιζόμενοι. V.

Pag. 169 l. 8. ἄσπονδα] ἔχθρα. V.

Ibid. ἀκήρυκτα] ἀδιάλλακτα. V.

Ead. l. 8. πυρρίχιζειν] Εἶδος [m]) ὀρχήσεως ἡ πυρρίχη, σύντονος. V.

Ead. l. 10. Ἀλουργίδας] πορφυρᾶς χλανίδας. V. Sed C. ἁλουργὶς, πορφυρᾶ χλανίς [n])

Pag. 170. l. 12. Ἡρακλῆς, φασι, καὶ ἀθάνατος] Παροιμία ἐπὶ τῶν πάντη παρηλλαγμένων καὶ [o]) ἀσυμβάτων. καθ' ὅτι ἥρως μὲν ὁ Ἡρακλῆς καὶ αὐτόχρημα ἀνδρεῖος· οἱ πάθηποι δὲ οὔτε ἀνδρίαν [p]) ἔχοντες καὶ καταγέλαστοι καὶ εὐφώρατοι ἀνδρίας ὑποκρινεσθαι εἰσαγόμενοι. V.

Pag. 172. l. 6. εὐεργέτην ἀναγράφεσθαι] Γρ. ἀνεγράφθαι. G.

Ead. l. 11. ἀνατίθεμαι τὰ κατ.] ἀθετῶ, μεταγινώσκω ἐφ' οἷς εἴρηκα. V.

Pag. 174. l. 11. παλάθην] μάζαν σύκων. V.

Pag. 175. l. 4. τὸ Πελασγικὸν] Πελασγικὸν τάσσει Ἀθήνησιν, ἀπὸ Πελασγῶν ἐν αὐτῇ οἰκησάντων, χράμεται δὲ καὶ διὰ τοῦ ρ. V.

Ead. l. 6. τοῦ Τάλω] Ὁ μὲν Τάλως ἥρως πολεμὸς ἐν τῇ ἀκροπόλει τεθαμμένος· τὸ δὲ Ἀνάκειον τῶν Διοσκούρων τὸ ἱερόν, ἄνακες γὰρ οἱ Διόσκουροι λέγονται [q]). V.

σιν, et paullo ante ὅτι quoque omissum, quae omnia *Solano* praeeunte correxi. *Reitz.*

m) Εἶδος] Ad alia verba referebatur hoc scholion, sed retuli ad verbum quo pertinebat, et forsan σύντομως scribendum, pro σύντομος. *Reitz.* Jejune hoc Scholion e *Suida* et *Hesychio* excerptum, quorum hic πυρρίχιζειν explicat: τὴν ἐνόπλιον ὄρχησιν καὶ σύντονον. Hanc ultimam vocem *Albertius* contra *Heinsii* sententiam, σύντομον conjicientis, recte tuitus est; nam etiam *Etym. Magn.* habet: πυρρίχην· τὴν σύντονον ὄρχησιν. Est autem σύντονος ὄρχησις, *vehemens, quae fit intentis viribus*, i. q. σφοδρὸς apud eundem *Hesychium* in sequentibus verbis. Unde in promtu h. l. erat vulgatae vocis σύντομος emendatio. *Lehm.*

n) χλανίς] Sic fere Grammatici et Lexicographi vetustiores. Unde priora ποφφύρας χλαμύδας, ut manifesto mendosa, facile corrigi poterant. *Lehm.*

o) καὶ] „omissum erat in Edd.“

p) ἀνδρίαν] „Ἀνδρείαν et mox ἀνδρείας edidum legas, sed ἀνδρίαν et ἀνδρίας fecit *Solan.*

q) λέγονται] Hoc Scholion, commonstrante *Solano*, ex duobus in unum contraximus, nihil tamen omittentes, nisi quod bis positum inveniebamus; dilaceratum enim erat, et pars in Ed. Gr. in summa pag. 27. pars in med. p. 28. descripta. *Reitz.*

Ead. N 7. *ἦν σκεῖον*] *Ἀνακεῖον* [r]) *τῶν Διοσκούρων τὸ ἱερόν· ἄνακες γὰρ οἱ Διόσκουροι λέγονται.* V.

Pag. 177. l. 4. *Ἐπικουρείοις*] *ὡς τῶν Ἐπικουρείων δεύτερα πάντα τῆς ἡδονῆς ἡγουμένων.* V.

Pag. 178. l. 8. *ἄρτους τῶν αὐτοπυρίτων*] *Αὐτοπυρίτης ἄρτος ὁ λιτὸς καὶ σχεδίως ὠπτημένος ἢ πρὸς ἧλιρν, ἢ καὶ τῇ σποδιᾷ, ὅν καὶ ἐγκρυφίαν φαμέν* [s]). V.

Ead. l. 9. *χρυσίον τουτί*] *Τὸ μὲν χρυσίον ὡς φιλάργυροι ἔχοντες ἀνευρίσκονται· τὸ μίσρον ὡς τρυφᾶν εἰωθότες. τὸ πάτοπτρον ὡς εὐθετίζοιεν* [t]) *τὸ πρόσωπον ἐπὶ τὸ σεμνότερον καὶ τὴν ὑπήνην. οἱ κύβοι δὲ δεῖγμα σχολῆς ἀκαίρου καὶ ἀκολάστου διαίτης.* V.

Pag. 179. l. 13. *ἐν χρῷ*] *Κυρίως ἐν χρῷ* [u]) *λέγεται ὁ μέχρι τῆς ἀκρας ἐγκρυπτόμενος.* V.

Pag. 181. l. 7. *ὁρμιὰν*] *Ὁρμιὰ λεπτὸν σχοινίον, ἀπὸ τοῦ εἴρω, τὸ συμπλέκω.* V.

Ead. l. 8. *ὁ ἐκ Πειραιῶς*] *Πειραιεὺς, ὁ ἐν Ἀθήναις λιμήν· καὶ κλίνεται Πειραιέως ἀπὸ τοῦ* [x]) *περῶ περαίω, πέραιεὺς, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι πειραιεύς.* V.

Ead. l. 12. *ἐκ νύσσας*] *Περιττὸν τὸ ἐκνύσσας, Ἀττικὸν μέντοι. αὐτοὶ γὰρ καὶ παίζεις ἔχων φασὶν, καὶ ἐκὼν* [y]) *εἶναι, καὶ ἄλλα τοιαῦτα πλεονάζειν.* V.

Pag. 182. l. 11. *ὁ σωρεύεται τοῦ χρυσοῦ*] *ὡς φέροιτο* [z]) *τοῦ χρυσοῦ.* G.

---

r) *Ἀνακεῖον*] Et hoc igitur abundabat. *Reitz.*

s) *φαμὲν*] Exc. G. *φαεν.* C. *φασιν.* *Solan.*

t) *εὐθετίζοιεν*] Sic rescripsi pro vitiosa, quam *Reitz.*, *Bip.* et *Schm.* Edd. exhibent, forma *εὐτεθίζοιεν*. Itidem correxi in iisdem vulgata vitia *σεμνώτερον*, *ὑπηνήν*, et *κῦβοι*. *Lehm.*

u) *ἐν χρῷ*] "Haec verba omissa in Ed. supplevit *Solan.*"

x) *ἀπὸ τοῦ* etc.] Piraeeus nempe olim fuerat insula, in quam olim portebat *σχολὴν διατρῖψαι*, ut ostendit *Meursius* in libello, quem de deleberrimo illo portu scripsit, ac nuper edito a Doctiss. Viro *Y. Gr. Graevio*. Vid. c. 1. *Cleric.*

y) *ἐκὼν*] „*Ἔχοντα* legebatur in Ed. *Graev.* Sed ex collatione Codicis correxit *Solan.*" De pleonasmo in phrasi *παίζεις ἔχων* vid. *Sebold.* ad *Lucian.* Sed *ἐκνύσσας* injuria redundare dicitur, et recte a *Weiskio*, Pleonasmorum enarratore, omissum est; nisi forte afferri debuisset, ut damnaretur *Alciphronis Rhetoris* sententia, significabo enim in *Lucian.* ore vox *ἐκνύσσας* adjecta, hunc demum *perfectum* hami usum fieri posse, ubi Sacerdos etiam carnicis et miniatorum uni dederit. Sic expressit etiam *Belinus* in versione Francogallica. *Lehm.*

z) *ὡς φέροιτο*] Varia haec est lectio, in qua et *χρυσοῦ* notandum praesertim, quod in textu ipso est, *χρυσίου*. Quodsi tamen ex-

Pag. 184. l. 1. *καὶ εἰδεχθὴς, καὶ σκληρὸς*] *ἄμορφος, ἀγεπὴς, μυσαρός* [a]). V.

Ead. l. 10. *ψῆττά τις*] *Ἰχθύδιον ἢ ψῆττα* [b]) *τῶν πλατέων, ἐκ δύο δερμάτων συγκολλᾶσθαι* [c]) *τὴν ἰδέαν δοκοῦν, ὅ τινες σανδάλιον καλοῦσιν, οἱ δὲ βούγλωσσον. κακῶς* [d]) *δὲ ἄλλα ἐστὶ ταῦτα.* V.

Pag. 185. l. 8. *περισκόπει ἀκριβῶς*] *Αὖθις ἐπανῆλθεν*, e regione ibi in margine erat. G.

Ead. l. 14. *Ἀλλ' ἠνιδοὺ πολλούς που τοὺς ἰχθῦς ὁρῶ*] *Ἠθικὸν* [e]) *ἐπίφθεγμα τοῦτο καὶ ἀφελές. Καὶ ἔστι* [f]) *δεικτικὸν ἦνι. τὸ ὁλόκληρον ἐκτέθλιπται.* V.

Pag. 186. l. 8. *ἐπιτελῇ* [g]) *τὴν ἄγραν*] *Προσυπακουστέον τὸ πάρεχε. ἔστι δὲ καὶ τοῦτο Ἀττικὸν, ὥσπερ καὶ τὸ, ἀλλ' ὅπως μὴ πλήξῃς. προσυπακούεται γὰρ τὸ σκόπει.* V.

Pag. 188. l. 8. *ἀπὸ τοῦ Λυκείου*] *Ἓν* [h]) *τῶν παρ' Ἀθηναίοις γυμνασίων ἐστὶ τὸ Λύκειον. ὁ Θέοπομπος ἐν τῇ κά Πυσι-*

---

plicationem malis, scripsisse puta *Scholiasten ὀσφραίνεται* pro *ὡς φέροιτο*, quo illustraret minus usitatam formam *ὀσφρᾶται*. *Lehm.*

a) *μυσαρός*] *Μισαρὸς* editum erat, sed *μυσαρὸς* correxit *Solan.* recte; nempe a *μῦσος*, scelus. *Reitz.*

b) *ψῆττα*] *Ὀψὸν* legebatur, et quidem adspirata prima, id autem noster (*Solan.*) delevit, et *ψῆττα* reposuit, non addita ratione; credo tamen eum in *Cod.* sic reperisse; sed posset utrumque adesse, et *ὀψὸν*, *opsonium*, quod *κατ' ἐξοχὴν* de piscibus accipitur, pro synonymo *τοῦ ἰχθύδιον* haberi. *Reitz.*

c) *συγκολλᾶσθαι*] *συγκεῖσθαι* C. *Solan.*

d) *βούγλωσσον. κακῶς*] *Βάγλωσσον* et *καλῶς* editum erat, pluribusque vitiis typotheticis scatebat hoc et praecedentia scholia. Sed ad *κακῶς* et verba seqq. *Solanus* notavit: *quid hoc sit, nescire me, lubens agnosco.* In Exc. G. lacuna est in hunc modum: *καλῶς δὲ ἄλλα γὰρ ἐστὶ ταῦτα.* C. *κακῶς δὲ ἄλλα γὰρ ἐ. τ. Reitz.*

e) *Ἠθικὸν*] Sic restituit *Solanus* ex *Cod.* V. cum editum esset *Ἀττικὸν*, et pro *ἐκτέθλιπται* legebatur *ἐκτέθαλπται*. quum tamen in V. esset *ἐκτέθλαπται*, quo ipso errore confirmatur scriptura C. *ἐκτέθλιπται*, quam dedimus; nam vel supra etiam pro *βούγλωσσον*, erat editum *βάγλωσσον*. *Reitz.*

f) *Καὶ ἔστι*] „*Ἐς τὸ* C.“

g) *ἐπιτελῇ*] Sic tacite scripsit *Schm.* In prioribus erat *ἐπιτέλλῃ*, quod in textu quum sit, tamen cum nota *Scholiastae* non convenit. *Seyboldus* jam conjecerat *ἐπιτελεῖν*, non minus commode. *Lucianum* tamen ipsum haec non tangunt. *Lehm.*

h) *Ἓν*] „*Ἐκ* male legebatur in Ed. *Cler.* Sed recte correxit *Solan.*“

στρατον ποιῆσαι το Λυκειον, Φιλόχορος [i]) δὲ ἐν τῇ δ' [k]) Περικλέους φησὶν ἐπιστατοῦντος αὐτὸ γενέσθαι. V.

Ead. l. 11. καυτηριον] Κεκαυτηριασμένος ὁ μὴ ἔχων ὑγιῆ τὴν συνείδησιν. Cod. 2954.

IN CATAPLUM.

Pag. 189. l. 1. ΤΥΡΑΝΝΟΣ] Τύραννος εἴρηται ἀπὸ τῶν Τυρρηνῶν τῶν βιαίων καὶ ληστῶν ἐξαρχῆς, ὥς φησι Φιλόχορος. Τυρρηνοὶ γὰρ ὀλίγον τινὰ χρόνον οἰκήσαντες ἐν ταῖς Ἀθήναις ὤφθησαν ἐξανιστάμενοι τῇ πόλει, καὶ πολλοὶ μὲν αὐτῶν ἀπώλοντο ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, ἄλλοι δὲ ἐκφυγόντες Λῆμνον καὶ Ἴμβρον ᾤκησαν. Χρόνῳ δὲ ὕστερον ἀπὸ ταύτης τῆς αἰτίας ἐχθρωδῶς διακείμενοι τοῖς Ἀθηναίοις ὥρμησαν εἰς πλοῖα, καὶ κατασχόντες εἰς Βραύρωνα [a]) τῆς Ἀττικῆς, ἥρπασαν παρθένους (ἀρκτεύονται [b])

---

i) Φιλόχορος] Legendum φιλόχορος, cujus nomen supra p. 9. occurrit. scripsit περὶ Ἀττίδος. Vid. *Voss. Hist. Graecos* et *Suidam* in *Λύκειον*, ubi idem ex Philochoro narratur. *Cler.* C. habent φιλόχορος. *Solan.*

k) δ'] In priori Edit. horum Scholiorum legebatur ι'. Sed in Exc. G. est δ'. *Solan.* In priore Edit. Scholiorum p. 16. ad principium Pisc. legebantur tria scholia, quae ad totum hunc dialogum sive dissertationem non pertinebant; sed ad De Merc. Cond. quod pervestigatione dinturna detexi, eoque, quo spectabant, retuli, quodque ideo hic moneo, ne quid omissum credas. *Reitz.*

---

a) Βραύρωνα] Βράβρωνα legebatur, et mox iterum Βραβρωνίοις. Sed recte correxit *Solanus*; vid. *Strab.* IX. p. 611. vel 399. et quae mox notamus. *Reitz.*

b) ἀρκτεύονται] Quaenam vox sub hac lateat, nescio, sed ad παρθένους eam referri decet, forsan ἱερατεύουσαι. *Solan.* Ἀρκτεύειν idem esse quod δεκατεύειν, docet *Hesych.* Nam ἀρκτεῦσαι dicebantur virgines ante nuptias sacra facientes Dianae *Brauroniae*, et quidem a quinto ad decimum annum, ab eo numero δεκατεύειν dictum; ab ἄρκτος *ursa* autem ἀρκτεύειν, quod ursam quandam mansuefactam sagittis confoderint fratres virginis cujusdam; quia illa virginem cum ea ludentem inter fecerat etc. Vid. *Suidam* v. ἄρκτος, ubi ait: Ἐν Βραυρωνίοις ἀρκτευούμεναι γυναῖκες τῇ Ἀρτέμιδι ἑορτὴν ἐτέλουν — ac deinde: Καὶ ἐψηφίσαντο οἱ Ἀθηναῖοι, μὴ πρότερον συνοικίζεσθαι ἀνδρὶ παρθένον, εἰ μὴ ἀρ-

γὰρ τῇ θεᾷ τοῖς Βραυρωνίοις), οὓς συνώκησαν. Οἱ οὖν ἐν c) Ἀθήναις ῥήτορες ὡς ἐν ἐμπορικῇ πολιτευόμενοι, ἔθος ἔχοντα τοὺς βασιλέας Τυράννους καλεῖν, ἀντὶ τῆς παρ' αὐτοῖς βίας τῶν Τυράννων. V.

Ead. l. 2. *Εἶεν* d)] Ἀντὶ τοῦ, ταῦτα μὲν δὴ οὕτως. Ἐπὶ

κτήσειε τῇ θεῷ. Ἀρκτεῦσαι. Ἀνοίας τὸ καθιερωθῆναι πρὸ γάμων τὰς παρθένους τῇ Ἀρτέμιδι, ἀρκτεύειν ἔλεγον. καὶ γὰρ αἱ ἀρκτευόμεναι παρθένοι καλοῦνται. Et licet *Didymus* Grammaticus testetur *Lysiam* in oratione de Phrynichi filia, τὸ δεκατεῦσαι dixisse quidem ἀρκτεῦσαι, sed δεκατεῦσαι proprie dici *καθιεροῦν*, quando quidem Graecorum mos fuerit decimas proventuum Diis consecrare; tamen *Harpocration* v. *Δεκατεύειν* arbitratur id inde factum ab oratore, quod virgines decennes sacra faciebant. Conf. eumd. *Harp.* v. *Ἀρκτεῦσαι*, idem quod supra posuimus, confirmantem, nimirum, in ursae occisae memoriam virgines ante nuptias consecrare, vocari ἀρκτεῦσαι. Et puellas consecratas ἀρκτευομένας et ἄρκτους dictas. Eadem fere habet Lexicon vetus *Coislinianum*, (vid. *Montfaucon* Biblioth. Coislin. p. 607.) Nisi quod clarius indicet, ἀρκτεῦσαι inde dictum, quod Oraculum jusserit Dianam placare, et puellam ursae immolare; cui quidam satisfecerit capram immolando, quam *filiam* adpellarit. Eumque ritum quotannis renovatum. (Tum quoque pro *Ἀνοίας — ἔλεγον*, ut vitiose in *Suidae* edit. antiqua legitur, recte habet *ἔλεγεν*.) Ex hoc igitur ritu et ex historia de *Tyrrhenis*, qui *Brauronias* has virgines rapuerunt, medicina huic scholio petenda. Historiam autem attingit *Plutarch.* de virtut. mulierum, p. m. 247. scribens: *Τυῤῥηνῶν τοίνυν τῶν Λήμνον καὶ Ἴμβρον κατασχόντων, ἁρπάσαντας ἐκ Βραυρωνόθεν τὰς Ἀθηναίων γυναῖκας* etc. Iterum in Quaest. Graec. p. 296. *Τυῤῥηνούς φασι τοὺς τὰς Ἀθηναίων θυγατέρας καὶ γυναῖκας ἐκ Βραύρωνος ἁρπάσαντας, ὁπηνίκα Λῆμνον καὶ Ἴμβρον κατῴκουν, εἶτα ἐκπεσόντας, εἰς τὴν Λακωνικὴν ἀφικέσθαι*, κ. τ. λ. Etsi jam cum *Solano* apud Scholiast. legas *ἱερατεύσασαι*, nondum sanatus erit locus, quin faciliore mutatione ἀρκτεῦσαι legamus. si hoc aliquid prodesse queat. Sed plura videntur omissa, quam ut uno verbo mutato sensus restitui queat; tum et pro *τῷ θεῷ* legendum *τῇ θεᾷ*, quia ad Dianam pertinet, et *ἀρκτεύσεις τῇ θεῷ* etiam ap. *Suid.* est. Si jam tamen apud Scholiast. legas: *ἥρπασαν παρθένους ἀρκτευομένας τῇ θεῷ*, sensus quidem commodus emerget; sed et mallem addi *ἐν* ante *Βραυρωνίοις*: nam licet sine praepositione aliter construendo alium quoque sensum elicere queas, nimirum ut sit: *abripuere virgines Brauroniis*, id tamen minus placet. Sed manum de tabula. *Reitz.* Quum semel corrigenda essent vitiose vulgata, maluimus nos, parenthesi facta, retinere ἀρκτεύονται et deinceps interponere *γὰρ*. Ita nec opus fuerit *ἐν τοῖς Βραυρωνίοις* cum Reitzio scribere, sed sufficerit *τοῖς Βραυρωνίοις*, dictum pro *ὑπὸ τῶν Βραυρωνίων*. *Lehm.*

c) *ἐν*] Deleatur praepositio. *Reitz.*

d) *Εἶεν*] „Ἔστι καὶ ἀντὶ τοῦ etc. legebatur; sed priora duo expunxit *Solanus*, sine dubio ex Collat. Item δὲ et ἀφοριστικῶν legebatur pro δὴ et ἀφοριστικόν.“

ῥῆμα ὑφορίστικον. ἐπὶ γὰρ τοῦς ἤδη κεκριμένοις ἐπιλεγόμενον περιορίζει αὐτά. ἔστι δὲ καὶ παρακελευστικὸς ἀντὶ τοῦ ἄγε δή, ὡς ἐνταῦθα. V.

Ibid. Κλωθώ] Τρεῖς *e*) λέγουσιν εἶναι τὰς Μοίρας, Κλωθώ, Λάχεσιν, Ἄτροπον. ἐνταῦθα οὖν ποιεῖ τὸν Χάρωνα πρὸς μίαν τῶν Μοιρῶν τὴν Κλωθὼ προσδιαλεγόμενον. V.

Ead. l. 3. ἀναγωγὴν] ἀνάπλουν. V. Ἡ τῶν νεῶν ἔκπλους ἀναγωγὴ λέγεται. G.

Ead. l. 4. ἄντλος] τὸ ἐν τῇ ἀντλίᾳ ὕδωρ. V.

Ead. l. 5. παρακέκρουστται] Εἴ τι εἶχεν ἐσχισμένον ὑφάντη. οὕτως γὰρ σημαίνει καὶ παρὰ τοῖς νῦν *f*) ναύταις τὸ παρακέκρουστται, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι οὕτως φασὶν ἰδίως τὸ τὴν ὀθόνην τῇ κεραίᾳ συμβαλεῖν. V.

Ibid. τετρόπωται] ἐν τῷ τροπωτῆρι ἐμβέβληται. τροπωτὴρ δέ ἐστι λῶρος εἰς ὃν τὴν κώπην *g*) ἐμβάλλουσιν. V.

Pag. 190. l. 1. ὁ δ' Ἑρμῆς] Τὸν Ἑρμῆν φασιν εἰς τὸν *h*) ἀδὴν διακομίζειν τὰς τῶν ἀποθανόντων ψυχάς. G.

Ead. l. 3. ἀμφὶ βουλυτόν ἐστι] περὶ ἑσπέραν, ὅτε *i*) τοὺς βόας λύουσιν. V.

Ead. l. 4. ἐμπεπαλήκαμεν] ἐκερδάναμεν. G.

Ead. l. 7. ὥσπερ] Γρ. εἴπερ τις ἄλλος καὶ αὐτὸς ἄνω. G.

Ead. l. 9. ἐφήβων] Ἔφηβοι καλοῦνται οἱ ἀπὸ τε *k*) ἐτῶν νέοι ἄχρι τῶν εἴκοσι. V.

Ibid. ἡ λόγαυς] ἐπειδὴ ἐπιορκιῶν ὁ Ἑρμῆς ἔφορος λέγεται. V.

Ead. l. 11. καὶ κλωπεύει] Λέγεται γὰρ τῶν κλεπτῶν προΐστασθαι ὁ Ἑρμῆς. V.

Ead. l. 18. ἐξ ἡμιπείας] Τὸν γὰρ Ἑρμῆν καὶ τοῖς ἄνω καὶ τοῖς κάτω συναριθμοῦσι, καὶ τοῦτο *l*) οὖν διαπαίζει. V.

---

e) Τρεῖς] „Τινὲς legebatur, male, in Edit. *Cler.*"

f) νῦν] „Omissum erat in *Edit.* supplevit ex V. *Solanus.*"

g) κώπην] Sic vitium vulgatum κοπὴν dudum corrigendum erat, etiamsi non comparasses *Suidae* verba: Τροπωτῆρες· ἱμάντες, ἐν οἷς αἱ κῶπαι περὶ τοὺς σκαλμοὺς περιδέονται. *Lehm.*

h) τὸν] *Reizii* τὴν emendaverant *Bip.* et *Schm. Lehm.*

i) ὅταν] „Ita correxit idem, (*Solan.*) cum ὅτε legeretur, quod eodem tamen rediret; sed ejus in conferendo diligentiam tamen indicat." — Ὅταν — λύουσιν ne hujus quidem generis scriptorum stylus ferre potuit. Secutus tamen *Schmiederus.* Mihi ὅτε revocare placuit. Aut, si malis, non solum ὅταν, sed etiam λύωσιν, corrigendum. *Lehm.*

k) τε] ιδ' erat in impress. ιε' in V. ις' in C. *Solan.*

l) τοῦτο] Τοῦτον editum erat, sed correctum ex C. Ego etiam νῦν malo quam οὖν. *Solan.*

Pag. 191. l. 6. ἀσφόδελος] εἶδος βοτάνης [m]), V. Hesiodus meminit in Operibus et Diebus. C.

Ibid. καὶ χοαὶ] τὸ ἐπιχεόμενον τοῖς νεκροῖς μελίκρατον. V.

Ibid. καὶ πόπανα] πᾶν [n]) εἶδος πλακοῦντος. V. πλακούντια [o]) πλατέα καὶ λεπτὰ καὶ περιφερῆ. G.

Ead. l. 7. καὶ ἐναγίσματα] τὰ προσφερόμενα τοῖς νεκροῖς εἰς τιμὴν θύματα. V.

Ead. l. 8. ἀμβροσία] τὸ τῶν θεῶν βρῶμα. V.

Ead. l. 9. νέκταρ] τὸ τῶν θεῶν πόμα. V.

Ead. l. 13. χαλέπαινε] ἀγανάκτει. G.

Pag. 192. l. 1. σοβῶν] διώκων. V.

Ead. l. 2. δεδεμένον] τὸν τύραννον λέγει Μεγαπένθην. V.

Ibid. γελῶντα] Μίκυλλον πένητά φησι [p]) τὸν σκυτοτόμον. G.

Ead. l. 3. ξένα δέ τινα] τὸν κυνίσκον λέγει. ἐξημμένον δὲ [q]) βαστάζοντα. V.

Ead. l. 5. κεκονιμένον] κονιορτοῦ πεπληρωμένον. G.

Ead. l. 6. τοῦ ἄσθματος] τοῦ συνέχοντος πνεύματος, καὶ ἀναπνοήν. G.

Ead. l. 10. λειπόνεως] ὁ καταλιμπάνων τὴν ναῦν. G.

Pag. 193. l. 2. ἀνακωκύει] Κωκυτὸς φωνῆς ἐστι μίμημα. λέγουσι δὲ καὶ ἀλίβατον [r]) πόλιν τινὰ εἶναι ποτὲ ἀπὸ τοῦ ἅπαντα καταξηραίνειν, καὶ μὴ λιβάδα ἔχειν. G.

Ead. l. 4. νήματος] Λέγεται γὰρ ὡς ἐν ἀτράκτῳ στρέφει [s]) ἡ Κλωθὼ τὸ νῆμα τῆς ἑκάστου ζωῆς, ὡς συμπληροῦσθαι τὸν τῆς ζωῆς ἑκάστου χρόνον τῷ νήματι. V.

Ead. l. 9. ἡ Ἄτροπος] Ἄτροπός ἐστι μία τῶν Μοιρῶν, ἡ τὰ γινόμενα μὴ συγχωροῦσα τρέπεσθαι. διὸ καὶ ταύτην λέγουσι παραδιδόναι τοὺς ἀποθνήσκοντας τῷ Ἑρμῇ. V.

Ead. l. 10. ἀντερείδων [t])] ἀντιβαίνων. V.

Ead. l. 11. εὐάγωγος] εὐχερής [u]). V.

---

m) βοτάνης] In Exc. G. Ἀσφόλελος τὸ φυτόν· ἀσφοδελὸς δὲ ὁ τόπος ἐν ᾧ φύεται. *Solan.*

n) πᾶν] „Omissa erat haec vox in Edit.“

o) πλακούντια] Sic e *Suida* correxi vitium hucusque vulgatum πλακοῦντα. *Lehm.*

p) φησὶ] Tria haec verba deficientia in V. supplevi ex G. *Reit.*

q) δὲ] „Καὶ editum erat; sed recte in δὲ mutavit manus *Solani.*“

r) ἀλίβατον] Forsan legendum, ἀλίβαντα ποιηταί τινα εἶναι ποταμόν. *Solan.*

s) στρέφει] „Στρέφειν editum fuerat, male.“

t) ἀντερείδων] „Ἀντερίδων erat in impresso.“

u) εὐχερής] Ἀχερὴς habet edit. *Clerici*, sed correctum ex V. *Solan.*

Pag. 194 l. 2. τὸ στόμιον] *Ἐν Ταινάρῳ ἀκρωτηρίῳ τῆς Λακωνικῆς λέγουσιν εἶναι τὸ στόμιον, ἀφ' οὗ τοὺς νεκροὺς ἐπὶ τὸν ᾅδην κατέρχεσθαι.* V. Hac quoque Herculem ad rapiendum Cerberum descendisse legere est. C. (Vid. *Apollod.* L. 2. p. 54. B.) *Solan.*

Ead. l. 3. λογιζομένου αὐτοὺς] ἀριθμοῦντος, μετροῦντος. V. *Λογαριάζοντος.* Cod. 3011.

Ead. l. 5. λαθών] ἀγνοηθείς. V.

Ead l. 6. ἐνέδει] ἐνέλειπε [x]). V.

Ibid. τῷ λογισμῷ] τῷ ἀριθμῷ, λογαριασμῷ [y]). V.

Ibid. ὁ Αἰακὸς] Τίὸς λέγεται τοῦ Διὸς, καὶ τοῦτον, ὡς φασὶν, ἐπέστησε τοῖς καταχθονίοις ἐπισκοπεῖν. V.

Ead. l. 8. ἅλις σοι] ἀρκείτω [z]) V. (In V. est ἀρκεταί.)

Ead. l. 11 παρελόγισέ σε] παρηρίθμησεν. V. (παραλελόγισται. C.)

Ead. l. 14. συνεὶς] νοήσας. V.

Ead. l. 15. αὐθαίρετος] ἐξ ἰδίας γνώμης. V.

Pag. 195. l. 1. ὕσπληγγος] ἀφετηρίας. V.

Ead. l. 2. ἐν Ταινάρῳ] Vid. Schol. paullo supra, ad verb. στόμιον.

Ead. l. 4 ὀλιγωρίαν] ῥαθυμίαν, ἀμέλειαν [a]). V.

Ead. l. 6. διαμέλλομεν] βραδύνομεν. V.

Ead. l. 9. ἀποβάθραν] Οὕτω καλεῖται ὁ τῆς νεὼς τόπος, δι' οὗ ἐπὶ τὴν γῆν ἐξερχόμεθα ἢ εἰσερχόμεθα. V. (ἡ καλουμένη σκάλα. Cod. B.)

Pag. 196. l. 1. τῆς εὐαγρίας] τῆς καλῆς ἄγρας. V.

Ibid. ὀμφακίας] ἀώρους [b]), ἀνεψήτους, ὅ ἐστι μικρούς. V. (τὰ τετελευτηκότα νήπια. B.)

Ead. l. 6. πρὸ Εὐκλείδου] *Ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ οἱ Λακεδαιμόνιοι τῶν Ἀθηναίων περιγενόμενοι τριάκοντα τριήρεις ἔστησαν* [c]) *παρ' αὐτοῖς, οἵτινες παραλαβόντες τινὰς τῶν πολιτῶν μετὰ τούτων* [d]) *κακῶς ἐχρήσαντο τοῖς λοιποῖς. καταλυ-*

---

x) ἐνέλειπε] „Ἐνέλιπε legebatur in Impress. sed mutat *Solan.*"

y) λογαριασμῷ] „Hoc vocabulum deficiens in Impress. supplevit *Solan.*"

z) ἀρκείτω] Sic emendavi vocem nihili vulgatam ἀρκέτω. *Lehm.*

a) ἀμέλειαν] „Omissa erat haec vox in edit."

b) ἀώρους] Addidit hoc *Solanus;* in Impress. enim omissum erat; sed et ἤτοι addit ex C. quod non magni momenti, addere neglexi, quia nec satis indicaverat, quo pertineret. Pro μικρούς autem *Gron.* legere jubet πικρούς· sed adsentior *Solano*, recte se habere vulgatam, quam *Bourdelotii* Codex etiam tuetur; namque adprime huic loco convenit. *Reitz.*

c) ἔστησαν] In prioribus erat ἔστησαν, falso spiritu. *Lehm.*

d) ταῦτα] In alio loco, ubi idem Scholion repetitur, legitur pro

θέντων οὖν τῶν τυράννων, καὶ γενομένου e) μετ' αὐτοὺς Εὐκλείδου ἄρχοντος, ἵνα μὴ μνησικακήσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποίησαν ὥστε τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἄκυρα f) εἶναι. τοῦτο οὖν λέγει νῦν, ὅτι τῶν πάνυ γερόντων ἀναζητῆσαι τὸν βίον αὖ βούλομαι. V.

Ead. l. 8. βεβυσμένοι] πεφραγμένοι. V.

Ead. l. 9. ἀράμενον] κουφίσαντα. V.

Ead. l. 11. τακεροὶ] τακέντες. V.

Ibid. τετρυγημένοι] ἡψημένοι g) ἐν τῷ δέοντι καιρῷ.

Pag. 197. l. 14. ἐκ τυμπάνου] Τύμπανόν ἐστι ξύλον h) (καὶ ὄργανον κρουστικὸν i) Cod. 2954.) ᾧ k) τοὺς καταδίκους ἐφόνευον. V.

Pag. 198. l. 2. Κυνίσκος] Τὸν Κυνίσκον l) ὃν κυνικὸν φιλόσοφον καλεῖ διὰ τὸ τοὺς κυνικοὺς φιλοσόφους ἐλεγτικοὺς εἶναι, καὶ ὡς κύνας τοὺς παρόντας m) ὑλακτεῖν. C. 2954.

Ibid. τῆς Ἑκάτης] Ὡς ἔοικεν ἐν τῷ τῆς Ἑκάτης δείπνῳ, ταῦτα παρατιθέναι εἰώθεσαν. ἡ δὲ Ἑκάτη μία ἐστὶ τῶν παρ' Ἕλλησι θεῶν. ὠὰ δὲ λέγει ἐν οἷς ἐκαθήροντο. V.

Ead. l. 7. τὸν ἄτρακτον] Ἀντὶ τοῦ n), ὅλον τὸν ἄτρακτον ἐπ' ἐμοὶ ἔκλωσας. V.

---

hac voce τούτων. Et pro ἐνέχρηντο, alibi legitur ἐχρήσαντο. *Solan.* Utrumque, praeeunte *Schmiedero*, recepi. *Lehm.*

e) γενομένου] „Γινομένου legebatur in Edit. sed correxit *Solan.*“

f) ἄκυρα] Melius alibi legitur, ἀνεξέτασα. Agnoscunt tamen etiam C. et B. *Solan.*

g) ἐψημένοι] Corruptam vocem ἐψ . . . censeo. *Solan.* Sed si ἡψημένοι vel ἡψόμενοι legas, tamen sensus aliquis inest, ut *maturi*, *coeti* intelligantur, vel justo tempore conditi. Ἕψημα autem mustum decoctum, vid. *Foës.* ad Oecon. *Hippocr.* h. v. idque aptius ad recondendum, quam non coctum, quod aetatem fert, nec amplius fermentatur. Non tamen adfirmaverim id satis adpositum; nec solet Scholiastes semper apta loqui. *Reitz.*

h) ξύλον] In Exc. G. est ζύγον, quod tamen in ξύλον mutat, qui descripsit Vir Doctiss. In C. est ξύλον. *Solan.*

i) κρουστικὸν] In Cod. ipso exaratum κρουστὸν, quod mutavit *Belinus*, probante *Schmiedero*. *Lehm.*

k) ᾧ] Ἐν ᾧ erat in V. quod cum abesse ex C. *Bourdel.* viderem, eliminavi. *Solan.* Commodius quidem abest praepositio; non tamen ita necessario eliminanda, ut alibi ostendemus. Vid. etiam Not. Cl. *Hemst.* ad Dial. Mortt. XXIII, 3. *Reitz.*

l) Τὸν Κυνίσκον] Omittere haec placuit *Schmiedero*. Melius forsan omittatur ὅν. *Lehm.*

m) παρόντας] An voluit παριόντας; *Lehm.*

n) τοῦ] „Τὴν editum erat, tam manifesto errore, ut operae non sit lectorem monere, unde correctio sit profecta.“

Ead. l. 10. *ἔφορον*] *ἐπόπτην.* G.

Pag. 199. l. 2. *ἐπίβαινε*] *Τοντέστιν ἄνελθε εἰς τὸ πλοῖον.* V.

Ead. l. 7. *ἡμιτελὴς* o)] *Εἰς Πρωτεσίλαον τὸν Ὁμηρικὸν* p) *ἀποσκώπτει.* V.

Ead. l. 14. *ἄρωρεν*] *ἔδοξεν.* V. (*κέκριται.* B.)

Pag. 200. l. 1. *ἐπυβριώσεται*] *ἐπιζήσεται.* V.

Ead. l. 2. *καὶ μικρόν τι πρὸς*] *καὶ ἐν τούτοις* q). V. (*ἦσαν πρὸς αὐτούς.* C.)

Ead. l. 10. *Οὐκοῦν ἐξήκει*] *ἀντὶ τοῦ, παρῆλθεν. οὕτω καὶ τοῦ ἐξήκοντος φαμὲν χρόνου, ἀντὶ τοῦ, παρελθόντος.* V.

Ead. l. 14. *ἐπισήμου*] *ἐσφραγισμένου.* V.

Pag. 201. l. 2. *ἀπέφθου*] *ὀβρύζου* r). V. (*τοῦ πολλάκις ἐφηθέντος ὥστε γενέσθαι ὀβρύζου.* C.)

Ead. l. 6. *νεωρία*] *ὁ ναυσταθμὸς τῶν νεῶν.* G.

Ead. l. 9. *εὔγνωμον*] *εὔλογον.* V.

Ead. l. 11. *εἰς* s)) *τοσοῦτον*] *ἐπὶ τοσοῦτον.* V.

Ibid. *ὑπάγωμαι* t)] *ὑποτάξω.* V.

Pag. 202. l. 2. *αὐτανδρον* u)] *ὄνομα κύριον.* V.

Ead. l. 13. *εἰδέναι βούλομαι μετ' ἐμὲ*] *Οἶμαι, θέλει, καὶ τὰ μετ' ἐμέ.* G.

Pag. 203. l. 4. *ἐγκαταλογήσεται* x)] *συγκαταριθμήσεται.* V. (*συναριθμήσεται.* C.)

---

o) *ἡμιτελὴς*] Hoc Scholion relatum erat in edit. ad verba *οὐ πολὺν χρόνον.* Sed ex G. mutavit *Solanus*, quod rursum non magni momenti, nisi praedicanda esset ejus industria, quae etiam verba *τὸν Ὁμηρικὸν*, magis necessaria, et quae in Impress. omissa erant, addidit ex V. *Reitz.*

p) *τὸν Ὁμηρικὸν*] Sic C. Sed respicit tantum, non ridet; hinc malluem *ἀποσκοπεῖ.* Melius etiam referetur ad *μιᾶν ἡμέραν. Solan.* Si vere Homericum illud respexit, de quo vid. Adnot. ad Diall. Mortt. XIX, 1., non potuit Lucianus non cum aliqua cavillatione respicere. Nec probo adeo *ἀποσκοπεῖ. Lehm.*

q) *καὶ ἐν τούτοις*] Neque haec satis intellexisse videtur. *Coll.* paulld melius enarrant. *Solan.*

r) *εὐόλζου*] „Vid. LXX. Interpr. et lege *Ὀβρύζου*. cui emendationi etiam assentitur Clar. *Gronov.* et *Coll.* G. confirmant.“ — Haud dubitans tam certam emendationem recepi. Contra *Reitzius*, *Bipont.* et *Schm.* servarunt manifesto falsam lectionem. *Lehm.*

s) *εἰς*] *ἐς* correxit *Schm.* haud dubie e textu. *Lehm.*

t) *ὑπάγωμαι*] „*ἀπάγωμαι* editum fuerat, male.“

u) *αὔτανδρον*] Quam inuriose legerint hi Scholiastae, et hic locus documento sit. *Solan.*

x) *ἐγκαταλογήσεται*] Immo *ἐγκαταλεχθήσεται* rectum erat. *So-*

Ead. l. 9. *Τίς γὰρ ἦν σοι φίλος*] *Δι' ἑνὸς τούτου πᾶσαν τὴν τῶν τυράννων ἐμφανίζει οὐδένειαν, καὶ ὅπως* y) *οὐδεὶς φίλος, ἀλλὰ κόλακες πάντες* z) *αὐτῶν, τὸν καιρὸν ἐξωνούμενοι* a) V.

Pag. 204. l. 10. *ἐπεὶ τάχιστά με ἀποθανόντα εἶδε*] *Ἔθος Ἀττικοῖς οὕτω χρῆσθαι ἐπὶ τῶν ἀνυπερθέτως καὶ παρευθὺς γινομένων. ἀντὶ οὖν τοῦ εἰπεῖν, ἐπεὶ ἀπέθανον, τοῦτο εἴργασται, εἶπεν, ἐπεὶ τάχιστά με ἀποθανόντα εἶδε. ὡς καὶ ἀλλαχοῦ, ἐπεὶ τάχιστά μοι ἐξεγένετο, τόδε καὶ τόδε ἔπραξα, ἀντὶ τοῦ* b) *ἅμα τῷ γενέσθαι εὐθὺς ἔπραξα.* V.

Ead. l. 13. *Γλυκέριον*] *Ἀττικὰ ὑποκορίσματα, ἅπερ ὡς ἐπίπαν εἰσὶν ἑταιρικά, Ἀπφίδιον, Φιλίτιον, Ψυχίδιον, Στρουθίον, Ἐρώτιον, Πώλιον* c) *Χρυσάριον, καὶ πάντα ὅσα τῇ τῶν οὐδετέρων φωνῇ κατὰ θήλεος γένους κατηγορεῖται* d). *ὧν ὁ χαρακτὴρ ἄνωθεν ἐμμένει Ἀττικός· μεμένηκε δὲ νῦν καὶ τῇ ἡμετέρᾳ χρήσει ἡ Φάνιον, ἡ Ἀβρότιον* e) *ἅπερ καὶ μέχρι τῶν ἑνικῶν μόνον κλίνεται.* V.

Γλυκέριον] *Ὑποκοριστικὸν ἀντὶ τῆς Γλυκέρας* f) *Ἀθηναίων ἔθει. οὗτοι γὰρ τὰ θηλυκὰ ὀνόματα οὕτως ὑποκορίζονται* g),

---

lan. Variam esse lectionem, arguit, quod in 3011. est *ἐγκαταλεγήσεται. Lehm.*

y) *ὅπως*] „*Ὅπερ* legebatur in Schol. edito, sed mutavit *Solan.*

z) *πάντες*] *πάντως* quoque male editum fuerat. *Solan.*

a) *ἐξωνούμενοι*] Ex S. S. petita phrasis; quae huic est, *tempori servire. Solan.* Mihi quidem haec loquendi formula non innotuit; nec, quomodo sensus ille vel in Sacris literis ei inesse possit, conjicio. Suspicor vitium in *ἐξωνούμενοι. Lehm.*

b) *τοῦ*] „*Γὰρ τοῦ*“ habebat Edit. *Cler.* sed delevit particulam γὰρ *Solanus.*

c) *Πόλιον*] Mallem *Πώλιον. Solan.* Sic et *Toupius* voluit in Emend. Vol. IV. p. 376. Confirmatur haec conjectura Scholio Codicis *Gregorii Corinth.* Paris. 2662. ex quo *Bastius* ad *Gregor. Corinth.* p. 320. et alias hujus Scholii emendationes depromsit; ut *Ἀπφίδιον* pro *Ἀμφίδιον* et *Στρουθίον* pro *Στρούθιον.* Pro *Φιλίτιον* autem, quod et illic habetur, *Φιλίστιον* conjicit *Bastius*, non satis, opinor, justa de caussa. *Lehm.*

d) *κατα γορεῖται*] Lege *κατηγορεῖται. Solan.* Morem gessit *Schm. Lehm.*

e) *Ἀβρότιον*] „Ridicule legebatur in edit. *ἀβρότερον.* Sed recte correxit *Solanus.*“

f) *ἀντὶ τῆς Γλυκέρας*] Sic scripsi, monente *Bastio* ad *Gregor. Corinth.* p. 321., e cod. Vat. 90. pro vulgatis *τῆς γλυκερίας*, et mox *οὗτοι* indidem pro *αὐτοί. Lehm.*

g) *ὑποκορίζουσι*] Quinque verba sequentia deerant in Edit. *Cler. Reitz.* Pro *ὑποκορίζουσι* praebuit Vat. *ὑποκορίζονται. Lehm.*

καὶ μάλιστα ἐπὶ τῶν ἑταιρῶν· τὴν Εὐφημίαν λέγοντες Εὐφήμιον, καὶ τὴν Εὐπραξίαν Εὐπράξιον [h]). V.

Ibid. Κεκοινωνήκει] Γρ. κεκοινωνήκεσαν. G.

Ead. l. 14. ἐπισπασάμενος] ἐπισύρας, ἀσφαλισάμενος. V. ἐπιβαλλόμενος [i]) καὶ κλείσας. C. ἐπισπασάμενος, ἐπισύρας, ἀσφαλισάμενος, παραγαγών. G.

Ibid. σποδεῖν] τύπτειν. ὡς Ἀριστοφ. πολλάκις. κυρίως δὲ τὸ καθαίρειν τοὺς βωμοὺς τῆς σποδοῦ. καὶ τὸ ἐπὶ τῆς σποδοῦ βινεῖν, ὡς ἐνταῦθα etc. G.

Ibid. ἐσπόδει] ὑβριστικῶς ἠφροδισίαζειν. V.

Ead. l. 17. ἐνέτεινας] ἐπήγαγες. V.

Pag. 205. l. 1. καὶ τῆς κόρης] καὶ τῆς κεφαλῆς. V.

Ead. l. 2. πλατὺ χρεμψάμενος] τὸν ἐν τῷ στόματι συναγαγὼν πτύελον [k]). V.

Ead. l. 3. ἐνεπιμπράμην] ἐκαιόμην, ἐμαινόμην. V.

Ead. l. 8. ὧν εἰ λαβοίμην] Καὶ τοῦτο δραματικὸν τὸ μὴ συντελεῖν ἐᾶσθαι [l]) τὸν λόγον, ἀλλ' ὑποτέμνεσθαι, ἐνδεοῦς [m]) ἔτι ὄντος, ὡς καὶ ἐν τῷ βίῳ πολλάκις εἴωθε γίνεσθαι, ὑπὸ μειζόνων κωλυομένου τοῦ λόγου. V.

Ead. l. 14. ὁ Ῥαδάμανθυς] Καὶ οὗτος υἱός ἐστιν, ὥς λέγουσι, τοῦ Διός. ἀφορίσθη δὲ παρὰ τοῦ πατρὸς καὶ οὗτος, ἐπὶ τὸ ἐκζητεῖν τὰς τῶν τετελευτηκότων πράξεις καὶ τὰς εἰς ἀξίαν ἐπιτιθέναι δίκας. V.

Pag. 206. l. 5. εἴσω τοῦ ποδὸς] τουτέστι, κατὰ τοῦ ποδός. V. (ἢ, ἀπὸ τοῦ ποδός. C.)

Ead. l. 7. καὶ τὸν δεῖνα ὅπως] Κἀνταῦθα ἐλλείπει [n]), Ἀθηναίων ἔθει, τὸ φρόντιζε, ἢ σκόπει [o]) V.

Pag. 207. l. 3. προσεπάττάλευσα [p])] εἰς πάσσαλον ἔδησα, ἀντὶ τοῦ, ἀνεσταύρωσα. V.

---

h) Εὐπράξιον] Ad verbum Γλυκέριον duo erant Scholia in diversa loca distracta in V. quae conjuncta exhibeo. *Reitz.*

i) ἐπιβαλλόμενος] Scribendum erat ἐπιβαλόμενος, fortassis etiam sic edendum. *Lehm.*

k) πτύελον] πταριάμενος C. prave, forsan scripserit πτυσάμενος. *Solan.*

l) συντελεῖν ἐᾶσθαι] „συντελεῖσθαι ἐᾶν. C.“

m) ἐνδεοῦς] ἐνδεοὺς in prioribus Edd. correxi. *Lehm.*

n) ἐλλείπει] „Ἔλλειπεν legebatur in impresso, et omissa erant postrema illa verba ἢ σκόπει, quae addidit ex V. *Solanus.*“

o) σκόπει] σκοπεῖ *Reitz.*, *Bip.* et *Schm.* *Lehm.*

p) προσεπατάλευσα] „Προσεπαττάλευσε, editum fuerat; item mox ἔδοσα pro ἔδησα, et ἀνεσταύρωσε pro ἀνεσταύρωσα, quae correxit *Solanus.*“ — Pro ἔδησα *Jensius*, nescio unde, scripsit ἔδυσα, per errorem, opinor, visus vel pronuntiationis. *Lehm.*

Ead. l. 12. ἀγαπητὴ] ἀντὶ, ἀρκετὴ, ἐπιπόθητος. V. (ἡδεῖα. C.)

Ead. l. 13. ἡ τοῦ Κύκλωπος] Ὁ Κύκλωψ πρὸς τὸν Ὀδυσσέα ἐν τῷ σπηλαίῳ φησὶν, σοὶ [q]) χαρίζομαι τοῦτο, ὅτι μετὰ πάντας [r]) ὕστερον σὲ ἐσθίω. τοῦτο οὖν καὶ ὁ Μίκυλλος φησίν. ὅτι ἐφ' ὅσον ὁ θάνατος γίνεται, τί με ὠφελεῖ τὸ ἀποθανεῖν ὕστερον; Οὕτιν δέ λέγει τὸν Ὀδυσσέα· οὕτω γὰρ ἑαυτὸν Ὀδυσσεὺς καλεῖ διαπαίζων τὸν Κύκλωπα. V.

Ead. l. 15. ὅτι πύματον] ἔσχατον. V.

Pag. 208. l. 1. ἐκ διαμέτρου] Τὸ λόγιον ἐπὶ τῶν πάνυ διαφερόντων. εἴληπται δὲ ἐν τῷ [s]) ἐπιπέδῳ σχήματος τοῦ κύκλου· ἐπ' ἐκείνου γὰρ πασῶν τῶν τεμνουσῶν αὐτὸν εὐθειῶν μείζων ἡ διὰ τοῦ κέντρου, ἥτις καὶ διάμετρος λέγεται [t])· ἀπὸ τούτου οὖν [u]) τὰ πάνυ διαφέροντα λεγεται ἐκ διαμέτρου. V.

Ead. l. 7. οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως] Καινοπρεπὲς τοῦτο· οὐκ οἶδα γὰρ ὅπως δέον εἰπεῖν· ὃ δὲ οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως εἴρηκε. V.

Ibid. προσέχεται] κρατεῖται. V.

Ead. l. 9. προστετηκυῖα] Προστετηκυῖα [x]), προστακῖσα, ἐπιθυμητικῶς ἔχουσα. V.

Ead. l. 14. οἱ δυσέρωτες] οἱ πάνυ ἐρῶντες. V.

Pag. 209. l. 2. καταλιπαρῶν] παρακαλῶν. G.

Ead. l. 4. οὐ συνοικίαν] τὰ νῦν ἐνοικικὰ [y], λεγόμενα. V.

Ead. l. 5. εὔζωνος ἦν] ὁ ταχὺς, καὶ ὀξέως βαδίζων. V. (ἐλαφρός. C.)

Ead. l. 6. σμίλην] Σμίλη, ἐργαλεῖον σκοτοτομικόν. G.

Ibid. κρηπίδα] ὑπόδημα. V.

Ead. l. 9. εἰς τὸ πρόσω ὁρῶν] Τουτέστιν, οὐχ ὥσπερ οἱ πλούσιοι εἰς τὰ ὀπίσω ἐθεώρουν, ὡς ἐπιθυμῶν [z]) τοῦ φωτός. V.

---

q) σοὶ] „Ὅτι V."

r) πάντας] „Sic habet C. Edit. πάντων."

s) ἐν τῷ] „Ἐκ τοῦ ἐπιπέδου legebatur in Edit. sed mutaverat *Solan.*"

t) μείζων . . . λέγεται] Διὰ τοῦ κέντρου ἑκάστη διάμετρος λέγεται editum erat, sed ita dedimus ut ex Cod. V. idem correxit, simul adnotans, μείζονι δ. τ. κ. εἴτις καὶ mendose alibi legi, non tamen addens in quo *Cod.* nec refert, quia falsum est. *Reitz.*

u) ἀπὸ τούτου οὖν] „Et sic dedit idem, pro ἀπὸ τοῦ τὰ πάνυ, quod habebant Scholia impressa."

x) Προστετηκυῖα] Non agnoscunt hanc vocem C. *Solan.*

y) ἐνοικικὰ] Ditari hac voce potest *Car. Du Fresne* Glossar. med. et inf. Graecit. Nam ἐνοίκια scripsisse Scholiasten, vix mihi persuadeam, quum ἐνοίκια antiquioris sit Graecitatis nomen, hoc autem loco de inferioris aetatis vocabulo agatur. *Lehm.*

z) ἐπιθυμῶν] „Ἐπιθυμῶντες legebatur in Impress. sed mutavit *Solanus.*"

Ead. l. 14. τὸ δὲ μέγιστον] τὸ ἰσχυρότερον. G.

Pag. 210 l. 2. ἐς τὸ ἔμπαλιν] Τουτέστιν, ἐναντία τοῖς γινομένοις ἐν τῇ ζωῇ. V.

Ead. l. 12. καὶ ἡ κνίσσα] ὁ καπνός. V.

Ead. l. 13. ἀπέκναιέ με] Ἀντὶ τοῦ, νωθρότερόν με ἐς τὸ ζῆν διετίθει. ἢ ὅτι τρόπον τινὰ ἐκέντει καὶ ἐμάτα [a]) καὶ πονηρῶς ἔχειν ἐποίει, ἢ ἀντὶ τοῦ, ἀπώλλυεν ἢ διέφθειρεν· οὕτω γὰρ Πλάτων χρῆται τῷ ῥήματι τούτῳ. V. (Ibid. post alterum Scholion intermissum repetitur: Ἀπέκναιέ με] Ἐφόνευέ με.)

Pag. 211. l. 1. ὅλῳ πήχει] Ἀντὶ τοῦ, μέτρῳ μεγάλῳ· ὁ γὰρ βασιλικὸς πῆχυς [b]) ἔχει ὑπὲρ τὸν ἰδιωτικὸν καὶ κοινὸν τρεῖς δακτύλους. V.

Ead. l. 2. ἐξυπτιάζων] Ἀντὶ τοῦ, τείνων τὸν τράχηλον καὶ τὸ στῆθος προβαλλόμενος ἅμα, καὶ τοὺς ἰδίους ὤμους περισκοπούμενος, ὅ ἐστι, γαυριῶν, καὶ ὑπερηφάνως περιπατῶν. V.

Ead. l. 5. ἐτεθήπειν] ἐθαύμαζον. V.

Ead. l. 7. κοχλίδων] Ὅτι ἡ Λακωνικὴ κοχλὸς [c]) τῶν ἄλλων εὐδοκιμωτέρα· ἢ ὅτι ἐκεῖ πρῶτον παρὰ τῆς κυνὸς εὑρηται τὸ ἐπιτήδευμα τοῦτο. V.

Ead. l. 11. ἄγγιστα ἦν] Ἀντὶ τοῦ, ἐγγύτατα [d])· πλέον πάντων πλησιάζων. V.

Ead. l. 15. ἐλογίζετο] ἠρίθμει. V.

Pag. 212. l. 4. καὶ ἀνιμήσηται [e])] ἀναspάσῃ. V.

Ead. l. 8. ἕωλον] χθεσινόν. V.

Ead. l. 11. διανήχομαι] κολυμβῶ. G.

Ead. l. 12. ἀπαγορεύσας [f])] ἀτονήσας. V.

Ead. l. 13. τὰ πορθμεῖα] Πορθμεῖα [g]) λέγει τὸν μισθὸν τὸν ὑπὲρ τοῦ διαπεράσαι διδόμενον. V.

Pag. 213. l. 7. τένοντα] τράχηλον. G.

---

a) ἐμμᾶτ·] Ἤμμάτει editum erat; sed in V. est ἐμᾶτ. i. e. ut ego conjicio, ἐματᾶ. Ex sagaci tamen conjectura in A. ἠμμάτει editum est. *Solan.* Ἐματᾷ *Schm.* edidit: sed debebat scribi ἐμάτα, quod haud dubie Grammaticus voluit. Deinde rectius πονήρως scripsisset Scholii auctor. *Lehm.*

b) πῆχυς] Sic correxi, quod in *Reitz.*, *Bip.* et *Schmied.* est, πήχυς. *Lehm.*

c) κοχλὸς] κόχλος *Reitz.* recentt. *Lehm.*

d) ἐγγύτατα] „Ἐγγύτα vitiose editum erat."

e) ἀνιμήσεται] Ἀναμήσεται male editum fuit, et ἀνασπάσηται pro ἀνασπάσῃ. *Solan* Debebat esse ἀνιμήσηται et ἀνασκάσῃ, ut jam edidit *Schm.* *Lehm.*

f) ἀπαγορεύσας] „Ἀναγορεύσας quoque legebatur in eadem edit."

g) Πορθμεῖα] „Πορθμίον C."

Ibid. εὐπλοῶμεν] Ἐπικελευσμὸς ἢ ἐπίφθεγμα τῶν πλεῖν ἀρχομένων, ἤτοι ποροθμὸν διαβαλλόντων, ἢ εἰς πέλαγος ἀφιέναι μελλόντων, τὸ εὐπλοήσωμεν, τῇ τύχῃ, ὡς ἔοικε, τοῦτο ὑποβαλλόμενοι. V.

Ead. l. 13. καὶ πρόςκωπος εἶναι] ἐπὶ τῇ κώπῃ [h]) καθήμενος. V.

Ibid. εὑῆρες] καλῶς κωπηλατοῦν. V.

Ead. l. 14. ἐρετμὸν] κώπην. V.

Pag. 214. l. 1. ἔρεττε] κωπηλάτει. G.

Ead. l. 2. ἦ] ἆρα. V. (ἆρα. C.)

Ibid. ὑποκελεῦσαι δεήσει [1])] Ὡς [k]) ἐν τοῖς πλοίοις λέγειν εἰώθασι κελεῦσαι, ᾠδὴν δὲ λέγει ναυτικὴν, ἣν ὑποκέλευσμα καλεῖ, διότι ἑνὸς καταρχομένου οἱ ἄλλοι ὑπήκουν τὸ ᾀδόμενον, ὥςπερ καὶ ὅτε τὴν ὀθόνην τῶν πλοίων μετὰ τῆς κεραίας ἐπὶ τὸν ἱστὸν ἀναφέρουσιν. V.

Ead. l. 9. Ὀττοτοῖ] Φεῦ. G.

Ead. l. 10. σπαθήσει] τρυφήσει. V.

Pag. 215. l. 6. καττύματα] δέρματά τινα ἰσχυρὰ καὶ σκληρὰ ἅπερ τοῖς σανδαλίοις καὶ τοῖς ἄλλοις ὑποδήμασιν ὑποβάλλεται. G.

Pag. 216. l. 1. ἢ καθ' ὕδατος] Παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἀδυνάτοις ἐπιχειρούντων πράγμασι· τὸ γὰρ καθ' ὕδατος γράφειν, ἀδύνατον. V.

Ead. l. 7. μέτειμι] μετέρχομαι. G.

Ead. l. 10. τοὺς Σῆρας [l])] Σῆρες εἰσὶν ἔθνος, παρ' ᾧ γίνεται τὰ σηρικὰ ἱμάτια. τούτους οὖν φησι Σῆρας ὄντας, ἄπειμι ἐνεγκεῖν ὀφείλουσα. ἡ δὲ ἀκολουθία τοῦ κειμένου ἀπαιτεῖ Σῆρας

---

h) τῇ κωπῇ] τῆς κωπῆς C. Nam quod τῇ κωπῆς turpissime editum fuerat, non opus erit monere, neque quod mox *Εὑρῆρες* pro εὑῆρες. Tot enim mendis scatet editio, tam describentis quam typothetarum culpa admissis, ut in singulis paginis plus viginti mendae sint tollendae. *Reitz.* Retinuit tamen *Reitzius* mendam κωπῇ, propagatam etiam in *Bip.* et *Schm.* Edd. *Lehm.*

1) δεήσει] *Δεήσῃ* editum erat, et παθήσει pro σπαθήσει. Sed non semper de facilioribus his monebimus. *Reitz.* Neque tamen talia semper nullius sunt momenti, quum nonnunquam variam lectionem, eamque fortassis non omnino despiciendam, indicare possint, ut h. l. δεήσῃ Scholiastae cum lectione Codicis 2954 convenit, quamquam pessime. *Lehm.*

k) Ὡς] Lege *Ὅ.* Habent tamen etiam C. ὡς. *Solan.*

l) τοὺς Σῆρας] Locus occurrit p. 438. (Ed. *Graev.*) Ubi juxta *Benedicti* editionem *Σύρας* legitur, cum in *Bourdelotiana* legatur *Σῆρας*, quae lectio confirmatur a Scholiasta. *Cler.*

νοεῖν, αὐτοὺς τοὺς σκώληκας τοὺς ποιοῦντας τὴν μέταξιν [m]). Διαπαίζει δὲ ἐν τῷ χορίῳ [n]) τοὺς λέγοντας ἀθανάτους εἶναι [o]) τὰς τῶν ἀλόγων ψυχάς. V.

Ead. l. 14. *Μέγιλλος*] Οὗτος [p]) ὁ Μέγιλλος Κορίνθιος [q]) ἦν ὑπερφέρων κάλλει τοὺς κατ' αὐτόν. V.

Pag. 217. l. 1. *ἢ τῷ*] ἢ τίνι [r]) ὅ ἐστι ἰάζοντος. V.

Ibid. εἰ καλλίων] Ὀρνῶν ὀνόματα [s]). V.

Ead. l. 3. *πρότερον*] Παρέλκει ὁπότερον τῶν δύο· ἤτοι τὸ πρότερον, ἢ τὸ τέως, ἄμφω γὰρ ταὐτὸ [t]) σημαίνει. V. (Παρέλκει τὸ πρότερον, ἐπεὶ ταὐτὸν ἄμφω σημαίνουσι. C.)

Ead. l. 9. *ἐτελέσθης*] ἐκοινώνησας. G.

Ead. l. 10. *τὰ Ἐλευσίνια*] Ἑορτὴ ἦν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις τὰ Ἐλευσίνια, ἐπιτελουμένη Δήμητρι καὶ Περσεφόνῃ, ἐν ᾗ ἐγένοντο [u]) ἀνόητά τινα τῶν Ἑλλήνων μυστήρια, ἅπερ ὁ Λουκιανὸς νῦν διαπαίζει [x]). V.

Ead. l. 12. *δᾳδουχοῦσα*] λαμπάδα φέρουσα. V.

Pag. 218. l. 1. *Τισιφόνη*] Τισιφόνη μία ἐστὶ τῶν Ἐρινύων. Ἐρινύας δὲ λέγουσι θεάς τινας ἐπιτεταμμένας κολάζειν τοὺς πλημμελοῦντας κατὰ τὸν βίον. V.

Ead. l. 7. *πρὸς τοῦ πατρός*] Ἐνορκῶ σε κατὰ τοῦ πατρός, λέγει δὲ τοῦ Διός, πατέρα γὰρ λέγουσι τοῦ Ῥαδάμανθυς τὸν Δία. V.

Pag. 219. l. 6. *στιγματίας*] Στιγματίας καλοῦσι τοὺς οἰκέτας [y]) τοὺς στιζομένους, ὡς ἀχρησίμους. εἰς τοῦτο οὖν ἀφορῶν ὁ Κυνίσκος, ποῦ [z]) στιγματίας ἐγενόμην; πρῶτον ἠρώτησεν. V.

---

m) *τὴν μέταξιν*] *Τὸν μέταξιν. Exc.* G. *Τὴν μέταξαν.* C. Absurde autem hic ad vermes respici vult Scholiasta. *Solan.*

n) *χορίῳ*] *χορίῳ Reitz., Bip.* et *Schm.* inepte. *Lehm.*

o) *εἶναι*] „Omissum erat in editis."

p) *Οὗτος*] „*Οὗτος δὲ ὁ Μέγ.* editum erat. Sed delevit *δὲ Solanus*, et notavit, ordine inverso: *ὁ Μέγιλλος οὗτος* legi in V."

q) *Κορίθινος*] Facile est conjicere, *Κορίνθιος* legendum, licet hoc fugerit diligentiam *Solani. Reitz.* Emendationem per se probam recepit *Bip.* et secutus *Schm. Lehm.*

r) *τίνι*] *τινι* sine accentu *Reitz. Bip. Schm.* prave. *Lehm.*

s) *ὀνόματα*] „Deerat in Impress. Sed ex C. supplevit *Solanus*."

t) *ταὐτὸ*] *ταύτῃ* legebatur in Impress. In V. integre scriptum *ταυτῃ*. i. e. *ταὐτά*. (*J. Gron.* Ego *ταὐτὸ* malo.) *Solan.*

u) *ἐγένοντο*] „*Ἐγίνοντο* habebat edit. mutavit *Solanus*."

x) *νῦν διαπαίζει*] „*Συνδιαπαίζει* editum legebatur; sed ex collato Cod. V. correxit *Solanus*."

y) *τοὺς οἰκέτας*] Excerptor G. cum invenisset *δούλους*, maluit reponere *οἰκέτας. Solan.*

z) *ποῦ*] *Τοῦ* male legitur in V. *Solan.*

Ead. l. 14. πολλὰ τῶν ἐκκαυμάτων [a])] Φρονίμως πάνυ αἰνίττεται [b]), ὡς φιλόσοφος, εἰ καί τι ἔχῃ [c]) πρώην ἁμάρτημα, δυνατὸν διὰ τῶν πόνων ἀποκαθάραι αὐτό. V.

Pag. 220. l. 1. ἐξ ὑπαρχῆς] ἄνωθεν. G.

Ead. l. 4. ἐμπολήσας] κερδάνας, συνάξας. V.

Ead. l. 8. Μακάρων [d])] Μακάρων νήσους λέγουσιν, ἔνθα διάγουσιν αἱ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ψυχαὶ μετὰ θάνατον. V.

Pag. 221. l. 1. ἀνεπίγραφος] μηδεμίαν γραφὴν ἢ στίγμα ἔχων. V.

Ead. l. 5. πρόβαλλ' αὐτὸν [e])] πρὸ τῶν ἄλλων βάλλε, προσάγαγε. V.

Pag. 222. l. 6. ἐμπαροινῶν] ἐνυβρίζων. V.

Ead. l. 9. ἀσκαρδαμικτὶ] μὴ μύων τοὺς ὀφαλμούς. V.

Ead. l. 11. καινουργὸν] τὸν ἐπινοοῦντα [f]) ξένα. V.

Ead. l. 12. κενή τις ἐστὶ] ψευδὴς, μάτην, ὡς ἔτυχεν. (ἄλλως. C.)

Pag. 223. l. 14. προσκάλει μοι] καὶ τοῦτο εἰς πλείονας [g]) τῶν Ἑλλήνων ἐποίησε κατὰ γέλωτα. ἐπειδὴ γὰρ ἐκεῖνοι καὶ τὰ φυτὰ λέγουσιν ἔμψυχα, ἐπίτηδες οὕτως ἔμπαίζων, λύχνον καὶ κλίνην μαρτυροῦντας παρήγαγεν. V.

Pag. 224. l. 8. τὰ μεθ' ἡμέραν] τὰ ἐν τῇ ἡμέρᾳ. V.

Ead. l. 11. ὑπερπεπαικότα] ὑπερβαλλόμενα [h]) ὑπερβάλλοντα. V.

Pag. 225. l. 1. πελιδνὸς] Puto μολυβδοειδής. G.

Ead. l. 3. ἐς τὸν Πυριφλεγέθοντα] Ποταμὸν πυρὸς λέγουσι τοῦτον ἐν τοῖς καταχθονίοις. ὁ δὲ Κέρβερος κύων ἐστὶ τρεῖς ἔχων, ὡς λέγουσι, κεφαλὰς, φύλαξ τοῦ ᾅδου. V.

Ead. l. 7. χάριν εἴσομαι] ἀντὶ τοῦ, εὐχαριστήσω· τὸ

---

a) ἐκκαυμάτων] Mutatum nolui, quo melius lectionis diversitas pateret. In C. tamen legitur ἐγκαυμάτων. *Solan.*

b) πάνυ αἰνίττεται] „Αἰνίττεται πάνυ editum erat: item ὁ φιλόσοφος. Utrumque mutavit articulumque delevit *Solanus.*"

c) ἔχῃ] „ἔχει. C."

d) Μακάρων] Μακάρους editum erat, et proxime iterum μακάρους νήσους, inscite, quum νῆσος femininum esse vel pueri sciant. *Reitz.*

e) πρόβαλλ' αὐτὸν] Προκάλει αὐτὸν habebat editum exemplar, plane contra rationem. *Reitz.*

f) ἐπινοοῦντα] Ἐπινοοῦν male habebant Impress. *Solan.* Veritas tamen Grammatici καινουργὸν pro masculino habuisse videtur. *Lehm.*

g) εἰς πλείονας] Πρὸς πλείονα C. et εἰς πλείονα V. Vid. *Bourd.* qui legisse videtur εἰς φιλοσόφους. *Solan.*

h) ὑπερβαλλόμενα] „Ὑπερβαλλόμενον male editum fuerat, et ὑπερβάλλοντα omissum."

γὰρ εὐχαριστῶ [i]) παρὰ τοῖς ἀρχαίοις οὐ λέγεται. V,

Ead. l. 14. ἀναπεμπαζόμενος [k])] μεμνημένος, ἀναλογιζόμενος. G.

Pag. 226. l. 1. *Τάνταλον*] Λέγουσι γὰρ οἱ Ἕλληνες, ὅτι ὁ Τάνταλος ἄνθρωπος ὢν ἠξιώθη γενέσθαι τοῖς Θεοῖς ὁμοτράπεζος· καὶ ἀκούων τὰ λαλούμενα παρ' αὐτῶν, κατερχόμενος ἔλεγε τοῖς ἀνθρώποις. καὶ διὰ τοῦτο οἱ θεοὶ ὀργισθέντες κολάζουσιν αὐτὸν ἐν τῷ ᾅδῃ· θεωρῶν [l]) γὰρ δένδρα πεπληρωμένα καρπῶν, καὶ ποταμοὺς παραῤῥέοντας, οὐδὲν αὐτῶν δύναται γεύσασθαι· αὐτοῦ γὰρ προσιόντος, ἐκεῖνα φεύγουσιν. V.

IN DE MERCEDE CONDUCTIS.

Pag. 227. l. 1. *ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ Μ.*] Ὁ λόγος οὗτος τῶν καλλίστων καὶ πρώτων. G.

Pag. 229. l. 1. *οἱ πρὸς τοῖς ἱεροῖς*] Οἵῳ τὸ πάλαι οἱ ναυαγήσαντες ἄνθρωποι ἐχρῶντο [a]) σχήματι πρὸς τοῖς ἱεροῖς καθήμενοι, καὶ τὴν αὐτῶν [b]) τύχην ὀλοφυρόμενοι. V.

Ead. l. 6. *ἐπὶ τῷ καρχησίῳ*] Καρχήσιος [c]), τὸ ἄκρον τοῦ ἱστοῦ. Cod. 3011.

Pag. 230. l. 10. *ἑκόντες εἶναι* [d])] Ὅτι τῷ ἑκόντες εἶναι ἄνευ ἀποφάσεως ἐχρήσατο. V.

---

i) *εὐχαριστῶ*] Veteribus non dictum fuisse ait Scholiast. Confer notas ad verbum *χάριν*. *Reitz.*

k) *ἀναπεμπαζ.*] „Vox illa prior omissa erat in edit."

l) *θεωρῶν*] *θεορῶν* mendose in *Reitz.* et hinc in recentt. *Lehm.*

---

a) *ἐχρῶντο*] „Ἐκεχρῆντο editum erat, sed correxit *Solanus*."

b) *αὐτῶν*] *Αὐτῶν* cum spiritu leni edebatur, sed primam adspirare non dubitavi. *Reitz.*

c) *Καρχήσιος*] Ita vox a *Belino* edita, et repetita a *Schm.* Sed καρχήσιον scribendum erat, et fortassis etiam *Scholiastes* ita scripsit: *Belinianam* autem enarrationem scribendi vitiis scatere saepius jam monitum est. Sic et h. l. apud *Belinum* ἄκρον et ἵστου legas, quae tamen *Schmiederus* jam emendavit. *Lehm.*

d) *ἑκόντες εἶναι*] Hoc scholion in edit *Graev.* male referebatur ad verba *Δοκῶ γάρ μοι ἐκ πολλῶν*. Sed praeeunte *Solano* restitui suo loco. *Reitz.* Vult autem Scholiastes, h. l. *Lucianum* formu-

Pag. 232. l. 7. τοῦ σκόλοπος] Σκόλοψ, ὀξὺ ξύλον. V.

Pag. 235. l. 14. Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος] Τὸ πλῆρες καὶ τὸ λοιπὸν τοῦτο· οὔτε τι εἰπεῖν οὔτ' ἔρξαι δύναται, γλῶσσα δέ οἱ δέδεται. V.

Pag. 236. l. 5. ὡς ὁ καλός που [e]) ῥήτωρ ἔφη] Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς ταῦτά φησι, τοῖς τῶν νοσούντων [f]) σιτίοις ἐοικότα, ἃ [g]) οὔτε σώζειν [h]) οὔτε ἀπολλύναι δύνανται. V.

Pag. 237. l. 12. εὐχῇ γὰρ ἄν] Αἱ γὰρ εὐχαὶ ὡς [i]) ἐπίπαν [k]) τὰ ἀδύνατα προβάλλονται. V.

Pag. 238. l. 5. ὡς οὐδ' οἱ] Ὡς οὐχ οἱ διὰ ταύτην [l]) λέγοντες. G.

Pag. 239. l. 2. καὶ τρίβωνες] Ἀριστοφάνειος [m]) ἡ λέξις. σημαίνει δὲ τοὺς ἐγγεγυμνασμένους τινὶ πράγματι, καὶ διὰ πολλῆς πείρας ἐληλακότας. V.

Pag. 240. l. 11. τὸν λωτὸν] Βοτάνη εὐώδης, ἣν ἔνιοι καλοῦσι μυρόλωτον [n]). V.

---

lam ἐκὼν εἶναι contra Atticismi legem extra negationem usurpasse. Vid. imprimis *Lobeck.* ad *Phrynich.* p. 273. sq. Obiter moneo, pro vulgato τὸ ultro me scripsisse τῷ. *Lehm.*

e) ὡς ὁ καλός που] Misere habitum hoc scholion erat in edit. *Graev.* sive *Clerici*, et nescio quorsum ex sua sede divulsum; relatum enim erat ad *Dial. Piscat.* et admodum vitiose descriptum. *Reitz.*

f) νοσούντων] „Νοούντων legebatur in *edit.* Sed bene correxit *Solanus.*"

g) ἃ] Ante h. v. ingens lacuna punctis descripta erat in eadem edit. Sed nulla est in C. lacuna, et ἃ tantum legitur. In M. idem observare est. *Solan.*

h) σώζειν] Σώζουσιν legas in edit. eadem, quod est in V. et M. Sed σώζειν C. habet. *Solan.*

i) ὡς] Et hoc scholium falso ad *Piscat.* relatum suae sedi restituimus. Lacunam autem *Cod.* V. post εὐχαὶ ex M. supplevit *Solanus.* qui et ita legi observat in alio ad idem verbum Scholio p. 24. (Ed. *Graev.*) ubi tamen prave δύνατα pro ἀδύνατα scribebatur. *Reitz.*

k) ἐπίπαν] Ἐπὶ tantum editum erat, sed ἐπίπαν ex C. est. *Solan.*

l) ταύτην] Sic e textu correxi, quod in *Reitz.* et *Bip.* vulgatum erat ταύτων. *Schmiedero* placuerat τούτων. *Lehm.*

m) Ἀριστοφάνειος] Idem Scholion legebatur p. 24. (Ed. *Graev.*) Sed in posteriore pro Ἀριστοφάνειος ἡ λέξις, erat Ἀριστοφάνου ἡ λέξις. Eaque tria verba scholium non inchoabant, sed claudebant. *Reitz.*

n) μυρόλωτον] Μυρόκωτον V. Hoc Schol. in M. non exstat. Utra praestet scriptura nescio, ait *Solanus.* Sed ego nescio cur dubitet ille, nam cum λωτὸς i. e. *lotus* herba et arbor sit nomine notissima, licet de generibus ejus controversia sit, (vid. *Matthiol.* ad *Dioscorid.* p. 157. et *Salmas.* de *homon. hyl. iatr.* p. 6.) λωτὸς

Pag. 241. l. 10. εὐπαρύφοις ἀνδράσιν] εὐκατεργάστοις, εὐδαίμοσι, πλουσίοις. V.

Pag. 243. l. 9. ἴλιγγος] Ὅταν περὶ τὴν καρδίαν o) στρόφος γένηται, ἐπακολουθεῖ σκότος, ὃ καλοῦσιν ἴλιγγον.

Ead. l. 15. καταδικάσας] ἀντὶ τοῦ, κατηγορήσας. V.

Pag. 246. l. 8. ὀρνίθων γάλα] Παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπερφυῶν ἀγαθῶν, ὅταν τινὶ προσρυῇ, λεγομένη, τὸ ὀρνίθων γάλα p). V. (ὀρνίθων δὲ γάλα τὸ λευκὸν τοῦ ὠοῦ. C.)

Pag. 247. l. 12. ὁ δὲ ἀνκισάμενος] προσποιησάμενος, ὑποκρινάμενος. V.

Pag. 248. l. 12. ἐκ περιωπῆς] ἐκ φροντίδος, ἢ περισκέψεως. Cod. 2954.

Pag. 250. l. 9. φιλοτησίαι] Φιλοτησία ἐστὶν, ἡνίκα τις ἐν ἀρίστῳ, ἀπὸ τῆς δοθείσης αὐτῷ φιάλης πιὼν, τὸ λοιπὸν παράσχῃ φίλῳ καὶ τὴν φιάλην χαρισάμενος. V.

Pag. 251. l. 12. ποτνιώμενον] δυσφοροῦντα, μετὰ οἰμωγῆς παρακαλοῦντα. V.

Pag. 255. l. 5. τιθασσὸν] Τιθασσὸς ὁ ἥμερος· καὶ ἀτίθασσος ὁ ἀνήμερος. V.

Ead. l. 7. ἐπαινεῖς δὲ ὅμως τὰς ὑποσχέσεις] Γρ. αἰσαλνεις δὲ ὅμως τὴν ὑπόσχεσιν. G. et M.

Pag. 257. l. 13. ἐπὶ Μανδραβούλου] Παροιμία κατὰ τῶν ἐπὶ τὸ χεῖρον προκοπτόντων ἀεί. Ὁ γὰρ Μανδράβουλος q) οὗτος εὑρών ποτε θησαυρὸν ἐν Σάμῳ, χρυσοῦν πρόβατον ἀνέθηκε τῇ Ἥρᾳ, τῷ δὲ δευτέρῳ ἔτει r) ἀργυροῦν, τῷ δὲ τρίτῳ χαλκοῦν.

---

vero apud rei herbariae scriptores non inveniatur; mihi dubium non est μυρόλωτον verum esse, etsi compositum hoc non invenio inter *lotos*, est tamen τὸ μύρο alibi usitatum, ut *myrobalanus*. *Reitz.* Et in *Suida* legitur μυρόλωτον, unde hoc scholion desumtum. *Lehm.*

o) καρδίαν] Intellige orificium ventriculi, quod medicis καρδία vocatur, cujus dolor καρδιαλγία audit, ob vicinitatem et consensum cordis. Vid. *Foës. oecon. Hippocr.* Sic καρδιαλγία et καρδιαλγικὰ μετὰ στρόφον. *Oris ventriculi dolor cum torminibus*, apud eumdem. Rationem autem vertiginis aliam tradit *Hippocrates*, quam aeque falsam atque illam Scholiastae hodierni pronuntiant medici. Sed non convenit hic medice commentari. *Reitz.*

p) γάλα] *Eustath.* ad vers. 532. Dionysii Periegetae, hanc de Samo paroemiam usurpatam esse ait: ἡ δὲ Σάμος αὕτη Ἰωνικὴ πάνυ ηὐτύχησέ ποτε, ὡς καὶ παροιμιασθῆναι γάλα ὀρνίθων φέρειν αὐτήν. *Ipsa Samos Ionica valde felix fuit, unde proverbialiter dicebatur lac gallinaceum proferre.* Vid. etiam *Suidam. Cleric.*

q) Μανδράβουλος] „Μανδρόβουλος bis in C. legitur, uti ex V. primo quoque editum erat; sed merito correxit *Solanus*.“

r) ἔτει] „Ἔτη editum erat, quod recte correxit idem.“

V. (*μέμνηται Πλάτων ὁ κωμικὸς ἐν Διῖ κακουμένῳ* addunt M. et B.)

Pag. 261. l. 8. *ὑπὸ κώδωνι*] *Ὅτι συνῆθες ἐκ παλαιοῦ Λατίνοις* [s]) *ὑπὸ κώδωνι ἐκκλησιάζειν.* V.

Pag. 264. l. 2. *βάδην*] *ἡρέμα, ἢ θᾶττον ἢ ταχέως.* G. (Cave posteriori enarrationi credas [t]). *Solan.*)

Ead. l. 11. *νεαλέστερος*] *Κυρίως* [u]) *ὁ νεωστὶ ἁλισκὼς ἰχθύς. λέγεται δὲ καὶ ὁ νεωστὶ ἁλισθείς.* V.

Pag. 267. l. 14. *διψῶντα κεκραγέναι*] *Τὸ ἐξῆς. διψῶντα κεκραγέναι ἐπιμελούμενον, ὡς ἐπίσημος ἔσῃ καὶ κορυφαῖος.* V.

Pag. 268. l. 6. *ἑώλου τινὸς*] *χθεσινοῦ, ψυχροῦ, ματαίου, ἀνωφελοῦς. ἀνισχύρου* [x]). V.

Ead. l. 14. *προσεπιμετροῦντες*] *Ἀντὶ τοῦ, καὶ πέρα* [y]) *τοῦ εἰκότος ἐπισκοποῦντες.* V.

Pag. 277. l. 3. *ἐφεστρίδιον*] *μανδύαν τινά· ἄμεινον δὲ κεκρύφαλον νοεῖν.* V.

Ead. l. 11. *βρενθυόμενοι*] *ἀλαζονευόμενοι ἢ λυπούμενοι καὶ δυσχεραίνοντες· βρένθυον δὲ μύρον τῶν παχέων, οἱ δὲ ἄνθινον μύρον.. καλεῖται καὶ ὀρνεόν τι βρένθος, ὃ ἔνιοι κόσσυφον* [z]) *καλοῦσι.* V.

Pag. 278. l. 1. *ἄδωρα οὖν σοι τὰ δῶρα*] *Γρ.αι ἄωρα.* Ex Sophoclis Ajace (v. 675.) G. *Solan.*

---

s) *Λατίνοις*] *Λατείνοις* editum erat. Mutavit *Solanus*, non addens unde habeat. Recte quidem *Λατίνοις*, vid. *Strab.* V. p. 229. (al. 350.) Sed potuit tamen *Scholiast. Λατείνοις* scribere illo aevo; longum enim i et alibi fit *ει*, ut *Liris* amnis *Λεῖρις Strab.* V. p. 238. vel 363. Et p. praeced. *Λείριος*, item *Εὔξεινος Pontus Euxinus*, idem ubique. *Cluver.* quidem L. III. c. 33. in nott. adfert ex *Suid. Τήλεφος γὰρ — ὑποκληθεὶς Λατεῖνος.* Sed in ipso *Suida* legitur *Λατῖνος* et *Λατῖνοι*. Certe in Edit. qua utor, antiqua, nec dubium, quia sic millies apud quosvis. *Reitz.*

t) *credas*] Stultissima sane foret haec Grammatici explicatio, si ad unam vocem *βάδην* pertinere eam voluisset. Videntur potius haec posteriora *ἢ θᾶττον* etc. ad verba textus, *τὰ μὲν παραδραμὼν* referenda, et negligentius modo proposita, esse. *Lehm.*

u) *Κυρίως*] Sic optime abbreviationem Cod. V. legit Cl. *J. Gronovius*, qui eandem observavit in Schol. ad *καταπλ.* 73. (Catapl. c. 10.) nisi quod ibi levi mutatione *κύριον* designat. *Solan.*

x) *ἀνισχύρου*] Quae in *Reitz.* et *Bip.* Edd. vulgata fuerant, *ἀνωφηλοῦς* et *ἀννισχύρου*, correxerat jam *Schmiederus.* *Lehm.*

y) *πέρα*] „*παρὰ* editum erat, sed mutavit *Solanus.*“

z) *κόσσιφον*] Lege *κόσσυφον*. *Solan.* Sic scripsi, quamquam non praeiverant *Reitz.* et recentt. Et quod bis vulgatum erat, *μῦρον*, non dubitabam emendare. Omnino de hoc Scholio nonnulla a *Jensio* monita reperiuntur infra in Adnott. *Lehm.*

Pag. 279. l. 4. *θυλάκου*] *Θύλακος ἡ ἀρτοθήκη* [a]). *θύλακοι καὶ σφῆνες καὶ ὑπεράλματα, γυμνασίων εἴδη.* V.

Pag. 281. l. 11. *ὁ Κέβης ἐκεῖνος*] *Σημειοῦ τὴν Κέβητος εἰκόνα. ἔχει δὲ* [b]) *αὐτὴν ἐν τῷ τέλει τοῦ βιβλίου.* V.

Pag. 284. l. 1. *ὡς θεὸς ἀναίτιος*] *Ὅμηρος, ὦ πόποι, οἷον δή νυ θεοὺς βροτοὶ αἰτιόωνται· ἐξ ἡμέων γάρ φασι κάκ' ἔμμεναι· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ σφῇσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόρον ἄλγε' ἔχουσιν.* Odyss. A, 32. Vide *Stobaeum.* Meminit et *Gellius* horum versuum. G.

IN APOLOGIAM PRO MERCEDE CONDUCTIS.

Pag. 286. l. 6. *ὀστράκου φησὶ μεταπεσόντος*] *Πλατωνικὴ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀπροφασίστως μεταβαλλομένων ἀπὸ τῶν πρώτων* [a]) *αὐτοῖς πρεσβευομένων.* V.

Pag. 287. l. 4. *παλινοδεῖν* [b])] *ἐναντίως ὁδεύειν.* G.

Pag. 288. l. 3. *τὴν ῥήτραν*] *Ῥήτραι, συνθῆκαι, ὁμολογίαι. Ταραντῖνοι δὲ νόμους καλοῦσιν* [c]) *οἷον ψηφίσματα. Παρὰ Λακεδαιμονίοις δὲ ῥήτρα, Λυκούργου νόμος ὡς ἐκ χρησμοῦ τιθέμενος. οἱ δὲ, ῥήτρας, ὁμολογίας· οἱ δὲ, συγγράμματα. καὶ ῥητροφύλαφας, τοὺς συγγραμματοφύλακας.* V.

Pag. 290. l. 4. *τὸν Σάλαιθον ἐκεῖνον*] *Κροτωνιατῶν* [d]) *νομοθέτης.* V.

Ead. l. 8. *τὸ δὲ σὸν, οὐ παρὰ μικρὸν ἀτοπώτερον*] *Ἀντὶ τοῦ, πάνυ ἄτοπον, οὐ παρὰ μικρὸν ἀτοπώτερον εἶπεν.* V.

---

a) *ἀποθήκη*] Confidenter scripsi *ἀρτοθήκη*, *Suidae* auctoritatem secutus, unde haec descripta. *Lehm.*

b) *δὲ*] „*Δι*' editum erat, sed recte correxerat *Solanus.*"

---

a) *πρώτων*] Pro *πρώτων* C habet *πρώην*. *Solan.*

b) *Παλινοδεῖν*] Data opera scripturam codicis expressimus. *Solan.* Quid enim peccatum sit, manifestum est. *Reitz.*

c) *καλοῦσιν*] *Καὶ* hic pro *καλοῦσιν* habet C. *Solan.* *Καὶ* etiam apud *Suidam* legitur, unde hoc scholion prope ad verba desumtum. Sed scribitur ibi *ῥῆτρα* contra praeceptum *Arcadii* De Accentt. p. 101. edit. *Barker.* Lips. Vid. etiam *Sturz.* in Lex. Xenoph. Vol. IV. p. 7. *Lehm.*

d) *Κροτωνιατῶν*] *Κροτονιατῶν Reitz.* et recentt. *Lehm.*

Pag. 292. l. 3. ἢ ἀμύγδαλον [e])] ἢ ἀμύγδαλος. V.

Ead. l. 4. ῥυθμοῖς] Ῥυθμὸς. τάξις εὔμελος [f]) ἀκολούθως τῇ ἁρμονίᾳ, μέλος εὐφρόσυνον. V.

Pag. 293. l. 2. κατόπιν] μετὰ ταῦτα, ἀπὸ τοῦ ὄπισθεν ἰέναι. G.

Ead. l. 3. τῶν ἄλλων, καταγελᾷν [g])] Ὁ νοῦς, ἀντὶ τοῦ, μεγαλαυχούμενος καὶ γαυριῶν, ἐφ' οἷς τῶν εἰς ταῦτα μισθοφορούντων κατεκομψεύσω. V.

Ead. l. 4. καὶ ὅτι οὐκ εἰς τὸν κόλπον πτύσας] Παροιμία, εἰς τὸν κόλπον πτύει, ἐπὶ τῶν πάνυ [h]) μαλακῶν, καὶ τεθρυμμένων. Τοὺς γὰρ φρονηματίας καὶ ἐπηρμένους, καὶ τοῦτο αὐτὸ μεγαλόφρονας, οὐκ εἰς τὸν κόλπον φασὶ πτύειν, ἀλλὰ πόῤῥω, οὓς καὶ ἡ χυδαία λαλιὰ μακροπτύστους [i]) καλεῖ διασύρουσα. V.

Pag. 294. l. 1. ἀμφιλαφεῖ] Ἀμφιλαφεῖ ἀντὶ τοῦ, ἀφθόνῳ [k]), πολλαχῶς κεχορηγημένῃ. V.

Pag. 295. l. 10. καὶ μείζονί γε τὸν μικρότερον] τῷ μείζονι ἤλω τὸν μικρότερον. V.

Pag. 296. l. 1. ὀδύρεσθαι] Ὀδύρεσθαι τὸ γῆρας ἀπλότητος ἤθους [l]) ταῦτα κατασκευαστικά· ἀλλ', ὦ βωμολόχε, εἰς ταυτην κἀκεῖνοι, ὧν κατέδραμες ἀπηνῶς [m]), καταφεύγοντες ἀπολογίαν,

---

e) ἀμύγδαλον κειμένην] Ait *Lucianus;* recte igitur notat Scholiastes ut rarum quid femineo genere ἡ ἀμύγδαλος dici pro fructu, qui vulgo τὸ ἀμύγδαλον, vel usitatius ἡ ἀμυγδάλη, ut ap. *Pollucem* non semel. *Reitz.*

f) εὔμελος] Sic et C. *Solan.*

g) τῶν ἄλλων, καταγελᾷν] Melius hoc referretur ad θρασυνάμενος supra. *Solan.*

h) πάνυ] Πάνου legebatur in Edit. Sed facilis est correctio, ac de permultis similibus non semper monebimus, sed quantum poterimus, in transitu corrigemus. *Reitz.* Sic et ego infra correxi scripturam *Reitz.* λαλία, quam et recentt. Edd. adservarunt. Quamquam mihi contra ac *Reitzio* talia quoque paucis saltem monenda videntur, ne vel in minutissima re ne tantillae quidem fraudis suspicioni locus detur. *Lehm.*

i) μακροπτύστους] In C. marg. μακροπτύστας. Sed M. vulgatam tuetur. *Solan.* „Sequebantur hic plura, sed ex alio scholio perperam repetita, quae recte delevit *Solanus.*"

k) ἀφθόνῳ] „Male ἀφθόνως editum erat."

l) ἤθους] Ἤθος ante typis descriptum legebatur, sed mutavit *Solanus.* Qui novem locis unum hoc Scholion correxit: nam et mox pro κατασκευαστ . . . editum erat κατασκεν . . . pro αὖ, οὖν, pro ὧν, ὡς etc. quae mox vide. *Reitz. Jens.* Lectt. Lucc. p. 208. pro κατασκεν . . . maluit καταχλευ . . . Sed vid. Adnott. *Lehm.*

m) ἀπηνῶς] „Ἀπημελημενῶς ante legebatur; sed ex C. ἀπηνῶς dedit *Solanus.*"

λῆρόν σε καὶ φιλαίτιον καὶ μεμψίμοιρον ἀποφανοῦσι καὶ κώνωπα [n]), φασὶ, μιμούμενον ἀετόν [o]). Τάχα γὰρ Σωκράτην ἐθέλων μιμεῖσθαι οἷς [p]) οὗτος Πρόδικον τὸν Κεῖον [q]) καὶ τοὺς κατ' αὐτὸν ἀπελέγχει σοφιστὰς, ἐπὶ τὴν τοιαύτην ἀπέδραμες γλωσσαλγίαν. Ἀλλὰ γὰρ καλῶς ἔχει τοῖς Ὁμήρου [r]) σε βάλλειν· ἦ τοιόσδε ἐὼν... Πόντον ἐπιπλώσας ἑτάρους ἐρίηρας ἀγείρας [s]), καὶ ὅσα λοιπά. V.

Ead. l. 10. ἠλίβατον, Ἠλίβατον, ὑψηλὸν, ἄβατον, ἢ ὅπου ὁ ἥλιος πρῶτον βάλλει. Στησίχορος [t]) δὲ τάρταρον ἠλίβατον τὸν βαθὺν λέγει. Ἔνιοι δὲ ἠλίβατον ἀποδιδόασιν, ἡλίῳ φαινόμενον. V.

Pag. 297. l. 4. κρηςφύγετα] τὰ πρὸς τοὺς χειμῶνας στενὰ καὶ ὀχυρώματα. οἱ δέ φασι, ὅτι τοὺς Κρῆτας [u]) οἱ νησιῶται

---

n) ἀποφανοῦσι καὶ κώνωπα] „Haec in vulgato deficientia ex eodem fonte se restituisse testatur *Solanus*."

o) ἀετόν] „Pro eo monstrose legebatur αὐτούς. Ex *Coll.* restituit *Solanus*."

p) οἷς] *Olov* antea editum est; mutavit idem *Solanus*, an correxerit, non video; neque enim sensum satis adsequor, nisi post μιμεῖσθαι distinctionis notam ponas, ac οἷς pro ablat. instrumenti accipias, ut sit: *quibus ille Prodicum . . . reprehendit.* Aliquid tamen post μιμεῖσθαι excidisse credo. *Reitz.*

q) Κεῖον] Sic manifesto legendum, licet sic in Ms. ποδικὸν τὸν κύον. Deridentem Sophistas, adeoque Prodicum *Plato* Socratem inducit tum alibi, tum in Protagora, qui consuli poterit. (*Coll.* κίωνα) *Cleric.*

r) Ὁμήρου] „Decem verba sensu carentia post h. v. sequebantur, quae ducibus *Coll.* omissa sunt ab *Solano*, eoque hoc Scholion restitutum ait."

s) ἀγείρας] Ἀγείρας Edit. ἀείρας *Coll.* Sed *Homer.* Il. Γ, 47. ἀγείρας habet. *Solan.* Et ἐρίηρας habet, non ἐριήρας, ut *Reitz.* et recentt. Neque, ut hi, τοῖος δὲ, sed rectius τοιόσδε. *Lehm.*

t) Στησίχορος] *Coll.* interponunt hic aliam vocem εἰληβεβηκυίαν, quam corruptum esse patet. *Solan.*

u) Κρητῆς] Κρῆτας C. Mox pro ἔφυγον, φεύγειν legendum. *Solan.* Omnino corruptissimum est Scholion, quod partim suspicatus est vir de his Scholiis optime meritus, *Solanus.* Sed perversam is medelam vel attulit, vel commendavit. Restitui debebat ex *Suida*, cujus vestigia nondum omnino deleta fuisse videbis, ubi utriusque Grammatici verba inter se accurate comparaveris. Scilicet Κρῆτας recte in C. legebatur, et recte restituit *Schmiederus: Suidas* aliam modo formam habet Κρηταιεῖς. Deinde quod ἔφυγον in Scholio est, sicut in *Suida*, non φεύγειν debebat corrigi, quod *Schmiederus* revera recepit. Sed post φασι ex *Suida* ὅτι erat interponendum, ac deinde τοὺς νησιώτας in οἱ νησιῶται mutandum. Quae Scholion habebat, omni carebant sensu, et pugnabant insuper cum altero Scholio. Tum quod vulgatum fuerat κρατοῦντι, prorsus erat ineptum, quippe vitiose scriptum pro eo, quod *Suidas* praebet, θαλαττοκρατοῦντας, vel etiam pro simplici κρατοῦντας. Denique pro πόλιν τινὰ ex eodem *Suida* posui σάη-

ἅμα Μίνωι τῷ βασιλεῖ θαλαττοκρατοῦντας ἔφυγον εἰς σπηλαιά τινα, ὅθεν ἐκεῖνα [x]) ὠνομάσθησαν κρησφύγετα. V.

Κρησφύγετα [y])] Φρούριά τινα οὕτω λεγόμενα, οὗ ἐκρύπτοντο οἱ νησιῶται τὸν Μίνωα φεύγοντες, περὶ τὴν Κρήτην [z]) αὐτά ἐστι. Τὸ οὖν κρησφύγετον χρήσιμον τοῖς φεύγουσιν τὸ κρύπτεσθαι, τὰ πρὸς τοὺς χειμῶνας στενὰ καὶ ὀχυρώματα. V.

Ead. l. 12. ἀνεμώνη] τὸ ἄνθος, διὰ τὸ τὸ φύλλον εὐδιάσειστον εἶναι παντὶ ἀνέμῳ. V.

Pag. 298. l. 9. ἐπεὶ οὐκ ἂν φθάνοι τις] ἀντὶ τοῦ, τάχιστα ἂν πάσας ἀναιρήσῃ [a]) τὰς τοιαύτας προστασίας. V.

Pag. 299. l. 2. μισθαρνοῦντας] Μισθαρνοῦντας οἷον τὸν μισθὸν ἀντικαταλλαττομένους· καὶ μισθαρνία λέγεται ἡ ἐκ μισθῷ γενομένη ἐργασία. V.

Ead. l. 7. καὶ τὸ μέρος συνδιαπράττομεν] ἀντὶ τοῦ, ὅσον εἰς ἡμᾶς ἦκεν, ὅσον εἰς τὸ μέρος ἡμῶν συμβάλλεται. V.

Ead. l. 11. ἁπαξαπάντων] Ἁπαξαπάντων ὑφ' ἓν. ἀντὶ γὰρ τοῦ παντάπασιν ἐστίν. Ἀριστοφάνης Εἰρήνῃ [b]) ἁπαξάπαντα καταμεμυττωτευμένα [c])

Ead. l. 16. παρὰ τοῦ βασιλέως] Εἴ τισιν ἄλλο ταῦτα πλεονεξίας κατηγόρει καὶ ἀλαζονείας. καλῶς μὲν γὰρ εἶχέ σοι ἡ ἀπολογία τὰ κοινὰ συνδιαφέρειν τοῖς ἄλλοις καὶ διαχειρίζειν προβαλλομένῃ. καὶ πρὸς ἔπαινον ἡμῖν τοῦτο παρὰ πᾶσι τὸν βίον ἐπανορθοῦσθαι προθυμηθέντι. τό γέ τοι περὶ βασιλείας [d]) προσθεῖ-

---

λαιά τινα, quod quidem ipse auctor cogitasse videtur, quum deinde scripserit ὠνομάσθησαν secundum *Suidam*: quapropter ὠνομάσθη improbus est *Solani* error. Neque adeo vitium illud vetus ἐκεῖνος in ἐκείνη, sed in ἐκεῖνα, transire debebat. Sub initium Scholii στενὰ itidem est e *Suida* desumtum, ubi tamen fortasse στεγανὰ, ut *Portus* et *Kusterus* maluerunt, vel στεγνὰ, ut in *Hesychio* s. κρησφύγετον legitur, reponendum est. *Lehm.*

x) ἐκεῖνη] „Ita correxit idem; nam vitiose ἐκεῖνος editum fuerat. Item pro ὠνομάσθη male legebatur ὠνομάσθησαν." Imo vero pessime correctum hoc, quum illa, πόλιν τινὰ corrigenda fuissent. *Lehm.*

y) Κρησφύγετα] Voces aliquoties repetitae variisque modis expositae, ostendunt haec esse collectanea ex variis auctoribus excerpta, vel a pluribus haec Scholia scripta fuisse. *Cleric.*

z) Κρήτην] Κρητὴν falso accentu priores Edd. *Lehm.*

a) ἀναιρήσῃ] „Sic ex C. pro vulgato ἐναιρήσῃ restituit *Solanus.*"

b) Εἰρήνῃ] „Εἰρήκει male C."

c) καταμεμυττωτευμένα] Ita ex *Aristophane* ipso Pac. v. 247. correxi vitium vulgatum καταμεμυττομένα. *Lehm.*

d) περὶ βασιλείας] (Lege παρὰ βασιλέως.) *Solan.* Et sic edidit *Schmiederus.* Rectius, opinor, corrigatur, παρὰ βασιλεῖ, ut mox scriptum. Omnino scatet hoc Scholion vitiis variis, quae offendes, si, quid auctor sibi voluerit, accurate investigaveris. Sta-

ναι μισθοφορεῖν, καὶ οὕτω μισθοφορίας ὑπερφυῆ, οὐκ ἔστιν ἥτις ἄλλη ταύτην ὑπερβάλλοιτο φιλοτιμία καὶ πλεονεξία. εἰ γὰρ τὸ παρὰ τοῖς ἄλλοις μισθοφορεῖν αἰσχρὸν, πολλῷ μᾶλλον τὸ παρὰ βασιλεῖ. καὶ εἰ τὸ μικρὰ μισθαρνεῖν καταγέλαστον, τί ἂν εἴποι τὶς τὸ μεγάλα; ὅσον γὰρ βασιλεὺς ἰδιώτου εἰς τύχην ὑπερτερεῖ *), καὶ τὰ δέκα τῆς μονάδος εἰς πλῆθος, τοσοῦτον καὶ τὸ φιλοσοφεῖν αἱρούμενος, ἄν τε ὑπὸ μικρᾶς ἄν τε ὑπὸ μεγάλης φιλοσοφίας e) ἐκκρούοιτο, ἐς γέλωτα πλατύτερον συντελοίη. ἴσως γὰρ τὸ μικρὸν σύγγνωστον, Θεόγνιδα συνέπαινον ἔχον, ἐν οἷς φησιν, οὐκ εὔχομαι πλοῦτον οὐδὲ ἔραμαι, ἀλλά μοι εἴη μὲν ἀπὸ τῶν ἐλαχίστων. G. et M. Sed in M. pars prior hujus Scholii vitio temporis evanida facta est. In G. autem pro ultimis post εὔχομαι verbis, haec leguntur: οὕτως. ὅναιντο οἱ καθ' ὑμᾶς εἰ τοῦτο πράττουσι. οὐ γὰρ οὐ. ἀλλ' ἡ τοῦ Ἀσσυρίου ἀληθῶς εἰπεῖν κατ' οὐδὲν διακείμενος Ἀνακενδάξιδος f). καὶ τί γὰρ ἄλλο. Quae quid sibi velint nescio. G.

Pag. 300. l. 6. φόρους] μερισμοὺς, φορολογίας g). G.

Pag. 302. l. 8. τὴν λευκὴν παρὰ σοῦ] Δύο γὰρ ψῆφοι τοῖς νικῶσιν ἀνέκειντο, λευκὴ καὶ πλήρης, ὥσπερ τοῖς ἡττωμένοις h) ἡ μέλαινα καὶ ἡ τετρυπημένη. V.

Ead. l. 11. οὐ φρονοῦντες Ἱππ....] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἄγαν καταφρονούντων τινὸς καὶ ἀπεριμερίμνως διακειμένων. V. (In V. erat ἀπεριμερί·)

---

tim ab initio aliquid saltem dicet ineptus *Luciani* adversarius, si eum scripsisse fingas: *Εἴ τί σε ἄλλο, ταῦτα* etc. Deinde quid voce *προθυμηθέντι* facias? Quid tota enuntiatione sequente? Verum non multum videmur lucraturi esse, si totos nos in hujus hominis mentem insinuare conaremur. *Lehm.*

*) ὑπερτερεῖ] Lege *ὑπερφέρει. Hemst.* Facilem se praebuit *Schmiederus* ad obsequendum tanti viri consilio. Verum nec *ὑπερτερεῖν* insolens est verbum, ubi velis, *praestantiorem esse. Lehm.*

e) φιλοσοφίας] „*Μισθοφορίας* legendum monuit *Hemsterhusius.*" Neque hoc *Schmiederus* dedignatus est recipere, aliquo saltem jure. *Lehm.*

f) Ἀνακενδάξιδος] Hic latet nomen *Ἀνακυνδαράξου*, potius Sardanapali: vid. Schol. ad Jov. Trag. c. 43. *Hemst.* Neque tamen ita multo clarior fit sententia ipsa, sub aliis quoque illa vitiis scribendi latens. *Lehm.*

g) φορολογίας] *φωρωλογίας Reitz.* Sed mutarunt *Bip.* et *Schm. Lehm.*

h) ἡττωμένοις] *ἡττομένοις* vitiose priores Edd. *Lehm.*

AD APOLOGIAM PRO LAPSU IN SALUTANDO.

Pag. 303. l. 3. *ἐπήρειαν*] *βλάβην.* V.

Ead. l. 8. *ἐγὼ δὲ ὁ χρυσοῦς ἐπιλαθόμενος*] *Αἱ γάρ τοι τῶν παλαιῶν προσρήσεις αἱ μὲν ἐωθιναὶ, χαῖρε, αἱ δὲ ἑσπερινὰι* a), *ὑγίαινε.* V.

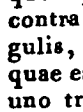
Pag. 305. l. 10. *παρ' ἀλλήλων*] *ἀντὶ τοῦ, ἀπ' ἀλλήλων, ἢ παρὰ ἀντὶ τῆς ἀπό.* V.

Pag. 306. l. 9. *ἀπὸ Σφακτηρίας*] *Τόπος Λακωνικός.* V.

Pag. 307. l. 4. *ὡς μοχθηρὸν*] *Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ Χαίρειν μὲν ἡμῖν ἐστιν, ὦ ἄνδρες δημόται, Ἀρχαῖον ἤδη προσαγορεύειν καὶ σαπρόν.* V.

Pag. 308. l. 6. *πεντάγραμμον*] Pentagramma dicitur, quod quinque literis constet, Pythagorae figura, qua hodie contra fascinationes utuntur. Figura constat ex tribus triangulis, quorum latera deserviunt sibi invicem. Et trinitatis, quae est in Divinis, puto, vis exprimebatur. Fitque figura uno tractu calami. Omnia autem ad Numeros Pythagoras referebat. Et appellatur signum Sanitatis. G.

Τὸ πεντάγραμμον] *Ὅτι τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγόμενον πεντάλφα σύμβολον ἦν πρὸς ἀλλήλους Πυθαγορείων* b) *ἀναγνωστικὸν, καὶ τούτῳ ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς ἐχρῶντο, ὅ ἐστι τοῦτο*

 c) V.

Ead. l. 9. *οὔτε δὲ τῷ εὖ πράττειν οὔτε τῷ χαίρειν, πάντως καὶ τῷ ὑγιαίνειν*] *Ὅτι τὸ* etc. *Πυθαγορείους ἀναγνωριστικὸν* etc. G. (et addunt, quaere in Luciani Impresso.)

Ead. l. 10. *τετρακτύν*] Quaere in aureis carminibus et commentariis. G.

Pag. 310. l. 5. *Σκολιὸν*] *Τὸ σκολιὸν τοῦτο Σιμωνίδης ἐποίησεν. Ἔχει οὕτως αὐτοτελὲς* d), *Ὑγιαίνειν* e) *μὲν ἄριστον ὑπ-*

---

a) *ἑσπερινὰι*] In prioribus *ἑσπέριναι*, inverso accentu. *Lehm.*
b) *Πυθαγορείων*] Coll. *Πυθαγορείοις ἀναγνωριστικόν. Solan.*
c) Deerat in impresso figura, quam oculis subjicimus. *Solan.*
d) *αὐτοτελὲς*] „*Αὐτολέξει* Exc. G. et C.“
e) *Ὑγιαίνειν*] Hoc *scolion* citant *Plato* in *Gorgia*, *Clem. Alexandr.* Strom. lib. III. et *Athenaeus* lib. XV. paullo aliter quidem,

τῷ ἀνδρὶ, Δεύτερον δὲ φυὰν καλὸν γενέσθαι, Τρίτον πλουτέειν ἀδόλως, Καὶ τέταρτον ἡβᾶν μετὰ τῶν φίλων. Σκολιὸν, ἡ παροίνιος ᾠδὴ, ὡς καὶ Δικαίαρχος ἐν τῷ περὶ μουσικῆς. δύο γένη ἦν ᾠδῶν. τὸ μὲν ὑπὸ πάντων ἀδόμενον καθ' ἕνα ἑξῆς· τὸ δὲ ὑπὸ τῶν συνετωτάτων, ὡς ἔτυχε τῇ τάξει· ὃ δὴ καλεῖται διὰ τὴν τάξιν σκολιόν. Ὡς δὲ Ἀριστόξενος καὶ Φίλων ὁ μουσικὸς, ὅτι ἐν τοῖς γάμοις περὶ μίαν *) τράπεζαν πολλὰς κλίνας τιθεῖσι παρὰ μέρος, ἑξῆς μυρσίνας [f]) ἔχοντες ᾖδον γνώμας καὶ ἐρωτικὰ σύντονα. ἡ δὲ περίοδος σκολιὰ ἐγένετο διὰ τὴν θέσιν τῶν κλινῶν. V.

Pag. 311. l. 3. ἄλλῳ ἤλῳ ἐκκρούειν τὸν ἦλον] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀτόπως τὰ ἄτοπα ἰᾶσθαι κατασπευδόντων. V.

Ead. l. 6. ἐν Ἰσσῷ] πόλει. V.

Pag. 316. l. 3. τοῦ μεγίστου, ἀδίκως συκοφαντούμενον ἄνθρωπον [g]). G.

---

sed eodem prorsus sensu. Vid. fragmenta Lyricorum ab *H. Stephano* collecta. Caeterum haec observatio Scholiastae nostri circa carmina, quae *Scolia* dicebantur, totidem fere verbis habetur apud *Suidam*, unde crassissima aliquot menda ex nostro sustulimus, inter quae erat omissio vocis τράπεζαν, et quod pro κλινῶν legeretur κριτῶν. At quod legitur hic *Philon*, cum sit apud *Suidam Phyllis*, reliquimus, quod non constet, utra harum lectionum alteri sit praeferenda. *Cleric.*

*) περὶ μίαν] Exc. G. παρὰ μίαν π. κ. τιθέντα. *Solan.*

f) μυρσίνας] „Ita pro μυρίνας, quod in vulgato erat, dedit *Solanus.*" In *Suida* tamen est μυρίνας. *Lehm.*

g) Nihil aliud in hoc Scholio reperio, quam repetitionem verborum *Luciani*; ideo tamen additur, ut adpareat, ea eodem modo ab Scholiaste lecta esse, quo in Edd. leguntur. Num vero eorum expositio exciderit, nescio. *Reitz.*

ADNOTATIONES

IN NECYOMANTIAM.

Pag. 3. l. 2. *NEKTOMANTIA*) De hoc opusculo addubito. Certe si genuinum sit, a juniore *Luciano* scriptum esse multa arguunt critico illo naso non satis digna. Ut enim demus, non fugisse eum in Dialogis Mortuorum jam saepius dicta repetere, cum ad damnatos in inferis ventum est, *publicanos* inter eos recenseri audies; audies *igne torreri* quosdam; *reges stipem colligentes,* aut vilissima quaeque praestantes ministeria; et alia scurrae faceto et eleganti *Luciano* non satis convenientia. Ab aliquo scriptum puto, qui *Lucianum* legerat. Scripserat Menippus inter alia *Νεκυίαν* Diogen. *Laërt.* p. 162. D. Vide, an hanc malis *Menippi*, quam *Luciani* opus esse. Quamquam haec ficta, sciendum tamen, fuisse iis temporibus, qui magiae serio dabant operam. Vid. *Tacit.* Ann. II, 27. Solan. Adsentiuntur e recentioribus *Belinus, Wielandius, Jacobsius* in Porson. Adverss. p. 288. et *Schmiederus.* Neque sane injuria. Sive enim rei, vel rerum, inventionem, sive orationis formam, colorem et cursum, spectes, non modo imitationis, verum hic illic etiam ineptae et putidae cujusdam imitationis, vestigia apparent luculentissima; adeo, ut ne a juniore quidem Luciano is libellus compositus videri possit, nisi credas, se ipsum illudere voluisse Lucianum, qui idem consilium paene eadem via in hac Necyomantia et in Icaromenippo, quem equidem vere Lucianeum habeo, persecutus sit: nam utriusque hujus libelli eadem prorsus est natura, eadem facies; praeterquam quod ille Menippus, quo sui aevi philosophastros denudet, Icari instar ad sidera evolat, hic velut Ulysses in Orcum descendit. Atque ut in Icaromenippo nihil facile reperitur, quo offendaris, ita in Necyomantia in varia incidas, vel in se ineptia et absurda, vel cum vere Lucianeis, vel adeo secum ipsa pu-

gnantia. Pertinent huc, quae *Solanus* et *Wielandius* partim tetigerunt, e. g. satrapae et reges in Orco mendicantes, calceamenta consuentes etc. c. 17. — quam fictionem satis ridicule simul ac vere ipse auctor deinde ἄτοπον dicit, καὶ μικροῦ δεῖν ἄπιστον, sinistre imitatus Icarom. c. 5. Cf. Somn. s. Gall. c. 24. — porro populi scitum umbrarum in regno inferno, alias mere monarchico c. 19., deinde Tiresias vates de dignissima vitae ratione consultus c. 21. propterea scilicet, quod et Ulysses Homericus in Orcum descenderat, consultum de futuris fatis suis. Cf. de Astrol. c. 24., et alia. Quibus adde Cerberum eodem temporis momento in alio loco, c. 10., ut fere Luciano fingitur, custodem Orci, in alio, c. 14., carnificem, ad normam quidem Catapl. c. 28., porro Chimaeram, cui nunc, c. 13., adligantur malefici, tanquam rupi vel rotae: nunc, c. 14., objiciuntur iidem dilacerandi, tamquam monstro veraci, ut Diall. Mortt. XXX, 1. Praeterea attente legas philosophorum descriptionem c. 4. et 5., comparatam cum Icarom. c. 4. et 5., imprimis mire affectatam illam et inconcinnam prioris loci gradationem: καὶ τὸ πάντων δεινῶν ἀτοπώτατον (quomodocunque haec legas) etc. et deinceps: ἔτι δὲ πολλῷ τοῦτο ἐκείνων ἀτοπώτερον. Ad hoc compara loca de Sardanapalo et Mida Nec. c. 18. et Diall. Mortt. II., de Thersite et Nireo Nec. c. 15. et Diall. Mortt. XXV., de Trophonii spelunca et oraculo Nec. fin. et Diall. Mortt. III., de Mausoli sepulchro Nec. c. 17. et Diall. Mortt. XXIV., de Socrate Nec. c. 18. et Diall. Mortt. XX, 4. sq. Denique vide, quomodo placeant imagines quaedam ex ipso Luciano aliquando lecto, non intellecto, petitae, ut Danaës c. 2. cf. Timon. c. 13. coecitatis c. 21. cf. Char. c. 1. fin., et voces quaedam ac phrases in eodem fere numero habendae, ut ἄνδρες πολυτελεῖς c. 18. cf. Jov. Trag. c. 8. et 11. et similiter Timon. c. 13., κάτω νενευκότες c. 12. cf. Somn. s. Vit. Luc. c. 13. et de Merc. Cond. c. 23. προσκυνεῖσθαι περιμένοντες c. 12. cf. Nigrin. c. 21. ὑπουργητέον καὶ ταῦτά σοι etc. c. 3. in. cf. Char. c. 2., οὐδεμία μηχανὴ τοῦ διαφυγεῖν c. 2. cf. Pisc. c. 4., et multa alia e Nigrino, Timone, Charone, Cataplo, Piscatore, Dialogis Mortuorum, et aliunde, vel consuta, vel adsuta, unde, tamquam ex ungue, cognosces leonem. LEHM.

Ead. l. 4. Ὦ χαῖρε etc.) Euripides in Herc. Fur. v. 523. Χαῖρ' ὦ μέλαθρον. BROD. Hoc omne principium ex *Euripide* et *Homero*, ut ipse ait fine hujus paginae. Jambi ex *Euripid.* Hecuba. BOURD.

Ead. l. 5. Ἐς φάος) *Ad lucem, ad superos.* Brod.

Ead. l. 6. Ὁ κύων) Cynicus. Brod. Sic nempe Cynici non solum ab inimicis et adversariis, sed etiam ab amicis ac sodalibus, quin etiam a se ipsi, apud Lucianum appellantur. Vid. Diall. Mortt. I, 1. X, 13. XXI, 1. XXII, 3. Lehm.

Ead. l. 7. Εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω Μενίππους ὅλους) Philonidae verba sunt corruptissima: οὐ Μένιππος οὗτός ἐστιν ὁ κύων; οὔμενουν ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω Μενίππους ὅλους. Vertit *Thomas Morus: Num nam hic Menippus est, canis ille? Non hercle alius, nisi ego forte ad Menippos omnes hallucinor.* Interpolator autem Salmuriensis: *Nonne hic Menippus canis est ille? non hercle alius, nisi hallucinor omnes pro Menippis accipiens.* Sed quis Graece doctus intelligat, quid sit παραβλέπειν Μενίππους ὅλους, aut qui sustineat affirmare, id significare haec verba, quod volunt interpretes? *Luciani* manus est: Οὐ Μένιππος οὗτός ἐστιν ὁ κύων; οὔμενουν ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω. *Μένιππος ὅλος. Nonne hic Menippus est ille canis? non hercle alius, nisi male video. Menippus ipse est.* Μένιππος ὅλος est idiotismus Atticus, quo usus etiam est in dialogo Diogenis et Herculis: (Mortt. Diall. XVI. in.) οὐχ Ἡρακλῆς οὗτός ἐστιν; οὔμενουν ἄλλος, ἀλλὰ τὸν Ἡρακλέα· τὸ τόξον, τὸ ῥόπαλον, ἡ λεοντῆ, τὸ μέγεθος· ὅλος Ἡρακλῆς ἐστιν· *An non Hercules hic est? non alius mehercule. Arcus, clava, leonina, magna statura. Ipse Hercules est.* Graev. Graece dicitur παραβλέπειν Μενίππους ὅλους, ut λημᾷν ὅλας κολοκύνθας, *totas cucurbitas lippire;* estque *hallucinari in toto Menippo.* Opponitur ejusmodi hallucinatio visus in re magna et crassa errori in re parva, qui facile potest irrepere in judicia nostra. Itaque nihil mutandum; neque ad rem facit exemplum a *Graevio* allatum, quod dissimile est: memorantur enim in eo partes habitus Herculis, clava, leonina, statura; hic vero nulla enumeratio partium. Quin et ornatus Menippi diversus describitur ab eo, qui solebat esse. Cler. *D. Heinsius* ad Horat. I. Sat. III, 25. cum recte monuisset ibi pro *pervideas* legendum esse *praevideas*, addit: *Praevidere* est *praetervidere*, παροραῖν, ut παραβλέπειν Luciano: ὅλους Μενίππους παραβλέπειν· *cum mala tua praevideas*, id est, *in videndis iis caecutias.* Ergo nihil Heinsio fuit in vulgata lectione duri: mihi secus videtur, qui optimo *Graevio* lubens accedo: nam nihil est eo exemplo alienius, quod firmandae loquendi formulae gratia produxit *Clericus.* Non animadversa fuit in παραβλέπειν duplex significandi virtus; una *praevidendi, praetervidendi*, quomodo casum quartum adsciscit; ut in illo poëtae veteris

dicto, τ' ἀλλότριον ὀξυδερκεῖν, τὸ ἴδιον παραβλέπειν· atque inde *spernendi; πάντα τὸν ὄγκον δυναστείας ἐκείνης ἀντ' οὐδενὸς παραβλέποντος Gregor. Nyss.* T. II. p. 314. A. altera *male videndi, videndo aberrandi;* quae hujus est loci, accusativique structuram respuit: sic in Glossis *Allucinor* et *Hallucinor* est *παραβλέπω*. Hemst. *Παραβλέπειν ὅλους Μενίππους* nimium recedit a Luciani usu loquendi. Contra *Μένιππος ὅλος* imitatore Luciani dignum. Loco, quem *Graevius* citavit, addi possunt ex iisdem Diall. Mortt. III. fin. *ὅλος εἶ νεκρὸς* et de Sacriff. c. 14. *καὶ τὸν Πᾶνα ὅλον τράγον.* Quamquam largiendum *Clerico*, aliquam esse horum locorum dissimilitudinem. Nam in tribus his locis et Hercules, et Trophonius et Pan *toti* dicuntur, ratione partium suarum habita. In nostro contra non conspirant singulae partes ad efficiendum *totum* Menippum. Tanto minus dubium, quin imitator sic scripserit. De hac vocis ὅλος potestate nonnulla, quamquam non omnia certa, proposuit C. G. *Jacob.* in Hildes. Krit. Bibl. a. 1821. P. I. Fasc. 1. p. 105. sq. Certe quum in Vit. Auct. cap. 12. pro *καὶ ὅλως σοφιστὴς* mavult legi *καὶ ὅλος σοφιστὴς*, totus erat. Lehm.

Pag. 4. l. 1. *Πῖλος*) Perperam vertitur *clava*, cum verti debeat *pileus:* nam quia Ulysses, Hercules et Orpheus ad inferos descenderant, dat Menippo *pilcum*, ut Ulyssem, *leonis exuvias,* ut Herculem, et *lyram*, ut Orphea referret: id quod recte observavit *Alb. Ruben.* de Re Vest. lib. II. c. 15. Barl. Hic et infra ridicule interpres *clavam* vertit, quod nunquam vox Graeca significavit. Peccasse videtur, quia existimavit, ornatum Menippi per omnia Herculeo similem esse oportere. Atqui hic ornatus desumtus erat a tribus heroibus, qui in inferos descenderunt. Herculem referebat pellis leonina, Orpheum lyra, Ulyssem vero *πῖλος*, hoc est, pileus, seu petasus: quali utebantur viatores, et quali proinde usus credebatur Ulysses, qui tot itinera fecerat. Vide infra c. 8. Cler. V. c. 8. ubi cur ista gestaret, narrat. Solan.

Ead. l. 5. *"Ηκω νεκρῶν κευθμῶνα*) *Euripides* in Hecuba *v.* 1. Brod. Hos versus sic transtulit *Ennius: Adsum atque advenio Acherunte vix, via alta atque ardua Per speluncas saxeis structas aspereis pendentibus Maxumeis, ubi rigida constat caligo inferum.* Bourd. Hecubae *Euripidis* initium, quod parodia risit *Aristophanes* in Fragm. apud Athen. p. 112. E. *Ennii* versionem exhibet *Cicer.* Tuscul. I, 16. Solan. Ubi metri trochaici caussa *Frid. Aug. Wolfius* edidit: *advenio ab Acherunte.* Lehm.

Ead. l. 9. Οὐκ ἀλλ' etc.) Ex *Euripide* iterum; sed locus aut periit, aut me fugit. SOLAN.

Ibid. Ἄϊδης μ' ἐδέξατο) Ipsius *Euripidis* versiculus: et is quoque, καὶ θράσος τοῦ νέου (τῆς νεότητος) πλέον. BROD. Scribendum videtur Ἄϊδονεύς, ut stet senarius. GUYET. Nullum tamen usquam hujus scriptionis, licet non improbabilis, vestigium. LEHM.

Ead. l. 12. Νεότης — τοῦ νέου) Et hic senarius est: τὸ νοῦ postulat senarius et sententia praeterea. GUYET. Fragmentum Andromedae *Euripidis* p. 451. v. 23. SOLAN.

Ibid. Τοῦ νέου πλέον) Καὶ θράσος τοῦ νόου πλέον. MARCIL. In hoc versu *Tragici*, Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος τοῦ νέου πλέον, lege ex Ms. Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος τοῦ νοῦ πλέον. *Novitas rei me incitavit, et audacia animae magis.* GRAEV. Τοῦ νοῦ omnino legendum cum ed. J. et Mss. Gr. P. L. Alii omnes Codd. mendose aut τοῦ νέου, aut τοῦ νεοῦ. Repudiavimus autem θράσον Ms. Gr. ut mendosum manifeste. Recte legitur apud *Grot.* Flor. 201. AB. SOLAN.

Pag. 5. l. 1. Καταβὰς ἀπὸ τῶν ἰαμβείων) Quos in scena proferentes histriones altioribus cothurnis incedunt. BROD. *Apul.* Metam. I. p. 7. *Oro te, inquam, aulaeum tragicum dimoveto, et siparium scenicum complicato, et cedo verbis communibus:* ibi *Pricaeus* hunc locum, et plura sententiae similis adnotavit. Recte vero jubet καταβαίνειν ἀπὸ τῶν ἰαμβείων, quem sublimiore velut jamborum curru vectum descendere vult ad orationem pedestrem, atque adeo tanquam pedibus incedentem familiari more colloqui: versus autem quasi vehiculum aliquod orationis spectari observavimus ad Prom. c. 6. Interpunctione, quae cunctis in edd. post ἰαμβείων invenitur, sublata jungere licet haud incommode, λέγε οὑτωσί πως ἁπλῶς τίς ἡ στολή; HEMST.

Ead. l. 5. Χρειώ με κ.) *Homerus* Odyss. *Λ*, 163. BROD. Monuit etiam *Hartung.* Thes. Crit. T. II. p. 698. HEMST.

Ead. l. 7. Ἀλλ' ἦ) Hoc accentu, qui plerarumque est edd. servato sensus erit oratione directa, *At tu profecto deliras:* verum si cum Juntina circumflectas ἀλλ' ἦ, interrogationem dabit, *Heus tu, num deliras?* In his alibi quoque variatum; ut in principio Gorgiae Platonici, Ἀλλ' ἦ, τὸ λεγόμενον, κατόπιν ἑορτῆς ἥκομεν; *Suidas* agnoscit ἀλλ' ἦ, accipitque pro ἀλλ' ἄρα, vel simplici ἄρα, sicuti monuit *H. Steph.* Th. G. L. T. I. p. 337. F. HEMST. Vid. ad Tyrannic. c. 21. adnotata. Mox pro ἐμμέτρως mallet *Jo. Scagerus* ἀμέτρως in Classic. Journ. N. XI. a. 1812. p. 133. Nempe novum pro-

sus argumentum delirationis esse dicit, carmina *modulate* recitare. Imo vero, ego inquam, certissimum esse delirii signum, ubi *alieno loco* et *tempore*, e. g. in *amico colloquio* (ut h. l. πρὸς ἄνδρας φίλους) rhapsodorum instar *metrice* carmina declames. Nihil perversius, me judice, quam ἀμέτρως h. l. LEHM.

Ead. l. 14. Ὀβολοστατοῦσι) Hoc est, δανείζουσι. Imitatus est auctor *Comicum*, qui hoc verbo ita usus est in Nub. v. 1154. ubi Schol. exponit per δανείζειν, et ὀβολοστάτης per δανειστής. BARL. Scholiastes ille *Bisetus* est, qui *Suidam* descripsit. HEMST. Vide *Hesych.* et *Etymol. M.* VORST.

Ead. l. 15. Παρὰ τοῖς κάτω) *A manibus:* infra est in psephismate, δέδοκται τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ. BROD, Potius *apud inferos*, ut Versio exhibet, et paullo inferius παρ' αὐτοῖς. LEHM.

Pag. 6. l. 7. Γράψεται γρ. ἀσεβείας) Vid. Catapl. c. 18. Dabatur autem impietatis actio non tantum ob religionem violatam, sed etiam adversus eos, qui mysteria vulgassent; quae quoniam ad Regis sacrorum curam pertinebant, ideo δίκαι ἀσεβείας πρὸς τὸν Βασιλέα λαγχάνονται, ut constat ex *Poll.* VIII, 90. et *Harpocr.* in Ἡγεμονία δικαστηρίου. Hic porro ad Areopagitas, quorum erant partes de religione rebusque sacris cognoscere, caussam deferebat, positaque corona inter judices ipse assidebat. De Aeschyli periculo, cum variis in fabulis mysteria paullo imprudentius attigisset, egregia notat enarrator Anonymus Ethic. Nicom. *Aristot.* f. 40. Ὁ κατὰ τοῦ φιλοσόφου τὴν τῆς ἀσεβείας γραφὴν ἀπενεγκάμενος *Athenaeus* XV. p. 696. A. quod in eadem historia dicitur a *Diogen. L.* V, 5. Φευγούσης ποτὲ αὐτῆς (Aspasia) γραφὴν ἀσεβείας *Athen.* XIII. p. 589. E. Ex his liquet, quam personam hic Rhadamanthus sustineat. HEMST.

Ead. l. 8. Μὴ φθονήσῃς) *Arrian.* A. A. VI. p. 272. Μὴ οὖν φθονήσῃς μοὶ τοῦ μνήματος· ibi cum pluribus ista *Luciani Jac. Gronovius* adduxit. Saepe de sermone libenter atque amice communicando solet poni: *Dio. Chrys.* p. 558. D. σὺ ἡμῖν σαφῶς εἰπὲ, καὶ μὴ φθονήσῃς. Dicemus ad Vit. Auct. c. 21. quo loco simul occurrit solemnis formula, ἀλλ' οὐδεὶς φθόνος. HEMST. Non stetit promisso summus Vir, cujus quidem cura, in Luciano edendo posita, non ultra Charonem s. Contemplantes pertinuerit. Ceterum formula οὐδεὶς φθόνος alio sensu legitur Diall. Deor. XVIII, 1. ubi vid. Adnott. LEHM.

Ead. l. 13. Ὥςπερ τὴν Δανάην) Similiter, ut *Lucianum* agnoscas, in Tim. §. 13. HEMST. Aliter *Horatius* Od. III,

16. Danaës utitur exemplo ad exsecrandam auri cupidinem. LEHM.

Pag. 7. l. 2. *Ἥτις αἰτία σοι*) Aliter legisse *Thomas Mag.* videtur v. *κάθοδος*, *τίς ἡ ἐπίνοιά σοι*. SOLAN. Non parum distat, quod praebet *Thomas Mag.* in *Κάθοδος*, *τίς ἡ ἐπίνοιά σου τῆς καθόδου ἐγένετο*· quae sane lectio si membranarum testimonio commendaretur, minime videri posset repellenda. HEMST.

Ead. l. 5. *Φιλόκαλον*] Ridiculum vero epitheton Menippi *τοῦ κυνός*. Intuere ad oculos depictum a Luciano Diall. Mortt. I, 2. et compara cum Paride *τῷ φιλοκάλῳ* Diall. Marr. V, 2., vel cum Anacharside Scyth. c. 1. Et cernes inepti imitatoris vestigium. An mavis librarii errorem? Tum leges *φιλόκαινον*. LEHM.

Ead. l. 7. *Τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις*) Iisdem paene verbis leguntur in Charon. c. 2. Utraque loca per errorem commiscuit *Th. Gataker.* ad *Antonin.* XII. §. 16. Forma nonnihil immutata in Charid. c. 4. HEMST. Cf. Diall. Mortt. X, 6. XV, 3. XXVI, 2. LEHM.

Ead. l. 8. *Δίειμι*) *Commemorabo.* BROD. *Enarrabo, persequar*, ut Icarom. c. 3. LEHM.

Ead. l. 10. *Ἐν παισὶν ἦν*) *Th. Gataker.* ad *Antonin.* I. §. 6. postquam monuisset, pro eo, quod apud *Herodianum* sit *ἐν παιδὶ*, *a pueritia*, *Lucianum* etiam dixisse *ἐν παισὶν*, adjungit: *quamquam ibi ἐν παισὶν εἶναι potest verti*, inter pueros versari, e puerorum numero esse: quod ea conditione libens concedo, ut puerilis aetas simul intelligatur; nam mox sequitur, *ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἠρξάμην*, *ubi juvenibus annumerari coepi, atque adeo juvenilem aetatem attigi.* Perinde solent *ἐκ παιδὸς* et *ἐκ παίδων* inter se commutari, ut pluribus ipse docet. HEMST. Lucianus fere *ἐκ παίδων* dicit, etiam ubi de uno sermo est, ut de Merc. Cond. cap. 20. et 23. pro Merc. Cond. c. 1. Demon. c. 3. LEHM.

Ead. l. 11. *Πολέμους*) *Basil.* De Leg. Gr. lib. Grot. Ed. 87. *Πάντων δὲ ἥκιστα περὶ θεῶν τι διαλεγομένοις* (poëtis) *προσέξομεν, καὶ μάλισθ' ὅταν ὡς περὶ πολλῶν τε αὐτῶν διεξίωσι, καὶ τούτων οὐδὲ ὁμονοούντων· ἀδελφὸς γὰρ δὴ παρ' ἐκείνοις διαστασιάζει πρὸς ἀδελφὸν, καὶ γονεὺς πρὸς παῖδας· καὶ τούτοις αὖθις πρὸς τοὺς τεκόντας πόλεμός ἐστιν ἀκήρυκτος. Μοιχείας δὲ θεῶν καὶ ἔρωτας καὶ μίξεις ἀναφανδὸν, καὶ ταύτας γε μάλιστα τοῦ κορυφαίου πάντων καὶ ὑπάτου Διὸς, ὡς αὐτοὶ λέγουσι, ἃς κἂν περὶ βοσκημάτων τις λέγων ἐρυθριάσειε, τοῖς ἐπὶ σκηνῆς καταλείψομεν· Clem. Alex.* pag. 14. B. Immo antiquissimus *Xenophanes*

Colophonius idem ex instituto in iis redarguit, teste *Diogen. Laërt.* II, 46. cujus operis fragmentum habemus apud *Sextum Empir.* adv. Mathem. I. p. 57. et lib. VIII, 341.

Πάντα θεοῖς ἀνέθηκαν Ὅμηρος Ἡσίοδός τε
Ὅσσα παρ' ἀνθρώποισιν ὀνείδεα καὶ ψόγος ἐστὶν,
Κλέπτειν, μοιχεύειν τε, καὶ ἀλλήλους ἀπατεύειν. SOLAN.

Ead. l. 15. Ἐκνώμην πρὸς αὐτά.] *Schmiederus: nec mihi mediocris pruritus adferebatur ad eadem facienda.* Est autem κνᾶσθαι verbum Luciano familiare, quamquam fere sensu physico, ut Bis Accus. c. 34. Rhet. Praec. c. 11. de Salt. c. 2. Κινεῖσθαι contra, quod vulgo exhibetur, rem, opinor, h. l. significaret a puerilis aetatis natura maxime alienam. LEHM.

Pag. 8. l. 12. Ἐς αὐτό φασι τὸ πῦρ etc,) Senarius proverbialis est, Καπνόν γε φεύγων εἰς πῦρ περιέπεσον. VORST. Non praeteriit *Erasmum* in Adag. *Fumum fugiens in ignem incidi.* Vide *Diogenian.* C. VIII. n. 45. HEMST.

Ead. l. 15. Χρυσοῦν ἀπέδειξαν etc.) Absurde haec versa sunt: tu verte, *Itaque hi quamprimum effecerunt, ut aurea* (hoc est, beata) *mihi videretur ignarorum vita.* Nam ἰδιώτης oppositus philosopho est *imperitus*, non *privatus.* Simile peccatum est c. 21. CLER. Ego cur χρυσὸν esse reponendum existimem, rationem dicam. Proverbium apud veteres fertur, quo mala quaecunque, si ad longe deteriora, quae succedunt, comparentur, χρυσὸν δόξαι, φανῆναι, *purum putum aurum videri* affirmant. Χρυσὸν ἀποδεῖξαι τὴν ἔμπροσθεν τυραννίδα dicitur aliquis, qui priorem tyrannidem crudelitate ac flagitiis multum vincit, atque efficit, ut qui pessimus ante visus fuerat rerum status, nunc pro tolerabili et optando expetatur. *Eunapii* Excerpta p. 20. D. Scytharum inopinatus in Thraciam et Macedoniam incursus tam stupendas clades intulit, ὥστε χρυσὸν ἀποδειχθῆναι πρὸς τὰ Θράκια πάθη τὴν Μυσῶν παροιμιώδη λείαν· ad quae de hac Graeci sermonis, ut ait, elegantia, quam minime perspexerat *Cantoclarus*, etsi *Valesius* egregia tradiderit, conabimur tamen eruditissimi viri curam nitidius expolire. Atque Eunapium quidem in primis isto loquendi genere fuisse delectatum, non ex iis tantum locis, quae *Valesius* adnotavit, sed ex pluribus etiam quae suppeditat idem *Suidas*, est compertum: nam eorum, quae leguntur in Ἐπέκλυσεν, Ἔχετος, Φῆστος, stylus vel solus auctorem prodit: quod binis posterioribus exstat, Festus in Asiam proconsulari potestate mittitur τὸν ποιητικὸν καὶ μυθώδη Ἔχετον — χρυσὸν ἀποδείξων καὶ πανήγυριν, plane coloris est Eunapiani; ne-

que minus, quod in primo vocabulo affertur, τοιαῦτα καὶ τοιαῦτα ἐπέκλυσε κακὰ, ὥστε χρυσὸς ἦν αὐτοῖς καὶ λευκή τις ἡμέρα κρατῆσαι τοὺς Βαρβάρους, *ut barbaros victis Romanis rerum potiri aurum iis fuerit et dies albo signanda lapillo:* quem sensum haud scio an interpres satis perviderit. Secutus autem fuit vetustiores, a quibus idem proverbium, paullo tamen parcius, usurpatur: *Plutarch.* Sertor. p. 570. D. Bello finito Cinna et Marius eum in modum libidinem exemplis amarissimae crudelitatis exsatiarunt, ὥστε χρυσὸν ἀποδεῖξαι Ῥωμαίοις τὰ τοῦ πολέμου κακά. in Timol. p. 241. B. Callippus et Pharax χρυσὸν ἔδειξαν τῇ Σικελίᾳ τὰς ἐν τῇ τυραννίδι συμφορὰς· ubi malim sane propter usum perpetuum ἀπέδειξαν. Porro quod *Conon* scripsit a *Valesio* non praeteritum Narrat. XIII. Aethillam persuasisse Trojanis mulieribus captivis, ut incensis navibus suae saluti consulerent, dicendo ὡς, εἰ ἀφίκοιντο σὺν τοῖς Ἕλλησιν εἰς τὴν Ἑλλάδα, χρυσὸς ἂν αὐταῖς δόξειε τὰ τῆς Τροίας κακὰ, totum est ab *Euripide* sumtum in Troad. v. 432. ubi Cassandra, Ὡς χρυσὸς, inquit, αὐτῷ τἀμὰ καὶ Φρυγῶν κακὰ Δόξει ποτ' εἶναι. — Hunc autem loquendi morem quasi publica forma signatum si perpendas, vix est, ut dubitari possit, quin apud *Platonem* Ep. VII. p. 1277. C. refingi deceat, καὶ ὁρῶν δήπου τοὺς ἄνδρας ἐν χρόνῳ ὀλίγῳ χρυσὸν ἀποδείξαντας τὴν ἔμπροσθεν πολιτείαν, pro χρυσῆν· quod, nisi fallor, sensum efficit a philosophi mente prorsus alienum, *priorem rcip. administrationem emendando auream reddere et perfectissimam:* facile Platonis lectori paroemiae parum gnaro accidere potuit, quod *Leunclavio*, qui in *Dione Cassio* p. 336. A. pro ὥστε χρυσὸν τὴν τοῦ Καίσαρος μοναρχίαν φανῆναι reponi jussit χρυσῆν· male profecto; quamquam favere videatur *Zonaras Dionem* exscribens, apud quem, ut recte *Valesius* observat, mendose legitur, ὥστε χρηστὴν τὴν τοῦ ἀνῃρημένου Καίσαρος μοναρχίαν νομίζεσθαι, pro χρυσῆν, vel potius χρυσόν· eas utrasque voces nonnunquam per errorem inter se permutari, nunc uno tantum *Theonis* loco docebo, in cujus Progymn. p. 65. οἷον καὶ παρὰ Μενάνδρῳ ἐν τῇ χρηστῇ Ἐπικλήρῳ perperam exhiberi persuasum habeo pro ἐν τῇ χρυσῇ *in aurea fabula Epiclero.* Jam si *Luciano* restituas ad hanc normam χρυσὸν ἀπέδειξαν, optime sententia procedet: Menippus ad philosophos se contulerat, ut vitae rationem contrariis opinationum fluctibus agitatam in tuto collocaret: res longe secus, ac speraverat, evenit; ibi omnia multo magis incerta, et inscitiae tanto pejoris, quod sapientiae titulo praetexeretur, tenebris involuta reperit, sic ut tandem liquido perspiceret, hominum idiotarum vitam adeo praestare, ut, si ad

turbulentas philosophorum altercationes exigatur, aurum videri possit. Aliud est Graece χρυσοῦν ἀποδεῖξαι τὸν τῶν ἰδιωτῶν βίον, *auream et beatissimam facere vitam idiotarum.* Hemst. Eruditissime haec, et subtilissime, disputata non videbantur tamen mihi ad *Lucianum*, et ad hunc locum proxime pertinere. Unde retinendam ducebam ounctorum librorum lectionem. Lehm.

Ibid. Τῶν ἰδιωτῶν) Ὁ μὲν δὴ πολὺς ὅμιλος, οὓς ἰδιώτας οἱ σοφοὶ καλοῦσι. *Lucian.* de Luct. c. 2. Vorst.

Pag. 9. l. 1. Ὁ μὲν αὐτῶν) Epicurei. Brod.

Ead. l. 2. Ἐκ παντὸς) Τρόπου addi non solet: *prorsus.* Brod. Ait *Noster ἐκ παντὸς, omni modo:* subaudi τρόπου. In de Mercede Cond. cap. 8. ταύτην ἐξ ἅπαντος θεραπεύει· c. 41. ἐξ ἅπαντος ζητοῦσιν, ὅπως etc. in Phalaride I. cap. 7. ἐξ ἅπαντος ἀνελεῖν σπεύδουσι· et passim. Est tamen, ubi additur τρόπου, contra ac sentit *Brodaeus*, qui IX. Miscell. c. 9. id fieri negat. Sed docet id ipse *Lucianus*, qui iterum in Phalaride I. c. 2. ἐξ ἅπαντος τρόπου ἀνελεῖν με ζητοῦντας. Addit quoque *Aelianus* XII. Ποικιλ. σ. 1. ἐκ παντὸς αἰδουμένη τοῦ τρόπου δήλη ἦν· nec non *Isocrates* in Panath. pag. 266. D. ἐκ παντὸς τρόπου διαλύεσθαι πειρᾶται τὰς διαφοράς. Jens. Cf. *L. Bos* de Ellipss. p. 496. ibique *Schaeferus.* Lehm.

Ead. l. 3. Ὁ δέ τις) Stoici vel Cynici. Brod.

Ibid. Τὸ σῶμα καταναγκάζειν) Idem est, quod antistiti verae salutarisque philosophiae *Paullo* I. ad Cor. IX, 27. ὑπωπιάζειν vel ὑποπιάζειν sive ὑποπιέζειν (quarum lectionum utra sit anteferenda, vix constituas) τὸ σῶμα καὶ δουλαγωγεῖν. Philosophorum autem multi, perinde atque illi, qui sacris initiabantur, ad animi constantiam durari exercerique voluerunt cruciatu et suppliciis, domando corpori sponte susceptis, quae non solum βασάνους vocare, sed etiam ἀνάγκας solebant; atque inde καταναγκάζειν τὸ σῶμα, *corpus*, ut ait *Lucretius, contundere duris laboribus.* Quaedam a nobis notata sunt ad Nigrin. cap. 27. Hemst. Σταυροῦν τὴν σάρκα σὺν τοῖς παθήμασι καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις nota veri Christiani eidem illi *Paullo* ad Galat. V, 14. De verbo ὑπωπιάζειν vid. Conr. *Schwarz* Commentar. crit. et philol. linguae Gr. Novi foed. Lips. 1736. p. 1368. et *Schleusner.* Lex. s. h. v. Locus autem *Lucretii* reperitur IV, 956. Lehm.

Ead. l. 6. Ἐκεῖνα τοῦ Ἡσ.) Nota sunt omnibus *Hesiodi* carmina. Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ etc. Brod. Vid. Hermot. c. 2. ubi locus ille exstat. Solan. Locus est *Hesiodi* Ἔργ. v. 287. sq. a Socrate ipso sectatoribus suis commendatus in *Xenoph.* Memorr. II, 1, 20. Lehm.

Ead. l. 9. *Ἀγαθὸν εἶναι*) Hoc Peripateticis videtur. BROD.

Ead. l. 11. *Ὅς γε*) Mallem *ὥς γε*. SOLAN. Intercedo. *Ὅς γε* post interrogationem vel exclamationem bene Lucianeum est. Diall. Deor. XXVI, 2. *Οὐ ξυνετὴν, ὦ Ἑρμῆ, τὴν νομὴν· οἵ γε οὐδ' ὄψονται* etc. Char. c. 24. *Ὦ τῆς ἀνοίας, οἵ γε οὐκ ἴσασιν* etc. LEHM.

Ead. l. 12. *Ἀκούων ἐναντίων*) Hoc si mendosum quiddam tinnire multis probem, diffidere videar acumini lectoris. Scribendum est, ut sua *Luciano* manus constet, *ἀκούων ἐναντίων*· tanta ipsi vocabulorum inanium stribligo fuerat ingesta, ut auditio quotidiana nauseam excitaret. *Demetr. περὶ Ἑρμ.* §. 15. *οὔτε ἀκούοντες ναντιῶσι διὰ τὸ ἀπίθανον*. Eam loquendi formulam alibi quoque *Nostro* placuisse, Index commonstrabit. Neque minus, ut auguror, mihi successit haec emendatio, quam *Kustero* Praef. ad *Jamblich.* idem restituenti verbum in *Phrynicho* p. 32. *ἐναντίασα τοῦτο ἀκούσας τοὔνομα*, ubi vulgo legebatur, *ἠναντίασα*. (Cf. *Lobeck.* ad *Phrynich.* l. l. p. 194. et *Bast.* Adverss. Mss. in *Scapulae* editione Oxoniensi novissima s. v. *ἐναντιᾶν*. LEHM.) Ceterum et proxima vitio laborare facile quis credat, si lectionem Florentinam attente considerarit; quae quidem eo nos ducere videtur, ut existimemus versum unum et forte alterum periisse; nam istae particulae *περὶ μὲν γάρ τοι* consistere nequeunt, nisi aliud quippiam antecesserit, cui innitantur: veterem scripturam *Aldus* ex ingenio mutaverit, an scripto codice, compertum non habeo; nostra saltem membranarum excerpta nullam omnino variationem offerunt. Praeterea *δεινῶν* quid in hac oratione valeat, explicatu perquam difficile videtur: legerem potius, *Καί τοι πάντων ἐκεῖνο ἀτοπώτατον, ὅτι περὶ τῶν ἐν.* etc. Sed prius libri veteres in consilium fuerint adhibendi, quam certi quicquam hoc de loco definiri possit. HEMST. Confirmarunt quidem Florentinam duo codd. Pariss., a *Belino* collati. Nihilominus mihi quidem videtur error librarii in hac scriptura subesse, quippe qui, antecedentium verborum: *περὶ μὲν γὰρ τοῦ κόσμου* etc. memor, similia sequentibus inseruerit. Secundum Aldinam vero tam bene procedit narratio, ut vix aliud deprehendas vitium, quam quod auctoris ipsius sit; de quo supra. Nam etiam vocem *δεινῶν* lubens suscipiam defendendam, quum *δεινὰ* apud Lucianum omnino sint ea, quae vulgarem modum excedunt, atque adeo propter hanc insolitam magnitudinem in admirationem incurrunt vel audientium vel spectantium,

in utramque partem. Cf. nunc Char. c. 11. *δεινήν τινα λέγεις τὴν ἀβελτερίαν.* Alia vide in Glossar. Ergo nihil videtur mutandum; vel, si quid sit, legendum: *καὶ τὸ πάντων τῶν δεινῶν ἀτοπώτατον* etc. LEHM.

Pag. 10. l. 4. *Ἀτεχνῶς*) *Ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς, καθάπαξ· ὅ ἐστιν, ἑνὶ λόγῳ, ἀδόλως, ἀληθῶς καὶ ἄνευ τέχνης τοῦτ' ἔστι δόλου.* Apud Atticos *τέχνη, δόλος· ἀτεχνῶς οἱονεὶ ἀτενῶς, μετὰ περισσοῦ τοῦ χ. Ἄλλως· ἄνευ τέχνης,* ex metaphora Athletarum, qui non arte, sed virtute, vincunt: *ἀτέχνως δὲ παρὰ τὴν τέχνην δηλοῖ.* G. *Ἀτεχνῶς*, ut in *Xenoph. Plat. Demosth. ἀληθές· τέχνη, ὁ δόλος παρὰ Ἀττικοῖς, τὸ δὲ ἄνευ δόλου ἀληθές ἐστιν.* Capp. 5. 6. et seq. interpretor ad *Heliod.* lib. 6. tangit in Contempl. capp. 21. 22. BOURD.

Ead. l. 5. *Τούτοις*) *Τοῦτο* magis placet. HEMST. *Οὗτοι* in hoc libello saepe sunt *illi, quos quis novit,* quamvis non adsunt; vel *qui vulgo sunt noti.* Sic supra *τοὺς φιλοσόφους τούτους καλουμένους.* C. 11. *ταυτασὶ τὰς — σκιάς.* C. 16. *τοὺς τραγικοὺς τούτους ὑποκριτάς.* C. 17. *τοὺς πολυτελεῖς τούτους καὶ ὑψηλοὺς τάφους.* C. 21. *τῶν σοφῶν τούτων συλλογισμῶν.* Sunt itaque *οἱ νυστάζοντες οὗτοι dormitantes illi, quos haud dubie vidisti.* Neque quidquam mutandum. LEHM.

Ead. l. 9. *Ἀπρὶξ ἐχομένους αὐτῶν*) i. e. *firmiter ac tenaciter adhaerentes illi* (pecuniae) *ita ut ab ea divelli nequirent.* Habet phrasin hanc *Theocrit.* Idyll. XV, 68. sed perperam distinctus et ab interprete acceptus est ille versus, etiam in nova edit. Oxon.

Πᾶσαι ἅμ' ἐξένθωμες ἀπρὶξ ἔχεν Εὐνόα ἁμῶν·
Omnes una confertim intremus: adhaereto nobis Eunoë.

Distingue, et verte:

Πᾶσαι ἅμ' εἰξένθωμες· ἀπρὶξ ἔχεν Εὐνόα ἁμῶν.
Omnes simul intremus: firmiter adhaereto nobis Eunoë.

Idem Idyll. XXIV, 54.

Ἦτοι ἄρ, ὡς εἶδον' ἐπινύτθιον Ἡρακλῆα
Θῆρε δύω χείρεσσιν ἀπρὶξ ἀπαλαῖσιν ἔχοντα·
Sane ut viderunt Herculem parvulum belluas duas tenaciter manibus teneris prementem.

Habet etiam *Aelian.* V. H. I, 3. de rana Aegypt. *καλάμου τρύφος ἐνδακὼν πλάγιον φέρει, καὶ ἀπρὶξ ἔχεται, demordens frustum arundinis obliquum fert, et firmiter tenet. Heliodor.* Aethiop. X. c. ult. *ἀπρὶξ ἐχόμενος καὶ οἱονεὶ συμπεφυκώς· firmiter haerens et tanquam congenitus.* L. Bos *Animadv. c. XIII. p.* 59. Theocritei versus interpunctionem, quam proposuit *L. Bos,*

et *Scholiastes* habet, neque ignoravit *H. Stephan.* Th. L. G. T. III. p. 554. G. Ipsa phrasis tum apud alios frequens, tum in *Eunapio* p. 90. *ἀπριὲξ ἔχεσθαι τῆς ὅλης σοφίας*· p. 197. *τῆς τῶν ἀρχαίων ἀναγνώσεως*· p. 222. *τῶν δεδογμένων ἐξ ἀρχῆς ἀπριὲξ εἴχοντο.* HEMST.

Ead. l. 10. *Πάντα ἕνεκα τούτων ὑπομένοντας*) Est quasi formula quaedam loquendi solemnis, in malam partem potissimum accipienda de iis, qui nihil habent pensi, modo pravis artibus libidinem explere possint: non dissimile proximae potestatis *πάντα ποιεῖν τε καὶ πάσχειν*· propterea utrumque *Philo Judaeus* in unum conflavit de Vit. Mos. p. 648. A. *τραχηλιζόμενοι δὲ ταῖς ἐπιθυμίαις πάνθ' ὑπομενοῦσι δρᾶν τε καὶ πάσχειν.* *Chrysostom.* *πρὸς τοὺς Ἐχ. παρθ. συνεισ.* p. 245. B. *πάντα αἱροῦνται ὑπομένειν, ἢ τοῦτο παθοῦσαν ἐκείνην περιϊδεῖν· citius nihil intentatum relinquent, quam ut illam talia passam non ulciscantur.* Leviter corruptum in *Juliani* Epist. XLII. p. 423. B. *εἶναι ὁμολογοῦσιν αἰσχροκερδέστατοι, καὶ δραχμῶν ὀλίγων ἕνεκα πάντα ὑπομένειν*· *πάντως* edd. habent: multo gravius, ut quidem puto, in *Cebetis* Tab. pag. 83. *καὶ πάνθ' ἑπομένως πράττουσιν ἕνεκα τοίτων, καὶ τὰ ἀσεβέστατα δοκοῦντα εἶναι*· ubi si rescribendum esse dixero *πάνθ' ὑπομένοντες πράττουσιν*, nemo, nisi fallor, vulgatum *ἑπομένως* servare volet aut interpretatione quaesita tueri; praesertim quando attenderit ad *καὶ τὰ ἀσεβέστατα δοκοῦνται εἶναι*, et ad istum *Cebetis* locum p. 21. *ἀναγκάζεται ταύταις ταῖς γυναιξὶ δουλεύειν, καὶ πάνθ' ὑπομένειν, καὶ ἀσχημονεῖν, καὶ ποιεῖν ἕνεκεν τούτων ὅσα ἐστὶ βλαβερά.* Meliorem in partem adhibuit *Sopater* apud *Stob.* p. 311. *ὑπομενετέον πάντα ἑτοίμως τῷ δρᾶν κακῶς πρὸ τοῦ παθεῖν κακῶς εὐλαβουμένῳ*· *nullum est periculum subterfugiendum illi, qui magis reformidat male facere, quam malo ab aliis affici, ut ne quicquam inhonesti patrare cogatur.* HEMST.

Pag. 11. l. 4. *Ἐπὶ συνέσει διαβεβοημένων*) Haec profert *Thomas Mag.* in *Διαβόητος*, cum docuisset, *διαβόητον* et *διαβεβοῆσθαι* plurimum in deteriorem partem usurpari, tamen monens *μετὰ προσθήκης ἐνίοτε καὶ ἐναλλάττειν.* Nihil exploratius est, quam veterum more in utramque partem dici: *διαβόητος ἐπὶ φιλοσοφίᾳ Zenob.* C. V. n. 55. *ἐπ' εὐταξίᾳ καὶ σωφροσύνῃ διαβόητος πόλις Dion Chrysost.* p. 408. C. Python *διαβεβοημένος ἐπὶ τῇ τοῦ λόγου δεινότητι Diodor. Sic.* XVI. p. 554. D. Mirum est, maculam emendatu facilem eruditissimos homines effugisse apud *Stephan.* in *Εὐκαρπία*· *Λαΐδα τὴν ἐπὶ κάλλει διαβεβλημένην ἑταῖραν*· quis dubitet, quin litera mutata legi conveniat, *διαβεβοημένην*; ut *Antonin. Liber.* c. 13. *εἴ τις διαβοηθείη*

παρθένος ἐπὶ κάλλει τῶν ἐγχωρίων· et c. 22. ἐπὶ βουκολικοῖς ἄσμασι διαβοηθῆναι· *Athen.* XIII. p. 588. B. Leontium ἢ ἐπὶ ἑταιρείᾳ διαβόητος γενομένη. Nequidquam afferas τοὺς ἐπὶ συκοφαντίᾳ, ἐπὶ δωροδοκίᾳ διαβεβλημένους ex *Harpocrat.* in *Εὐθίας* et *Ἡγήμων*, atque ex aliis similia. HEMST.

Ead. l. 9. *Τοῦ ᾅδου τὰς πύλας*) Ubi de Orci portis agit ad *Matth.* XVI, 18. non omissus est hic *Luciani* locus a maximo *Grotio*, cui pleraque debet *Ja. Windet* de Vit. Funct. Stat. Sect. IV. Diversa ratione *κατάγειν εἰς πύλας ᾅδου καὶ ἀνάγειν* Deo tribuitur in Sapient. *Salom.* c. XVI, 13. nihilque est aliud, quam quod praecessit *ζωῆς καὶ θανάτου ἐξουσίαν ἔχειν*. Quam apte vero decenterque Menippi Babylonem tendentis et magicum auxilium sollicitaturi scena fuerit instructa, nunc quidem accuratius expendere non lubet: illud duntaxat observari velim, qui modo vocantur *μάγοι οἱ Ζωροάστρου μαθηταὶ καὶ διάδοχοι*, statim esse *Χαλδαίους*, et simul hominis istius magi nomen edi Persicum Mithrobarzanem: non quod existimem, Persarum sapientes et Chaldaeos nunquam eadem magorum appellatione contineri; nam et *Hesychius*, ut de aliis taceam, *Χαλδαίους* interpretatur satis magnifice *γένος μάγων πάντα γινωσκόντων*· sed quod confundendi non videbantur hoc in loco, quos plerique omnes, qui diligentius scribunt, sedulo distinguere solent. Sunt enim, ut notum est, *Ἀσσυρίων οἱ Χαλδαῖοι ..... Περσῶν οἱ μάγοι*, teste *Clem. Alex.* Strom. I. p. 305. A. *Pausan.* IV. p. 360. *Ἐγὼ δὲ Χαλδαίους καὶ Ἰνδῶν τοὺς μάγους πρώτους οἶδα εἰπόντας, ὡς ἀθάνατός ἐστιν ἀνθρώπου ψυχή*· quam in opinionem etsi consenserint, in multis tamen valde inter se dissidebant. Zoroaster vero dux et auctor disciplinae magorum, quem longa deinceps, et ad Alexandri Magni usque tempora continuata series successorum excepit: *Diogen. L.* in Prooem. §. 2. quare non *Plato* tantum Alcib. I. p. 441. D. *μαγείαν τὴν Ζωροάστρου τοῦ Ὡραμάζου* dixit, sed et *οἱ Ζωροάστρου μάγοι* memorantur a *Plutarch.* T. II. p. 670. D. et apud *Dion. Chrys.* Or. XXXVI. p. 448. D. *Ζωροάστρης καὶ μάγων παῖδες παρ' ἐκείνου μαθόντες*. De hoc autem hominis prodigio, sive potius de pluribus, qui eodem isto nomine floruerunt insignes, non pauca suppeditabunt *Henr. Vales.* ad *Amm. Marcell.* XXIII. cap. 6. p. 405. *Marsham.* in Can. Chron. *Stanl.* Phil. Orient. I. Sect 1. c. 2. 3. *Ja. Toll.* ad Form. Recip. Manich. p. 135. Jam vero neminem fugit, praecipuum quoddam magorum fuisse privilegium, ut inferos haberent in potestate, easque inprimis artes divinatorias exercerent, in quibus manium

evocatorum opera requirebatur: idcirco junguntur a *Strabone* XVI. p. 1106. A. *παρὰ δὲ τοῖς Πέρσαις οἱ μάγοι, καὶ νεκυομάντεις, καὶ ἔτι οἱ λεγόμενοι λεκανομάντεις καὶ ὑδρομάντεις· παρὰ δὲ τοῖς Ἀσσυρίοις οἱ Χαλδαῖοι·* ut minime sit mirandum, magum aliquem a Menippo fuisse expetitum, qui Tiresiae consulendi copiam sibi faceret. Haud aliter sane *Clemens Romanus*, de quo quae prodita reperies Clem. Homil. I. §. 3. et 5. ad haec omnino digna sunt, quae conferantur: postquam enim a puero de immortalitate animae quid statueret incertus frustra philosophos altercantes adiisset, talem denique consilii rationem inire coepit: *Τί οὖν χρὴ ποιεῖν; ἢ τοῦτο; εἰς Αἴγυπτον πορεύσομαι, καὶ τοῖς τῶν ἀδύτων ἱεροφάνταις καὶ προφήταις φιλιωθήσομαι, καὶ μάγον ζητήσας καὶ εὑρὼν χρήμασι πολλοῖς πείσω, ὅπως ψυχῆς ἀναπομπὴν, τὴν λεγομένην νεκρομαντείαν* (vel *νεκυομαντείαν*, ut in Epitome legitur) *ποιήσῃ, ἐμοῦ ὡς περὶ πράγματός τινος πυνθανομένου· ἡ δὲ πεῦσις ἔσται περὶ τοῦ μαθεῖν, εἰ ἀθάνατος ἡ ψυχή.* Tiresiam autem cur potissimum Menippus adhibere vitae regendae ducem desiderarit, Homerus est in causa, qui posteris persuasit, illum vatem, qua praeditus erat inter vivos admirabili rerum sollertia, eandem apud inferos integram Proserpinae beneficio conservasse. *Strabo* XVI. p. 1105. ubi docet, quanto opere vetusti homines a Deorum nutu pependerint, ita scribit: *καὶ διὰ τοῦτο καὶ οἱ μάντεις ἐτιμῶντο, ὥστε καὶ βασιλείας ἀξιοῦσθαι, ὡς τὰ παρὰ τῶν θεῶν ἡμῖν ἐκφέροντες παραγγέλματα καὶ ἐπανορθώματα καὶ ζῶντες καὶ ἀποθανόντες· καθάπερ καὶ ὁ Τειρεσίας, Τῷ καὶ τεθνηῶτι νόον πόρε Περσεφόνεια Οἴῳ πεπνῦσθαι· τοὶ δὲ σκιαὶ ἀΐσσουσι·* notissimi sunt poëtae versus Od. *K*, 494. Vid. *Barth.* ad *Stat.* Th. IV. 443. Nec primus hoc muneris Tiresiae Lucianus imposuit: nam apud *Horatium* quoque in illa facetissima libri II. Sermonum Ecloga V. Ulyssi quaerenti de opibus omni machina corradendis tam scite respondet, itaque rerum superarum se peritum ostendit, ut consultorem prudentiorem haud facile requiras. De Tiresia vero multa non protrita refert Eustath. ad Od. *K*. pag. 1665. Hemst. Nimia *Hemsterhusii* doctrina, quatenus certe h. l. judicio obfuit. De Tiresia enim, a Menippo in hoc libro in consilium vocato, contulit lectissimus vir *Strabonem*, contulit *Horatium*, contulit alios, neque tamen contulit idem *Lucianum* ipsum, qui Diall. Mortt. XXVIII. hunc ipsum vatem adeo deridet, ut profecto non videam, quo tandem modo fieri potuerit, ut idem *Lucianus*, qui in illo dialogo Tiresiam inter vates, h. e. mendaces (sub fin.) refert, qui fere nihil sani (*οὐδὲν ὑγιὲς*) loqui consueverint, hunc

ipsum Tiresiam Menippo fingeret sapientiae verae magistrum. Certe dialogum illum et hanc Necyomantiam non posse pro unius ejusdemque auctoris operibus habeti, persuasissimum mihi quidem est. Cf. *Wieland.* in versione Lucianeorum Germanica T. II. p. 357. sqq., qui tamen pro more suo magis sensum quendam suum nativum et elegantem, quam judicium subtile et subactum secutus est. LEHM.

Pag. 12. l. 3. *Παρ' αὐτοῦ, ἐφ' ὅτῳ*) Ex *αὐτοῦ* secunda mihi syllaba videtur oppressisse *τοῦ*, quod inserendum est: *μόλις ἔτυχον παρ' αὐτοῦ τοῦ . . . . καθηγήσασθαί μοι.* Magi non exigua mercede artem suam exercebant: modo vidimus in Hom. *Clement. χρήμασι πολλοῖς πείσω.* Statim interpunctionem eum in modum constitui, ut res postulabat: nam prava praecedentium edd. interpretibus etiam fraudi fuit: copulari sine dubio convenit primum, *κατάγων ἐπὶ τὸν Εὐφράτην ἔωθεν·* deinde *πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον ῥῆσίν τινα μακρὰν ἐπιλέγων.* HEMST.

Ead. l. 6. *Πρὸς ἀνατέλλοντα*) Ita restituit hunc locum *B.* 2. et postea *Benedictus* et *A.* Omnes enim reliquae edd. unico verbo legebant *προσανατ.* quo pacto in De Mort. Peregr. c. 39. *Tan. Faber* legere jubet, *προσανίσχοντα τὸν ἥλιον.* Sed ibi quidem aliquid est, quod huic scripturae faveat; hic nihil. SOLAN.

Ead. l. 9. *Καὶ ἀσφαλὲς ἐφθέγγετο*) Castigo *ἀφανές.* BROD. *Des. Herald.* (ad Arnobium p. 43.) emendat *ἀσαφὲς*, quod etiam est in uno Cod. Regio, et in Cod. Flor. sed alibi hac de re. BOURD. *Ἐπίτροχόν τι καὶ ἐπισφαλές.* MARCIL. Variant hic edd. Parisiensis enim *οὐκ ἀσφαλὲς* habet; aliae, sine *οὐκ*, *ἀσφαλὲς* tantum, quod ad genuinam lectionem propius accedit: et sic antiquiores quoque. *Ἀσαφὲς* autem, praeter ea, quae *Bourdelotius* affert, in ed. *Junt.* invenimus: Salmuriensis editor etiam admisit. In hac voce frequenter erratum. SOLAN. *Ἀσαφὲς* pro *ἀσφαλὲς* legendum esse, monuit ad Arnobium *Des. Herald.* p. 43. *Ἀσφαλὴς* et *ἀσαφὴς* culpa librariorum saepius invicem permutantur. Sic apud *Thucyd.* IV. 86. *οὐδὲ ἀσαφῆ τὴν ἐλευθερίαν*, quod ego probum existimo, in utroque vocabulo fluctuant Codices; neque nuperam esse variationem eam, satis ex *Scholiaste* liquet. Hinc peti debere medicinam arbitror *Athenagorae* loco *περὶ Ἀν. τῶν N.* p. 147. 148. cujus haerentem implicatamque sententiam nullis verborum artificiis expediunt interpretes: *Εὔλογός ἐστι πᾶσα ἀπιστία μὴ προχείρως καὶ κατά τινα δόξαν ἄκριτον ἐγγινομένη, ἀλλὰ μετά τινος αἰτίας ἰσχυρᾶς, κἀκ τῆς κατὰ τὴν ἀλήθειαν ἀσα-*

φείας· illum in modum si commode scribi, et primam, quae deficere videtur, vocem adjungi concedas, nulla restabit amplius in verbis alioqui perobscuris difficultas. Similiter ἀφελὴς et ἀσφαλὴς saepe alterum alterius sedem invasit, ut patebit ad Revivisc. 12. Hemst.

Ead. l. 11. Ἐπανῄει πάλιν) Vix dubito, quin litera sit erasa, scriptumque fuerit ab auctore ἐπανῄειν· cur enim hoc de Mithrobarzane solo, non de Menippo, cujus in gratiam omnis hic apparatus magicus fuerat institutus, potius dicatur, nulla reddi potest causa probabilis: pertinebat enim ad sacri rationem, ut cum magus fascino depellendo ter in Menippi faciem exspuisset, ipse demisso vultu, neminem obvium intuens, domum rediret: mox etiam, ἐπανάγει εἰς τὴν οἰκίαν, ὡς εἶχον ἀναποδίζοντα. Ortum ab imperito lectore vel librario vitium, qui ad praecedens ἀποπτύσας, quod absolute poni pro ἀποπτύσαντος, vel ἐπειδὴ ἀπέπτυσε, non perspexerat, sequentis verbi personam accommodavit: de pari menda monuimus ad Vol. II. pag. 64. l. 4. (Diall. Deor. XX, 5.) Poterant autem ritus sacri magici purgationesque multiplices comparatione similium locorum illustrari: sed quandoquidem in hanc causam descendere non est commodum, si quis tamen ista desideret, adeat *Sil. Italic.* XIII. 405. et adnotata virorum eruditorum ad *Arnob.* I. p. 25. in quibus Menippi Lucianei mentio non est omissa. Singulare vero, quodque alibi temere non invenias, Choaspis aquam eximie magicis praestigiis adhiberi: id propterea factum credi par est, quod limpidissimae levitatis liquor dulcedine simul excelleret; ob quas dotes ita Persarum regibus placuit, ut alio fere potu nunquam uterentur: vide *Brisson.* de R. P. I. p. 59. Hemst.

Pag. 13. l. 2. Τὸ τοῦ Χ. ὕδωρ) Ποταμὸς Περσικὸς Χοάσπης· τὸ ὕδωρ Χοάσπειον βασιλικὸν ἦν· ἐξ αὐτοῦ γὰρ μόνου ἔπινεν ὁ τῶν Περσῶν βασιλεύς. *Eustath.* ad *Dionys.* Per. v. 1073. Vorst.

Ead. l. 4. Ἐκάθηρε) De hoc ritu *Casaub.* ad Theophr. Char. p. 302. 303. Solan.

Ibid. Ἀπέμαξε) Περιμάξαι et περικαθάραι interpretatur *Casaub.* ad *Theophr.* tangit et ad *Athen.* Legendi Interp. *Aristoph. Hesych. Suid. Eustath.* Bourd.

Ead. l. 5. Σκίλλῃ) Hanc Pythagoras in limine januae suspensam malorum medicamentorum introitum pellere tradidit. Brod. Sumsit a *Plinio* H. N. XX, 9. Vid. *Menag.* ad *Diogen.* L. VIII, 47. Hemst.

Ibid. Ἅμα καὶ τὴν ἐπῳδὴν ἐκείνην ὑποτονθορύσας) *Ubi vero satis superque praeparasset, media circiter nocte me ad Tigridem fluvium deductum et purgavit, et abstersit, faceque ac scilla aliisque pluribus, magicum illud carmen simul submurmurans, lustravit.* Verbum hoc ὑποτονθορύσας *Scholiastes* exponit ἐνυπόπτως λαλήσας, ψιθυρίσας, ῥέμα γογγίσας. Sed scribe γογγύσας. Ceterum occasione hujus verbi γογγύζω, una et altera macula purgandus *Hesychius: Γογγύζειν, φθέγγεσθαι τὸ θορύζειν.* Addenda est, quam excidisse planum est, una litera, ac legendum, τονθορύζειν. Sic quod paullo supra hodie habemus, Γογρύζειν, τὸ θορύζειν τὸ τὰς ὗς φωνεῖν etc. *Hesychius* videtur omnino dedisse, Γογρύζειν, τονθορύζειν, τὸ τὰς ὗς φωνεῖν. Etenim θορύζειν vox est plane extra usum; licet *Etymologici M.* auctor eam memoret; at id ab eo modo fit, ut primam τοῦ τονθορύζειν originem pervestiget. Eodem significatu dixerunt Graeci et τονθορίζω· *Hesychius* iterum, Τονθορίζει, ἀτάκτως λαλεῖ, γογγύζει, ψιθυρίζει, καὶ Τονθορίζει τὰ αὐτά. Non audiendi, qui τονθορύζει substituunt; nam praeterquam quod ex ordine horum verborum satis patet, τὸ τονθορίζει omnino profectum esse ab *Hesychio*, ut qui per id dicat idem, quod per τονθορύζει, significari; tum usus eo est *Lucianus* in initio Deorum Concilii, Μηκέτι τονθορίζετε, ὦ θεοί. Agnovit quoque *H. Steph.* τονθορίζειν ex *Hesychio*. JENS.

Ead. l. 6. Περιελθὼν) Memini, qui mallet περιθειῶν, *lustrans sulphure*, cujus in purgandi caerimoniis usus erat fere praecipuus; Περιθειῶσαι, περικαθάραι, κυρίως θείῳ· *Hesych.* quem itidem vide in Θέαγον· Θειοῦται. Θειώσω, καθαρῶ, quae praecedentis, quod plane removendum, est emendatio: apud eundem Θεώματα, τὰ περικαθαρτήρια, non alia sunt, quam θειώματα. Attamen in *Luciano* nihil oportet mutari: nam ut ab incursu malorum geniorum prorsus lustratum defenderent, ultimus erat sacri magici circuitus, ad quem significandum περιέρχεσθαι solet adhiberi. Noster in Philops. §. 12. θείῳ καὶ δᾳδὶ καθαγνίσας τὸν τόπον περιελθὼν ἐς τρὶς etc. homo nimirum Babylonius ex Chaldaeorum numero: ideo de cycnis, qui ad aedem Hyperborei Apollinis tempore sacrorum stato convolant, *Aelian.* de Anim. XI, 1. καὶ περιελθόντες τὸν νεὼν, καὶ οἱονεὶ καθήραντες αὐτὸν τῇ πτήσει. Hinc περιάγειν et περιενεγκεῖν, *circumferre*, quasi propria lustrationibus verba: *Athen.* XIV. p. 626. F. καθαρμὸν τῆς πόλεως ποιήσασθαι σφάγια περιαγαγόντας κύκλῳ τῆς χώρας ἁπάσης. *Polyb.* IV. p. 405. καθαρμὸν ἐποιήσαντο, καὶ σφάγια περιήνεγκαν τῆς τε πόλεως κύκλῳ, καὶ τῆς χώρας πάσης. Athenis περιστιάρχων erant par-

tes περιενεγκεῖν καθάρσιον περὶ τὴν ἐκκλησίαν, quos *Suidas* ait ἔξωθεν περιέρχεσθαι χοιροφοροῦντας. Adde *Herodot.* I, 84. *Hippocr.* autem περὶ I. N. p. 302. v. 35. ubi praestigias nequissimorum hominum ad plebem naso ducendam excogitatas graviter perstrinxit, περικαθαίρειν καὶ μαγεύειν habet. HEMST.

Ead. l. 8. Ὡς οἶκον) Emenda, ὡς εἶχον ἀναποδίζοντα. BROD. A. 2. οἶχον. Sed A. 1. εἶχον, ut pleraeque edd. LEHM.

Ead. l. 9. Ἔδυ) Ἐνέδυ orationi prosae melius conveniet. HEMST. Reperiebatur etiam a *Belino* in tribus codd. Pariss. LEHM.

Ead. l. 10. Φέρων) Φέρων redundat. BROD. Imo vero haec observatio. Vid. adnot. ad Diall. Mortt. VI, 3. LEHM.

Ead. l. 11. Τῷ πίλῳ) Optime *Rubenius* de R. V. II, 15. *Thomae Mori clavam* rejecit: cui tamen errori ansam forte dederit vel leoninae pellis proxime succedens mentio, vel ῥυπάλῳ lectum pro τῷ πίλῳ· quod, etsi minime quadret huic loco, eo facilius cogites, quia πῖλος alibi quoque ῥοπάλου sedem occupavit: nam apud *Diodorum* certe XVII. p. 615. B. in illa nobili Corragi Macedonis, atque Atheniensis Dioxippi pugna, ubi hic prodiisse nudus et oleo nitens narratur, pro ἔχων πῖλον σύμμετρον sine controversia reponendum est ῥόπαλον· quod non tantum ex sequentibus manifesto patet, inprimis quando notat, Dioxippum praetulisse διὰ τὴν περὶ τὸ ῥόπαλον ἰδιότητα πρόσοψιν Ἡρακλεωτικήν, verum etiam ex *Ael.* V. H. X, 22. et *Curtio* IX, 7. qui *validum nodosumque stipitem* appellat: abhorret autem, ut, qui coronatus procederet, pileo tegeretur. Utriusque vero pilei et clavae meminit *Philo Jud.* de Cajo, qui cultu vario nunc Deorum hunc, nunc alium imitabatur p. 1093. B. Σκευὴν ἄλλοτε ἀλλοίαν ἐλάμβανε, ποτὲ μὲν λεοντῆν καὶ ῥόπαλον ἀμφότερα ἐπίχρυσα, διακοσμούμενος εἰς Ἡρακλέα· ποτὲ δὲ πίλους ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ὁπότε ἀσκοῖτο εἰς Διοσκούρους. De pileis autem Castorum et Ulyssis multa diximus ad Deor. Diall. XXVI. HEMST.

Ead. l. 14. Ὡς δή τί τοῦτο) Τὰ ὡς δὴ abundare videntur. GUYET. Particularum usus non vulgaris: hunc et alium *Luciani* locum Diall. Deor. XX, 4. adnotavit *H. Stephan.* Th. Gr. L. T. IV. p. 817. G. In *Dione Chrys.* p. 127. D. vim earum interpres minime percepit: ὡς δή τί θαυμαστὸν εὑρήκατε ταῖς πόλεσιν ὑμεῖς σωφροσύνης φάρμακον; ὅπως ὑμεῖς μὴν τὰ φανερὰ ταῦτα καὶ ἄκλειστα οἰκήματα etc. Haec paullo vitiosius eduntur: quam particulam negativam μὴ (sic enim legitur pro μὴν, quod restitui) expungi voluit *H. Vales.* in Not.

Maussac. ad *Harpocrat.* melius infra delebitur in istis, *μὴ τὸ σφόδρα εὖωνιν* etc. HEMST.

Pag. 14. l. 2. *Ἠγεῖται τόν με ἀπεικάσειεν αὐτοῖς*) *Ἠγεῖτο εἴ με ἀπεικάσειεν αὐτοῖς.* MARCIL. In qua editione hanc pravam scripturam invenerit *Marcilius*, equidem ignoro. HEMST.

Ead. l. 3. *Τὴν τοῦ Αἰακοῦ φρουρὰν*] Erat enim Aeacus secundum *Lucianum* non solum publicanus, *τελώνης*, sed etiam janitor, *πυλωρός*, Orci, Diall. Mortt. XX, 1. cui videndum erat, ne quis vel mortuorum clam ex Orco aufugeret, ibid. fin., vel vivorum citra fatum intraret. Huc jam pertinet nostrum *τὴν τοῦ Αἰακοῦ φρουρὰν διαλαθεῖν.* LEHM.

Ead. l. 7. *Μελίκρατα*) Cur nunc plurali utatur numero, non video, cum supra c. 7. singulari usus sit. Vid. Od. *Λ*, 27. ad quam perpetuo hic alludit. SOLAN.

Ead. l. 8. *Ἐμβαλόμενοι οὖν*) In re non dissimili verbis simillimis usus est *Xenoph. Ephes.* I. p. 13. *Παρεσκευάζετο δὲ πάντα αὐτοῖς πρὸς τὴν ἔξοδον, ναῦς τε μεγάλη καὶ ναῦται πρὸς ἀναγωγὴν ἕτοιμοι· καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐνεβάλλοντο. Ἐμβάλλειν* et *ἐμβάλλεσθαι* idem atque *ἐνθεῖναι* et *ἐνθέσθαι*, *navi imponere*, quae promiscue *Xenophon* posuit p. 72. 82. 86. hinc *ἐμβολὴ* et *ἐνθήκη*. Error a *Salmasio* certissimus admittitur ad *Vopisc.* p. 386. ubi pro speciebus anabolicis frustra pugnans *ἀναβάλλειν* perinde significare contendit, atque *ἐμβάλλειν*, *mercibus* vel *commeatu navim onerare:* cujus potestatis exemplum in Graecis scriptoribus nequidquam quaeras: nam apud *Hesych.* in *Κίονρος* quin aliter exponi debeat, nemo, qui verba paulo diligentius consideret, in dubium vocabit. Aliquantum diversa ratione peccatur in capiendo *Luca* A. A. XXVIII, 10. *καὶ ἀναγομένοις ἐπέθεντο τὰ πρὸς τὴν χρείαν.* Vir maximus observat, *permisceri locutiones de navigantibus et de navi, ut fieri solet: nam ἀναγομένοις ad navigantes, ἐπέθεντο ad navim pertinere.* Probandum fuerat, *ἐπιθέσθαι* non secus atque *ἐνθέσθαι* a Graecis usurpari pro *in navem imponere;* quod aeque difficile putem, ut in *ἀναβάλλειν*· nunc, si lectio constet, historici sacri mens fuerit talis: *nosque jamjam profecturos onerarunt rebus necessariis:* quasi dicat ingestas fuisse cumulate, ac velut renitentibus impositas. Fateor equidem, si *ἀναγομένων* ex Cod. Vienn. non displicet, haud ineleganter potuisse scribi, *καὶ ἀναγομένων ἐνέθεντο τὰ πρὸς τὴν χρείαν· et cum in eo eramus, ut in altum solveremus, intulerunt in navim res necessarias:* ac nescio sane, an ita *Lucas* reliquerit. Sicut autem *Noster* modo, *περὶ ἀναγωγὴν ἐγιγνόμεθα*, non aliter *Philostr.* de V. A. T. IV. c. 13. *περί τε ἀναγωγὴν ἡ ναῦς εἶχεν.* HEMST.

Ead. l. 10. *Κατὰ δάκρυ χέοντες*) *Homer.* Odyss. *Δ*, 5. Brod.

Ead. l. 11. *Ὑπεφερόμεθα ἐν τῷ ποταμῷ*) Qui secundo flumine deferebantur, eos recte dixit scriptor noster *ὑποφέρεσθαι ἐν τῷ ποταμῷ*, neque ad loquendi formulam infra Babylonem fuerit iste lacus, an supra, quicquam refert, modo Euphratis in paludes distracti rivulus aliquis eo permearit. Mihi tamen non facile quis persuadebit, eum hic lacum significari, quem descripsit *Herodot.* I. c. 185. 186. multi lacus erant paludesque non in Babylonia solum, sed prope ipsam Babylonem, in quas crebris alveis ac perfossionibus diductus fluvius illabebatur: eaque opportunitate aquae derivandae, prout ad agrorum foecunditatem commodum erat, ipsi utebantur agricolae Assyrii, teste *Libanio* Or. X. p. 314. A. *οἱ δὲ περὶ αὐτὸν γεωργοὶ διώρυχας ἔνθεν καὶ ἔνθεν κατατέμνοντες, ὁπόσα Αἰγύπτιοι τῷ Νείλῳ, χρῶνται καὶ οὗτοι τῷ ποταμῷ.* Illas paludes fuisse navigabiles ostendit Alexander, qui, ubi ab inspecto Pallacopa redierat, *ἀνέπλει*, ut *Arrianus* ait *Ἀ. Ἀ.* VII. p. 304. *αὖθις κατὰ τὰ ἕλη θαῤῥῶν ἐν ἀριστερᾷ ἔχων τὴν Βαβυλῶνα·* et mox idem docet, vulgo ferri *τῶν βασιλέων τῶν Ἀσσυρίων τοὺς τάφους ἐν ταῖς λίμναις τε εἶναι τοὺς πολλοὺς καὶ ἐν τοῖς ἕλεσι δεδομημένους. Diodorus*, qui tamen alios auctores secutus in hac historia narranda parumper ab *Arriano* differt, *τὴν περὶ τὴν Βαβυλωνίαν λίμνην* appellat, nisi potius, me non invito, scribi placet *περὶ τὴν Βαβυλῶνα·* quem lacum cum visendi causa intrasset, errore periculoso jactatus Alexander vix quarto demum die salvus evasit: unde non obscure colligitur, in quantum spatium porrecta fuerint haec stagna paludosa, ubi tam grave discrimen ab itineris ignaris adiri poterat. Quod autem *Noster λίμνην* ponit, *εἰς ἣν ὁ Εὐφράτης ἀφανίζεται*, paulo laxius est accipiendum, eumque fere in modum, quo *Plinius* scribit H. N. V, 26. Euphratem *dexteriore alveo Babylonem, quondam Chaldaeae caput, petere, mediamque permeantem, item quam Otrin* (*Opin* legendum puto) *vocant, distrahi in paludes.* Neque aliter intelligendus est aetate sua non ineptus poëta *Mar. Victor* lib. I. Genes. *Justior Euphrates, diti qui gurgite largus Irrigat arentes subjectae Persidis agros Mollibus elicitus rivis, atque omnibus aeque Servit, et humanos totum se praebet in usus: Donec siccus aquis nomen quoque prodigus ipsum Consumat terris, pelagi quod debuit undis:* haud enim arbitror de Pallacopa *Victorem* cogitasse, in quem amisso nomine Euphrates receptus desinit *ἐπὶ τὰ ἕλη καὶ τὰς λίμνας τὰς πρὸ τῆς Ἀραβίας*, ut refert *Strabo* XVI. pag. 1076. A. et plenius *Arrianus* illo vexatissimo loco lib. VII. c. 21. Sic

etiam in *Dione Xiphilini* LXVIII. p. 784. *τὸ ῥεῦμα τὸ τοῦ Εὐφράτου πᾶν ἐς Θ' ἕλος ἐκπίπτει, καὶ ἐκεῖθέν πως τῷ Τίγριδι συμμίγνυται.* Tigris etenim et Euphrates pluribus alveis arte factis inter se committebantur, per quorum unum aliquem, ut credi par est, Menippum Mithrobarzanes *ἐπὶ τὸν Τίγρητα ποταμὸν* deduxit: nam inter utrumque flumen quod interjectum erat spatium pedibus emensos fuisse, fidem non habet. *Arrian. Ἀ. Ἀ.* VII. p. 282. *ὁ μὲν Τίγρης . . . διώρυχάς τε πολλὰς ἐκ τοῦ Εὐφράτου ἐς αὑτὸν δέχεται· Joh. Malelas* in Julian. p. 19. meminit *τῆς μεγάλης διώρυγος τοῦ Εὐφράτου τῆς μιγούσης τῷ Τίγρητι ποταμῷ· καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν αὐτὸν Τίγρητα ποταμὸν, ὅπου μίγνυνται οἱ δύο ποταμοὶ καὶ ἀποτελοῦσι λίμνην μεγάλην·* quamquam de hoc alveo in Tigrim pervadente rem diversa paulum ratione *Libanius* et *Marcellinus* exponant: ad *Ammian.* XXIV. c. 6. vide *Henr. Valesium.* Ista, ne scriptori nostro nulla lux affunderetur, fuerunt observanda: ceterum in hoc negotio veterum descriptiones non minus, quam ipsi fluviorum nobilissimi circa Babylonem canales divergunt; cujus equidem dissensionis praecipuam esse causam statuo, quod pro temporum ratione regumque vel praefectorum diligentia alii atque alii nunc aperti fuerint alvei, nunc iterum sive de industria sive aggesto temere limo obruti et expleti. Quam ob rem, nisi cursum fluminis per varias aetates mirifice mutatum distinguas, vix in concordiam redigere licebit pugnantes, ut prima quidem fronte videntur, antiquorum opiniones. Interea *Cellarius* est adeundus G. A. III. c. 16. Sect. 1. HEMST.

Ead. l. 12. *Λίμνην*) De artificioso hoc lacu lege *Herodot.* I. p. 47. Sed observandum, errasse hic hujus Dialogi scriptorem, cum lacum hunc infra Babylonem ponit his verbis, *ὑπεφερόμεθα ἐν τῷ ποταμῷ.* Constat enim ex *Herodoto*, supra urbem fuisse. SOLAN.

Ead. l. 15. *Βόθρον ὠρυξάμεθα*) Notus fodiendae scrobis ritus in sacris infernis: sed *Homerum* ipsa phrasi imitatur: vide Od. *K*, 517. *Λ*, 25. plura collegit *De la Cerda* ad *Virgil.* Aen. VI, 243. qui per errorem *Eusebio* adversus Hieroclem tribuit, quod *Philostrati* est de V. A. T. IV. c. 16. *Ἀλλ' οὐχὶ βόθρον, εἶπεν* (Apollonius) *Ὀδυσσέως ὀρυξάμενος, οὐδὲ ἀρνῶν αἵμασι ψυχαγωγήσας ἐς διάλεξιν τοῦ Ἀχιλλέως ἦλθον. Lutatius* ad *Statii* Theb. IV, 459. *Tria sunt in sacrificiis loca, per quae piationem facimus: scrobiculo facto inferis* etc. *Hesychio* teste constat, *κοτυλίσκον* vocari *βόθρον εἰς ὃν τὸ αἷμα τῶν τῇ γῇ θυομένων ἐνέβαλλον·* quod etsi non plane repudio, fere malim,

τῶν ἐν τῇ γῇ. Verum omittendus non est *Strabonis* locus, qui docet, quibus cerimoniis Persae et magi aquae sacra facerent, XV. p. 1065. B. *Τῷ δὲ ὕδατι ἐπὶ λίμνην ἢ ποταμὸν ἢ κρήνην ἐλθόντες (θύουσι) βόθρον ὀρύξαντες εἰς τοῦτον σφαγιάζονται.* HEMST. Cf. etiam Char. s. Contempll. c. 22. LEHM.

Pag. 15. l. 1. *Τὸ αἷμα περὶ τὸν βόθρον*) Idem eodem libro *Homerus*, BROD.

Ibid. Βόθρον) Mos enim erat antiquis, ut *Festus* tradit, in effossa terra Diis infernalibus sacra facere. VORST.

Ead. l. 4. *Ποινὰς καὶ Ἐριννύας*) Ut ex usu variari solent fabulae, quae disciplinam moralem celant, sic *Ποιναὶ* et *Ἐριννύες* alias apud antiquos eaedem sunt, alias diversae. Noster iterum jungendo distinxit §. 11. quibus usus est *Barthius* ad *Stat.* Theb. VIII, 25. *Arriani* locum proferens in Epict. II, 20. p. 234. ubi primum, *Ὀρέστην ὑπὸ Ἐριννύων ἐλαυνόμενον*, deinde *χαλεπωτέραι αἱ Ἐριννύες καὶ Ποιναί. Polybius* in Exc. Vales. p. 117. *τινὰς Ἐριννῦς καὶ Ποινὰς καὶ Προστροπαίους τῶν δι' ἐκεῖνον ἠτυχηκότων.* Pro iisdem habuerit *Aeschin.* in Axioch. c. 21. necne, vix discernas: ibi ducuntur improbi *πρὸς Ἐριννύων ἐπ' Ἔρεβος καὶ Χάος*, atque in infausta regione *λαμπάσιν ἐπιμόνως πυρούμενοι Ποινῶν* aeternum plectuntur. *Hesychius* alterum ad alterius explicationem adhibuit iis verbis, quae quoniam incassum tentarunt *Kuhn.* ad *Paus.* I. p. 105. et *Markland.* Ep. Crit. p. 127. emendata proponam: *Ποιναῖς φρικταῖς, Ἐριννύσι τιμωρητικαῖς.* Similis apud Latinos discordia in Poenis et Furiis. Sed haec jamdudum, et a multis sunt observata: nos illud, quod omnes hactenus, opinor, fugit, addamus, illas Poenas reddi oportere *Plutarcho* de Fluv. c. 19. ubi pro *ὑπὸ Ποινῶν ἐλαυνόμενος* vitiosissime fertur, *ὑπὸ ποιμένων*· nihil afferam emendationi probandae, quam ejusdem scriptoris locum cap. 23. *ποινηλατούμενος δὲ ὑπὸ Ἐριννύων ἑαυτὸν ἔῤῥιψεν εἰς ποταμὸν Βακτρον.* HEMST.

Ead. l. 5. *Καὶ νυχίαν Ἑκάτην καὶ αἰπεινὴν Περσεφόνειαν*) Apparet satis, desumtum ex vetusto carmine, et esse hexametrum, quod mutare *Lucianus* non solet: idque ut recipiamus, puto legendum, *Ἑκάτην καιπεινὴν Π.* GRON.

Ibid. Αἰπεινὴν) Pro *αἰπεινὴν Περσεφόνειαν*, lege *ἐπαινὴν Περσεφόνειαν*, ut ostendi in lectionibus Hesiodeis ad Theogon. v. 768. GRAEV. Secuti sumus emendationem *Graevii*, et ante eum *Vorstii*, de qua controversia moveri non potest. Ed. Fl. *ἐπεινὴν*, quod prope ad veram accedit: *καιπεινὴν* P. SOLAN. Cum epitheton *αἰπεινὴ*, quamvis vox sit bene Graeca, Proserpinae nullo pacto conveniat, optime *Graevius* tale

restituit, quod non tantum facili errore in vulgatam lectionem corrumpi poterat, sed etiam apud *Homerum*, quem ubique *Noster* imitatur, in frequenti est usu; atque adeo in ipsa νεκυομαντείᾳ Od. *Λ*, 47. unde jam in superioribus huc multa fuisse derivata compertum est. Vid. Od. *K*, 491. 534. 564. In ratione vocis explicanda, ut fere vetustissimae, quarum usus post *Homerum* pedetentim exolevit, plurimum habent difficultatis, Grammaticorum dissensum *Scholiastes* explicat ad Il. *I*, 457. Duplicem interpretationem adnotavit *Hesych.* Ἐπαινὴ, ἐπαινετή· ἢ δεινὴ καὶ φοβερά· aliam *Eustath.* p. 1665. v. 7. Ἔστι δὲ ἐπαινὴ Περσεφόνη ἡ αἰανὴ, τουτέστιν, ἐν σκότει διάγουσα· ἢ μᾶλλον αἰνὴ, ἡ δεινὴ, πλεοναζούσης καὶ νῦν προθέσεως, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις. Quod ex *Proclo* ad *Hesiod.* Ἔ. καὶ Ἡ. v. 643. *Graevius* attulit, ille sine dubio sumserat a *Plutarcho*, cujus commentarios Hesiodeos paene totos sibi vindicavit: audi *Plutarch.* περὶ Παιδ. Ἀγ. p. 23. A. οὕτω δὲ καὶ τὴν ἐπαινὴν Περσεφόνειαν ἔνιοι φασὶν ὡς παραιτητὴν εἰρῆσθαι. *Marcell. Empir.* c. XV. p. 112. si os, aliudve quid haeserit faucibus, hos versus dicendos in aurem ejus, qui offocabitur, praecipit: Μή μοι Γοργείην κεφαλὴν δεινοῖο πελώρου Ἐξ Ἄϊδος πέμψειεν ἐπαινὴ Περσεφόνεια· sunt autem plane Homerici: nam praeter alias dotes rarissimas ad incantationem etiam poëtae numeri mirifice valebant, ex Od. *Λ*, 633. hoc solum discrimen interest, quod in editis pro ἐπαινὴ nunc legatur ἀγανή· neque dicere habeo, utrum illud temere sit mutatum, an priscae lectionis fidem conservet. Idem ego verbum reponendum puto in Orphei versu apud *Diacon.* Alleg. Theog. Hesiodi p. 268. Εἰνοδίην Ἑκάτην κλήζω, τριοδῖτιν ἐπαινήν· vulgo scribitur ἐφαννὴν, quod nullius est pretii. Hemst. Exstat versus a *Diacono* prolatus in *Orphei* Εὐχῇ v. 45. ibique legitur ἐραννήν. Praeferendum arbitror, quod restitui. Idem *in Addendis.*

Ead. l. 11. Βαρβαρικὰ) *Nomina . . . ipso paene timenda sono. Ovid.* Ep. Her. XIII, 54. et *Noster* de Luct. cap. 3. Solan.

Ead. l. 7. Ἐκεῖνα) Non placet: potius habuerim, πάντα τὰ ἐκεῖ ἀνεσαλεύετο. Hemst.

Ead. l. 11. Ἔδδεισεν etc.) *Homer.* Il. *N.* Brod. *Homeri* versus Iliad. *T*, 16. aemulatus est *Virgil.* Aen. VIII, 243. Hemst.

Pag. 16. l. 2. Μικροῦ δεῖν) *Fere.* Brod. Potius *paene*, *propemodum*. Lehm. Μικροῦ legendum cum P. et L. et S. non μικρῷ, ut in plerisque legitur. Solan.

Ead. l. 8. *Πολέμου*) Si Lucianeus sit hic Dialogus, scriptum oportuit anno C. 163. Solan. Cogitavit, opinor, *Solanus* de bello Parthico, eo anno a Cassio, M. Aurelii et L. Veri legato, maxima cum crudelitate gesto. Sed facile est in talibus falli. Neque opus definiri. Nam dicas mihi velim, in quam aetatem historiae Romanae, etiam Augustae, non conveniant haec dicta. Facilius, proh dolor! exquiri possunt pacis tempora, passim apud nostrum commemorata, ut Diall. Mortt. IV, 2. Lehm.

Pag. 17. l. 1. *Λειμῶνα μέγιστον*) *Homero* manes debent *ἀσφοδελὸν λειμῶνα.* Od. *Λ*, 538. 572. *Ω*, 13. Aegyptiis *Homerus* et Orpheo, si *Diodoro Siculo* fides I. p. 61. A. Exinde veterum in scriptis celeberrimum est hoc pratum amoenissime consitum. Asphodelus per quietem visus mortem aegrotis praenuntiat: cujus mirabilis effectus causam manifestam cum *Artemidorus* ignoraret, conjecit tamen verosimile videri, *ὅτι νενόμισται τὸ ἐν τῷ Ἅιδῃ πεδίον ἀσφοδελῶν εἶναι πλῆρες*, Oneir. III. c. 50. satis quidem caute pro somniorum interprete, cui nihil istarum nugarum incredibile videri debebat. Principem poëtam quantumvis caecum acutissimo tamen auditu *ψυχαὶ* vel *σκιαὶ τετριγυῖαι* itidem auctorem habent: vide Il. *Ψ*, 101. Od. *Ω.* sub initium, ubi facetissime deductas ad inferos procorum umbras cum nexa vespertilionum serie comparat: versu tamen 9. nisi pro *τετριγυῖαι* in quadam editione prisca cujuscunque Grammatici exaratum fuerit *κεκριγυῖαι*, quo spectaverit *Etymologus* p. 538. in *Κρίκε* scribens, *ὁ γὰρ ποιητὴς φησι κεκριγυῖαι*, expiscari nequeo: praesertim cum *Hipponactis* scazon, *Κριγὴ δὲ νεκρῶν ἄγγελός τε καὶ κῆρυξ*, sine dubio fuerit prolatus ad eam lectionem affirmandam, et *κριγὴ* propria ratione dicatur, ut observat *Schol. Aristoph.* ad Av. v. 1520. *ὁ τῶν ἀποθνησκόντων τρισμὸς τοῖς ὀδοῦσι γενόμενος.* Hoc autem utcunque fuerit existimatum, scripturam *τετριγυῖαι* in plurimis exemplaribus obtinuisse veteres imitando significant: *Philostrat.* V. A. T. II. c. 4. *τὸ φάσμα φυγῇ ὤχετο τετριγὸς, ὥσπερ τὰ εἴδωλα.* Icon. I. p. 769. *ἡ ψυχὴ ἤδη ἄπεισι, μικρὸν δὲ ὕστερον καὶ τετριγυῖας αὐτῆς ἀκούσῃ.* Hemst.

Ead. l. 2. *Τῷ ἀσφοδέλῳ*) Sic in Char. §. 22. Reliqua, usque ad c. 19. continentur in Dial. Mort. Bourd.

Ead. l. 3. *Τετριγυῖαι*) *Homer.* Odyss. *Ω*, 13. Brod. Vid. ad Timon. c. 21. Lehm.

Ead. l. 4. *Τὸ τοῦ Μίνω δικαστήριον*) *Homerus* tantum descripsit Od. *Λ*, 568. *Χρύσεον σκῆπτρον ἔχοντα θεμιστεύοντα νέκυσσιν Ἥμενον·* — vid. *Plat.* Gorg. p. 358. E. nihil erat pro-

clivius, quam in hoc fundamento Minoi thronum collocare, quem de suo liberales poëtae sublimem erexerunt. *Claudian.* in Rufin. II, 477. — *quaesitor in alto Conspicuus solio pertentat crimina Minos, Et justis dirimit sontes* —. ibi *Barthius Lucianum* testem advocavit. Vide *Propert.* IV. El. XI, 19. *Stat.* Theb. IV, 530. Sed nulli notior sua domus, quam cunctis tremendum inferorum tribunal, et urnam movens arbiter Orci ac quaesitor Minos: praeterire tamen non possum neglectum ab aliis insignem *Philostrati* locum, ut tum difficultatem ejus obscuram, tum errorem *Olearii* non mediocrem amoliar: sic apud eum *Apollonius* VIII. p. 352. οὐκ ἄχθεται δὲ οὐδὲ ὁ Ζεὺς ἀκούων καὶ ταῦτα τῶν ποιητῶν . . . . . λεγόντων τε αὖ ἐν Ψυχοστασίᾳ, ὅτι Μίνω τὸν ἀδελφὸν τοῦ Σαρπηδόνος ἀποθανόντα χρυσῷ μὲν σκήπτρῳ ἐτίμησε, καὶ δικάζειν ἔταξεν ἐν τῇ τοῦ Ἀϊδωνέως ἀγορᾷ, Μοιρῶν δ' οὐ παρητήσατο. Ψυχοστασίαν *Olearius* vocari putat Od. Λ, *qua Ulysses inferos, h. e.* animorum *defunctorum* sedes *legitur accessisse.* Ut eo nomine, quamquam perraro, non abnuerim insigniri Odysseam Λ. nam in Heroic. p. 738. v. 11. δευτέρα Ψυχοστασία volumen ultimum sine controversia notans sponte cogitationem excitat πρωτέρας, quae alia quidem esse nequit, quam Λ. tum similis argumenti ergo, tum ob communem ambabus νεκυίας appellationem: huc tamen neutiquam illud adhibendum reor; quippe manifestum est, nihil eorum, quae *Philostratus* habet, si sceptrum aureum exceperis, in Odyssea tota, nedum in undecimo volumine solo reperiri. Intellexit sophista Lemnius trogoediam *Aeschyli* Ψυχοστασίαν, in qua Jupiter, ut ante fecerat *Homero* jubente Iliad. X, 209. libratas Achillis Memnonisque animas aequa lance expendebat, dum utraeque matres adstarent, et pro suo quaeque filio contenderent: v. *Poll.* IV, 130. ubi similiter ἐν Ψυχοστασίᾳ, *Aeschyli* nomen reticens, scripsit: doctissimorum vero Pollucis enarratorum opera multum cedit industriae *Stanleji* ad Catal. Fabul. *Aeschyli*; ex cujus itidem notatis facile revinci potest incogitantia *Th. Reinesii* V. L. II. p. 124. haesitatione praepostera non satis in Addendis purgata. Jam quis fuerit Minois exemplo, quem etsi Jupiter juri dicundo praefecerit in inferno foro, fato tamen naturaeque debitum solvere voluit, in illa tragoedia locus, paulo quidem peritiori obscurum esse nequit. Hemst.

Ead. l. 6. *Ποιναὶ*) Supra c. 9. Solan.

Ibid. Ἀλάστορες) Παλαμναῖοι δαίμονες, vindices scelerum genii, ultores homicidarum. *Mali genii.* Vorst. Aliter

enarrat *Plutarchus* 529, 2. sed minus commode. V. *Clem. Alex.* 12, 2. SOLAN.

Ead. l. 9. *Τελῶναι*) Non solet *Lucianus* in hos invehi. Vide *Grot.* Flor. 179. C. SOLAN.

Ead. l. 11. *Τοκογλύφοι*) *Alciphr.* I. Ep. 26. *Μέγα, ὦ φίλε, κακὸν οἱ κατὰ τὴν πόλιν τοκογλύφοι·* plura notat cum hoc ipso *Luciani* loco *Berglerus.* Ut supra *Noster* c. 2. junxit *ὀβολοστατεῖν* et *τοκογλυφεῖν*, sic *ὀβολοστάτην* et *τοκογλύφον Philo Jud.* p. 454. C. *Etymol.* p. 613. *Ὀβολοστάτης οὖν ὁ τὰ μικρὰ δανείζων φίλοις, ἢ ὁ τοκογλύφος λεγόμενος· καὶ ὀβολοστατῆσαι, τόκους λαβεῖν.* Genus hominum Athenis et ubique invisum: haec bina vocabula vulgo in pejorem partem accipiuntur, quam *δανειστής·* utraque vetustatem usus ipsa compositione produnt, quippe ab eo usque tempore deducta, quo pendere solebant pecuniam, et literas in tabulis sculpere. HEMST.

Ibid. Προγάστορες) Non ad foeneratores, qui alibi macilenti, hic pallidi inducuntur, sed ad divites refer. SOLAN.

Ead. l. 12. *Κόρακα*) Tormenti genus videtur. GUYET. Genus esse supplicii *Budaeus* censuit, teste *H. Stephano* in Thes. sicuti nimirum collaria reorum collis injici poenae aut ignominiae causa *Cujacius* ex l. 7. *D. ad Leg. Jul. de vi publ.* notat Obs. XI, 22. quamvis hic loci vincti ad judicem trahantur: neuter, positis duntaxat *Luciani* verbis, ad ipsam vocem illustrandam quicquam amplius expromsit. Mihi quidem adeo videtur insolens hoc in loco, ut parum absit, quin vitio contaminatam putem. Satis constat, *κόρακος* corvique nomen ad non unum machinarum instrumentorumque genus esse traductum ob aduncam figuram, qua rostra corvorum imitantur, et ad comprehendendum tenendumque valent: ita saepius apud veteres Mechanicos, et in *Heronis* Autom. p. 259. *ἐπίστρεπτος κόραξ*, et *τοῦ κόρακος ἐπιστραφέντος. Strabo* III. p. 249. B. ex Artemidoro refert, Celtiberorum mulieres *περιτραχήλια σιδηρᾶ φορεῖν ἔχοντα κόρακας καμπτομένους ὑπὲρ κορυφῆς, καὶ προσπίπτοντας* (malo *προπ.*) *πρὸ τοῦ μετώπου πολύ· κατὰ τούτων δὲ τῶν κοράκων, ὅτε βούλονται, κατασπᾶν τὸ κάλυμμα, ὥστε ἐμπετασθὲν σκιάδιον τῷ προσώπῳ παρέχειν καὶ νομίζειν κόσμον·* ubi sane *Casaubonus*, quando *vocari κόρακας instrumenta, quibus mulieres Hispaniae velum adducebant aut reducebant*, censet, minus percepit rationem horum corvorum, qui pone collari ferreo infixi, et super caput ad ipsam frontem reflexi velum attractum sustinebant. Marculus etiam januae, qui *Homero κορώνη*, posterioribus *ῥόπτρον, ἐπίσπαστρον, κρίκος τῆς θύρας*, vocatur a Graecis *κόραξ* et *κοράκιον·*

Gloss. H. Stephani: Uncinus, κόραξ σιδηροῦς. Κόραξ σιδηροῦς θύρας, uncinus, repagulum. In his similibusque aliis nihil est, quod cum *κλοιῷ* commode jungatur, et ad vinciendos reos pertineat. Ad uncos si quis confugerit nocentibus impactos, de quibus *P. Faber.* Semestr. II, 9. et *Baron.* ad Martyrol. Rom. Jan. 19. addideritque egregium *Propertii* locum IV. El. I, 141. *Et bene cum fixum mento dccusserit uncum, Nil erit hoc; rostro te premet ansa suo*, fatebor equidem, haec non sine quadam veri specie posse proferri, modo compertum foret, Graecos scriptores unquam illum in modum *κόρακας* usurpasse: *Dion* certe *Cassius* ἄγκιστρά τινα μεγάλα appellavit LXI. p. 689. quo pacto *uncum* Onomasticon vetus interpretatur: omitto jam, huic explicationi loquendi formam ἐπικείμενος κόρακα vehementer repugnare. Ergo circumspicienti, an quid in locum *τοῦ κόρακος* apte reponi posset, primum offerebatur *χοῖνιξ*, quae *Hesychio πέδη*, et *Χοίνικες, αἱ βαθεῖαι πέδαι*, quas utrasque copulavit *Aristoph.* in Pl. v. 276. apud *Demosthen. περὶ Στεφ.* p. 494. D. Tromes Aeschinis pater Elpiae servivit *χοίνικας παχείας ἔχων καὶ ξύλον.* Sed deinde, quandoquidem *χοίνικες* tum plurali numero plerumque soleant efferri, tum pedibus implicandis comparatae minus quadrare viderentur verbo *προσῆεσαν*, ad *σκύλακα* delatus sum, huic, ut opinor, loco appositissimum. Quomodo Latini *canem* et *catulum*, ita *σκύλακα* Graeci vinculum ferreum appellant cervici circumdatum: *δεσμὸν σιδηροῦν* exponit *Poll.* X, 167. prolatis *Platonis* comici verbis: *Λαβὼν μὲν οὖν τὸν σκύλακα τὸν τοῦ Προξένου, Κἄπειτα δῆσον αὐτόν·* — ibidem praecedunt *κλωὸς, κλοιὸς* et *ἅλυσις. Polyb.* p. 1116. M'. Acilius, cnm tergiversarentur Aetolorum legati, *φέρειν ἅλυσιν ἐκέλευε, καὶ σκύλακα σιδηροῦν ἑκάστῳ περιθεῖναι περὶ τὸν τράχηλον·* videatur, quem haec ipsa loca non fugerunt, *Theod. Marcilius* ad LL. XII. Tab. c. XVIII. Jam si legeris in *Luciano*, *κλοιὸν ἕκαστος αὐτῶν, καὶ σκύλακα*, vel, *ἢ σκύλακα διτάλαντον ἐπικείμενος*, et perquam levis erit mutatio, et nihil amplius restabit, quod ullam in partem offendat. Hemst. Impeditum locum expediturus magis etiam impediisse videtur magnus etiam sic Criticus. Missis *χοίνιξι*, quarum non potest hic locus esse, ob ipsas illas caussas, quas *Hemsterhusius* attulit, de voce *σκύλαξ* videamus. *Κλοιὸς* quum constet esse collare vinculum ferreum, atque sic a *Luciano* nostro usurpatum occurrat Toxar. c. 29. 32. et 33. aut *σκύλαξ*, quod et ipsum tale *περιδέραιον* significat, locum habere non potest, quum credibile non sit, unumquemque (*ἕκαστον*) illorum maleficorum duo simul gestasse collaria; aut

cum eodem *Hemsterhusio*, qui et ipse illud incommodi sensisse videtur, pro καὶ legendum ἤ. At vero sic non erat, opinor, *perquam levis mutatio*, quae, valde verendum, ut auctoris verba restituat. Quae quum ita sint, subsistendum puto in voce κόρακα, eamque explicandam de *corvo* quodam, h. e. de tormentorum quodam genere adunco, Romanis forte tum temporis usitato, mihi vero, fateor, ignoto. Nam etiam cum proverbiali ista exsecratione non arbitror ullam huic corvo nostro intercedere necessitudinem. Sed de hac alias ad Alexandr. c. 46. LEHM.

Pag. 18. l. 3. Ἀποτελουμένας σκιὰς) Hoc docet *Plato* in Gorgia. BAOD. Conjiciat aliquis haud absurde ἀποτεινομένας ἀπὸ τῶν σωμάτων, quomodo locutus est *Aristoteles*; vel, si serves ἀποτελουμένας, ὑπὸ τῶν σωμάτων· necesse tamen non puto, ut quicquam immutetur. HEMST. Neque ego putabam. Ἀποτελοῦνται αἱ σκιαὶ ἀπὸ τῶν σωμάτων est: *exsistunt, nascuntur, orginem habent umbrae e corporibus, s. de corporibus.* Aliud esset ὑπὸ τῶν σ. Quemadmodum aliud est καλεῖσθαι ἀπό τινος Diall. Marr. IX, 1., aliud καλεῖσθαι ὑπό τινος. Πρὸς ἥλιον autem est *sole lucente*, bey Sonnenschein. LEHM.

Ead. l. 8. Σφόδρα τινὲς αὐτῶν) An scribendum? σφόδρα τε αὐταὶ ἁξ. GUYET. Vid. Varr. lectt. LEHM.

Ead. l. 13. Ἰλούτοις) Paulo post iterum plurali numero. Sic in Hermot. c. 7. et passim apud hunc. SOLAN.

Ead. l. 14. Προσκυνεῖσθαι περιμ.) Iisdem verbis utitur in Nigrin. §. 21. ubi multo plura reperies hisce et sequentibus perquam similia. HEMST.

Pag. 19. l. 8. Ἐφύσα τότε) Mutaverant *B.* 2. et Par. fecerantque ἐφύσατο. Veterem ego eamque genuinam scripturam reposui, quam in reliquis reperio. SOLAN.

Ibid. Πυλώνων) Ed. J. προθύρων· et sic P. et L. Utrum rectius, viderint architecturae periti: nostrum non est id definire. Si liceat tamen, quod sentio, aperire, huic loco convenientiorem existimo vocem προθύρων. Vide, quae hac de re habeat *Lucian.* in de Merc. Cond. c. 21. οἱ μὲν δὴ ἔξω ἄνθρωποι . . . . ζηλοῦσί σε ὁρῶντες ἐντὸς τῆς περικλίδος διατρίβοντα, καὶ ἀκωλύτως εἰσιόντα, καὶ τῶν πάνυ τινὰ ἔνδον γεγενημένον. SOLAN. Non profunda opus est architecturae peritia, ut intelligas, h. l. προθύρων interpretamentum esse genuinae lectionis πυλώνων. Scilicet πυλὼν, quem nonnunquam etiam θυρὼν dictum fuisse testis est *Pollux* I, 77., proprie erat porta solito amplior et excelsior, vel urbis, ut Lystrorum in *Luc.* Actt. Apostst. XIV, 13. et sanctorum Hierosolymorum

Joh. Apocal. XXI, 12. sq., vel palatii, ut summi Judaeorum sacerdotis regiae apud *Matth.* Evang. XXVI, 71., vel balnei, ut apud *Nostrum* in Hipp. c. 5., vel etiam domus privatae haud vulgaris magnitudinis, de qua saepissime occurrit. Insructa autem haec porta erat janua, qua introirent introituri domum; unde ἡ θύρα τοῦ πυλῶνος Actt. Apostst. XII, 13. in domo Mariae. Ad eam, quae fere in excelso esset exstructa, adscensus erat magnificus, gradibus amplis utrinque ornatus, ut in Hippiae l. c. balneo illi erat πυλὼν ὑψηλὸς, ἀναβάσεις πλατείας ἔχων, ὕπτιος μᾶλλον ἢ ὄρθιος πρὸς τὴν τῶν ἀνιόντων εὐμάρειαν. Super ea infixae erant variae inscriptiones et edicta, ut πρόγραμμα illud Dionis philosophi, qui auditoribus suis ediceret in tabula a porta suspensa, se hodie non esse philosophaturum, ap. *Lucian.* Hermot. c. 11., ubi haec leguntur: πινάκιον γάρ τι ἐκρέματο ὑπὲρ τοῦ πυλῶνος, μεγάλοις γράμμασι λέγον, τήμερον οὐ συμφιλοσοφεῖν. Ante eam denique area patebat, Romanis sub nomine *vestibuli* nota, Graecis vero προαύλιον dicta, ut ap. *Marcum* Evang. XIV, 68., vel πρόθυρον, s. πρόθυρα plurali numero, vel etiam προπύλαιον, quod posterius tamen vocabulum nonnisi de urbium, vel templorum, vel regiarum, vestibulis usurpatum fuisse existimavit *Budaeus*, teste *Henr. Stephano* in Thes. T. I. pag. 1615. F. Jam vero hunc ipsum locum implere mane solebant clientes et parasiti domini, quod dicitur Nostro Nigrin. c. 23. ἐμπλήθειν τοὺς πυλῶνας, et ad hanc accommodata phrasi in hoc nostro loco ἐπὶ τῶν πυλώνων παρεστηκέναι, neque vero ἐπὶ τῶν προθύρων, quod illius est glossema. *Pollucis* verba, in limine hujus notae commemorata, quae sic sonant: Εἰσιόντων δὲ, πρόθυρα, καὶ προπύλαια. καὶ τὸν μὲν πυλῶνα, καὶ θυρῶνα καλοῦσι· τὸ δὲ τοῦ πυλωροῦντος οἴκημα, πυλώριον, in editione *Hemsterhusii* male reddita sunt: *Ingredientium vero est vestibulum, porticus, et hanc alii* πυλῶνα καὶ θυρῶνα *vocant: janitoris autem habitatio,* πυλώριον *dicitur.* Redde potius: *Ingredientium vero est vestibulum, prothyra dictum, et propylaea: et portam, proprie* πυλὼν *dictam, etiam* θυρὼν *vocant; janitoris vero habitationem,* πυλώριον. Lehm.

Ead. l. 11. Ἀνατείλας) Quasi Sol, quo nomine reges suos parasiti atque adulatores appellabant. Antigonus Hermodoto poëtae, qui se Solis filium in carmine vocaverat, eleganter illusit: οὐ τοιαῦτά μοι ὁ λασανοφόρος σύνοιδεν. Usus est Luciani loco *Barth.* ad *Stat.* IV. Silv. I, 3. ad *Claudian.* in Rufin. II, 443. *Brodaeus* ad Anth. III. c. XVI. Ep. 2. ubi Isidorus Eumeli aucupio vitam tolerantis fortunam laudans, Οὔποτε δ' ὀθνείην ἔκυσεν χέρα γαστρὸς ἔκητι. Hemst.

Pag. 20. l. 2. *Στῆθος*) Vide, quae supra ad Nigr. c. 11. adnotata a me sunt. SOLAN.

Ead. l. 5. *Διονύσιον*) Vid. *Corn. Nep.* in Dione. SOLAN.

Ibid. *Ὑπό τε Δίωνος κατηγορηθέντα, καὶ ὑπὸ τῆς στοᾶς κατεμαρτυρηθέντα*) *Plutarch.* in Dione. BROD. Mirum, qui ab Stoicis potuerit dici testimonio confixus, quem ipsè Aristippus laudandum censuit. Sed alius est accusator apud inferos, et verissimum opinor, quod in mentem venit patri, *ὑπὸ τῆς σκιᾶς*. Propria ipsius umbra eum convicerat praeter Dionem. Id ipse Menippus, hoc eodem verbo etiam usus, paulo ante adfirmavit: *αὗται (σκιαὶ) τοίνυν ἐπειδὰν ἀποθάνωμεν, κατηγοροῦσί τε καὶ διελέγχουσι τὰ πεπραγμένα ἡμῖν παρὰ τὸν βίον.* GRON.

Ead. l. 6. *Σκιᾶς*) Cl. *Gronovii* emendationem amplector. SOLAN.

Ead. l. 7. *Ἀριστιππος ὁ Κ.*) Laërtius in ejus vita. BROD. Aristippum Dionysio patronum advocat, quia ejus parasitus fuisse traditur. V. Parasit. c. 33. SOLAN.

Ead. l. 9. *Προσδεθέντα*) Lego *παραδοθέντα*· absurde enim Chimaerae alligetur: eleganter traditur excruciandus. Vide Dial. Mortt. XXX. SOLAN. Quin etiam paucis interjectis versibus *τὸ σπαράττειν* tribuitur Chimaerae, cum quo officio infernali qua ratione conciliari commode possit notio *τοῦ προσδεθῆναι τῇ Χιμαίρᾳ*, neque ego bene perspicio. Mallem itaque ego quoque scripsisset auctor *παραδοθέντα*, vel, quod magis arridet, *παρατεθέντα*, nisi cui praeplacuerit, servato *προσδεθέντα*, voces *τῇ Χιμαίρᾳ* mutari in *τῷ τροχῷ*. Nam *τροχοὶ* etiam apud *Nostrum* saepe, ut Ver. Hist. II, 8. Diall. Mortt. X, extr. in suppliciis infernalibus numerantur; sequuntur et mox *οἱ τροχοί*. Nihilominus quidquam mutare nolebam, ubi omnes libros consentire vidi. Cogitavit fortasse auctor Chimaeram suam, qualem pinxerunt *Homerus* et *Hesiodus*, e naribus flammas efflantem. Verum vel sic in alligatione ista remanserit aliquid inepti. *Jo. Seagerus* in Class. Journ. N. XI. a. 1812. p. 134. vult *προτεθέντα* et conferri jubet similem hujus verbi, quamquam activum, usum ap. *Sophocl.* Ajac. v. 1294. Maneo tamen in vulgata. LEHM.

Ead. l. 10. *Τῶν πεπαιδευμένων*) Quo in numero censetur Plato. BROD.

Pag. 21. l. 1. *Ὀπτωμένων*) Haud temere similia apud Ethnicos scriptores invenias: sed vide *Nostrum* supra Dial. Mortt. XXX. infra in Ver. Hist. II. c. 29. et de Luct. c. 8. SOLAN.

Ead. l. 2. *Ἡ Χίμαιρα*) *Χίμαιρα, τρίμορφον θηρίον, ὃ πρόσθεν μὲν λέων, μέσον δὲ χίμαιρα, ὄπισθεν δὲ δράκων. Hesych.* Hujus descriptionem vide Il. Z. Vorst.

Ead. l. 4. *Πένητες, πλ. πτωχοὶ*) *Aristophanes* in Pluto v. 552. egregie inter *πτωχὸν* et *πένητα* distinguit: *Πτωχοῦ μὲν γὰρ βίος, ὃν σὺ λέγεις, ζῆν ἐστιν μηδὲν ἔχοντα. Τοῦ δὲ πένητος, ζῆν φειδόμενον καὶ τοῖς ἔργοις προσέχοντα. Περιγίγνεσθαι δ' αὐτῷ μηδὲν, μὴ μέντοι μηδ' ἐπιλείπειν.* Id est, *nihil cum est, nihil desit tamen. Terent.* Eun. A. II. Sc. II, 12. Vorst.

Ead. l. 8. *Δουλοπρεπές τι*) Eandem lectionem dudum conjectura fueram adsecutus; paulo post simili ratione, *φοβερόν τι καὶ διάκενον δεδορκότων*· hic enim perinde intelligendum est, quod ex *προσβλέποιεν* facile repetas, *προσέβλεπον*. Venerat etiam in mentem, *δουλοπρεπεῖς τε καὶ κολακευτικοὶ*, quod, si scriptus aliquis Codex adspirasset, libenter praetulissem, quia congruere videtur aptissime cum sequentibus *βαρεῖς ὄντες* etc. Eleganter autem orationis animandae causa interponitur *πῶς οἴει. Oenom.* apud *Euseb.* Praep. Evang. v. pag. 214. B. *Ἐγὼ οὖν ὡς ἤκουσα, πῶς οἴει ἡγανάκτησα. Plato* Symp. p. 1203. A. *πόσης οἴεσθε γέμει σωφροσύνης.* Pari modo *πῶς δοκεῖς*· *Theophilus* apud *Athen.* XI. p. 472. E. ubi male vertitur. Hemst.

Ibid. Τι) L. et ed. J. In aliis *τε*. Solan.

Ead. l. 10. *Διαναπανόμενοι*) Ex P. et ed. *Junt.* Reliquae *ἀναπανόμενοι*. Solan.

Ead. l. 12. *Χαλεπῶς ἔχοντα*) Quam frigida haec, et *Luciano* indigna! Plura sunt in hoc opusculo ejusdem farinae, quae maturum judicium minime sapiunt, et scriptorem arguunt aut a *Luciano* diversum, aut certe *Lucianum* ipsum juniorem et nondum subacti ad has res judicii. Solan. Hoc si ad Tantalum solum pertineat, omnino desiderabit *ὑπὸ τοῦ δίψους*· sed literam addi malo, *χαλεπῶς ἔχοντας*, ut Ixionem et Sisyphum simul complectatur. Illud autem frigus orationis, quod in his vir clariss. *Solanus* animadvertisse sibi visus est, ego quidem, qui meus est stupor, nullus sentio. Hemst. Non sufficit *ἔχοντας*. Nunc non patebit, cur solus Tityus eximatur numero *τῶν χαλεπῶς ἐχόντων*. Imo scripsit auctor *ἔχοντα*, de solo Tantalo cogitans, quippe quem pessime omnium in Orco damnatorum ab siti aeterna affici meminisset e *Luciani* sui locis, unde Tantali sors profecto omnium maxime deploranda patet, ut Diall. Mortt. XVII. de Luct. c. 8. e. a. Lehm.

Ibid. Καὶ τὸν γηγενῆ Τιτυόν· Ἡράκλεις ὅσος) Videtur *Τιτυὸν, Ἡράκλεις ὅσον;* Gron. Exclamantis admirationi ma-

gis, opinor, convenit abrupta oratio, Ἡράκλεις ὅσος (int. ἦν). Ad eundem fere modum in Epist. Saturnn. c. 33. dictum: μεταξὺ πίνοντες περισκοπείτωσαν (οἱ πολλοὶ) τὸ ἔκπωμα, καὶ τὸ βάρος ἴστωσαν αὐτοὶ διαβαστάσαντες, καὶ τῆς ἱστορίας τὸ ἀκριβές, καὶ τὸν χρυσὸν ὅσος, ὃς ἐπανθεῖ τῇ τέχνῃ. Sic enim ibi unice recte legitur. LEHM.

Ibid. Γηγενῆ) *Terrae filium.* BROD.

Pag. 22. l. 1. Τόπον ἀγροῦ) *Homer.* Odyss. *A*, 575.

Καὶ Τιτυὸν εἶδον γαίης ἐρικύδεος υἱὸν
Κείμενον ἐν δαπέδῳ· ὃδ' ἐπ' ἔννεα κεῖτο πέλεθρα.

BROD.

Ead. l. 5. Εὐρωτιῶντας) Παλαιὸν et εὐρωτιῶντα junxit itidem *Gregor. Nyss.* ad Psalm. p. 364. B. sed voce nonnihil vitiata: καὶ διὰ τοῦτο παλαιός τις καὶ ἐρρύτιῶν ἐγενόμην. Εὐρωτιῶν legendum ex hoc *Luciani* loco, ubi eadem illa copulentur, se didicisse monet D. *Hoeschel.* ad *Phot.* p. 293. HEMST.

Ead. l. 6. Ἀμενηνοὺς) *Homer.* Odyss. *K*, 521. 536. BROD.

Ead. l. 7. Ἄνους) In libris omnibus legebatur hic αὐτοὺς, nullo prorsus sensu. Ego vero ἄνους scriptum fuisse pro certo habeo. Vide de Luct. cap. 8. SOLAN. Αὐτοὺς) Non diffiteor ἄνους ingeniose cogitatum, et primo adspectu blandiri. Attamen re diligentius expensa dubitari fere nequit, quin aliud quidpiam requirat τὸ πολυαρκὲς τῆς ταριχείας· nam hoc quidem eum in modum ponitur, ut praecedentis cujuscunque vocabuli rationem prodat: jam si forte ἄνοι commode dicuntur Aegyptiorum νεκροὶ διὰ τὴν ταριχείαν, quia condiendo corpora mortuorum exsiccantur, etiamne pari modo respondebit διὰ τὸ πολυαρκὲς τῆς ταριχείας; nihil, me judice, minus. Per illa vestigia dum corruptae voci medicinam quaero, incidit ἀλύτους, literarum certe similitudine tam propinquum, ut facilis errandi causa sponte in oculos ingeratur: praeterea quam sit opportuna verbi virtus huic loco, pronum est docere. Λύεσθαι et διαλύεσθαι a Graecis usurpari solent de iis rebus, quae compage soluta dilabuntur ac dissipantur: atque inde ἄλυτα, quae vel plane non, vel difficillime solvuntur, disjectisve partibus intereunt. Illa potestas optime patet ex *Aristotel.* Meteor. IV. p. 101. ὅσα δὲ ὑπὸ θερμοῦ ξηροῦ πήγνυται, τὰ μὲν ἄλυτα, τὰ δὲ λύεται ὑγρῷ· mox: οἱ μυλίαι ἄλυτοι· νίτρον δὲ καὶ ἅλες λυτὰ ὑγρῷ· paulo post: τὰ μὲν λυτά ἐστιν, οἷον νίτρον· τὰ δὲ ἄλυτα, οἷον κέραμος καὶ λίθος· ibidemque saepius occurrit. *Plato* Tim. pag. 1054. A. in illa admirabili augustissimi rerum omnium parentis oratione: Θεοὶ θεῶν, ὧν ἐγὼ δημιουργὸς, πατήρ τε ἔργων, ἃ δι'

ἐμοῦ γενόμενα ἄλυτα, ἐμοῦ γε θέλοντος· τὸ μὲν οὖν δὴ δεθὲν πᾶν λυτόν· τό γε μὴν καλῶς ἁρμοσθὲν καὶ ἔχον εὖ λύειν ἐθέλειν, κακοῦ· διὰ ἃ καὶ ἐπείπερ γεγένησθε, ἀθάνατοι μὲν οὐκ ἐστὲ, οὐδ' ἄλυτοι τὸ πάμπαν, οὔτι μὲν δὴ λυθήσεσθέ γε, οὐδὲ τεύξεσθε θανάτου μοίρας etc. Hinc ἡ τοῦ σώματος λύσις, quando, migrante anima, collapsum tandem in cineres ac pulverem solvitur; *Aeschin.* Dial. III. §. 19. et corpus humanum natura λυτὸν, quippe quod post mortem in elementa, unde fuerat conflatum, dissipatur: Graeci dicunt λύεσθαι vel ἀναλύεσθαι εἰς τὰ στοιχεῖα. Huic necessariae calamitati obsistere conabantur conditura et odoribus Aegyptii, ut ne post obitum quidem carissimorum pignorum conspectu privarentur; eaque cura quodammodo perficiebant, ut per multa secula lineamentis integris cadavera constarent, neque, ut apud alias gentes ab his moribus aversas, cito diffluerent. *Plato* Phaed. p. 60. F. συμπεσὸν γὰρ τὸ σῶμα καὶ ταριχευθὲν, ὥσπερ οἱ ἐν Αἰγύπτῳ ταριχευθέντες, ὀλίγου ὅλον μένει ἀμήχανον ὅσον χρόνον· ante dixerat, σώματι τάχα διαλύεσθαι προσήκειν, ψυχῇ δὲ αὖ τὸ παράπαν ἀδιαλύτῳ εἶναι· et, τὸ ὁρατὸν σῶμα — ὃ δὴ νεκρὸν καλοῦμεν, ᾧ προσήκει διαλύεσθαι καὶ διαπίπτειν καὶ διαπνεῖσθαι. Hinc patere arbitror, cur *Noster*, postquam memoraverat quosdam mortuorum νεαλεῖς καὶ συνεστηκότας, qui tamen brevi tempore communem sortem subituri videbantur, addiderit apposite, καὶ μάλιστα τοὺς Αἰγυπτίων ἀλύτους, *indissolubiles*: quam vero ob causam? quidve tandem hanc ipsis in longissimum tempus perdurandi virtutem conciliabat? τὸ πολυαρκὲς τῆς ταριχείας. Ista cum aptissime cohaereant, non plane nostra conjectura videbitur improbabilis, eoque forte nomine alteri praeferenda. *Luciani* locum usurpavit *Gataker.* ad *Antonin.* IV. §. 48. Hemst. Egregie fulta et commendata conjectura ἀλύτους pro αὐτοὺς non videbatur tamen adoptanda, dum vulgatam nondum probatum esset abjiciendam videri. *Solanus* quidem αὐτοὺς legi dicit *nullo prorsus sensu.* Quid vero, si tamen sensus aliquis insit, isque commodior, quam quem αὖους offert, modo recte capiantur verba? Age videamus. Narrat Menippus invenisse se in campo Acherusio omnis generis mortuos, alios veteres et putredine jam consumtos, recentes alios, eosque compactos, *maxime vero illos Aegyptiorum mortuos ipsos* (scilicet *compactos*: repete συνεστηκότας) *ob conditurae durabilitatem.* Adduntur haec posteriora, ut Aegyptiorum mortui etiam veteres cogitentur, non modo recentes. Et αὐτοὶ dicuntur, quia eorum cadavera prae ceteris omnibus maxima diuturnitate gaudere constabat. Satis commode autem καὶ μάλιστα cum praecedenti συνεστηκότας

conjungi posse, nemo facile negaverit. Eandem loci explicandi rationem iniit *T. F. Benedictus.* Sed quum pro *αὐτοὺς* tamen legi vult *τοιούτους*, nimium sane aberravit a vestigiis inveteratae scripturae, et, id quod majus est, a legitima quoque Graecitate. Saltem exspectabatur tum *τοιούτους ὄντας*. Concidit sic etiam *Jo. Seageri* conjectura *τοὺς Αἰγυπτίους αὐτῶν*, prolata illa in Class. Journ. N. XI. a. 1812. p. 134. LEHM.

Ead. l. 8. *Οὐ πάνυ τι ἦν ῥᾴδιον*) *Gataker.* ad *Antonin.* VI. §. 24. ubi horum multa profert, scripsit *οὐ πάνυ ἦν τι ῥᾴδιον* male factum, si de industria separavit particulas, quae Attico more conjungi solent, ut monuit *H. Steph.* App. de D. A. p. 74. Saepe *Noster*: Char. c. 12. *Dion Chrys.* initio Charidemi: *οὐ πάνυ τι αὐτοὺς ἐπιστάμενος.* HEMST.

Pag. 23. l. 2. *Ἀμέλει*) P. L. et ed. *J.* ὥστε pro *ἀμέλει* habent. SOLAN. Recepta per editiones interpunctio fortasse paucos offendet, neque ipse temere movendam putem: nihilominus, si res mei sit arbitrii, hanc partem usque ad *προφαινόντων* praecedenti membro adjungi malim; tum porro subsequentis orationis initium addita particula, quae facile creberrimo vitii genere fugari potuit, locupletaverim, *ἠπόρουν οὖν πρὸς ἐμαυτόν*· sic *ἀμέλει* decentiorem locum occupabit, et articuli comprehensionis integrae justiore nexu cohaerebunt. Verum *πάντων ὁμοίων* legatur, an *πάντων ὁμοίως φοβερόν τι καὶ διάπυρον δεδοκρότων*, perparum interest: sic tamen ed. princeps, addita post *ὁμοίως* majore distinctione: unde ortum videtur, ut postmodum *ὁμοίως* in *ὁμοίων* mutandum censuerint. HEMST. Revera sic, ut *Hemsterhusio* placet, interpungi video in B. 1. Neque tamen legitur ibi *ἠπόρουν οὖν πρὸς ἐμαυτόν*· qua particula ad facilem sententiarum nexum efficiendum nec mihi videmur carere posse. Cererum in cod. 2957. voci *φοβερὸν* non inepte praefigitur copula, quae in crebriori ejusdem repetitione facile h. l. absorberi potuit. Quod autem *Belinus ἀμέλει* per *par exemple* reddi maluit, quam, quemadmodum Latinus interpres, *quin imo*, melius profecto tacuisset. Quodsi tamen cui praeplaceat *videlicet, scilicet,* vertere, me quidem is non habuerit refragantem. LEHM.

Ead. l. 6. *Τὸν μεταίτην Ἶρον*) *Homer.* Odyss. Σ. BROD.

Ibid. *Ἀπὸ τοῦ Φ. β.*) Ab Alcinoo. Odyss. *H.* BROD.

Ead. l. 7. *Πυῤῥίαν*) Vid. de Salt. c. 19. et Tim. c. 22. ubi de eo dictum est. Sed quis ille nobilis coquus in historia? nisi forsan ad Comicorum coquos alludit, de quibus ex *Athenaeo* dixi. SOLAN.

Ead. l. 14. *Διεσκεύασε*) Scenae proprium; qualia sunt σκευή, διασκευή, κατασκευή, συσκευή, et inde ducta verba. *Heliodor.* I. pag. 3. *μυρίον εἶδος ὁ δαίμων ἐπὶ μικροῦ τοῦ χωρίου διεσκεύασεν*· quam locutionem ne dubites unde fuerit mutuatus, paucis interpositis adjicit *τοιοῦτον θέατρον ἐπιδείξας*. *Oenomaus* apud *Euseb.* Praep. Evang. V. p. 229. B. *Εὐριπίδης, ἀνὴρ ἐπὶ τῷ διασκευάσαι αὐτοὺς γενόμενος θεοφιλής*· quorum mentem *Vigerus* minime percepit. *Noster* de Mort. Per. sub initium: *τοῦ πράγματος*, vel potius, ut *Faber* voluit, *τοῦ δράματος διασκευή*, quemadmodum in *Achill. Tat.* II. p. 125. *τὴν συσκευὴν τοῦ δράματος*· a qua re ipsa diversa non est Cod. Flor. lectio *τὴν κατασκευήν*, quam sibi non displicere testatur *Salmasius*. Idem verbum in apparatu pompae, quae choragio scenae simillima, usurpari nihil est quod miremur: potius autem hic loci compositum; quam, uti in aliis Codd. exstat, *ἐσκεύασε*, probaverim. Jam tiaram et diadema, sive regium insigne candidae fasciae ob tiaram circumvolutae, ut saepe solet, distinxit *Noster*, qua de re monuit *Barn. Brisson.* de R. P. I. p. 32. Simili modo causia regum Macedonum diademate fuit cincta; unde *καυσία διαδηματοφόρος Plutarcho* T. I. p. 941. C. quod illustrat *Arrian.* *Ἀ. Ἀ.* VII. cap. 22. *Duris* apud *Athen.* XII. pag. 686. A. 537. F. *τὴν καυσίαν ἔχουσαν τὸ διάδημα τὸ βασιλικόν*. Hemst. In *λαβοῦσα* et *διεσκεύασε* Subjecti loco Fortunam esse cogitandam, ex antecedentibus per se patet. Superflua itaque, atque adeo inepta est denuo notata *ἡ Τύχη*. Et peropportune accidit, quod pro his *Belinus* in tribus codd. elegantem dictionem *εἰ τύχοι* deprehendit, de qua *Vigerus* de Idiot. p. 301. ed. Herm. Paulo post iterum occurrit, in verbis: *καὶ ὁ αὐτὸς, εἰ τύχοι, μικρὸν ἔμπροσθεν* etc. Non dubitabam itaque cum *Schmiedero* et h. l. recipere. Lehm.

Pag. 24. l. 4. *Δεῖ*) P. solus: in aliis δεῖν. Solan. Num legendum *ἔδει*; Lehm.

Ead. l. 6. *Διαπομπεῦσαι*) *In pompa transvehi, pompatice transire, H. Stephan.* exponit in Th. L. G. T. III. p. 201. melius interpretes, *pompam finire cum iisdem insignibus et ornatu.* Hemst.

Ead. l. 8. *Μαιάνδριον*) De eodem in Char. cap. 14. At apud *Herodotum* III. c. 123. *Μαίανδρος* dicitur *ὁ Μαιανδρίου, ἀνὴρ τῶν ἀστῶν, ὃς οὐ ἦν γραμματιστής*. De proditione in illo *Herodoti* loco non aliter liquet, quam quia supellectilem Polycratis in templo Junonis suspendisse post ejus mortem dicitur: sed ex seqq. paginis patet, successisse eum Polycrati; et semel atque iterum legitur ibi ejus nomen *Μαιάνδριος*, ut

de emendatione hic cogitare non sit opus. SOLAN. Vide *Jac. Perizon.* ad *Aelian.* V. H. XII, 53. ubi *Μαιανδρίου τοῦ Σαμίου.* Simili discrepantia Protagorae pater *Diogeni* L. IX, 50. *Μαιάνδριος*, *Philostrato Μαίανδρος*. HEMST.

Ead. l. 10. *Μετενέδησε*) Scribe *μετενέδυσε*. BROD. *Μετενέδυσε*) Antiquiores fere edd. *μετενέδησε*, quod prima *B.* 2. mutavit; merito. De mendo monet etiam *Gataker*us ad *M. Aurel.* XI, 24. SOLAN.

Pag. 25. l. 4. *Ἃ πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο*) Abripi se passus fuit interpretum errore *J. Jens.* quando L. L. II. p. 302. haec posita censet pro *οὐκ ἀποδιδόντες ταῦτα, οἷς πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο. Ἃ ἐχρήσαντο* nihil aliud quam, *quae mutua sumserant*, vel *acceperant a fortuna*; ut satis est liquidum ex opposito, *ὥσπερ οἰκείων τινῶν* στερισκόμενοι. Plane similem invenies *Cebetis* sententiam p. 61. 63. HEMST.

Ibid. Ἐχρήσαντο) *Mutuati sunt.* GUYET.

Ibid. Οἶμαι δὲ καὶ τῶν etc.) *Δὲ* mihi visum fuerat mutandum in *σε*· sed cum illud pronomen utique necessarium paulo inferius ostendat MS. augere licet *Lucianum*. Appositi sunt *Petronii* versus c. 80. p. 400. quos *Ant. Schultingius* ad oram libri adnotarat: neque *Jan. Dousam* Praec. I. c. 19. ubi eosdem explicabat, scriptoris nostri locus praeteriit. HEMST.

Ead. l. 5. *Ἐωρακέναι σε τοὺς*) Illud *σε* ex MS. R. in textum recepimus. SOLAN.

Ead. l. 7. *Κρέοντας*) Confer infra pro Merc. Cond. c. 5. KUSTER.

Ead. l. 10. *Προῆλθεν*) De usu verborum *προέρχεσθαι, παρέρχεσθαι, παριέναι*, scenico notavimus Vol. I. pag. 230. sq. HEMST.

Ead. l. 13. *Καὶ καταβὰς ἀπὸ τῶν ἐμβατῶν*) Eadem utitur comparatione *Just. Martyr.* Epist. ad Zen. et Ser. BOURD.

Ibid. Ἀπὸ τῶν ἐμβατῶν) *E tragicis aut comicis sublimioribus calceamentis*, ut veterum heroum corporis proceritas repraesentaretur. BROD. Vid. *Ez. Spanhem.* ad *Aristophan.* Plut. v. 759. accuratius alibi de tragicis *ἐμβαταῖς*. HEMST.

Ead. l. 15. *Πῶλος — Σάτυρος*) De priori videsis *A. Gellium* VII, 5. et *Nostrum* pro Merc. Cond. c. 5. Jov. Trag. c. 3. De utroque Jov. Trag. c. 41. SOLAN.

Ibid. Σουνιεύς) Sunium Atticae vicus est, ac promontorium. BROD.

Pag. 26. l. 1. *Σάτυρος ὁ Θ.*) Cum aliis Satyris hunc etiam recenset *J. Jonsius* de Script. H. Ph. II. c. 11. p. 169. et ab illo Satyro histrione, qui Demostheni fuit aequalis, di-

stinguit. De utroque Polo et Satyro opportuniore loco dicemus. HEMST.

Ibid. *Μαραθώνιος*) E Marathone vico. BROD.

Ead. l. 10. *Ἐν παραβύστῳ που*) *Παραβύειν*, in angulum aliquem infulcire, ut a conspectu et oculis amoveas: hinc *ἐν παραβύστῳ*, *clam*, *occulte*: quod plerumque in deteriorem partem accipitur de iis rebus actionibusve, quae conscientiam aliorum et lucem refugiunt: *Procopio* familiare, ex quo unum alterumque locum *Suidas* protulit. *Demosthen.* in Timocr. p. 780. F. et *Ulpian.* p. 818. B, quo respexit *Harpocrat.* in *Παράβυστον*: quanquam Grammaticis, qui originem significandi contractiorem statuunt, quam necesse sit, non adsentiar. *Σκοτίως καὶ ἐν παραβύστῳ* junxit *Evagr.* H. E. III. c. 1. Epistola, quae *Justini Martyris* dicitur, ad Zen. et Seren. p. 391. v. 48. p. 396. v. 39. *τὰς ἐν παραβύστῳ κοσμικὰς αὐτῶν ἐπιτηδεύσεις*. Mox abesse poterat *παρ'* ante *ὅσον*. HEMST. *Luciani* certe est, dictione *παρ' ὅσον* ita uti, ut sit *nisi quod*, e. g. Qu. Hist. Conscr. c. 18. de Mort. Peregr. c. 1. Verum et h. l. tolerari potest *παρ' ὅσον* in comparatione, non minus, credo, quam *παρὰ πολύ*, vel *παρ' ὀλίγον* et *παρὰ μικρόν* in similibus. LEHM.

Pag. 27. l. 14. *Οὐ πλέον ποδὸς*) Eadem in Dialog. Mort. *Philist.* apud *Stob.* Ser. 330. *κἂν μυρίων πηχῶν γῆς κάτοχος ὑπάρχῃς, θανὼν γενήσῃ τριῶν ἢ τεσσάρων.* Utitur his fere verbis *Lucian.* alibi. Sic in Char. *ποδιαῖον λάβοιεν τόπον κατὰ τοῦ Αἰακοῦ.* Tangit *Marcil.* ad *Horat.* BOURD.

Ead. l. 6. *Πτωχεύοντας*) Haec et sequentia omnino puerilia et *Luciano* indigna. SOLAN.

Ead. l. 7. *Τὰ πρῶτα δ. γρ.*) Inter hominum vilissimos hic recenseri notat *Desid. Herald.* Anim. ad *Salmas.* Obs. ad J. A. et R. VII. pag. 608. ubi plura de *γραμματοδιδασκάλοις* et *γραμματισταῖς*. HEMST. Obversabatur auctoris animo, opinor, Dionysii minoris sors, qui, testibus saltem *Justino* XXI, 5. et nonnullis aliis, extorris patria et domo apud Corinthios *ludimagistrum professus pueros in trivio docebat*. Humilioremne etiam quaestum adscribit ei, *Theopompo* auctore, *Aelianus* V. H. VI, 12. et IX, 8. ad quem posteriorem locum adnotarunt nonnulla huc pertinentia *Joh. Scheffer.* et *Joach. Kuehnius*. Sed jam vide, qui non sine fastidio Dionysium Corinthi inter puerulos conspexeris ludimagistrum, quo sensu affectus ejusdem adspectum concoquas inter umbras elementa literarum docentis! LEHM.

Ead. l. 11. *Μισθὸν ἀκούσεσθε τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδ.*) Protulit haec verba *Thomas. Mag.* in *Ἀκεστής*, ubi ex *Vascosani*

supplenda est editio novissima: *Ὀμ. ἐν Βατρ.* (v. 183.) *ὁ δὲ ἠπήτης μοὶ ἐπέστη. Τὸ δὲ ῥάπτης κοινόν. Σαθρὸς* et *σαπρὸς* quomodo differant, exposuit *Kusterus* ad *Aristoph.* Pl. v. 814. adductis praeter hunc pluribus e *Luciano* locis, ubi prius vocabulum occurrat. Temere vero *Noster* vilissimum opificium, an certa quadam ratione, Philippo tribuerit, compertum non habeo. *Scholiastae* conjectura non inepta est, neque abhorrens. Quod sequitur *ἐν ταῖς τριόδοις* adhibuit *Pricaeus* ad Apul. Miles. I. p. 4. *stipes in triviis erogare.* HEMST.

Ibid. Τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδ.) Sic in Catapl. c. 20. BOURD.

Pag. 28. l. 5. *Παλαμήδης*) Congerrones Nestorem et Palamedem Socrati dedit *Lucianus* apud inferos Ver. Hist. II. c. 17. idque jure merito: illum ita descripsit *Homerus,* ut in tanta morum similitudine amicitiam utriusque facile conglutinatam eredas: hujus casu acerbo se vivus etiamnum Socrates est consolatus: *παραμυθεῖται δ' ἔτι μὲ καὶ Παλαμήδης,* inquit in *Xenophont.* Apol. p. 411. *ὁ παραπλησίως ἐμοὶ τελευτήσας·* atque adeo mirum non est, si infra sapientissimi hominis familiaritatem expetiverit. De Ulysse res est alia: ejus enim facinus in Palamede designatum fuerat exsecratus; sic enim in *Xenophonte* sequitur: *ἔτι γὰρ καὶ νῦν πολὺ καλλίους ὕμνους παρέχεται Ὀδυσσέως τοῦ ἀδίκως ἀποκτείναντος αὐτόν.* De cruribus ex educta cicuta tumefactis vide *Platonis* extremum Phaedonem. HEMST.

Ead. l. 7. *Ἐκ τῆς φαρμακοποσίας*) *E cicutae potione.* BROD. *Plato* in Phaedro. BOURD.

Ead. l. 10. *Ἀναμετρουμένων*) Angl. *ἀναμετρούντων.* BOURD. Diversum est, neque adeo probandum, quod unus alterque Codex ingerit, *ἀναμετρούντων. Euripid.* Ion. v. 250. *Μνήμην παλαιὰν ἀνεμετρησάμην τινά.* Or. v. 14. — *τί τ' ἄῤῥητ' ἀναμετρήσασθαί με δεῖ·* plura dicentur alio loco. HEMST. Dubium non est, quin scribendum auctori fuerit Medium, quippe quo illud ipsum, quod Menippus vult, significetur, quod quis sibi praeteritorum bonorum usum in memoriam revocet et quasi secum rependat. Alterum *Euripidis* locum ex Oreste *Noster* quoque in Amorr. c. 53. in usum suum convertit. Facit tamen bonorum codd. et Aldinae quoque 2. auctoritas, ut paene credam, scripsisse auctorem *ἀναμετρούντων*, idque ab eruditiori, nescio quo, in elegantiorem formam mutatum. In Diall. Mortt. II. pro eo est *μεμνῆσθαι.* Ibidem quod Croesus dicit *ᾄδων* (Menippus) *ἐπιταράττει ἡμῶν τὰς οἰμωγάς*, conferas sis cum iis, quae hic Menippus de eadem re narrat, *ᾄδει μάλα τραχεῖα καὶ ἀπηνεῖ τῇ φωνῇ, τὰς οἰμωγὰς αὐτῶν ἐπι-*

καλύπτων etc. neque tamen credas forte scripsisse horum auctorem ἐπιταράττων pro ἐπικαλύπτων. Nam omnino dialogum illum vere Lucianeum in h. l. a simulato Luciano nostro stolidissime adumbratum apparet. Lehm.

Pag. 29. l. 5. *Προὔθεσαν οἱ πρ. ἐκκλησίαν*) Formula loquendi ad comitiorum apud Athenienses consuetudinem aptissime respondet. Prytanum erat munus senatum aut comitia fixa tabula, quae, quid in deliberationem veniret, continebat, indicere: id *Polluci* est VIII, 95. *προγράφειν πρὸ τῆς βουλῆς, καὶ πρὸ τῆς ἐκκλησίας, ὑπὲρ ὧν δεῖ χρηματίζειν. Aristoteles προγράφειν κυρίαν ἐκκλησίαν* dixit apud *Harpocrat.* in *Κυρία ἐκκλησία*· unde sua *Pollucem* descripsisse, quod in pluribus aliis verum est, recte *Valesius* observavit: atque ita *Aeschines* de male obita legatione, *προγράψαι τοὺς πρυτάνεις ἐκκλησίας δύο κατὰ τοὺς νόμους* p. 35. v. 43. p. 36. v. 4. Idem est *προθεῖναι ἐκκλησίας. Liban.* Decl. XVI. pag. 466. B. *κλαίω μὲν ὅταν οἱ πρυτάνεις προθῶσιν ἐκκλησίας.* Controversa vis verbi apud veteres in *Demosthenis* initio Phil. I. *Εἰ μὲν περὶ παινοῦ τινος πράγματος προὐτίθετο λέγειν*· ibi notat *Ulpianus*, quosdam accipere *ἀντὶ τοῦ προεβάλλετο*· *τινὲς δὲ, ἀντὶ τοῦ προεγράφετο*· sed quae sequuntur, clare rem ipsam exponunt: *ἐπειδήπερ σανίδας τινὰς ἐνέγραφον τὸ πρᾶγμα ἐχούσας, περὶ οὗ ἡ σκέψις, καὶ περὶ οὗ συνελήλυθασι*· *καὶ προετίθεσαν τῆς ἐκκλησίας, ἵνα γνῶσι πάντες, περὶ τίνος ἐστὶν ἡ ἐκκλησία*· a quibus parum differt additum ad Or. *περὶ Παραπρ.* interpretamentum p. 380. B. *Πρόγραμμα ἐστὶ τὸ προτιθέμενον τῆς ἐκκλησίας ὥστε βουλεύσασθαι ἢ περὶ τοῦ πέμψαι πρέσβεις, ἢ πρέσβεων ἡκόντων μαθεῖν, ὅ,τι λέγουσι*· nam oratoris verba, quibus haec illustrandis inserviunt, sic sine dubio, quod nec *Valesium* praeteriit, sunt restituenda: *καὶ τοῦθ', ὅταν ἢ κήρυξι ἢ πρεσβείαις προγεγραμμένον, οὐκ ἀεί*· idque non *Ulpiano* solum auctore, sed Codicibus etiam melioris notae: quantum vero ab horum mente discesserit *Wolfius*, interpres alioqui minime spernendus, facile lector non indiligens per se deprehendet. Jam duplex illa *τοῦ προτιθέναι* potestas, quae *Demosthenis* enarratores distraxit, eandem etiam aliis in locis parit difficultatem: velut in *Isocratis Συμμαχ.* p. 162. A. *ἀποφανούμενος, ἃ τυγχάνω γιγνώσκων πρῶτον μὲν περὶ ὧν οἱ πρυτάνεις προτιθέασιν. Thucydid.* III, 38. *θαυμάζω μὲν τῶν προθέντων αὖθις περὶ Μιτυληναίων λέγειν*· forte minus erit dubitationis, quando adjungit *γνώμας* aut *διαγνώμας*: c. 36. Mitylenaei, qui Athenis aderant, *παρεσκεύασαν τοὺς ἐν τέλει ὥστε αὖθις γνώμας προθεῖναι. Τοὺς ἐν τέλει Scholiastes τοὺς στρατηγοὺς* exponit, ego

τοὺς πρυτάνεις. c. 42. Οὔτε τοὺς προθέντας τὴν διαγνώμην αὖθις περὶ Μιτυληναίων αἰτιῶμαι. Equidem cum *Ulpiano* sentio, et has locutiones omnes esse profectas arbitror a proposita prytanum tabella, qua non tantum inlicium vocabant Athenienses, sed et qua de re sententiae dicendae forent, ac suffragia ferenda, definiebant. Nunc liquido patet, unde duxerit *Sophocl.* in Antig. v. 165. Ὅτι σύγκλητον τήνδε γερόντων Προὔθετο λέσχην Κοινῷ κηρύγματι πέμψας· solemne est ingeniosissimo poëtae phrases a suae gentis moribus derivatas aliorsum apte traducere: cui, praeter illud προθέσθαι λέσχην, hisce lectis non statim ἐκκλησία σύγκλητος in memoriam venit? neque obscurum est perito linguae Graecae, quare cum in superioribus exemplis προθεῖναι conspiciatur, ipse Medium usurparit. Προθέματα recentioribus esse *Imperatorum edicta*, ex *Cangii* Gl. M. et I. Gr. constare potest; quam vocem an perinde atque ἐκθέματα refutaturi sint *Phrynichus* et *Thomas Mag.* equidem nescio. Hemst. Eodem *indicendi* sensu Bis Accus. c. 4. dicuntur Dii προτιθέναι αὐτοῖς (τοῖς ἀνθρώποις) ἀγορὰν δικῶν, et similiter adv. Indoct. c. 19. ἀγορὰν τῶν βιβλίων προτιθέναι eleganter adhibitum occurrit de insano eodemque indocto librorum multorum coëmtore, qui, quum non sit solvendo aeri alieno, auctionem indicere cogatur librorum suorum palam vendendorum. Lehm.

Ibid. Πρυτάνεις) Qui sint, vide apud *Etym. M.* Vorst.

Ead. l. 9. Ἐπεὶ γὰρ) Saepe mutari vidimus γὰρ et γοῦν· idem ne hic contigerit, valde metuo. Hemst. Fieri quidem poterat, neque tamen probabile vere factum: neque enim elegantissime exciperent sese invicem sententiae deinceps eadem particula indicatae: ἰδὼν οὖν etc. διῳκήθη μὲν οὖν etc. ἐπεὶ γοῦν αὐτῶν etc. Ceterum de permutatione particularum γοῦν et γὰρ cf. Varr. Lectt. ad c. 17. Lehm.

Ibid. Κατηγόρητο) Sic scribitur passim. Solan.

Pag. 30. l. 3. Καταλύεσθαι) Angl. καταδύεσθαι. Bourd. Καταδύεσθαι) Vulgo legitur καταλύεσθαι· quod ferri quidem posset, nisi hanc aptiorem et concinniorem scripturam suppeditarent A. et ed. *J.* sic *Plutarch.* 1399, 1. εἰς κιβωτὸν ἐνδυόμενος. *Plato* p. 32. B. C. εἰς τὰ τῶν ὄνων γένη ἐνδύεσθαι. Solan. Somn. s. Gall. c. 16. ἐνέδυ ἐς ἀνθρώπου σῶμα. Lehm.

Ead. l. 7. Κρανίων etc.) Ludit in vocibus κράνιον, σκέλετος, νέκυς· mortui ἁλίβαντες a poëtis appellantur. Brod.

Ead. l. 8. Φυλῆς Ἁλιβαντιάδος) Finxit lepide hanc vocem, ut et illas, quae praecedunt. Ἁλίβαντες sunt νεκροί. vide *Hesych.* Graev.

Ibid. *Ἀλιβαντιάδος*) Angl. *Ἀλιβαντίδος*. Bourd. *Ἀλίβας ὁ νεκρὸς, τοῦτ' ἐστι, ζωτικῆς λιβάδος, ἤγουν ὑγρότητος ἄμοιρος ὤν. Ἀλίβαντες* quare mortui dicti, vide *Galenum περὶ Κράσεων* lib. I. Hinc *Lucianus Ἀλιβαντιὰς* finxit. Vorst. *Ἀλιβαντίδος*) *Ἀλίβας* est *mortuus;* et, si *Suidae* fides, nomen fluvii apud inferos, unde tribum finxerit *Noster.* Malui autem *Ἀλιβαντίδος*, quod in Angl. et P. legitur, quam quod in vulgatis est *Ἀλιβαντιάδος*. Solan. Ferri poterat *Ἀλιβαντιὰς*, ut *Πελοπὶς, Πελοπιὰς*, ejusque generis non pauca: sed alterum melius imitatur formam tribuum Atticarum, *Κεκροπὶς, Ἱπποθοωντὶς, Αἰαντὶς, Ἀκαμαντίς*. Hemst.

Ead. l. 9. *Ἐπεψήφισαν μὲν αἱ ἀρχαὶ*) *Ψηφίζειν καὶ χειροτονεῖν* separant jura civium; notissimum ex oratoribus Graec. Bourd. *Approbaverunt* magno consensu interpretes; quos cur improbaverim, intelligi potest ex notatis ad Tim. c. 44. Hemst.

Ead. l. 11. *Βριμὼ*) *Etymol. Βριμὼ, ἡ Περσεφόνη* etc. Guyet. V. *Clem. Alex.* 9. f. Hecate, *Apoll. Rh.* III. p. m. 79. Solan.

Pag. 31. l. 2. *Τὰ αὐτὰ γ. ἑαυτοῖς*) Scribendum: *ὦ τέκνον, φησὶ, τὴν μὲν αἰτίαν οἶδά σου τῆς ἀπορίας, ὅτι παρὰ τῶν σοφῶν ἐγένετο, οὐ τὰ αὐτὰ γιγνωσκόντων ἐν ἑαυτοῖς, O fili, causam scio tuae perplexitatis, a sapientibus istis profectam, qui non eadem inter se sentiunt: ἐν* in omnibus editis desideratur. Aliud est *οὐ τὰ αὐτὰ γιγνώσκειν ἑαυτῷ*, nimirum *a se ipso dissentire.* Graevius. Vir cl. *J. G. Graevius* legit *γιγνωσκόντων ἐν ἑαυτοῖς, qui non eadem inter se sentiunt.* Sed videndum, ne retinenda sit vulgata lectio, ac cum eodem viro cl. recte interpretanda, *Equidem novi haesitationis tuae causam, eam nimirum profectam esse ab his sapientibus, a se ipsis dissentientibus;* qui sibi non constant, nunc hanc, nunc illam de eadem re ferentes sententiam. Eo nempe stolidior erat horum sophorum vanitas, quod non inter se modo, sed ipsi a se dissidebant. Idque jam supra ut *ἀτοπώτατόν τι* declaraverat in eodem hoc dialogo *Lucianus: "Ετι δὲ πολλῷ τοῦτο ἐκείνων (φιλοσόφων) ἀτοπώτερον· τοὺς γὰρ αὐτοὺς τούτους εὗρισκον ἐπιτηρῶν, ἐναντιώτατα τοῖς αὐτῶν λόγοις ἐπιτηδεύοντας* etc. *Praeterea hoc multo in illis erat absurdius: hos enim ipsos, observata eorum vita, comperi suis ipsorum sermonibus admodum contraria agentes* etc. Ad haec videtur respexisse is (Tiresias) qui hoc in loco eum, qui, quae foret optima vita, rogarat, docere vult verissimam haesitationis suae causam. Jens. Sic *Isocrates περὶ Εἰρήνης* p. m. 216. *οὕτως ἀλογίστως ἔχομεν, ὥστε περὶ τῶν αὐτῶν τῆς ἡμέρας οὐ ταῦτα (ταὐτὰ) γινώσκομεν.* Solan.

Ead. l. 6. *Ἀποσπάσας*) Attigi locum ad Diall. Deor. XX. §. 5. HEMST.

Ead. l. 7. *Ὁ τῶν ἰδιωτῶν*) *Privatos* vertunt: non injuria dissentit *J. Alb. Fabricius* B. G. IV. c. 16. p. 498. ubi scriptorum *Luciani* recensionem instituit: *Quod vero Tiresias*, inquit, *Menippo in aurem susurrat, optimam vitam esse τῶν ἰδιωτῶν, nolim intelligere de vita* privatorum, *sed* illiteratorum, *qui* philosophis *a Luciano opponuntur, difficiles nugas magno cum fastu tractantibus:* adjectis pluribus nostri scriptoris exemplis, in quibus eadem potestas valere debeat. Sane nihil est frequentius, quam *φιλοσόφους* et *ἰδιώτας* inter se opponi: notat *Simplic.* ad *Epictet.* Ench. c. LXXI. p. 315. *Τῶν γὰρ ἀνθρώπων οἱ μὲν ἰδιῶται, οἱ δὲ ἐκ διαμέτρου τούτων φιλόσοφοι, οἱ δὲ ἀφιστάμενοι μὲν τῶν ἰδιωτῶν, προσχωροῦντες δὲ τοῖς φιλοσόφοις, οὓς προκόπτοντας καλεῖ.* Crates, teste *Diogen. L.* VI, 88. argenti numerum apud mensarium deposuerat ea conditione, ut, si filii *ἰδιῶται γενηθεῖεν*, ipsis restitueretur; sin philosophi, publico cederet. Nec philosophis solum, sed et philologis contrarii sunt *οἱ ἰδιῶται. Sext. Empir.* adv. Grammat. I. §. 235. *ὡς γὰρ ἡ φιλόλογος (συνήθεια) γελᾶται παρὰ τοῖς ἰδιώταις, οὕτως ἡ ἰδιωτικὴ παρὰ τοῖς φιλολόγοις·* atque adeo cujuscunque artis rudes *ἰδιῶται* sunt, si ad artifices comparentur; quod exemplis firmare putidum foret. Nolim tamen hic privatam vitae conditionem, quae procul a philosophorum rixis remota quietem sectatur, et res, quae usu quotidie veniant, commode atque eleganter dispensat, penitus excludi: haec enim *ἀπραγμοσύνη*, quae longe recedit ab operosis philosophorum inanibusque concertationibus, saepe laudatur: quare *diu quaesitum esse Servius* notat ad Georg. II, 475. *utrum philosophiae, an rusticitatis esset vita felicior. Plato Πολ.* X. pag. 765. C. Ulyssis animam narrat *μνήμῃ τῶν προτέρων πόνων φιλοτιμίας λελωφηκυῖαν ζητεῖν περιϊοῦσαν χρόνον πολὺν βίον ἀνδρὸς ἰδιώτου ἀπράγμονος·* ubi jam sine dubio privati hominis tranquillam vitam significat. HEMST.

Ead. l. 11. *Τὸ παρὸν εὖ θέμενος*) *Praesentem fortunam boni consulens.* Proverbium, quo *Plato* in Gorg. utitur p. 302. F. VORST. Huic formulae loquendi dignitatem proverbii veteres addiderunt: idcirco *παλαιὸν λόγον* vocat *τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν Plato* in Gorg. p. 340. E. eumque imitatus *Procopius* Goth. I. p. 187. v. 35. *Ἐμὲ γάρ τις παλαιὸς εἰσέρχεται λόγος τὸ παρὸν εὖ τιθέναι* (nescio an melius fuisset scripturus *τίθεσθαι* vel *θέσθαι*) *κελεύων·* utrumvis enim *ποιεῖν* et *θέσθαι*, illud

quidem longe rarius, hoc frequentissime in adagio locum tenet: idcirco *Hesychius* etiam in *Τὸ παρὸν εὖ τίθεσο*, quanquam ibi, non secus ac tot aliis in locis, cladem fuerit passus, ejus paroemiae philosophum in Gorgia citat testem; cum tamen *Suidas ποιεῖν* servaverit. Ad *Antonin.* VI. §. 2. *ἀρκεῖ οὖν καὶ ἐπὶ ταύτης (τῆς τοῦ ἀποθανεῖν πράξεως) τὸ παρὸν εὖ θέσθαι*, monuit *Gatakerus*, Pittacum, teste *Diogen. L.* I, 77. interroganti, quid optimum esset, respondisse, *Τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν*, idque dictum postea in proverbium abiisse: ibidem praeter alia plura vir doctissimus *Luciani*, qui prae manibus est, locum profert. Similem plane Pittaci sententiam, quae a priore minimum discrepet, consignavit *Diogen.* I. §. 78. *συνετῶν ἀνδρῶν εἶναι, πρὶν γενέσθαι τὰ δυσχερῆ, προνοῆσαι ὅπως μὴ γένηται· ἀνδρείων δὲ, γενόμενα εὖ θέσθαι.* Interpretes, ut solent in locutionibus non explorate cognitis, mire fluctuant: *Ambrosius* ibi vertit, *quod in praesentia occurrit, bene agere, aequo animo ferre: Benedictus* nostrum illud, *τὸ παρὸν εὖ θέμενος, praesentibus contentus*, parum ipse scilicet contentus versione *Mori* minime postponenda; *praesentibus bene compositis.* Utrumque proverbium *Erasmus* explicuit, *Praesentem fortunam boni consulere, Quod adest aequi bonique facere:* tum porro, *Admonet*, inquit, *adagium, ne nos alienarum rerum cupiditate maceremus, sed quaecunque contigit sors, eam velut optimam amplectamur.* Nec nihil, neque omnia dixerunt: altior enim quaedam potestas eo proverbio continetur, cujus vis et ratio a formula loquendi perspecta pendet. *Εὖ ποιεῖν* non aliter hic est capiendum, quam in *εὖ ποιεῖν τὰ προστεταγμένα*· atque adeo *τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν* significabit, *res praesentes, et quodcunque fuerit oblatum, lucro apponere, inque rem suam convertere.* Expende modo *Platonis* locum, ubi non insulse *Ficinus, ut eo, quod adest, pro viribus bene utar*, ipsam disputationis seriem huic virtuti suffragari comperies. *Athenaeus* XII. p. 544. B. Aristippum refert *ἑνὶ μόνῳ τὸ ἀγαθὸν κρίνειν τῷ παρόντι*, ut qui existimaret, nihil ad se pertinere *τὸ ἀπολελαυκέναι καὶ τὸ ἀπολαύσειν, τὸ μὲν ὡς οὐκ ἔτ' ὄν, τὸ δὲ οὔπω καὶ ἄδηλον· ὁποῖον καὶ οἱ τρυφῶντες πάσχουσι τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν ἀξιοῦντες· omnium rerum aliarum securis esse gnaviter utendum praesentibus deliciis statuentes:* nam ex *Dalecampio* nequicquam veram horum sententiam exquiras. In hac schola *Horatius* eruditus monuit: *Quid sit futurum cras, fuge quaerere; et Quem fors dierum cumque dabit, lucro Appone* — neque alia dote magis Aristippus Dionysio placuit, ceterisque fuit praelatus, quam quod sciret, ut ait *Diog. L.* II, 65. *ἁρμόσασθαι καὶ τόπῳ καὶ χρόνῳ καὶ προσώπῳ, καὶ πᾶσαν περὶ-*

στασιν ἁρμονίως ὑποκρίνασθαι . . . . ἀεὶ τὸ προσπεσὸν εὖ διατιθέμενος. Deinde εὖ θέσθαι τὸ παρὸν similem in modum dicitur, ut in *Hesiodo* Οἶκόν τ' εὖ θέσθαι, id est, interprete *Moschopulo*, τὸν ἑαυτοῦ οἶκον καλῶς διοικῆσαι· in *Platone* Πολ. IV. p. 647. A. τὰ οἰκεῖα εὖ θέμενον, καὶ ἄρξαντα αὐτὸν ἑαυτοῦ καὶ κοσμήσαντα etc. Sic *Thucydid.* VIII, 84. τὸν πόλεμον εὖ θέσθαι· IV, 59. τὰ ἴδια ἕκαστοι εὖ βουλευόμενοι δὴ θέσθαι· et, quod rarius est notatuque a Schol. omisso εὖ I, 25. ἐν ἀπόρῳ εἴχοντο θέσθαι τὸ παρόν· unde manifestum est, male syllaba minus apud *Procopium* legi Vandal. I. p. 102. οἱ Βανδίλοι ἐν ἀπόρῳ εἶχον θέσθαι τὸ παρόν. Ut autem, quam late locutionis usus pateat, intelligi possit, addam pauca diversi generis exempla: *Sophocl.* El. v. 1439. Νῦν τὰ πρὶν εὖ θέμενοι. Oed. Tyr. v. 641. — μεθ' ἧς (Ἰοκάστης) Τὸ νῦν παρεστὼς νεῖκος εὖ θέσθαι χρεών. *Dionys.* El. apud *Athen.* XV. p. 669. E. Συμπόσιον κοσμῶν, καὶ τὸ σὸν εὖ θέμενος, id est, *Convivium hilarans, tuisque partibus egregie functus:* quod non fecit interpres *Dalecampius.* Aeque solet usurpari καλῶς θέσθαι, ut in illo *Sophoclis* apud *Stob.* p. 54. Ταῦτ' ἐστὶν ἄλγιστ', ἂν παρὸν θέσθαι καλῶς Αὐτός τις αὐτῷ τὴν βλαβὴν προσθῇ φέρων· neque minus in ipso proverbio: *Cratini* locum ex Pylaea promsit *Suidas*, quem planius atque ab *Erasmo*, et, qui vestigia summi popularis pressit, *Gataker*o fuit factum, restitui posse arbitror: Ἀνδρὰς σοφοὺς δὲ (vel γέ· utraeque particulae in citandis versibus vulgo solent ab antiquis omitti) χρὴ τὸ παρὸν πρᾶγμ' ὡς καλῶς Ἐς δύναμιν θέσθαι — Atticae proprietatis ignoratio in ὡς καλῶς ἐς δύναμιν, ut alio mentem converterent, doctissimos homines induxit. *Achill. Tat.* V. pag. 303. Ἀλλ' ἐστίν σοι, ἔφη, καὶ τὰ παρόντα θέσθαι καλῶς, καὶ ἐλεῆσαι ψυχὴν ἐπί σοι φλεγομένην. Alterum adhibuit *Aristid.* T. III. p. 60. B. gubernator non tota, quam percepit, artis nauticae scientia ratem servat, ἀλλ' οἷς εὖ τίθεται τὸ παρόν. Ergo duplex fere potestas, quam tamen causa nonnunquam variat, in hoc adagio residet; prima, *quod in manibus est, solerter dextreque curare et administrare; sapienter rebus praesentibus utendo commodis suis consulere:* quomodo ponitur etiam εὖ διατίθεσθαι, velut in *Appian.* de B. Mithr. p. 173. E. τὸ σφέτερον εὖ διατίθεσθαι, καὶ τοῦ γενησομένου καλῶς τεκμαίρεσθαι. *Zosimus* formam verbi mutans, quae venia recentioribus est danda, I. p. 12. Ulpianum describit τὸ παρὸν εὖ διαθεῖναι, τὸ μέλλον εὐστόχως συνιδεῖν δυνατόν· et *Suidas* in Anatolio, προσῆν δὲ αὐτῷ καὶ τὸ μὴ φείδεσθαι χρημάτων τὸ παρὸν διαθεῖναι ἐσπουδακότι· altera, *si quid tentatum secus ceciderit, arte corrigere, fortunamque sinistram industria sublevare;*

quemadmodum homines prudentes solent, aleatores callidos imitati ex praecepto Micionis Terentiani in Adelph. A. IV. Sc. VII, 22. Haec autem similitudo cum non raro a veteribus usurpetur, *Valesio* persuasit, ut rationem proverbii a tesserarum jactu repeteret, compararetque Gallorum, *Se servir bien de sa chance* in Not. *Maussaci* ad *Harpocr.* p. 221. sensu quidem ex aliqua parte opportuno, sed origine nimis in angustum redacta. Ut ergo quin noster ille modus explicandi sit ad Graecae linguae ingenium accommodatior, minime dubito, sic tamen nullus diffiteor, ita proverbium hoc saepe posuisse scriptores antiquos, ut aperte ad tesserarum ludum cogitationem referrent. Exemplo sint *Sophoclis* versus, quos perperam vir magnus *Alexidi* tribuit, apud *Stob.* p. 570. v. 46. *Στέργειν δὲ τἀμπεσόντα, καὶ θέσθαι πρέπει Σοφὸν κυβευτὴν, ἀλλὰ μὴ στένειν τυχήν·* ubi primum restitui placet, *κ' εὖ θέσθαι*, quam emendationem non vereor, ne quis Critices peritus nostris armis oppugnatum veniat: deinde *στέργειν* est *aequo animo ferre, aequi bonique facere*, diversum ab *εὖ θέσθαι*. Sententiam egregiam elegantissime vertit vir maximus in Florileg. p. 456. *Quod casus offert, ponere ex uso suo, Non gemere fortunam, aleatoris boni est.* Alter autem Tragici versus apud *Hesychium* in *Κυβευτὴν* loco valde mutilato corruptus invenitur; in quo refingendo, quia, unde sumtus foret, ignorabat, *Salmasius* operam lusit. Porro quid *Aeschyli* loco clarius, in Agam. v. 32. *Τὰ δεσποτῶν γὰρ εὖ πεσόντα θήσομαι Τοῖς ἐξ βαλούσης τῆσδέ μοι φρυκτωρίας·* audacissima figura, quam castigata *Sophoclis* majestas sibi nunquam permisisset: in *Scholiaste* vero legendum *εὐβολῆσαι* pro *εὐθυβολῆσαι*. Sed metuo, ne quis in re tenui modum excedere me queratur. HEMST.

Ead. l. 12. *Περὶ μηδὲν ἐσπουδακὼς*) Plane noster Tiresias cum Simonide sensit, cujus erat praeceptum *παίζειν ἐν τῷ βίῳ, καὶ περὶ μηδὲν ἁπλῶς σπουδάζειν.* Vid. *Theon.* Progymn. p. 84. Mox autem *κλειθρία* si fenestra sit, *clathratam* intelligere oportet. *Κλειθρίδια* dabit *Evagrius* H. E. I, 14. *Πρὸς τῇ ὀροφῇ τοίνυν τῶν λεγομένων στοῶν κλειθρίδια καθεστᾶσι· θυρίδας ἔνιοι καλοῦσι·* pauloque post iterum *κλειθρίδιον·* ibi *Langi* et *Christophorsoni cancellos* repudiat *Valesius*, et *clathros* mavult vertere. In Onomastico, *Κλειθριὰ, rima;* alii signatius *januae rimam* interpretantur, ut monuit *H. Stephanus* in Th. L. Gr. nullo alio, quam hoc ipso *Luciani* loco adlato. Posses foramen januae vel cistae pervium, in quod clavis immittitur, exponere: *κλεῖθρον* vocat *Numenius* in illa

facetissime narrata Lacydae historia, quae delusum philosophum ad ἀκαταληψίαν adegit, apud *Euseb. Εὐαγγ. Προπ.* lib. XIV. τὸν δακτύλιον κατεκύλιε διὰ τοῦ κλείθρου· et saepius in proximis: ὀπὴν vocavit *Diogen. L.* IV, 59. Κλειθρίον paulo diversa potestate reperies in *Heron. Autom.* pag. 251. 262. HEMST. ex *Addendis.*

Pag. 82. l. 1. Κατ' Ἀσφοδελὸν λ.) *Homer.* Odyss. *Λ.* BROD.

Ead. l. 8. Τὸ ἱερὸν τοῦ Τροφωνίου) Vide *Th. Reines.* ad Inscript. Cl. I. n. 243. HEMST.

Ibid. Κατέρχονται) *Ad inferos migrant.* BROD.

Ead. l. 12. Λεβαδείᾳ) Lebadia Boeotiae est oppidum, ubi Trophonius dat responsa. BROD.

IN CHARONEM.

Pag. 83. l. 2. ΕΠΙΣΚΟΠΟΥΝΤΕΣ) Habes jam elegantissimum et omnibus suis numeris absolutissimum *Luciani* hoc in genere opus; in quo quod reprehendas nihil est: adeo omnia exacta, et cum urbanitate summa conjuncta severitas: nulla licentiae vel minimae macula, sed castissima omnia; ut hunc sanctissimo cuique adolescenti tuto in manus tradas, unde non ingenium modo, sed et mores absque periculo excolat atque ornet. SOLAN. Alter libelli titulus: ἐπισκοποῦντες, neutiquam, ut nonnulli recentiores, e. g. *Kleinius*, interpres *Luciani* Germanus, et *Gehrichius*, non sine infelici quadam affectatione verterunt, *visitantes* (die Besuchenden, s. der Besuch) significat, sed, ut veteres interpretes Latini, *contemplantes.* Licet enim ἐπισκοπεῖν non raro de iis dicatur, qui adeunt aliquem visitandi gratia: per hunc tamen dialogum visitationis nulla deprehenduntur vestigia. Certe si quid ejusmodi cogitare velis, Charon fuerit unus visitans. De Mercurio autem, quippe nuntio Deorum terrestri, nemo id cogitaverit. Atqui pluralis numerus ad utrumque, credo, referendus. Denique planus est ac minime dubitatus verbi ἐπισκοπεῖν usus in c. 5. extr., ubi Mercurius ad Charonem: Ἀσὺ δέ μοι ἤδη ἐν κύκλῳ περιβλέπων ἐπισκόπει ἅπαντα. LEHM.

Ead. l. 5. Ἐς τὴν παροῦσαν ἡμ.) Miror, ita scripsisse *Lucianum.* Solan. Fidem distinctionis cunctis edd. nixae δεῦρο ἀνελήλυθας εἰς τὴν παροῦσαν ἡμέραν, interpretes violare religioni duxerunt, vertentes, *in hanc lucem ascendisti:* quasi idem hic diceretur, quod paulo post, ἀνελήλυθα ἐς τὸ φῶς. Ego junctis ἐς τὴν παροῦσαν ἡμέραν οὐ πάνυ εἰωθὼς etc. eum in modum rationi linguae Graecae satisfecisse me puto, ut nulla amplius supersit causa, cur miretur *Solanus*, ita scripsisse *Lucianum.* Hemst.

Pag. 34. l. 5. Ὁ Θέττ. ἐκ. νεανίσκος) Protesilaus, de quo supra in *Νεκρικοῖς Lucianus.* Brod. Intelligit Protesilaum, cujus dialogum vide cum Platone et Proserpina. Cler. Protesilaus. Vide supra Diall. Mortt. XXIII. Solan.

Ead. l. 6. Λειπόνεως) In bonam partem accipitur, impetrato commeatu: alioqui crimen erat λειπόνεω γίνεσθαι, quod actione λειποναυτίου persequebantur: *Poll.* VI, 154. ubi Cod. Pal. λιποναυτίου· VIII, 42. *Hesych.* Λιπόνεως, ὁ τὴν ναῦν ἀπολελοιπώς· ita Herculem, qui, ut amissum Hylan investigaret, Argo navim sociosque deseruerat, — ἥρωες ἐκερτόμεον λιποναύταν *Theocrit.* Eid. XIII, 73. Hemst.

Ead. l. 7. Ξεναγήσεις) Meminit *Moschopul.* Ἐκλ. Ἀ. Ὀ. in Ξενάγησον. Deductus ad limpidum Ilissi flumen, illamque nobilissimae platani umbram Socrates, ἄριστα σοί, inquit, ἐξενάγηται, ὦ φίλε Φαῖδρε· tum Phaedrus Σὺ δέ γε, ὦ θαυμάσιε, ἀποπώτατός τις φαίνῃ· ἀτεχνῶς γάρ, ὅ λέγεις, ξεναγουμένῳ τινὶ καὶ οὐκ ἐπιχωρίῳ ἔοικας. *Plato* Phaedr. p. 1211. E. Hemst. Cf. Diall. Mortt. XVIII. in. Lehm.

Ead. l. 11. Τῷ ἄνω Διΐ) Quia, ut supra visum est, et inferis suus Jupiter est. Solan. Diall. Mortt. XXIII, 1. Lehm.

Ead. l. 12. Ὅλον ὑμέτερον) *vestrum prorsus:* nam Mercurius, *Claudiano* teste, *commune est profundis ac superis numen, ac jus per ἄμφω utrumque solus habet.* Brod.

Ead. l. 14. Ῥίψῃ κἀμὲ τεταγὼς) *Homer.* Il. Β. Brod. Imo Il. Α, 590. Lehm.

Ibid. Κἀμέ) An γάρ; Guyet. Minime: Valgata sanctae colenda. Lehm.

Ibid. Τεταγὼν) Sic recte ex *Homero* ipso emendatum a *Benedicto* est: in reliquis enim legebatur τεταγώς. Solan. Reliqui τεταγὼς, quoniam vet. lectionis indicium videbatur: certe τεταγὼς participium proniore cursu manat a τέταγα, quam operosus ille Grammaticorum Aoristus 2. τεταγὼν ab ἔταγον· ideo mihi perquam verisimile fit, scripturam tam facilem in membranis quibusdam antiquis exstitisse. Hemst. Non du-

bitabam, quidquid contradixerit *Hemsterhusius*, formam exhibere, quae non Grammaticorum proprie dici potest, sed vere *Homeri*, ad cujus verba Iliad. I, 591. noster scriptor, ut solet, hanc Mercurii orationem manifesto confinxit. Neque operosum dixerim hunc Aorist. 2., certe non magis operosum, quam illa *πεπίθοιμεν* Iliad. *I*, 100. *πεπύθοιτο* ibid. VI, 50. *λελάχωσι* ibid. VII, 80. *λελάθοιτο Hesiod.* Theog. v. 471. Est scilicet haec reduplicatio s. Anadiplasiasmus veteribus poëtis passim usurpatus, in iis quoque temporibus, ubi Grammaticae leges intercedere videantur. De verbi *τάξειν* formatione monuerunt *Scholiastes* ad h. l. et *Fischerus* ad *Weller.* Gramm. T. III. a. p. 176. ex *Etymol. M.* Ceterum ad Diall. Deor. XXIV, 1. *Hemsterhusius* notavit illius et hujus loci dissensum, quum illic Mercurius se dicat nectar infudisse, priusquam Ganymedes in coelum advenisset, atque adeo his non obscure significet ex illo inde tempore a pincernae provincia se amotum esse; hoc vero Charonis loco, ubi de multo seriori aetate agi constat, idem rursus loquatur de pincernae officio tanquam sibi peculiari, *ὡς ὑποσκάζων γέλωτα παρέχοιμι καὶ αὐτὸς οἰνοχοῶν.* Possit huc etiam referri locus Diall. Deor. V, 2., ubi Juno non ita multo post, quam Ganymedes a Jove raptus fuerat, ironice ad Jovem, exclamat: *οὕτως ἠπόρεις οἰνοχόων, καὶ ἀπηγορεύκασιν ἅρα ἥτε Ἥβη, καὶ ὁ Ἥφαιστος, διακονούμενοι*, tacens scilicet Mercurii personam inter pincernas coelestes, non tacitura illa, — sic possis dicere — si cum Hebe juvenili juvenilem Mercurium potuisset componere. Neque in Cataplo c. 1. et 2. inter varia Mercurii negotia commemoratur pincernae munus. At vero talia in nostro *Luciano* eo minus ad vivum sunt resecanda, quo magis verendum, ne ita pulcherrimam ejus virtutem, liberam dico ingenii vim ac mobilitatem, improba manu sis violaturus. Lehm..

Ibid. *Ἀπὸ τοῦ θεσπεσίου βηλοῦ*) *Mosellanus, e summo coelo: Benedictus, e magno coelo.* Pater, *sacro limine.* Gron. Vertit *Benedictus, Vereor, ne me cunctantem, caligini addictum, vestrum sinat esse totum: vel quemadmodum nuper Vulcanum, ita et me correpto pede, e magno dejiciat coelo.* Elegantius et verius haec ultima vertit *J. Fr. Gronovius* (ut ex indicio *εὐγενεστάτου* filii discimus) *a sacro limine*, quam vulgati interpretes, *e summo coelo, e magno coelo.* Desumtus autem hic locus ex *Homero*, apud quem ipse Vulcanus Il. *A.* v. 590. narrat, quemadmodum secum egerit Jupiter:

Ἤδη γάρ με καὶ ἄλλοτ' ἀλεξέμεναι μεμαῶτα,
Ῥῖψε ποδὸς τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο.

Ubi *Eustathius*, quid sit βηλὸς, exponit: *Βηλὸς δὲ συνήθως, ὁ τῆς οἰκίας βατὴρ, παρὰ τὸ βαίνεσθαι. ὡς καὶ οὐδὸς, παρὰ τὸ ὀδεύεσθαι. ὅθεν καὶ τόποι ἀβέβηλοι μὲν, οἱ βατοὶ καὶ τοῖς τυχοῦσι.* His non dissimilia repetit idem commentator ad Il. *O.* v. 23. Caeterum dictionem hanc *Homericam*, qua ille dejectum de coelo memorat Vulcanum a Jove, acutissime transtulit *Menagius* in epigramma de *Lanoio*, qui plurimos a Pontificiis pro Divis cultos nunquam fuisse contenderat:

Τὸν Λαννοῖον ὁρᾷς, ὃς συρφετὸν Οὐρανιώνων
Ῥίψε, ποδὸς τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο.

Vide *Anti-baillet* T. II. p. 216. JENS.

Pag. 35. l. 3. *Ἄλλως πλανώμενον*) *Aristoph.* Avib. v. 3. *Τί, ὦ πόνηρ', ἄνω κάτω πλανύττομεν; Ἀπολούμεθ' ἄλλως τὴν ὁδὸν προφορουμένω· Aristid.* T. III. p. 511. B. *περιέρχονται δὲ ἄλλως.* Bene notat *Etymol.* p. 68. *ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀντὶ τοῦ μάτην ἐχρῶντο οἱ Ἀττικοὶ τῷ ἄλλως. Ἄλλως πονεῖν*, id est, *ματαίως*, ut *Schol.* apud *Thucydid.* IV, 36. *Euripid.* Heracl. v. 704. *ἄλλως ἔχειν πόνους* Hel. v. 713. HEMST.

Ead. l. 4. *Καὶ ξύμπλους καὶ συνδιάτορος ὤν*) Difficile dictu est, unde *Palmerius* de *Mosellano* sic suspicetur, ut audimus, fingens vocem et a terminatione vocabuli editi remotam, et a Graecia alienam. Nec felicior est in emendatione sua proponenda, quidquid ille non dubitare se sic legendum esse prodat. Quam facili negotio sanari omnia possunt! Legendum enim *καὶ συνδιάκτορος*. Ejus vocis primitivum habes in Pseudomante: *Πυθαγόρην, πολέμων τε διάκτορον ἐσθλὸν ἀοιδόν.* In Dialogo Mercurii et Majae pro eo dicit *συνδιαπράττειν· ἀλλ' ἔτι καὶ νεκρικὰ συνδιαπράττειν μεμερισμένον.* Imperite mox secuta est haec editio distinctionem aliorum, *ἢ εἴ τινα λάλον νεκρὸν εὕρῃς ἐκείνῳ, παρ' ὅλον τὸν πάρυν διαλέγῃ*, cum distingui debeat *ἢ εἴ τινα λάλον νεκρὸν εὕρῃς, ἐκείνῳ παρ' ὅλον* etc. ut bene versiones videntur advertisse. GRON.

Ibid. Συνδιάτορος) Haec vox *συνδιάτορος* olet mendum: ita autem eam interpretatur *Mosellanus: nostrae reip. ex parte legatus:* et sic videtur legisse *συνδιαίτωρ*, quae vox etiam alibi forte non invenitur, sed quae melius a *συνδιαιτῶμαι* formatur quam *συνδιάτορος*, vel *συνδιαίτορος*, et idem valeret, quod *συνδιαιτητὴς*, id est, *convictor, contubernalis*, vel etiam *arbiter simul cum alio*; nec dubito sic esse legendum, scilicet *συνδιαίτωρ* vel *συνδιαιτητής*. PALM. Simplex *διάκτορος* est epithetum Mercurii apud *Homerum* frequens, quod Grammatici putant deductum *ἀπὸ τοῦ διάγειν τὰς ἀγγελίας, a nuntiis ferendis.* Vide *Eustath.* ad *Homer.* ed. Rom. p. 182. et 1393. Hic

sese ei conjungens Charon vocat *συνδιάκτορον*, non quod esset nuntius Deorum, sed quia solebat una cum Mercurio *διάγειν τοὺς νεκροὺς, trajicere mortuos*. Quae ad hunc locum habent eruditi viri, plane sunt inania. CLER. *Συνδιάκτορος* omnes, quas vidi, edd. Vir tamen doctissimus (in *B*. 3. credo, quam non consului) cum legisset *συνδιάτορος*, emendare conatus est: frustra; genuina enim est, quam exhibemus. *Διάκτορος* a munere Mercurii epithetum apud *Homerum* frequens, ut Il. *B*, 103. *Φ*, 497. et Od. *E*, 43. unde hic *συνδιάκτορος*, *ejusdem familiae servus*: erat enim, ut apud *Aeschylum* audit Choëph. v. 163. *Κῆρυξ μέγιστε τῶν ἄνω τε καὶ κάτω*. *Spanhem.* p. 169. SOLAN. Mercurium *Homerus Hesiodusque διάκτορον Ἀργειφόντην* vocarunt: ratio nominis utriusque inter Grammaticos, ut solet, non explorate constat, aliis aliam originem adsignantibus, quam quisque ad suam de modo fabularum explicandarum opinionem accommodare maxime consuevit. Id quidem prorsus ineptum est atque ab analogiae legibus abhorrens, quod διάκτορον dici volunt inserto τ quasi *διάτορον*, *οἷον διατόρως καὶ σαφῶς διαλεγόμενον*, vel *διάτορον καὶ σαφῆ κατὰ τὸ λέγειν*, sicut in *Hesychio* et *Etymologo* scribendum est: neque hoc omisit *Cornut.* de N. D. c. 16. *διάτορος σάλπιγξ ἤτοι ἀπὸ τοῦ διάτορος εἶναι καὶ τρανὸς ὅτι*. Verum duplex sententia potissimum obtinuit, ab ejusdem verbi fonte, sed dispari ductu, vocem illam repetens: prima, quam probandam existimo, *διάκτορον* interpretatur *nuntium mandata perferentem ἀπὸ τοῦ διάγειν τὰς ἀγγελίας*: sic in *Etymologo* refinge, *διάγοντα τὰς ἀγγελίας τῶν θεῶν, ἀγγελιαφόρον*, ex *Schol. Homer.* ad Il. *B*, 103. ex illo vicissim in hoc *ἀγγελίας* pro *ἐργασίας*. *Eustath.* ad Od. *H*. pag. 1809. v. 33. ex vetustis poëtae enarratoribus: *Ἑρμῆς γάρ φασι πρῶτος, οἷα κῆρυξ καὶ διάκτορος, καθῆρας τὰς ὁδούς*. Altera *transvectorem animarum*, propterea quod Mercurius *ψυχοπομπὸς* umbras deducens Acherontis etiam trajectum procuret: insignis est ad *Hesiod.* *Ἔ. καὶ Ἡ.* v. 84. *Procli* locus, sed, ni fallor, truncatus, quem pro virili parte redintegrabo: *Ἀργειφόντης δὲ ἤτοι ὁ ἄργος φόνου, ἢ ὁ ἀργῶς φαίνων* (nisi quis praeferendum censeat, *ἐναργῶς φωνῶν*) *εἰρηνικὸς γὰρ ὁ Θεὸς καὶ ἀψευδής· οἱ δὲ νεώτεροι, ὅτι Ἄργον ἐφόνευσε τὸν πανόπτην. Διάκτορον δὲ Νέσσος ὁ Χῖος* (hic tamen aliae vocis *διάκτορος* proprietates forte desunt, quibus ultimo demum loco fuerit adjectum, *Νέσσος δὲ ὁ Χῖος* etc.) *ἀπὸ τοῦ διάγειν τὰς τῶν τελευτώντων ψυχάς*. Dubito, an *D. Heinsius* nostram emendationi suae, quamvis eam pro minime dubia putabat, fuisset praelaturus: *εἰρηνικὸς* certe vel in caducei gratiam, licet *ἐρ-*

μηνευτικὸς in *Tzetze* reperiret, mutare non debuerat, nec pacis conciliandae gloriam hic Mercurio eripere: sed magis obstat *Schol. Homer.* ad Iliad. *B*, 104. Quin ipsum διάκτορος a quibusdam eo fuit relatum; et in *Hesychio* legas *Διακτόρως*, εἰρηνικῶς, sive potius *Διακτόρῳ*, εἰρηνικῷ. Nessi autem Chii, sic enim quam *Νέσος* malo, qui rarissimus apud veteres occurrit, mentionem etiam factam invenies a *Diogen.* L. IX, 58. *Schol. Homer.* MS. apud *Ez. Spanhem.* ad *Julian.* Caes. in Prob. Not. p. 74. idem etymon *Etymologus* consignavit: ἀπὸ τοῦ Ἑρμοῦ φασι παρὰ τὸ κέαρ τῶν τετελευτηκότων κομίζειν· ἢ ὁ διάγων τὰς ψυχάς· τοῦ γὰρ Ἑρμοῦ ἐπίθετον. *Διάγειν* vero, quod est *trajicere, transvehere,* de Charonte posuit *Aristoph.* Ran. v. 140. Ἐν πλοιαρίῳ τυντουτωῖ σ' ἀνὴρ γέρων Ναύτης διάξει δύ' ὀβολὼ μισθὸν λαβών· et commode *Schol. Aeschyl.* ad *E.* ἐπὶ Θ. v. 864. ναυστόλον θεωρίδα, quomodo cymbulam inferni portitoris Tragicus appellaverat, exponit τὴν διάγουσαν τοὺς νεκρούς. Hanc postremam interpretationem secutus est, pro tempore saltem, *Lucianus*, ut Mercurium jure Charon non tantum ξύμπλουν, sed etiam ξυνδιάκτορον nuncuparet, quia secum operam in traducendis mortuorum umbris communem exercebat. Hemst. Ad priorem nominis διάκτορος vim illustrandam praeter Scholiastarum et Etymologorum adnotationes, quibus solis usus est *Hemsterhusius*, adhiberi etiam poterat *Musaei* locus Her. et Leandr. v. 6. *Λύχνον ἀπαγγέλουσα διακτορίην Ἀφροδίτης, lucernam renuntiantem nuntium Veneris.* Lectio autem συνδιάτορος, quae *Palmerio* fraudi fuit, vere, ut *Hemsterhusius* suspicatus est, in B. 3. reperitur. Lehm.

Ead. l. 5. Καλῶς εἶχεν) *H. Stephan.* App. de D. A. p. 142. de praeterito imperfecto agens, *quod ut praesenti proximum, ita locum ejus interdum obtinet*, hoc etiam exemplum proposuit: *ubi tamen*, inquit, *dubitari queat, an εἶχε pro ἔχει positum sit. Suam enim significationem retinere videri queat, quatenus Mercurius hoc officium illi praestare jam recusavit: perinde ac si diceret, Non debebas id officii mihi denegare: par enim erat te meminisse* etc. *Vicissim autem, quatenus illum rogare pergit, tanquam non omnino repulsam passus, videri queat hoc praeteritum imperfectum praesentis significationem habere. Stephano* solemne est in levibus argutari: omissum ἄν, quod saepe fieri consuevit: καὶ μὴν καλῶς εἶχεν ἄν, ὦ παῖ Μαίας, ἐκεῖνον γοῦν etc. Particula γοῦν eundem hic locum et usum habet, quem §. 7. ὀλίγα γοῦν. Index similia plura suppeditabit. Hemst. In iis, quae modo *Hemsterhusius* de particula ἄν tradidit, non reperio equidem textus vulgati tentationem, quam cogitavit

Schmiederius, quum in Varr. Lectt. indicat conjecturam *Hemst.* *καλῶς εἶχεν ἄν.* Imo usum dicendi consuetum tetigit summus vir, quo ἄν non a librariis, sed ab ipsis scriptoribus, saepe omittatur. De Merc. Cond. c. 5. *καλῶς δὲ εἶχε, μὴ τοιαύτας τινὰς ἀφορμὰς ἐπινοεῖν* etc. Nigrin. cap. 10. *ἔοικας γοῦν κἀκεῖνα προσθήσειν, ὡς — — — καὶ ὡς ἄμεινον εἶχεν αὐτοῦ ταῦτα λέγοντος ἀκούειν.* Et sic saepissime. LEHM.

Ead. l. 6. *Πρόσκωπον εἶναι*] Bene restituerant *Polluci* I, 95. *Thucydidis* exemplo I. c. 12. jungatur hicce *Nostri* locus, et alter §. 7. *ναύτης ἀεὶ καὶ πρόσκωπος ὤν.* HEMST. Cf. Catapl. c. 19. LEHM.

Ead. l. 7. *Ἐπὶ τοῦ καταστρ.*) Non in Charontis tantum cymba *super transtris*, non *sub transtris*, dormiebant, sed et alibi, uti ex *Eustathio* docet *Casaub.* ad *Theophr.* Char. p. 338. cujus textum etiam hinc emendat. SOLAN. *Is. Casauboni* notam ad *Theophr.* Char. c. XXII. p. 157. vellicaverat *Theod. Marcilius*, vir, praesertim si cum *Casaubono* comparetur, haud magni sane pretii, ad *Pers.* Sat. V, 146. ad eum enim hominem maligne invidum spectat acrior utrobique viri summi increpatio. *Synesius* de servo nequam in patriam navi deportando Ep. XXXII. *πλείτω δὲ δεδεμένος ἐπὶ τοῦ καταστρώματος. μὴ γὰρ εἰς κοίλην ναῦν καταβαίη.* HEMST.

Ead. l. 8. *Ὤμους*) Quia gymnasiorum praeses. SOLAN.

Ibid. *Ἄλλον νεκρὸν*) Castiga *λάλον, ἐκείνῳ διαλέγῃ.* BROD. *Λάλον*) Secuti sumus, hoc quidem in loco, non veterum Codd. auctoritatem, sed emendationem *Benedicti* certissimam: in omnibus enim ante ipsum editis vitiose legebatur *ἄλλον*. Interpres tamen aut emendarat, aut in suo codice recte scriptum invenerat; vertit enim *loquacem*: ut mirer, *Bourdelotium*, qui hanc versionem una cum Graeco textu edi curavit, retinuisse tamen *ἄλλον*. Vide supra Necyom. c. 18. SOLAN.

Ead. l. 10. *Τὴν δικωπίαν ἕλκων*) Memínerunt hujus loci *Laz. Bayf.* de R. N. p. 609. B. *Scheffer.* de Mil. Nav. p. 67. et Diss. de Variat. Nav. p. 773. F. *Tan. Faber* ad *Aristoph.* Eccles. v. 1083. ubi *δικωπεῖν*, sed sensu turpiculo translatum, occurrit. *Δικωπίας ἐρέττειν* habet *Schol. Thucydid.* ad IV, 67. modo ne legendum sit *δικωπία*. *Δίκωπον σκάφος* Charontis in *Euripid.* Alc. v. 252. et *ἐλάτᾳ δικώπῳ* v. 444. HEMST.

Ibid. *Δικωπίαν*) Ob binos, opinor, remos; quod in cymbis videre est, praesertim nautarum singulorum: nam unus tantum remigat duos trahens remos. GRON.

Ead. l. 11. *Ἑρμήδιον*) Imo, invitis libris omnibus, emenda, et meo periculo *Ἑρμίδιον* lege, ut apud *Aristoph.* Pac. v. 381. 923. Apud *Suidam* etiam corrupte legitur *Ἑρμάδιον*,

de quo monuit jam doctissimus editor *Kasterus*. Solan. Vetus etiam h. l. est lectio Ἐρμάδων, quippe reperta in quatuor codd. Pariss. et in Gorl., neque tamen eo magis, opinor, genuina, vel legitimae formae. Multa de formis Deminutivorum Graecae linguae collegit *Fischerus* ad *Weller*. II. p. 24. sq. accuratius paulo distinxit *Matthiae* in Gramm. Gr. p. 126. sq. Consulendus etiam *Lobeck* ad *Phrynich*. p. 74. Lehm.

Ibid. Περιήγησαι) Verbi potestatem explicuimus ad Dial. Mort. XX. §. 1. pr. Nunc egregius accedat *Basilii* locus Hom. VI. in Hexaëm. p. 50. B. ψεῦσαι δὴ οὖν, ὥσπερ οἱ τοὺς ἀήθεις τῶν πόλεων τῆς χειρὸς λαβόμενοι περιηγοῦνται, οὕτω δὴ καὶ αὐτὸς ἐπὶ τὰ κεφαλαιώδη θαύματα ὑμᾶς τῆς μεγάλης ταύτης πόλεως ξεναγήσω. Hemst.

Ead. l. 14. Καὶ δυολισθαίνουσι) P. et J. In aliis legitur pro his διολισθαίνοντες. Solan.

Pag. 38. l. 1. Πάλιν) Scribendum est πάλαι, quod in versione secutus sum: nam illud πάλιν quomodo sententiae congruat, nemo facile dixerit: nihil est frequentius isto usu τοῦ πάλαι apud *Aristoph.* πάλαι δῆπου λέγω, πάλαι παντοῦ σὺν τυγχάνω etc. Aliud exemplum dedimus in *Sexto* p. 282. unde pateat, quam proclivis sit utriusque voculae permutatio. Hemst. Probavit πάλαι *Gckrichius*. At genuinam lectionem praebent tres codd. Pariss. Hinc cum *Sokmiedero* scribsi ἔμπαλιν, explicans *contra*, *vicissim*, ut Timon. c. 29., ad quem locum frustra provocat *Abreschius*. Dilucidd. Thuc. p. 142. quum πάλιν vulgatum tueri conatum. Conjecturae meae πάνυ, quam olim, memor verborum Diall. Marr. V. extr. ἦν μή τι πάνυ ὁ διαιτητὴς ἀμβλυώττῃ, proposueram; nunc facile vulgidico. Sed in antecedentibus verbis ὡς, ἢν μὲ σὺ ἀφῇς etc. cave probes T. Fr. *Benedicti* conjecturam, ὃς, ἢν etc. Frequentissimum est ὡς hac potestate, ut sit *quippe*, *nam*. Vid. Prom. in Verbb. c. 1. Nigr. c. 8. 10. Judic. Vocal. c. 4. Tim. c. 19. 27. 46. 48. Diall. Deor. XX, 11. Diall. Mort. XVII, 2. etc. Adde Herodot. VII, 2. Nec praeteriit hunc usum *Hoogeveenus* de partico. Gr. L. p. 771. Schütz. Lehm.

Ead. l. 4. Ἀκόνδυλον) Κονδυλίζειν, *stricto acutoque articulo percutere*. *Petron.* Vorst.

Ead. l. 5. Τί γὰρ ἂν καὶ πάθῃ τις) Sic *Themist.* Or. VIII. p. 103. C. Τί οὖν ἂν πάθοιμεν πρὸς ἀνθρώπους οὕτω δυσκόλους; Vorst.

Ibid. Πάθοι) Haec vox in L. et B. 2. recte habet; in reliquis pessime πάθῃ· nota est, et tritissima phrasis. Vide, si lubet, Dial. Mort. XV. et in Tim. c. 39. et passim. Solan. Eadem fere verba leguntur Necyom. c. 3., ubi quaedam sunt

notata. Conjunctivo vero in hujus generis formulis locum non esse, et vulgo h. l. pessime legi *πάθῃ*, facilius credo *Solano*, quam *Hemsterhusio* (an potius *Reitzio?*) in Varr. Lectt. *utrumquè probum* dicenti. Notabilem etiam duco tum h. l., tum Necyom. l. l., elegantem verbi *βιάζεσθαι* usum, quo non physicam significat necessitatem, quam alteri imponimus, sed moralem quandam vim, qua efficitur graviter instando, ut alter precibus tandem victus vel fatigatus morem gerere quasi cogatur. Alibi sic usurpatur *ἀναγκάζειν*. *Herodot.* VII, 16. *Ἀρτάβανος δὲ οὐ τῷ πρώτῳ οἱ κελεύσματι πειθόμενος — τέλος ὥς ἠναγκάζετο*, (regis jussis adactus) *εἶπας τάδε, ἐποίεε τὸ κελευόμενον*. *Matth.* Evang. XIV, 22. Jesus dicitur eodem sensu *ἀναγκάσαι τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ ἐμβῆναι εἰς τὸ πλοῖον*. Hinc famosum illud *ἀνάγκασον εἰσελθεῖν* *Luc.* Evang. XIV, 23. facile patet, quomodo sit intelligendum. Utinam vero semper recte intellexissent istud divini legati praeceptum ejus ministri! Tum, credo, neque cupidius hi, neque laxius alii, *munere suo sacro functi fuissent*, vel fungerentur. Egregie cum his conspirant Latinorum *cogere*, ut Cicer. ad Famil. V, 6, 2., et nostrum *nöthigen*, in familiari quidem loquendi usu. Lehm.

Ead. l. 8. *Εἶτα ἐμὲ μὲν κηρύττεσθαι δεήσει, καθάπερ ἀποδράντα ὑπὸ τοῦ Διός*) Insulse *Mosellanus*: *deinde et ipsi mihi verendum, ne interim tanquam transfugam Jupiter me abdicet*; quasi legisset *ἀποκηρύττεσθαι*. . Verior igitur *Benedictus*; et adscripsit pater, (*quasi fugitivum per praeconem investiget*. Vid. *Petron. Mosch.* *Ἀ Κύπρις τὸν Ἔρωτα.*) locum *Petronii* intelligens cap. 58. *At non servus publicus tam languide egit: sed raptam cauponi harundinem subter lectum mittit, omniaque etiam foramina parietum scrutatur* etc. Alter locus est *Moschi* notus. Gron.

Ead. l. 9. *Κηρύττεσθαι δ. καθάπερ ἀποδράντα*) Mercurius apud *Lucianum* saepe conditionem servilem et agnoscit et indignatur: est aliquando, ut praeconis honoratiores partes gerat; ut in Vitar. auct. Hic ipse, ne tanquam fugitivus praeconis voci subjiciatur, metuit: nam si servus aufugisset, aut res quaecunque alia foret amissa, ad praeconem ire moris erat, et *μήνυτρον* commonstranti mancipium reducentivę, vel inventori *εὕρετρον* prónuntiare. *Curius Fortunat.* p. 49. *Cujus servus fugerat, libello proposito, vel per praeconem nuntians dixit, daturum se denarios mille ei, qui ad se servum perduxisset.* *Dion Chrys.* Qr. VII. p. 123. D. *Οὐκοῦν οὐδὲ κήρυκας ὠνίων, οὐδὲ κλοπῶν ἢ δρασμῶν μήνυτρα προτιθέντας ἐν ὁδοῖς*

καὶ ἐν ἀγορᾷ φθεγγομένους μετὰ πολλῆς ἐλευθερίας. Perfacete Stratonicus, ut erat homo jocorum plenus, apud *Athen.* VIII. p. 350. A. cum citharoedum scite prooemium quoddam canentem audivisset, reliqua vero non aeque commode peragentem, ἀναστὰς ἐκήρυξεν, ὃς ἂν καταμηνύσῃ τὸν τὸ προοίμιον ἄσαντα κιθαρῳδὸν, λήψεται χιλίας δραχμάς. Exemplum ejusmodi praeconis habes in *Petronii* c. 97. ubi, qui hac de re scripserint, multos indicavit *Erhardus.* HEMST. Lepidissime *Propertius* III, 22. fin. de tabulis suis perditis:

Quas si quis mihi rettulerit, donabitur auro,
Quis pro divitiis ligna retenta velit?
I puer, et citus haec aliqua propone columna:
Et dominum Exquiliis scribe habitare tuum.

LEHM.

Ibid. Ὑπὸ τοῦ Διὸς etc.) Video in membranis Florentinis pro ὑπὸ τοῦ Διὸς ab erudito quodam viro notatum ἀπὸ τοῦ Διός. Sed id minime opus, cum ὑπὸ τοῦ Διὸς ad κηρύττεσθαι, non ad ἀποδράντα, sit referendum. Caeterum aliud quid, ἔμοιγε δοκεῖν, hic latet. In anterioribus rogarat Mercurium Charon, ut sibi omnia, quae in vivis essent ac agerentur, ostenderet. Mercurius caussatus, sibi tantum haud superesse otii, quippe cui uno die non amplius liceret agere apud superos, hanc autem rem non unius esse diei; verum se amici caussa multum velle; non tamen se omnia ostensurum; multos enim ad id requiri annos: pergit in verbis Graece positis, *Deinde ab Jove proclamari me oportebit tanquam fugitivum: te quoque ipsum id impediet, quo minus mortis munia exsequaris, et imperium Plutonis damno afficias, longo tempore nullos ducens mortuos: publicanus quoque Aeacus indignabitur, ne obolum quidem lucrans.* At quid hoc? An ista mora et cessatio ab imposito quotidiano munere prohibebit Charontem, Plutonis imperio damnum inferre? Neque enim video, qui aliter haec Graeca, σὲ καὶ αὐτὸν κωλύσει ἐνεργεῖν τὰ τοῦ θανάτου ἔργα, καὶ τὴν Πλούτωνος ἀρχὴν ζημιοῦν, possint intelligi. At contrarium profecto erat eventurum: scilicet vel maximum erat Plutonis regno damnum illaturus, qui tam longo tempore nullos ducturus esset mortuos. An excidit particula ὡς, legendumque? σὲ δὲ καὶ αὐτὸν κωλύσει ἐνεργεῖν τὰ τοῦ θανάτου ἔργα, ὡς καὶ τὴν Πλούτωνος ἀρχὴν ζημιοῦν, *ut damno etiam affecturus sis Plutonis imperium.* Videtur id maxime vero simile. JENS.

Ead. l. 11. Καὶ τὴν Πλ. ἀ. ζημιοῦν) *Jensius* excidisse putat ὡς, et legendum ὡς καὶ etc. Verum ejusmodi incuriam apud optimos quosque scriptores interdum reperias: neque

ea, ut opinor, vitio iis vertenda, si, ut hoc in loco, sensus facilis et apertus lectorem decipi non patiatur. In aliis, ubi errandi periculum est, culpandi. SOLAN. Reticere aliquando in uno orationis membro verbum, quod in altero vel aperte, vel impeditius sit expressum, non infrequens est: hoc ergo, quod ad implendam sententiam ex proximo arcessi debet, si potestatis fuerit ejusdem, vix ullam habet difficultatem: sin requiratur diversae, vel etiam contrariae, longe majorem. Hic in prima parte positum κωλύσει repeti non potest in sequenti; sed ex eo formandum est aliud illius membri sententiae conveniens ποιήσει, ἀναγκάσει, aut simile quiddam τῷ κωλύσει contrarium. Eum in modum huic loco recte suppetias tulit Latinarum elegantiarum non mediocriter peritus *Th. Wopken.* Lect. Tull. I. c. 8. p. 48. comparans *Pauli* I. ad Timoth. IV, 3. κωλυόντων γαμεῖν, ἀπέχεσθαι βρωμάτων, quod intelligi volunt, κωλυόντων γαμεῖν, κελευόντων δὲ ἀπ. βρ. Vide magnum *Grotium*, qui ex *Phaedro* protulit, *Nec veto dimitti, verum cruciari fame* IV, 17. *Liv.* XXXVI, 17. *Rex — condidit se intra rupes; ne ante fauces quidem saltus, ut quondam Lacedaemonios fama est, sed intra penitus retractis castris:* ubi in priore parte supplendum esse *positis;* nam *retractis* ibi locum non habere, monuit eruditiss. *Dukerus* ad *Flor.* II, 7. pag. 361. quem adire operae est pretium. Alia de hoc genere solertissime pertractavit *J. Fr. Gronovius* Obs. IV, 2. p. 26. 27. HEMST. Τὰ τοῦ Θανάτου ἔργα videbantur de Orci persona eadem intelligenda, quae in *Euripidis* Alcestide proponitur, quamque et *Noster* passim etiam in hoc libello innuit, e. g. c. 8. ὁ ἀμαχώτατος τῶν ἀνταγωνιστῶν, et c. 17. ὁ βέλτιστος, cujus nuntii et ministri ibi dicuntur morbi, gladii etc. Vid. ibi *Hemsterhus.* Sunt autem τὰ τοῦ Θανάτου ἔργα passive sumenda, *quae ad Orcum pertinent.* Sic in N. T. libris τὰ τοῦ διαβόλου ἔργα, et similia. LEHM.

Pag. 37. l. 4. Σὺ δὲ — δυνατὸν ἦν) An cuiquam haec placeant, nescio: mihi certe medica manu indigere videntur. Lego itaque σοὶ δὲ, vel, δυνατὸς ἦς· sed prius magis placet; et ita emendasse virum aliquem doctum in margine sui libri video. SOLAN. Nominativum tueri licet, si statuas absolutum: *de te vero,* vel, *ad te quod attinet, si potestas tibi foret in coelum adscendendi.* Usitata Graecis structurae forma, quam nec Attici refugiunt. *Isocr.* Panath. p. 257. Αἱ μὲν οὖν αἰτίαι — διὰ μακροτέρων μὲν αὐτὰς διῆλθον, αὗται δ' οὖν ἦσαν. *Philostr.* de V. S. II. p. 553. v. 31. ἡ μεσόγειος δὲ — ὑγιαίνει αὐτοῖς ἡ φωνή. *Heliodor.* I. p. 2. Ὁ δὲ αἰγιαλὸς, μεστὰ πάντα

σωμάτων νεοσφαγῶν. *Aelianus*, quippe compositus ad sophisticam normam, nullo alio loquendi more aeque delectatur, quod observant docti Commentatores ad V. H. II, 11. Neque tamen diffiteor, arridere mihi σοὶ δέ. Novit *Plato* non tantum ἄκραν τὴν οὐράνιον ἀψῖδα, et τὸ τοῦ οὐρανοῦ νῶτον, sed etiam coeli περιωπήν, unde prospectus in omnes terras pateat: in Polit. pag. 538. C. τότε δὴ τοῦ παντὸς ὁ μὲν πυθερνήτης — εἰς τὴν αὑτοῦ περιωπὴν ἀπέστη. Hic ille *summus coeli vertex, quem Jupiter tenet, supra nubila supraque ventos sedens in luce perpetua*, ut ait *Claud. Mamertin.* Genethl. Maximian. c. 14. sed idem quae scripsit in Grat. Act. pro Consul. c. 10. huc tam belle congruunt, ut praetereunda non videantur: *Si quis mortalium in aliquam coelestem speculam nube sublatus, paulo ante vidisset moesta omnia — is si nunc in illud idem editum reponatur, ac despiciat cuncta laetantia* etc. Poëtis nota fuit — *interior coeli qua semita lucet Dis tantum, et cunctas juxta videt ardua terras: Stat.* Th. IX, 641. Est autem περιωπὴ quodvis cacumen et editior locus, etiam montium, unde longe lateque prospici possit: apud *Philostr.* de V. S. II. p. 553. ἐκ περιωπῆς τοῦ Παρνάσσου· idque ipsum ἐκ περιωπῆς proverbii ferme locum tenet: ἐκ περιωπῆς ἀποσκοπεῖσθαι *Synes.* p. 42. C. Καλῶ γὰρ ἅπαντας ὥςπερ ἐξ ἀπόπτου τινὸς καὶ μεσαιτάτης περιωπῆς μεγάλῳ καὶ ὑψηλῷ κηρύγματι. *Gregorius Nazianzenus* initio Stelit. I. Hemst. Cf. de Merc. Cond. c. 15. Pisc. c. 15. Imag. c. 1. Conviv. c. 11. Σὺ δὲ autem non minus absolute dictum, quam antea τὸ μὲν ὅλον, *ad universum quidem quod attinet, — ad te vero quod attinet.* Unde nec σοὶ admittendum, nec δὴ, quod e codd. Pariss. *Schmiederus* pro δὲ posuit. Exemplis Nominativorum absolutorum ab *Hemsterhusio* allatis addi potest *Xenophonteum* ex Oecon. I, 14. τὸ μὲν δὴ ἀργύριον — οἱ δὲ φίλοι, ἢν τις ἐπίστηται αὐτοῖς χρῆσθαι ὥςτε ὠφελεῖσθαι ὑπ' αὐτῶν, τί φήσομεν αὐτοὺς εἶναι; Vid. etiam *Brunck.* ad *Sophocl.* Electr. v. 480. Lehm.

Ead. l. 7. Εἰδώλοις) Εἴδωλα hoc loco pro umbris defunctorum sumuntur. Id *Virgilius* per vocem *imago* expressit Aeneid. IV, 654. *Et nunc magna mei sub terras ibit imago.* Palm.

Ead. l. 12. Ἐνδοῦναι ὀλίγον τοῦ π.) *Virgil.* Aen. V, 830. *Una omnes fecere pedem*, i. e. extenderunt funes veli, ut recte enarrat interpres. Usurpat iterum eandem aut similem vocem Ver. Hist. c. 45. et Jov. Trag. c. 47. Solan.

Pag. 38. l. 1. Τοῦ ποδὸς) *Pedis*, id est, funis, quo tenditur velum. Brod. Lapogogia. *Una omnes fecere pedem*,

Maro etc. Est enim μεταφορικῶς pes ἱστίου, ut εὐνὴ ancora dicitur. *Ancora fundabat naves.* G. — Ita descripsit *Solanus:* la Pogogia vocem Italicam credo; de qua tamen nihil mihi constat. *L. Bayfio* non latuit hic locus de R. N. pag. 619. B. eundem adhibuit *La Cerda* ad *Virgil.* Aen. V, 830. multos, qui de pedibus veli scripserint, recensens; verior tamen est, quam ejus, *Brodaei* sententia ad Anthol. II. p. 208. *Ποδωτὰ λῖνα Lycophroni* v. 1015. ubi vide, si tanti est, *Meursium* et *Potterum.* HEMST. *Achilles Statius* ad *Catulli* Phaselum adnotavit, Lusitanos la Poja vocare pedem veli. Hoc ex altero contractum. IDEM *in Addendis.* In antecedentibus πλαγίᾳ male ab interpretibus Latinis ad τῇ ὀθόνῃ relatum puto, vertentibus, *in obliquum velum.* Aut enim ventus ipse dici debebat obliquus ut Ἰάπυξ πλάγιος Diall. Mortt. XI, 2. aut πλαγίᾳ adverbialiter sumendum, ut subaudias γραμμῇ s. ὁδῷ, quod fieri posse docuerunt ii, qui de Ellipsibus exposuerunt. Sic ἡ ὀρθὴ de navis cursu in Navig. c. 9. occurrit. LEHM.

Ead. l. 13. Τοὺς Ἀλωέως υἱέας) *Homer.* Odyss. *Λ.* (v. 304. sq.) BROD. Vide *D. Hoeschel.* ad *Origen.* in Cels. IV. p. 174. qui utitur hoc loco. Celsus ibi perquam ridicule dicitur existimasse, Mosem, cum turris ad coelum educendae historiam exponebat, παραφθειραντα τὰ περὶ τῶν Ἀλωαδῶν ἱστορούμενα τοιαῦτα περὶ τοῦ πύργου ἀναγεγραφέναι· calumniae depulsio facilis ex temporum ratione: sed quod *Origenes* opinatur neminem τὰ περὶ τῶν Ἀλωέως πρὸ Ὁμήρου εἰρηκέναι, neutiquam probaverim. Ante Celsum autem jam diu homines exstitisse impios, et de numero quidem Judaeorum, qui narrationes Mosis de structa turri, Homeri de exaggeratis ad coelum montibus eum in finem inter se compararint, ut pro fabulis utrasque peraeque habendas esse evincerent, ostendit *Philo Jud.* Περὶ Συγχ. Διαλ. p. 320. C. Εἰς μὲν οὖν ἐστιν (μῦθος) ὁ ἐοικὼς τῷ συντεθέντι ἐπὶ τῶν Ἀλωαδῶν, οὓς ὁ μέγιστος καὶ δοκιμώτατος τῶν ποιητῶν Ὅμηρος διανοηθῆναί φησι τρία τὰ περιμήκιστα τῶν ὀρῶν ἐπιφορῆσαι καὶ ἐπιχῶσαι. Recte quidem ut *Philo* διανοηθῆναι, sic et *Lucianus* ἐθελῆσαι ἐπιθεῖναι· nam qui revera montes eos montibus involvisse scripserunt, ab *Homero* nescio quo jure dissentiunt; siquidem magnus poëta nihil aliud, quam tam arduae rei et incredibilis aggrediundae consilium voluntatemque indicet: ideo *Themistius* ἄτοπα φαντάσματα καὶ ἀλλόκοτα, ὀρῶν τινας ἐποικοδομήσεις καὶ ἀναβαθμοὺς εἰς οὐρανούς vocat Orat. II. p. 56. B. satis erat immanibus pueris pro tenera aetate, quae vix nonum annum attingebat, Martem constrictum in vinculis habuisse.

Ἀλωάδαι plurimum appellantur: *Stephanus* Ἀλώϊον urbem esse Thessaliae tradit, ἣν ἔκτισαν οἱ Ἀλωάδαι καθελόντες τοὺς Θρᾴκας· hic jam fabula remota tenue veteris historiae vestigium apparet, quod si persequi locus pateretur, in latius validissimorum fratrum imperium nos deduceret. Miror *Berkelium* ibi notantem, nusquam Ἀλωάδης fieri ab Ἀλωεύς, nisi apud *Stephanum*: *Holstenius* etiam, *num* Ἀλωεῖδαι; quin plures insolens forma perculit: ad scriptoris, qui *Aristotelem* mentitur, de Mundo ista verba p. 1. καθάπερ οἱ ἀνόητοί ποτε ἐπενόουν Ἀλωάδαι, veriorem esse scripturam *Sylburgius* observat Ἀλωεῖδαι· idque ipsum jamdudum ante *Nansio* fuerat visum ad *Nonni* P. E. J. VIII, 150. idem in *Origene* tentatum: neque diffitemur, Ἀλωείδας dedisse *Apollodorum* I. p. 29. pro quo non raro Ἀλωΐδαι exarari solent. Utrumque Ἀλωάδαι et Ἀλωϊδῶν *Pindari Scholiastes* habet intra paucos versus ad *Il. Δ*, 156. *Themist.* p. 36. οἵους ᾄδουσι τοὺς Ἀλωάδας οἱ ποιηταί· sed pag. 79. ὅστις ἂν μὴ παρίησι τοὺς Ἀλωΐδας εἰς ἀποπληξίαν. Ego tamen ut in re comperta non vereor adfirmare, multo saepius Ἀλωάδας, si quis inquirat, in veterum scriptis repertum iri, quam Ἀλωείδας· adeo ut temeritatis absolvi nequeat, qui morem scribendi receptissimum ad formam patronymicorum, quae ab ευς descendunt, vulgarem redigere conetur. Atque etiam vix me contineo, quin credam Ἀλεάδαι vel Ἀλευάδαι titulum fabulae Sophocleae, de qua *Casaubon.* ad *Athen.* VII, 4. et *Jo. Meursius*, ubique corruptum esse, refingendumque in Ἀλωάδαι· cui suspicioni mirifice favent versus inde ab *Aeliano* adducti de Anim. VII, 39. nam ipsa vel cerva, vel Diana in cervam mutata, quae causam interitus Aloidis attulit, designari videtur: drama vero fuisse Satyricum, qui fuerit harum rerum intelligens, facile mihi concedet. Hemst. Praeter *Homeri* locum etiam *Quinti Smyrnaei* L. I. v. 514. citat *Belinus*. Cf. etiam *Virgil.* Aeneid. VI, 582. sq. et Georg. I, 280. Lehm.

Ead. l. 15. Εἶτα τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῇ ἱκανὴν ταύτην κλίμακα ἕξειν, οἰομένους καὶ πρόσβασιν ἐπὶ τὸν οὐρανόν) Sic male distinctus in postrema parte hic locus legitur, etiam in Aldina editione. Interpunge autem, εἶτα τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῇ· ἱκανὴν ταύτην κλίμακα ἕξειν οἰομένους etc. Nec aliter video distingui in Florentina. Plana sunt omnia: *Homerus poëta ait, duos Aloeï filios, cum pueri etiamdum essent, olim statuisse radicitus evulsam Ossam Olympo superimponere; deinde et huic Pelion: idoneam hanc arbitrantes se habituros esse scalam, etiam ad in coelum adscendendum.* Jens.

Pag. 39. l. 3. *Νῶ δὲ*) In Cod. Flor. *νῦν δὲ, οὐ γὰρ ἐπὶ κακῷ τῷ θεῶν.* Bourd.

Ead. l. 7. *Δύ' ὄντες*) *Haec δύ' ὄντες pro δύ' ὄντες μόνον dictum esse manifestissimum est*, inquit *H. Stephan.* App. ad Scr. de D. A. p. 105. additis e *Luciano* pluribus ejusmodi locis; in quibus equidem quid opus sit ellipsi, nullus video, atque adeo lubens sequor exactissimum judicium *Dukeri* ad *Thucydid.* IV, 92. Hemst. Eandem Ellipsin Ellipsium venatores etiam in Panis verbis Bis Accus. c. 10. *ποιησάμενοί με (μόνον) τῆς εὐφροσύνης κάρτυρα*, quaerere sustinuerunt, refutati tamen illi etiam a *Schaefero* ad *L. Bos* de Ellipss. pag. 808. Lehm.

Ead. l. 10. *Τὸν βρεφυλλιοῖν*) Otum et Ephialtem intelligit *Lucianus.* Adi citato nuper libro *Homerum*, ubi et hoc est, *αὐτὰρ ἐπ' Ὄσσῃ Πήλιον εἰνοσίφυλλον.* Brod.

Ead. l. 14. *Ἰδιώτης*) *Ignarus literarum*, non *rusticus*, ut habet interpres. Cler.

Ead. l. 15. *Οὕτω ξ. συντιθεὶς*) Nihil est hic, quod magnopere offendat: nescio tamen quo pacto magis blanditur, *ἀμβατὸν ἐποίησε τὸν οὐρανὸν· οὕτω ῥᾳδίως συνετίθει τὰ ὄρη.* Illud autem *ἀπὸ δυοῖν στιχοῖν* pro *δυσὶ στίχοις* non aliter est dictum, quam *ἀπὸ σμικρᾶς δαπάνης, ἀπὸ τροχιλιᾶς ἀνιμᾶν Theophrast.* H. Pl. IV. p. 75. *ἀπὸ ῥαβδίου ὁλκίζεσθαι Strabo* XVII. p. 1184. B. Vide *Kuster.* ad *Aristoph.* Equ. v. 535. *Duker.* ad *Thucydid.* VIII, 87. Hemst. Adde *Morum* ad *Isocrat.* Paneg. c. 22. p. 58. Spohn.; et exempli loco *Xenoph.* Memorr. I, 2, 9. ubi est *τοὺς τῆς πόλεως ἄρχοντας ἀπὸ κυάμου* (per fabas, s. fabarum ope) *καθίστασθαι.* Participii cum *οὕτως* et Adverbio juncti elegantiam, qua exclamatio obliqua significatur, non debebat *Hemsterhusius* tollere velle, quum *συνετίθει* legendum censeret. Simili ratione Timon. c. 36. *τέλος δὲ, ἄφνω καταλιπὼν οὕτως ἀπίστως καὶ προδοτικῶς*, ubi nec *κατέλιπε* quisquam correxerit, nec pro *οὕτως* cum *Hemsterhusio* scripserit *οὗτος.* Pro *συντιθεὶς* autem rectius in cod. Gorl. scriptum *συνθεὶς*, quod non dubitavimus recipere. Lehm.

Pag. 40. l. 4. *Ὡς διαδέξοιτό ποτε αὐτὸν*) Postulare videtur legitimus orationis cursus, *ὡς διαδέξαιτό ποτε αὐτὸς ἐκεῖνον τὸν Ἄτλαντα· διαδέξαιτο*, ut *ἀναπαύσειεν· φύτος* vero concinnius ad Herculem pertinebit, quam si cumulate *αὐτὸν ἐκεῖνον τὸν Ἄτλαντα* scribatur. Hemst. De *διαδέξαιτο* nemini facile in mentem veniat dubitare, eo minus, quum etiam Codicum accedat auctoritas. Sed *αὐτὸς* pro *αὐτὸν* l. l. admodum jejune dictum foret, ac minime Attice. Quae causa fortassis fuit, cur *Seyboldo* omnino haec vox ejicienda videretur. Verum

nec mutanda est, nec delenda. Scilicet αὐτὸν ἐκεῖνον est *illum ipsum*, de quo modo loquebar. Sic αὐτοὶ ἐκεῖνοι (philosophi, quorum modo mentio facta) Diall. Mortt. I, 2. ἐκεῖνος αὐτὸς ibid. VII, 1. *ille ipse*, quam modo dicebas; et sexcenties eadem formula recurrit. Consultius videri possit τὸν Ἄτλαντα pro superfluis exterminanda ducere, ut voluit idem ille *Seyboldus*; idque forte eo probabilius, quum in B. 1. et 3. Articulus desit. At huic quoque consilio intercedam, nisi et infra §. 8. τὸν Μίλωνα exturbaveris in verbis: ὃς αὐτόν σοι τὸν Μίλ. etc., quod nemo quisquam ausit, quamvis novissime Milonis nomen fuerat pronuntiatum. Lehm.

Pag. 41. l. 1. Ἐξειργάσμεθα) Veteres edd. ἐξειργασόμεθα. B. 2. S. et Amst. ἐξειργασάμεθα. Sed genuinum est, quod reposuimus. Solan.

Ead. l. 12. Τῶν κρανίων) An συντριβέντες τὸ κρανίον; placet. Guyet. Imo vehementer displicet, vel ob Singularem numerum. *Aristoph.* Pac. v. 70. ἕως ξυντρίβῃ τῆς κεφαλῆς. Grammaticorum praecepta collegit *Fischer.* ad *Weller.* T. III. a. p. 377. Lehm.

Pag. 42. l. 5. Εἶχε καὶ ἰδεῖν) Particula saepius eum in modum poni solita: ut intelligendum aliquid relinquat: hic non difficulter explebis sententiam: *conandum est aliquid, et cum nonnullo periculo huc adscendendum, siquidem*, o *Charon*, *perspicere velis omnia.* Hemst.

Ead. l. 6. Οὐκ ἔνι) *Non licet.* Brod.

Ead. l. 7. Φείδου μή) *Benedict. Ne pedem in lubrico ponas: imo, ne parcas pedem in lubrico ponere.* Guyet.

Ead. l. 11. Λίμνην) *Mare.* Brod.

Pag. 43. l. 9. Ὅτι γελῴην) Hic iterum ὅτι male conjungitur, ubi legitur, καὶ ἤρου με ὅτι γελῴην· scribe ὅ, τι. *Et rogabat me, quid ridерem.* Plane sic in Florentina. Apud *Homerum* quoque Il. *A*, 64. illud ὅ, τι perperam conjungitur: Ὅς κ' εἴποι, ὅτι τόσσον ἐχώσατο Φοῖβος Ἀπόλλων. Sed scribe, Ὅς κ' εἴποι ὅ, τι τόσσον etc. *Qui dicat, quid* (ob quam causam) *adeo iratus sit Apollo.* Ita distinctum hunc *Homeri* locum olim lectum fuisse, liqueat ex *Hesychio*, non aliter haec verba referente; qui ipse quoque una literula multatus est, Ὅ, τι τόσον, διότι τοσοῦτον· lege ex *Homero* τόσσον. Jens.

Pag. 44. l. 1. Ἐς τὴν ὑστεραίαν) Haec in libris publicatis interpunctio sequentibus adnectit: nec dissentiunt interpretes: ego contra censui κληθεὶς εἰς τὴν ὑστεραίαν jungi oportere: huic ergo distinctioni versio quoque respondet. Hemst.

Ead. l. 5. Ἔοικα δὲ καὶ νῦν ὑποκαταβήσεσθαι] Non accuratissime *Hemsterhusius* vertit: *Videor — descensu-*

rus: rectius olim *Jac. Micyllus: descendendum censeo.* Scilicet primum ἔοικα cum Infinitivo junctum non *speciem* denotat, ut reddendum sit *videor mihi*, quod Graeci dicunt δοκῶ μοι, sed *verisimilitudinem, probabilitatem*, et reddi debet *par est, consentaneum est*, vel similiter pro loci cujusque natura et nexu. Ex infinito locorum Lucianeorum numero, quae maximam partem hactenus in versione Latina non satis bene reddita reperientur, paucis utar ad rem illustrandam. Diall. Mortt. III, 1. Trophonius Menippo dicit: σὺ δ' ἔοικας οὐκ ἐπιδεδημηκέναι Λεβαδείᾳ τὸ παράπαν· quae non hoc volunt, quod in versione dicitur: *haud sane videris unquam invisisse Lebadiam*, sed potius: *te par est non peregre unquam fuisse Lebadiae*, du *musst* aber doch gar nicht in Leb. gewesen seyn. Colligit hoc inde, quod Menippus modo de ipsius divinitate et divinandi facultate dubitaverat. Ibid. X, 11. Ψεύδεται· ἄλλα γὰρ ἔοικε λυπεῖν αὐτόν. quae interpres sic reddit: *Mentitur: nam alia sunt, quae credas eum pungere;* rectius paullo: *alia enim consentaneum est eum pungere.* Quippe conclusionem facit Menippus ex omni philosophi vita ante acta. Plura loca, quum res certa sit, nolo perlustrare: sentiet jam ubique verum, qui subtiliori sit praeditus judicio. Addo modo, etiam has formulas, ὡς ἔοικας, ὡς εἰκός, et ejusdem generis alias, ad easdem interpretandi normam esse revocandas. Quod autem ὑποκαταβήσεσθαι redditur *descensurus*, non minus recedit ab eo, quod vere voluit Charon. Infinitivus enim Futuri praeter id, quod futurum est, etiam id nonnunquam Graecis significat, *quod fieri oportet, quod faciendum est;* ubi scilicet a verbo pendet, cui *censendi, arbitrandi, existimandi*, potestas inest. Timon. c. 34. τουτονὶ δὲ τὸν τυφλὸν, ὅστις ἂν ᾖ, καὶ ἐπιτρῖψαν μοι δοκῶ τῇ δικέλλῃ, — *etiam comminuendum mihi censeo*, — dem werde ich wohl den Hirnschädel zerschmettern müssen. Deor. Concil. c. 8. ὥστε ταῦτα μὲν ἐάσειν μοι δοκῶ, *haec itaque mittenda mihi duco*, dieses werde ich wohl mit Stillschweigen übergehen müssen. Cf. Timon. c. 42. de Mort. Peregr. c. 10. Hunc itaque in modum verba ἔοικα δὲ καὶ νῦν ὑποκαταβήσεσθαι equidem vertere malim: *consentaneum nunc jam mihi paullatim descendendum*; so werde ich mich denn nun nothwendig hinunter verfügen müssen. Lehm.

Ead. l. 12. Ὅρᾳ' εὖ γινώσκῃς) *Homer.* Il. *E*, 127. Brod.

Ead. l. 13. ΧΑΡ. Τί ἐστιν;) Vereor, ne praeter *Luciani* voluntatem Mercurii sermo sit intercisus: illi, quod nunc incommode Charonti tribuitur, est adsignandum; quid enim aptius, quam ut recitatis *Homeri* versiculis statim quaerat

τί ἐστιν; ἤδη ὁρᾷς; Hemst. Dum versus Homerici a Mercurio recitantur, fingendus Charon paullatim sentire majorem visus sui mutationem; adeo, ut, miram oculorum aciem nactus, priusquam Mercurius alterum versum finivit, admirabundus exclamet: *Quid hoc est? Quae tandem facta est visus mei mutatio?* Convenienter cum fascinator ipse: *Jamne vides?* Et bene se cuncta habent secundum hunc vulgatum dictorum ordinem; minus sane placet is, quem *Hemsterhusius* commendat, et in versione quoque secutus fuit, ordo, quamquam *Wielandio* et *Matthiaeio* probatus, *Seyboldus* et *Gehrichius* non sine idonea causa pristinae nationi immutandum censuerunt. Lehm.

Pag. 45. l. 2. Ὡς πρὸς ἐμὲ) *Si mecum componatur.* Brod.

Ead. l. 3. Προδίδαξόν με) Quorsum spectet προδιδάσκειν, quidve Charon ante doceri velit, non capio, quandoquidem acutissimam aciem repente nactus nihil nunc aliud expetit, quam ut quae in terris ab hominibus gerantur, sibi Mercurius demonstret, interrogantique singula respondeat. Videtur in προ nescio quid haerere vitii. Hemst. Salva est lectio προδίδαξε, modo ne explices, de quo *Hemsterhusius* cogitavit, *ante docere*, neque, quod *Abreschio* visum Dilucc. Thuc. p. 736., *prorsus, omnino, penitus, docere*; sed illud πρὸ statuendum, quod significat in Compositis *palam*, s. quod ex obscuriori loco aliquid in lucem *proferatur*, ut *Horatianum prodocere* Epistst. I, 1, 65. ita, ut, si velis, etiam cum *Bruncklo* ad *Aristophan.* Nub. v. 987. et *Hermanno* ad *Viger.* p. 816. contendere quodammodo possis, simplicis vice poni nonnunquam προδιδάσκειν, etiam apud *nostrum* scriptorem. Vid. Pseudol. c. 4. et Solocc. c. 12. Nihil igitur est, quod suspecta videatur lectio, atque adeo tum per se *Schmiederus* erravit, quod Poli Coll. lectionem προσδίδαξαι edidit, tum arripuit etiam importunius verbum, cujus quidem potestas aeque aliena ab h. l. sit, ac quam effugere voluerat editor. *Schmiederi* mutationem nimis facile probavit *Traug. Fred. Benedict.* Quod olim conjeceram, πρῶτον δίδαξε, etsi nec per se improbabile, et conveniens etiam cum *Jac. Micylli* interpretatione: *Itaque deinceps hoc primum me velim doceas*, nunc tamen ingenue pro ingenii lusu missum facio. Lehm.

Ead. l. 5. Ἀμελέτητον) Scriptura optima, quam P. L. et ed. *J.* exhibent. Reliquae ἀμελῆ, quod servari quidem forsan potuerat, ut de Marc. Codd. c. 25. sed ne MSS. Codd. et Juntinae auctoritatem sequi dubites, vide Gall. cap. 18 et Paras. c. 60, ex quibus omnibus, quid inter has voces discriminis sit, facile perspicies. Solan.

Pag. 46. l. 1. *Ὡςπερ τορύνην τινὰ ἐμβαλὼν τὴν τρίαιναν*) Cum vertisset *Moscllanus, atque tridente velut unco quodam hamo injecto*, contraxit *Benedictus, et injecto tridente tanquam quodam hamo.* Quod cui potest placere? unde hamus ille? aut ad quam rem? An hamus facit ad turbandum? An ignorat ullus, *τορύνην* passim ab Grammaticis exponi *κινητήριον τῆς χύτρας;* quod et commodissime et facete ab ridiculo *Luciano* et Neptunum traducente in persona Charontis videtur dictum, non secus ac si mare esset ejus olla culinaria. Gron.

Ibid. Τορύνην) *Tudiculam.* Brod. Imo *rudiculam. Tudicula* enim, i. e. minor tudes s. malleus (*Pomp. Festus* in *Nic. Perotti* Cornu Copiae Bas. 1526. pag. 1222. v. 1. dicit: Tudites mallei a tundendo dicuntur) *Perotto* teste pag. 422. v. 17. significat instrumentum, quo vasis signa imprimuntur. Unde tudicula imprimere, intundere, sculpere. Videtur igitur tudicula idem fuisse instrumentum, ac *caelum* s. *scalprum*, modo latioris fortasse significationis. Quod quam male aptum sit nostro loco, vel ex Scholio subjecto patet, quomodocunque id restituatur. Hoc si audiamus, *τορύνη* fuit *instrumentum ligneum, rotundum et infra incurvatum*, quo in culinis veteres usi sunt ad liquores varii generis facilius commiscendos. Latinis ad eundem finem inserviit *rudis*, vel *rudicula:* vid. *Plin.* H. N. XXXIV, 18. vernacule: Quirl, Rührlöffel. Nisi fallor, similitudo vocum *rudicula* et *tudicula*, quam etiam in *Forcellini* Lexico s. *rudicula* notatam reperi, effecit, ut aberrarent h. l. interpretes. Jam sic vocabulo accepto, sententia Charonis, vel tandem *Luciani* ipsius, commodissima et lepidissima exsistit. Videas sic Neptunum, veluti coquum, linteo praecinctum, tridente, tanquam rudicula, mare funditus miscere et conturbare. In quo simili si quid insit, quod magis *Lucianum*, quam Charonem, referat, id non offendet nisi eos, qui Lucianei ingenii prorsus ignari fuerint. Eadem sententia omnino etiam *Jac. Gronovius* fuisse videtur. Lehm.

Ead. l. 15. *Τὰς θυέλλας*) Sumta sunt ex Od. *E*, 291. ubi pro — *πάσας δ' ὀρόθυνεν ἀέλλας* videri poterat legisse *Lucianus*, *ὀρόθυνε θυέλλας*" sed memoriter haec, verbis non adnumeratis, citasse *Nostrum* credo: quae etiam est causa, cur *ὠρόθυνε* augmento suo instructum non repudiem. *Nicetas* Man. Comn. II. p. 109. *ὡς ἀγανεῖς ἀμπώτιδες καὶ σύρτεις, αἱ κῦμα ὀρθὸν ἐπαιγίζουσιν, εἰς τὰς μάχας ἐπωγκώθυνο καὶ ὠροθύνοντο.* Hemst.

Ibid. Ὀρόθυνε) Ex *Homero* emendavimus, quod in omnibus legebatur *ὠρόθυνε*. Solan.

Ead. l. 6. *Αὐτῇ Σκύλλῃ καὶ Χ. καὶ Κ.*) Id est, *cum ipsa Scylla et Charybdi* etc. GUYET. Charon indicaturus Mercurio, unde et ipse multos memoria comprehensos habeat versus Homericos, facetissime narrat, eo, quo *Homerum* defunctum trajiceret, tempore incidisse gravem tempestatem, *Homerumque* nauseabundum evomuisse plurima suorum carminum una cum Scylla, Charybdi et Cyclope. Ita simpliciter hic locus capiendus. Quid enim? Lubetne interpretem sequi vertentem, *Nauseabundus ille ipsi Scyllae, et Charybdi, et Cyclopi bonam carminum partem evomuit*, et statuere, *Homerum*, ubi *ἄνοσον πλοῦν* navigaret, *illuc, unde negant redire quemquam*, transvectum esse fretum inter Siciliam et Italiam? Quo quid pote insulsius? Non intellexit bonus *Noster*, *τὰ, ἀπήμεσε τῶν ῥαψῳδιῶν τὰς πολλὰς αὐτῇ Σκύλλῃ, καὶ Χαρύβδει, καὶ Κύκλωπι*, eadem esse, ac *σὺν αὐτῇ Σκύλλῃ* etc. quam praepositionem saepe subaudiendam relinquunt Graeci. JENS. Supra c. 6. *τὸν Παρνασσὸν αὐτῇ Κασταλίᾳ*. Timon. c. 22. *ἁρπασάμενός με αὐτῇ δέλτῳ*, et saepius apud *Nostrum*. Cf. *L. Bos* de Ellipss. s. v. *σύν*. Modo *τὰ πολλά*, quod pro *τὰς πολλὰς* conjecit *Belinus*, quid sibi velit, non adsequor. Neque *ὅτε περ* nunc mutandum ullo modo censeo: sequente *καὶ* non insuetatum *Nostro*, ut valeat *cum jam*. Vid. adv. Indoct. c. 9. et 12. de Mort. Peregr. c. 11. LEHM.

Ead. l. 8. *Ἐκ τοσούτου ἐμέτου*) Haec imago animo *Luciani* primum non est objecta. Pictori Galatosi eam debuit, de quo sic loquitur *Aelian.* V. H. XIII, 22. *Γαλάτων ὁ ζωγράφος ἔγραψε τὸν μὲν Ὅμηρον αὐτὸν ἐμοῦντα, τοὺς δὲ ἄλλους ποιητὰς τὰ ἐμημεσμένα ἀρυομένους*. Vide interpretes ad hunc locum. CLER. *Palatonem* hujus fictionis auctorem appellat *Coel. Rhodiginus* L. XXI. c. 44. observante *Belino*. LEHM.

Ead. l. 11. *Τίς γὰρ ὅδ'*) Versus ex Iliad. 3. BOURD.

Ibid. *Ἥν τε, μέγας τε*) *Homer.* Il. Γ, 226. BROD.

Pag. 47. l. 2. *Μηδὲ ξυνεὶς*) Haec mihi non accommodatissime videntur ad integram, quae praecessit, sententiam respondere: etiamsi mutes tempus *ὑποσκελίσει*, parum adjumenti, me judice, contuleris. Forte orationis impeditae in ipso *Lucian* haeret culpa: non enim aeque semper stilus, quamvis attento, ad animi cogitata dilucide exponenda procedit. HEMST. Quod ad *ὑποσκελίζει*, pro quo et *Jo. Seagerus* in Class. Journ. N. XI. a. 1812. p. 134. probat *ὑποσκελίσει*, attinet, minime id tentandum videtur, quum unice respondeat dictorum indoli. Non enim significare Charon voluit processum ad futurum tempus, sed recessum ad praeteritum:

ne intelligens quidem (tum scil. quum mortuus erit), *quomodo ille* (Θάνατος) *ipsum supplantando dejecerit.* Ὑποσκελίσει vero plane alium, eumque alienum, praeberet sensum: *ne intelligens quidem*, (nunc, quum se tantopere inflat) *quomodo ille ipsum dejecturus sit.* Haec patet cum καταπαλαισθεὶς, in quo Futurum exactum latet, conciliari non posse. Atqui notus est hic Praesentis usus et Grammaticorum quoque praeceptis stabilitus. Deor. Diall. XXV, 2. Sol se excusans Jovi, quod filio currum suum commiserit, narrat: ἀναβιβασάμενος ἐπὶ τὸ ἅρμα ὑπεθέμην, ὅπως μὲν χρὴ βεβηκέναι αὐτόν. Et deinceps ibidem, ubi idem Sol dicit: εἶπον δὲ καὶ ἡλίκος ὁ κίνδυνος, εἰ μὴ etc. cavendum, ne, quamquam vertas: *dicebam vero etiam, quantum periculum esset*, Graece substituas ἦν, quod quidem significaret *fuisset*; sed subintellige ἐστί. Quod autem *Hemsterhusius* potissimum verbum ὑποσκελίζει emendandum sibi sumsit, hinc colligi posse videtur, universum locum ab eo non recte esse captum. Vertam igitur, quo pateat neque impeditam esse ejus structuram, neque obscurum sensum: *Ecquanto majori jure* (Graeci) *me laudent, qui ipsum tibi Milonem non ita multo post comprehensum imponam cymbulae, quando venerit ad nos, ab invictissimo adversariorum, a Morte, dejectus, ac ne intelligens quidem, qua ratione Mors ipsum prostraverit.* Sic et olim ego locum omnino quidem intellexi, quamquam in singulis explicandis erat, ubi paullulum errarem. Lehm.

Ead. l. 5. *Τί οὖν;*) Vide, quae notavimus ad Diall. Mortt. X, 4. Hemst.

Ead. l. 10. Ἐμπίδα) Male ἐλπίδα. Bourd. Pulchre ἐμπίδα pro vulgato ἐλπίδα reposuit *Bourdelotius*, sed pro ὥπως, quod in editis est, scribendum ὅπως· οὐχ ὅπως est *nedum*: usus etiam est in Prometheo et alibi. Graev. In *B.* 2. quam secutus videtur *Bourdelotius*, mendose legebatur ἐλπίδα· at si alias inspexisset, recte, ut hic vides, legisset. Solan.

Pag. 48. l. 4. Ἐλασείοντι ἐπὶ Λ.) Ingenio *Luciani* facetissimisque jocis ita delector, ut qui maxime; neque tamen ejus dotes tam inepte admiror, ut, si quid reprehensione dignum admiserit, excusandum putem. Sane mallem, quando historias veteres, quod saepe solet, attingit, examen accuratius majoremque curam adhibuisset, et partam elegantissimae venustatis laudem hoc quoque non vili titulo cumulasset. Nuper admodum Assyrios ait a Cyro devictos, expugnatamque esse Babylonem; nunc porro meditari Cyrum expeditionem in Lydiam, ut Croesum adoriatur, regnoque spoliet. In his ordo rerum gestarum non constat: nam

quamlibet in historia Cyri scriptores antiqui discrepent, huc tamen omnes simul conspirant, prius aliquot annis, quam Babylon fuerit in potestatem redacta, Croesum Lydosque succubuisse. Si *Xenophon* in hac causa testis idoneus placet, hoc, cum Cyrus annum aetatis ageret trigesimum, acciderit; illud tribus admodum annis post. Ab ea ratione non parum discedit calculus aliorum, qui Sardes captas ponunt in anno aetatis Cyri secundo, vel quinto et quinquagesimo, Babylonem in primo et sexagesimo. Utcunque ea lis fuerit decreta, quod nunc quidem ad nos nihil pertinet, illud certe pro comperto habendum est, *Lucianum*, dum haec scribebat, ad historiae veram seriem animo fuisse minus attento: potuisset alioqui, si eam in curam paulo diligentius incubuisset, et ingenio simul servire, et rerum gestarum fidei. HEMST.

Ead. l. 8. *Τὴν τὸ τριπλοῦν τεῖχος*) Loquendi formulam illustravit *Jensius* Lectt. Lucian. p. 157. *Αἱ δὲ Σάρδεις*, inquit *Strab.* XIII. p. 928. B. *πόλις ἐστὶ μεγάλη, νεωτέρα μὲν τῶν Τρωϊκῶν* (quod ut de nomine *Straboni* forte concedam, de ipsa tamen urbe, vel arce saltem, minime dedero) *ἀρχαία δ' ὅμως, ἄκραν εὐερκῆ ἔχουσα.* Arx sane munitissimi operis, et prorsus inexpugnabilis futura, nisi Meles sive Myles portentosum leonem, ex pellice sibi natum, ea sola parte, quae penitus inaccessa videbatur, circumferre neglexisset: *Herodot.* I, 84. ex quo *Dionis Chrysostomi* non intellectum *Casaubono* locum egregie declaravit *Henr. Valesius* ad Exc. *Nicol. Damasc.* p. 68. Adversus Cimmerios, deinde et Athenienses diu post tuta stetit: *Herodot.* I, 15. V, 100. Cujus arte capta fuerit a Cyro, tradidit *Herodotus*: ab *Herodoto* tamen nonnihil abit *Xenoph. K. Π.* VII. p. 107. ubi *τεῖχος τὸ ἐν Σάρδεσι* commemoratur, et *τὰ ἀποτομώτατα δοκοῦντα εἶναι τῶν Σαρδιανῶν ἐρύματα*, quam lectionem propter triplicem *Luciani* murum servari velim. A *Polyaeno* duplex arcis per fraudem occupatae exponitur narratio ex diversis scriptoribus petita: prior VII. c. 6. §. 8. quem habeat auctorem, ignoro; posterior §. 13. perinde a *Frontino* descripta III, 8. §. 3. a *Ctesia* fluxit, ut ostendunt ejus Excerpta p. 635. v. 30. Sed Croesi filiae Nanidis opera, pactis Cyri nuptiis legitimis, arcem esse proditam cecinerunt *Licymnius* et *Hermesianax*, teste *Parthenio* Erot. cap. XXII. quibus Musarum famulis quatenus habenda sit fides, lectori jus arbitrandi facio: ita vero *Parthen.* *περὶ προδοσίας συνθεμένην τῷ Κύρῳ, εἰ κατὰ νόμους Περσῶν ἕξει γυναῖκα αὐτήν, κατὰ τὴν ἄκραν, μηδενὸς φυλάσσοντος*

δι' ὀχυρότητα τοῦ χωρίου, εἰςδέχεσθαι τοὺς πολεμίους. Ideo gazae regiae thesaurisque custodiendis munimentum opportunissimum: *Polyaen.* IV. c. 9. §. 4. Σέλευκος τὴν Σαρδέων ἄκραν ἐπόθει (ita legendum judico pro ἐπόρθει) τοὺς ἐν αὐτῇ θησαύρους Θεοδότου φυλάσσοντος· τοῦτον θησαυροφύλακα Λυσίμαχος ἔταξε· μὴ δυνάμενος τὴν ἄκραν ἐχυρὰν οὖσαν ἑλεῖν. Neque aliam ob rem captivi nobiles eo detrusi, ut evadendi spes omnis praecideretur: eundem vide VI. c. 49. Arx autem urbi adjungebatur per *Πρίονα*, (nomen a figurae similitudine sumtum autumo) cujus τεῖχος ἀφυλακτούμενον cum Lagoras Cretensis observasset, solerti consilio viam expugnandae post diuturnam obsidionem urbis invenit: historiam narrat *Polyb.* VII. p. 705. meminitque τῆς προϋπαρχούσης δόξης περὶ τῆς τῶν Σάρδεων ὀχυρότητος. Arcem *Charon Lampsacenus* vocavit τὸ τεῖχος τὸ βασιλήϊον, referens Athenienses Jonibus opitulatos ἑλεῖν τὰ περὶ Σάρδεις ἅπαντα χωρὶς τοῦ τείχους τοῦ βασιληΐου· verba nobis descripsit *Plutarch.* Περὶ τῆς Ἡροδ. κακ. p. 861. D. HEMST.

Ibid. Τὸ τριπλοῦν τεῖχος) Ἔχουσαν subaudio. BROD. Τὸ περιβεβλημένην, aut quid simile desiderari videtur post τὸ τεῖχος. GUYET. Infra c. 14. ὃ τὸ διάδημα (int. ἔχων) et c. 23. ἡ τὸν μέγαν περίβολον (int. ἔχουσα). LEHM.

Ead. l. 9. Σόλωνι) Ne quis hic forte ficta suspicetur, quae de Solone cum Croeso habet, adeat *Plutarch.* in Sol. et *Herodot.* I. p. 7. ubi eodem ferme, quo hic, modo disserentem cum Croeso Solonem audies. Meminit et *Diogenes Laërtius* illius colloquii p. 12. *Menagius* tamen addubitat ob rationem temporum. SOLAN.

Pag. 49. l. 2. Οὐδὲν ἀγεννὲς) Quid aliud erat exspectandum ab homine liberrimae indolis, libertatisque amantissimo, cujus summa ferebatur apud Graecos sapientiae fama? *Herodotum* adumbravit *Noster*, qui Solonem fecit adulatione omni procul habita οὐδὲν ὑποθωπεύσαντα, ἀλλὰ τῷ ἐόντι χρησάμενον λέγειν etc. Inhumanius est, neque Herodoteum, quo statim Solonem impetit Croesus, convicium καθάρματος. Verum ordinem eorum, qui beatissimi judicio Solonis sunt pronuntiati, *Lucianus* invertit; Tellum priore, posteriore loco juvenes Argivos posuit *Herodotus*, sive aequum existimans, ut popularis sui Solon primam rationem haberet, sive potius aetatis, qua vixerunt, intervallum secutus. Charon certe mox, simul atque Cleobin et Bitonem audivit nominari, agnoscit eos τοὺς ἅμα πρώην ἀποθανόντας: unde quid aliud colligas, dummodo Luciani fides auctore certo nitatur, quam

utrosque vivente Solone, vel paulo saltem ante, beatam illam mortem obiisse. *Κλέωβις* autem in hodiernis *Herodoti* editionibus impressum est; neque ullam membranarum veterum ab eruditis viris adnotatam reperio variationem: ceteri tamen omnes, etiam illi, qui testem *Herodotum* adhibent, *Κλέοβιν* appellitant; quem scribendi modum necessitate metri probat, quod in *Stobaeo* legitur p. 603. Epigramma; *Οἵδε Βίτων Κλέοβις τ' ἐπὶ σώμασιν οἰκείοισιν Ζεύγλαν ζευξάμενοι* etc. Matrem Cydippen edunt plerique: Theano fuit ab aliis vocata; ut *Suidas* ostendit in *Κροῖσος· τῆς μητρὸς αὐτῶν Θεανοῦς ἢ Κυδίππης ἱερωμένης καὶ μελλούσης πομπεύειν τῇ πατρίῳ ἑορτῇ ἐπὶ ἁπήνης μέχρι τεμένους τῆς Ἥρας·* haec ab alio fonte sunt hausta, itidemque quod *Hyginus* tradit, Cydippen, postquam duplicis domestici funeris exemplo didicerat, nihil esse melius mortalibus, quam mori, mortem obiisse voluntariam. Illorum vero, a quibus haec historia, *fabulam notam* Cicero vocat, sit narrata, indicium petes a viris eruditissimis J. A. *Fabricio* ad *Sext. Empir.* P. H. III. §. 231. *J. Davisio* ad *Cicer.* T. D. I. cap. 47. Hemst.

Ead. l. 4. *Κλέοβιν καὶ Βίτωνα*) De his *Herodot.* I, 32. *Plato* etiam in Axiocho, vel de Morte. Solan.

Ead. l. 5. *Τοὺς τῆς ἱερείας π.*) Lege, *ΧΑΡ. Τοὺς τῆς ἱ. π.* venustius enim est haec a Charonte dici, quam a Solone. Solan. Potuit sane et sic *Lucianus*, nec invenuste, scripsisse. Verum in libris ipsis hujus disponendi rationis vestigia reperiuntur nulla. Contra voces *τῆς Ἀργόθεν* et ipsae Solonis orationi adjungendae videbantur, quemadmodum praeeunte codice 3011. edidit *Schmiederus*; quae quidem emendatio postea etiam Gorl. codicis auctoritate confirmata est. Lehm.

Ead. l. 9. *Τὰ πρῶτα*) *Primas.* Brod.

Ead. l. 11. *Τέλλος*) *Telaus* in quibusdam *Diogenis Laërtii* codicibus scribitur. Apud alios *Telus* vel *Tellus*, ut hic omnes impressi, exceptis Fl. et J. quae *Τέλος* habent: sed eaedem *Τέλλον* recte exhibent Ver. Hist. II. c. 17. Solan. Ad *Diogen.* L. I, 50. vide *Menagium*. *Τέλος* scribatur, an *Τέλλος*, parum interest: vetusti Graeci literas geminare vix unquam solebant: *Σέλλος, Σέλος· Ἔλλος, Ἔλος· Σελλασία, Σελασία· Πελλὸς, Πελὸς*, nullo discrimine separantur. Antiqua scriptio delusit interpretem *Dionis Chrys.* p. 593. D. ut pulchre *Casaubonus* observavit. *Themist.* Or. XVIII. p. 211. D. *Κροῖσον μὲν οὖν ἀπέφηνεν ὁ Σόλων ὀλβιώτατον τῶν τότε ἀνθρώπων, ἀλλὰ τὸν Ἀθηναῖον καὶ τοὺς Ἀργείους νεανίσκους.* ubi, tametsi

non ignorem, quomodo defendi possit τὸν Ἀθηναῖον, profecto malim Τέλον vel Τέλλον Ἀθηναῖον. HEMST.

Ead. l. 15. Πρὸς τὸ τέλος) Respicit Solonis dictum, de quo *Ampson.* BOURD. Sententiam Solonis, quam *Aristoteles* argumentis sanequam levibus impugnat Eth. Nic. I. c. 10. certatim Tragicos imitari monent *B. Martin.* V. L. I. c. 1. versus *Euripidis* ex Androm. v. 100. qui sunt ipsius Andromachae, perperam Hecubae tribuens, et *Jos. Barnes.* ad eum locum et Heracl. v. 865. Cum ergo Dejanira Trachinias *Sophocleas* sic inciperet, *Λόγος μὲν ἔστ' ἀρχαῖος ἀνθρώπων φανείς, Ὡς οὐκ ἂν αἰῶν' ἐκμάθοι (ἐκμάθοις) βροτῶν, πρὶν ἂν θάνοι τις, οὔτ' εἰ χρηστὸς, οὔτ' εἴ τῳ κακὸς,* notare operae pretium duxit *Scholiastes* esse μεταχρονισμόν· μεταγενέστερος γὰρ Σόλων ὁ μηδένα μακαρίζειν δεῖν πρὸ τελευτῆς πρὸς Κροῖσον ἀποφηνάμενος. Vide *Cicer.* de F. B. et M. II, 27. et *Davis.* p. 164. Similes veterum sententias plena manu suppeditabit *Stob.* Ecl. cap. CIII. Porro legendum puto καὶ τοῦ ἄχρι πρὸς τὸ τ. etc. *Dion Chrys.* p. 598. C. ὧν τὸν μὲν ὁ θάνατος ἤλεγξεν. HEMST. Quum per τῶν τοιούτων satis jam clare, quid vellet sibi, Solon significaverit, parum commode sequerentur καὶ τοῦ ἄχρι πρὸς τὸ τ. etc. Imo in eo, quod quis ad finem usque vitae feliciter vixit, indicium est manifestum ac certum eorum, de quibus philosopho disputatio cum rege fuit. Neque movet me tantopere Gorlitiensis codicis auctoritas, qui vere exhibet τοῦ, ut a sententia non recedam, quoniam facillimus fuit istius librarii lapsus. LEHM.

Pag. 50. l. 4. Τὸ πορθμεῖον αὐτὸ) Inepte haec vertuntur, *ἀλλὰ τὸ πορθμεῖον αὐτὸ ἀξιοῖς γενέσθαι τὴν περὶ τῶν τοιούτων κρίσιν, sed cymbam ipsam harum rerum judicio dignam censes:* cum sit, *sed cymbam ipsam existimas esse, ubi de talibus judicium fieri necesse sit.* GRAEV. Rem tetigit *Hemsterhusius,* reddens κρίσις, *judicandi norma.* Quemadmodum ὁ θάνατος modo dicebatur ἔλεγχος τῶν τοιούτων, ita jam τὸ πορθμεῖον ipsum commode dici potuit ἡ περὶ τῶν τοιούτων κρίσις, h. e. *id, e quo de talibus rebus judicari, s. statui, debet.* Hac translata vi utitur et *Xenophon* Hist. Gr. II, 4, 41. Weisk. καὶ τίς ἂν καλλίων κρίσις τούτου γένοιτο, ἢ ὡς ἐπολεμήσαμεν πρὸς ἀλλήλους, h. e. *de qua quidem re quae possit melior esse judicandi norma, quam ratio, qua nos invicem bellis petiimus?* Neque opus est, ut ibi cum *Weiskio* suspiceris, ante ὡς ἐπολ. excidisse, εἴ τις σκέψαιτο. Neque adeo h. l. bene de *Luciano* meruit *Schmiederus,* quod, trium codd. Pariss. auctoritatem et *Belini* judicium secutus, scribi curavit: ἀλλὰ παρὰ τὸ πορθμεῖον αὐτὸ

ἀξ. etc. quae ad hunc sensum efficiendum, quem *Belini* verbis proferam: *Tu veux que ce soit sur le bord de ma barque que l'on decide une pareille question*, vix bene Graeca esse videantur. Quod in Gorl. pro αὐτὸ reperitur αὐτὸς, nullius id momenti duco. Lehm.

Ead. l. 7. *Μισθὸν τῶν χρησμῶν*) Notum est oraculum, quod iterum tangit Jov. Conf. c. 14. et 20. ubi vide Notas, et c. 43. Latine apud *Ciceronem* sic exstat:

Croesus Halyn penetrans magnam pervertet opum vim.

Solan.

Ead. l. 11. *Ὠχρον*) Infra vocat ὠχρὸν καὶ βαρὺ κτῆμα· Colorem hunc, qui jam non plane pallidus, sed luteus et flavescens intelligi debet, auro Graeci tribuunt: *Basil. Caesar.* T. II. p. 66. B. ὠχρότεροι τάχα τοῦ χρυσοῦ γενήσονται οἱ τοῦτον σωρεύοντες. Quos *Sappho* ornate dixerat χρυσείους ἐρεβίνθους in Epit. *Athen.* II. p. 54. F. veteres explanarunt τοὺς κατὰ πύξον ὠχροὺς, teste *Eustath.* ad Il. *N.* p. 948. v. 45. Eundem habet usum χλωρὸς, sic ut ab ὠχρὸς saepe minimum discrepet: quod ostenderunt *Foës.* Oecon. Hipp. et *Graevius* ad *Hesiod.* Ἀσπ. v. 231. quam ob rem pari jure auro convenit. *Artemidor.* I. cap. 79. p. 67. χλωρὸς γὰρ ὁ χρυσὸς καὶ βαρύς. scite Diogenes rogatus, διὰ τί τὸ χρυσίον χλωρόν ἐστιν, ἔφη, Ὅτι πολλοὺς ἔχει τοὺς ἐπιβουλεύοντας, apud *Diogen. L.* VI, 51. quasi pallidum foret a timore; quippe notum est *Homeri* χλωρὸν δέος. Dictum autem sapientissimi canis in jambos redegit nescio quis Comicorum: *Τί ποτ' ἐστὶ χλωρὸν, ἀντιβολῶ, τὸ χρυσίον; Ἁἰδοικ' ἐπιβουλευόμενον ὑπὸ πάντων ἀεί*: exstant in *Aristophan. Schol.* ad Pl. v. 204. Latinis itidem *aurum pallidum*: notum est illud *Statii* IV. Silv. VII, 15. *Pallidus fossor redit, erutoque Concolor auro.* In *Paulino* Episc. Nol. ad Nicet. v. 269. legendum, *Pallidos auri legulos in aurum vertis* — pro *callidos*. Hemst.

Ead. l. 13. Ἀοίδιμον ὄνομα καὶ περιμάχητον) Importuna his subjicitur nota *Bourdelotii*, quae plane hinc relegari debet, cum nihil τὸ περιμάξαι et περικαθᾶραι ad vocem *Luciani*: ne dicam futiliter citari *Casaubonum* ad *Theophylactum*, pro *Theophrasto*. Gron. Ex poëta aliquo, *Pindaro* forsan, habere videtur. Ni id sit, credo aut πρᾶγμα scripturum fuisse pro ὄνομα, aut pro ἀοίδιμον πάντιμον, ut Rhet. Praec. c. 1. Certe Fl. ἔντιμον hic habet. Solan. Si quid omnino mutandum foret, pro πρᾶγμα maluissem χρῶμα *), vel κτῆμα· sed

*) Voluit, nisi egregie fallor, χρῆμα, quamquam et in

sarta tecta maneat optima lectio. Ἀοίδιμον autem eo minus est sollicitandum, quod in Fl. quoque planissime reperiatur: alius est loci, ut mox videbimus, illud ἔντιμον, et huc per culpam errantis oculi relatum. Περιμάχητον vero, quod tam acri studio petitur, ut ejus possessionem mutuis certaminibus et dimicando alter alteri praeripere conetur. Proprie *Noster* in Tim. c. 21. περιμάχητος ταῖς γαλαῖς· et *Strabo* XIV. p. 945. Samos εὐδαίμων, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ περιμάχητον γενέσθαι. Helenae, quae *Luciano* οὕτω δή τι περισπούδαστος, ὥστε καὶ πόλεμον ἀμφ' αὐτῇ γενέσθαι, Vol. II. p. 73. περίβλεπτον καὶ περιμάχητον τὴν φύσιν ἐποίησε Jupiter: *Isocrat.* p. 211. C. unde περιμάχητον εἶδος vocatur ab *Agatharchide* apud *Phot.* p. 719. v. 34. Haec ipsa ab Alexandro rapta tripodem aureum, Pelopi donatum a Vulcano nuptiale munus, in mare projecit εἰποῦσα ὅτι περιμάχητος ἔσται, *Diogen.* L. I, 32. *Thucyd.* VII, 84. καὶ οὐδὲν ἧσσον ἐπίνετό τε (τὸ ὕδωρ Ἀσσινάρου) ὁμοῦ τῷ πηλῷ ἠμαυρωμένον, καὶ περιμάχητον ἦν τοῖς πολλοῖς· non male *Schol.* σπουδαιότατον, *desideratissimum*. *Demades* p. 180. v. 13. Athenae τὸ περιμάχητον καὶ θαυμαζόμενον ὑπὸ πάντων ἄστυ· quod palam *Dionys. Halic.* imitatus A. R. V. p. 326. v. 16. τοῖς περιμαχήτοις καὶ θαυμαζομένοις ὑπὸ τοῦ κοινοῦ βίου πράγμασι. Apud *Xenoph.* Symp. p. 513. v. 30. paupertas πρᾶγμα ἥκιστα περιμάχητον, res, quam pauci vel nemo valde sibi expetendam statuat, aut adipisci laboret. Contra divitiae, atque ipsum illud, quod Charon miratur, aurum: *Aeneas Soph.* Ep. V. Χρυσὸς καὶ ἄργυρος καὶ περιφανεῖς ἐσθῆτες τοῖς μὲν πολλοῖς περιμάχητον, ἀβέβαιον δὲ χρῆμα, καὶ οὐχ' ἑστηκὸς, οὐδὲ τοῦ ἔχοντος ἀληθῶς. Hemst. Prorsus incogitata sunt, quae *Solani* calamo ad h. l. exciderunt, ipsiusque elegantia et gravitate, aliunde cognita, indigna. Praeterquam enim quod falso retulit Florentinae lectionem ἔντιμον, ut jam *Hemst.* animadvertit, verba ἀοίδιμον ὄνομα neque per se poëtica haberi possunt, neque ulli mutationi obnoxia; neque etiam, utrum mutandum esset ἀοίδιμον, an ὄνομα, ipsi constitit. Recte itaque *Hemsterhusius* quam brevissimis talem judicem absolvit, neque tamen ita *Seyboldo* satisfecit, qui, relatis summi viri verbis: *sarta tecta maneat optima lectio*, haec effutit: „Exspectandum jam erat, ut dicat Hemsterhusius, cur

---

Bip., et in principe edit. Reitz. χρῶμα scriptum video. *Seyboldus*, hanc adnotationis partem ad verba referens in nota ad h. l., χρῆμα scripsit nihil omnino monens, perinde ac si vere ita scriptum reperisset. Lenm.

„*maneat optima* haec lectio? aut qui explicanda sit? Postu„lare enim sensus videtur το χρημα ut, χρημα νυκτων, *Ari*„*stoph.* Nub. v. 2. aut tale quid. sed is, qui paullo ante mul„tis Veterum locis, *aurum* χλωρον *vel pallidum esse* demon„straverat, heic verbum non amplius! — Et nos το ονομα „retinemus, et interpretamur ita. Servit hoc verbum heic „περιφρασει, et locutio plena haec est: το ἀοιδιμον ονομα του „χρυσου και περιμαχητον. Ονομα του χρυσου itaque idem est, „quod χρυσος. Ex Graecis occurrit jam το ονομα της δουλειας, „apud *Polyb.* L. 9. c. 23. Latinorum quoque *nomen* sic usur„pari meminimus. *Drakenb.* ad *Sil. Ital.* ex *Petronio* affert „*nomen amicitiae*, quod et *Ovid.* habet, ex Pont. Epist. II, „3, 29. et, *imperii* deserto *nomine* fugit. ubi vid. eum, p. 255. „Cfr. *Vechner.* Hellenol. p. 520. ed. M. Heusing." Non magis h. l. sensus postulat χρῆμα, quam in Rhet. Praec. in. ubi σοφιστὴς, σεμνότατον καὶ πάνδημον (aut πάντιμον) ὄνομα dicitur, ad eandem quidem loquendi normam, secundum quam h. l. aurum significatur eadem voce. Scilicet ὄνομα, quod omnino vel *nomen* denotat, quo aliqua persona ab aliis discernitur, vel *vocabulum*, quo res insignitur, vel *titulum*, quo ornatur aliquis, vel *aliquid*, h. l. nihil aliud esse potest, quam *vocabulum auri*, quam omnium ore celebratam, omniumque studiis expetitam Mercurius dicit vocem, ita sane, ut non sonus vocis ipse, sed res, quam ille sonus significat, intelligenda sit. Neque tamen sic *periphrasis*, quam *Seyboldus* voluit, statuenda: nam ὄνομα χρυσοῦ per se aliud est, aliud χρυσὸς, quemadmodum et *Seyboldi haud ignobile nomen* aliud vult, aliud *Seyboldus haud ignobilis*. Neque etiam *poëtica* haec dicendi forma cum *Solano* habenda est, quum prosae cuicunque, modo elatiori illi ultra vulgarem sermonem, optime conveniat. Vel unus ille locus Rhet. Praec. supra laudatus, cui plura in Indice adjicientur, e. g. Phalar. I, 7., id satis clare docuerit. Denique vox ἀοίδιμος scriptori nostro in deliciis fuit. Sic de fulmine Jovis Timon. c. 1. ἀοίδιμον ὅπλον, de Timone ipso ibid. c. 38. περίβλεπτος, καὶ ἀοίδιμος, καὶ περισπούδαστος, de Delphis Alexandr. c. 8. e. a. Lehm.

Pag. 51. l. 1. *Τοῦτο μόνον ἅτι.*) Dilucide Florentina sola, ἔντιμον τι· ceterae omnes quasi de compacto τοῦτο μόνον ὅτι, quod e membranis fluxerit, necne, mihi sane non liquet. Primum dubitabam, an idem sensus aeque eleganter minima lectionis Florentinae mutatione posset obtineri, *si μὴ ἅρα ἔν τι μόνον, ὅσα βαρύνονται* etc. Deinde non difficile videbatur ipsam illam lectionem tueri et integram conservare, modo

unica tantum litera, cujus spatium vacabat, ex reliquis edd. adderetur, *εἰ μὴ ἄρα ἔντιμον, ὅτι βαρύνονται* etc. Sententia planissima, nisi fallor, et perquam opportuna: *Equidem non video, quid in isto auro boni insit, nisi forte honorificum existimetur, honorem aliquem afferre videatur, quod ferentes gravet, suoque pondere premat.* Equidem, si libri veteres addicant, nihil esse causae video, cur scriptura proba, et intellectu neutiquam obscura, repudiari debeat. HEMST. At mihi quidem, quid *honorifici* in eo inesse possit, quod quis auri pondere prematur, non liquet; quid *boni* habeat, clarius intelligo: sic enim vult Charon molestias talium professionum gravius sentiri, hisque (, si Diis placet!) a cupidiori earum studio deterreri posse mortales. Itaque illud *ἔντιμόν τι*, quod praeter Fl. etiam codex Gorl. habet, corruptum manifesto et ortum ex ea lectione, quam duo Pariss. exhibent, *ἓν τι μόνον, ὅτι*. Verum quum *τοῦτο μόνον, ὅτι*, omisso ab initio *ἓν*, in omnibus vetustis Edd. legatur, excepta sola Fl. quumque etiam codex 1428., id quod e *Belini* certe silentio colligi posse puto, eandem vulgarem lectionem habere videatur: conciliatis inter se his duabus lectionibus, rescribendum arbitror, *ἓν τοῦτο μόνον, ὅτι* etc. Diall. Mortt. XII, 2. *ἓν μὲν τοῦτο ὠνάμην, ὅτι*. Ibid. XXV, 1. *ἓν μὲν ἤδη τοῦτ' ἔχω, ὅτι*. et quod ad *ἓν μόνον* attinet, Hipp. 8. *ὡς ἓν αὐτὸ μόνον ἐπιστάμενος*, et Icarom. c. 9. *ἑνὶ μόνῳ τὴν τῶν ὅλων ἀρχὴν ἀπένεμον*. Utrumque autem conjunctum Adv. Indoct. c. 4. in. *Ἀλλ' ἑνὶ τούτῳ μόνῳ πάντα ἐκεῖνα ἀναδραμεῖσθαι νῦν ἐλπίζεις*. et Pseudolog. c. 6. *ἓν τοῦτο μόνον ἔργον ἔχοντες* etc. cf. ibid. c. 13. Vid. omnino egregii *Schaeferi* Meletemm. p. 19. LEHM.

Ead. l. 8. *Ἐκλέγων*) Usus est verbo proprio in cogendis colligendisque vectigalibus et pensionibus: quare de publicanis est frequens *ἐκλέγειν φόρους* vel *τέλος*. *Poll.* VIII, 114. IX, 31. *Harpocrat.* in *Πεντηκοστή*. *Aeschin.* in Timarch. p. 17. v. 8. *μαρτυρίαν τελώνου τοῦ παρὰ Τιμάρχου τοῦτο ἐκλέξαντος τὸ τέλος*. Structura minus usitata fraudem interpreti fecit apud *Plutarch. περὶ Πολυπρ.* p. 518. E. *τοὺς τελώνας βαρυνόμεθα — οὐχ ὅταν τὰ ἐμφανῆ τῶν εἰσαγομένων ἐκλέγωσιν· publicanis succensemus, non quando vectigal eorum, quae palam importantur, exigunt.* Hinc *ἐκλογεῖς* non solum apud Athenienses *οἱ ἐκλέγοντες καὶ εἰσπράττοντες τὰ ὀφειλόμενα τῷ δημοσίῳ*, ut *Harpocration* ait, quanquam accuratius a *Suida* duplex eorum ordo distinguatur, sed alibi quoque noti. *Aristides* de se T. I. p. 611. B. *ἠρέθην ἐκλογεύς·* et Capito *φόρων ἐκλογεὺς Philoni Πρ. πρὸς Γ.* p. 1020. E. qui postea de eodem homine rapacis-

simo subjungit, ἐξ ὧν νοσφίζεται καὶ παρεκλέγει, ποικίλον τινὰ καὶ πολὺν πλοῦτον ἠθροικώς· sicut a *Demosthene* dicitur παρεκλέγειν τὰ κοινά· apud hunc rectene *Gelenius quaestorem*, apud illum *Canterus coactorem* verterint, jam non disquiro: coactoris certe ministerium Charonti non inepte conveniat, quandoquidem Aeacum habuimus τελώνην supra c. II. Praeterea ἐν θαύμασι τοὺς χαλκοῦς ἐκλέγειν *Theophr.* Ch. Eth. c. VI. p. 30. ad quae *Casaubonus* hunc *Luciani* locum adhibuit, sed per errorem scribens χαλκοῦν ὄβολον· et p. 32. τοὺς τόκους εἰς τὴν γνάθον ἐκλέγειν, id est, τοὺς ἐκλελεγμένους ἐγκάπτειν, ἐμβάλλειν· ubi secus olim ad *Poll.* IX, 68. n. 70. existimavi reponendum ἐπιλέγειν· quod etsi per me jampridem ipse animadvertissem, eo tamen haud minus gratias habeo monenti doctissimo *Needhamo*: τόκους ἐκλέγων *Pollux* adnotavit III, 85. Μισθὸν οὐκ ὀλίγον ἐκλέγων *Liban.* T. I. p. 793. C. Ἐκλογὰς χρημάτων dabit *Dion. Cass.* XLII. p. 208. D. alibique. Hemst.

Ead. l. 12. Ὥσπερ ὁ μόλιβδος] Difficile est, utrum μόλιβδος, an μόλιβος, μόλυβδος, an μόλυβος, in quoque loco scribendum sit, definire, quum non modo unius ejusdemque dialecti et aetatis scriptores variare inter se deprehendantur, sed ne iidem quidem scriptores classici constare sibi in hac re soleant. Sic *Lucianus* noster ipse, praeter hunc locum, in quo tamen cod. 3011. μόλυβδος habet, etiam pro Merc. Cond. c. 11. Quom. hist. Conscr. c. 34. et Epist. Saturn. c. 20. scripsit, siquidem librariis consentientibus fidem habere licet, μόλιβδος. In Lexiphane vero c. 5. et Alexandr. c. 25. legitur μολύβδαινος et Gymnas. c. 27. μολύβδινος. Quodsi igitur decernere quid velis, in Codicum tum fide tum copia existimo acquiescendum esse. Si quis vero Grammaticorum varias sententias cognoscere cupierit, adeat is *Wassium* ad *Thucyd.* T. I. p. 62. *Wesseling.* ad *Diodor. Sic.* L. II. p. 125. *Pierson.* ad *Moerid.* Attic. p. 256. sq. et *Fischer.* ad *Weller.* T. I. p. 167. sq. Mox sequentis vocis ἀβελτηρίαν formam vulgatam, etiam in locis de Luct. c. 21. et de Mort. Peregr. c. 2., pro vitiata emendandam censebam. Vitium esse liquido patet; unde vero probabiliter origo ejus repeti possit, minus mihi quidem constat. Lehm.

Pag. 62. l. 6. Τῶν πλίνθων) *Herodoto* sunt ἡμιπλίνθια, quorum studiose mensuram exegit I, 50. Πλίνθους χρυσᾶς plurimi vocant: *Euseb.* Πρωπ. Εὐ. V. p. 211. D. *Gregor. Nyss.* T. III. p. 319. A. τῶν πολυταλάντων τοῦ Κροίσου πλίνθων. Utrumque jungit *Themist.* Or. XIX. p. 226. ubi Apollinem dicere facit, se Croesum utique vilipendisse, καίτοι ἐμπλήσαντα

τὸν ἀηδόνων πλῆθος χρυσῶν καὶ ἡμιπλίνθιον. Modo ἐπακούσωμεν οὖν, etsi vix quicquam refert, Charonti libens dedero. HEMST. Adnotat haec *Seyboldus*: „Ἐπακούσωμεν οὖν tri„buenda videntur Charonti, et, secus quam *Hemsterhusio*, „referre aliquid putem, an Charon haec dicat, an Mercu„rius? — Enumerarat omnia, quae aurum effossum humano „generi induxit, mala Mercurius. Miratur dementiam ho„minum Charon. Esse tamen, regerit Deus, qui id re„spuant. Ais? inquit Charon. Utne tamen unus alterve ita „sapiens? id *meis hisce auribus* me oportet. Taceamus itaque, „ut audiam, quae dicit Solon!" Sit suum cuique judicium. Equidem, qui aeque atque *Hemsterhusius* vix quidquam referre putem, impetrare a me non possum, ut verba illa contra omnium librorum consensum a Mercurii sermone divellam. LEHM.

Pag. 58. l. 5. *Τοῦ βελτίονος*) Confer adversus aurum et argentum pro ferro disputantem *Tertullian.* de Cult. Femin. c. IV. Idem fecit *Clemens* in Paedag. aliique Patrum, philosophos, praesertim Stoicos, imitati. HEMST.

Ead. l. 13. *Ἐπὶ Λυδοῖς*) Haec ita sunt scripta, ut Cyrum priorem aurum Lydis intulisse significent: ab omnibus tamen historicis Croesus auctor belli perhibetur, sive sociis Babyloniis auxilium laturus, sive nimio plus, quam sibi tutum foret, crescere rem Persicam ratus. HEMST.

Ead. l. 18. *Εὐφήμει*) Hoc est, *utere verbis meliora ominantibus. Favere lingua* dicunt Latini; quo fit, ut Glossae vertant *Εὐφημῶ*, *faveo*: *Εὐφημεῖτε*, *favete*. Huic verbo contrarium est, *δυσφημῶ*. Eaedem Glossae: *Δυσφημεῖ*, *infausta loquitur*. CLER. Formula quaedam solemnis, cum aliquid infauste dictum vel factum abominantur, et procul a se facessere jubent; in qua ne ipsum quidem illud *ἄνθρωπε* incusatum ponitur. Celebrem *Sophoclis* sententiam refert *Theon* Progymn. p. 14. is rogatus, vacaretne senex adhuc Veneream voluptati, respondit: *Εὐφήμει, ὦ ἄνθρωπε· ἀσμενέστατα μέντοι αὐτὰ ἀπέφυγον, ὥσπερ λυττῶντά τινα καὶ ἄγριον δεσπότην ἀποδρᾶς.* depromta sunt ex *Plat.* de Rep. I. p. 573. A. ubi pro *ἀποδρᾶς* pejus, ut quidem puto, legitur *ἀποφυγών*· audi *Ciceronem* Interpretem Cat. maj. §. 47. *Dii meliora: libenter vero istinc, tanquam a domino agresti ac furioso profugi.* In *Arriani* Epict. III, 5. p. 274. Socrates *καὶ μισῶν γοῦν καὶ παρακολουθῶν ἑαυτῷ βελτίονι γνώμῃ πρὸς τὸ μηδὲν πρὸς λεξίδια; ἄνθρωπε, εὐφήμει.* Apud *Platonem* de L. L. III. p. 816. E. *Εὐφήμει· hoc Dii avertant; id ne unquam contigerit*: et

in Conv. p. 1201. E. *Οὐκ ἐνέπρησας; Julian.* Caes. p. 330. D. Hemst.

Pag. 54. l. 7. *Φωκεῦσι*) A quibus multoties spoliatum est templum Delphicum: *Βοιωτοῖς*, qui cum his pro templo Delphico bella gesserunt. Brod.

Ibid. Βοιωτοῖς.) *Justin.* VIII, 1. Solan.

Ead. l. 8. *Τυράννῳ λῃστῇ*) Excidit particula *ἤ*, quam repones, licet Ms. non praeciperet; in quo tamen legitur, *ἴρμαιον ἴσῃ ἀνατεθεικὼς Φωκεῦσιν, ἢ Βοιωτοῖς, ἢ Δελφοῖς αὐτοῖς, ἢ τινι τυράννῳ ἢ λῃστῇ*· vulgo *ἢ τινι τυράννῳ λῃστῇ*. Graev. Illud *ἤ*, quod in vulgatis deerat, ex ed. *J.* et MSS. G. P. et L. restituimus. Solan. Secutus est *Hemsterhusius*, nec non recentiores editores et interpretes, in his etiam *Belinus*, qui, quum *Hesterhusiana* editione usus nihil h. l. de lectionis varietate moneat, utrum Hemsterhusianam lectionem *ἢ τινι τυράννῳ, ἢ λῃστῇ*, an vulgatam et veterem *ἢ τινι τυράννῳ λῃστῇ* in Mss. suis repererit, prorsus incertum est. Quidquid illi suppeditent, A. 2. facit cum Junt., praemittens *ἤ* voci *λῃστῇ*. Nihilo magis pristinam meam sententiam muto, qui vulgatum restituerim; idque eo magis, quum etiam doctissimus *Joh. Seagerus* in Classical Journal a. 1814. Num. XVII. p. 158. eandem lectionem veterem probaverit. Scilicet exquisite simul ac significanter dictum *τύραννός τις λῃστὴς*, quo non tam Dionysium majorem, qui, etsi impudentissimus sacrilegus, tamen, quantum ego quidem scio, Delphicum templum non attrectavit; cf. *Cicer.* de Nat. Deor. III, 34. unde sua habet *Valer. Max.* I, 1, 3. *Aelian.* V. H. I, 20. neque Sullam, de quo *Plutarch.* in Vit. et *Valer. Max.* I, 2, 3., quam potius Neronem Imperatorem, utpote *Luciani* aetati longe propiorem, innui cum *Wielandio* existimo. Is enim, *Pausania* teste L. X. c. 7., aeneas quingentas, partim Deorum, partim hominum, abstulit imagines, donariorum loco in templo Pythico depositas. Neque vero sic Anachronismum, uti *Wielandius* dicit, sed vaticinium quoddam Solonis, in his inesse arbitror, majus illud Lucianeae sapientiae qualiscunque, quam Solonicae divinationis, monumentum. Variis autem temporibus variisque modis sacrilegia in Pythium commissa fuisse, ex eodem illo *Pausaniae* loco discimus, ubi etiam c. 6. extr. latronis cujusdam Euboeensis mentio injicitur, quem vix credo a quoquam, qui sani sit judicii, cum nostri loci latrone conciliatum iri. Ceterum pro *Boeotis*, quos textus edit, *Belinus* les Bactriens substituit, singulari quodam fato abreptus. Lehm.

Ead. I. 9. *Χρυσοποιῶν*) Corruptam hanc vocem arbitror: nam si *χρυσῶν πλίνθων* scribere noluerit, debuit aut metalla ipsa, aut *χρυσοχόους* dicere, quorum ope aurum purgatur. Nisi forsan ut Latini olim aurifices, ita et veteres Graeci *χρυσοποιοὺς* dixerint. *Cicer.* de Orat. II. 88. Sol. An. Qui sint aetate seriores *χρυσοχόοι*, quae *τέχνη χρυσοποιητική*, sive *χρυσοποιΐα*, compertum habemus: verum ut Latini *aurifices*, sic pari potestate Graecos usurpasse *χρυσοποιούς*, mihi nondum liquet: certe *aurifex* in optimis Glossis redditur *χρυσοχόος*, non, quod propius ad Latinae vocis rationem accederet, *χρυσοποιός*. *Budaeus* etiam, teste *Stephano*, non alia, quam usus *Luciani*, auctoritate id verbi munire potuit. Idcirco animus inclinat, ut credam, scripsisse Nostrum *χρυσοχόων*. Hoc vocabulum pro fabris aurariis admodum est familiare: *Dioscorid.* V, 173. *Εὑρίσκεται δέ τις ἐν τῇ Σαμίᾳ γῇ λίθος, ᾧ οἱ χρυσοχόοι χρῶνται πρὸς τὸ λειαίνειν καὶ στιλβοῦν. Clem. Alex.* Paed. II. p. 190. v. 8. *λύχνος κεραμέως οὐ χρυσοχόου ἔργον*· vide *Hesych.* in *Θερμαυστρὶς*, *Suid.* in *Χαλκεύς*, qui hoc nomen etiam *χρυσαχόου* complecti observat. Inde aurificum officinae *χρυσοχοΐα*, vel, ut saepe scribuntur, *χρυσοχόϊα*· *Polyb.* apud *Athen.* V. p. 193. D. de Antiocho Epiphane: *μάλιστα δὲ πρὸς τοῖς ἀργυροκοπείοις εὑρίσκετο καὶ χρυσοχοΐοις εὑρησιλογῶν*· eadem *a Libanio* juncta T. II. p. 647. C. *ἀργυροκοπεῖά τε καὶ χρυσοχόων ἐργαστήρια. Zenonis Cittiei* a *Clemente* locus egregius adfertur Paedag. III. p. 297. v. 7. quo modestae virginis imaginem efformavit: *ἀπέστω δὲ καὶ ὁ ἀπὸ τῶν μυροπωλίων, καὶ χρυσοχοΐων καὶ ἑριοπωλίων ἄλυς*· ubi vocem ultimam interpretatus *caliginem* vertit, *ἄχλυς* se legisse, vel saltem voluisse legi, manifeste significat, sed errore magno lapsus: gravius offendit in eodem vocabulo p. 192. v. 5. et pravam mirificae versionis stribliginem ab editore novissimo, quod miror, impune tulit. Hemst. Et infra Deor. Conc. c. 7. salsissime Momus *τοὺς χρυσοχόους* metuit, ne forte Jovem, si quando libidinis caussa aurum sit factus, malleo subactum ex universi mundi gubernatore monile faciant, aut armillam, aut inaurem. Jam quum illic noster usus fuerit proprio ac solenni vocabulo, hic non poterat facile idem de iisdem uti malae notae voce *χρυσοποιοί*, et hinc corruptam esse vocem apparet. Pejus etiam est *Seyboldianum χρυσοποιητῶν*, a *χρυσοποιητὸς* scilicet deducendum et intelligendum de *donis ex auro conflatis*. Equidem praetulerim, quod dudum conjeci, *χρυσοφόρων*, quibus respiciatur ad illos *τοὺς πλίνθους χρυσᾶς ἐπὶ τῶν ὤμων φέροντας* §. 11. in. nisi quis in ambiguitate vocis offendat, quae fere eos significat, qui

auratas vestes gestant, ut Diall. Mortt. XIV, 2. Alioquin levissimam nec incommodam habuerim mutationem, si quis χρυσοχοΐων malit. Lehm.

Pag. 55. l. 3. *Τὸ δὲ παριστάμενον*) *Quicquid ei in mentem venit.* Consule in Cleio *Herodotum.* Bron. Non bene vertitur, *ea, quae urgent, libere dicere*; hoc enim voluit *Lucianus, mentis cogitata libere dicere*: παρίστασθαι est *in mentem venire, animo obversari. Plat.* in Phaedone: *ὥςτε μοι παρίστασθαι, ita ut mihi videtur, ut sentio.* Graev. Jure *Graevius* in interpretes animadvertit; sed quae notat vir eximius, a *Budaeo* sunt derivata, qui dudum illam potestatem verbi παρίστασθαι explanaverat C. L. G. p. 217. 218. Saepe quae ex praesenti rerum statu cogitationes nobis oriuntur, παρίστασθαι τῇ ψυχῇ et simpliciter παρίστασθαι, *obversari animo, menti esse praesto*, dici solent. *Sophocl.* Oed. Tyr. v. 921. — δόξα μοὶ παρεστάθη· quod itidem frequenter *Dionysius Halic.* usurpavit. *Aristid.* T. III. p. 507. A. *εἰ γὰρ ἑκάστῳ τοῦτ' ἐν τῇ ψυχῇ παρεσταίη, καὶ τοῦτο πάντες πείθοιεν.* Hinc τὸ παρεστὰν et τὸ παριστάμενον, *quod subito menti occurrit, e re nata cogitatio. Ctesias* in Exc. p. 647. v. 4. Artaxerxes τῇ μητρὶ τὸ παριστάμενον αὐτῇ πράττειν ἐπιτρέπει, *matri quicquid placuerit, ut Apollonidi medico faciat, permittit. Dion Chrys.* Or. XII. p. 213. B. πλείστη μὲν οὖν ἐξουσία καὶ δύναμις ἀνθρώπῳ περὶ λόγον ἐνδείξασθαι τὸ παριστάν· Or. XXXIII. p. 410. B. τελευταῖον ὀκνῶ, μοὶ δοκεῖ, τὸ παριστάμενον λέγειν· utrobique peccat interpres: sic autem ille posteriore loco, *cunctatus, opinor, quicquam ex tempore dicere*: nonnihil vidit; nam ἐκ τοῦ παριστάμενον λέγειν valet, *non meditatam, sed subitam et extemporalem orationem habere*: *Plutarch.* V. Demosth. p. 850. A. τὸ μὴ ταχέως, μηδὲ περὶ παντὸς ἐκ τοῦ παριστάμενον λέγειν, quam Periclis prudentiam Demosthenes aemulabatur. Parem usum habet ἐκ τοῦ ἐπελθόντος εἰπεῖν· ἐπέρχεσθαι enim sive ἐπελθεῖν et παρίστασθαι in hoc negotio tam propinquae sunt virtutis, ut, quia alterum alterius explicationi conducit, illud per injuriam in hujus sedem nonnunquam immigraverit. Editur in *Aristide* T. II. p. 297. *ἐπέρχεταί μοι διελέναι, μὴ πλείω τῶν ἱκανῶν διειλέχθαι δοκῶ*· atqui sine controversia legendum esse, παρίσταταί μοι θαῤῥεῖν τε καὶ διελέναι etc. *Thomas Mag.* arguit in Παρίσταται· ne dicam, orationem nunc incedere splendidiorem. *Dion Cass.* LXXVII. p. 875. D. de Antonino Caracalla: *τῷ πάνθ' ὁμοίως τὰ ἐπελθόντα οἱ ἐπερισκέπτως λαλεῖν*· haec *Suidas* v. Ἀντωνῖνος p. 234. istum in modum descripsit: *τῷ πάνθ' ὁμοίως τὰ προϊστάμενα οἱ* etc. Apud *Dionem* rectius legi, *Ku-*

sterus pronuntiat: mihi, dummodo refingas παριστάμενα, secus videtur. Praeterea, quod jam ex uno alteroque exemplo intelligi potuit, observandum est, accedere nonnunquam huic locutioni vim quandam ingenuae fiduciae animique libertatis, qua quis nixus, potentiam aliorum atque opes nihil reformidans sensa mentis sine ambage palam profitetur: sic in *Luciano* capiendum est. *Plutarch.* Dion. p. 960. B. τὴν παῤῥησίαν ἔφερεν αὐτοῦ (Dionysius Dionis) μόνου σχεδὸν ἀδεῶς λέγοντος τὸ παριστάμενον. Hemst.

Eadem. l. 6. Ἡμεᾶν.) *Herodot.* I, 86. Aliter longe et verius, ut puto, Χαοσπέων, quem vide. Solan.

Pag. 56. l. 1. Τῶλυρις.) Tomyrin nobilitavit reportata de Cyro victoria sive vera, sive, quod multo potius credo, ficta. Primae vocalis exarandae discrimen ex *Herodoto* et *Luciano* monstravit *Fr. Fabricius* ad *Oros.* II, 7. In *Herodoto* quamquam publicatae scripturae vetusti Codices accedere videantur, *Suidas* tamen eadem historici verba sub utroque Τόμυρις et Τώμυρις proposuit; quo indicio patet, hoc aeque atque illud in Lexicis antiquorum inventum fuisse. Cum in *Amm. Marcellino* XXIII, 6. pag. 398. *Lindenbrogius* exprimi jussisset *Tamyris*, repudiavit illam lectionem fide membranarum nixus *Henr. Valesius*: idque jure factum arbitror, neque adeo reprehendi debuisse ab *Is. Vossio* ad *Just.* I, 8. apud quem et alios item Latinos scriptores licet fluctuare libros *Bongarsius* admoneat, *Franciscus* tamen *Oudendorpius*, vir accuratissima doctrina praeditus, ad *Frontin.* II. cap. 5. §. 6. *Tomyrin* inveniri testatur in duobus MSS. Justini a se collatis, et plerisque optimis *Frontini*. Βασιλευούσης Τεμύριδος *Eustathii* ad *Dionys. Perieg.* v. 739. sine dubio vitiatum est. *Theon* Progymn. p. 211. Οὐ γὰρ εἰ Τόμυρις ἡ Μασσαγέτις, ἢ Σπαρέδρα ἡ Ἀμώγου τοῦ Σακῶν βασιλέως γυνὴ κρείττων ἐστὶ Κύρου — ἤδη συγχωρητέον, καὶ τὸ θῆλυ τοῦ ἄῤῥενος εἶναι ἀνδρειότερον: ab *Herodoto* alteram, alteram a *Ctesia* sumsit; cujus in Excerptis p. 635. Ἀμόργης τῶν Σακῶν μὲν βασιλεὺς, ἀνὴρ δὲ Σπαρέθρης, quin idem sit, ac *Theonis* Ἀμώγης, dubitari non potest; neque repugnabo, si quis hunc emendandum censuerit; eoque minus, quoniam serius etiam sub Dario Sacas invadente commemoratur a *Polyaeno* VII. cap. 11. §. 8. inter eorum reges Ὀμάργης, qui ab Amorge, ut perspicuum est, solo literarum ordine discrepat: ceterum haec ipsa quoque *Ctesiae* deberi, mihi non est ambiguum. Tomyridis autem depravatissimum in *Theophilo* nomen ad Autol. III. c. 26 correxit *Simson.* ad A. M. 3476. cui *Pellus* obsecutus bene

publicari curavit, *Κύρου οὖν βασιλεύσαντος ἔτεσι κθ', καὶ ἀναιρεθέντος ὑπὸ Τομύριδος ἐν Μασσαγετίᾳ*, sive potius, quod magis arridet, *Μασσαγετίδι*· nisi tamen deliberandum aliquis putet, quod mihi sane veterem scripturam attendenti contigit, an non a *μεσαγγία* facilius oriatur *μισγαγκία* vel *μισγαγκεία*, siquidem in *Hesychio* quoque *Μισαγγία* istius Homericae vocis locum occuparit: significat autem *convallem aquosam et palustrem montibus interjectam, quae delatos inde torrentes recipiat.* Jam multum abest, ut ceteri cum *Herodoto* conspirent, qui aperto Marte, et atrocissima pugna Cyrum superatum tradidit; imo, si fides constat illis, quos auctores habuerunt *Trogus* et *Frontinus*, ad notas Massagetis angustias perductus, ibique, positis in montibus insidiis, cum ducentis Persarum millibus trucidatus interiit: quae tam incredibilis clades accidere non potuisset, nisi maximum imperatorem locis iniquissimis deprehensum fuisse statuas. Ergo abhorrere non videtur, ut historicus aliquis Graecus a *Theophilo* descriptus Cyrum dixerit interfectum *ἐν μισγαγκείᾳ*· hujus autem conjecturae, cui ne a me quidem ipso plurimum tribuitur, arbitrium esto penes lectorem. Porro menda non dissimilis in reginae nomine apud *Schol. Dion. Chrys.* p. 106. *τὴν Κύρου ὑπὸ τῆς Μαύριδος τῆς Μασσαγέτιδος σφαγὴν ὁ αὐτὸς Ἡρόδοτος ἀναγράφει.* Meminit etiam *Hieronym.* ad *Zachar.* c. 1. *Interfecto igitur apud Massagetas Cyro, qui triginta annos regnaverat in Persis, a Tomyri regina Massagetarum.* Saepe vero recentiores historici confundunt duas expeditiones Cyri diversas, primam contra Sacas susceptam, secundam adversus Massagetas et Tomyrin, quaeque a superioribus de alterutra factam memoriae mandata inter se permiscent; sicut facili negotio licebit animadvertere, si quis componat *Strab.* XI. p. 780, *Polyaen.* VIII, 28. *Frontin. Justinum*, *Amm. Marcellinum*, atque alios. Illud enimvero vel inprimis admirationem habet non mediocrem, quod mortis genus, quo tantus rex totque populorum victor obierit, in obscuro lateat: praecipue cum ejus aetas in ista inciderit tempora, quibus jam Graeci florentibus ingeniis scribendi studium frequentabant, et Asiae rebus quotidie magis magisque immiscebantur. Longe discedentes in hoc casu mirifico veterum narrationes adnotavit *Jo. A. Bosius* ad *Corn. Nepot.* de Reg. cap. 1. Cur *Noster Herodoti* fidem potissimum fuerit secutus, ratio est in promtu: nimirum singularis illa fortunae vicissitudo, Cyrum etiam multo gravius, quam Croesum, prosternens, ad hanc ingeniosam fragilitatis humanae picturam optime conveniebat: quamvis alioqui de historiae veritate secundum *Xeno-*

phontem dederit *Humphr. Prideaux* ad A. ante Ch. N. 530. ubi egregia doctiss. *Driebergius*. Dicemus ad Macrobios. Hemst.

Ead. l. 2. Ἐς ἀσκὸν) *Justin.* I, 8. Solan.

Ead. l. 6. Ἀποκτείνας τὸν Ἄπιν) *Justin.* I, 9. Solan. *Herodot.* III, 28. 29. de ejusdem insania capp. sqq. de morte denique fatali c. 64. sqq. Lehm.

Ead. l. 8. Ὑπερφρονοῦντας) Vel *Xenophontis* in gratiam exhumendus erat ex hoc numero Cyrus, quem ἀνθρώπων πατέρα fuisse dictum ferunt: *Pausan.* VIII. p. 690. Exemplum boni civilisque non minus, quam strenui, regis passim apud veteres proponitur. *Plut.* de LL. III. p. 816. Hemst. Nihilominus jure suo etiam hunc vellit *Lucianus*, siquidem vera sunt, quae *Herodotus* narrat de iis, quae Cyrum ad bellum Massagetis inferendum moverint L. I. c. 204. in quibus πρῶτον μὲν ἡ γένεσις, τὸ δοκέειν πλέον τι εἶναι ἀνθρώπου· δεύτερα δὲ ἡ εὐτυχίη ἡ κατὰ τοὺς πολέμους γενομένη etc. En tibi hominem superbiae Polycrateae, Croeseae, Milonianae, haud parum consortem! Lehm.

Ead. l. 11. Πορφυρᾶν) Πορφυρᾶν antea scriptum erat, ut et adv. Indoct. c. 7. Solan.

Ibid. Ἐφεστρίδα) Ὁ τὴν πορφυρᾶν ἐσθῆτα ἐμπεποριπμένος legendum. Graev. Πορφυρᾶν sine dubio: etiam alibi apud *Nostrum* similiter peccatum, ut Timon. c. 20. Sed cur pro ἐφεστρίδα *Graevius* legendum putaverit ἐσθῆτα (nisi forte error est scribendi, vel memoriae), non intelligitur. Πορφυρᾶ ἐφεστρὶς idem est, quod infra extr. cap. πορφυρὶς, amiculum purpureum, insigne scilicet regium. Mortt. Diall. X, 4. in. Lampichus, Gelensium tyrannus, dicitur ὁ τὴν πορφυρίδα, int. ἔχων, et deinceps in ead. §. a Mercurio jubetur deponere τὸ διάδημα, καὶ τὴν ἐφεστρίδα, quae quidem ἐφεστρὶς jam idem illud purpureum amiculum est, quod antea dicebatur πορφυρὶς. Lehm.

Ead. l. 12. Ὁ τὸ διάδημα) Scribe ὁ τὸ διάδημα. Brod. Idem tamen *Brodaeus* supra §. 9. ad verba μὴν τὸ τριπλοῦν τεῖχος recte subaudivit ἔχουσαν, ubi vid. Adnot. Quid igitur hic l. vult, in re vix uni *Luciani* lectorum ignota, vel dubia? Lehm.

Ibid. Δακτύλιον) Notissima doctis est historia, quam *Lucianus* hic quasi in tabella artificiosissime pictam proponit. Eam autem in tirocum gratiam, quibus ad manum non est *Herodotus*, paucis narrabo. Polycrates in omnibus prospera usus fortuna monetur ab Amasi Aegypti rege, ut fortunam *saevo laetam negotio* placet, re tum praesentissima, tum

sibi carissima ita a sese ablegata, ut ejus compos nunquam fiat. Is itaque annulum, quo maxime gaudebat, in mare magna cum pompa projicit. At is paucis post diebus ab ejus coquo in eximiae magnitudinis piace, qui Polycrati a piscatoribus muneri missus fuerat, repertus ad ipsum defertur. Quibus ad Amasim perlatis, male de Polycratis exitu ominari coepit. Haec tu ab *Herodoto* enarrata legito lib. III. p. 113. et 131. Solan. Propter id ipsum, quod haec Polycratea tanquam in tabula picta proponuntur, necessarii fuerunt Articuli, *ὁ τὴν ποφ. ἐφ. ἐμπ.*, *ὁ τὸ διάδ.*, *ᾧ τὸν δακτύλιον ὁ μάγειρος ἀν.*, *τὸν ἰχθῦν* etc. atque adeo sine judicio damnavit *Belinus* Articulum ante *ἰχθῦν*, quem in cod. 3011. librarii incuria omiserat. Lehm.

Ead. l. 13. *Νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ*) *In Sama insula*: est autem Homericum hemistichium Odyss. *Δ*, 50. Hoc vero *βασιλεὺς δὲ τὶς εὔχεται εἶναι*, ex eo poëtae sumptum est Odyss. *Δ*, 180.

Μέντης Ἀγχιάλοιο διήρενος εὔχεται εἶναι
Τῖός·

aut Odyss. *Ε*, 450. *Ἰκάριος δέ τοι εὔχομαι εἶναι*. Brod.

Ibid. *Ἀμφιρύτῃ*) Sic mendose vulgo legitur; cum metri lex, ut jam probe vidit *Graevius*, postulet *ἀμφιρύτῃ*· et ita recte editio Flor. Recte quoque idem hoc in Philopatride c. 9. Sed et alibi, ubi vel integri versus, vel hemistichia usurpantur, in metro peccatum est. Sic in iisdem his Contemplantibus c. 22. legendum,

Κάνθαν' ὅμως ὅ, π' ἄτυμβος ἀνὴρ, ὃς τ' ἔλαχε, τύμβου.

Non *ἔλαχε*, ut editum. Similiter in Reviviscentib. c. 41.

Κεῖται δ' ἐν μέσσοισι δύο χρυσοῖο τάλαντα.

Non *μέσσοισι*, scribendum. Versus is est Homeri Il. *Σ*, 500. Jens. *Ἀμφιρύτῃ* scribas simplici *ρ* cum *Fl.* non duplici, ut in reliquis. Solan.

Pag. 57. l. 1. *Πολυκράτην*) *Herodotus* in Thalia. Brod.

Ead. l. 3. *Μαιανδρίου*) Hic herum prodit; supra tyrannidem ipse occupasse dicitur Necyom. c. 16. Solan.

Ead. l. 4. *Ὀροίτην*) *Diss. Chrys.* Or. XVII. p. 251. *Καὶ μὴν Πολυκράτη φασὶ — διαπλεύσαντα πρὸς Ὀρόντην, ὡς χρήματα λάβοι, μηδὲ βαδίσαι μὲ θανάτου ἐντεῦθεν, ἀλλὰ ἀνασκολοπισθέντα ὑπὸ τοῦ Βαρβάρου διαφθαρῆναι*: idem, uti vides, quod *Lucianus*, verbum usurpavit; Satrapes nomen unius literae discrimen habet. Quia *Herodotus* Ὀροίτην vocavit, eam formam post *Vicionium* ubique restitutam volunt eruditi viri: lege notas *Jo. Davisii* ad *Ciceron.* de F. B. et M. V, 31. Ego,

qui persuasum habeam, a diversis auctoribus non prorsus simili modo Polycratis historiam esse memoriae proditam, utrumque Ὀροίτην et Ὀρόντην retinendum judico, et MSS. duces sequor: *Suidas* neutrum omisit. Ὀρόντου τοῦ σατράπου τῆς Ἀρμενίας meminit *Polyaen.* IV, 8. §. 3. et alterius VII, 18. et 14. De Maeandrio vide ad Necyom. c. 16. Qui *Maiανδρος* erat in prisco *Herodoti* edd. *Μαιάνδριον* fecit ex Cod. Med. *Jac. Gronovius.* Hemst.

Ead. l. 7. *Εὖγε, ὦ Κλωθοῖ, γενικῶς*) Ms. *εὖγε Κλωθοῖ γενική*, vulgo *γενικῶς*. Quae autem generositas in capitibus hominum truncandis, et palo suffigendis? Sed forte scrib. *γεννικῶς*, *strenue*, *fortiter*. Mox scribe *νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ* ex *Homer.* Odyss. A. v. 40. minuta haec sunt, sed tamen omnes, quas vidi, editiones deturpant. Quae de Maeandrio dominum suum Polycratem prodente scribit, non leguntur apud *Herodotum*, sed ex alio Historico illa hausit. Apud *Herodotum* sponte sua proficiscitur Polycrates ad Oroetem. Graev. Aut aliter vertendum, quam fecit *Benedictus*, nempe *generose*; aut scribendum *γεννικῶς*, ut in Tyrannicida: δυὸ' ἐπιχειρεῖν τις ἐτόλμα τῶν γεννικῶν. In Vitarum auctione: *βίον ἀνδρικὸν καλῶ, βίον ἄριστον καὶ γεννικόν.* In Pseudomante: *πάνυ γεννικῶς παρτερήσας.* Nam placuit ea vox auctori. Gron. *Γενικῶς*) Sic, ut emendare jusserant viri docti, ed. *J.* Reliquae vitiose *γενικῶς*, nisi quod G. et P. *γενική*, etiam prave. Solan. Quae ad Somn. Vol. I. p. 184. sq. observata sunt, adverbium hoc unius literae accessione locupletandum esse satis probant! opera mea supersedere licuisset, si tum ad manum fuissent, quae docte scripsit vir eximius *Laur. Normann.* ad *Thomae Mag.* Laudat. Gregor. Nazianz. pag. 167. 168. ubi, postquam de *γενικὸς* et *γεννικὸς* egit, *ne adverbio γεννικῶς, hactenus sine certo lare ac patrono obvranti, ἐκποδὼν σταθὲν fortasseam impingatur dica, suos illi etiam penates vindicesque reddit.* Ne hic quidem locus ejus diligentiam effugit; quo posito, *Junta*, inquit, *γενικῶς· Aldus, γενική.* Hemst. Corruptissimus locus, in quo genuina *Luciani* verba difficulter detegas. Jam primum per se ipsa damnatur codd. trium Pariss. lectio: Ἄγαμαι Κλωθοῦς γενικῆς· καὶ αὐτοὺς etc. et exploratum est, compellari a Charone Clotho, legendumque esse, ut vulgo legitur, *εὖγε, ὦ Κλωθοῖ.* Item de sequenti voce nunc post eruditorum disputationes constat, *γενικῶς*, non *γένικῶς*, nec *γενική*, (multo minus *γενική*), huic loco convenire; non item constat, quinam *γεννικῶς* referendum sit, utrum per se spectatum, quorum sqq. junctum, cogi-

tari debeat. Illud quidem dubitationem caret, bene quidem εὖγε dici absolute posse, ita, ut intelligas πονεῖς. cf. c. 21. an vero εὖγε γενικῶς recte dicatur plena sententia, dubitari potest, vel potius, non potest. Nemo enim facile εὖγε invenerit unquam cum Adverbio alio arctius junctum. Igitur hactenus recte in Edd. optimis, exceptis *Mairh.*, legitur εὖγε, ὦ Κλωθοί, γενικῶς καὶ αὐτούς etc. Sed de reliquis quid censes? B. 3. interpungit post αὐτούς, nullo sensu. *Micyllus* contra in versione recte egit, quiescens post Κλωθοί. Jam vero, si legatur: γενικῶς καὶ αὐτούς, ὦ βελτίστη, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀπότεμνε, καὶ σύ: quis non videt, quam absurde καὶ αὐτούς ad ἀπότεμνε referatur. Quid enim hoc sibi vult: *Et ipsos* (illos superbos homines) *et capita eorum fortiter amputa?* In his manifestum inest vitium. Quod quum etiam *Seyboldus* et *Jacobsius* vidissent, tolli id posse sperabant, ille emendando: γενικῶς σοι, αὐτούς. Ὦ βελτίστη etc. quae mutatio ad sensum insulsa et languida, ad linguae leges incommoda, quin etiam soloeca est; hic corrigendo (in *Porson. Adversar.* p. 289.): γενικῶς σοῖς αὐτούς, ὦ β., καὶ etc. Verum ut taceam, pro καῖς *Lucianum* Attica forma κάς usurum fuisse, et formam hanc vel etiam illam non facile a librariis cum figura copulae καὶ decurtata, qua antiquitus fere usi sunt, commutari potuisse; hinc nescio quid et aspeti immanet orationi, quod vide, an alia ratione radicitus tollatur. Scilicet καὶ αὐτούς ad ἀναστολόπιζε pertinere puto, quemadmodum τὰς κεφαλὰς ad ἀπότεμνε. Quid igitur, si huic nexui accommodemus lectionem hunc in modum, Εὖγε, ὦ Κλωθοί γενικῶς, ὦ βελτίστη, καὶ αὐτοὺς ἀναστολόπιζε (hoc respicit ad Polyeratem) καὶ τὰς κεφαλὰς ἀπότεμνε (hoc ad Gyrum). Sic levi transpositione verborum facta bene prodedit oratio. Etiam *Micyllum* vidi, postquam de emendandi modo jam constitisset mihi, sic interpretatum: *ita et ipsos suffige, et eorum capita generose detruncа.* — His a. 1811. publici arbitrii factis aliquantum momenti addidit *Joh. Seageri* assensus, qui in Classical Journal Num. XVII. a. 1814. p. 159. eandem prorsus loco afferendam judicavit medicinam. Tanto facilius nunc sic edi curabam. Lehm.

Ead. I. 9. Ἐν τοσούτῳ) Errorem interpretum perstrinxit *L. Bos* Ell. Gr. pag. 200. Hemst. Cf. ad Timon. Vol. I. p. 395. sq. Lehm.

Ibid. Ἐναπέσθων) Ἐναπέσθωσαν. Prorsus *Poobanda* omnino est emendatio *Brodaei* in Miscell. IX. c. 10. legentis ἐναπέσθωσαν. Praeterquam enim quod et in praecedentibus,

et sequentibus, non nisi in plurali fit sermo, non ad duos tantum id, quod hic dicitur, referendum, sed ad omnes illos impotentes et tumidos terrarum dominos, de quibus Charon et Mercurius ante fuerant locuti; ad Croesum nempe, Cyrum, Tomyrin, Cambysen, Polycratem. Hi ut ad altissimum adscendant fastigium, precatur Charon Clotho, quo miserius postea, et lapsu graviore ruant. Qui tamen vulgatam lectionem velit defendere, possit inferre, *Lucianum* hic ποιητικῶς uti duali, quo nihil apud *Homerum* frequentius. Jens. Lectionem optimam ἐπαοιδῶν, utpote Atticam, frustra sollicitant *Bourdelotius* et *Jensius*. Vid. Diall. Mortt. X, 2. Solan. Mox ἀλγεινότεροι, quod tres codd. Pariss. et Gor. pro ἀλγεινότερον praebent, et *Schmiederus* recepit, insolentius dictum de personis, quae dolore afficiuntur: vulgo de rebus occurrit, quae dolorem creant; et h. l. Neutrum adverbialiter intelligendum: *acerbius, gravius, decisuri.* Quod autem praeter ἀλγεινότεροι *Belinus* etiam καταπέσωσι legi vult pro καταπεσούμενοι, vehementer deprecamur, hanc licentiam: ὡς ἂν — καταπεσούμενοι est *quippe — decisuri.* quemadmodum c. 1. ὡς ἂν εἰδὼς ἅπαντα, *quippe qui cuncta noris.* Paullo post pro κλίνην idem *Belinus* fingit χλαῖναν, quod alii videant, qui concoqui possit. Scribit autem Criticus Francogallus: Quel que soient la liberté et les privilèges de la langue grecque dans les métaphores, celle que présente le texte, tel qu'il est, me paroit un peu forcée. Equidem nullam h. l. video metaphoram, nedum talem, qualem somniat *Belinus.* Κλίνη χρυσῆ commemoratur Charoni, quia modo Croesum viderat ἐπὶ κλίνης χρυσῆς καθήμενον c. 9. Hunc vero *lectum* (non *ornatum*, ut *Hemst.* interpretatio habet) negat Charon aeque ac tiaras et purpureas vestes a mortuis in Orcum adlatum iri. Quo quid magis proprie dici possit? Uberius hanc materiam tractat *noster* in Diall. Mortt. X. cf. II. Ceterum vere etiam κλίνην aliquam *Lucianus* pro tribunali infernali apparere jussit simul cum lucerna tanquam testes Megapenthis flagitiorum, in Cataplo c. 27. Verum hic de fictionis, non dictionis, audacia quaeritur: et omnino *Lucianus* prius capi, quam judicari corrigive vult. Lehm.

Pag. 58. l. 7. Ἰδιόν τι π. ἕ. καὶ τὸν κλ. κ.) Huc faciunt versus *Lucilii*, quos *Lactantius* habet Inst. Divin. V. cap. 9. quibus mores Romanorum describuntur perquam graphice:

Nunc vero a mane ad noctem, festo atque profesto,
Toto itidem pariterque die populusque Patresque
Jactare incudi se omnes, defendere nusquam.

Uni se atque eidem studio omnes dedere, et arti,
Verba dare ut caute possint, pugnare dolose,
Blanditia certare, bonum simulare virum se,
Insidias facere, ut si hostes sint omnibus omnes.

Ejusmodi homines egregie describuntur instar apum, quae invicem se pungunt. Cler.

Ead. l. 8. Ὥσπερ σφῆκες) Illa vesparum imago aculeis nocentissimis armatarum ex *Aristophanis* fabula cognomine videtur adumbrata; ubi chorus senum vespas simulans in scenam procedit. Adeo noxium animalis genus, ut vel per quietem oblatum malos homines ac crudeles significet, interprete *Artemidoro* II, 22. Hinc sycophantae et vespis comparantur, et aculeis instrui solent: *Philostr.* de V. A. T. VII. p. 273. v. 27. τοὺς δὲ τοιούτους ἀποβλίττουσιν (editur ὑποβλίττουσιν) οἱ συκοφάνται κέντρα ἐπ' αὐτοὺς ἡρμένοι τὴν γλῶτταν. Conferendi sunt *Platonis* illi κηφῆνες κεκεντρωμένοι et δεινὰ κέντρα ἔχοντες de Rep. VIII. pag. 716. C. de quibus ad *Themist.* Or. XXIII. p. 287. D. *Petavius.* Hemst. Nec *Lucianum*, neque *Hemsterhusium*, intellexit *Seyboldus*, alias haud inelegans utriusque cultor, qui ita scribat: „Lucianus, paucas tantummodo vespas depraedari tenuiores, ait. poterat forte ita dicere suis temporibus. at nostra aetate *gens vesparum* mirum quantum crevit. — Ceterum, qui *Hemst.* de vespis, *adeo noxium* (est) *animalis genus, ut vel per quietem oblatum malos homines ac crudeles significet, interprete Artemidoro II, 22.* haec ita serio potuerit scribere, miror." Non miratus fuisset, si *Hemsterhusium* vidisset his verbis peropportune jocari, infectum h. l. paullulum Momi arte Lucianea. Et *Lucianus paucos* illos non poterat dicere, nisi comparatos cum *vulgo*; quae ratio omnino quidem omnibus temporibus par reperitur: modo aculei vesparum aetatibus diversis diversi esse possunt acie. Veruntamen et mihi forte accidit, ut *Seyboldi* jocum non penitus capiam. Quod autem cum hac comparatione idem *Seyboldus* ait (in proxime superiori nota) *ad unguem* congruere illam *Virgilii* Aen. I, 430. sq. ipse non videtur rem ad unguem expendisse: toto coelo enim differunt, quod *Virgilius* agit, et quod *Lucianus.* Lehm.

Ead. l. 11. Ἄγνοια) Sic necessario legendum, tum quia mox ita nominat ἄγνοιαν, ut qui de ea jam verba fecerit, tum quod ceteris omnibus intermixtam esse addit. Fl. ἄνοια· reliquae ἄγνοιαι. Solan. Florentinum ἄνοια mutarunt, quia singularis unus inter tot plurales ferendus non videbatur. Hoc quidem laeve: illud fere certum, utroque loco reponi al-

terutram vocem oportere: utra vero sit in possessionem integram immittenda, sine Codicibus arbitris decerni nequit; nam si veterum philosophorum auctoritate stabimus, ἄνοια non minus quam ἄγνοια vitam humanam infestat. Ἄνοιαν equidem, adsiduam mortalium comitem et pestem, quamvis me non fugiat *Cebetis* illud poculum πλάνης καὶ ἀγνοίας, cui ὑφροσύνην alibi jungit, hinc removere nolui: mox autem ideo magis placet, τούτων δὲ ἡ ἄνοια μὲν, quod statim ἀμαθία nihil admodum ab ἀγνοίᾳ differens subsequatur: vide tamen c. 21. Hemst. Ibi alia est ratio, nec ἄγνοια καὶ ἡ ἀπάτη illa conferri potest cum his verbis, in quibus ἀμαθία manifesto discernitur ab eo, quod praecedit, vitio, sive ἄνοιαν, sive ἄγνοιαν cogites. Atqui hanc non facile discernas, nisi subtilius rem exigas, ab ἀμαθίᾳ. Ergo legendum puto ἄνοια, idque eo magis habeo persuasum recte fieri, quum ἄνοια, quod cum hoc vitio prorsus congruere auctor vult, secundum vulgarem lectionem praecedat. Codd. 3011. et Gorl., qui exhibent ἄγνοιαι, non magis me h. l. movent, quam *Solani* judicium et *Schmiederi* auctoritas. Nam facile pro ἄνοιαι scribi poterat ἄγνοιαι. Ceterum cum loco Charon. c. 21. conferri potest Timon. c. 27. quemadmodum cum hoc nostro Timon. c. 28. ubi ob praecedentia ἡ ἄγνοια καὶ ἡ ἀπάτη *Lennepius* pro ἄνοια legi voluit ἄγνοια, sine ulla necessitate, codicibus non addicentibus. Nam quae supra dicta erat ἄνοια hominum, eam Plutus declaraverat illis insidere, priusquam ipse ad eos veniat, et impedire, quo minus ipsius foeditatem agnoscant: sed quae deinde sistitur ἄνοια, in iis vitiis est, quae simul cum Pluto in domicilia et animos hominum esse insinuant: diversos igitur *Lucianus* vult habitus intelligi, *Ignorantiam* causam, *Amentiam* effectum recepti Pluti. Uberior comparabitur etiam locus De Sacriff. extr. Jam in h. l. Amentia dicitur ξυναναμεμίχθαι αὐτοῖς, καὶ ξυμπολιτεύεσθαί γε, νὴ Δία, καὶ τὸ μῖσος etc. h. e. *conversari cum hominibus, quin etiam, quod vix credas, domicilium inter eos figere; ac praeterea odium* etc. Pervertit sententiam codicum 2954. et 3011. lectio — ξυμπολιτεύεται, καὶ νὴ Δία καὶ τὸ μῖσος, quasi jurisjurandi formula ad τὸ μῖσος et sq. sit referenda, quae necessario ad antecedens ξυμπ. pertinet: γε in hac formula saepius a librariis neglectum, ut Diall. Mortt. X, 8. Omnino vid. Adnot. ad Prom. in Verb. c. 6. Vol. I. p. 227. Lehm.

Pag. 69, l. 4. Ἐκπλήττει) Ἐκπλήττει, inquit *Thom. Magister*, οὐ μόνον τὸ εἰς ἔκπληξιν ἄγει, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐκπλήττομαι· ἁπαξ Λουκιανὸς ἐν τῷ Χάρωνι ἢ Ἐπιδικασπῶντες· ἐκπλήττειν ἐνίο-

τε καὶ ὑποπτήσσειν ποιεῖ. Decepit *Thomam* vernaculi sermonis non callentissimum prava, quam suo in codice reperit, *Luciani* verborum lectio: bonum est, et indoli linguae Graecae conveniens, quod in nostris edd. vulgatur. Hemst. Praeterea notandum, non perinde esse, quomodo haec verba interpungantur. Falso interpunxerunt Basileenses 1. et 3. post ἐνίοτε, rectius multo Aldina utraque post ἐκπλήττει, ita ut ἐνίοτε καὶ coniuncta ad sequentia referenda sint, quemadmodum ἐνίοτε καὶ vel ἐνίοτε δὲ καὶ etiam alibi occurrit, ut Prom. in Verb. c. 6. Timon. c. 8. et passim, ubi gravius quid additur. Sed quum non solum *Thomas M.*, sed etiam interpretes nonnulli, vim loci non adsecuti sint, quae potissimum in discrimine verborum ἐκπλήττεσθαι et ὑποπτήσσειν posita est: age jam de discrimine illo videamus. Ἐκπλήττεσθαι ubi metaphorice de animo dictum occurrit, semper de subito animi affectu usurpatur, quum quis re aliqua externa ita est consternatus, ut, quid agat, cogitetve, in hoc certe temporis puncto nesciat, quum obstupefacto et extra se posito mox tamen colligendi sese facultas datur. Sed ὑποπτήσσειν dicuntur, maxime apud nostrum scriptorem, ii, qui perpetuo quodam timore capti tenentur, adeo, ut, a quo timent, servili eum animo colant revereanturque, quod quidem usu fit apud gentes a tyranno crudeli subactas. Unde Mortt. Dial. XII, 6. Alexander Macedo Hannibalem dicit terras occupasse — ὑποπτήσσοντα ἤδη, *jam depressas*, καὶ δεσπότην ὁμολογοῦντα. Et Somn. c. 9. Doctrinae deae Lucianus puer, si Artem Statuariam sectatus fuerit, exstiturus videtur ἀεὶ τὸν προὔχοντα ὑποπτήσσων, *excellentissimum quemque usque demisso animo venerans*. Cum προσκυνεῖν conjungitur Timon. c. 5. Supra c. 13. Croeso videbatur nova res esse πένης ἀνδρώπος οὐχ ὑποπτήσσων, *non submittens sese aliis prae metu*. Atque hujus ipsius, nisi egregie fallor, loci respectu haec, de quibus jam agitur, verba Mercurius dicit, hoc sensu: *Metus, quoties in hominem incidit, consternat et obstupefacit confestim, nonnunquam vero etiam eum ita afficit, ut potentioribus, praestantioribusque, uti Croeso Lydiae cives, se submittat, et humili animo eos sectetur revereaturque*. Brevius: *Metus incidens consternat, nonnunquam etiam prorsus deprimit*. Lehm.

Pag. 60. l. 12 Ἐκπεπλεγμένε) P. et ed. *J.* melius, quam ἐκπεπλεγμένον, quod in reliquis est. Solan. Bene etiam vulgata habet, ut mutatione non sit opus. Codicum duorum Paris. περιπεπλεγμένον vel propter sequens ἐκπλοκή in Mercurii verbis rejiciendum. Lehm.

Ead. l. 7. *Ἀπὸ λεπτοῦ*) *Νήματος, μίτου, λίνου*, subaudiendum. *Erasm.* in Paroemia, *De filo pendet.* Brod. Navig. c. 26. *ἀπὸ λεπτῆς κρόκης*, qui locus conferendus. Lehm.

Ead. l. 11. *Κείσεται*) Mallem scripsisset *πεσεῖται*, nisi revera, quod magis credo, sic scriptum reliquerit: postulare videntur sequentia *μόγις καὶ τ. γ. ἀκουσθέντος τοῦ πτώματος.* Hemst. In *κείσεται* inest id, quod quis lapsus est, et facile mente subaudiri potest *πεσών*, *sine strepitu jacebit* (*lapsus*). Sequentia autem proverbii instar dicta esse, optime docuit *Bejerus* vir multae et exquisitae lectionis, ad *Cic.* de Offico. T. I. p. 170. collatis locis ejusd. *Ciceronis* Cat. II, 10, 21., hoc *Luciani*, et *Platonis* Alcib. I. p. 121. d. Ed. *Steph.* ubi *Olympiodorus* p. 158. Ed. *Creuzer.* hoc proverbium *Platoni* Comico adscribit. Lehm.

Pag. 61. l. 2. *Τοῦ βελτίστου θανάτου*) Morti personam accommodari notum est: notavit pluribus et ex hoc loco *Barth.* ad *Stat.* Th. IV, 528. Irritatus in Sisyphum Jupiter *ἐπιπέμπει αὐτῷ τὸν Θάνατον*· sed ut omnium erat post homines natos versutissimus, tam validis constrictam vinculis tenuit, ut elabi nequiret, munusque suum fungi; donec Mars Morti liberatae Sisyphum in potestatem dederet. Rem memorabilem ex *Pherecyde* narrat *Schol. Homer.* ad Il. Z, 153. Cum Hercule quoque impari proelio congressus Orcus Alcestidem remisit, prout docet *Euripides* in illa fabula, *ἄναπτα τὸν μελάμπεπλον νεκρῶν Θάνατον* vocans v. 843. et *δαιμόνων τὸν πολύρανον* v. 1140. Non itaque mirum, si Deum fecerint, cui hymnorum postremum cecinit *Orpheus*: *Hesychio Θάνατος — ὁ σωματοειδὴς θεός.* *Xenoph. Ephes.* III. p. 49. *δυοῖν ἀνάπειμαι θεοῖς Ἔρωτι καὶ Θανάτῳ*· scite *Lucianus ἀγγέλους* illi et *ὑπηρέτας* valde formidabiles adposuit. In miseriis, quae vitam humanam undiquaque circumstant, expingendis veterum industria figuras non minus multiplices quam elegantissimas adinvenit: quem non capiat *Aeschinis* exactrix natura, quae, nisi debitum vitae mature reddatur, *ὡς ὀβολοστάτις ἐπισᾶσα ἐνεχυράζει τοῦ μὲν ὄψιν* etc. Dial. III. c. 9. Paulo aliter Bion se velut ex conducto *ἐκ τοῦ σωματίου ἐξοικίζεσθαι* ajebat, *ὅταν ἡ μισθώσασα φύσις τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφαιρῆται, τὰ ὦτα* etc. in illis apud *Stobaeum* reliquiis p. 19. v. 44. quas ego *Teletis* esse duco e libro *περὶ περιστάσεων* depromtas. Multa non aliena dabit *Hipparchus Pythagoreus* apud eundem p. 573. quorum partem aliquam adscribere juvat, tum quia cum Lucianeis et sententia, et verbis ipsis apte congruunt, tum ut labes simul, quibus elegantissimus locus est infectus, deter-

gam: πολλῶν οὖν τοιούτων περικρεμαμένων μήτε ταις κατὰ τὸ σῶμα εὐαμερίαις ποτέχοντες σεμνυνόμενοι ἐπαιρώμεθα, αἵ τινες, ὀλίγῳ πυρετῷ ἐπιγινομένῳ, ἀνθέων τρόπῳ συντόμως μαραίνονται· μήτε ταῖς ἐκτὸς νομιζομέναις εὐτυχίαις, αἱ καὶ αὐταὶ πολλάκις τάχιον ἀπόλλυσθαι ἢ γίνεσθαι πεφύκασι· πάντα γὰρ ταῦτα ἄστατά τε καὶ ἀβέβαια Εὑρίπου τρόπον ἐν πολλαῖς καὶ ποικίλαις μεταβολαῖς γινόμενα παρειλήφαμεν, καὶ οὐδὲν αὐτῶν ῥέπον, οὐδὲ ἀκίνητον, οὐδὲ βέβαιον, οὐδὲ ἀδιαίρετον. Cetetum quod infra *Noster* habet ἐπιδημήσαντες τῷ βίῳ unde derivatum sit, disces ex notis ad Dial. Mort. XXVI. §. 1. Ad illos autem ἀγγέλους et ὑπηρέτας Orci accedunt ἀπειλαὶ καὶ δυσπινησίαι καθάπερ προάγγελοι καὶ πρόδρομοι καὶ κήρυκες νόσων apud *Plutarch.* T. II. p. 127. D. et p. 128. F. ὑφ' ὧν ἔνιοι μόλις, ὥσπερ ὑπ' ἀγγέλων ἢ κλητόρων, πυρετοῦ περὶ θύρας ὄντος, ἤδη θορυβούμενοι συστέλλουσιν ἑαυτούς. *Hipponactis* Scazon apud *Etymol.* p. 539. Κοιγὴ δὲ νεκρῶν ἄγγελός τε καὶ κῆρυξ. Hemst. Etiam supra ὁ ἀμαχώτατος τῶν ἀναγωνιστῶν ὁ Θάνατος. unde in utroque loco hanc vocem majori initiali scripsi. Lehm.

Pag. 62. l. 5. Ἄπιοι) Melius ad ξξει conveniat ἄπεισι· nihil tamen muto. Ὁ δὲ pro αὐτὸς δέ. Hemst. Confirmant tres codd. ἄπεισι, atque adeo jure suo recepit *Schmiederus.* Lehm.

Ead. l. 9. Ἐπτέτης) Perperam in omnibus editionibus legitur ἑπτέτης pro ἑπταέτης. Graev. Quamquam ἑπταέτης habet 2954. et hinc recepit *Schmiederus*, tamen nolebam vulgatam formam indicta caussa damnari. Utraque forma usu erat recepta. Certe in Toxar. c. 61. sine variatione legitur ἑπτέτις κόρη. Etiam Latini et *septennis* scripserunt, et *septuennis*, et utrumque quidem recte. Lehm.

Ead. l. 11. Ἀλλὰ τὸ αἴτιον) *Hoc sane in causa est.* Brod.

Pag. 63. l. 3. Ἀφ' οἵας αὐτῷ κρ.) An scribendum? ἀφ' οἵας αὐτὸς κρόκης ἐκκρέμαται. Guyet.

Ibid. Αὐτῷ) Ut de Luct. §. 15. οὔθ' ὅ,τι πέπονθεν αὐτῷ ὁ παῖς εἰδότα. Legi posset αὐτὸ, scilicet παιδίον, genere ad proxime praecedens nomen inflexo. *Plutarch.* Phoc. p. 755. E. ἐπιφανῆναι τοῖς περὶ τὴν Ἑλλάδα καὶ Μακεδονίαν ἐκ παλαιοῦ καὶ σαπροῦ κρεμαμένοις στήμονος· sic Demades Antipatrum senem designabat. Hemst. *Guyeti* αὐτὸς, ad patrem referendum, non aptum sententiae loci, quia non de patris ipsius, sed de filiorum vita quaeritur. Contra *Hemsterhusii* emendatio tum necessaria omnino ob ambiguitatem loci, qualis vulgo legitur, tum levis per se, tum denique ejusmodi, ut claram aptamque sententiam praebeat hanc: *neque scit, a quantulo ille* (puer mortuus) *stamine pependerit.* Ergo (sic

jam concludi Mercurius vult) neque hoc scit, quam tenue sit illud filum, a quo infans ipsi nuper natus pendeat. Lehm.

Ead. l. 10. *Τίς αὐτῶν*) *Αὐτούς* forte. Guyet. Absit hoc! Si Charonis haec verba sunt, rectius dicuntur *eorum reges*, quoniam id agit Charon, ut, si reges jam hominum miseri sint, quales universos homines esse par sit, ratiocinando videat. Lehm.

Ead. l. 11. *Ἔξω τοῦ ἀβεβαίου*) Observandus omnino hic usus vocis ἔξω a vulgari longe diversus. Sic ἔξω φθόνου. Vid. *Tacit.* H. I, 15, 7. Solan. *Xenoph.* Hieron. I, 7. ἔξω τούτων, ὧν εἴρηκας σύ γε, οὐδ' — ἔχοιμ' ἂν εἰπεῖν, *praeter haec, quae tu quidem dixisti, neque — possim dicere.* *Terent.* Phorm. I, 2, 28. *Neque notus, neque cognatus, extra unam aniculam, quisquam aderat.* Cf. Zeux. c. 6. Lehm.

Ead. l. 12. Ὡς φῄς) Haud minus est, quam quod in edd. exstat, incommodum ὃς φησιν. quorsum enim referas, aut quem sensum congruentem inde extrundas? Non dubito, quin verum sit ὡς ἔφην. Ante locatus erat de Croeso, Cyro, Polycrate, quorum exemplis abunde constabat τὸ ἀβέβαιον καὶ ἀμφίβολον τῆς τύχης. Imo vero suspicionem eam aliquando cepi, ac si omnis haec oratio Mercurii, ἦν γοῦν — τῶν ὑσωτῶν ἂν εἴη, sedibus suis exturbata huc nescio quo casu pervenisset: inserueris enim c. 15. post ista, καὶ τὰ μὲν τούτων ὧδε ἕξει, nemo facile negabit, aptissime dictorum ordinem cohaerere. Attamen videndum est, ne cuncta haec, deleta Mercurii persona, Charonti melius adscribantur: nihil enim in his apparet, quod Charon pro singulari ingenii solertia jam rerum humanarum, quas simul omnes oculis habebat subjectas, non mediocriter peritus, dicere non potuerit: egregie favet totius orationis nexus: sic eadem opera servare licet ὡς φῄς, *ut tu, Mercuri, dicis;* quanquam opportunius existimem, ὃ ἔφης, *quod tu nimirum ante dicebas,* cum magnos reges inopinato fortunae impetu eversos demonstrares. In hanc opinionem postremam propendere me fateor. *Dion* autem *Chrysostomus* quae scripsit in Charid. pag. 302. 303. omnino digna sunt, ut cum *Luciano* componantur. Hemst. Hanc sermonis dispositionem probavit quidem *Seyboldus,* neque vero ea in ipso textu usus est, quemadmodum etiam *Hemsterhusius* ipse veterem rationem retinendam duxit. *Wielandius* vero tacite *Hemsterhusii* judicium secutus atque ita interpretatus est. Neque sane erat, quod inveteratum loci vitium diutius foveremus. Res ipsa clamat. Neque tamen eo secius servatam velim vulgatam lectionem ὡς φῄς, in

quo Praesenti notio insit temporis, vel modo dicti, ut pro ὡς ἔφης dictum videatur. Eadem modo una patria reperitur Deor. Diall. VI, 4. XIX, 2. (et passim ita, ut ut usus ipse constet. Inepta vero est Longol. Exc. lectio ὡς φασιν, nec digna omnino, quae respiciatur; orta fortasse a scriptura compendiaria. Lehm.

Ibid. Φασιν) L. In reliquis φησ. Sodani.

Pag. 64. l. 2. Ἐῶ πένθη) *Praetereo luctus.* Bipon.

Ead. l. 3. Ἐξ ἰσοπλίας) Id est, ἐξ ἴσου, ἰσῶς. Guyet.

Ibid. Ὁπόσα δὲ ἐτέ) Ὅσον δὴ forte. Guyet. Non possunt his verbis respondere, quae eis Latina appinxit *Mosellanus*: *usque adeo, ut non minoris fuerit et temporis et negotii, horum hic recensere mala, quam et privatorum.* Neque enim in his Graecis tale quid agnosco. Nec melior *Benedictus Mosellanum* circumludens: *quandoquidem horum mala recensere non minus temporis exigeret, quam quae sunt privatorum*; qualis comparatio prorsus non exstat in Graecis. Verte: *Cum*, vel, *ubi vero haec sint regum mala, apparatum*, vel, *praeterea est colligere, qualia sint privatorum.* Gron. δὲ respondet particulae μὲν, in verbis, τῶν μὲν τοὺς βασιλέας (μὲν) δὴ τις subintelligendae. Neque adeo *Guyetus* audiendus. Lehm.

Ead. l. 4. Λογίζεσθαι) *Chrysostom.* Hom. ad Pop. Antioch. XVIII, 274, 2. Τοιαῦτα δὲ τοῖς βασιλεύουσιν ἀναγκαῖα, ὅσα τῇ θαλάσσῃ τὰ κύματα· εἰ δὲ βασιλεὺς οὐκ ἂν ἄλυπον ἔχοι τὸν βίον, εἰ ἕνδον δυνήσεται κατορθῶσαι τοῦτο, τῶν μὲν βιωτικῶν οὐδὲν· τὸ δὲ Παύλου ῥῆμα πόνον τὸ βάρος τοῦτο — χαίρετε ἐν Κυρίῳ πάντοτε. Sodan.

Ead. l. 6. Πομφόλυγας) Ex *Homero* postea vocat φύλλα, φυσαλίδας, φύσημα. Bourd. *Homo bulla*: eoque magis senex, inquit *Varro* de R. R. I. c. 1. annum agens octogesimum. *Erasmus* in isto adagio et *Luciani* nostri meminit, et ad deplorandam humanae vitae fragilitatem ingenio fraena laxavit. Πομφόλυξ autem ἡ ἐπιπεσόντος ὕδατος ἐν ὑποκειμένῳ ὕδατι ἐπανάστασις, definiente *Arati* Schol. ad Διοσ. v. 248. Vide *Hesych.* qui praeterea docet, ἐπὶ τῶν ὁμοιωμένων λέγεσθαι τὴν λέξιν. Sententiam valde appositam habet *Suidas*: Ῥᾷστα πομφολυξ ῥαγεῖσα ἀφανίζεται, οὕτω μνήμη ὑπερηφάνου ἀλλυται μετὰ θάνατον. Hemst.

Ead. l. 10. Ἀπέβησεν) Σβεννύω. Hinc adagium: *Homo bulla est.* Bipon. Id est, ἀποσβήνας ἀπόθανε. De illo Aoristi primi usu frequentissimo praecipiens *H. Stephanus* App. de D. A. p. 144. hunc *Luciani* locum pauit, atque insuper observari jubet, cum Noster usus sit aoristo, deinde

praesenti, tandem ad aoristum redire in verbis, quae proxime sequuntur, ἐξερράγησάν ποτε. Eundem loquendi morem plures explicarunt, *Is. Casaubon.* ad *Diogen. L.* I, 71. ad *Pers.* Sat. II, 5. ubi tamen quando *libabit* alteri lectioni *libavit* ideo praefert, *quia non sic Latini loquuntur, verum Graeci*, viro magno non adsentior: *Fr. Nansius* ad *Nonni* P. E. J. XI, 73. *J. G. Graev.* ad *Hesiod.* Ἔ. καὶ Ἡ. v. 185. et denique *P. Horreus* ad *Aeschin.* Dial. I. p. 28. HEMST.

Pag. 65. l. 5. Φύλλοις) *Homer.* Il. Z, 146.

Οἵη περ φύλλων γενεή, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν·

et Φ, 464.

— οἵ φύλλοισιν ἐοικότες, ἄλλοτε μέν τε
Ζαφλεγέες τελέθουσιν —.

BROD. Decantatissimum Glauci dictum apud *Homer.* Il. Z, 146. passim veteres laudant. *Simonides* dolet saluberrimam sententiam a paucis in animum demitti: apud *Stob.* p. 530. v. 53. Ἓν δὲ τὸ κάλλιστον Χῖος ἔειπεν ἀνήρ, Οἵηπερ φύλλων γενεή, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν, Παῦροι μὲν θνητῶν οὔασι δεξάμενοι Στέρνοις ἐγκατέθεντο. — Neque hoc fugiebat Aves *Aristophanis* v. 686. ubi argutissime philosophantes mortale genus hominum istis titulis compellant: Ἄγε δὴ φύσιν ἄνδρες ἀμαυρόβιοι, φύλλων γενεᾷ προσόμοιοι etc. ubi vide *Scholiasten*, et *Junii* Adag. in *Foliis similes homines.* HEMST.

Ead. l. 10. Παμμέγεθες) Ut *Plauto exclamare maximum;* quod notat *Davis.* ad *Cicer.* T. D. II, 23. *Lucian.* Necyom. c. 9. et de Luct. c. 19. παμμέγεθες ἀνακαγχάσαι. Protulit hunc locum *L. Bos* Exerc. Phil. in I. ad Timoth. VI, 7. *Tatian.* p. 64. Διόπερ, ὦ Ἕλληνες, κεκραγότος ὥςπερ ἀπὸ τοῦ μετεώρου κατακούσατέ μου. HEMST. Gorl. βούλει — — παραινέσω ἄν αὐτοῖς, contra solennem dicendi formam, quae merum conjunctivum requirit sine ἄν. Supra c. 7. Ἀλλὰ βούλει (int. ὅπως) κατὰ τὸν Ὅμηρον κἀγὼ ἔρωμαί σε; c. 9. Βούλει ἀκούσωμεν αὐτῶν; Diall. Mortt. X, 9. βούλει μικρὸν ἀφέλωμαι καὶ τῶν ὀφρύων; et, qui locus nostro propior est natura, Diall. Mortt. XX, 3. βούλει σοὶ ἐπιδείξω καὶ τοὺς σοφούς; LEHM.

Pag. 66. l. 2. Τὸν μὲν] Quia sequitur τὴν οἰκίαν δέ, cape pro αὐτὸν μέν, *ipsum* dominum, distinctum a domo reliquisque possessionibus. Similiter supra c. 17. ἡ μὲν (οἰκία) refertur ad sequens ὁ δὲ, quod *Hemsterhusius* quoque explicat αὐτὸς δέ. LEHM.

Ead. l. 9. Οἷόν περ Ὀδυσσεύς) *Homer.* Od. M. BROD.

Ead. l. 12. Ἡ Λήθη) *Lethes fluminis aqua.* BROD.

Pag. 67. l. 1. Ἐμβοήσωμεν) Sic omnino legendum, non

ἐμβοήσαιμεν, ut in libris est. Vid. Notam ad Navig. c. 10. et sensum hujus verbi de Luct. c. 15. Solan.

Ead. l. 2. *Περιττὸν τοῦτο λέγειν, ἃ ἴσασιν*) Ne quem offendat haecce constructio, videat ejus exempla ap. *F. L. Abresch.* in animadv. ad *Aeschyl.* p. 186. ubi ἃ observat referri ad τοῦτο, collective, ut in *Aeschyl.* Pers. 217. *Εἴ TI φλαῦρον εἶδες, αἰτοῦ ΤΩΝ ΔΕ ἀποτροπὴν λαβεῖν.* Et *Xenoph.* VII. Anab. p. 243. ult. *ΣΠΑΝΙΑ δὲ ἔχοντες ΤΟΤΟΤ ὀνήσεσθε. Demosth.* in Lept. p. 302. *Οὐκ ἔστιν ΤΟΤΟΤ σὺ τυχεῖν Ὧν ἐβουλήθησαν.* Et illud *Luciani* etiam addit, non male: etsi enim id posset construi, *λέγειν ἃ ἴσασιν, τοῦτο περιττόν ἐστι*, tumque nihil singulare haberet; tamen alterum non displicet. Reitz. Nonnihil tamen h. l. offensionis habet τοῦτο, ἃ. Multo simplicius et clementius est, quod Gorl. suppeditat: *Περιττὸν καὶ τοῦτο*, (int. ἐστι) *λέγειν* etc. quod reponere non dubitabam. Lehm.

Ead. l. 3. *Ἀποσπάσαντες*) P. et ed. *J.* pro vulgato ἀποστάντες. Solan. *Ἀποσπάσαντες* quid causae sit, quare admiserim, luculenter patebit ex notis ad Vol. II. p. 64. praeterquam enim quod genus hoc loquendi *Luciano* familiare, vix erit, ut ullus librarius vulgatissimum ἀποστάντες mutare aggrediatur: contra cur ἀποσπάσαντες abierit in ἀποστάντες, non una reddi potest ratio: ea quidem praecipua, quod interpretamentum genuini verbi sedem invaserit. *Aristid.* T. III. p. 577. A. *πολὺ τῆς ὄχθης ἀποσπάσας τοῦ ποταμοῦ. Poll.* Praef. libri V. *εἰ μέλλει καθαιρήσειν τὰ ἀποσπῶντα ἀφ' ἵππου* quae *Kuhnius* ab Interprete perperam intellecta recte exposuit. Hemst.

Ead. l. 10. *Ἐν ἔτι*) Scribe ἓν ἔτι. Brod.

Ead. l. 12. *Θεάσασθαι*) Aut haec vox, aut εἰδέναι abundat. Solan. Cursus orationis paululum impeditus; nec facile dicas, studione an imprudens eum in modum scripserit *Lucianus:* repetendum ex prioribus *ἐπόθουν θεάσασθαι*· tum cape, quasi hunc ordinem verborum instituisset, *τὰς ἀποθήκας, ἵνα τὰ σώματα κατορύττουσι.* Quoniam vero *τὰς ἀποθήκας τῶν σωμάτων* Charon, tanquam ignarus, quibus propriis vocabulis insigniantur, commemorat, idcirco non noluit Mercurius varias tumulorum apud Graecos appellationes obiter sodalem optimum docere: qua quidem in re nullum naevum video, qui venustatem hujus libelli imminuat. Hemst. Neque ego video. Imo vero ut per totum hunc dialogum, ita in hoc quoque vocum recensu, non doctam magistri institutionem, sed sermonem familiarium hilarem ac jocosum

video. Quippe non intellexit *Solanus*, hac copia, hac varietate, hac magnificentia monumentorum sepulcralium commemoranda Mercurium Charoni materiam ridendi praebere velle. Nomina quidem scire, non poterat Charonis interesse. Verum dum Mercurius varia ista sepulcrorum genera ei recensebat, et forte etiam digitis monstrabat, docuit eum simul brevibus hisce verbis mirificam ridiculamque curam, quam in mortuis colendis ponere solerent mortales. De structura Charonis verborum prorsus facio cum *Hemsterhusio*. Neque θεάσασθαι abundat, quod εἰδέναι τὰς ἀποθήκας minus propiè dicatur, et objectum sic etiam nimis longe a verbo suo per satis amplam parenthesin sejunctum fuerit; neque etiam εἰδέναι superfluum videri potest, quoniam ante adnexam parenthesin requirebatur Infinitivus ad plenitudinem enuntiationis. Quodsi est abundantia, est saltem simplex et perspicuitati orationis inserviens. Verte sic: „*Unum adhuc desiderabam scire, Mercuri — et hoc mihi monstrato, perfeceris tandem mihi enarrandarum rerum humanarum officium — scilicet conditoria corporum, in quibus ea defodiant, spectare. Jacobsianum* itaque *εἰ δοκεῖ* pro εἰδέναι admitti non facile potuit. Lehm.

Pag. 68. l. 1. Ἠρία) Friget haec vocum enarratio: quasi vero Charon de monumentis apud inferos nihil unquam inaudiisset: et quasi naevus est in tam venusto opusculo. *Suidas* et *Harpocration* docent, ἠρία esse sepulcra humilia, et in plano sita. Extra urbes sepeliebant, quod Athenis lege Solonis cautum erat. Confer cum his, quae Conc. Deor. c. 15. habentur. Solan. *Lucianum* testem citant *Herald.* in *Salmas.* Obs. ad J. A. et R. II. c. 1. §. 15. et *Reines.* ad Inscr. Cl. VII. n. 28. Ἠρία vero et ἱερὰ male nonnunquam permutari, *H. Valesius* indicavit Not. ad *Harpocr.* p. 88. Ὄρια similiter et ἠρῷα violatorum ἠρίων pluribus in locis arcessi posse alias ostendemus. Hemst.

Ead. l. 2. Πρὸ τῶν πόλεων) Recte: nam *intra muros civitatis corpus sepulturae dari non potest, vel ustrina fieri,* ut *Paulus* ait lib. I. Sent. Rec. T. XXI. §. 3. Ex Solonis axonibus manavit lex XII Tabb. *Hominem mortuum in urbe ne sepelito, neve urito.* Vide *Th. Marcilii* Interpretam. et quos ad *Ciceron.* de LL. II, 23. indicavit doctiss. *Davisius.* Hemst.

Ead. l. 5. Τί οὖν ἐκεῖνοι σπ. τοὺς λ.) Multa in hanc sententiam dixere veteres. Vide Comparationem *Menandri* et *Philemonis*, et quae ad eam habet *Dan. Heinsius* in Variis Lectionibus Rutgersianis. Cler.

Ibid. Στεφανοῦσι) Hujus moris meminit iterum Alex. c. 30. Conc. Deor. c. 12. et *Athen.* XV. p. 679. D. eamque coronam dictam fuisse *πόθον*. Solan. Appositum est Anth. II. c. 47. Epigramma tertium:

Μὴ μύρα, μὴ στεφάνους λιθίναις στήλαισι χαρίζου,
Μηδὲ τὸ πῦρ φλέξῃς· εἰς κενὸν ἡ δαπάνη.

Ibi *Brodaeus*, homo sua aetate et perdoctus et plurimae lectionis, hunc prae ceteris eximium *Luciani* locum adscripsit. *Stratonis* Epigramma septimum parilem habet sententiam:

Καὶ στεφάνοις κεφαλὰς πυκασώμεθα, καὶ μυρίσωμεν
Αὐτούς, πρὶν τύμβοις ταῦτα φέρειν ἑτέρους.

Sed hic columnas sepulcrales et tumulos ornandi venerandique mos dudum cura virorum eruditorum est pervulgatus. *Nostri* quoque meminit *Heraldus* ad *Martial.* X, 61. et quis non eorum, qui hanc funebrem antiquitatis partem illustrarunt? *Theophrasti* locum de *πόθῳ* productum ab *Athenaeo* reperies Hist. Plant. VI, 7. p. 130. sed deterius editur, ᾧ χρῶνται περί τε τάφους, quod auctore *Athenaeo* refingi debet, ᾧ χρῶνται πρὸς τοὺς τάφους. *Plinium*, dum vertit H. N. XXI, 11. p. 706. *qui fere nascitur in tumulis*, talem aliquam invenisse lectionem mihi persuadeo, ὃς ὁρᾶται περὶ τοὺς τάφους, verum minime probandam. Usu et significandi potestate non multum distat Ἔρως, ὁ στέφανος παρὰ Νικαεῦσιν ἐκ πάντων ἀνθέων τοῖς νέκυσι πωλούμενος, teste *Etymol.* p. 379. v. 54. vox ultima suspicionem movet vitii; nam durius erit, si capias, *ad coronandos mortuos vendi solitus*: nihil succurrit, quod aeque commodum videatur, ac *πλεκόμενος*. Hemst. De more hoc veterum epitaphia coronis sertisque ornandi cf. etiam Nigr. c. 30. Lehm.

Ead. l. 7. *Καίουσι — δεῖπνα*) Hoc est nempe, quod *περιδειπνον* vocant, Latine *silicernium*, et *exsequium*, et *καθαγίσματα*. Vide de Luct. c. 9. et 19. et Demonact. c. 33. Solan. Coenam feralem, quae cum corpore simul in rogum ingesta cremari solebat, intelligere videtur propterea, quia mox ait animas sursum emissas, quatenus liceret, *δειπνεῖν τὴν κνίσσαν καὶ τὸν καπνόν*. *Cornutus Eliae Vineti* ad *Pers.* Sat. VI, 5. *Nam in funeribus coenam deliciosam* (*δεῖπνον πολυτελὲς*) *apparare solebant, quae ad rogum allata cum ipsis corporibus cremabatur: quod et Virgilius commemorat, dicens,* (Aen. VI, 225) — *congesta cremantur Turea dona, dapes, fuso crateres olivo.* Vide *Theod. Marcilium* et *Kirchmann.* de Funer. Rom. IV. c. 4. 5. Diversum est, contra atque alii volunt, opinione mea *silicernium*: primum *coena, quae infertur Diis ma-*

nibus, quod eam silentes cernant, id est, umbrae possideant, teste *Donato* ad *Terent.* And. A. IV. Sc. II. ubi *cernere* sumendum est, quod eruditos homines praeteriit, ea possidendi virtute, quae a cernenda hereditate ducitur: hoc usu parum a χοαῖς differt, illave libatione vini mulsique, quae in scrobem effossam invergitur. Deinde ipsa circumpotatio, sive, ut in Glossis est, περιδειπνον· ex eo autem, quod additur, λύχνους γὰρ ἅπτειν ἐν πένθει οὐ θέμις, *Scaliger* ad *Festum* acute detexit, *silicernium* auctorem eum dici voluisse, quasi *selucernium: nam Jan. Gulielm.* Veris. III, 12. *arbitratus literulae mutatione recte restitui λιγνύς,* mirum errorem committit, ἅπτειν existimans idem apud Graecos valere, quod ἅπτεσθαι· et tamen alios invenit, qui sibi, tanquam re bene gesta, plauderent. Fateor equidem, aliquando mihi visum fuisse, coenam hanc funebrem a *Luciano* denotari; praesertim quoniam ipse sic scribit de Merc. Cond. c. 28. ἔοικας γὰρ τότε στήλῃ ἑώλου τινὸς νεκροῦ ἄγοντος ἐναγίσματα· καὶ γὰρ ἐκείνου καταχέαντες μύρον, καὶ τὸν στέφανον ἐπιθέντες αὐτοὶ πίνουσι καὶ εὐωχοῦνται τὰ παρεσκευασμένα· prorsus ut *Augustinus* a *Kirchmanno* citatus: *parare aliquis suis caris dicit, quod ipse devorat: quod praestat ventri, imputat pietati. Varro* Meleagris apud *Nonium* p. 48. *Funus exsequiati laute ad sepulcrum antiquo more silicernium confecimus:* quae nec *Heraldum* fugerunt Digress. I. c. 18. Ideo suspectum habebam καίουσι, tanquam errore natum ex αἴουσι pro ἄγουσι, de quo vitii genere monuimus Vol. II. p. 403. vel potius ex δαίουσι· non enim tantum δαίειν γάμους, quod *Euripidi* familiare, notante *Barnesio* ad Iphig. in Aul. v. 123. et Hel. v. 1455. sed et δαίειν τάφον dici solet. *Menecrates* apud *Dionys. Halicarn.* A. R. I. p. 38. ὅμως δὲ τάφον αὐτῷ (Ἀχιλλεῖ) δαίσαντες ἐπολέμεον τῇ πάσῃ· ita legendum, non γῇ· absurde vertunt, *exstructo sepulcro;* cum oportuisset, *epulis ipsi funebribus apparatis.* Haec olim: nunc, si quis, servata lectione vulgari, rationem priorem sequi maluerit, haud obnitar. Hemst. Recte habet καίειν· nam quae scrobi immissae erant dapes, comburebantur ita, ut earum nidore et fumo animae quasi advolantes delectari existimarentur. Conferas, quae deinceps Charoni respondet Mercurius. Omnino digna sunt, quae de his inferiis conferantur, loca *Homer.* Odyss. X, 517. sq. XI, 25. sq. cum *Eurip.* Iphig. Taur. 159. sq. et *Homer.* Iliad. XXIII, 19. 179. 221. cum *Eurip.* Orest. 112 — 126. Uberius id exposuit *Natalis Comes* in Mythol. L. I. c. 12. et 13. Lehm.

Ead. l. 11. Πεπιστεύκασι) Festo quodam et stato die, qui νεκύσια dicebatur, defunctorum manibus parentabant; quos

tum, ut audis, ab inferis sursum remeare credebant. Hujus loci non meminit *Castellanus*, qui hunc morem tamen recte observat AG. VII, 682. Alia in eam rem testimonia qui volet, *Meursium* adeat ib. 884. 824. *Eustath.* ad Od. I. κατακαλεῖν αὐτοὺς εἰς τρὶς, καὶ δέεσθαι ἀνελθεῖν, ὡς μετάσχοιεν δαιτὸς, Bithynorum mos peregre defunctis. SOLAN.

Ead. l. 12. Ὡς οἷόν τε) Ed. J. P. et L. ὡς οἷονται pro his habent: sed cave mutassis. SOLAN.

Ibid. Περιπετομένας) In diversa hic abeunt Edd. Parisiensis habet περιπεπτομένας, reliquae περιπεττομένας. Omnes mendose: rectum est, quod adscripsimus, quamvis in nullo libro exstet. SOLAN.

Pag. 69. l. 1. Κατάγον αὐτοὺς) Leg. κατάγοντι αὐτούς. BROD.

Ead. l. 4. Ἔπασχες] Sic dudum conjeci scribendum. Nunc minime mihi dubium, quin ἔπασχον ab aliena manu sit profectum. Primum neque κατάγειν, neque ἀνάγειν, verba sunt, quae *Lucianus* Charoni suo tribuere solet: imo κατάγειν semper est Mercurii proprium, qui quidem umbras in Orcum *deducat*. Et modo κατάγοντι αὐτοὺς praecesserat de hoc Mercurii munere. Deinde etiam haec verba in re nautica aliter usurpata fuisse constat, quam h. l. nauta ipse iis uteretur. Denique, quum Charon modo de Mercurio locutus sit, scribendum certe erat: ἐπείτοι κἀγὼ παγγέλοια ἂν, ὦ Ἑρμῆ, ἔπασχον etc. quo transitus ad aliam personam significaretur. Dixit ergo Charon ἔπασχες, et verba κατάγειν et ἀνάγειν de duplici Mercurii provincia intellexit, altera *deducendi umbras ad inferos*, altera vero, siquidem homines isti vera statuissent, *ad superos reducendi*. Quod sic dicitur Mercurius οὐκ ὀλίγα πράγματ' ἔχων, ipse adtestatur miserrimus omnium deorum Diall. Deor. XXIV. LEHM.

Ead. l. 7. Κάτθαν' ὁμῶς) Parodia ex his *Homeri* Il. I. 319. versibus: Ἐν δὲ ἰῇ τιμῇ ἠμὲν κακὸς, ἠδὲ καὶ ἐσθλός, Κάτθαν' ὁμῶς ὅ, τ' ἄεργος ἀνὴρ, ὅ, τε πολλὰ ἐοργώς. BROD. *Homer.* Odyss. BOUAD. Hos sex versus *Lucianus* ex variis *Homeri* locis παρῳδούμενος contexuit. GRAEV.

Ibid. Ἔλλαχε) Ex *Homero* hanc vocem emaculavimus. Vid. I, 319. unde potissimum hi centones consarcinati. *B.* 2. et *Par.* recte ἔλλαχε, ut edidimus. SOLAN.

Ead. l. 9. Ἐν δ' ἰῇ) Consentiunt edd. nostrae: in *Homero Barnesius* dedit Ἐν δὲ ἰῇ, quoniam istius voculae syllabam primam poëta nunquam producit. HEMST.

Ead. l. 11. Ἀμενηνὰ κάρηνα) Odyss. *K*, 521. BROD.

Ead. l. 12. Κατ' ἀσφοδελὸν λ.) Od. *Λ*, 538. 572. BROD.

Pag. 70. l. 3. *Σίγειον*) *Duo sunt Trojae promontoria*, inquit *Servius*, *Rhoeteum et Sigeum*. De hisce vide *Strab.* XIII. Vorst. Rhoeteum et Sigeum parvo intervallo dissita promontoria notissimum est tumulis inclarnisse hoc Achillis, illud Ajacis: neutri cultus honoresque heroibus tributi defuerunt. *Serv.* ad *Virgil.* Aen. VI. Rhoeteo in litore] *Ubi erat asylum Ajacis, sicut in Sigeo Achillis.* Vide *Brodaeum* ad Anth. I. c. 5. Ep. 23. et III. c. 14. Ep. 7. De Achille *Quint. Calaber* tantum III, 748.

— ἀμφὶ δὲ τύμβον
Ἀργεῖοι, καὶ σῆμα πελώριον ἀμφεβάλοντο
Ἀκτῇ ἐπ' ἀκροπάτῃ παρὰ βένθεσιν Ἑλλησπόντου·

signatius de Ajace V, 654.

— περὶ δὲ σφίσι γαῖαν
Χεῦαν ἀπειρεσίην Ῥοιτηΐδος οὐκ ἐπὰς ἀκτῆς·

prorsus ut Antipater, *Σῆμα παρ' Αἰάντειον ἐπὶ Ῥοιτηΐοιν ἀκταῖς. Dausqueio* ad posteriorem *Calabri* versum fraudi fuit prava, quae edd. inhaesit, *Plinii* interpunctio V. c. 30. sed jampridem a magno *Pintiano* verissime correcta. Miror, cur *Is. Vossius* ad *Melam.* I. c. 18. erroris *Plinium* incusare maluerit, quam remedio tam leni uti; nisi quod idem *Salmasio* placuerat Plin. Exerc. p. 610. Videri posset *Seneca* Troad. v. 1122. in scriptorem incidisse, qui tumulum Achillis collocaret in Rhoeteo: verum poëta tractum illum ponti sive Rhoeteum appellet, sive Sigeum, utrumvis in tanta locorum propinquitate suo jure fecerit. Praeterea nec *Vossium* probo, cum *Salmasii* medicinam in ejusdem regionis descriptione *Straboni* adhibitam p. 611. G. repudiat: exigua transpositio tamque facilis, ut *Dausqueius* etiam sic plane scripserit, ne vitii quidem ulla facta mentione. Achillis autem monumentum Patrocli simul ossa complectebatur: *Philostr.* Her. p. 739. Ajacis longo post tempore violentia maris effractum immanem ossium magnitudinem patefecit, ex qua celsa herois vivi statura aestimari poterat: *Pausan.* I. p. 86. Hemst. Nota est Alexandri M. vox, quum is in Sigeo ad tumulum Achillis adstitisset: *O fortunate adolescens, qui tuae virtutis Homerum praeconem inveneris! Cic.* pro Arch. c. 10. Epist. ad Divv. V, 12, 24. cf. *Arrian.* I, 4, 10. *Plutarch.* Alex. 24. *Curt.* II, 9. etc. In Rhoeteo etiam Deiphobo per Menelaum occiso tumulus ab Aenea constitutus narratur *Virgil.* Aen. VI, 505. quamquam id, si conferas libri II. finem et III. initium, vix verosimile est fieri ab Aenea potuisse. Lehm.

Ead. l. 10. *Διαψύξαι*) Nicias apud *Thucyd.* VII. c. 12. *τὰς μὲν γὰρ ναῦς οὐκ ἔστιν ἀνελκύσαντας διαψύξαι* ibi commode

Luciani locum adnotavit praestantiss. *Dukerus*. Mirum, ni *Scholiastes* exponens *διακαθᾶραι* legerit *διαψῆξαι*, prout *ψύχειν* et *ψήχειν* non raro commutantur, sis nonnunquam in locis, ubi vix decernas, utrum sit anteponendum; quae tamen dubitatio in *Thucydidis* verba cadere nequit: nam modo laudaverat navium recentium *τὴν ξηρότητα*, cui contrarium est, si aequo diutius *θαλασσεύουσαι* fierent *διάβροχοι*, et humore salso infectae vitium contraherent: ideo subductae siccabantur, quod non tantum *διαψύξαι*, sed etiam mox deinde *ἀποξηρᾶναι* dixit *Thucydides*. Apud Graecos *ἀναψύχειν* et *διαψύχειν* primum ponuntur pro aëri, aurae, soli exponere: quae commaduerunt, ad solares radios flatusque venti oppandere: scite *Plutarch.* Themist. p. 127. B. *τὰς αὐλαίας διαβρόχους γενομένας* (aulaea in flumen devoluta, quae aquam penitus imbiberant) *ἐκπετάσαντες ἀνέψυχον*· hinc *Ἀναψύξαι*, *ἀνεμίσαι* *Hesychio* et *Ἀναψύχουσα*, *ξηραίνουσα*· neque mihi dubium est, quin pro *Ἀνάψω*, *ἀναθήσω πρὸς τὴν τοῦ ἀνέμου πνοήν*, refingendum veniat *Ἀναψύξω*, aut, si literarum ordinis accuratius habenda sit ratio, *Ἀναψυχώσω*, licet usus verbi *ἀνάπτειν* me non praetereat. *Aelian.* Ep. I. *Διαψύχοντι μοὶ πρὸς τὴν εἵλην τοὺς βότρυς*· imo quam late pateat haec significandi species, docuerit *Strabo* XVII. p. 1137. C. Nili naturam exponens: *ἐν ἐξήκοντα δὲ ἡμέραις τελέως γυμνοῦται καὶ ἀναψύχεται τὸ πεδίον.* De navibus, quae subductae ad aërem et ventum siccescunt, utrumque verbum aeque usurpari solet: *Herodot.* VII, 59. *ἐς τοῦτον τὸν αἰγιαλὸν κατασχόντες, τὰς νέας ἀνέψυχον ἀνελκύσαντες.* *Xenoph.* *Ἑλλ.* I. p. 259. v. 1. Lysander *ἀνελκύσας τὰς ἐν τῇ Ἐφέσῳ ναῦς — ἡσυχίαν ἦγεν ἐπισκευάζων καὶ ἀναψύχων αὐτάς.* Itaque Charon decem totis annis cum non potuisset *νεωλκῆσαι μηδὲ διαψύξαι τὸ σκαφίδιον*, metus erat, ne cymbula curae necessariae expers plane corrumperetur. Deinde haec verba notant *ventilare, in aëre succutere: Hesych.* *Ἀναψύχειν*, *ῥιπίζειν*· quod tamen erit forte, qui capiat, *flabello moto, ventulo facto refrigerare. Theophrast.* apud *Harpocr.* in *Κεγχρεών*· *τὴν ἐκ τῶν μετάλλων κέγχρον διαψύχειν*· non aliter intelligendum puto in *Xenoph. K. Π.* VIII. p. 125. v. 18. de avaris: *τὰ δὲ ἀριθμοῦντες καὶ μετροῦντες καὶ ἱστάντες καὶ διαψύχοντες καὶ φυλάττοντες πράγματα ἔχουσι*· nam *διαψήχοντες*, *pertergentes* seu *detergentes*, vel, *pecuniam suam fricantes, ut aeruginem avertant*, quod post *Henr. Stephanum* in Thes. *Tan. Faber* ad Timonem libenter se legere profitetur, mihi quidem multum abest, ut approbari possit. Hemst.

Ead. l. 11. *Ἡ Νῖνος μὲν, ὦ πορθμεῦ, ἀπόλωλεν ἤδη καὶ οὐδὲν ἴχνος ἔτι λοιπὸν αὐτῆς*) *Lucianus* cum fuerit Samosate-

nus Euphratis accola, fidem in rebus Assyriae videtur mereri, et mirum foret eum ignorasse locum, ubi sita olim Ninus vel Ninive, si aliquod ejus vestigium remansisset. At quid faciemus *Tacito*, qui lib. 12. Annal. de expeditione Meherdatis sic ait: *sed capta in transitu urbs Ninos, vetustissima sedes Assyriae.* Sed et *Straboni*, qui ante *Tacitum* vivebat, qui lib. 16. ait: ἡ μὲν οὖν Νῖνος πόλις ἠφανίσθη παραχρῆμα μετὰ τὴν τῶν Σύρων κατάλυσιν, *Ninus statim post eversum Assyriorum imperium evanuit*; vel *apparere cessavit.* Ergo contra *Strabonem* Amasenum et *Lucianum* Samosatenum, Orientales viros et doctos, non mihi videtur *Tacitus* audiendus. Deceptus certe fuit is Romanus quadam nominis similitudine, et eam Ninum, oppidulum forte vel castellum, captum sine obsidione in transitu, male accepit pro antiquissima et populosissima illa urbe, quae fuit suo tempore totius orbis maxima, et usque ad miraculum celebrata; aliter non possemus absolvere *Strabonem* nec *Lucianum* mendacii. At fidem merentur. Sed milites, qui in expeditione cum Meherdate fuerunt, capta, ut dixi, aliqua urbecula, cujus nomen accedebat ad sonum nominis antiquae illius Ninives, putaverunt, vel gloriabundi finxerunt, se antiquam Ninon sedem Assyriae regum cepisse: et ita publicantes famae pro vero tradiderunt tale mendacium. Sic Alexandri milites jactabant se Tanaim usque pervenisse, cum ab eo fluvio abessent plus quam mille milliaria. Sic et hoc tempore multos Hierosolymitanos equites et alios nautas et negotiatores, qui in partibus Hellesponti vel bellum gesserunt, vel negotiati sunt, audivi saepe asseverantes, se vidisse antiquae Trojae ruinas, nec aliter unquam eis persuadere potui. At Troadis (de qua *Paulus* Apostolus Epist. ad Timotheum 2.) ruinas viderant, non Trojae, cujus jam tempore *Strabonis* nulla exstabant vestigia, ut ait ille lib. 13. οὐδὲν δὲ ἴχνος σώζεται τῆς ἀρχαίας πόλεως, εἰκότως, ἅτε γὰρ ἐκπεπορθημένων τῶν κύκλῳ πόλεων, οὐ τελέως δὲ κατεσπασμένων, ταύτης δὲ ἐκ βάθρων ἀνατετραμμένης, οἱ λίθοι πάντες εἰς τὴν ἐκείνων ἀνάληψιν μετηνέχθησαν. Ἀρχαίαναχτα γ' οὖν φασι τὸν Μιτυληναῖον ἐκ τῶν ἐκεῖθεν λίθων τὸ Σιγεῖον ἐκτειχίσαι, id est, *nullum enim vestigium restat antiquae urbis, et cum ratione: nam vastatis vicinis urbibus, non vero funditus eversis, ea vero a fundamentis deleta, omnes lapides ad aliarum instaurationem transportati sunt. Itaque Archaeanactem ajunt Mitylenensem Sigeum muro circumdedisse ex lapidibus indidem acceptis.* Urbs igitur, cujus nullum vestigium exstabat tempore *Strabonis* et Augusti, sub quo *Strabo* florebat, non poterat exstare tempore Meherdatis sub Claudio. Plura

ad id argumentum adducere possem, et illustrem in literis virum castigare, qui eo, quod *Ammianus Marcellinus Ninos* nominavit, non dubitavit in eximio opere, notis scilicet ad *Eusebium*, scribere: *Ninive autem adhuc integra stabat aevo Ammiani Marcellini.* Sed superfluum foret, cum id argumentum abunde simul et doctissime tractaverit vir incomparabilis *Samuel Bochartus* in suo Phaleg. lib. 4. c. 20. ad eum te remitto, lector, et sileo. PALM. Non cogitavit *Lucianus*, se antea finxisse, colloquium hoc habitum fuisse tempore Cyri majoris, cujus proavus Cyaxares Ninum ceperat sub finem regni, ut docet *Herodot.* I, 106. A quo si deleta fuisset, quod nusquam legimus, nemo tamen potuisset tempore Cyri dicere, *οὐδ' ἂν εἴπῃς, ὅπου ποτ' ἦν, dicere nequeas, ubi fuerit*; sed dumtaxat tempore *Luciani*. CLER. V. *Bochart.* Phaleg. IV, 20. Ninum illam veterem, Nini opus, post Syriacam monarchiam destructam *ἀφανισθῆναι*, id est, penitus deletam, ait etiam *Strabo* lib. XVI. p. 737. Sed tamen et *Tacitus* sub Claudii regno Nini meminit A. XII, 13. *Capta in transitu urbs Ninos vetustissima, sedes Assyriae:* et *Ammian.* XXIII, 6. *In Adiabena Ninus est civitas, quae olim Persidis regna possederat* etc. et *Philostrat.* p. 23. Restaurata igitur Ninus est, exstabatque aliqua *Luciani* tempore. Sed hic de Croesi aetate sermo est, quo exstinctam fuisse etiam *Strabo* testis est luculentus. Haec fere *Olearius* ad *Philostr.* SOLAN. Adeas etiam *Christoph. Cellarium* Geogr. Ant. T. II. pag. 660. LEHM.

Ead. l. 12. *Οὐδὲν ἴχνος* etc.) Ninum et Mycenas *ἠρημῶσθαι πανωλέθρους* testatur *Pausan.* VIII. pag. 668. quod integrum caput tertium et trigesimum cum *Luciano* conferendum est. Mycenae, inquit *Strabo* VIII. p. 571. D. *χρόνοις ὕστερον κατεσκάφησαν ὑπ' Ἀργείων, ὥστε νῦν μηδ' ἴχνος εὑρίσκεσθαι τῆς Μυκηναίων πόλεως.* Sed Ninus, cujus eversio Nahumi sacrarumque paginarum vaticiniis debebatur, postea si non in ipsis priscae urbis parietinis, in vicinia saltem instaurata parumper refloruit: vide *Th. Ryckium* ad *Tacit.* Ann. XII, 13, 3. De Babylone ad Philopatridem dicendi locus erit. Non fastidiendum Epigramma in Cataléctis:

Quisquis Cecropias hospes cognoscis Athenas,
Quae veteris famae vix tibi signa dabunt;
Hasne Dei, dices, coelo petiere relicto?
Regnaque partitis haec fuit una Deis?
Idem, Agamemnonias, dices, cum videris arces,
Heu victrix victa vastior urbe jaces!

Hae sunt, quas merito quondam est mirata vetustas.
Magnarum rerum magna sepulcra vides.

Pro *Regnaque* summo *Scaligero* placuit *Regia:* mihi potius videtur, *Rixane* vel *Rixaque:* de Athenis Neptunus et Minerva mutua lite contenderunt, utrius in ditione urbs futura esset: vix, inquit, credibile videbitur illud Deorum certamen, si gloriae veteris ruinas adspicias: Mycenae quoque victrices pejus quam Ilion desertae. *Sepulcra* commode sunt usurpata: nam, ut Mercurius ait, ἀποθνήσκουσιν αἱ πόλεις. de qua totarum urbium morte plura dabunt *P. Faber* Sem. I. c. 8, 9. *Fabrot.* ad *Theophil.* Inst. II. T. IV. neuter *Luciani* mentionem omisit. *Ambros.* Ep. XXXV. *Tot igitur semirutarum urbium cadavera, terrarumque sub eodem adspectu funera.* HEMST. Sulpicius in elegantissima epistola ad *Cicer.* ad Famill. IV, 5. ita scribit: „Hem! nos homunculi indignamur, „si quis nostrum interiit, aut occisus est, quorum vita bre„vior esse debet, cum uno loco tot *oppidum cadavera* projec„ta jaceant!" Cf. *Senec.* Epist. 91. LEHM.

Ibid. Ὅπου ποτ' ἦν) *Campus ubi fuit.* BOURD.

Ead. l. 13. Ἡ Βαβυλὼν) Hoc multis exemplis docet in Arcadicis *Pausanias.* BROD. Nondum *Luciani* aetate tota perierat Babylon: quamvis enim in hoc opusculo multa sint alterius temporis, hic ad suam aetatem respexisse puto. Certe Navig. c. 34. Babylonis et Seleuciae, ut diversarum, diserte meminit. Adde *Josephum* Ant. XVIII. saepius de Babylone quasi stante tunc temporis verba facientem: Cajo autem imperante, quae ibi narrat, gerebantur: vide praesertim capitis X. novissimae Ed. Oxon. §. 6. et 8. ubi Judaeorum migratio narratur e Babylone ad Seleuciam. Legi tamen merentur, quae a *Bocharto* ex *Plin.* VI, 26. et *Strab.* XVI. proferuntur, quo Seleuciam intelligi probet, cum ea aetate et deinceps Babylon nominatur. Adde *Curt.* V, 1. *Herod.* I, 184. sed vide etiam *Spanhem.* 463. qui ex *Plin.* VI. et *Pausan.* VIII. p. 509. nihil praeter moenia superfuisse docet. SOLAN.

Ibid. Ἡ τὸν μέγαν περίβολον) Ἔχουσα subaudio. BROD. Τὸ ἔχουσα, aut quid simile, desiderari videtur. GUYET. Minime. Vid. supra c. 9. et 14. De ambitu autem Babylonis et magnificentia vid. *Herodot.* I, 186. et *Curt.* V, 1. LEHM.

Pag. 71. l. 2. *Μυκήνας*) V. Strabonem VIII. p. 377. B. cujus aetate ne vestigium quidem ejus exstabat. SOLAN.

Ead. l. 5. Ἀποθνήσκουσιν αἱ πόλεις) *Plutarch.* Romul. Cetera epitheta Homerica, ut et sensus et rationes, quibus nititur. BOURD.

Ead. l. 7. Ἰνάχου οὖν οὐδὲ τάφος) *Annae Fabri*, eruditissima femina, ad *Callimachi* Hymnum in Delum v. 74. ex hoc loco colligens, Inachum fluvium *Luciani* tempore haud superfuisse, addit, patrem suum hoc in loco pro τάφος restituisse τάφρος. Jens. Emendationem *Tan. Fabri* amplexus sum lubentissime. Solan. Verissime *Faber*: simili modo legendum in *Etymol.* p. 487. v. 39. *Κάμαξ, ἀρσενικῶς μὲν σημαίνει τὸ ὄρυγμα, ἢ τοὺς ἐν τάφρῳ πεπηγμένους πασσάλους πρὸς τὴν τῶν πολεμίων ἐρωήν. Sylburgium* fefellit, quod vulgatur, τάφῳ. Ad Argos τὰς περὶ τὸ τεῖχος τάφρους commemorat *Xenoph. Ἑλλ.* IV. p. 312. v. 35. Inachus autem semper tenuis fluxit, ex quo contra Neptunum Junoni Argorum possessionem adjudicavit: poenam igitur est passus, ut aquam non habeat ὅτι μὴ ὕσαντος τοῦ θεοῦ. θέρους δὲ αὖε ὀφίσιν ἐστὶ τὰ ῥεύματα, πλὴν τῶν ἐν Λέρνῃ, teste *Pausan.* II. p. 146. Hemst.

Ead. l. 10. Ἰρὴν καὶ εὐρυάγυιαν) Trojam his epithetis saepe ornat poëta. Brod. Pro vulgata scriptura εὐρυάγυιαν legendum censeo εὐρυάγυια Μυκήνη. V. Il. Δ, 52. neque enim usquam de Troja usurpatum invenio; ne dicam jam, Mycenarum etiam antea factam mentionem. Solan. Praeteriit *Solanum* Iliad. B. v. 141. Οὐ γὰρ ἔτι Τροίην αἱρήσομεν εὐρυάγυιαν. Belin.

Pag. 72. l. 2. Τῷ αὐτοῦ ὀνόματι) Castigo αἵματι. Hoc alias probavi. Brod. *Casparus Barthius* in Animadversionibus ad *Statii* Thebaid. l. 4. v. 48. ubi agit de Othryadibus, hunc *Luciani* locum mendi arguit, atque eum scripsisse τῷ αὐτοῦ αἵματι. Almelov. *Argivos vides et Lacedaemonios, Charon, atque semimortuum imperatorem Othryaden, suo ipsius nomine insorbentem tropaeum.* Sic quidem ex vulgata scriptura vertendum est. Sed *Barthius* ad *Statium* T. II. p. 904. haud dubie rectissime pro ὀνόματι reponi jubet αἵματι. Verum ante eum id jam jusserat *Brodaeus* Miscell. IX. c. 10. Quin etiam vel ante, vel post *Brodaeum* idem emendavit ad oram Florentini exemplaris vir quidam eruditissimus. Ceterum video hanc *Barthii* non magis, quam aliorum ante *Barthium*, emendationem Amstelaedamensi hujus scriptoris editioni additam quoque; sed non putem, *Barthium*, si videret, agniturum fore, se *de Othryadibus*, quod illic dicitur, ad *Statium egisse*. Quot fuere Othryadae, ad quos inscriptio tropaei suo ipsorum sanguine, possit referri? Iterum Noster in Rhetorum praeceptis c. 18. de Othryade meminit, ubi tanquam memorabilem et maxime insignem historiae partem nominat τὰ Ὀθρυάδου γράμματα. Jens. Solus Longolianus emenda-

tionem *Brodaei* et *Barthii* firmat, αἵματι scribentium pro vulgato ὀνόματι. Vide et Rhet. Praec. c. 18. Inscriptionem habemus apud *Plutarch.* Parall. 545, 2. ΔΙΙ ΤΡΟΠΑΙΟΥΧΩι. Regio autem, de qua certant, Thyreatis est. *Plutarch.* et *Ovid.* Fast. II, 663. *Flor.* II, 2, 14. *Herodot.* I, 82. *Valer. Max.* III, 2. SOLAN. Haud futilis emendatio doctorum hominum suffragiis ita fulcitur, ut membranarum auctoritatem non desideret: iis enim quid opus est, ubi res ipsa clamat? *Ampelius* cap. 14. quamvis in historia plane fallatur, non secus ac si *Lucianum* Latine vertisset: *Othryades vir bellator — tropaeum suo sanguine scripsit.* Plures in illustri facto narrando similem loquendi formulam adhibuerunt: omitto vexatum illud *Flori*, *licet nihil scripserit sanguine*: *Valer. Maxim.* III, 2. ext. §. 4. *sanguine suo scriptis literis, dereptam hostibus victoriam tantum non post fata sua in sinum patriae cruento tropaei titulo retulit. Senecae* Suas. II. p. 21. levi mutatione succurri posse arbitror: *Othryades paene a sepulcro victor digitis vulnera pressit,* (hoc pro *gessit* conjectura fueram adsecutus, antequam a *Schotto* trium Codd. fide niti didicissem) *ut tropaea Laconum* (ferri forte potest, sed multo malim, *tropaeo Laconum*) *inscriberet: o dignum Spartano sacramento virum, cujus ne literae quidem fuere sine sanguine.* Argute *Statius* Th. IV, 47. *Et Lacedaemonium Thyre lectura cruorem:* ubi nihil erat, cur *Lutatii*, qui praeter quod mutilatus est, historiam inscite refert, eruditionem *Barthius* laudaret; Graeca tamen hunc in modum instauranda reor: *quibus* (tropaeis) *digito sanguine oblito haec inscripsit: Κατὰ Ἀργείων τροπαῖον Ὀθρυάδου*, vel *Λακώνων*· sic a literis minimum deflexeris. Suidae in Ὀθρυάδης, sine dubio labes adhaesit: quem enim oratio talis non offendat? *αὐτὸς σκυλεύσας τοὺς Ἀργείων νεκροὺς, καὶ τρόπαιον ἀναστήσας ἀνθρωπείῳ αἵματι, ἐτελεύτησεν εὐθύς*· inserendum est *ἀναστήσας ἐπιγράψας τε*· sed cur *ἀνθρωπείῳ αἵματι*; quanto melius erit, *τῷ τῶν τραυμάτων αἵματι*, ut *Theseus* apud *Stob.* p. 92. vel, si lubet, *τραυματικῷ αἵματι*. Restitutam lectionem haec, ut opinor, satis vindicant: operam ludet, qui pro vulgata pugnabit ex *Ovidio* Fast. II, 665. *Nec foret Othryades congestis lectus in armis:* ad quem vide *Nic. Heins.* et *Wass.* ad *Sallust.* B. J. p. 257. HEMST.

Ead. l. 8. *Τρόπαιον*) Tropaea evertere religio erat, quod a *Brodaeo* recte observatum Miscell. V. c. 29. SOLAN.

Ead. l. 11. *Τὰ ὄρη*) Montes, de quibus supra. BROD.

Ead. l. 14. *Εὐεργέτης ἀναγεγράψῃ*) *Te pro benefactore habebo:* metaphora ducta ex consuetudine urbium, quae num-

mis et statuis eorum, a quibus beneficio adfecti fuerant, titulum εὐεργέτου adscribere solebant. Cler. *Lysias* pag. 159. v. 39. *Εἰ μὲν ξένος τὶς ἐλθὼν ὑμᾶς ἢ χρήματα ἤτει, ἢ εὐεργέτης ἀναγραφῆναι ἠξίου.* Vid. ad D. Mort. X. §. 6. Plura dicemus Anach. c. 17. Hemst.

Pag. 73. l. 2. *Βασιλεῖς — μάχαι*) Inutilem illam quinque vocabulorum sarcinam si quis foras ejiciendam existimarit, eum nihil equidem morabor: in quamcunque partem verses, nec cum proxime praecedentibus in gratiam redigi, neque emendatione commoda reformari possunt. Ego *Lucianum* tam ineptum putabo, ut post *τὰ τῶν κακοδαιμόνων ἀνθρώπων πράγματα*, velut dilucidius interpretaturus, adjecerit *βασιλεῖς* etc. *φυσαλλίδες* dixisset, aliquid intelligerem. Quid autem si *τύμβοι*, vel *ἠρία*, *τύμβοι*, pro *ἑκατόμβαι* ponantur, magnopere proficimus? cur *μάχαι* postremo loco adhaerent? an quia cruentam Argivorum Lacedaemoniorumque de Thyrea disceptationem novissime commemorarat? nempe in eodem haeremus luto, unde difficile fuerit extricari. Optime *Luciano* provisum erit, si conglutinaris: *Οἷά ἐστι τὰ τῶν κακοδαιμόνων ἀνθρώπων πράγματα; Χάρωνος δὲ οὐδεὶς λόγος·* sic venustissimum opus egregia sententia finiverit; in miserrima rerum suarum conditione adeo caecos ac dementes mortales oberrare, ut de morte Charontisque cymbula ne minimum quidem cogitent. Hemst. Ultima haec verba Charon secum murmurans proloqui existimandus. Continent autem ea utilem eorum summam, quae tum portitor, duce Mercurio, ex hac peregrinatione didicerit, tum quae *Lucianus* legentibus quasi inclamat: cogitent scilicet, quam vana et misera sit hominum conditio, quamque utile atque consultum meminisse mori! Quod quidem utrumque per totum colloquium ita ad oculos demonstratum est, ut non solum iis, quibus forte res terrestres, uti Charoni, incognitae fuerint, sed vel indigenis terrarum ipsis, qui mala coecitate capti teneantur, id non possit vel maxime elucere. Ad ea quinque verba quod attinet, quae et ego cum *Schmiedero* pro suspectis notavi, quo saepius ea leguntur, eo minus dubium esse potest, quin recte judicaverint *Hemsterhusius* et *Wielandius*, elegantissimi quippe judices, qui his venustissimum opusculum ineptissime et absurdissime finiri declararunt. Neque enim haec recensio rerum in hoc libello tractatarum plena est, quia desiderantur nonnulla, neque fidelis, quoniam *ἑκατόμβαι* commemorantur, de quibus in libro ipso nihil legimus, neque, si vel plena ac fidelis esset, elegans atque *Luciani* inge-

nio digna. Nam quemadmodum strigosus argumenti index, cuicunque libro additus, nihil habet elegantiae, veteribusque nunquam facile in usu fuit, ita imprimis Dialogi summam in fine frigidis verbis repetere putidi profecto scriptoris est, quique magis inelegantioris aetatis Grammaticum, vel Scholiasten, quam *Lucianum*, mellis Attici plenissimum, aequet. LEHM.

Ead. l. 3. *Τύμβοι*) De *hecatombis* ne minima quidem in hoc opusculo mentio, nedum ut pars sint adeo conspicua, ut in indice quasi itineris, aut rationario Charontis locum habeant. Agnoscunt tamen omnes libri *ἑκατόμβαι*· male. Lege meo periculo *τύμβοι*. Verbum neminem hac de re mecum credo commutaturum, qui quidem dialogum perlegerit. In eadem voce iterum mox opusculo sequenti peccatum esse videbis. SOLAN.

Ibid. Χάρωνος δὲ) *Θανάτου δέ*. BROD.

IN DE SACRIFICIIS.

Pag. 74. l. 3. *Προςόδοις*) Dem. p. m. 159. B. SOLAN.

Pag. 75. l. 2. *Καταφὴς*) Subtristis. *ὁ ἔχων κάτω τὰ φάη ἤγουν τοὺς ὀφθαλμούς*. VORST. *Καταφὴς* de industriane scripserit *Vorstius*, an casu se illud in Reitzianam editionem, et hinc in Bipontinam, insinuaverit, non liquet: certe usu recepta *κατηφὴς* et *κατηφεῖν* originem eam, quam *Vorstius* indicat, vere prae se ferunt; et quemadmodum *κατηγορεῖν*, *παρηγορεῖν*, *ἐπήκοος*, *κατήκοος*, *ἐκβόλος* et alia haud pauca, ex antiquissimi Ionismi, ut videtur, natura prodierunt, (nec definit, nec exhaurit, rem aliquanti ambitus *Lobeckius* Doctiss. ad *Phrynich.* p. 698. sq.) ita et *κατηφὴς* manifesto a *κατὰ*, neque tamen proxime a *κάτω*, et *φάος*, descendit, quod ipsum et usus ejus solennis declarat: nam plerumque usurpatur de *demisso*, i. e. tristi, *vultu*, ut Euripid. Heracll. v. 683.

Τί χρῆμα κεῖσαι, καὶ κατηφὲς ὄμμ' ἔχεις;

et verbum *κατηφεῖν* similiter in *Ejusd.* Med. v. 1012.

Τί δὴ κατηφεῖς ὄμμα, καὶ δακρυόῤῥοεῖς;

Quare *Noster* fere *κατηφὴς* et *σκυθρωπὸς* conjungit, praeser-

Ead. l. 12. *Παρθένου βασιλικῆς*) *Iphianassae*, quam nonnulli Iphigeniam appellant, Agamemnonis filiae. Brod. Notissima *Iphigenia*, duabus tragoediis ab *Euripide* celebrata. Omnino de ea, ejusque nomine utroque, vid. *Muncker.* ad *Hygin.* XCVIII. Lehm.

Ibid. *Ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβη*) Rectius Ms. Angl. doctissimi *Golmani*, *ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη* patet apud *Homer.* Il. 6. Bound. Scribendum omnino ex Codice Anglicano, quod monuit *Bourdelotius*, et firmant mei libri excerpta: *ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη* (vulgo absurdissime *ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβη*) *τὸ μὴ ἁλῶναι τότε τὴν πόλιν ἐπρίατο παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς βοῶν δώδεκα καὶ πέπλου.* Res habetur apud *Homerum* Iliad. γ. Graev. Quemadmodum rectissime et in codice Anglicano, quem pervolvit *Bourdelotius*, et in excerptis cl. *Graevii*, pro *ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβη* legitur, *ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη*, eodem plane modo ad oram Florentini, quo usus sum, exemplaris, emendavit ignotus mihi vir ille eruditus, dubium ex ingenio, an ex inspecto saniori codice. Id nimirum ait *Noster*, Hecubam duodecim boum sacrificio captivitatem, sive expugnationem Trojae, ab Minerva redemisse. Jens. *Ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη* Mss. Gr. Angl. P. L. et R. et ed. *J.* optime sane. Vulgata *ὁ μ. γ. ἑκατόμβη* manifesto corrupta. Solan. Et A. 2. exhibet veram lectionem *ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη*, quae et in margine ab antiqua manu rescripta est exemplaris B. 1. ejus, quod ego possideo. In interpretatione horum verborum Latina, quam *Reitzius* dedit, reddideruntque *Bipontini*: *Non quidem Hecuba* etc. haud dubie pro *non* scribendum erat *nam*, tum verbis auctoris, tum re ipsa sic jubentibus. Lehm.

Ead. l. 13. *Βοῶν δώδεκα καὶ π.*) *Homer.* Il. Z. Brod.

Pag. 77. l. 1. *Ἀλεκτρυόνος*) Ab Aesculapio praesertim, cui moriens Socrates a sodali suo adhuc satisfacit. Gesn.

Ead. l. 7. *Σου τὸν νεών*) Il. *A*, 39. Brod.

Ead. l. 11. *Κατεδυσώπησεν*) Hoc est, *pudore incusso exoravit:* nam *δυσωπία* est *pudor*, quo fit, ut aegre oculos tollere audeamus. Cler.

Ead. l. 14. *Αὐτοῖς ἡμιόνοις*) Eadem rhapsodia *A*, 50. *Οὐρῆας μὲν πρῶτον* etc. Brod. *Αὐταῖς* scripsi cum *Schm.*, praeeunte Codice 3011. Vid. *Fischer.* Animadvv. ad *Weller.* T. I. p. 370. sq. Lehm.

Pag. 78. l. 4. *Κυκλώπων θανάτῳ*) Apollo enim orbitatem suam in ipsum Jovem ulcisci non ausus, Cyclopas, a quibus fabricatum erat, quo Aesculapius percussus est, fulmen, interfecit. Vid. supra Diall. Deor. XIII. Solan.

Ibid. *Κἀξοστρακισθείς*) Rhetores Graeci. Interpr. *Ari-*

stoph. passim *Hesych. Suid. Pollux.* Bourd. *Hygin.* fab. 49. sed aliter *Schol. min.* ad Il. *A*, 400. Gesn. *Orph.* Argonn. v. 173.

Ἄδμητος δ' ἀφίκανε Φεραιόθεν, ᾧ ποτε Παιὰν
Θητεύων ὑπόεικε, Διὸς δ' ἠλεύατο μῆνιν,
Οὕνεκά τοι Κύκλωπας ἀμαιμακέτοισιν ὀϊστοῖς
Ἔν φθιτοῖσιν ἔτευξ', Ἀσκληπιοῦ εἵνεκα λώβης.

Cf. *Schol.* ad Jov. Confut. c. 8. Lehm.

Ead. l. 5. *Χρησάμενος*) Quid si legamus *χρησόμενος*; et mox, *ὅτι δὲ καὶ ἐθήτευσε*, ut respondeat illi, quod praecessit, *ἀλλ' ὅτι καὶ καταδικασθεὶς κ. τ. λ.* Gesn. Illud suppeditat Codex Gorl. et recte nos videmur restituisse, re ipsa postulante. Nam quae interpretatio Latina habebat: *sed quod judicio damnatus ob Cyclopas interfectos, testarumque suffragio de coelo in terram ejectus, humana conditione et sorte uti jussus est*, ea per sequidem non reprehendenda, textus vero verbis non satis accommodata sunt, nec esse poterant, nisi absurdi quid dicere velles auctorem. Sed mutavimus ea secundum veriorem lectionem. Alia res est Diall. Marr. IX, 1. ubi *χαρισαμένους Schmiederus* temere mutavit in *χαρισομένους*. Quod autem ad alteram *Gesneri* conjecturam attinet, ea jam non opus est, quum in duobus Codd. legatur *ὅτε δή*, quod unice rectum est, atque etiam *Schmiedero* jam receptum, et *Jo. Seagero* probatum. Vid. Varr. Lectt. Scilicet *δή* a *Luciano* saepe post voces relativas poni, ubi antecedens enuntiatio per species declaretur vel exponatur, ut mox *ὑφ' ὧν δή* etc. nulli ejus lectorum ignotum est. Lehm.

Ead. l. 8. *Ἀμφότεροι πλινθεύοντες*) Haec *M. Felix* Oct. *Serv.* ad *Virgil.* Bourd. Il. *Φ*, 442. seq. Gesn.]

Ead. l. 10. *Παρὰ τοῦ Φρυγὸς*) A Laomedonte. Il. *Φ*. Brod. Deinceps *προσῶφλεν* mutandum censuit *Belinus*, et vere mutavit *Schmiederus*, praeeuntibus tribus Codd., qui *προσώφειλεν* exhibent; recte factum, siquidem Grammaticorum praecepta audias, qui consentientes hoc inter *ὄφλειν* et *ὀφείλειν* discrimen statuunt, quod hoc sit omnino *debere* aliquid facere, *obligatum esse* ad aliquid faciendum, illud vero *sententia aliqua judiciali lata mulctae cujuscunque damnatum esse.* Sic *Eustath.* ad Odyss. *Ξ*. p. 531. *ὄφλει μέν τις ἐπὶ δίκῃ, ὀφείλει δὲ, ὡς ἡ κοινὴ λέγει συνήθεια. Ammon. ὄφλει μὲν γάρ τις ἐπὶ καταδίκῃ, ὀφείλει δέ τις, ὡς ἡμεῖς ἐκδεχόμεθα. Timaeus* Lex. Platon. *ὄφλειν, ἡττᾶσθαι ἐπὶ δικαστηρίῳ.* Iisdem verbis utitur *Suidas* s. *ὄφλειν*, et similibus alii Grammatici. Atqui quod Laomedon his Diis operariis debebat, non erat mulcta

de tribunali ei adjudicata, sed merces pacta in annum, *Homer.* Il. v. 444. Ergo non convenit in h. l. ὄφλειν, sed ὀφείλειν, e Grammaticorum, inquam, verbis si res judicetur. At non verba, sed sententia, praecepti consideranda. Utrasque notiones, quas separavit Grammaticorum subtilitas, conjunxit usus haud raro, ut tenenda sit ejus, quod justum est, cogitatio, et ὄφλειν omnino reddendum: *solvere debere* ex jure quocunque. Hinc illa verborum ὄφλειν et ὀφείλειν permutatio, cujus certa reperiuntur documenta, ut ὄφλειν γέλωτα ap. *Euripidem* aliquoties, e. c. Med. v. 404. et 1049. (ὄφλειν in exitu Jambici senarii) Apud ipsum nostrum ὄφλημα dictum pro ὀφείλημα Diall. Mort. IV, 2. Quid igitur impedit, quo minus et h. l. προσόφλειν *Lucianus* dixisse credatur ea potestate, quam propriam verbo προσοφείλειν volunt Grammaticae doctores? praesertim quum, unde προσῶφλεν, nisi ab ipso auctore, profectum sit, difficulter, contra, unde προσώφειλεν originem duxerit, clarissime intelligi possit. Lehm.

Ead. l. 13. Καὶ πολὺ τούτων ἱερώτερα] Quod *Jacobsius* alicubi vult μιαρώτερα, nihil est, nisi lusus ingenii. Quippe non sensit Vir lectissimus tenorem hujus loci ironicum, per quem οἱ σοφοὶ (ποιηταὶ) dicuntur non solum ea, quae modo enumerabantur, σεμνολογεῖν περὶ τῶν θεῶν, sed etiam alia πολὺ τούτων ἱερώτερα (scilicet!). Qui quaeso huc congruat μιαρώτερα; Similem in modum *Noster* infra cap. 14. Ταῦτα μὲν ἴσως μέτρια — — ἢν δ' ἐς τὴν Αἴγυπτον ἔλθῃς, τότε δὴ τότε ὄψει πολλὰ τὰ σεμνὰ, καὶ ὡς ἀληθῶς ἄξια τοῦ οὐρανοῦ. Lehm.

Pag. 78. l. 4. Ἐν αὐτῷ) Quid hoc sit, aperiant alii. *Lucianum* non agnosco. Scripserat ἐπ' αὐτῷ, ut cap. ultimo, aut aliud quid; certe non hoc. Solan. His quid sibi velit *Solanus*, equidem non video, praesertim quum illud ἐπ' αὐτῷ in cap. ultimo invenire non potuerim. Videtur eum usus praepositionis ἐν offendisse, cum verbo βασιλεύειν junctae. Verum consulto hanc ipsam viam ingressus est auctor, ut ambiguitatem dicendi vitaret, quae exstitura fuisset, si ἐπ' αὐτῷ, vel αὐτοῦ dixisset, quoniam sic de persona Urani necessario cogitandum erat. Neque soloecum videri potest βασιλεύειν ἔν τινι χώρᾳ, quum constet βασιλεύειν ἐν Πέρσαις, et similia. Ceterum h. l. a persona Coeli ad locum coeli repentinum fieri eumque paullo audaciorem saltum, haud equidem diffiteor: neque tamen auctor sim, ut haec quantacunque labecula vel tollatur, vel arte aliqua poliatur. Ferebat tales μεταβάσεις, quod inter Graecos plurimum valebat, prosopo-

poeiarum studium, nec raro in ejus generis incidas exempla, siquidem in talia attendas. Nunc mihi succurrit e Somnio *Nostri* initium declamationis Artis Statuariae c. 7. Ἐγὼ, φίλε παῖ, Ἑρμογλυφικὴ τέχνη εἰμὶ, ἣν χθὲς ἤρξω μανθάνειν, ubi μανθάνειν, si severe judices, minus ad personam, quae loquitur, quam ad artem, de qua loquitur, accommodari mente potest. Cf. Prom. in Verbb. c. 6. init., imprimis Judicium Vocalium compluribus locis. LEHM.

Ead. l. 6. Ζεὺς κλαπεὶς) *Orpheus*, *Homer. Callim.* Hymno in Jovem. Doctores sacri, *Tertull. Cypr. M. Felix.* BOURD.

Ead. l. 8. Ὁ πρότερον) Mutandum putaram. V. Ver. Hist. II. c. 9. Sed et sic stare potest. SOLAN. In Ver. Hist. l. c. legitur *Κῦρον, τὸν πρότερον*, quod utrum Adjectivum sit, an Adverbium, ex ipsis his verbis non potest dispici, neque adeo quidquam in locum, qui nunc agitur, probari. Variant veteres in distinguendo majore Cyro a minore. *Xenoph.* Anab. I, 9, 1. dicitur *Κῦρος ὁ ἀρχαῖος*, *Thucyd.* p. 9. 13. *ὁ Περσῶν πρῶτος βασιλεύων*, *Pausan.* VIII, 43. *ὁ πρεσβύτερος*, apud *Nostrum* Macrob. c. 14. *ὁ παλαιός*. Jam etsi in Ver. Hist. *τὸν πρότερον* probabilius pro Adjectivo habetur, ideo tamen h. l. *ὁ πρότερον* damnari noluerim. LEHM.

Ead. l. 10. Ἔγημε δὲ) Quos auctores secutus sit, nescire me fateor. *Scholiastes* certe Latonam harum uxorum priorum unam facit. *Schol.* ad Jov. Conf. c. 17. SOLAN. Largus est *Hesiodus* in enumerandis prioribus Jovis uxoribus Theogon. v. 886. sq. Recenset deinceps Metin, Themin, Eurynomen, Cererem, Mnemosynen, Latonam, postremam denique Junonem. LEHM.

Ead. l. 11. *Κατὰ τοὺς Π. — νόμους*) Paulo aliter rem vulgo narrant. Consulti juris apud Persas antistites, liceretne regi sororem uxoris loco habere, responderunt, vetari hoc quidem legibus; sed esse legem, qua regi, quicquid vult, licet. *Muretus* (Var. Lect. VII, 1.) adversus *Aemil. Probum*, idem apud Graecos licuisse, orationem *Andocidis* adversus Alcibiadem adducit, in qua narratur, Cimonem eo nomine exsulasse, quod sororem duxisset uxorem. Sed in vulgatis *Andocidis* codicibus pro *Cimone* legitur *Conon*, quod v. cl. emendavit. SOLAN. Cimonis exemplum etiam *Corn. Nepos* affert in Cim. c. 1. ubi addit *licere Atheniensibus, eodem patre natas uxores ducere*; de quo Atheniensium more idem scriptor jam in Praefat. §. 4. locutus fuerat. LEHM.

Ibid. Περσῶν νόμους) Etiam cum matribus: *Catull. M. Felix.* BOURD.

tim ubi de philosophorum austeritate agitur, ut Vit. Auct. cap. 7. et Bis Accus. c. 11. Et Grammatici voce σκνθρωπὸς utuntur ad interpretandum κατηφὴς, ut *Scholiast. Euripid.* ad Orest. v. 879., cum quo consentit *Suidas.* Lehm.

Ead. l. 7. Ἀνθρώπων ἐνδεὲς] Similis sententia a *Paulo* Apostolo Atheniensibus inculcata *Actt. Apostst.* XVII, 25. Lehm.

Ead. l. 8. Αἰτωλικὰ πάθη) *Tzetzes*: Αἰτωλοὶ γὰρ καὶ Ἀκαρνᾶνες, γείτονες ὄντες ἀλλήλοις κακοὶ, διὰ τὴν τοῦ Καλυδωνίου συὸς κεφαλὴν, καὶ τὸ δέρμα πρὸς ἀλλήλους πολεμήσαντες κατετρίβησαν. Consule libro primo *Apollodorum.* Brod. Haec et cetera in *Homer.* Bourd. Narrat in sequentibus. V. *Ovid.* Met. VIII. et *Hom.* Il. *I.* et *B.* Aetoliae urbs Calydon regia Oenei sedes. V. *Hygin.* f. XIV. Solan.

Ead. l. 9. Τοὺς τοσούτους φόνους) *Aetolorum et Acarnanum caedes.* Adde Meleagrum eo nomine cum Philippo et Toxeo dimicasse, eosque interfecisse. Brod.

Ead. l. 10. Μελεάγρου διάλυσιν) Nam Althaea fatalem stipitem igni imposuit, quo exstincto, ipse quoque una Meleager periit. *Ovidius* citato volumine. Brod.

Ead. l. 11. Μεμψιμοιρούσης) Fabulam recitat *Ovid.* Metam. VIII. Brod. Vid. in Jove Tragoedo c. 40. et in Convivio c. 25. Vorst.

Ead. l. 13. Καί μοι δοκεῖ ὁρᾶν αὐτὴν) Scribendum ex Ms. καί μοι δοκῶ ὁρᾶν· quamvis et sine Ms. ope facile quivis, qui animum attendit, sic scribendum esse videre possit. De Diana vero irata, quod neglecta fuerit in Oenei sacrificio, vide *Homerum* Iliad. IX. v. 530. de epulis autem, quibus duodecim Deos exceperunt Aethiopes, Iliad. α'. v. 425. Graev. Καί μοι δοκεῖ) Pro eo, cum ex MS. id probat, etiam *sine MSti ope facile quemvis, qui animum attendat, scribendum esse* καί μοι δοκῶ, *videre posse*, ait verissime vir summus J. G. Graevius. At unum tamen Amstelaedamensem ex eorum, qui id videre per se facile possint, numero excepisset vir eruditissimus, si tum palam fuisset, exstare aliquem, Graecae linguae notitiam prae se ferentem, qui de hujus dicti probitate dubitaret. At satis tum, cum moveretur haec, digna scilicet viro Graecis literis docto, controversia, optimae notae auctoribus confirmata est dictio μοὶ δοκῶ, in qua ἐγὼ posse et addi et omitti, pueri, non viri, docendi erant. Age tamen, probemus ex tersissimo nostro *Luciano* ipsum ἐγὼ, vel ἔγωγέ μοι δοκῶ, totidem verbis et literis. Ecce *Noster*, in Herodoto: Ἐγὼ μὲν οὖν τὰ ἄλλα πάντα ἀποπλῆσαί μοι δοκῶ. In Eunucho: Ὡς ἔγωγε, εἰ δικάζων ἐτύγχανον, ἐπὶ τῷ τοιούτῳ

τὸ πλεῖον διατρίψαι ἄν μοι δοκῶ etc. In Toxaride: Ὡς ἔγωγε πολὺ ἥδιον ἄν μοι δοκῶ μονομαχῶν ἠττηθεὶς. In Parasito: Ἐγὼ γὰρ οὐδ' αὐτοῦ μοι δοκῶ τοῦ Ἀχιλλέως τεκμαίρεσθαι τοῖς ἔργοις αὐτοῦ χείρω εἶναι. In dialogis meretriciis: Ἐγὼ δὲ καὶ ἐπιγράψειν μοι δοκῶ. Alia *Luciani* loca plura omitto. *Plutarchus* quoque in Apothegmate Agesilai (loco ab cl. *Gracvio* ad *Luciani* Demon. c. 3. adducto) Ἐγὼ γάρ μοι δοκῶ τῶν τοιούτων βούλεσθαι ἐπάνω εἶναι. *Th. Magister* in voce ΔΟΚΩ ex *Platone* et *Demosthene* ostendit, sicut μοὶ δοκῶ, ita et μοὶ δοκοῦμεν, dixisse Graecos etiam in plurali. At sicuti in hoc, ad quem nunc scribimus, *Luciani* loco perperam μοὶ δοκεῖ legitur, ita et apud *Xenophontem* lib. I. Κυροπ. ubi cum Cyrus Cyaxari contra Assyrios auxilio esset mittendus, inter alia Cambyses filio suo Cyro praecipit, ut milites in continua teneat exercitatione; ad id respondens Cyrus, sibi quoque eandem de exercendis et in officio continendis militibus, stare sententiam, denique ait: Ἀλλὰ μέν τοι τόγε μελετᾶσθαι ἕκαστα τῶν πολεμικῶν ἔργων, ἀγῶνας ἄν τινάς μοι δοκεῖ, ὦ πάτερ, προεπιὼν ἑκάστοις, καὶ ἆθλα προτιθεὶς, μάλιστα ἂν ποιεῖν εὖ ἀσκεῖσθαι ἕκαστα, ὥστε, ὁπότε δέοιτο, ἔχειν ἂν παρεσκευασμένοις χρῆσθαι. Haud dubie oratio soloeca est, μοὶ δοκεῖ προεπιὼν, et προτιθεὶς. Sed omnino legendum μοὶ δοκῶ. *Caeterum*, inquit, *quod ad curam singulorum militarium operum attinet, certum est, certamina quaedam singulis* (militibus) *indicentem, pronuntiantem, et praemiis propositis, maxime curare, ut in singulis exerceantur, quo iis, ubi opus fuerit, paratis uti queam.* Collaudans deinceps consilium filii Cambyses, κάλλιστα λέγεις, inquit, ὦ παῖ. τοῦτο γὰρ ποιήσας, σάφ' ἴσθι ὥσπερ χορούς τὰς τάξεις ἀεὶ τὰ προσήκοντα μελετώσας θεάσῃ. *Optime censes, fili mi. Hoc enim ubi feceris, certo scias, videbis ordines instar chororum semper ea, quae oportet, curantes.* Paullo post eadem loquendi ratione utitur Cyrus, τοῦ γε μὲν πειθομένους παρέχεσθαι τοὺς στρατιώτας οὐκ ἀπείρως μοι δοκῶ ἔχειν. *Equidem videor mihi haud imperitus esse efficiendi, ut milites imperatis pareant*, et continuo post, ὁρᾷν μοι δοκῶ τὸ προτρέπον πείθεσθαι μάλιστα ὃν τὸ τὸν μὲν πειθόμενον ἐπαινεῖν τε καὶ τιμᾶν, τὸν δὲ ἀπειθοῦντα ἀτιμάζειν τε καὶ κολάζειν. *Videor mihi intelligere, id demum esse, quod obedientiam excitet, si dicto audientem collaudes ac honores; eum vero, qui minus dicto audiens sit, ignominia et poena mulces.* Jens. Δοκῶ G. P. et L. Reliqui δοκεῖ. Solan.

Ead. l. 14. Ἐν Οἰνέως) Sic omnes, quotquot vidi, editiones. Suadet tamen ipsa ratio, legendum ἐς Οἰνέως· *aliis Deis ad domum Oenei profectis.* Ἐν Οἰνέως eadem quidem lo-

quendi ratione dicitur, et passim similiter frequentatur, ac ἐς Οἰνέως. Sed hoc hic requiritur. Saepissime *Lucianus* hoc elliptico modo utitur, ut ἔν τινος τῶν γραφέων, *in pictoris cujusdam domo*, in Zeuxide c. 3. ἐν Ἀριστοτέλους, initio Lapitharum: ἐν φαρμακοπώλου alibi. *Aelianus* quoque ita passim. Sic per εἰς, ut *Noster* in Hermotimo c. 82. ἐς διδασκάλου in Apologia c. 4. Εἰς πλουσίου τινός. Sic *Aelianus*, ἐφοίτα εἰς Λαμίας, εἰς Πανδοκέως, εἰς Ἀρχελάου. Sic *Plato* in Symposio, ἐπὶ δεῖπνον εἰς Ἀγάθωνος. *Aristophanes*, ἐκ Πατροκλέους. Sed hanc loquendi formam apud Graecos, ut et apud Latinos, usitatam, ante nos dudum observarunt eruditorum multi. Jens. Vid. *Suid.* (ἐν ᾠδου) ubi observat, Atticis non infrequens esse, ut τῷ ἐν utantur pro εἰς. Apud *Aristophanem* tamen p. m. 178. (sive *NEΦ.* 969.) male legit ἐν παιδοτρίβου βαδίζοντας. In nostris rectius, καθιζοντας. Solan. Etiam *Dukero* ad *Thuc.* p. 242. et *Abreschio* Dilucc. Thuc. pag. 417. scribendum videtur ἐς Οἰνέως, et revera εἰς reperitur in 2954. Nihilominus retinebam ἐν. Cogita πεπορευμένους, *qui profecti sunt, atque adeo jam versantur in eo loco, quo abierant:* et non male respondere sibi videbis ἐν τῷ οὐρανῷ et ἐν Οἰνέως. Magis offendit in Ocypode v. 105. ἦλθεν — ἐν δόμοις, de quo tamen suo loco. *Suidae* praeceptum, modo a *Solano* commemoratum, Atticos uti ἐν pro εἰς, nihil habet nec rationis, nec termini. Lehm.

Pag. 76. l. 4. Ἦν ἐν ἀρχῇ τῆς Ὁμήρου ποιήσεως πρὸς αὐτὸν ἐπεδείξαντο] Quod pro postrema voce duo Parisienses exhibent ἐποιήσαντο, in eo nihil est per se, quod vituperes: χάριν enim ποιεῖσθαι aeque probum, ac χαρίζεσθαι, et utrumque fere ejusdem potestatis. Quum igitur *Belinus* ἐποιήσαντο *minus bene* dictum putat, non per se judicium hoc valere potest, sed hujus loci nostri ratione habita, cui magis convenit ἐπιδείκνυσθαι χάριν, de Aethiopibus, ostentandi caussa Jovem ceterosque Deos lautissimis duodecim dierum epulis excipientibus. Voces autem interjectas ἐν ἀρχῇ τῆς Ὁμ. π. recte odoratus est *Schmiederus* spuriae esse originis, quod vel hinc patet, ut ipse monet *Schm.*, quod in tribus Codd. Pronomen ἣν ineptissime, quandoquidem illa genuina essent, (quamquam *Belino* secus visum) post ποιήσεως demum collocatum reperitur. Verum et ab orationis forma et structura minus placent. Unde et nos ea pro suspectis notavimus. Locum *Homeri* nemo facile nesciat legi Iliad. I, 423. sq. Ceterum interpretatio Latina paullo liberior est: ita instruendam fuisse arbitror: — *si gratiam iis recordetur Jupiter, quam ipsi exhibuerunt.* Lehm.

Ead. l. 7. *Πωλοῦσι τοῖς ἀνθρώποις*) *Hesiod.* 1. Oper. *Lucian.* passim. Bourd.

Ead. l. 8. *Τὸ μὲν ὑγ. — τὸ δὲ πλ.*) *Τὸ* Ms. R. ubique hic habebat, et recte. Vorst. Lectionem hanc Ms. R. in textum recepimus: quem codicem nos sane non vidimus, sed laudatum in margine libri, quo utebatur *Vorstius*, reperimus. Solan. Hic et proxime infra ad *τὰ μὲν* respondet *τὸ δέ*. Ubi vero plurium fit enumeratio, post unum *μὲν* ter quater sequitur *δὲ*, uti h. l. et c. 14. Admonendus autem est lector, versionem Latinam compositam esse ad lectionem vulgatam *τὸν δὲ*, *τὸν δὲ*, nos vero *Solano* obsecundantes recepisse *τὸ δὲ*, *τὸ δὲ* etc. versionem tamen mutare noluisse, quia in se spectata sensum ab mente *Luciani* non adeo discrepantem exhibet. Sed forsan videbitur nonnullis stare posse vulgata, quod *ἔνι* et *ἔνεστι*, etiam quando fere pro *ἔξεστι* ponuntur, non semper habeant adjunctum dativum, sed absolute saepe ponantur, sequente accusativo, ut in fragm. *Menandri*, *Luciani* dial. adnexis. N. 8. *de vita, ἀμελοῦντα τοῦ ζῆν οὐκ ἔνεστ' εὐσχημονεῖν. Lucian.* de Parasito §. 16. *οὐκ ἔστιν εὐφραινόμενον μανθάνειν. Demosth.* de coron. p. 341. (quem adduxit clar. *Elsner.* ad Galat. III, 28.) *οὐκ ἔνι τοῦτον εὖνουν εἶναι τῇ πατρίδι. Evang. Luc.* VI, 4. *οὓς οὐκ ἔξεστι φαγεῖν, εἰ μὴ μόνους τοὺς ἱερεῖς.* Quandoquidem et Latini verbo *licet* eodem modo utuntur, sequente acousativo personae, ut *Tibull.* I, XI. 43. *Liceat — facta referre SENEM. Virg.* Ecl. I, 40. *— neque servitio ME exire licebat.* Et *Cic.* VI. ad fam. 21. *utinam liceat aliquando aliquo reip. statu NOS frui.* Sed frustra; nam etsi *ἔνεστι*, *τὸν μὲν πρίασθαι* ferri possit; tamen, quia post ter repetitum *τὸν*, in omnibus edd. quarto loco sequitur, *καὶ τὸ ἐκ τῆς Αὐλίδος — διαπλεῦσαι*, praecedens *τὸν* cum *τὸ* consistere nequibat, sed necessario mutandum erat. Reitz. Accedit haec caussa, quod, si vulgaris obtineret ratio, legendum erat: *τὸν μὲν τὸ ὑγιαίνειν — τὸν δὲ τὸ πλουτεῖν — τὸν δὲ τὸ βασιλεύειν.* Nihil certius *Solani* emendatione: *Graevianα* contra, ut vim, ita et soloecismum infert verbis. Lehm.

Ead. l. 11. *Ταύρων ἐννέα*) Od. *Γ*, pr. et 178. seq. Gesn.

Ibid. Καὶ τὸ ἐκ τῆς Αὐλίδος) Liquet ex praecedentibus, scribendum esse, *τὸν δὲ ἐκ τῆς Αὐλίδος εἰς Ἴλιον διαπλεῦσαι παρθένου βασιλικῆς·* non, ut legitur in editionibus, *καὶ τό. Hunc vero ex Aulide in Ilium navigationem virgine regia* emere. *Τὸν*, nimirum Agamemnonem, qui Iphigeniae sacrificio redemit prosperum cursum et ferentes ventos. Graev.

Ibid. Ἐκ τῆς Αὐλίδος) Vide *Ovid.* Metam. XII. Vorst.

Ead. l. 7. *Τὸν Κρόνου καὶ Ῥέας*) Ethnici nimirum passim de statuis Deorum loquuntur, quasi essent ipsi Dii. Vide, quae notavimus in Criticae P. 2. S. 1. c. 15. CLER.

Ead. l. 8. *Πισαίων ἑρημίαν*) Confecto Olympico certamine. BROD.

Ead. l. 9. *Διὰ πέντε*) Ne cui fraudi sit illud ὅλων, notanda hujus locutionis natura, quae Graecis inprimis familiaris, ut videre est in *διὰ πέντε*, *διὰ τεσσάρων*, quae Musici norunt ita computari, ut graduum numerus unitate multari debeat. Sic etiam apud Medicos fieri notum, cum de febribus loquuntur. Sic denique apud Arithmeticos, Chronologos, et quos non? *διὰ πέντε* ergo est, *quinto quoque*; atque adeo spatium intermedium *quatuor*. Eadem phrasi et de re eadem utitur iterum in Icarom. c. 24. Vide apud *Lucianum* ipsum quatuor annorum determinatum illud spatium in De Mort. Peregr. c. 20. Haec in tironum gratiam fusius enarranda duximus: nam apud eruditos de his abunde constat. SOLAN.

Ead. l. 10. *Προῤῥήσεις καὶ περιῤῥαντήρια*) De his vocibus copiose alibi. BOURD. *Προῤῥήσεις*) Non satis apte haec vox voci *θέμενοι* jungi videtur. Formularum ad eam rem particulas exhibet noster in Alex. c. 38. et Demonact. Vit. c. 34. Consule *Meursii* Eleusin, et emenda *Philostratum* vit. Apollon. p. 155. ubi perperam legitur *μετὰ πρόσρησιν*, pro *μετὰ προῤῥήσιν*· quod diligentissimo editori fraudi esse nolim. Quis enim in tanto opere nusquam dormitet? SOLAN. *Προῤῥήσεις καὶ περιῤῥαντήρια*) Accipio illud, quod deinde *Programma* vocat, scripturam in edito propositam, qua arcentur profani, ἐκὰς, ἐκὰς etc. GESN.

Ead. l. 11. *Βοῦν ἀροτῆρα*) De quo *Hesiod.* lib. 2. Op. Nefas autem fuit, et capital lege Attica bovem aratorem necare vel mactare. *Varr.* c. 5. lib. 2. de re Rust. dico ad *Pausan.* BOURD.

Ead. l. 13. *Φιλήσας — δεξιὰν*) Germanus hic *adorandi* ritus, quem hic post alios fusius prosequi non lubet, V. De Saltat. c. 17. *Apul.* Miles. IV. et in Apol. et *Salmasium*. SOLAN. Cf. etiam Amorr. c. 13. qui locus simul tuetur lectionem nostri, *αὐτοῦ*, pro qua maluit *Belinus αὐτοῦ*, vel ἑαυτοῦ, uti vere habent duo codd. Pariss. LEHM.

Ead. l. 15. *Τὸ ζῶον*) *Quam immolavit, victimam.* BROD.

Pag. 86. l. 1. *Ἐντελὲς*) Consule *Outramum* p. 102. *Athen.* 674. F. *Ἀριστοτέλης δ' ἐν τῷ Συμποσίῳ φησὶν, ὅτι οὐδὲν κολοβὸν προσφέρομεν πρὸς τοὺς θεοὺς, ἀλλὰ τέλεια καὶ ὅλα· τὸ δὲ πλῆρες τέλειόν ἐστι· τὸ δὲ στέφειν, πλήρωσίν τινα σημαίνει.* SOLAN. Certe *στέφειν* pro implere etiam *Hom.* Il. *Α*, 470.

Κοῦροι μὲν κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο·
quo illustratur *Virg.* 2. G. 528.

— *et socii cratera coronant:*

quem alii de crateribus corona foliorum circumdatis, minus apte, intellexerunt. Sic *Athen.* I. cap. 11. *Ἐπιστέφονται δὲ ποτοῖο οἱ κρατῆρες, ἤτοι ὑπερχειλεῖς οἱ κρατῆρες ποιοῦνται, ὥστε διὰ τοῦ ποθοῦ*, (leg. *ποτοῦ* cum clar. *S. Clarke* ad *Hom.* l. c.) quod in transitu monitum sit, licet ad *Lucian.* non adeo pertineat. Reitz.

Ead. l. 4. *Ἡμίφωνον*) Vox mihi suspecta. Solan. Quid si igitur *εὔφωνον*, vel potius *ἡδύφωνον*; Reitz. Quia suspecta vox *ἡμίφωνον*, tentabam *ἡδύφωνον*· jam velim *ὁμόφωνον*, ut Gall. c. 2. quod optime respondet praemisso *εὐφημοῦν*. Sic *ὁμοφωνία*, de Salt. c. 68. f. ita et hic jam congruum diceret concentum lamentationi victimae. Nondum tamen mihi applaudo, quia posset regeri, *ἡμίφωνον* melius convenire bestiae morienti, et *τὸ ἐπαυλοῦν* esse ipsum animal, non *tibias inflatas*, licet ad has tacite comparetur. Doctiores igitur viderint. Idem *in Addendis*. In errorem seduxit *Reitzium* suspicio *Solani*. Locus est et sanissimus, ut medelam desideret nullam, et satis quoque perspicuus; modo teneas, *ἐπαυλοῦν* non minus, quam *μυκώμενον* et *εὐφημοῦν*, ad Objectum pertinere *τὸ ζῶον*, et *ἐπαυλεῖν ἡμίφωνον* ad normam Grammaticam eodem modo dici, quo *μυκᾶσθαι γοερόν*. Jam constat verba cum *ἐπὶ* composita, et Dativo juncta, si sonum qualemcunque significant, denotare, *sonos suos concentus instar intermiscere iis*, quae Dativus indicat, qualiacunque demum sint. Sic *ἐπᾴδειν* dicitur Diall. Mortt. II, 2. sic *ἐπιβομβεῖν* et *ἐπικτυπεῖν* Diall. Deor. XII, 1. (ubi tamen addita *τῷ τυμπάνῳ* et *τῷ κυμβάλῳ* Ablativi sunt instrumentales, non hi, quos modo dicebam, Dativi.) sic *ἐπικράζειν*, *ἐπικροτεῖν* (Char. c. 8.) *ἐπιστενάζειν*, *ἐπιδακρύειν*, *ἐπιγελᾶν*, et ejus generis alia. Nunc *ἡμίφωνον* dicitur hostia *ἐπαυλεῖν τῇ θυσίᾳ*, i. e. *dimidiata voce* (leniori jam ac tenuiori paullatim, quum antea majori mugiisset) *tibiae instar accinere rei sacrae*, donec omnino vox omnis cum anima simul deficiat. Qua immolationis descriptione quid vividius, quidve simul salsius, esse possit, ubi addit statim auctor, his vagitibus, et illis mugitibus, jam non posse non quam maxime delectari numina divina. Contra quae *Reitzio* placuerunt, *εὔφωνον*, *ἡδύφωνον*, et *ὁμόφωνον* quoque ipsum, quam jejuna ista, quam aliena ab omni loci indole! Omnino hoc etiam *Wielandii* est judicium, et multo ante eum *Jo. Phil. Pfeifferi* in Antiquitt.

Graecc. Lib. I. cap. 23. qui hunc locum ita reddidit: *Deinde ad aram applicant* (pecudem), *ac sub oculis Dei jugulant, flebile quiddam emugientem, beneque* (*sicut licet conjicere*) *ominatam; denique voce jam leniore ad sacri tibias respondentem.* His ultimis nempe respicitur tibiarum usus in sacris, de quo idem *Pfeifferus* L. I. c. 33. aliique alibi. *Belinus* contra longissime aberravit, ubi vertit: et ils accompagnent de leurs flûtes ses mugissemens douloureux, qui sont, comme de raison, d'un favorable augure. LEHM.

Ead. l. 5. *Πρόγραμμα*) Vid. *Orig.* c. Cels. 147, 1. SOLAN.

Ead. l. 6. *Μὴ καθαρὸς τὰς χεῖρας*) *Qui hominem necaverit, sacrilegium perpetravit.* BROD.

Ead. l. 8. *Ὁ Κύκλωψ*) Homericus Polyphemus Od. *K.* BROD.

Ead. l. 9. *Τῷ βωμῷ π.*) Qui mos non gentium solum, sed et Hebraeorum, Dei jussu; Lev. VII, 2. SOLAN.

Ead. l. 13. *Διασκίδνανται*) *Homerica* dictio, ut et versus sequens, qui lib. 5. BOURD.

Ead. l. 14. *Σκύθης*) Res est ex omni genere scriptorum notissima. Tangit iterum Jov. Trag. SOLAN. Cf. Diall. Deor. XVI, 1. LEHM.

Ead. l. 15. *Τῇ Ἀρτέμιδι*) *Dianae Scythicae.* BROD.

Pag. 87. l. 4. *Κριοπρόσωπον*) Horum omnium imagines in *Pignorii* mensa Isiaca, quibus hae res cordi sunt, videant. Eadem propemodum habent et *Orig.* c. Cels. 121, 1. et *Clem. Alex.* 16. C. Vid. *Philostr.* p. 257. Notus, inquit ibi interpres, *Hircus Mendesius* Panis symbolum. SOLAN. *Κυνοπρόσωπος Ἑρμῆς*, Aegyptiis *Anubis* dictus, Isidi praesto est Diall. Marr. VII. extr. LEHM.

Ead. l. 6. *Κροκόδειλον*) Colebant enim Aegyptii *crocodilum.* V. *Stephanum Byz.* in *Διοσπόλις*, et *Clem. Alex. στρωμ.* V. *Cyprian.* etiam ad Demetrian. et *Tertull.* adv. Marc. II, 14. quos laudat *Spanh.* 176. Non ab omnibus Aegyptiis tamen cultum docet *Juv.* XV, 2.

Qualia demens
Aegyptus portenta colat? CROCODILON adorat
Pars haec: illa pavet saturam serpentibus IBIN.

et v. 35. alii itidem Aegyptii odio eosdem crocodilos summo prosequi dicuntur. Quorum populorum nomina illic exhibet vir illustrissimus. SOLAN.

Ead. l. 8. *Δαήμεναι* etc.) *Homer.* Il. *Φ*, 487. *Εἰ δ' ἐθέλοις πολέμοιο δαήμεναι ὄφρα εὖ εἰδῇς.* BROD. Iliad. *Z*, 150. GESN.

Ead. l. 10. *Ἐξυρημένων*) Sic de Dea Syr. Bourd. Solemne hoc in Aegyptiorum plerisque sacris. v. seqq. Solan.

Pag. 88. l. 1. *Θύρας δ' ἐπίθεσθε βέβηλοι*) Hoc in sacris praefari moris erat sacerdotibus: unde *Virgil. procul o, procul este profani. Callim.* H. in Apoll. *ἐκὰς, ἐκὰς ὅστις ἀλιτρός.* Brod. Male Angl. *βεβήλοις. Callim.* alii. *Καρδιουλκεῖν*, et caetera hujus tractatus alibi exposui. Bourd. *Fores occlude, profane.* Sic vertunt. Num Profani occludebant fores? Ejiciebantur voce praeconis, *ἐκὰς, ἐκάς ἐστε βέβηλοι*· legendum ex Anglicano Codice, *θύρας δ' ἐπίθεσθε βεβήλοις, fores occludite profanis*, hoc est, a foribus removete, nec admittatis profanos. Non nego tamen, apud alios quoque scriptores legi *βέβηλοι*, qui hunc versum laudant, ut apud *Sextum Empiricum.* Graev. Formulam hanc qui itidem allegant Patres non pauci, *Orpheo* assignant auctori. Sed apud plerosque et *Suidam* aliter, et ex doctorum sententia rectius, *ἀείσω συνετοῖσι Θύρας δ' ἐπίθεσθε βεβήλοις, Πᾶσιν ὅμως*, (uti et hic Angl. eod.) quanquam et multi libri habent *βέβηλοὶ* et *πάντες* (v. Not. *G. Worth* ad Tatianum p. 34. et *Clem. Alex.* 28. B.) Sed emendare viri docti jubent. Vid. et Chil. *Erasmi, Stob.* s. v. p. 59. et *Grot.* flor. spars. 143. A. 161. A. qui testatur se reperisse *βέβηλοι*, quod contra sensum esse pronuntiat. Pythagorae ab eo tribuitur. *Ez. Spanhemius*, vir multis de causis nobilissimus, de emendatione primus addubitare visus est, in suis ad *Callimachum* eruditissimis observationibus p. 49. allato *Galeni* loco, cui emendatio non satis convenit. Hunc locum, quia insignis in hanc rem est, describere hic non pigebit. Exstat autem de usu part. XII, 6. *ὥςπερ οὖν ΤΟΙΣ ΩΣΙΝ ΕΠΙΘΕΣΘΑΙ ΘΥΡΑΣ ΤΟΥΣ ΒΕΒΗΛΟΥΣ κελεύουσιν ἐν τοῖς μυστικοῖς λόγοις, οὕτω κἀγὼ νῦν οὐκ ἀνθρωπίνοις νομοτεθήμασιν, ἀλλ' αὐτοῖς τοῖς ἀληθεστάτων τέλων μυστηρίοις θύρας ἐπιθέσθαι κελεύω ΤΟΙΣ ΩΣΙ ΤΟΥΣ ἀποδεικτικῆς μεθόδου βεβήλους. Uti igitur in sermonibus mysticis imperant PROFANIS, ut sibi AURES OBSTRUANT, ita et ego nunc, non humanis legibus, sed verissimis mysteriis initians, eis denuntio, UT SIBI AURES OBSTRUANT.* De emendatione cum ipse vir ampliss. tum *Galeni* commentator eruditus *Caspar. Hofmannus*, quem laudat, ne laborent, adducam simillimum huic ex *Platone*, a me, antequam haec vidissem, observatum locum, qui exstat in Conv. p. 334. C. *οἱ δὲ οἰκέται καὶ εἴ τις ἄλλος ἐστὶ βέβηλός τε καὶ ἀγροῖκος, ΠΥΛΑΣ ΠΑΝΤ ΜΕΓΑΛΑΣ ΤΟΙΣ ΩΣΙΝ ΕΠΙΘΕΣΘΕ. Famuli autem, et si quis alius adsit PROFANUS et agrestis, AURES SIBI JANUIS QUASI MAGNIS CLAUSAS OBSTRUANT.*

Pag. 80. l. 6. Ὑπηνέμιον) Quae dicantur *hypenemia ova*, alio in loco retuli. Brod. Quasi vento gravida facta fuisset, quod fabulantur de equabus Hispanicis. Nam ὑπηνέμιος est ὑπὸ τοῦ ἀνέμου. *Plinius* id mendacium serio nobis obtrudit H. N. VIII, 42. post alios. Atqui tam verum hoc erat, quam verum fuit, Junonem, mulierem Thessalam, sine viri concubitu peperisse. Cler. In Somn. s. Gall. c. 12. *divitiae* somniatae, simulatque expergefactus sit, ὑπηνέμια dicuntur φέρεσθαι, *tanquam ventis tradi ferendae et dissipandae.* Rectius enim *Suidas* ὑπηνέμιον explicat τὸ ὑπὸ τὸν ἄνεμον, quam *Clericus* τὸ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου. Vanitatis et levitatis notio translata ad ova, quorum et *Suidas* mentionem injicit, et ad alios foetus, quos Socrates ap. *Platon.* Theaet. p. 150. sq. Steph. nunc εἴδωλα, nunc ψευδῆ, nunc etiam ἀνεμιαῖα, vocat, opponens τοῖς ἀληθινοῖς, τοῖς ἀληθέσι, τοῖς γονίμοις. De equabus vento gravidis locus insignis *Virgil.* Georg. III, 271. sq. ubi plura *Heynius.* Sine marito a Junone conceptum Vulcanum non agnovit *Homerus*, innuit tamen *Hesiodus* Theog. v. 927. et clarius posteriores pronuntiant. *Noster* non sine magna acerbitate Jovem ad Junonem τὸν σὸν υἱὸν dicere jubet, quo significetur Vulcanus, Junonis sine patre filius, Diall. Deor. V, 4. Lehm.

Ead. l. 8. Βάναυσον etc.) Dicitur Juno peperisse Vulcanum βάναυσον, καὶ χαλκέα, καὶ πυρίτην. Vertit interpres, *fornacarium, et fabrum aerarium, et ignipotentem:* βάναυσος est *arte sordida* seu *sellularia quaestum faciens;* sed πυρίτην Graecis esse *ignipotentem,* qui circa ignem versatur, mihi persuaderi non potest: πυρίτην lapidem et gemmam quis ignorat? πυρίτης ἄρτος dixit *Phrynichus* apud *Pollucem.* In Ms. est πυρητήν· sed hujus vocis exemplum quaero. Forte scripsit *Lucianus* πυρωτήν, *qui igne utitur in flando, et coquendo aere,* a πυρόω. Habes hanc vocem in hac notione apud scriptorem libri Esdrae. Graev. De voce βάναυσος vid. T. I. p. 169. Vulcanum iisdem nominibus ipse matris maritus deridet Diall. Deor. V, 4. qui locus omnino cum hoc conferendus, nec non Jov. Confut. c. 8. Prope ridiculus est *Belinus*, qui, criminandi pruritu abreptus, vocis καμινευτὴς interpretationem Latinam: *qui camino adstet tota vita*, utpote minus fidelem, reprehendens, ipse vertat, *comme un ramonneur, tanquam caminorum purgator.* Lehm.

Ibid. Πυρίτην) Ed. J. πυρευτήν. viderint alii, an commodius. G. et P. πυρητήν. L. πυριήτην, vel πυροιτήν. Solan.

Ead. l. 9. Τὸ πᾶν) *Prorsus.* Brod.

Ead. l. 11. Ἐῤῥίφθη) Ita ediderunt *B.* 2. et *Par.* quod in reliquis omnibus scriptum est ἐῤῥίφη. SOLAN.

Pag. 81. l. 1. Ἀστυάναξ) Hectoris filius, quem Ulysses, ne quis superesset, qui excidium Trojae ulcisci posset, de turri praecipitavit. VORST. Scamandrium a patre, Astyanacta vulgo, dictum puerum (*Homer.* Il. VI, 402.) Ulysse auctore e communi Graecorum decreto de turri praecipitatum esse, ne superesset, qui restitueret regnum Trojanum, canit *Euripides* Troadd. v. 720. sq. imprimis Actu V. Cf. *Ovid.* Met. XIII, 415. et *Hygin.* Fab. CIX. LEHM.

Ead. l. 6. Οὗτος μὲν) Aut aliter legendum fuit, aut cum *B.* 2. et *Par.* nova sententia inchoanda. SOLAN.

Ead. l. 10. Μηκέτι χρήσιμον) *Sed eviratum.* BROD. Virilia enim ipse sibi abciderat; unde postea Cybeles sacerdotibus mos iste. V. *Lact.* I, 17. qui paullo aliter rem narrat. SOLAN. Cf. Diall. Deor. XII. ibique Adnott. T. II. p. 321. LEHM.

Pag. 82. l. 3. Χαλκοῦς ἐστι) Iliad. A. 426. Διὸς ποτὲ χαλκοβατὲς δῶ. GRAEV. Haec verba usque ad ἠκούσαμεν, ab interprete Latino omissa, supplevi. In sequentibus autem vertendis lapsus est *Wielandius*, dorsum intelligens ejus, qui contemplatur, et reddens: oder lieber gar auf dem Rücken liegend. At coeli dorsum intelligendum, i. e. *convexum*, ut recte Latinus interpres. Contra τὰ ἔξω modo significabant *concavum*. LEHM.

Ead. l. 7. Χρυσοῦν τὸ δάπεδον) *Homer.* Iliad. Δ. 2. Χρυσῷ ἐν δαπέδῳ. BROD.

Ead. l. 8. Πυλωροῦσι) *Homer.* Il. E. 749. Θ. 393. Αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἃς ἔχον Ὧραι, Τῆς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανὸς, Οὔλυμπός τε. BROD. Janum simul cum Horis janitorem coeli facit *Ovid.* Fast. I, 125. LEHM.

Pag. 83. 1. Οἱ δὲ θεοὶ παρ' Ζηνὶ καθήμενοι) *Homer.* Il. Δ. 1. BROD. Passim in *Homero*: ut et illa ἑλισσομένη περὶ καπνῷ. Quae rursum repetit in Icarom. BOURD.

Ead. l. 5. Ἑλισσομένην) Κνίσση δ' οὐρανὸν ἷκεν ἑλισσομένη περὶ καπνῷ, Il. Α. 317. BROD.

Ead. l. 6. Ἐπικεχηνότες τῷ καπνῷ) *Horat.* Sat. 2, 7, 38. *Nasum nidore supinor.* Vid. *Arnob.* p. 212. qui classicus prope locus, ubi *cuissas* etiam appellat. GESN.

Ead. l. 8. Ὥςπερ αἱ μυῖαι) Idem Muscae encom. *Athen.* lib. 1. *Aristoph.* BOURD.

Ead. l. 9. Συνέπινον αὐτοῖς) *Pausan.* in Arcad. Οἱ γὰρ δὴ τότε ἄνθρωποι ξένοι καὶ ὁμοτράπεζοι θεοῖς ἦσαν ὑπὸ δικαιοσύνης καὶ εὐσεβείας. BROD.

Ead. l. 11. *Ἄλλοι*) V. *Eurip.* Or. 8. Solan. Cf. Diall. Deor. VI. Lehm.

Ead. l. 12. *Ἀπόῤῥητος*) Forsan *ἀπόρευτος* vel *ἄπορος*, ut de Dipsadd. cap. 2. Solan. Frustra tentat *Solanus* probam vocem et vere Lucianeam, quamquam minus frequenter de locis, quae adire vel intrare non licet, usurpatam. Omnino autem *ἀπόῤῥητα* sunt, quaecunque prohibita sunt et vetita, interpositis gravibus minis. *Noster* utitur fere de rebus sacris, quas nefas sit profanas reddere, ut de arcanis, quae effutire non licet, Prom. s. Caucas. extr. Anach. c. 38. Pisc. c. 33. cf. Necyom. c. 2. 8. Philopatr. c. 14. nec non de cibis, quos sumere interdictum, Somn. s. Gall. c. 5. de Mort. Peregr. c. 16. Jam quaeso quem offenderit locus *ἀπόῤῥητος*, i. e. sacrosanctus, atque adeo *οὐρανὸς ἀπόῤῥητος*, i. e. cujus limen adire, vel transire, nefas habetur? Accedit, quod in eo quidem loco, quem *Solanus* affert, Dipss. c. 2. *δύσβατος καὶ ἄπορος* bene jungi poterant, minus tamen recte in hoc nostro *ἄβατος καὶ ἄπορος*. Lehm.

Ead. l. 15. *Ὕλας*) *Silvas ac saltus*: *ὀργάδας* vocant. Brod. Vulgare nomen *τέμενος*, *lucus*, qualis commemoratus Veneris in Amorr. c. 12. et 27. Lehm.

Ibid. *Ἀπετέμοντο*) Ad verbum *resecuerunt*, *ἀπετέμοντο*, nimirum id ipsum est sacrare, ab usu promiscuo separare. Gesn.

Ibid. *Ὅρη ἀνέθεσαν*) Res ex omnis generis scriptoribus notissima, praecipue tamen poëtis. Vide, si lubet, *Philostrati* interpretem 53. a. 5. Solan.

Ibid. *Ὄρνεα*) Nam *pica* Baccho sacra est, Jovi *aquila*, Minervae *noctua*. Brod.

Pag. 84. l. 1. *Τὰ φυτὰ*) *Olea* Minervae, *vitis* Baccho, Jovi *quercus*. Brod.

Ead. l. 2. *Νειμάμενοι*) *Οἱ ἄνθρωποι*. Brod.

Ead. l. 3. *Ὁ μὲν Δελφὸς*) Caecil. in *M. Fel.* qui tangit caetera hujus tractatus, quae quidem etiam sunt in Dialog. Deor. Bourd.

Ead. l. 5. *Ἦραν*) Vid. Il. *Δ*, 8. it. 51. seq. praesertim *Spanh.* ad *Callim.* p. 372. seq. Gesn.

Ibid. *Ἄργος*) Scribe *Ἀργεῖος*, ut in Angl. Cod. Bourd. *Ἀργεῖος* P. L. et A. alii *Ἄργος*. Solan.

Ibid. *Μυγδόνιος*) Hic pro Phrygio: poëtarum enim *θεολογούμενα* cum tractet, poëtica etiam ratione utitur. *Pausanias* p. 344, 5. Wech. de Mygdone agens Coroebi patre, *καὶ ἀπ' αὐτοῦ*, inquit, *φρὺξ τίθεσθαι καθέστηκεν*. Vid. *Horat.* Ode 2, 12, 22. 3, 16, 41. *Stat.* Theb. 2, 134. Gesn.

Ead. l. 8. *Τάφον αὐτοῦ δεικνύουσι*) Vide *Callimachi* Hymn.

in Jov. ejusque interpretes. CLER. Vid. supra Tim. c. 4. infra Jov. Trag. c. 45. et *Ez. Spanh.* ad *Callim.* p. 6. SOLAN.

Ead. l. 10. *Πάλαι τεθνεὼς*] Reddendum erat: *dudum mortuus*, non *olim*, ut placuerat interpreti Latino. De qua vocis *πάλαι* potestate monuimus T. I. p. 483. LEHM.

Pag. 85. l. 2. *Γενειήτην τὸν Δία*) Haec omnia ex *Homero* mutuati videntur recentiores eo pictores et statuarii; nisi forte et ipse antiquioribus artificibus descriptiones Deorum acceptas tulerit. CLER.

Ibid. Παῖδα) Idem voluit, quod *Callimachus*, cum (Hymn. in Apoll. v. 36.) *ἀεὶ καλὸς καὶ ἀεὶ νέος* canit. qualem nempe in antiquis nummis et monumentis passim conspici ait vir harum, et omnium bonarum artium, indagator sagax *Ez. Spanhem.* quem vide. SOLAN.

Ead. l. 3. *Ὑπηνήτην*) Hic anonymus eruditus Florentino suo libro ad vocem *ὑπηνήτην* adscripsit, se conjicere legendum *πτηνόν*. Recte quidem, quod pro peculiari *γνωρίσματι* alas Mercurio vult tribui: putem tamen sanissimam esse lectionem vulgatam. Quamvis autem Mercurius proprie non barbatus occurrat, satis tamen commode appellatur *ὑπηνήτης*, hoc est, florens aetate, *ἐν ἥρι τῆς ὥρας*, ut vocabulum hoc exponit *Pollux*. Imo cum *ὑπηνήτης* proprie notet, quemadmodum interpretatur *Hesychius*, *τὸν ἀπαρχὴν ἔχοντα τῆς γενειάδος*, apprime convenit Mercurio, semper juveni, id epitheton; quodque ei non *Lucianus* modo, sed et *Homerus* tribuit, ubi Il. Ω. v. 348. eum similem facit juveni

Πρῶτον ὑπηνήτῃ, τοὔπερ χαριεστάτη ἥβη,
cui sunt flaventes prima lanugine malae.

Caeterum ex hoc versu Homerico omnino apud *Aelianum*, (ubi lib. X. *Ποικιλ.* c. 18. legitur, *ἠράσθη αὐτοῦ* [*Δάφνιδος*] *νύμφη μία, καὶ ὡμίλησε καλῷ ὄντι καὶ νέῳ, καὶ πρώτῳ ὑπηνήτῃ*) emendandum censeo *πρῶτον ὑπηνήτῃ*· abunde enim liquet, politissimum scriptorem expressisse hoc ex illo, quem adduximus, *Homeri* loco. Non mihi latet, quod ad haec *Aeliani* attulerunt eruditi; sed iis nostram hanc ego sententiam arbitrandam permitto. JENS. Iis, quos cl. *Jensius* attulit, addatur *Philostrat.* de imaginibus, *ἐν ἁπαλῇ τῇ ὑπήνῃ.* in *πανθ.* p. 825. Lanuginem autem designat. Vid. Il. Ω. 348. et Od. K. 279. SOLAN.

Ead. l. 5. *Ἐλέφαντα*) Eburnea enim erat statua Jovis Olympici, ad quam hic respicit. v. Quom. Hist. Conscr. c. 51. SOLAN. Adi ipsam ejus descriptionem satis accuratam apud *Pausan.* V, 11. LEHM.

Quibus lectis, si quis adhuc scripturam, quam sequimur, sollicitare velit, rationes libenter audiam. Eurip. Ἰπ. 882.

Τόδε μὲν οὐκέτι στόματος ἐν πύλαις
Καθέξω δυσεκπέρατον.

Theogn. 421.

Πολλοῖς ἀνθρώποις γλώσσῃ θύραι οὐκ ἐπίπεινται
Ἁρμόδιαι.

De aliis formulis v. *Callim.* l. c. *Lampr.* in Alexand. Sev. et *Meurs.* SOLAN. Inclamari hac formula profanos ipsos, non, ut *Graevius* vult, praecones vel janitores sacros, vel Medium ἐπίθεσθε docet: *opponite, obstruite vobis* (h. e. auribus vestris) *januas*, i. e. occludite aures quasi januis, quo minus, quae hic agantur, audiatis: docent vero idem etiam clarissime *Galeni* et *Platonis*, quae *Solanus* huc contulit, loca, in quibus τοῖς ὠσὶν explicationis loco addiderunt auctores ipsi: Ergo salvus maneat Vocativus βέβηλοι. Dativus ab iis profectus, qui pariter, ac *Graevius*, θύρας proprie capientes de janua templi, jam non possent, quin absurdam haberent acclamationem, ad profanos factam. LEHM.

Pag. 88. l. 7. Ἐτῶν μυρίων) Ridet hic Aegyptiorum vanitatem, qui suis fabulis tantam antiquitatem praetexerent, eamque suis hieroglyphicis scriptam testarentur. Solide a viris doctissimis nostra et patrum memoria praestitum est id, quod *Lucianus* pro more suo, risu tantum excepit. SOLAN.

Ead. l. 8. Κόπτονται) Τύπτονται passim de hac ipsa re *Herodotus*, id est, pectora palmis percutiunt: nec enim puto flagellis usos, quibus digni erant. GESN. Et *Lucianus* fere verbo τύπτεσθαι utitur: στέρνον τύπτεσθαι dicuntur lugentes De Luct. c. 12. et Diall. Meretrr. IX, 2. et ipsa haec luctus significatio στερνοτυπία De Luct. c. 19. Sed variant etiam veteres, et incides passim in πλαταγεῖν τὰ στήθεα, παίειν τὸ στέρνον, nec non κόπτεσθαι usurpant probati scriptores, ubi pectus volunt a lugentibus percuti palmis pugnisve. Succurrit locus ex ipso *Herodoto* VI, 58. ubi, sive τὰ μέτωπα cum *Schäfero* omittas, sive cum *Schweighaeusero* addas, certe de *flagellis*, quae *Gesnerus* modo commemorabat, cogitari nullo modo potest. Vid. *Dorvill.* ad *Charit.* p. 411. ed Lips. Si recte memini, etiam στερνοκοπία pro στερνοτυπία, vel στερνοκοπεῖσθαι, nescio ubi, occurrit. Sive ergo h. l. *Gesnerus* verbi κόπτεσθαι usum ut ineptum taxare, sive emendationem tentare, voluerit, — quorum utrum placuerit ipsi, non satis clarum est — neutrum equidem probabo. LEHM.

Ead. l. 11. Κόμην) Luctus indicium coma barbaque rasa fuit tam apud Gentiles, quam Dei populum. VORST.

Lamprid. in Commodo IX. *Sacra Isidis coluit, ut et caput raderet et Anubin portaret.* V. *Casaub.* not. *Minuc. Fel.* et *Herod.* in Euterpe, οἱ ἱερέες τῶν θεῶν τῇ μὲν ἄλλῃ κομέουσι, ἐν Αἰγύπτῳ δὲ ξυρεῦνται. *Plin.* etiam VIII. Solan. *Bion.* Epitaph. Adon. v. 81. *Eurip.* Suppl. v. 973. sq. *Hom.* Iliad. X, 15. Odyss. IV, 198. Omnino vid. *Kirchmann.* de Funerib. L. II. cap. 13. 14. Lehm.

Ead. l. 12. Ψιλὸν — τὸ πένθος) Dura omnino phrasis. Vide an arrideat *Par.* et edit. *J.* scriptura, ὑψηλὸν legentium. Solan. *Jacobsio* quoque in Animm. critt. in Callistrati statuas et Philostratorum imagines p. 14. minime ferenda videtur vulgata lectio, quippe rato eam *mire ineptam* esse locutionem. Emendat itaque: καὶ ψιλότητι τῆς κεφαλῆς τὸ πένθος ἐπεδείξατο. et vertit: *nemo comam tanti fecerit, quin eam tondeat, capitisque calvitie luctum significet.* Contra tam graves et elegantes linguae classicae censores quis ausit jam defendendam suscipere vulgatam? Mihi vero audere liceat. Rem, quam innuit auctor, ineptissimam et stolidissimam esse, hoc quidem facile *Jacobsio* largiar; non item, quod de locutione idem contendit, quam equidem aptissimam judico ad ineptiam istorum hominum illustrandam, qui detonsis capitibus lugere videri volunt. Hunc, quem prae se ferunt, quem ostentant, (ἐπιδείκνυνται) luctum, comica usus locutione, quem colorem totus locus induit, ψιλὸν dicit. i. e. *calvum, nudum* luctum, eine kahle, nackte, Trauer. Quid hoc est? Quod si rem spectes, commentario erit libelli de Luctu initium, ubi omnino perstringitur lugentium vulgus, qui non clare scientes, utrum ea, quae lugent, eventa vere mala sint, et lugenda, necne, mori tantum majorum et consuetudini obsequantur (νόμῳ καὶ συνηθείᾳ τὴν λύπην ἐπιτρέποντες). Eundem luctum ineptum nunc, quum de singulari quodam ejus signo, de calvitie scilicet affectata, loquitur, ψιλὸν vocat ipsum, i. e. vanum et inanem, rationis ac veritatis expertem; nec sane importunam imaginem intrudens, quum usus non repugnet. Ψιλὰ enim metaphorico sensu dicta, ut *nuda* Lat. Graecis erant omnia, quae vacant iis, quae quis jure suo ab iis exspectet vel optet. Ita ager ψιλὸς, i. e. expers graminum et frumentorum: ita milites ψιλοὶ, vel plane non, vel leviter, armati. Ita *Lucianus* ipse Anachars. cap. 10. postquam Anacharsis selinum, apium, pinum, et hujusmodi alia certaminum praemia instituta ob nimiam eorum levitatem et simplicitatem contemnere visus esset, jam Solonem respondere jubet: Ἀλλ', ὦ ἄριστε, οὐκ ἐς ψιλὰ τὰ διδόμενα ἡμεῖς ἀποβλέπομεν· ταῦτα μὲν γάρ ἐστι σημεῖα τῆς νίκης etc. *non nuda re-*

spicimus ea, quae dantur, quae quidem minimi sane pretii sunt; sed ea spectamus, quae iis adhaerent, atque cum his conjuncta cogitantur, victoriam et gloriam. Tantum igitur abest, ut offendar ea, quae auctori placuit, dicendi ratione: ψιλὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὸ πένθος ἐπιδείκνυσθαι, ut potius eam consilio auctoris accommodatissimam judicem, et ὑψηλὸν illud *Solani* non minus quam *Jacobsii* ingeniosum commentum, arcendum omni studio censeam. LEHM.

Eadd. l. 14. Ἔστι δὲ ὁ Ἆπις ἐξ ἀγέλης θεὸς, ἐπὶ τῷ προτέρῳ χειροτονούμενος) *Benedictus: est autem hic Apis Deus ex armento jam antea suffragiis designatus:* quod mutuatus est ab *Erasmo*. Sed ubi talia in Graecis? illud *antea* in quod tempus recidit, et quando exsistit? aut quis intelligit? Immo, *post priorem creatus*, prioris mortui successor et quidem per suffragia sacerdotum quaerentium passim. Adeo plane contraria est *Luciani* sententia, quam affingebant illi. Quod certe debuerunt vidisse, cum toties in hoc auctore ἐπὶ τούτοις, et in Vitarum auctione, ἐπὶ τουτέοισιν, etiam in Cataplo. Sed sic tamen aliquoties hic desidero acumen interpretum. Nam libro 2. Verae Histor. ἐπὶ δὲ τῷ δείπνῳ μουσικῇ τε καὶ ᾠδαῖς σχολάζουσιν· ubi *Benedictus in coena:* quae si vera est versio, quid faciunt ἐκπώματα paulo ante descripta? immo est *post coenam*. Sic notabili errore in initio Apologiae pro mercede conductis illa ὅτι μὲν γὰρ οὐκ ἀγελαστὶ διεξῇεις αὐτὸ, καὶ πάνυ μοι πρόδηλον· ἃ δὲ μεταξὺ καὶ ἐπὶ πᾶσιν ὑπό σου ἐλέγετο etc. video reddi, *sed quid interim in singula diceres*, cum certe debuissent, *sed quae interim et post omnia* (nempe lecta) *ab te dicta fuerint*. GRON.

Ibid. Ἐπὶ τῷ προτέρῳ) Sic locutus est *Galen.* in Hippocr. de sal. diaeta. Ἐπιδιεσκευάσθαι λέγεται βιβλίον — ἐπὶ τῷ προτέρῳ γεγραμμένῳ τὸ δεύτερον γραφὲν, ὅταν etc. V. *Casaubon.* ad *Athen.* 210. 47. SOLAN.

Pag. 89. l. 4. Τοῦ μὲν — τοῦ δὲ] Quam ad h. l. *Reitzius* in Ed. Belg. reposuerat notam, eam nos, Bipontini Editoris exemplum secuti, eo transtulimus, quo pertinebat, ad p. 484. De Democrito autem et Heraclito *Noster* ipse Vit. Auct. c. 13. 14. LEHM.

IN VITARUM AUCTIONEM.

Pag. 90. l. 1. *ΒΙΩΝ ΠΡΑΣΙΣ*) Vertunt, *Vitarum auctio*. Verte, *Mancipiorum auctio*. *Laërtius* in Aristippo: *κατεγίνωσκε τῶν ἀνθρώπων, ὡς τὰ σκεύη μὲν ἐν ταῖς ἀγοραίαις σκοπούντων, τοὺς δὲ βίους εἰκῇ δοκιμαζόντων.* Menag. Dialogus, qui *Βίων πράσις, Vitarum auctio*, inscribitur, longe est facetissimus. Auctor hic inducit Jovem ore Mercurii praeconis omnes philosophorum, sectis distinctorum, vitas venum proclamantem. Vitas autem philosophorum sumit pro ipsis philosophis; quare ubi Vita Pythagorica, sive ipse Pythagoras, venum proponitur, interpres verba haec, *τὸν ἄριστον βίον πωλῶ, τὸν σεμνότατον* non male reddidit, *optimam vitam vendo, et maxime venerandam*. Verum quidem est, posse haec verba reddi, ut fieri debuisse contendit ad hunc locum vir eruditissimus, *vita optimum, vita virilem, generosum* etc. genere loquendi Graecis tritissimo: at hic, puto, intelligitur *βίος ἄριστος*, scilicet *Πυθαγορικὸς*, ut praecessit, non *ὁ τῶν βίων ἄριστος*: alioqui debuisset in anterioribus pro *οὗτος ὁ Πυθαγορικὸς κατάβηθι*, dixisse *Noster*, *οὗτος ὁ Πυθαγόρας*. Sed et inscribitur hic dialogus *βίων* potius, quam hominum *πράσεις*: quamquam nomine *βίων* intelliguntur ipsi philosophi. Passim quoque toto hoc opusculo *οἱ βίοι* pro ipsis sumuntur philosophis. Sic c. 26. ait Jupiter, *Μὴ διάτριβε, ἄλλον κάλει.* Mercurius addit, *Τὸν Περιπατητικόν σέ φημι, τὸν πλούσιον.* Manifestissime c. 12. ubi Aristippus proponitur, *Ἄγε δὴ πρόσελθε παῖς. πολιτείας τὸ χρῆμα, καὶ πλουσίων δεόμενον. βίος οὗτος ἡδύς. Βίος τριςμακάριστος. τίς ἐπιθυμεῖ τρυφῆς; τίς ὠνεῖται τὸν ἁβρότατον;* Respondet emtor, et alloquitur hunc *Βίον*, quasi hominem, *Ἐλθὲ σύ, καὶ λέγε ἅπερ εἰδὼς τυγχάνεις.* Cap. quoque 18. Mercurius Heraclitum et Democritum proponens, ait, *Τὼ ἀρίστω βίω πωλῶ. τὼ σοφωτάτω πάντων ἀποκηρύττομαι.* Caeterum in vulgatis editionibus hic dialogus inscribitur *Βίων πράσεις*. At *Thom. Magister* hunc semper citat nomine *Βίων πράσεις*. ut videre est in voce *Ἀποκηρύττομαι*, *Διατίθεμαι*, et aliis. Jens. Quid *βίος* hic designet, pauculis lectis facile colliges, nempe institutum, sive quas *professiones* vulgo hodie dicimus. Solan. *Vitas* interpretari hic et in ipso libello *βίους* non dubitavi; nec enim adsentior *Leopardo*, qui Emendat. 14. *mancipia* significare dicit, hic et in Aristippi

apophthegmate apud *Laërt.* II, 78. qui de utroque adsentitur ad *Laërtium Menagius.* Ita autem ille de Aristippo: κατεγίνωσκε τῶν ἀνθρώπων, ὡς τὰ σκεύη μὲν ἐν ταῖς ἀγοραίαις σκοπούντων, τοὺς δὲ βίους εἰκῇ δοκιμαζόντων. Hic ne quidem necessarium est servos intelligere, quidni enim amicos, conjuges? Et si aliquid horum, vel omnia, intelligas; retinet tamen significationem propriam ὁ βίος. Vitam, mores, facta, explorari suadet Aristippus hominum, quos adjungere tibi quocunque modo velis. Nec plane apud *Lucianum vitae* sunt *umbrae*, εἴδωλα, *manes*, mortuorum philosophorum, ut apud *Virgilium* VI, 292.

— *tenues sine corpore vitae.*

Sed retinet βίος solennem et frequentissimum intellectum, quo vitae rationem, professionemque adeo notat: nisi quod Satyrica prosopopoeia hic vitae et instituta ponuntur ut personae. Βίος nimirum Πυθαγορικὸς, ut hoc utar, est persona omnium, qui se Pythagoricos dicunt. Interim subinde dentes stringit *Lucianus* in acta et sermones ipsorum veterum philosophorum. Hoc tota dialogi ratio ingerit, hoc proximus, ἀναβιοῦντες, cogit. Gesn.

Acute sane in hoc opusculo variarum, in quas philosophi abierunt, Sectarum vanitatem et vitia aperire *Lucianus* videbitur; quarum principes fere Attico sale perstringit. Haec autem et similia apud hunc legentibus in animum inducant, auctor sim, non eo animo scripta esse, ut a studio sapientiae ad supinam boni omnis rectique ignorationem hominum avocentur mentes; sed ut quid in pravis perniciosisque quarundam disciplinarum institutis vitandum, in aliis vero, quae honestum rectumque sequuntur, quid tamen minus commode doceatur, animadvertant, ne et ipsi in eosdem aut similes errores, humani aliquid passi, prolabantur. Nos certe Christianos, quos sua luce dignatus est purissima in filio Deus O. M. operam dare decet, ut neque veterum somniis aut ab aevi nostri philosophorum nomen prae se ferentibus, a norma illa salutari abduci ne tantillum quidem patiamur; tanto majorem, quam illi, culpam in nos admissuri, quanto splendidiore ac puriore luce divinus in scripturis Spiritus veram nobis ad sapientiam beatitudinemque viam manifestissime jam ac certissime demonstrat. Solan. Ipse *Lucianus* causam suam agit, scopumque suum, quod non decideat veros philosophos, satis ostendit toto dialogo proxime sequenti, inprimis ab c. 15. ad finem fere. Reitz. Non negat tamen *Wielandius* ipse, nimium genio suo in hoc opusculo indulsisse *Lucianum*, et maxima fere injuria risui expo-

suisse sapientissimos ac meritissimos antiquitatis viros. Eandem *Noster* licentiam, magis illam in vitiis cujuscunque generis et ubicunque obviis acerbe perstringendis, quam in virtutibus laudandis et commendandis, conspicuam et alibi offendimus non sine aliquo indignationis sensu; e. g. Dial. Mort. XXI. XIII, 5. XX, 5. Quod ne Servatori quidem nostro pepercit, id vero tanto minus mirandum, quum hunc ne nosset quidem satis, is, qui Socratis, Platonis, Aristotelis, Homeri, aliorumque principum peritissimus erat censor ac derisor. LEHM.

Ead. l. 3. *Κοσμήσας πρότερον*) Mancipia, cum proponerentur, ornari solebant. *Plaut. Martial.* BOURD.

Pag. 91. l. 2. *Ἀποκηρύξομεν*) Vertunt, *proclamabimus*: sed vis verbi *ἀποκηρύττειν* sic non satis exprimitur, quod significat *auctionem facere bonorum*, vel, *per praeconem vendere bona*. *Thomas Mag.* exponit *διὰ κηρύγματος πωλεῖν*· et *Harpocr.* *Ἀποκηρύττοντες, ἀντὶ τοῦ πιπράσκοντες*· inferius in hoc Dial. *πόσου τοῦνον ἀποκηρύττεις*. *Demosth.* contra Aristocr. *Ὥσπερ οἱ τὰ μικρὰ καὶ κομιδῇ φαῦλα ἀποκηρύττοντες, οὕτω πωλοῦσιν ἐπενωνίζοντες*. L. Bos. At ubinam est Mercurii praeconium? Praeconis ipse fungitur officio Jupiter, dignitatis suae non satis memor, vixque peracto praeconio interpellat Mercurius, monetque et quasi imperat, ut festinet. *Non bene divisa temporibus isthac sunt tibi, o Dave.* Credo mutatas esse personas, et Mercurii praeconium incipere ab *Ἀγαθῇ τύχῃ*. mox pro *Merc.* scribendum *Jup.* et ei omnia concedenda, quae incipiunt a *πολλοὶ* et in *οὖν* desinunt. His positis, si pro *ἀποκηρύξομεν δὲ* legas tantum *ἀποκηρύττομεν*, sic demum credo locum restitutum iri. Sin haec satis non placent, aliter saltem praecedentia in hunc ferme modum verte: *Tum autem erit, Mercuri, praeconis munere fungi, et, quod bene vertat, jam ad Porsenae regis bona emenda allicere.* SOLAN. Merae hae argutiae, vel potius nugae vixque dignae, quae respiciantur. Non intellexit scilicet *Solanus*, dominum h. l. loqui Jovem, non praeconem, praeconis autem personam agere, ut par erat, Mercurium a principio ad finem usque dramatis. Nec vidit idem V. D., si Mercurii sermo a verbis *Ἀγαθῇ τύχῃ* initium caperet, nullam prorsus, ne Grammaticam quidem, sic exstituram esse sententiarum cohaerentiam. Salva itaque maneat, quae vulgatur, loci dispositio. LEHM.

Ead. l. 4. *Καταβαλέσθαι*) Hoc verbum Attice eleganter pro *ἐκτίνειν*, *solvere*, usurpatur. *Noster* in Dial. Meretr. *na-*

ταβαλέσθαι ἀργύριον. *Thom. Mag.* Καταβολή, ἡ ἔκτισις, καὶ καταβάλλω ῥῆμα· vide, quae ibi diximus. L. Bos.

Ead. l. 10. *Κομήτην*) Sic vocatur Pythagoras ὁ ἐν Σάμῳ κομήτης. *Jamblich.* I. p. 31. Leed. *Diogen. Laërt.* p. 225. E. Solan.

Ead. l. 12. *Πυθαγορικὸς*) Pythagoram ipsum, simul et omnes Pythagoricos petit. In L. *Πυθαγόρας*, rectius. Solan. Imo scripsit auctor ὁ *Πυθαγορικὸς*, i. e. *βίος*, quod proxime intelligendum esse, supra monuit *Gesnerus*. Sic infra etiam ὁ *Περιπατητικὸς* c. 26. et ὁ *Σκεπτικὸς* c. 27. qui proprie significantur Aristoteles et Pyrrho, omnino autem intelligendi eorum asseclae. Lehm.

Ead. l. 15. *Ἄριστον βίον πωλῶ*) Praeco nusquam rem venalem praedicabat sine laudatione. *Plaut.* Stich. *Cic.* 3. de Off. *Horat.* Epist. 2. l. 2. l. 87. de dolo malo: hoc passim. Hinc *κήρυγμα* pro laude: hinc praeconium. Boúrd. Interpres, *vitam optimam vendo*; et *βίον ἀνδρικὸν πωλῶ*, *βίον ἄριστον*, *καὶ γενικὸν*, *βίον ἐλεύθερον*, vertunt, *vitam virilem vendo*, *vitam optimam et generosam*, *vitam liberam*: rectius veritas, *vita optimum*, *vita virilem*, *generosum*, *liberum*: hoc est, qui optime vivit, qui viriliter, generose, non effeminate, libere vivit. Est loquendi genus Graecis tritissimum. Graev. Vid. supra ad Inscript. Adnot. *Gesneri* Lehm.

Pag. 92. l. 1. *Τπὲρ ἄνθρωπον*) Pythagoram divino coli honore a nonnullis, credi esse Apollinem, aut quendam e geniis, qui lunam habitant, et cum Deus revera esset, venisse in humana forma, notum est ex *Jamblicho*. Leed. Cf. Diall. Mortt. XX, 3. Gall. s. Somn. c. 18. Lehm.

Ead. l. 2. *Τοῦ παντὸς ἁρμονίαν*) Pythagoras docuit *καθ' ἁρμονίαν συνεστάναι τὰ ὅλα*, ut *Laërtius* affirmat p. 221. A. et *Cicer.* III. de Nat. Deor. affirmat existimasse, *ad harmoniam mundum canere*. Leed. Vid. *Jamblich.* N. 65. ubi solus musicam sphaerarum auditu et intellectu percepisse dicitur. Solan.

Ead. l. 5. *Τερατείαν*) *Suidas* exponit *ψευδολογίαν*, *παραδοξολογίαν*, i. e. *mendacium* et *falsiloquium*. Intellige vero aut de iis, quae ipse docuit, scilicet quod saepe erat mutatus; aut de iis, quae de illo dicuntur, susurrando nempe in aurem bovi docuisse eum abstinere a fabis; aquilam ad se vocasse, quae forte, dum de auguriis disserebat, transvolarat, et postquam manu demulsisset, iterum dimisisse: de quibus vide *Jamblich.* in V. P. I. c. 18. Leed. De hac *τερατείᾳ* Pythagorae satis quidem ingenue ipse exponit Gall. s. Somn. c. 18. Lehm.

Ead. l. 6. *Μουσικὴν*) Summum in his fuisse Pythagoram, notavit in vita ejus *Jamblichus* cap. 5. et 25. Leed. Tonorum proportiones primus Pythagoras invenit, vide *Jamblich.* Solan.

Ibid. Γοητείαν) Dial. Mort. XX. §. 3. Negat *Jamblichus* c. 31. Leed. Vid. *Chrysost.* Hom. I. Joh. laud. a *Rittershus.* in Porphyr. p. 29. b. Solan.

Ead. l. 12. *Ἐν Αἰγύπτῳ*) Sic alibi *Diogen. Laërt. Apul.* Bourd. Cf. Gall. s. Somn. c. 18. Lehm.

Ead. l. 14. *Ἀναμνήσω*) Deridetur eorum sententia, qui *μάθησιν* tantum *ἀνάμνησιν* esse putant, earum scilicet rerum, quas, quemadmodum sensit Pythagoras, dum in alio vixit corpore, edocta fuit anima. Vide *Jamblich.* c. 14. Leed.

Pag. 93. l. 3. *Ἀφωνίη*) Vid. *Rittersh.* ad *Porphyr.* N. 19. Solan.

Ead. l. 4. *Πέντε ὅλων*) Vid. *Gell.* I, 9. *Diog. Laërt.* p. 216. D. et not. *Menag.* p. 208. Solan.

Ead. l. 5. *Τὸν Κροίσου παῖδα*] De quo adeundus *Herodot.* I, 34. et 85. Lehm.

Pag. 94. l. 3. *Ἃ σὺ δοκέεις τέτταρα*) *Quatuor* cum praece-
. . . . . dentibus numeris 3. 2. 1. faciunt *decem.*
Τρίγ. δύν. ἐνεργ. ά. (*δ'. γ'. β'. ά.* οὕτω μὲν οὖν ὁ δ' δέκα) *τρί-*

γωνον δὲ οὕτω. Arithmetici ζηλοῦντες Geometras in figuras et ipsi constituerunt numeros, *τρίγωνα, τετράγωνα,* καὶ ἑξῆς. *Καὶ ἀπὸ στοιχείου τοίνυν ἀρξάμενοι τῆς μονάδος, ἣν δυνάμει βούλονται εἶναι πάντα τὰ πολύγωνα, ἀποτελοῦσι τὰ ἐνεργείᾳ πολύγωνα, τρίγωνα, καὶ τετράγωνα, καὶ πεντάγωνα, καὶ ἑξῆς· τῆς μὲν οὖν μονάδος, δυνάμει οὔσης τρίγωνον, πλευρὰ μονάς· τοῦ δὲ ἐνεργείᾳ πρώτου Δ.* (*τοῦ Γ.*) *πλευρὰ δυάς· τοῦ δὲ δευτέρου* (*τοῦ Ἑξ*) *τριάς· τοῦ δὲ γ'. τριγώνου τετρὰς ἡ πλευρά. Ἐντελὲς δὲ τρίγωνον τὸ δέκα, ὡς τῷ τριγώνῳ καὶ τετραγώνῳ συντελούμενον τοῖς πρώτοις τῶν εὐθυγράμμων σχημάτων, τῷ μὲν τριγώνῳ διὰ τὸ ὅλον σχῆμα. τρίγωνον γάρ· τῷ τετραγώνῳ δὲ διὰ τὴν πλευράν· ὁ γὰρ τέσσαρα τούτου πλευρά, ὅς ἐστιν ἀρχὴ τῶν τετραπλεύρων. Οὕτω μὲν οὖν, ὡς ἐν παρεκβάσει ἐρεῖν, τρίγωνον ἐντελὲς ὁ δ'. Ὅρκιον δὲ, ὅτι αὐτοὶ οἱ Πυθαγόρειοι ὅρκον ἐποιοῦντο τὸν δ'. οὕτως·*

Ναὶ μὰ τὸν ἀμετέρᾳ ψυχᾷ παραδόντα τετρακτύν,
Πᾶσαν ἀενάου φύσιος.

Hoc ex aureis carminibus *Pythagorae. G.* In praecedentibus pro *Δ.* notavit *Solanus, Lege τριγώνου·* hoc idem illa figura significat. Quae autem porro traduntur de numeris figuras

Geometricas referentibus, enucleate sunt explicata a *Theone Smyrn. Jambl.* ad *Nicom.* Arithm. *Proclo* ad *Euclid.* HEMST.

Ead. l. 4. *Τρίγωνον ἐντελὲς*) Quod vocat hoc loco *τρίγωνον ἐντελὲς*, *triangulum perfectum*, nihil aliud est, quam triangulum aequilaterum: nam numerorum trigonismus sic procedit ab

unitate 1 2 3 4 5 6 7, et sic ad infinitum hoc modo . .
. . .
. . . .

Decem numerus sic positus efficit triangulum aequilaterum arithmetice, cujus latera sunt quatuor. PALM.

Ibid. "*Ορκιον*) Quibus inducti rationibus, si discere lubet, adi *Plut.* de Plac. Ph. I. 3. 1616. 1. At in Is. et Os. 679. idem rursus omnia, quae illic dicta erant, subvertere videtur, cum numerum hunc 36 facit. Vid. etiam Pro Laps. inter Salut. c. 5. et *Brod.* Misc. II, 6. et *Nostrum* iterum Philopatr. c. 12. *Rittersh.* ad *Porph.* p. 26. et ipsum *Porph.* cum notis N. 20. versus ipsos etc. *Jambl.* n. 150. Empedoclis. Vid. *τὰ θεολογούμενα τῆς Ἀριθμητικῆς* p. 20. m. SOLAN. "*Ορκιον* dedi, ut in nott. Mss. *Solani* inveni; sed videtur in postremis notae verbis aliquid ad sensum deesse. REITZ.

Ead. l. 12. *Τὸν θεὸν ἀριθμὸν ἑόντα*) Cl. *Belin de Ball.* ad h. l. citat *Porphyr. περὶ ἀποχ.* II, 36. *Οἱ γοῦν Πυθαγόρειοι περὶ τοὺς ἀριθμοὺς καὶ τὰς γραμμὰς σπουδάζοντες, ἀπὸ τούτων τὸ πλέον τοῖς θεοῖς ἀπήρχοντο, τὸν μέν τινα ἀριθμὸν Ἀθηνᾶν καλοῦντες, τὸν δέ τινα "Αρτεμιν, ὥςπερ αὖ ἄλλον Ἀπόλλωνα· καὶ πάλιν, ἄλλον μὲν δικαιοσύνην, ἄλλον δὲ σωφροσύνην.* Add. *Jamblich.* Vit. Pythag. c. 28. et *Plut.* in Is. et Osir. pag. 381. E. BIP. De numeris Pythagoreis eorumque ad Deum et virtutem ratione non minus utiliter, quam subtiliter, disseruit *Frid. Guil. Ehrenfr. Rostius*, praeceptor olim meus, nunc collega, carissimus, in Programmate scholastico, a. 1803. exeunte scripto, hujus tituli: Super Pythagora virtutem ad numeros referente, non revocante. Quod post *ἀριθμὸν ἑόντα* duo codd. Pariss. interponunt *καὶ νόον*, id adeo arrisit *Belino*, ut *Schmiederus* non dubitaret recipere. Cur exsulaverit e libris hic *νοῦς*, caussam *Belinus* fingit maxime improbabilem hanc: quia auctorem noluerint hoc venerandum attributum divinum risui exponere. Quodsi hoc valeret principium judicandi, mirari satis non possemus, *Lucianum* tam parum exsectum ad nostram aetatem pervenisse. Imo vero alienum esse hoc Pythagoricae doctrinae sacrae supplementum, vel exclamatio emtoris: *θαυμάσια λέγεις*, ostendere potuit. Inter

θαυμάσια enim minime referri poterat dogma, ne Pythagoreis quidem illud proprium: τὸν θεὸν εἶναι νόον. LEHM.

Pag. 95. l. 4. *Αὖτις*) Ut sic scribatur, postulat Dialectus, qua utitur, Ionica. In edit. est αὖθις. SOLAN.

Ead. l. 9. *Ψυχήτον*) Vide *A. Gell.* IV, 11. VORST. *Jamblich.* N. 107. docet, solos *adeptos* animatis abstinuisse; non omnes. De fabis idem N. 109. SOLAN.

Ibid. Οὐδὲ ἕν τι) *Οὐδενί τι.* Sic recte, et Angl. Cod. hanc lect. agnoscit: hac de re dico ad *Heliodor.* BOURD. *Athen.* Lyconis testimonio Pythagoram animatis victitasse probat, *Gell.* IV. c. 11. COGN. Idque pluribus probatur in notis *Gronovii* ad *Gell.* REITZ.

Ead. l. 12. *Οὐκ, ἀλλ' ἱεροί εἰσι*) Emturus Pythagoran, diligenter ex eo exquirit omnia, unde conjiciat, num e re sua sit, hunc emere; denique roganti Pythagoran, *Τίνος εἵνεκα μυσάττῃ τοὺς κυάμους;* respondet Vita Pythagorica, *οὐκ, ἀλλ' ἱεροί εἰσιν* etc. Interpres verba retinens, vertit, *Non odi: sed sacrae sunt* fabae. Profecto haec Graeca pariter et Latina adversantur menti Pythagorae, qui haud dubie assensus est, se *μυσάττεσθαι κυάμους*, quemque *Lucianus* certissime, ut ego quidem censeo, respondere fecit *οὐ γὰρ ἀλλ' ἱεροί εἰσι, enimvero sacrae sunt.* Re vera enim *ἐμυσάττετο* fabas Pythagoras, h. e. ab iis se abstinebat, horrebat iis uti; id quod satis notum; et praeterea ipse *Lucianus* alibi confirmat: nimirum in Vera Hist. II. c. 24. caeteris heroibus, post victoriam de impiis reportatam, fabas comedentibus, de Pythagora dicit *Noster*, *Μόνος δὲ ταύτης* (*ἑορτῆς*) *οὐ μετεῖχε Πυθαγόρας, ἀλλ' ἄσιτος πόῤῥω ἐκαθέζετο, μυσαττόμενος τὴν κυαμοφαγίαν. Solus vero Pythagoras ab hoc festo aberat; sed nihil comedens procul remotus sedebat, horrens fabarum esum.* Alia et plura in hanc rem notarunt *Lil. Gr. Gyraldus*, et *Jo. Schefferus* de Constitutione philosophiae Italicae; quorum scrinia non compilo. Itaque mea sententia *οὐ γὰρ ἀλλ' ἱεροί εἰσι* scribendum, idque Attice pro *καὶ γὰρ ἱεροί εἰσι.* Socrates apud *Aristophanem* in Nebulis, rationem daturus, cur suspensus penderet in calatho, (id namque ibi fingit facetissimus comicus) inter alia dicit et hoc v. 230. sive A. I. Sc. III.

Εἰ δ' ὧν χαμαὶ τ' ἄνω κάτωθεν ἐσκόπουν,
Οὐκ ἄν ποτ' εὗρον· οὐ γὰρ ἀλλ' ἡ γῆ βίᾳ
Ἕλκει πρὸς αὑτὴν τὴν ἰκμάδα τῆς φροντίδος.

Si vero humi consistens, ea, quae supra sunt, ex inferiori loco specularer, nunquam invenirem: namque terra vi sua ad se trahit facultatem contemplationis. Operae etiam est, addere verba Graeci interpretis: *ΟΥ ΓΑΡ ΑΛΛ Η ΓΗ ΒΙΑΙ*] *Ἀντὶ τοῦ,*

καὶ γάρ. ἀττικῶς. Καλλίμαχος, Ἀκούσαθ' Ἱππώνακτος, οὐ γὰρ ἀλλ' ἥκω. ἀντὶ τοῦ, καὶ γὰρ ἥκω. Ita hic *Scholiastes*, ut οὐ γὰρ ἀλλὰ Attice dictum sit pro καὶ γάρ. Paulo tamen aliter commentatur ad Ranas v. 58. ab initio. ibi ad *Aristophanis* verba, Οὐ γὰρ ἀλλ' ἔχω κακῶς, ait, Ἀντὶ τοῦ, καὶ γὰρ, ἀλλὰ παρέλκει Ἀττικῶς. ἀντὶ τοῦ, ἔχω γὰρ κακῶς. Non puto equidem ἀλλὰ in hac Attica dictione παρέλκειν, cum nunquam nisi una cum hac vocula comperiantur Graeci hanc dictionem adhibuisse. Utique adest omnibus locis, quae deinceps adferemus; quae itidem, iisque plura, habet *Suidas* T. II. p. 348. Sed et *Suidas* ibi utitur (ut passim solet) verbis *Scholiastae* nostri, tam quae modo ad Nubes vidimus, quam quae hic ad Ranas; verum ita, ut appareat, eum esse corruptum et truncatum. Ait: Οὐ γάρ. Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις. ἀντὶ τοῦ ἀλλὰ καὶ γὰρ, Ἀττικῶς ὡς Καλλίμαχος· Ἀκούσαθ' Ἱππώνακτος. οὐ γὰρ, ἀντὶ τοῦ καὶ γὰρ ἥκω. Satis liquet, haec *Scholiastae* verba apud *Suidam* esse mutilata, et male ex Aristophanicis Nebulis produci οὐ γὰρ, pro ἀλλὰ καὶ γάρ· et male in verbis *Callimachi* omitti ἀλλ', cum clare *Aristophanes*, οὐ γὰρ ἀλλά· cumque itidem clare in *Callimacho* apud *Scholiasten* illud idem adsit. Est namque integer Scazon,

Ἀκούσαθ' Ἱππώνακτος, οὐ γὰρ ἀλλ' ἥκω.

Aristophanes porro in Ranis A. I. Sc. II. prope finem,

Φέρε δὴ ταχέως αὖτ'. οὐ γὰρ ἀλλὰ πειστέον.

Hic allinit de suo interpres, verba οὐ γὰρ ἀλλὰ πειστέον vertens, *non ausim, sed meo mos est gerendus hero.* Dionysus herus exigit ab Xanthia servo, ut ipsi inter se alter alterius personam adsumant; dum ipse fiat Xanthias, Xanthias leoninam Dionysi induat, clavamque et reliquam σκευὴν Herculeam ab hero Dionyso sumat. Ad haec respondet Xanthias, Φέρε etc. quae ita verte: *Cedo ea mihi celeriter, namque parendum est.* In Ἐκκλησιαζ. v. 387.

— Οὐ γὰρ ἀλλ' ὑπερφυῶς
Ὡς λευκοπληθὴς ἦν ἰδεῖν ἡ Ἐκκλησία.
— *Namque insigni ratione*
Videre erat quam album esset concilium.

Et hic quoque male vulgatus interpres οὐ γὰρ ἀλλ' ad verbum vertit *non enim, sed.* Patet etiam, falli *Aem. Portum*, qui hunc locum ex Thesmophoriazusis citat apud *Suidam.* Iterum in Ranis v. 54. ab initio Comoediae,

Μὴ σκῶπτέ μ' ὦ δελφ'. οὐ γὰρ ἀλλ' ἔχω κακῶς.

Hic tandem bene vertitur *enimvero.* Apud *Lucianum* quoque in De Parasito c. 49. haec eadem recurrit formula, et recte ab interprete *enimvero* redditur. Quoniam vero is locus quan-

dam habet in se quasi salebram, eum non hic, sed suo potius ordine deinceps tractabimus. Hanc de dictione Attica οὐ γὰρ ἀλλά, pro *enimvero*, disputationem nostram communicabam cum cl. *Perizonio*, super vexato illo *Aeliani* loco lib. VIII. Ποικιλ. c. 12. Παράδοξόν γε, οὐ γὰρ ἀληθὲς, ἐκπεσόντος Δημοσθένους ἐν Μακεδονίᾳ. Αἰσχίνης δὲ ὁ Ἀτρομήτου ὁ Κωθωκίδης καὶ ἐνευδοκίμει τοῖς Μακεδόσι. Id enim mihi de hoc loco sententiae erat, (nec video adhuc, cur ejus poenitere me debeat) legendum scilicet, Παράδοξόν γε, οὐ γὰρ ἀλλ' ἀληθὲς, *praeter omnium quidem est opinionem, namque verum est* etc. Nimirum verum est, Demosthenem fuisse superatum; et quia verum est, propterea est παράδοξον, quoniam id fieri vix potuisse, omnibus persuasum est. Facile vel ex affinitate τοῦ ἀληθὲς, vel ab Atticismi ignorante librario, potuit τὸ ἀλλ' intercidisse. Denique dictio haec οὐ γὰρ ἀλλὰ in omnibus ferme, ubi adhibetur, locis ita scribitur, ut commate sit divisa, οὐ γὰρ, ἀλλά. *Richardus Bentlejus*, vir harum literarum cognitione in Anglia hodie florentissimus, ad *Callimachi* fragmentum illud, Ἀκούσαθ' Ἱππώνακτος. οὐ γὰρ, ἀλλ' ἦκω, p. 342. deleri istud comma jubet. Ego vero non dubito, quin haec formula sit elliptita, et inter οὐ γὰρ et ἀλλὰ quaedam subaudienda; quae autem illa vere sint, nondum liquido constitui. Jens. Utut recte haec disseruerit *Jensius*, huc tamen nihil faciunt. Scripsit *Lucianus*, ut praeit codex 2954. et edidit *Schmiederus*: Τίνος εἵνεκα; ἢ μυσάττῃ τοὺς κυάμους; *Cur* (fabas excipis ex numero comedendorum?)? *an aversaris eas?* Respondet Pythagoras: *Non aversor, sed sacrae sunt* etc. Sacer ergo horror erat, qui vetaret Pythagoram istis vesci; idem ille, qui etiam Ver. Hist. II, 24. significatur verbo μυσάττεσθαι, ubi cave cum *Jensio* cogites de physica quadam stomachi aversatione. Interrogandi autem rationem ipsam, qua utitur emtor, pluribus illustravi ad Diall. Deor. XIV, 1. Tom. II. p. 331. sq. Lehm.

Ibid. Ἱροὶ — αὐτέων) Ionica Dialect. postulat hic ἱροὶ, pro communi ἱεροί· qua in voce passim in Astrol. etiam peccatur: et αὐτέων pro αὐτῶν. Solan. Et aliae per hunc locum formae communes ad Ionismi legem revocandae erant, adsentiente omnino *Jacobsio* ad *Achill. Tat.* p. 661. partim etiam codice uno et altero. Lehm.

Ead. l. 13. Γονὴ) Vocem γονὴ satis exponunt, quae sequuntur, ἀνδρεῖα μόρια, τουτέστιν, αἰδοῖα· ea scilicet significatione, qua dicit *Galenus* III. περὶ τῶν ἄρθρων habere *Hippocratem*. Leed.

Pag. 96. l. 2. *Ἐψηθέντα*) Turbant hic codices. R. *ἐψηθεῖσαν*. Fl. *ἐψηθέντι*. Vid. *Diogen. Laërt.* p. 222. A. et *Menagii* notam p. 216. qui ex *Origenis* inedito fragmento luculenter hanc rem illustrat; nisi quod de sanguine nihil habet. Miror hunc locum fugisse viros doctiss. Solan. *Belinus* tradit in cod. 2954. *ἐψηθεῖσι* legi. Verum quum ex iis, quae addit, pateat eum hanc vocem pro feminina habere, et quum codex 2954. et R. (Regius) unde *Solanus* *ἐψηθεῖσαν* refert, unus idemque sit: hinc conjicio optimo jure, errorem admissum esse in *Bel.* relatione, ipsumque *Belinum* aut *ἐψηθείσῃ*, aut, quod *Solanus*, *ἐψηθεῖσαν*, voluisse. *Κύαμος* vero ab Ionibus etiam genere feminino usurpari, me pariter ac *Reitzium* fugit. Corruptam Fl. lectionem *ἐψηθέντι δὲ, ἣν ἐπαφῆς τὴν σεληναίην* non debebat *Reitzius* integram appellare, et hoc nomine recipere. Imo integram servarunt codd. 3011. et Gorl. *ἐψηθέντα δὲ ἣν ἀφῆς ἐς τὴν σελ.* quam et *Schmiederus* recte edidit. Neglecta forte Praepositio *ἐς* omnes turbas istas, quas in libris deprehendimus, excitavit, genuitque in hoc Femininum *ἐψηθεῖσαν*, quod ad *τὴν σεληναίην* responderet, in illo Dativum *ἐψηθέντι*, qui deinde *ἐπαφῆς* traxit. Ineptissimum autem h. l. esse *ἐπαφιέναι*, intelliget, qui vel ex Zeuxide c. 9. usum et naturam verbi cognoverit. Ceterum versionem *Gesneri* inconvenientem ex mente *Jacobsii* ad *Achill. Tat.* p. 661. correxi. Lehm.

Ead. l. 3. *Αἶμα*) De faba Pythagorae cognata jam dicere non est instituti nostri. Sed dubitationem aliquam nostram, occasione nominis *αἶμα* hic ortam, proponemus. *Porphyrius* de vita Pythag. ubi idem argumentum tractat c. 44. *εἰ γάρ τις διατρώγων κύαμον, καὶ τοῖς ὀδοῦσι λεάνας, ἐν ἀλέᾳ τῆς τοῦ ἡλίου βολῆς καταθείη πρὸς ὀλίγον, εἶτ' ἀποστὰς ἐπανέλθοι μετ' οὐ πολὺ, εὕροι ἂν ὀδωδότα ἀνθρωπίνου φόνου.* Auctor Philosophumenon Origenis p. 42. *Wolf.* ista, quae obiter emendare et interpretari licebit, cum et *Menagii*, qui laudavit ad *Diogen. Laërt.* VIII, 34. et reliquorum editorum acumen fugerint: *Τούτου δὲ τεκμήριον φησὶν, εἴ τις καταμασησάμενος λεῖον τὸν κύαμον καταθείη πρὸς ἥλιον χρόνον τινά. τοῦτο γὰρ εὐθὺς ἀντιλήψεται προσφερῆ·* (sic lego, non *προσφέρει* aut *προσφέρειν*) *ἀνθρωπίνου γόνου ὀδμήν. Hujus rei indicium esse ait, si quis levigatam mandendo fabam deposuerit aliquamdiu in sole. Hoc enim* (ita manducatum) *celeriter adsumet similem humani seminis odorem.* Pugnare inter se videntur Philosophumenon auctor, et Porphyrius. Facile fuerit illos conciliare, si apud *Porphyrium* legas, litera una immutata, *γόνου*. Sed *φόνου* suadere videtur *αἷμα Luciani*. Rursus *αἵματι* hoc objicitur,

quod odorem vix habet, certe vix discernendum ab aliorum sanguine animalium: tum φόνος cur hic pro sanguine ponatur, vix intelligitur: aliudne olet vena pertusa emissus, vel de naribus prosiliens sanguis, quam cruor a caede? semen humanum olere, illa certe apud *Athenaeum* meretricula putabat, cui Ptolemaeus, *ex balano* seu glande *regia esse*, respondit. Tum de fabis Samosatensis Sophista modo dixerat, τὸ πᾶν γονή εἶσι. Quid igitur? γόνον dabimus Porphyrio, σπέρμα *Luciano* ἀντὶ τοῦ αἷμα; an αἷμα poni pro genitura dicemus? inprimis cum *consanguinei* et *sanguis meus* pro filio, et similia plura in usu sint: an denique de alia nunc re *Luciano* sermonem esse dicemus, de alia *Origeni* et *Porphyrio*? praesertim cum illi in sole ponant fabam dentibus levigatam, hic noster elixam in luna. Scilicet coquendo semini majori calore opus est, quam ad sanguinem. Sed neque in verbo ἐπαφῆς mihi satisfacio, et vertisse me illud potius ad sententiam, quam puto verba habere, quam ex vi verbi aliunde mihi cognita, non dissimulo. GESN. Addi potest ad notionem φόνου pro sanguine *Plin.* 21, 16. s. 56. ubi de Scolymo: *Idem erat atractylis quoque, nisi candidior esset, et nisi* sanguineum succum *funderet. Qua de causa* phonos *vocatur a quibusdam, odore etiam gravis.* IDEM *in Addend.* Dignus erat, qui conferretur, locus Diall. Mortt. XX, 3., ubi, quae mihi de hoc Pythagorae instituto videntur, reposui. LEHM.

Ead. l. 4. Ἀθηναίοισι νόμος] De hac Atheniensium consuetudine per fabas eligendi magistratus cf. *Xenoph.* Memorr. I, 2, 9. et adeundi *Davis.* ad *Max. Tyr.* 22, 4. et *Duker.* ad *Thucyd.* VIII, 66. quique ibi laudantur, *Meursius* de Archontt. Athen. I, 9. *Petitus* Legg. Att. p. 219. et *Menagius* ad *Diog. Laërt.* VIII, 34. LEHM.

Ead. l. 5. Ἀπόδυθι) Id. in Eunuch. *Casaubon.* ad *Suet.* De fabis Pythagorae *Plin. Plutarch.* omnes, *Lucian.* passim: rationem reddunt ὅτι αἰδοίοις εἰσὶν ὅμοιοι, alii aliam. BOURD.

Ead. l. 6. Χρυσοῦς) De Pythagorae femore aureo *Porphyr.* N. 28. et not. *Diog. Laërt.* p. 216. et *Jamblich.* N. 92. *Aelian.* V. H. II, 26. *Apollonius Dyscolus* c. 6. aliique. *Meurs.* Ath. Att. *Plut.* Numa. *Origenes* solus eburneum dixit, c. Cels. VI. SOLAN. Cf. ad Diall. Mortt. XX, 3. LEHM.

Ead. l. 7. Θεὸς) Alludit ad carmina aurea, quae Pythagorae vulgo tribuuntur, quorum hoc ultimum:

Ἔσσεαι ἀθάνατος θεὸς ἄμβροτος οὐκέτι θνητός.

De quibus consule *Fabric.* Bibl. Gr. 460. *Jamblich.* etiam passim. SOLAN.

Ead. l. 12. Ἰταλιώτης) In magna enim Graecia et habitavit Pythagoras, et discipulos habuit magno numero. SOLAN.

Ibid. Τῶν ἀμφὶ Κρότωνα) Περὶ Κρότωνα γὰρ Italiae συνεστήσατο Πυθαγόρας τὸ ἑαυτοῦ παιδευτήριον. Inerant et feminae ἀκριβῶς ἐξασκοῦσαι τὴν αἵρεσιν, ὧν καὶ Θεανὼ ἦν. Τούτους οὖν φησιν αὐτὸν ἐωνῆσθαι. A Crotone autem et εἰς Τάραντα ἡ αἵρεσις διεδόθη. Et hanc vocat Graeciam propter Graecorum olim colonias in Italia. Contigit, ut soli fertilitate et opulentia et virorum copia *Magna Graecia* ea pars diceretur. *G.* Cf. Scholion codicis 2954. supra descriptum, ex quo vocem ἀκριβῶς huc transferre placuit in locum τοῦ, ἄκρως. LEHM.

Pag. 97. l. 2. Τριακόσιοι) Quia in Magna Graecia habuit Pythagoras ejusmodi discipulorum κοινόβια, seu *consortia*, de quibus vide *Jo. Scheffer.* Phil. Ital. c. 14. CLER. Respicit ad eorum discipulorum numerum, quos illic habuisse dicitur. Quidam tamen 600, aut eo plures fuisse ajunt. Vide *Diog. Laërt.* 214. et not. SOLAN.

Ead. l. 4. Ποντικὸν) De Diogene Cynico, qui fuit Σινωπεὺς ab Euxino ponto, lege *Laërtium. G.* Sinopensis erat Diogenes, quae urbs Ponti. SOLAN.

Ead. l. 6. Ὁ τὴν πήραν ἐξηρτημένος, ὁ ἐξωμίας) Certe vix credibile, ab *Benedicto* non emendatam versionem editionis praecedentis, sed et ab illo versum esse, *cui ex humeris pera dependet;* ut recte errorem hic animadvertit *Palmerius.* Sed neque ἐξωμὶς hoc loco consideranda, ut servilis vestis, sed ut propria Cynicorum, quibus nulla pars hominum liberior. Consule collecta ab *Oct. Ferrario* part. II. Rei Vestiariae lib. 4. c. 20. et 22. GRON.

Ibid. Ὁ ἐξωμίας) *Peram dependentem habens ex humeris.* Ita vertit interpres; quasi ὠμία inveniatur pro humero, et legisset deleto articulo ἐξ ὠμίας distinctim. Sed longe aberrat a vera interpretatione. Ὁ ἐξωμίας est, qui ἐξωμίδα habet, et ea insignis est: ἐξωμὶς autem est vestis servilis, sic dicta, eo quod humerum nudum et exsertum ostendebat. Vide *Gellium* lib. 7. c. 12. ubi eam vocem interpretatur. Vide *Hesychium* et *Suidam* in ea voce. PALM. Vid. *Fabricius* ad *Sext. Empir.* p. 39. *Salmas.* ad Tertull. de Pall. p. 355. it. p. 396. seqq. GESN.

Ead. l. 10. Πωλεῖς τὸν ἐλεύθερον) Incidit in poenam legis Fabiae, qui liberum pro servo vendit. Sic tit. ultimo Instit. de publ. Jud. *Apul.* lib. 8. BOURD.

Ead. l. 14. Οὐδὲν αὐτῷ μέλει) Respicit hic hujus philosophi historiam, qui captus a praedonibus revera veniisse in

Creta traditur, non admodum invitus. Vid. *Diog. Laërt.* VI. p. 144. F. et 155. D. Adde et *Plut.* 886. 1. et *A. Gell.* II, 18. SOLAN.

Ead. l. 17. *Γε καὶ*) Longe melius in *Thomae Magistri* codice legebatur; nempe *ἢ* (v. in *χωρίς*.) SOLAN. *Thomae* plurimum quidem intererat, verba ea, de quibus ipsi agebatur, accurate ac fideliter ad sua veterum exemplaria reddere: verum eorum, quae minoris essent momenti atque ad explendam tantum sententiam aliquam, vel efficiendam, pertinerent, minus observans erat et diligens enarrator. In *Χωρὶς* id agebat, ut particulae Lucianeae *πλὴν εἰ μὴ* ex h. l. citatae illustrandae observationi ipsius inservirent, ceterum, utrum *καὶ* in Luciano legeretur, an *ἢ*, satis securus. Saltem *γε* quomodo interponere potuisset, nisi simul etiam antecedentia retulisset, quaesierim ex *Solano*. Omisit ergo, quippe ad rem suam non pertinens. Neque adeo pro certo semper variarum lectionum fonte haberi debet vel hic *Thomas*, vel ceteri quoque Grammatici et Lexicographi, ubi veterum loca citant. LEHM.

Pag. 98. l. 2. *Κύων αὐτῷ καὶ τοὔνομα.*] Ipse se canem appellat et cognatum Cerbero Diall. Mortt. XXI. init. Convicium scilicet erat, quo petebantur Cynici ob similitudinem nominis et vitae rationis. LEHM.

Ead. l. 7. *Τὸ σκυθρωπὸν*] Inepte *Schoettgenius* ad *L. Bos* de Ellipss. p. 420. ed. Schäf. subaudit *πρόσωπον*. imo Substantivi vice fungitur *τὸ σκυθρωπὸν*, observante ibidem *Schaefero*. Patebit hoc, si quis dubitet, e verbis Philosophi Diall. Mortt. X, 9. *ἀπόθου τὴν ἐλευθερίαν, καὶ παῤῥησίαν, καὶ τὸ ἄλυπον, καὶ τὸ γενναῖον, καὶ τὸν γέλωτα.* ubi nemini in mentem venerit *πρόσωπον*, vel etiam aliud Substantivum vocibus *ἄλυπον* et *γενναῖον* cogitando adjungere. LEHM.

Pag. 99. l. 4. *Τὸν Ἡρακλέα*) Cynici in tutela Herculis. Id. Lapithis: dixi alibi. BOURD. Conviv. s. Lapith. c. 16. LEHM.

Ead. l. 9. *Ἐκκαθάραι τὸν βίον*) Sic Dial. Hercul. et Aescul. BOURD. Diall. Deor. XIII, 1. ibique *Hemsterh.* T. II. p. 328. Tribonii autem Cynici descriptionem lege Diall. Mortt. I, 2. LEHM.

Ead. l. 12. *Ἐλευθερωτὴς*) Apud *Diogen. Laërt.* l. c. aliter respondet, nempe: *ἀνδρῶν ἄρχειν.* SOLAN.

Ead. l. 13. *Προφήτης*) Quis jocus in illa voce a *Luciano* quaesitus sit, nescio. Nisi forte Cynicorum aliquis prophetae titulum affectaverit. Non temere autem ea appellatione usum *Lucianum*, probat repetitio ejusdem in mercatoris se-

quentibus verbis. Solan. *Antistitem* hic verti προφήτην voluit in thesauro *Stephanus;* sed mihi videbatur, hic non tam sacrum quoddam aut templum animo obversatum scriptoris, quam vocem Cynici, denuntiantem omnibus libertatem. Est enim πρόφημι etiam *proloquor, praedico.* Gesn. Ita etiam *Seyboldus.* Nihilominus omnino quidem probo *Solani* judicium, quamquam alibi jocum *Luciani* situm existimans. Ut Pythagorae, ita et Diogenis, jactantiam ridet. Ille Apollinem affectaverat; hic jam non minus magnifice se Herculem quendam profitetur (ἐλευθερωτὴν τῶν ἀνθρώπων), et Aesculapium (ἰατρὸν τῶν παθῶν). Omnino, ait singula complectens, *propheta sum veritatis libertatisque dicendi,* i. e. non *praeco,* ut Versio habet, quod foret κήρυξ et indicaret Mercurium, sed *vates,* quasi oraculorum editor vel interpres, qualis fingebatur Apollo. Ita semper vox προφήτης in veteribus, et in *Nostro* quoque, occurrit, ut notam omnino habeat impressam scientiae et professionis rei sacrae et arcanae. Sic Ammoniorum prophetae Diall. Mortt. XIII, 1. Sic per totum librum, *Alexander* inscriptum, prophetae, i. e. magi, vel incantatores, vel rerum futurarum praescii etc. Unde quam jocose *Lucianus* Diogenem se ipsum prophetam τῆς ἀληθείας καὶ παῤῥησίας appellare jubeat, apparere puto; modo noris, quae Cynica ista fuerit veritas dicendique licentia. Lehm.

Pag. 100. l. 5. Τάφον) *Sepulcrum* habuisse pro domo, diserte a nullo traditum invenio. Sed *Diog. Laërt.* VI. p. 143. B. C. ait, παντὶ τόπῳ ἐχρῆτο εἰς πάντα, ἀριστῶν τε καὶ καθεύδων, καὶ διαλεγόμενος. Dolium vero vulgo notissimum. Vid. eund. ibid. C. D. ubi quos in usus comparatum ibi steterit, ignorare me fateor. Solan. Licet alibi non tradatur, Diogenem in sepulcro habitasse, tamen id probabile est ei exprobrari, ut homini vilissimis rebus contento, et pauperrimorum vitam imitanti. Habitari enim sepulcra potuisse, non solum ex Nov. Foed. *Luc.* VIII, 27. sed et ex *Petron.* cap. 111. de matrona Ephesia aliisque notissimum. Reitz.

Ead. l. 6. Ὀπισθογράφων) Tu vide, an sit ut apud Satyrarum poëtam, *scriptus et in tergo* etc. *Juven.* I, 6. Coll. Gal. Vide, quae citat ex *Herm. Barbaro H. Stephanus* in v. ὀπισθόγραφος. Leed. Voluminibus enim ditiores utebantur, quorum interior tantum pagina scripta, exterior pura erat. Solan. Vid. *Hugon.* de prima orig. scribendi, et ad eum notas Consultiss. *J. G. Trotzii* p. 98. Reitz.

Ead. l. 7. Τοῦ μεγάλου β.) Sic *Aristoph.* in Plut. v. 170. Μέγας δὲ βασιλεὺς οὐχὶ διὰ τοῦτον κομᾷ; ubi *Scholiastes* inquit,

Τὸν τῶν Περσῶν λέγει· οὕτως γὰρ ἔλεγον αὐτὸν διὰ τὸ πλείονι δυνάμει χρῆσθαι Περσικῇ. Vorst.

Ead. l. 11. *Χελώνης, ἢ καράβου τὸ δέρμα*) Vid. *Aristophan.* Vesp. v. 1284. et *Kust.* not. Ms. Hoc *Hemsterh.* margini adleverat. Reite.

Pag. 101. l. 2. *Ἡ φρὴν*) *Ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ' ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος. Eurip.* Hippol. 612. Solan. Nobilis versus Hippol. 612. *Ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ' ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος*, ubi vid. *Barnes.* et add. *Spanhem.* ad *Aristoph.* Ran. 102. *Plato* Theaet. p. 119. E. *Ἡ μὲν γλῶσσα ἀνέλεγκτος ἡμῖν ἔσται, ἡ δὲ φρὴν οὐκ ἀνέλεγκτος·* idque *Εὐριπίδειόν τι* vocat. Gesn.

Ead. l. 7. *Βάρβαρος*) Stoicos intelligit. *Arnob.* adv. gentes I. p. m. 49. scripturam sacram defendens, *maxime*, inquit, *cum sciamus etiam, quosdam sapientiae deditos non tantum abjecisse sermonis cultum, verum etiam, cum possent ornatius atque uberius eloqui, trivialem studio humilitatem secutos, ne corrumperent scilicet gravitatis rigorem, et sophistica se potius ostentatione jactarent.* Solan. Pro eo, quod mox sequitur, *ἀπηχὲς Belinus* maluit *ἀπηνὲς*, quippe non adsecutus genuinam vocabuli vim, quam quidem in eo ponit, *quod nullum edat sonum, vel certe tam tenuem, quem echo reddere nequeat.* Rectius explicant Grammatici veteres. Vid. supra ad Scholion adnotata p. 333. Lehm.

Ead. l. 11. *Ἀπόξυσον*) Puto me in versione vim verborum sic satis adsecutum esse. Vult funditus exstirpari pudorem, q. d. *abrade ipsum erubescere.* Forte praeferant alii *Erasmi* interpretationem, *erubescendi facilitatem de facie prorsus abstergas.* Sed non de sola facilitate hic sermo est; et *abstergere*, si cum *ἀποξέω* comparetur, parum vehemens. Gesn. *Seyboldus* haec adnotavit: „*ἀπόξυσον*] *abrade* penitus. — Legunt alii *ἄπόξεσον*, *absterge*, quod *Gesnero*, si cum *ἀπόξυσον* comparetur, parum vehemens videtur. Sed forte *ἀπόξυσον nimis* vehemens.“ Non cepit itaque *Seyboldus Gesneri* mentem. Non voluit *Gesnerus* inter *ἀποξέω* et *ἀποξύω*, vel inter lectiones varias *ἀπόξυσον* et *ἀπόξεσον* distinguere, et, utra utri praestet, decernere; sed judicat modo de *Erasmi* interpretatione, quam negat vehementiae, quam verbum *ἀποξέειν* significet, parum esse convenientem. Neque dicit *Erasmum*, quod verterit *absterge*, legisse *ἀπόξεσον*, vel ita legi voluisse, — quod et ipsum *Schmiederus* falso refert Tom. II. in Addend. ad Tom. I. p. XXXVI. — imo clare significat, se *ἀπόξυσον* et *ἀποξέω* pro unius ejusdemque gentis et originis verbis habere, nec aliud quidquam agit, quam ut hujus verbi vis h. l. constituatur. Idque rectissime, ut ego existimo. Nam quum

antiquitus ξέω et ξύω, ut χέω et χύω, ῥέω et ῥύω, et ejus generis alia, eadem fuerint verba, forma tantummodo paulum differentia, tum et *Lucianus* his diversis formis, ξέω in Praesenti etc., ξύσω in Futuro etc., ita utitur, ut eandem iis tribuat potestatem, quod luculenter docebit Index. De forma itaque ἀπόξυσον h. l. praeferenda vix dubitatio esse potest; minus certum, quae vis ei statuenda, utrum Gesneriana, an Erasmiana. Qua ratione hic ἀπόξυσον τὸ ἐρυθριᾷν, eadem prorsus in Navig. c. 45. ἀποξύσας τὴν πολλὴν ταύτην κόρυζαν dictum: utrumque autem dictum Phoenicis verborum commonefacit apud *Homerum* Iliad. IX, 446.

Γῆρας ἀποξύσας, θήσειν νέον ἡβώοντα.

In his tribus locis et omnibus, quae exstant, similibus notio propria *abradendi* in metaphoricam abiit, non *vehementer* quidem, quod h. l. *Gesnero* placuit, sed *prorsus, totum aliquid, deponendi, abjiciendi,* ut nihil pristinae rei relictum maneat; quod alibi, imprimis in N. T. libris, alius metaphorae ope, de vestitu desumtae, exprimitur voce ἐκδύεσθαι, vel ἀποδύεσθαι, *exuere.* Jam si *Homerus* voluit: *senectute exuta, repubescere,* et *Lucianus* ipse in Navigii loco: *inani vanitate deposita resipiscere:* quid idem scriptor noster aliud h. l. cogitare potuit, quam: *ruborem omnino omnem dele e facie,* ut nihil tandem ejus relinquatur? Significatur nempe ἀναίδεια illa, quae summa Cynicis philosophis exprobari solebat. Lehm.

Ead. l. 14. Μὴ ξένον προσιέμενος) H. e. ut vertit interpres, *et sine ullo commercio esse velis, neque amicum, neque hospitem adeundo.* Tu vero postrema illa mecum potius verte: *neque amicum, neque hospitem admittendo:* nam προσίεσθαί τινα non est *adire aliquem;* sed *aliquem ad se admittere, aditum conveniendi dare alicui. Aelian.* lib. IX. V. H. c. 3. Κλεῖτος δὲ, εἴποτε μέλλοι τισὶ χρηματίζειν, ἐπὶ προφυρῶν βαδίζων εἱμάτων τοὺς δεομένους προσίετο, *Clitus vero, si quando auditurus erat quosdam, inambulans stragulis purpureis, admittebat desiderantes:* et passim alibi apud eundem et alios. L. Bos *Anim. ad Lucian.* p. 60.

Ibid. Κατάλυσις — τῆς ἀρχῆς) Hic deridiculi gratia inducit Diogenem, quasi regem, cui sint arcana quaedam imperii, quae evulgari non oportet, ne majestas ejus evilescat. Cler. Manca esse textus verba, intellexit *Belinus,* modo tenuisset *manca* esse. Sed quum, quo commode explerentur, non haberet, in animum induxit vocem genuinam ἀρχῆς corrigere, et, quod substituendum videbatur, ἀρετῆς fulcire comparato simili loco Timon. c. 42. ubi tamen quae leguntur Timonis verba: καὶ τὸ οἰκτεῖραι δακρύοντα, καὶ ἐπι-

κουρῆσαι δεομένῳ, παρανομία, καὶ κατάλυσις τῶν ἐθῶν, plus ad ἀρχῆς, quam ad ἀρετῆς, commendandum manifesto conferunt. Imo ἄρχοντα se praedicat Diogenes pariter ac Timon iste, et ἄρχοντα quidem, ut paullo ante diserte dixerat, εὐδαιμονέστερον τοῦ μεγάλου βασιλέως, idque non temere, quum, cui non imperetur, is jure imperare dicatur. Jam de hoc imperio suo actum iri affirmat, ubi vita solitaria relicta amicos, hospitesve, admiserit. Sic apparere puto, salva esse, quae leguntur, verba, modo in textu addas, quem Interpres Latinus ex suo addidit, Genitivum nominis, legasque adeo τῆς σῆς ἀρχῆς. Sed Pronomen hoc saepe a librariis ob similem praecedentis Articuli vel sonum, vel figuram, omitti solitum, docui ad Timon. c. 34. T. I. p. 486. LEHM.

Pag. 102. l. 1. Ἐν ὄψει δὲ πάντων) Qui haec aliter aut vertunt, aut intelligunt, non satis memores videntur Cynicae Sectae institutorum. Adeant itaque *Luciani* libellos de morte Peregrini, et Lapithas; indeque discant, quae alii, conspectum hominum fugientes, ac ne tum quidem sine aliquo pudore, faciant, ea Cynicos in propatulo ex instituto suo, et turpiora etiam patrasse. Adeant et *Lactantium* III, 15. f. *Nam quid ego de Cynicis*, inquit, *loquar? quibus in propatulo coire cum conjugibus mos fuit?* Sic Crates cum uxore palam in Poecile rem habuit. Vid. *Tatian.* et notas p. 15. Plura in eam rem testimonia apud *Menagium* invenies ad *Diog. Laërt.* p. 155. E. et apud ipsum *Diog.* p. 154. B. C. SOLAN.

Ead. l. 2. Ποιήσειεν ἄν τις θαῤῥῶν, πολει) Sic male interpunctus hic locus hodie legitur; et mala inde, ut vara sequitur vibiam, ac recedens ab mente auctoris nata est versio, *In conspectu vero omnium ea facias, quae ne privatim quidem quispiam alius facere ausit.* Sed legendum, Ἐν ὄψει δὲ πάντων, ἃ μηδ' ἰδίᾳ ποιήσειεν ἄν τις, θαῤῥῶν πολει, et reddendum, *In oculis vero omnium, quae nemo ullus privatim et remotis arbitris facere in animum induxerit, tu audacter fac.* JENS. Occupaverat rectam interpunctionem B. 1. LEHM.

Ead. l. 3. Πολύποδα ὠμὸν) Alludit hic ad Diogenis mortem, qui quod nunc emtori suadet, ipse in se admisisse traditur. Consule *Diogen. Laërt.* 156. A. B. et in eum locum eruditiss. *Menagii* emendationem certissimam, qua pro βοὸς πόδα, πολύποδα restituit. *Tat.* p. 8. *Athen.* VIII, 5. *Julian.* Or. VI. in. et *Plut.* an aqua etc. *Sotades* apud *Stob.* XCVI. SOLAN.

Ead. l. 9. Καὶ ἰδιώτης γὰρ ἂν ἦς ἤτοι σκυτοδέψης) Non bene expressit *Benedictus, etsi plebejus fueris.* Quid enim? an

σκυτοδέψης quisquam est non plebejus? Sic et in aliis opificiis. Plenior sane *Bolerus, etiamsi ex vulgo aliquis fueris idiota.* Sed vertendum simpliciter, *sive ignarus et imperitus fueris, sive sutor.* GRON. *Si sis imperitus,* non *plebejus,* ut habet interpres, qui in hac voce saepe offendit. CLER. De voce ἰδιώτης egerat cl. *Jens.* in Lect. Luc. p. 91. occasione verborum, τέχνην βάναυσον, ad Dial. Deor. XV. 1. quam observationem, ut nimis longam, credo, cum cl. *Hemsterh.* ibi non inseruerit, hic illa, quae ad voc. ἰδιώτην spectant, addimus; sed in compendium redacta: Non nego, ἰδιώτην βίον significare aliquando simpliciter vitam privatam. hic vero satis manifestum puto, capi pro vita *rudi, indocta, impolita, inculta,* quia opponitur sapientiae studio. Sic homo rudis et ignarus significatur Hermotimo cap. 81. Item Aelian. IV. Ποικιλ. 15. Et XII, 50. ex *Thucyd.* Sic apud Latinos quoque (vid. Cic. IV. in Verr. 2.) *intelligenti* et *ingenioso* opponitur *idiota.* REITZ. Plura vid. in Indice. LEHM.

Pag. 103. l. 1. Κηπωρὸς) Sic scribitur etiam apud *Poll.* I, 222. VII, 140. Attice: in N. T. κηπουρός. LEED. Morem gessi *Joh. Seagero* in Class. Journ. N. XVII. a. 1814. p. 160. observanti, male ἐν καιρῷ versum *opportune*, quum sit *utilis,* et probanti hanc interpretationem loco *Eurip.* Troad. (v. 739.)

Τὸ δ' ἐσθλὸν οὐκ εἰς καιρὸν ἦλθέ σοι πατρός.

quo et ipso loco Interpres Latinus vocabulo *opportune* usus est. Quamquam in utroque loco nec incommode, nec obscure, per vocem *opportune* textus Graeci sententiam reddi ingenue fateor. LEHM.

Ead. l. 6. Κυρηναῖον) Aristippum designat *Cyrenaeum* et famosae Cyrenaicorum sectae parentem. SOLAN. Verius haud dubie, et aequius, quam *Noster* hic et alibi, ut Diall. Mortt. XX, 5. Necyom. c. 13., philosophiam et mores Aristippi descripsit *Wielandius* passim ad *Horatii* Epistolas, imprimis ad L. I. Ep. I. et in libro suo Agathon P. III. p. 169. LEHM.

Pag. 104. l. 6. Ὀψοποιὸς ἐμπειρότατος] Parasit. c. 33. ὥστε τοὺς ὀψοποιοὺς ὀσημέραι ἔπεμπε παρὰ τοῦτον (Aristippum) ὁ Διονύσιος, ὡς παρ' αὐτοῦ μαθησομένους. Deinceps pro verbis: καὶ ὅλως, σοφιστὴς ἡδυπαθείας *C. G. Jacob.* in Bibl. Crit. Hildes. P. I. Fasc. I. p. 160. mavult καὶ ὅλος σοφ. ἡδ. et provocat ad similes, quas cogitat, locutiones Lucianeas Diall. Mortt. XIV, 5. et De Sacriff. c. 14. Melius contulisset similiora Diogenis verba supra c. 8. Ἐλευθερωτής εἰμι τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἰατρὸς τῶν παθῶν· τὸ δ' ὅλον, ἀληθείας καὶ παῤῥησίας προφήτης εἶναι βούλομαι. et prudentius omnino respexisset *Luciani* dicendi habitum solennem, quem ex his

cognoscere licebit locis: Timon. c. 55. Prom. s. Cauc. c. 1. Diall. Deor. IV, 3. VI, 3. XII, 1. XVIII, 1. 2. et supra Vit. Auct. c. 10. unde quid sit καὶ ὅλως, et quam parum h. l. tentandum, elucebit. LEHM.

Ead. l. 8. *Περὶ Σικελίαν*) Construe *περὶ Σικελίαν* cum *τοῖς τυράννοις*, non cum *ἐδούλευσε*· nam *τύραννοι περὶ Σικελίαν* sunt *tyranni Siculi*, ut *οἱ περὶ Πλάτωνα*, *Platonici*. LEED.

Pag. 105. l. 1. *Ἄπρακτος ἔοικεν, ὦ Ζεῦ, οὗτος ἡμῖν μένειν*) Leg. ex Ms. ut olim conjeceram, *ἄπρατος ἔοικεν, ὦ Ζεῦ, οὗτος ἡμῖν μένειν*· et sic legisse videtur Latinus interpres, qui recte vertit: *Iste, o Jupiter, quantum apparet, inemtus nobis manebit.* sic et eodem modo c. seq. scribendum *ἄπρατοι καὶ οὗτοι μένουσι*· mox ex eodem Ms. repone, *ἅμα γὰρ αὐτὼ πεπρᾶσθαι βούλομαι*· *ambo enim vendere simul volo:* in edd. *βούλεσθον, volunt:* et statim idem liber, *ὁ δέ τινα ἔοικε πενθῶν*· quod est *ἑλληνικώτερον*, quam vulgatum *πενθεῖν*· mox male vertitur, *ἐγὼ δὲ κέλομαι πᾶσιν ἥβηδὸν οἰμώζειν*, *at ego omnes a pueris plorare jubeo*, cum *ἥβηδὸν*, sit *omnes, cujuscunque aetatis*, ut dudum viri docti observarunt: vide *Suidam*, et Glossas *Herodoti* a viro doctiss. *Gothofredo Jungermanno*, meo necessario, olim cum *Herodoto* editas. GRAEV. *Ἄπρατος* praeter Ms. P. L. et ed. *J.* in reliquis mendose legitur *ἄπρακτος*. SOLAN.

Ead. l. 3. *Ἀβδηρόθεν — Ἐφέσου*) Abdera patria Democriti; Ephesus Heracliti: ambo Dialecto Ionica loquuntur. SOLAN.

Ead. l. 4. *Βούλομαι*) Sic iterum MS. Gr. P. et ed. *J.* Quod autem in reliquis libris est *βούλεσθον*, absurdum prorsus est. Quis enim probet, viros tam sibi dissimiles in una eademque familia cupiisse vivere? SOLAN.

Ead. l. 8. *Ἔοικε πενθεῖν*) In MS. *Graevii* p. 968. pro *πενθεῖν*, legitur *πενθῶν*, idque ait vir cl. *ἑλληνικώτερον*. Fateor; sed utrumque amat *Noster*: nam rursum eadem hac pagina, *Ἄπρακτος ἔοικεν ὦ Ζεῦ, οὗτος ἡμῖν μένειν*· et post c. 20. *Ἐοίκασι δ' οὖν πολύ τι πλῆθος αὐτὸν περιμένειν*. JENS. *Πενθῶν*) Iterum ex Ms. Gr. P. et ed. *J.* venustius enim est vulgato *πενθεῖν*. Nisi forsan *πενθῶντι* scriptum oportuisse censeas. SOLAN. Revera sic censuit *Belinus*. Sed quam optimi Codd. et Ed. Junt. tueatur lectionem, maxime etiam fulcit lectissimi *Schaeferi* auctoritas ad *Long.* p. 367. qui ibi contendit frequentiora nos hujus constructionis exempla habituros esse, si per librarios aut editores licuisset. LEHM.

Pag. 106. l. 2. *Ἀπειρίῃ*) Cave, hanc vocem cum emtore de *imperitia* aut *ignoratione* intellexeris; immensum enim Demo-

crito notat. *Cic.* I. de fin. *infinitio ipsa, quam ἀπειρίαν vocant, tota ab illo est*, i. e. Democrito. Solan. Sed ambiguitate vocis ἀπειρία utitur *Lucianus* satis jocose ad deridendum dogma Democriteum de infinito. Quam ambiguitatem haud infeliciter reddidit *Wielandius* vocibus, das unendliche Leere, et, ein leerer Kopf. Latinus interpres non magis assecutus, quam Francogallicus. Lehm.

Ead. l. 10. Τὰς ἐκπυρώσιας) Heracliti ἐκπύρωσις. Guyet.

Ead. l. 11. Ἀλλάκως) i. e. ἀλλὰ πῶς. Guyet.

Ead. l. 12. Τέρψις ἀτερψίη) Sic καιρὸς ἄκαιρος, ἄσοφος σοφία, ἀσεβὴς εὐσέβεια, et mille similia. Bourd. *Bourdelotii* errorem, τέρψις, ἀτερψίη, exponentis, quasi adjectiva essent opposita, sive oxymora, ut καιρὸς ἄκαιρος et similia, et conjunctim legenda, facile per se quisque deteget. Plura forent monenda, si spatium esset. Reitz.

Pag. 107. l. 1. Ἄνω) Heracliticam illam philosophiam inprimis declaravit *Hippocrates*, cujus hic conf. de Diaeta I, 6. Γενέσθαι καὶ ἀπολέσθαι τωὐτὸ ξυμμιγῆναι καὶ διακριθῆναι τωὐτὸ κ. τ. λ. totus locus lectu dignissimus. Gesn.

Ead. l. 4. Διαφερόμενος) *Hesychius* etiam μαχόμενος. *Suidas* ἐρίζων, φιλονεικῶν. Solan.

Ead. l. 9. Γρίφους συντιθεῖς) Hoc in Heraclito omnes antiqui reprehenderunt, (vid. *Diog. Laërt.* p. 238. C. et 389.) praecipue in ejus scriptis ita ambiguis, ut quomodo interpungi debaerint, non satis constaret. Vid. *Aristot.* Rhet. III, 5. Si plura velis, consule *Fabr.* Bibl. Gr. 760. Griphi autem, quos memorat, ab aenigmatis non multum differunt, nisi quod doctrinam et eruditionem requirunt majorem. De quibus lege, quae *Athenaeus* scripsit L. X. et *Casauboni* observationes ad ejusdem libri c. 1. Solan.

Ead. l. 11. Ἡβηδὸν οἰμώζειν) Non debebat verti *a pueris plorare*, quod satis bene illustravit *Faber* ad Timonem. Mox autem interpretes videntur legisse, ἄπρατοι, non ἄπρακτοι, unde ipse dialogi index βίων πρᾶσις. Gron. Alludit ad dictum Heracliti: Ἄξιον Ἐφεσίοις ἡβηδὸν ἀπάγξασθαι, quod refert *Laërt.* IX, 2. et alii. Kuster. *Suidas* reddit ἀθρόον, i. e. *confertim*, *sine discrimine*. Leed. Audis μεγαλόφρονα παρ' ὀντιναοῦν καὶ ὑπερόπτην, qualem describit *Diog. Laërt.* IX, 1. Gesn. De voce ἡβηδὸν cf. Timon. c. 37. ibique *Fabr.* Lehm.

Pag. 108. l. 3. Ἄπρατοι) Hoc in loco cum ceteris erravit *J.* edit. neque in Codd. quicquam subsidii erat. Solan.

Ead. l. 10. Παιδεραστὴς) Tangunt τὰ ἐρωτικὰ Socratis *Athen. Aristaen. Aristoph.* et alii, quos recenset clariss. praeses *I. Savar.* ad *Sidon.* Ego ad *Petron.* ubi interpretor illud

sequens, ὑπὸ ταυτὸν ἱμάτιον. Contra tamen multi, quos profert *Jos. Mercer.* ad *Aristaen.* BOURD.

Pag. 109. l. 1. Ἀμέλει) Hic retinere vim suam potest verbum ἀμέλει, quod alias interjectione, aut adverbio *adeo*, apud Latinos permutandum est. GESN.

Ibid. Κἂν ὑπὸ etc.) Vid. *Plat.* in συμπ. 334. (c. 34, 9.) GUYET. Quo loco fuse historia, quam hic tangit noster, ab Alcibiade narratur. V. et *Corn. Nep.* VII. Alcib. c. 2. cujus aetate non deerant, qui Socrati id vitio verterent, cui vivo ne licentia quidem Comica turpitudinis hac in parte notam inurere ausa est, tum cum maxime eum insectaretur. Eandem tamen calumniam alibi etiam passim tangit noster. Vid. Ver. Hist. II, 19. et Eunuch. 9. SOLAN. Modestius tangit Diall. Mortt. XX, 4. ubi vid. *Solan.* et *Faber* ad De Mort. Peregr. c. 43. et e recentioribus potissimum, quem *Seyboldus* laudavit, *Eberhardus* in libro: Neue Apologie des Socrates pag. 5. sq. LEHM.

Ibid. Ὑπὸ ταὐτὸν ἱμάτιον) *Vesticontubernium facere* dixit *Petronius.* VORST.

Ibid. Ταὐτὸν) Ταὐτὸν et τοιοῦτον Attici saepe, pro τὸ αὐτὸ et τοιοῦτο. *Aristophan.* Plut. 253. ταὐτὸν θύμον. Τὸ θύμον enim neutr. esse, vid. *Schol.* h. l. Idem v. 898. Ἐπεὶ τοιοῦτον ἀμπέχεται τριβώνιον. Et *Pausan.* p. 281. τοῦτον πέλαγος. Plura *Mattaire* de Dialect. p. 37. Sed *Pollucis* interpres Latinus L. IX. c. 8. p. 1122. ταὐτὸν masc. gen. vertit; verum cum ex MS. in notis adferatur αὐτὸν, id potius ibi in textum recipiendum crederem. REITZ.

Ead. l. 7. Κύνα — πλάτανον) Per canem et anserem dejerasse, auctor est *Lactantius* III, 20. Vid. *Plat.* 102. 8. C. G. et 36. 2. *Suid. Aelian. Cic. Quintil.* III. *Aristoph.* Avibus. Thespesion. ad Apollonium Tyan. apud *Philostr.* p. 257. Ἐγένετό τις, ἔφη, Σωκράτης, Ἀθηναῖος, ἀνόητος, ὥςπερ ἡμεῖς, γέρων, ὃς τὸν κύνα, καὶ τὴν χῆνα, καὶ τὴν πλάτανον, θεούς τε ἡγεῖτο καὶ ὤμνυ. οὐκ ἀνόητος, εἶπεν (Apollonius) ἀλλὰ θεῖος, καὶ ἀτεχνῶς σοφός· ὤμνυ γὰρ ταῦτα, οὐχ' ὡς θεούς, ἀλλ' ἵνα μὴ θεοὺς ὄμνυ. Ubi doct. interpres observat, *Suidam* v. χῆνα ὀμνῦναι, et *Hesychium* v. Ῥαδαμάνθιος ὅρκος, iisque graviorem auctorem *Porphyrium* L. III. de abstinentia §. 16. narrare, Rhadamanthum legem tulisse, ut *per anserem* aliaque ejus generis juramenta fierent, ὑπὲρ τοῦ μὴ τοὺς θεοὺς ἐπὶ πᾶσιν ὀνομάζειν. Addereque diserte *Porphyrium*, Rhadamanthi imitatione hoc fecisse Socratem. Vide nostrum iterum Icarom. c. 9. SOLAN.

Pag. 110. l. 3. *Οὐκῶ μὲν*) Quae ab hoc inde loco dicuntur de Socrate, ea aeque, vel potius etiam in Platonem dicta videri possunt, de republica, de communione mulierum, de fortium praemiis, de ideis. Et potest aliquis putare, vitiose, et per aliquam superioris temporis injuriam excidisse Platonis in hoc dialogo mentionem, cum is in eo, qui sequitur, libello graviter adeo suas injurias, hic illatas sibi, persequatur. Verum enimvero, cui ratio scriptorum Platonis nota est, in quibus suam ille sententiam, et ea nominatim, quae hic perstringit Lucianus, sub Socratis nomine consuevit proponere: unam hac in re esse Socratis et Platonis personam, unam illatam simul ambobus injuriam, facile intelliget. Itaque passim laudant Socratem, qui Platonis sententiam commemorant, qua de re *Fabr.* B. G. 2, 22. p. 826. seq. Ut Scipionem laudat Cicero apud *Lactantium* de Opif. Dei I, 13. non ipsum librorum de republ. auctorem, quod *Cellario* excidit; sed quod is loquens a Tullio inductus fuerat. Igitur intregra et sana omnia puto. Gesn.

Ead. l. 13. *Τί δὲ περὶ — Βαβαὶ τ. φιλοδωρίας*) *Max. Tyr.* Diss. XXIV, 4. *Πόλιν δὲ οἰκίζων* (*Σωκράτης*) *ἀγαθῶν ἀνδρῶν, τιθεὶς νόμους τοῖς ἀριστεύουσιν, οὐ στέφανον, οὐδὲ εἰκόνας, τὰς Ἑλληνικὰς φλυαρίας, δωρεῖται· ἀλλ' ἐξεῖναι φιλεῖν τῷ ἀρίστῳ, εἰ δή τινα ἂν θέλῃ* (l. *θέλοι*) *τῶν καλῶν. Ὦ τοῦ θαυμαστοῦ γέρως.* Belin. *Luciani* locus ibi non praeteriit *Davisium.* Conf. *Plat.* lib. V. de Rep. p. 464. a. Bip.

Pag. 111. l. 7. *Οὐκ ἂν εἶεν*) Nimirum sunt ea tantum, quae manent et non mutantur in horas, in quo genere Deus, ac deinde ideae, quae nimirum in et cum ipso Deo ab omni aeternitate fuerunt, sunt, eruntque. Gesn.

Ead. l. 10. *Κἀμὲ ἄλλον*) Loquitur de ideis, *ἐγὼ δὲ πάντων ὁρῶ εἰκόνας, καί σέ ἀφανῆ κἀμὲ ἄλλον*· sic omnino legendum: perperam, *κἀμὲ ἄλλου* in editis. Graev. *Ἄλλον* ex Mss. Gr. P. L. et *Par.* ed. Solan. Cum in Ed. *Benedicti* etiam legeretur *ἄλλου*, *F. Guyet.* jam monuit legendum *ἄλλον*. Reitz.

Pag. 112. l. 2. *Δίων Συρακ.*) Socratem hic a Dione emtum fingit, propter Dionis summum erga Platonem studium, de quo consule *C. Nep.* in Dione. Viginti minis autem revera vaeniisse in Sicilia Platonem, tradit *Diodor. Sic.* XV. pag. 461. *Ἐνδὸ* — antea mendose hic legebatur. Ceterum quanquam Socratis persona in Codd. impr. legatur, omnia propemodum Platonem tangunt. Solan.

Ead. l. 4. *Γελῶντος — μαθητὴς*) Ideo Democriti discipulus dicitur, quia totam de Atomis theoriam ab eo habet;

Aristippi autem, quia de voluptate idem uterque multis sensisse visus est. *Diog. Laërt.* p. 268. A. veteres adducit asserentes, *τὰ Δημοκρίτου περὶ τῶν ἀτόμων, καὶ Ἀριστίππου περὶ τῆς ἡδονῆς, ὡς ἴδια λέγειν.* SOLAN

Ead. l. 5. *Μεθύοντος*) Intellige Aristipp. GUYET.

Ead. l. 10. *Τὸ δεῖνα δὲ*) Hanc vel similem sententiam hic postulari video: verba *τὸ δεῖνα δὲ* quid sibi velint, nondum plane adsequor. An *τόδ' εἰπὲ ὅπως εἴδω, hoc dic, ut sciam?* GESN. Etiam *Seyboldus* corrigi vult, sic quidem: *τὸν δεῖνα δὲ ὅπως ἴδω*, (*εἰπέ μοι*) *τίσι χαίρει* etc. atque hunc constituit sensum: *Dixisti jam mihi quaedam de eo, esse gulae deditum improbumque. ut tamen penitius hominem hunc noscam* (damit ich meinen Mann recht kennen lerne) *dic mihi et hoc, quibus gaudeat cibis?* His aliquid fulcri accedere videtur eo, quod Basil. 1. revera hanc lectionem *τὸν δεῖνα* ostendit; sed casu id factum opinor; certe rationis parum inest huic lectioni, quum notio *τοῦ δεῖνα* usu recepta eam prorsus respuat. Unice recte legitur *τὸ δεῖνα*, ut statuit *Jo. Seagerus* in Class. Journ. No. XVII. a. 1814. p. 160. et No. XXXVI. a. 1818. p. 318. qui ita explicat: „*Τὸ δεῖνα* interjectio est, qua utebantur, quum subito in mentem venisset aliquid, cujus oblivisci periculosum vel certe incommodum fuisset.“ Illustrat hanc loqendi rationem locis *Aristoph.* Lysistr. v. 925. Avv. v. 648. Vespp. 425. et ipsius *Luciani* Bis Accus. c. 23. Unde patet familiari potissimum, vel Comico, sermoni hanc locutionem convenire, et respondere Plautinae et Terentianae illi: *Sed quid ais?* Ejusdem coloris est: *Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων* in Charon. c. 24. in. de qua Tom. II. p. 543. Ad perspicuitatem juvandam non opus quidem, sed haud inutile tamen, fuerit, cum *Seagero* exclamationis nota naturam terminosque formulae definiri. LEHM.

Ead. l. 13. *Τὰς ἰσχάδας*) *Ἰσχάδας καὶ παλάθας τῶν καρικῶν καὶ τὰ γλυκέα καὶ μελιτώδη* potissimum cupiebant. ipse passim Dial. seq. et aliis passim. *Athen.* BOURD.

Ead. l. 14. *Παλάθας τῶν καρικῶν*) *Emam enim illi massas carycarum.* Sic vertit interpres; male. Nam si scriptum invenerat *καρυκῶν*, debebat emendare et legere *καρικῶν*, et vertere *massas Caricarum*, seu *ficuum e Caria.* Nam et *παλάθη*, teste *Eustathio*, est *τῶν καρικῶν ἐπισύνθεσις*, quod Gallice dicimus *un cabas de figues:* et de ficubus hoc loco agitur: nam dixerat *τὰ γλυκέα σιτεῖται καὶ μάλιστα τὰς ἰσχάδας, dulcibus vescitur, et praecipue ficubus aridis:* et infra in Revivisc. *παλάθην ἰσχάδων* dicit. At Caryca fuit intritum quoddam, vel

condimentum ex sanguine aliis rebus admixto factum, de quo nulla hic mentio: ficus vero e Rhodo et Cauno Caricis urbibus passim distrahebantur, et in Italiam usque portabantur, ut patet ex M. Crassi historia apud *Ciceronem* lib. 7. de Divinatione (II, 40.): *Cum M. Crassus exercitum Brundisii imponeret, quidam in portu Caricas Cauno advectas vendens, Caunae has, clamitabat.* Sic et Chelidoniae ficus, a Chelidoniis insulis non longe a Cariae litore sic dictae. Ergo totus ille tractus Cariae a Rhodo usque ad Chelidonias ficubus abundabat. Ideo et viliori pretio distrahebantur, et utiliores ad mancipia pascenda, quod hic spectat emtor Diogenis. De ficubus autem e Rhodo, Cauno, et Chelidoniis, vide *Athen.* lib. 3. c. 3. Plura possem congerere, sed haec credo sufficiunt ad firmandam lectionem *καρικῶν*. PALM.

Pag. 113. l. 1. *Τὸν ἐν χρῷ κουρίαν ἐκεῖνον*) *Detonsum.* Mirum est, interpretes in his omnibus dialog. hac in re peccasse; dico postea. Angl. *ἐν χρῷ κουρίαν ἐκ.* BOURD. *Κουρίαν* postulat sensus; nec deest auctoritas. Sic enim in Angl. teste *Bourdelotio* legitur. Sic etiam P. et L. et sic citatur in *Const.* Lexico. Praeterea sic etiam legitur in Fugitt. c. 27. *ὕπωχρον, ἐν χρῷ κουρίαν, ἐν γενείῳ βαθεῖ.* Reliqui libri omnes hic *κουρίας*, mendose. Sed jam ad rem ipsam: qui factum est, inquies, ut, qui barbam radere nolebant Stoici, comam alere recusarint? Verbo dicam; quia muliercularum hoc esse putabant comam promittere, in eoque cum gravissimis omnium ordinum viris sentiebant; in eo diversi, quod cum ceteri brevi quidem coma, sed eleganti uterentur, Stoici forcipe, cute tenus, ovium in modum caput tonderent. Cujus instituti ratio aut superbiae eorum imputari debet, quo se a ceteris, ut *barba* et *pallio*, ita et hac etiam ratione distinguerent; aut gravitati, ne cultu isto sibi aut aliis nimium placerent. Qua in re ut errasse eos facile concesserim, ita nec nostros mores hodiernos defendere sustineo, apud quos coma ascititia vulgo nunc toti cooperti viri vel feminas ipsa hac in parte luxu anteeunt. *Casaubonus* aliter rem intelligit, quem si lubet, consule ad *Theophr.* Char. p. 240. *ἐν χρῷ κουρίας*: *non est curiose caput detonsum, uti nos hodie in barba radenda multi sumus. abhorrent haec a Cynicorum ingenio, qui procul dubio, forcipe et crassa Minerva capillos tondebant, non novacula radebant.* Vid. omnino Fugitt. c. 27. et quae illic annotata exstant. *Theophrastus π. μικρολογίας*, avaros ait istos esse *ἐν χρῷ κειρομένους*, p. 84. Idem, siquidem genuinus est ille foetus, cap. *π. ὀλιγαρχίας*, p. 70. C. de viro optimatium partes sectante dicit, eum *μέσην κουρὰν κεκαρμένον*.

Diogenes heriles filios ἐν χρῷ κουρίας τε καὶ ἀκαλλωπίστους εἰργάζετο, καὶ ἀχίτωνας καὶ ἀνυποδέτους. *Diog. Laërt.* 145. B. *Hor.* Epist. 18. I. v. 6. asperitatis agrestis esse ait *tonsam cutem.* Adde his omnibus et nostrum de re ipsa et phrasi Pisc. c. 46. et Bis Acc. c. 20. SOLAN.

Ead. l. 3. *Πολύ τι πλῆθος*) Unde haec tanta in foro exspectatio, facile intelligent, qui haec M. Aurelio Stoico imperante scripta meminerint. SOLAN.

Ead. l. 8. *Ὅτι μόνος οὗτος σοφὸς* etc.] *Horat.* Epist. I, 1. sub finem:

— sapiens uno minor est Jove, dives,
Liber, honoratus, pulcher, rex denique regum.

quem locum commode contulit *Seyboldus.* Facit huc alius quoque ex eodem *Horatio* Serm. I, 3. inprimis a v. 124. — fin. citante Horatianae sapientiae optimo inter nostrates interprete *Wielandio.* LEHM.

Ead. l. 10. *ΑΓΟ.*) Sic legendum pro *EPM.* etiam monuit *Guyetus.* REITZ.

Pag. 114. l. 4. *Ἐφ' ἡμῖν*) *Ἐφ' ἡμῖν μὲν ὑπόληψις, ὁρμή, ὄρεξις, ἔκκλισις·* licet enim his uti tanquam nostris. *Οὐκ ἐφ' ἡμῖν δὲ τὸ σῶμα, ἡ κτῆσις, ἡ δόξα, καὶ ὅσα τῆς τύχης δοκεῖ.* In Enchiridio *Epicteti* circa initium: *καὶ ὅρα περὶ αἰσθήσεως καὶ αἰσθητικῶν φαντασιῶν. G.* Satis intelligit, quid hic illudat *Lucianus*, qui legit *Epicteti* Enchiridion. LEED.

Ibid. *Ἀδιάφορα εἶναι συμβέβηκε*) Interpres, *indifferentia esse solent.* Verte, *indifferentia sunt:* nam ea est vis locutionis Graecae frequentissima; nec Stoici dicebant, ea, quae non pendent a nobis, solere esse indifferentia, sed semper esse sapienti. Verbum *συμβαίνειν* in hac et similibus locutionibus aeque *παρέλκει*, ac verbum *τυγχάνειν.* CLER. Imo non magis hoc, quam illud; de qua quidem re, ex quo Grammatica subtilius tractari coeperunt, vix dubitatio amplius esse potest. LEHM.

Ead. l. 5. *Μανθάνω ἢ λέγεις*) Angl. *ὅτι καὶ λεγ.* sic idem Cod. pro *ὁποίων καὶ ὁπόσων* habet *ὁποία καὶ ὁπόσα.* BOURD.

Ead. l. 6. *Τὰ μέν ἐστι προηγμένα*) Stoicus, ex suae familiae disciplina dividit bona inter *προηγμένα* et *ἀποπροηγμένα· προηγμένα Cicero* vertit *producta*, quae aliis in eligendo praeferuntur: *ἀποπροηγμένα* interpretatur *rejecta*, quae nulla aestimatione digna sint: vide *Lipsii* manuductionem ad Stoicam philosophiam 11, 23. GRAEV. Vid. *Diog. Laërt.* in Zenone p. 189. B. unde disces haec vocabula de rebus sua quasi natura indifferentibus ab iis usurpata: quarum tamen aliae aliis anteponendae. SOLAN. *Cic.* de finibus III, 4. *Proëgmena* et *apoproëgmena* non minus ferenda esse ait, quam *epkip-*

pia et *acratophora*, ac tamen deinde *praeposita* et *rejecta* dici posse ostendit. Add. de fin. IV, 26. Nempe *valere, locupletem esse, non dolere*, bona *non dicit Stoicus, sed dicit Graece* προηγμένα, *Latine autem* producta: *sed* praeposita *aut* praecipua *tolerabilius et mollius. Illa autem, egestatem, morbum, dolorem, non appellat* mala, *sed si libet* rejectanea. *Itaque illa non dicit se* expetere, *sed* legere; *nec* optare, *sed* sumere: *contraria autem non* fugere, *sed quasi* secernere. GESN. In marg. edit. Paris. additum erat: προηγμένα et ἀποπροηγμένα *Cicero producta et praecipua vertit. vid.* 3. *de fin. bon.* Sed addamus verba ejus, quae reperiuntur cap. 16. libri dicti: *Ut enim,* inquit, *nemo dicit, in regia regem ipsum quasi* productum *esse ad dignitatem,* (*id enim est* προηγμένον) *sed eos, qui in aliquo honore sint, quorum ordo proxume accedit, ut secundus sit ad regium principatum: sic in vita, non ea, quae primario loco sunt, sed ea, quae secundum locum obtinent,* προηγμένα, *id est,* producta *nominentur — vel* promota *et* remota, *vel —* praeposita *et* praecipua, *et illa* rejecta etc. REITZ.

Ead. l. 10. Καταληπτικὴν φ.) Stoici phantasiam partiebantur in καταληπτικὴν et ἀκατάληπτον. Vide Academica *Petri Valentiae.* VORST. Vid. *Diog. Laërt.* 175. B. et 177. A. SOLAN. Vid. etiam *Cic.* III. de Fin. c. 4. ubi *proëgmenis* etiam Latinis adsumendum vocabulum docet, et ibid. cap. 5. med. ubi καταλήψεις exponit, *rerum cognitiones et comprehensiones* ac *perceptiones*, ut *Davis.* ib. pluribus ejusdem *Ciceronis* testimoniis docet, REITZ.

Ead. l. 12. Σύμβαμα) Sciendum est, inquit *Priscianus*, quod has quidem constructiones, quae per nominativum absolvuntur, Stoici ἀξιώματα, καὶ συμβάματα, i. e. *dignitates*, vel *congruitates* vocabant: ut, *ego Priscianus scribo, Apollonius ambulat.* Illae vero, quibus transitiones ab alia ad aliam fiunt personam, in quibus necesse est cum nominativo etiam obliquum aliquem casum proferri, παρασυμβάματα dicebant: hoc est minus, quam congruitates, ut, *Cicero patriam servat. Ammonius:* ἂν μὲν οὖν ὀνόματός τι κατηγορηθὲν, ἀπόφανσιν ποιῇ, κατηγόρημα, καὶ σύμβαμα παρ' αὐτοῖς (Stoicis) ὀνομάζεται, συμβαίνει γὰρ ἄμφω τ' αὐτὸν, ὡς τὸ περιπατεῖ· οἷον Σωκράτης περιπατεῖ, ἂν δὲ πτώσεως παράσυμβαμα ὁσανεὶ παρακείμενον τῷ συμβάματι, καὶ ὃν οἷον παρακατηγόρημα, ὡς ἔχει τὸ μεταμέλει· οἷον, Σωκράτει μεταμέλει. BROD. V. *Burs.* dial. Cicer. GUYET. Priorem vocem secundum Stoicorum mentem *Diog. Laërt.* enarrat in Zen. vita jam laudata, pag. 179. C. D. *Noster* etiam mox, sed jocose. V. *Cogn.* 128. et *Suid.* SOLAN.

Ibid. Ὁποίων καὶ ὁπόσων) Ὁποῖον καὶ ὁπόσον. GUYET. Ὁποῖον καὶ ὁπόσον L. quod magis arridet, quam ὁποῖα καὶ ὁπόσα A. et P. In Edd. ὁποίων καὶ ὁπόσων. SOLAN.

Pag. 115. l. 6. Παρασύμβαμα) Ludit festivus scurra in detorquenda significatione vocum, quae ad Grammaticam vel Dialecticam pertinent, quam discas optime ex *Apollonio* Synt. lib. 1. p. 36, 14. et lib. 3. p. 295. Verbo, σύμβαμα est praedicatum casui recto additum, ut in hac propositione, Τρύφων περιπατῶ. Sed παρασύμβαμα praedicatum casui obliquo additum, ut in hac, μεταμέλει Σωκράτει. Hic igitur σύμβαμα *congruitatem* notat, quomodo vertit et jam *Priscianus* L. 13. p. 1118. de eadem re agens: παρασύμβαμα autem, cum ab ea aliquantum receditur. Verum *Lucianus* ad verbum σύμβαμα vocat *accidens*, et παρασύμβαμα *novum accidens*, quod supervenit illi veteri ac priori, idque ridiculo exemplo declarat. Potest ipsa ambiguitas Latinis appellationibus vix ac ne vix quidem explicari, quod συμβαίνειν tum *una ire, congruere*, significat, tum *accidere* et *contingere*. GESN.

Ead. l. 9. Τῶν λόγων πλεκτάνας) De quibus supra diximus. Habuit Chrysippus multas argumentationum species, ut Soritem, Mentientem, Crocodilitem, Cornutam, Electram, Ignavam, Achillem, Metentem, Dominantem, Neminem, et alias, quas vel ipse Aristoteles nusquam attigit: de quibus *Laërt.* in Zen. *Fab.* c. 10. lib. 1. *Themist.* Orat. 14. Ipse hoc Dial. BOURD.

Pag. 116. l. 1. Κροκόδειλος) Hinc κροκοδειλιτὴς λόγος *Aphthonio*. *Crocodilinam* vocat *Quintil.* I, 10. nos supra diximus ad Diall. Mortt. I. SOLAN.

Ead. l. 11. Θερίζοντα) Sophismatis hujus meminerunt et alii antiqui scriptores. Nemo autem, quod quidem sciam, exemplum affert, unde certo, quid fuerit, constet. Affert tamen ex *Ammonio* locum *Menagius*, unde quid sit θερίζων sophisma, liquere putat. Sed ex *Ammonii* verbis licet quidem conjicere, quid θερίζων fuerit; non autem diserte docemur. Vide *Menag.* not. ad *Diog. Laërt*, p. 161. A. et *Ammonium* ipsum p. m. 108. a. Hujus solutionem nummis CC emisse Zenonem, memoriae prodidit *Diog. Laërt.* 170. CD. Vid. etiam eundem 174. E. *Plut.* de fato, sub fin. SOLAN.

Ibid. Κυριεύοντα) Hujus, dum alia multa recenset *Diogen. Laërt.* oblitus videtur, pag. 60. A. et 174. E. Et noster infra c. 25. Nec quid sit, conjectura adsequi possum; nisi quis forsan κερατίνην vel κεράτινον reponere velit, quod minime placet, nisi accedat alicujus Codicis auctoritas. SOLAN. Idem syllogismus occurrit *Plutarch.* Praec. Sanit. tuend. p. 133.

B. ubi *Wyttenbachius* in Animadvv. ad *Plut.* Opp. Morr. T. II. pag. 157. ed. Lips. adiri jubet *Menagium* ad *Diog. L.* II, 108. *J. Uptonum* et *Jac. Harrisium* ad *Epictet.* Dissert. I, 19. et ante hos dudum veteris Dialecticae doctissimum interpretem *Ad. Bursium* in libro perraro, *Dialectica Ciceronis* inscripto p. 452. Sed unde nomen huic ludicro venerit, non constat. LEHM.

Ead. l. 12. *Ἡλέκτραν*) Haec duo posteriora Chrysippus ipse Lucianeus exemplis illustrabit. Alia ejusdem farinae videre qui volet, adeat *Diog. Laërt.* in Euclide p. 60. A. 174. E. 183. F. *ψευδόμενος, διαλανθάνων, Ἡλέκτρα, ἐγκεκαλυμμένος, σωρείτης, κερατίνης* et *φαλακρός.* et apud *Plut.* l. c. *ἀργός.* quae omnia Logicis fusius explicanda relinquimus. V. *Cresoll.* AG. X, 70. SOLAN.

Ibid. Ἐγκεκαλυμμένον) Auctor hujus Cronus Diodorus, teste *Diogen. Laërt.* p. 60. f. meminit et alibi, ut 174. E. et 212. BC. ubi librum a Chrysippo de eo scriptum tradit. Hinc credo ductum nomen fabulae *Anthippi*, quam memorat *Athen.* 403. E. *ἐγκαλυπτόμενος.* SOLAN.

Pag. 117. l. 14. *Τὰ πρῶτα κατὰ φύσιν*) Notaverat cl. *Hemsterh.* ad marg. ed. Graev. *Davis.* ad *Cic.* Tusc. Disp. L. V. p. 865. ed. 2. Sunt autem verba *Ciceronis*, quae ad illustrandum *Lucianum* faciunt: *Nihil bonum, nisi vacuitatem doloris, ut Hieronymus: Nihil bonum, nisi naturae primis bonis aut omnibus aut maximis frui* etc. Ubi *Davis.* pluribus demonstrat, per *prima naturae* significari *sanam mentem, valetudinem prosperam et si qua similia.* REITZ. Scribendum primum erat *τὰ πρῶτα τὰ κατὰ φύσιν.* quippe excidit Articulus ob praecedentis vocis syllabam extremam. Deinde *καταγενήσομαι* temere describenti librario debetur, qui prae modo lecta Praepositione *κατὰ* neglecto vocabulo *τότε* illam in hujus locum substituisset. Sed tuentur *τότε* Codd. 3011. et Gorl. Jam quid sibi velit Chrysippus, haud obscurum est, modo scias, id quod constat, *εἶναι* s. *γενέσθαι περί τι* esse *versari in aliqua re, agere aliquid;* quod idem et Versio Latina, modo obscurius paullo, expressit. Longissime aberravit *Belinus*, ejecto *περὶ* sic legens: *Τὰ πρῶτα τῶν κατὰ φύσιν τότε γενήσομαι*, et explicans: *j'occuperai alors la première place dans les biens de la nature.* Videlicet audiverat is aliquid de locutione *τὰ πρῶτα γενέσθαι*, qua et *Noster* alicubi usus est; sed non cogitavit, h. l. non potuisse Chrysippum se ipsum facere *τὰ πρῶτα*, qui deinceps haec *prima naturae* ipse enumeret, *πλοῦτον* scilicet, et quae sequuntur. Neque etiam *περὶ* tam temeraria levitate ejici debuit: quomodo enim illud verborum *κατὰ φύσιν* glos-

sema esse possit, vix quisquam intelligat. Verum pluribus non opus esse existimo. LEHM.

Pag. 118. l. 3. *Ὄψιν*) Non vult, puto, simpliciter admoveri oculos, sed propter literarum tenuitatem prope faciem applicari, quae res myopas deinde efficit. GESN. Recte: sed tum non sufficiat *παραθήσοντα*, quod vel ob respondentia *συναγείροντα* et *ἐμπιπλάμενον* locum habere non potest: sed legendum est *παραθήγοντα*, uti e cod. 2954. edidit *Schmiederus*. *Παραθήγειν* autem *ὄψιν βιβλίοις* est *exacuere visum legendis libris tenuiter scriptis*; quemadmodum in Anachars. c. 23. extr. juvenes Athenienses dicuntur variis exercitationibus musicis *παραθηγόμενοι τὰς ψυχάς*. LEHM.

Ibid. Σολοικισμῶν) *Σόλοικον*, non *σολοικισμὸν*, dixisse veteres testatur *Gellius* V. c. 20. MENAG. *Σολοικισμῶν ἐμπιπλάμενον*, quod nimirum Stoici existimarent, soloecas locutiones philosopho minime esse refugiendas. *Plutarchus* de Stoicorum repugnantiis T. II. p. 1047. de Chrysippo verba faciens, postquam ostendit, Chrysippum Rhetorica ornamenta laudasse, et accurate esse persecutum, *Οὕτω δέ τις φιλότιμος*, inquit, *ἐνταῦθα καὶ πέριττος γενόμενος πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ περὶ τῆς τῶν φωνηέντων συγκρούσεως ὑπειπὼν, Οὐ μόνον, φησὶ, ταῦτα παριτέον τοῦ βελτίονος ἐχομένους, ἀλλὰ καὶ ποίας ἀσαφείας, καὶ ἐλλείψεις καὶ νὴ Δία σολοικισμοὺς, ἐφ' οἷς ἄλλοι ἂν αἰσχυνθείησαν οὐκ ὀλίγοι. Idem ille, qui hic ita accuratus et copiosus fuit, iterum in eodem libro de conflictu vocalium, Non tantum, inquit, hoc ignoscendum iis, qui melioribus adhaerent, sed et quasvis obscuritates et ellipses, et per Jovem soloecismos, propter quos alios pudeat non paucos.* CLER.

Ead. l. 5. *Ἥν μὴ τρὶς*) De his hellebori potionibus dixi ad *Petronium*. BOURD. Cf. Diall. Mortt. XIII, 6. XVII, 2. LEHM.

Ead. l. 8. *Γνίφωνα*) Vox haec nusquam legitur. Est apud *Hesychium* vox adfinis soni, *Γνυπῶνες*, qui sunt *στυγνοὶ, κατηφεῖς, ἄτολμοι, παρειμένοι καὶ μαλακοὶ, ἀπὸ τοῦ εἰς γόνυ πεπτωκέναι· morosi, tristes, timidi, remissi et molles, a cadendo in genua dicti:* nam *γνὺξ* est *in genua*, et *πίπτειν γνὺξ*, *cadere in genua*. CLER. Omnes antiquiores edd. excepta Fl. legunt *γνύφωνα*, quod *Benedictus* mutavit. Neutrum, quod sciam, apud alios auctores occurrit. *Γνίφων* proprium viri, *Nostro* sub finem Tim. c. 58. in Catapl. c. 17. et Somn. s. Gall. c. 30. qui insignis foenerator cum esset, nomen dederit omnibus ejusmodi sordidis hominibus. Si *γνύφωνα* malis, quaere sensum alium ex *Hesychio* in *γνύπων*. Mihi prior ratio placet.

Solan. *Γνίφωνα, parcum, Guyet.* Sed vellem auctoritatem indicasset, non enim invenio usquam: quare *Solano* adsentior, nomen proprium inde facienti. Verum si *avarum* tantummodo significare necesse est, ut versiones habuere, *σκνιφὸν* potius legas, de qua voce vid. *Kuster.* ad *Aristoph.* Plut. 590. Sed nihil mutatione opus est. Reitz. *Seyboldus* haec notavit: „Scribendum forte *Γνιφ.* Esse videtur nomen Viri, tum temporis per avaritiam noti, quem heic pangit Lucianus. — Torserunt se Clericus et Guietus, quid *γνίφωνα* hunc faciant. non torsissent se, si aliquid suboluissent. Ita multos, qui cum Luciano vivebant, a Satyro ejus flagellis caesos esse, verisimile est: sed tales hae allusiones ad hunc illum virum, ea aetate ob hoc vel illud vitium celebrem, cujus libri, qui nobis restant, non meminerunt, *nobis* periere." Sic jam *Solanus*, et recte quidem, statuerat. Qui in Cataplo et in Somnio s. Gallo perstringitur foenerator sordidus, isque *Luciano* aequalis, idem h. l. cogitari debet. In Timone vero extremo *Γνίφων* fictum est nomen ex aetate Timonis, quo tamen et ipso scriptor aequalem suum famosum vellere voluit. Lehm.

Ead. l. 12. *Ἴδιον αὐτῷ συλλογ.*) Stoicos coarguit *γνίφωνας ὄντας χαίρειν τῷ συλλογισμῷ, ἤτοι τῷ χρήματα συλλέγειν.* In hoc enim accipit *συλλογίζεσθαι* vellicans *εὐφυῶς. G.*

Pag. 119. l. 3. *Ἑτέρους τόκους*) Vid. *Spanhem.* ad *Aristophanem Νεφελ.* 1155. Gesn.

Ead. l. 6. *Τὸν συλλογισμὸν ὁποῖά φησιν*] Sequuntur ipsa Syllogismi verba, quae eum in modum edere placebat, quem constituit *Jo. Seagerus.* Propositionem, quam Logici dicunt, minorem una cum ipsa conclusione, hoc est, verba: *ἀλλὰ μὴν — δεύτερον*, casu, opinor, in Gorl. omissa sunt: certe, ubi totus exspectaretur syllogismus, hypothesis sola nullo modo satisfaciebat. *Καὶ* autem in minori inpedit formulae rationem, atque adeo recte a *Seagero* exsulare jussum: aberraverat huc ex sequentibus. Denique quaeras, quodnam in *λήψεται* sit Subjectum. Interpres Latinus non male quidem suggessit *sapiens.* Vide tamen, quam placeat ipse *Syllogismus*, cujus persona etiam in Piscat. c. 39. 40. loquens a *Nostro* producitur. Verum ipse, fateor, non multum huic sententiae tribuo. Lehm.

Pag. 120. l. 4. *Ἀναποδείκτῳ*) Vox ejusdem ingenii est, ac *ἄκριτος* cap. 27. Leed. Quinque genera hujus syllogismi memorat *Diog. Laërt.* p. 183. C. D. E. quem vide. Meminit et libri, quem de iis scripserat Chrysippus p. 211. D. Solan.

Ead. l. 7. *Ἀποδείξω*) *Ἀποδείξω* ambiguum est, cum non

ad Dialecticam modo demonstrationem, sed etiam ad illud, quod re ipsa efficitur, pertineat. Conatus sum illam ambiguitatem utcunque exprimere. Nam *efficiam te esse lapidem*, idem est, quod demonstrabo. GESN.

Pag. 122. l. 5. *Τοῦ θερίζοντος*) In marg. edit. Par. addita erat glossa: *θερίζοντος*, i. e. *digni, qui colligant manipulos, aut opus in agris faciant: adlusione facta ad significationem propriam τοῦ θερίζειν*. REITZ. *Seyboldi* notam adjiciam: „Ambigue dictum et callide. vel digni sunt, qui syllogismum illum addiscant, vel qui opera faciant messoria. — Quis scit, an non *τὸ λόγον* ex margine irrepserit? sic quidem mihi videtur." Imo abesse debebat ob ipsam illam, quam auctor voluit, ambiguitatem, quae perit necessario, si *λόγον* addas. Deinde fere simpliciter dixerunt veteres *τὸν θερίζοντα*, omisso nomine *συλλογισμοῦ* vel *λόγου*, ut et supra c. 22. et vere abest a Cod. 2954. ita, ut jam non possis, quin alienae manus foetum agnoscas. Caute tamen *Schmiederus* uncinis inclusum reposuit. LEHM.

Ead. l. 6. *Θερίζοντος λόγου*) Vid. supra c. 22. SOLAN.

Ead. l. 14. *ΑΓΟ. Πῶς λέγεις;*) Excidit, aut potius male trajecta est notatio personae Mercurii. Esse debet: *Ἀγο. πῶς λέγεις; Ἑρ. ἄλλος μὲν ὁ ἔκτοσθεν*. Deinde ubi notata Mercurii persona, delenda est, *καὶ ὁ ἔντοσθεν εἶναι δοκεῖ. Ἑρ. ὥστε ἦν πρίῃ αὐτὸν* etc. Relege, *καὶ ὁ ἔντοσθεν εἶναι δοκεῖ ὥστε ἦν*. MARCIL.

Ead. l. 15. *Ἔκτοσθεν — ἔνδοθεν*) Ed. *J. ἔντοθεν*, haud dubie pro *ἔνδοθεν*, uti legitur De Merc. Cond. c. 3. Aliae edd. *ἔκτοθεν, ἔντοσθεν*. Sed parum in his est momenti: monendus tamen lector, ne quid a nobis omissum queratur. SOLAN.

Ead. l. 17. *Ἐσωτερικὸν*) *Διὰ τοὺς λόγους* hoc dicit, quos sic Aristoteles appellat, *ἐσωτερικοὺς τοὺς διαλεκτικούς, ἐξωτερικοὺς δὲ τοὺς ῥητορικούς. Τὰ δὲ ἐπὶ τούτοις* etc. *διασύρων* dixit. *G.*

Pag. 123. l. 6. *Πολὺ λέγεις*) Quia nihil variationis invenio, vulgatam intactam relinquo, alioqui praeferrem *πολλοῦ λέγεις*· quod *Nostro* magis proprium ac praestantius, ut demonstro ad Reviv. c. 48. REITZ.

Ead. l. 8. *Ὥστε οὐκ ἄν φθάνοις ὠνούμενος*) Aberrant fere ubique in interpretatione hujus locutionis. Priores attentissimi Graecis, *itaque non est, quod in illo emendo possis esse celerior, quam deccat.* Secutus *Benedictus*, *itaque non nimis cito ipsum emeris*, plane contrario sensu, quam est in Graecis, quae ab prioribus poterant brevius reddi, nempe, *itaque jam jam emas, non poteris, quin emas*. Ad id enim servit

stimulus praecedens, quo significat, eum habere aliquid nummorum; non ad deterrendum. Et ipsi debebant se correxisse ex Apologia pro mercede conductis, ubi occurrit ἐπεὶ οὐκ ἂν φθάνοι τις ἁπάσας ἀναιρῶν τὰς τοιαύτας περιστάσεις, ubi *Benedictus, alioqui fieri non poterit, quin hac ratione praefecturae omnes exauctorentur,* ubi easdem voces contrario, ut apparet, modo, sed recte, accipit. Gron. V. Anach. c. 14. ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις διδάσκων με καὶ μαθητὴν ποιούμενος. Et sub fin. Disp. c. Hes. οὐκ ἂν φθάνοις κἀμὲ μάντιν λέγων, c. 8. Solan. Versionem *Benedicti, non nimis cito ipsum emeris, Solanus* ita correxit: *non est, cur emere cesses.* Sed sensus eodem redit, apertior tamen est; ideoque recepi *Solani* correctionem, quae Gronovianae interpretationi quoque convenit. Cum *Gronov.* enim ait, *Benedicti* versionem plane contrariam esse Graecis, ignoscant mihi ejus Manes, si id negavero: nam eadem mens videtur fuisse istius versionis, *non nimis cito emeris,* quae Gronovianae; voluit enim dicere, non nimium poteris festinare in emundo. Sed quia enuntiatio tamen aliquo modo ambigua erat, *Gronovius* Latina illa verba ita accepit, ac si τὸ *non* prohibendi modo positum esset, significaretque, *noli illum tam cito emere,* quod sensum certe Graecis verbis contrarium exhiberet. Jam vero, cum reddiderim, *non est, cur cesses emere,* sive, *noli cunctari,* nihil amplius hoc adversari videbitur τῷ *non poteris, quin emas,* quod etiam appositum foret; adeoque recte etiam vertitur in tab. *Cebet.* p. 8. ed. Rel. *Οὐκ ἂν φθάνοις τοίνυν διηγούμενος, quin igitur nobis ista statim explicas.* Adde *Aristoph.* Pl. 485. *Οὐκ ἂν φθάνοιτον τοῦτο πράττοντε.* Ubi recte *Scholiast. οὐκ ἀναβάλοισθε — ἀντὶ τοῦ ταχέως ἀπελθόντες τελευτήσετε, nolite differre, — pro cito abeuntes morimini.* Vid. eund. *Aristoph.* ter quater alibi, ut alios omittam, quia phrasis est satis obvia. Reitz. Vix potest apertius converti, quam a *Benedicto* factum erat, et ego posueram, *Non nimis cito emeris,* i. e. emere potes. Ad verbum, *Non praeveneris emens,* intellige *opportunitatem emendi,* quod nihil aliud est, quam *statim emendum est, si sapis.* Gesn. Cf. Toxar. c. 2. Omnino vid. *Hermann.* ad *Viger.* p. 746. ed. I. et *Schweighaeuser.* ad *Herodot.* VII, 162. Lehm.

Pag. 124. l. 2. *Ὄνος οὐγελαστικὸν*) Contra disputat *Theod. Marcil.* ad *Pers.* Bourd.

Ead. l. 6. *Καταλέλειπται*) Angl. *καταλείπεται.* Bourd. *Καταλείπεται* P. ed. *J.* et, ni fallor, Angl. Cod. Reliqui libri *καταλέλειπται,* minus commode. Vid. Parasit. c. 27. Solan. Suspecta omnino haec vox visa est *Seyboldo;* neque hoc in-

juria: vel ipsa variatio illa movere potuit suspicionem. Sed quem credamus bonorum scriptorum sic loqui potuisse: *τίς λοιπὸς ἡμῖν καταλείπεται*, vel etiam *καταλέλειπται*; Me quidem *λοιπὸν καταλείπεσθαι* non minus graviter offendit, quam si Latine diceres: *reliquum relinqui*. LEHM.

Ead. l. 7. *Πυῤῥίας*) Pyrrhonem innuit, de quo vide Icarom. c. 25. Si autem haec scriptura genuina est, petitus jocus est ex nomine servi, ad quod proxime philosophi nomen accedebat. Vid. *Diog. Laërt.* p. 252. et *A. Gell.* XI, 5. SOLAN. Servavi Graecum nomen, quod servile alioquin est, et *rufum* significat; ne periret, quem subesse putabam ad *Pyrrhonis* nomen, respectus. GESN. Hoc ipsum nomen servile occurrit De Merc. Cond. c. 23. et inter plura ejus generis alia Timon. c. 22. ubi docte de his disseruit *Hemst.* LEHM.

Ead. l. 12. *ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ. Οὐδὲν*) Legendum omnino *ΦΙΛΩΝ. Οὐδέν*. Sermo est de Philone Sceptico philosopho, de quo *Laërtius* in Pyrrh. §. 67. *ἀλλὰ καὶ Φίλων ὁ Ἀθηναῖος, γνώριμος αὐτοῦ γεγονώς*. Scriptum fuerat *ΦΙΛ.* quod postea in *Φιλόσοφος* abiit in editione utraque Basil. et in Salm. Vide nos ad *Laërt.* IX, 67. MENAG. Lego *ΠΥΡΡ.*] Cum omnes libri haberent *φιλόσοφος*, mutandum duxi, Pyrrhonisque nomen reposui. *Menagius* de Philone quodam intellexit; (vid. not. ad *Diog. Laërt.* p. 248.) sed ejus ratio non placet. Quod autem ibidem monet ex *Suida* de quodam, cui *Philosophus* nomen esset, de eo intelligendum puto, qui a *Diog. Laërtio Philippus* dicitur, p. 78. E. Certe Opuntio huic Philippo tribuitur ab utroque liber, qui inter *Platonis* de legibus XIII. *Ἐπίνομις* dicitur; nisi quod apud *Suidam φιλόσοφος* vocatur, non *Philippus*, quod facile librarii culpa factum. SOLAN. Nulla ex parte h. l. commendatur *Menagii* Scepticus *Philo*. Neque enim solum *Lucianus*, si hunc minorum gentium philosophum tanquam Scepticae sectae antistitem proferre voluisset, distinctius eum indicasset, quam ambiguo isto signo: *ΦΙΛ.* Verum disertissime etiam hunc, quem cogitari volebat, hominem proprio ejus nomine insignivit, *Pyrrhiam* appellans. Ergo de Philone isto Sceptico minime omnium cogitandum. Utrum autem rectius cum *Solano ΠΥΡΡ.* (h. e. *Pyrrhias*, quo nomine tum ipse Scepseos conditor significaretur) an *ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ*, uti his ipsis literis plane in Aldina utraque expressum legitur, praefigas, hoc jam quaeritur. Mihi quidem, in utram sententiam discedam, non satis constat. Quum enim reliqui philosophi omnes sub peculiaribus suis nominibus prolati sint, singulari quadam necesse est

Lucianum motum fuisse caussa, ut Pyrrhonem solum generis nomine distingueret; quam equidem exputare non possum. Prope igitur abest, ut cum *Solano* faciam. *Seyboldo* tamen nihil mutandum videbatur, quamquam, quo vulgatam rationem tueretur, nihil in medium protulit. *Wielandius* in versione tacite *Solani* conjecturam secutus est. LEHM.

Ibid. Οὐδὲν) Hoc ait, quoniam ἀκαταληψίαν ἐπρέσβευεν· αὕτη δὲ ἀκαταληψία τὸ μηδὲν ἐφικνεῖσθαι πρὸς λῆψιν, ἀλλὰ πάντα διαδιδράσκειν αὐτῆς, οὐδὲν εἰς γνῶσιν ἔχειν δοκεῖ. Propterea dicit ὁ Πύῤῥων ἀδυνάτως ἔχειν δραπέτην μεταδιώκειν, ἤτοι ἐπεὶ τὰ τὴν γνῶσιν * ἀποφυγγάνοντα οὐδὲ ἑλεῖν οἷός τε εἰμί. De Pyrrhone lege in de Olf. *Cic.* si recte memini. *G.* * Sic erat in schedis G. ego ἀποτυγχάνοντα a prima manu fuisse credideram. SOLAN. Rectissimum est ἀποφυγγάνοντα, nec sollicitandum, ut manifesto patet ex διαδιδράσκειν, δραπέτην μεταδιώκειν, et ἑλεῖν, quae verbum illud postulant: alterum hac structura ne Graecum quidem. HEMST.

Pag. 125. l. 9. Οὐ καταλαμβάνω) Nimirum καταλαμβάνειν ad intellectus facultatem creberrime referunt Sceptici cum Academia, negantque aliquid a se *comprehendi*, h. e. plene et sine oppositi formidine cognosci. Haec est ἀκαταληψία illa nobilis, in qua more suo nugatur *Noster*. GESN.

Pag. 126. l. 16. Κατὰ τὸν χείρω λόγον) Adscripsit his pater notam ab *Bourdelotio* in margine positam, nempe, *Alludit λόγους ἥττω καὶ κρείττω, quos vocant.* Non potest enim esse dubium, quin sit inepta ista animadversio, cum nihil ista vel ad vocem χείρω, vel ad Lucianeum λόγον faciant. Et plane alludit auctor ad ea, quae paulo ante vendendus dixerat, se ζυγοστατεῖν τοὺς λόγους καὶ πρὸς τὸ ἴσον ἀπευθύνειν. Hinc lepide ludit, et denuntiat, se πείσειν εἶναι δεσπότην, miseriore argumentandi modo; per flagra nempe. Similiter loquitur pro lapsu inter salutandum: ὅμως τῷ δικαίῳ λόγῳ οὐκ ἂν ἔξω εἴης τοῦ ἡμαρτηκέναι. In Harmonide: οὕτω δὲ ἄρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ. GRON.

Ibid. Τὸν χείρω λόγον) *Diog. Laërt.* in Socr. *Gell.* V, 8. VORST. *Aristoph.* Nub. III, 2. λόγος ἥττων καὶ κρείττων. SOLAN. Κρείττω (κρειττων) λόγος est, cum verborum industria, s. sophismatibus, caussa infirmior fit fortior. Conf. *Aeschin.* Socrat. Dial. 2. §. 10. f. ἥττω (ἥττων) autem vel χείρω (χείρων) λόγος, ejus, qui vincitur, etiamsi caussam justam habeat. *Aristoph.* Nub. 112. utrumque hunc sermonem explanat, eumque falso Socrati tribuit; vid. *Clericum* ad *Aesch.* l. c. Scholiaque et interprett. ad *Aristophan.* REITZ.

IN PISCATOREM.

Pag. 128. l. 1. *ΑΛΙΕΥΣ*) In opere suo de Sophistis *Cresollius* putat, hunc titulum ex *Platonis Sophista* petitum, quia Sophistarum illic artem *hamatoriam* dici et describi reperit. Non satis animadvertisse videtur vir doctus, *Lucianum* ipsum hic partes piscatoris agere, quo pseudophilosophos illos, voluptati servientes et avaritiae, illecebris auri captos detegat, e latebris tandem suis eruat, orbique terrarum deridendos exponat. Prioris hic dialogus apologia est, quam insurgentibus in se aevi sui philosophis opposuit. In eo autem quanto majorem erga veros et infucatos philosophiae cultores benevolentiam amicumque profitetur animum, tanto vehementius in eos invehitur, qui praeclaro nomine abusi, aut avaritiae, aut aliis non minoribus vitiis turpiter inserviunt; quorum nonnullos aperte jam, etsi nemini pepercerit, digito quasi monstrat. Post dialogos mortuorum scriptus est. Vid. c. 26. Sojan. Hunc Dialogum prioris Apologiam esse, ajunt Interpretes. Mihi Ἁλιεὺς sic natus videtur. Riserat Lucianus sub priscorum Philosophorum nominibus Philosophos suae aetatis, i. e. simias veterum illorum. qui cum, se peti, vel *non sentirent* vel sentire *nollent*, apertius illis dicit hoc Dialogo, ipsos esse eos, qui scutica digni fuerint. „Heus, boni, cur tantos clamores tollitis? cur me Platones atque Chrysippos deridendos propinasse accusatis? Quod igitur nasum non habebatis, et, *vobis* haec dici, non odorabamini, agedum, aurem jam vobis vellam.“ — Seyb.

Ibid. ΑΛΙΕΥΣ Η ΑΝΑΒ.) In hunc Dialogum *Brodaeus* Miscell. c. 22. l. III. Marcil. Consului *Brodaeum*; ille vero l. c. eadem habet, quae alii ex *Hom.* quoque adduxere, non additis tamen versuum numeris, quare haec non repetemus; addit solummodo: *ferebant autem peram et baculum aliquando philosophi, sed inprimis Cynici.* Quae vero ad reliqua hujus dialogi habet, suo loco addemus. Reitz.

Pag. 129. l. 1. *Βάλλε*) Vid. *Aristophan.* Acharn. II, 2. quem hic exprimit. Vorst. Calidius incipit. audire putes Imperatorem, in medio pugnae fervore mandata militibus dantem! rapit et auctor in res *medias.* Initium rei gestae, sed *placidius*, erat ab iis, quae Plato ait infra: ἅτινα μὲν εἰργασαι — Seyb.

Ibid. Ἀφθόνοις τοῖς) Leve hoc, sed melius ex ed. *J.* quam ut est in reliquis, τοῖς ἀφθόνοις. SOLAN. Sed tamen in Somn. s. Gall. c. 22. κατεχαλάζησας αὐτῶν ἀφθόνους τοὺς λίθους. GESN. Ἀφθόνοις τοῖς λίθοις, quod et duo codd. Pariss. confirmant, probat *T. F. Benedictus*, nec minus amplectitur paullo post elegantiorem unius codicis lectionem: καὶ σὺ δέ· καὶ πάντες ἅμα etc. deinde verborum ordinem ἡμῶν ὄντινα vulgato ὄντινα ἡμῶν praefert, praeeuntibus duobus Codd. quos etiam *Schmiederus* secutus est. Denique versui *Homerico* in fine hujus §phi cum aliis viris doctis praefigi vult suum initium, quod quidem et ipsum jam a *Schmiedero* factum est. LEHM.

Ead. l. 4. Καὶ σὺ δὲ) Ita legit P. et videtur nomen aliquod excidisse. SOLAN. Non excidit: in fervore repressum. Addidi autem non solum δὲ e P. et 2954. quo alia jam a Chrysippi persona cogitetur, sed ex hoc etiam καὶ, quo arctius esset cum sequentibus vinculum, et fervidiori Socratis animo accommodatior oratio. LEHM.

Ead. l. 6. Ὡς πήρη) Alludit ad hunc *Homericum* versum Il. II. 16. COGN. Sed numerus est vitiosus, et versus ipse vitiose expressus, tam in Paris. quam in Graev. edit. Ideo eundem errorem non iterum describemus, sed versum *Homeri* mox subjiciemus. REITZ.

Ibid. Βάκτροις) *Homer.* Il. *B*, 363. Ὡς φρήτρη φρήτρηφιν ἀρήγῃ, φῦλα δὲ φύλοις. Ubi vid. not. *S. Clarkii.* sed *Scholiastes* et *Brod.* in Miscell. p. 2. c. 22. jam monuere, versum ex Iliad. *B.* esse desumtum: idem complures commentatores fecere; quod comperi, postquam haec scripseram. REITZ.

Ead. l. 8. Ξύλῳ) Etiam alias minabantur et percutiebant baculis philosophi; vid. *Aelian.* V. H. X, 16. REITZ.

Ibid. Τὴν ἀξίαν) Δίκην. BROD.

Pag. 130. l. 1. Κεκμήκατε, ὦ Ἀριστιππε)' Auctior est vetus Codex: κεκμήκατε, ὦ Ἐπίκουρε καὶ Ἀριστιππε. GRAEV. Epicuri nomen, quod in editis exciderat, ex Ms. Gr. et P. restituimus. Aptissime autem Epicurum et Aristippum, utpote laboris metuentes, statim fessos inducit. SOLAN.

Ead. l. 8. Ἔστε σοφοὶ) Parod. *Homer.* quales hic multae. *Homerus*, ἔστε φίλοι. BOURD. Lepidissime *Lucianus* in dialogo, cui nomen dedit Reviviscentibus, inducit omnis philosophorum sectae principes, Socratem, Platonem, Diogenem, alios, ab inferis exsistentes, inque ipsum Lucianum, (a quo indigne habitos se arbitrabantur in proxime praecedenti Vitarum auctione; ubi venum propositi, atque adeo omnium risui expositi fuerant) impetum facientes. Itaque Socrates, ubi reliquos philosophos quanto maximo poterat fervore ani-

mi in Lucianum incitasset, tandem labascere eos putans, Ὁμηρικῶς classicum canit, — Ἐστὲ σοφοὶ, μνήσασθε δὲ θούριδος ὀργῆς. Nempe *Homerus* Il. *A.* v. 287. Ἀνέρες ἐστὲ, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς. Jens. *Hom.* Il. *A*, 287. Ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς. Unde et hic ἀνέρες excidisse conjicio, quod cur rejiceret, nulla erat ratio. Solan. Il. *H*, 270. Gesn. *Brod.* Miscell. p. 2. c. 22. ait, *Homer.* Il. *Z. Θ.* dixisse — μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς. Recte; sed vers. Il. Θ. est 174. et *Z*, 112. Adde tertium idem dicentem, loco ab *Solano* indicato; ubi semper habet, Ἀνέρες ἐστὲ, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς. quare non dubitem, ἀνέρες excidisse ex *Luciano*, quia amat integros versus adducere: ὀργῆς vero retinendum credo, nec in ἀλκῆς mutandum, non tam, quia memoriter ab *Nostro* citatum est, sed quia dedita opera ὀργῆς pro ἀλκῆς dixit, ut supra πήρη pro φρήτρη quo *iracundiam* philosophis exprobraret, non *robur*. Immo quasi vanam sine viribus iram. Reitz.

Ead. l. 8. Ἑπτάκις) Atqui sex tantum mox numerantur: Chrysippus, Epicurus, Plato, Aristoteles, Pythagoras et Diogenes. Quis ergo septimus ille? Socratesne, qui hic loquens inducitur, quemque interfuisse constat, (vid. tit. et c. 10.) an, quem jam nominavit, Aristippus? Pro VII, jam VIII. habemus. Haereo, ut ut sit: male haec prius et legebantur, et vertebantur. Solan. *Septimum* ergo quaerit *Solanus:* est scilicet, quicunque lectorum Luciani in minutiis aliquid quaerit. Joco remoto, omnino recte judicat *Seyboldus*, cujus haec sunt verba: „*Mos. Sol.* computat Philosophos, et quod plures sunt, quam septem, male illum habet. — Esse putem numerum certum pro incerto. num enim, cum dicere vellet, pro unoquoque Philosophorum perire debere Lucianum, id erat Socratis *ferventis, numerare antea*, quot eum circumstent Philosophi?“ Omnino haec recte, quantum quidem ea ad argutias *Solani* refellendas spectant. Quod autem *Seyboldus* ipse ἑπτάκις de numero Philosophorum illorum aeque ac *Solanus* intelligit, non attendit is, quod adjunctum legitur, καθ' ἕκαστον, ut ab *unoquoque* horum septem octove philosophorum *septem*, vel *septenis*, suppliciis plectendus Lucianus cogitari debeat; i. e. si ipsius summae curiosus sis, undequinquaginta, vel quinquaginta sex, suppliciis. Jam nihil clarius, numerum ipsum hic non magis, quam in Epistst. Saturn. c. 22., urgendum esse, sed a Socrate graviter commoto *gravissimum* omnino intelligi supplicium. Sic jam dudum intellexit censor Edit. Reitz. in Novv.

Actt. Erudd. a. 1745. p. 248. qui contulit simul Latinorum formulas *bis mori* et *mille mortes* apud *Petronium*. Sic vero etiam interpretes Latini et *Wielandius*, ut par erat, locum ceperunt. LEHM.

Ead. l. 10. *ΠΛΑΤ.*) Verba, quae hic uni tribuuntur Platoni, a multis tumultuantibus prolata puto: praesertim cum idem Plato paulo post aliam sententiam proferat ab his omnibus diversam, et sane nullum nomen hic reperiri in multis cod. Mss. observavit *Longol.* Empedoclem autem consulentes inducuntur, ut de crateribus suis loquens risum excitet. Legendum itaque censeo aut *ΦΙΛ.* aut distincte, *Ἀλλ. Ἀλλ.* SOLAN. Platoni heic abeundum erit, 1) quod paullo post diversam ab hac sententiam profert. 2) quod et abest a multis (*nonnullis*, inquit Collator Poli. *Lehm.*) Mss. Recte hoc monuit Moses Sol. Num vero in fronte horum verborum ponendi sint *ΦΙΛΟΣ.* aut *Ἄλλοι*, non ita apertum est. Forte haec sententia est Socratis, quae *sic* lata est, ut prioribus per iram excussis quam optime conveniat, et cum iis etiam *cohaereat*. SEYB. Ita et mihi videtur. Platonis nomen per errorem ex sequentibus huc migravit. Socratis autem commotiori animo optime convenit, non exspectare, dum alii sententias suas tulerint, sed statim ipsum gravissimum et exquisitissimum supplicii genus proponere. Quod enim proponitur, unum tantum est, quamquam multiplex et in varios quasi actus distractum; in quo quod cruci affigi placet flagellis antea caesum, humillima haec erat et ignominiosissima poena; quod oculos effodi, pertinet hoc ad Luciani audaciam penetrandi in philosophorum arcana; quod denique linguam abscindi, respicitur scelesta ejus licentia et insolentia, quae vidisset vel audivisset, palam effutiendi. Hinc patet, quam parum ea aliena sint a Socratis persona hic delineata; patet vero etiam, quantum sibi arrogaverit *Wielandius*, qui, nimium judicio suo confisus, priora verba: *Ἐμοὶ μὲν — πρότερον* Aristippo, quae deinceps sequuntur, Chrysippo, postrema denique *τὴν γλῶτταν — δοκεῖ*; Pythagorae, ratione plane nulla reddita, tribuit. Interpretis quidem fidem sic audacter laesit. Nec probabilissime Pythagoram hic loqui facit, qui paullo post a Platone dicatur *ὁ σιωπῶν*. Mecum et cum *Seyboldo* etiam *T. F. Benedictus* facit, qui etiam lectionem P. *ἔτι πολὺ* pro *ἐπιπολὺ* recipiendam statuit, et deinde *μάθῃ* legendum pro *μάθοι*. Colon autem in Ed. *Reitz.* post *Ὀρφέα* positum idem V. D. in comma mutari, et *λακιστὸν* ad ipsum Lucianum, non ad *μόρον*, referri vult. LEHM.

Pag. 131. l. 1. *Μαστιγωθέντα πρότερον*) Omnia haec in interprete turbata: *μαστίγωσις* ante crucem nota. Sic apud *Dion Hal.* 5. et tangunt Literae sacrae. Bourd. Flagellationem praemitti solitam crucifixioni, notissimum; vid. tamen s. v. *Lipsium* de cruce l. 2. cap. 2. et *Joseph.* de bell. *Jud.* l. 2. c. 14. f. Reitz.

Ibid. Τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκκεκόφθω) Hos solebant candenti ferro perforare, ut alii docuerunt ex *Parthenii* c. 20. Bourd.

Ead. l. 2. *Τὴν γλῶτταν αὐτὴν ἐπιπολὺ πρότερον ἀποτεμήσθω*) Cum *Pirckhaimerus* mediarum vocum rationem nullam habuisset, *Benedictus* vertit, *et in multas partes abscissa*, subintellecto *τῷ prius* ex praecedentibus. Quod prorsus non placet, cum in Graecis nihil dicatur de multis partibus. Sed vel intelligi debet *magna ejus parte* vel *in multum prius abscisa*, aut *longo tempore prius abscisa*, in utrumque enim respectum vocabulo isto *ἐπιπολὺ* utitur *Lucianus*. Mox mirum, unde *Benedictus πρὸς Ἱκεσίου* vertere potuerit *per supplicem Jovem*, cum debuerit *supplicum praesidem*. Gron.

Ead. l. 4. *Κρατῆρας*) Aetnae crateres, in quos praecipitem se dedisse memoratur Empedocles. Brod.

Ead. l. 6. *Πενθέα*) De hujus exitu *Euripidem* vide in Bacch. 1029. et seqq. Orphei mors nota. Sed versum, quem affert, unde habeat, non liquet, nisi quod *Euripideum* credo. Solan.

Ead. l. 8. *Λαχιστὸν*) Placet *κάκιστον*. Est autem *Euripidis* senarius. Brod. Ex *Euripide*. Cetera *Homerica* sunt ex 7. et 10. Il. Bourd. *Brodaeus* (Misc. modo citatis) *κάκιστον*. Fallitur. *λαχιστὸν μόρον Lucianus* dixit admodum signanter, exprimens mortis genus, quo discerpti magno strepitu Pentheus et Orpheus. Marcil. *Brodaeus* mavult *κάκιστον*. Sed nihil mutandum; vid. Tragop. v. 116. ubi noster id usurpat. Solan.

Ead. l. 10. *Ἱκεσίου*) Intellige *Διός*. Brod. In antiq. versione hoc verbum plane omissum erat. In ed. *Bened.* ridicule: *obsecro per supplicem Jovem*; sed Graeca expressit cl. *Gesn.* non visa manu *Solani*, quae *per supplicum praesidem Jovem* margini *Bened.* adleverat. Et sic saepe video illi cum *Nostro* convenire in versionis correctione, quod tanto majus veritatis inventae indicium. Reitz.

Ead. l. 11. *Ἄραρεν*) Vid. et Catapl. c. 8. et *Eur.* Med. 322, 743. (745.) Hipp. p. 224. Adde et *Suid.* Solan.

Ead. l. 12. *Ὅμηρον ἃ λέγει*) Il. X. *Τὰ δὴ φιλέουσι σοφοὶ περ.* Et mox ad *Ζωγρεῖτο* subjicit idem *Brodaeus* Hom. Il. Z.

Ζωγρεῖτο Ἀτρέως υἱὲ σὺ δ' ἄξια δέξαι ἄποινα etc. vers. est 46. Reitz.

Ead. l. 13. *Οὐκ ἔστι*) *Hom.* Il. X, 262. *Ὡς οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὅρκια πιστά.* In nota *Marcil.* in edit. *Graev.* citabatur Il. 10. per errorem literae X. Sed idem jam fuerat in nott. *Bourd.* Parisinae edit. adjunctis. Reitz.

Pag. 132. l. 3. *Ζωγρεῖτ'*) Cento hic ex locis in margine adscriptis confectus, non sine falsa additione, qua philosophos avaritiae arguit. Vid. *Homer.* Il. *K*, 378. et *Λ*, 23. Item *Λ*, 131. Solan.

Ead. l. 4. *Τὰ δὴ φιλέουσι σοφοί περ*) Lucianus e suo addidit. Brod.

Ead. l. 6. *Ἀντιλογίας*) F. *ἀπολογίας.* vid. Disp. c. Hes. c. 15. (6.) Solan.

Ead. l. 7. *Μὴ δή μοι φύξιν γε*) Est hic et *Homeri* vers. Il. *H.* Brod. Non invenio. Sed Il. *K*, 447. *Μὴ δή μοι φύξιν γε Δόλων ἐμβάλλεο θυμῷ.* Reitz.

Ead. l. 12. *Μὴ κτεῖναι*) Ex qua *Eurip.* fabula, nescio. Solan. Perspicuum est, (ait cl. *Jens.* Lect. Lucian. p. 166.) in voce *κτεῖναι* corripi diphthongum *αι* etiam sequente consona, quod non insolens tamen esse, contra *Bentlejum* probat ibid. qui cum ad vers. 87. *Callim.* hymn. in Jov. id negasset, omniaque ab aliis jam adducta exempla emendare conatus esset, pluribus redarguitur testimoniis a cl. *Jensio* singulari excursione, 25 paginas implente, adeoque longa nimis, quam ut pro nota huc inseri queat. Quare lectorem ad cap. VI. ejus Lect. Lucian. remittimus, quod omnino totum legi meretur. Reitz. Cod. 2954. et duo Vaticani praestantissimi, num. 87. et 90., teste *Bastio* ad *Gregor. Cor.* p. 16. ed. Schaef. exhibent *κτεῖνε·* et sic jam *Heathius* in *Eurip.* Fragm. CLXXX. correxerat. Disputatio autem *Jensiana* nunc saltem nihil ad nos attinet. Et *T. F. Benedicto κτεῖνε* admittendum videtur. Lehm.

Ead. l. 14. *Οὐ δεινὰ*) Expressit *Livius* poëtae Graeci sententiam in orat. Marcelli XXVI, 31. *Quis passos esse hostilia, cum fecerint, indignatur?* Solan.

Pag. 133. l. 1. *Ἕκατι*) Imitationem *Euripidis* agnosco, cui vox haec familiaris, pro *ἕνεκα.* vid. Med. 719. et alibi passim. p. 307. A. *τίνος μ' ἕκατι κτείνετε.* Solan. Fiat etiam hic senarius levissima trajectione, *Νῦν οὖν ἕκατι ῥημάτων με κτείνετε.* Patet ex responso, versum hic esse debere. Gesn.

Ibid. Κτείνετέ με) *Κτενεῖτε* legend. conjicit *Guyetus.*

Ead. l. 3. *Ἀχαλίνων*) Laudatur etiam a *Plut.* 893. 2. et

iterum apud hunc fine Pseudolog. Vid. *Euripid.* Bacch. 385. SOLAN.

Ead. l. 7. *Οὐδεμία μηχανὴ τὸ διαφυγεῖν με*) *Nullum mihi restat refugium:* sic reddidit *Benedictus*, non male, quod ad sensum; verum haud dubie soloecum hoc. Scribe omnino *τοῦ διαφυγεῖν με*, *nulla effugii mihi patet via.* Sic supra in Necyomantia c. 2. iisdem paene verbis, *οὐδεμία μηχανὴ τοῦ διαφυγεῖν αὐτούς.* Aliquando omittitur articulus; ut in Imaginibus c. 1. f. *Εἰ δὲ κἀκείνη προσβλέψειέ σε, τίς ἔσται μηχανὴ ἀποστῆναι αὐτῆς; Si vero etiam illa te adspexerit, qua tandem ratione te ab ea avertes?* *Homerus* Il. IX. v. 249.

— *οὐδέ τι μῆχος*
Ῥεχθέντος κακοῦ ἔστ' ἄκος εὑρεῖν —

Neque ulla via est perpetrati mali medelam inveniendi. Aliter haec locutio concipitur ab *Luciano* nostro in Pro Imag. c. 24. *ἢ οὐδεμία μηχανὴ, μὴ οὐχὶ καὶ αὐτὸν σὺν ἐμοὶ ἁλῶναι, vel fieri non potest, quin et ille mecum vincatur.* in de Merc. Cond. c. 5. *Τίς ἔτι μηχανὴ, μὴ οὐχὶ καὶ πρὸς τοῦτο κακῶς βεβουλεῦσθαι δοκεῖν αὐτούς; Qui fieri possit, quo minus et in eo videantur illi male fuisse consulti?* Sed et in his locutionibus τοῦ intelligitur. Porro pro *ἀνήκεστα ὀργίζεσθε*, rectius in MS legi testatur cl. *Graevius ἀμείλικτα ὀργίζεσθαι.* Vitio typorum, puto, exhibitum *ὀργίζεσθαι* pro *ὀργίζεσθε.* JENS. Secutus sum emendationem cl. *Jensii*, quamvis in omnibus libris legeretur τό. Vid. Necyom. c. 2. Confer etiam Abdic. c. 10. Imagg. c. 1. et Catapl. c. 4. SOLAN.

Ead. l. 8. *Ἀνήκεστα*) Angl. *ἀμείλικτα.* BOURD. Procul dubio rectius Ms. *εἶπατέ μοι, οἵτινες ὄντες, ἢ τί πεπονθότες ἀνήκεστον πρὸς ἡμῶν, ἀμείλικτα ὀργίζεσθε· dicite mihi, qui sitis, et quid tam atrox a me in vos commissum sit, qui tam implacabiliter irati estis:* invenit etiam *Bourdelotius* in Anglicano. Mox excerpta mea, pro vulgato, *τοὺς καλοὺς ἐκείνους σου λόγους*, aeque ut Anglicanus, *τοὺς κακοὺς ἐκείνους συλλόγους*, quod non erat rejiciendum: *tua illa prava colloquia: σύλλογος* enim apud *Demosthenem* est *colloquium*, et *circulus colloquentium*, ut docuit *Budaeus ὁ πάνυ.* GRAEV. *Hom.* Il. *Λ*, 137. — *ἀμείλικτον δ' ὅπ' ἄκουσαν.* SOLAN. *Bourdelotio* et *Graevio*, *ἀμείλικτα* praeferentibus, praeter *Schmiederum* etiam *T. F. Benedictus* adsentitur. LEHM.

Ead. l. 12. *Καὶ τοὺς καλοὺς*) Angl. *καὶ τοὺς κακοὺς συλλόγους.* Sanior scripta lectio cum Ironia. BOURD.

Pag. 134. l. 3. *Ἐπίκουρος*) Excidisse hic Socratis nomen, supra jam monui. Putabam itaque, aut alicubi inserendum, aut haec verba Socrati ipsi, non Platoni tribuenda,

et legendum hic distincte, καὶ Πλάτων, ἐγὼ etc. Sed nunc placet vulgata, καὶ Πλάτων ἐγώ. Socratis nomen ex Mss. solis ubi reponendum sit, definiri potest; neque enim a Platone commissum puto, ut magistri nomen omiserit. De Empedocle si quis regerat, habeo quod reponam, neque enim princeps ullius Sectae fuit: unde factum, ut hic in plebe philosophorum facile delitescat, non excitandus omnino, nisi ridiculi causa, propter Aetnae crateres. Solan. Apte *Seyboldus*: — „Non animadvertisse videtur Vir Doctus ad τὸ, καὶ ἅπαντες, ὁπόσους διέσυρες ἐν τοῖς λόγοις. Nominavit Plato *obvios* quosque, reliquos complectens sub τοῖς ἅπασι.“ Quod igitur magistri sui nullam Plato mentionem facit, id neque ipsius impietati nec Luciani incogitantiae, nec vero librariorum negligentiae, sed unice casui videtur tribuendum, qui Socratem forte longius removisset a Platonis conspectu. Δεικτικῶς autem haec omnia pronuntiari, ex ipsis verbis patet. Unde etiam ἐκεινοσὶ recte scribitur, duce Codice 3011. Quodsi tamen cui casum istum statuendo non prorsus satisfecero, et desideraverit potius curiositas ejus consilium aliquod *Luciani*, quod quidem secutus haec ita, nec aliter, adornaverit: per me quidem hoc fiat, et suggeram quoque insuper, Socratem et Epimenidem a Platone forte ideo non nominatim commemori, quod ipsi non aeque, ut ceteri, sectarum peculiarium fuerint conditores. Sic et c. 8. prae ceteris nominantur ab auctore Plato, Chrysippus et Aristoteles, reliqui uno verbo comprehenduntur, non quo praestantiores illos reliquis habendos censuerit, sed quod hi earum sectarum principes fuerant, quae *Luciani* aetate maxime omnium florebant, Academicae, Stoicae et Peripateticae, quas quidem ipsas acriter impugnare ipsi propositum fuit. Lehm.

Ead. l. 8. Περὶ ὑμᾶς) Lege meo periculo, πρὸς ὑμᾶς. Vid. not. ad Timon. c. 6. Quamquam apud *Xenophontem* legatur περὶ ἐμὲ ἄδικος, 154. 7. Solan. Certissimus est ac notissimus hic Praepositionis περὶ usus, quem vel ex hoc uno *Luciano* probare piget. Verum dum prodeat Index, sufficiant interea haec duo exempla: Timon. c. 8. ἀκρισία περὶ τοὺς φίλους. Vit. Auct. cap: 17. πᾶσαν τὴν περὶ τοιαῦτα μικρολογίαν. Cff. quae ibidem praecesserant verba τοὺς περὶ μοιχείας νόμους, ibique in Varr. Lectt. monita. Quam dicat *Solanus* notam suam ad Tim. c. 6. ignoro. Lehm.

Ead. l. 13. Λάϊνον ἔσσο) Iliad. III. v. 57. Bourd. Eandem Iliadis Sect. jam indicaverat *Brodaeus* Misc. p. 2. c. 22. sed omisso, ut semper, versuum numero. Reitz.

Pag. 135. l. 3. *Μὴ τὸ τῶν*) Angl. *κατὰ τοὺς πόλλους τῶν νῦν φιλοσόφων.* Bourd.

Ead. l. 6. *Τῆς κακηγορίας*) Angl. *κατηγορίας.* Bourd. Quae sequuntur verba, *οὕτως ἀνδραπόδοις ἀληθῶς οἷει διαλέγεσθαι;* nullo modo tentanda censeo. Lectio *οὕτως ὡς*, quae est Gorl. et 3011., quantumvis speciem aliquam habeat, nihil tamen est, nisi librarii error, ex ultima vocis *οὕτως* syllaba ortus: quodsi enim *ὡς ἀνδρ.* legatur, neque hoc bene cum *ἀληθῶς* conciliabitur, et desiderabis additum *ἡμῖν.* Quod autem *Salmur.* praebet *οὗτος*, haud dubie simili errori acceptum referendum; certe a Codd. haec lectio destituitur. *Belinus*, qui utraque illa lectione conciliata locum restitutum iri speravit sic legens: *οὗτος, ὡς ἀνδραπόδους οἷει διαλέγεσθαι;* (ipsissima descripsi verba) sordidissime profecto *Lucianum* suum habuit et levissime tractavit. Nam, ne credas *ἀνδραπόδους* typothetae culpa pro *ἀνδραπόδοις* editum esse, explicat *Belinus* ipse *ὡς* pro *πρὸς*, et vult adeo *διαλέγεσθαι ὡς ἀνδραπόδους!* Verum ne his diutius immorer, sensus vulgatorum optimus est, nec obscurus: *Adeone revera putas te cum mancipiis colloqui?* In priori scilicet Dialogo *ficta* mancipia proposuerat, quae palam venderentur. Et *οὕτως* in quaestione admirantis cum indignatione satis frequens. Cf. Diall. Deorr. V, 2. ubi Juno ad Jovem: *οὕτως ἠπόρεις οἰνοχόων, καὶ ἀπηγορεύκασιν ἄρα ἥτε Ἥβη καὶ ὁ Ἥφαιστος διακονούμενοι;* Lehm.

Ead. l. 12. *Καταλελοίπατε*) Ita omnino pro *καταλελείπ.* cum S. scribendum, ut c. 14. ubi recte in omnibus legitur. Solan.

Pag. 136. l. 2. *Κατὰ τὴν μέλιτταν ἀπανθ.*] Confert *Seyboldus* locum similem ex *Isocrate* ad Demon. extr. p. 26. *Ὥσπερ τὴν μέλισσαν ὁρῶμεν ἐφ' ἅπαντα μὲν τὰ βλαστήματα καθιζάνουσαν, ἀφ' ἑκάστου δὲ τὰ χρήσιμα λαμβάνουσαν, οὕτω χρὴ καὶ τοὺς παιδείας ὀρεγομένους μηδενὸς μὲν ἀπείρως ἔχειν, πανταχόθεν δὲ τὰ χρήσιμα συλλέγειν.* Lehm.

Pag. 136. l. 10. *Ἀφ' ὧν εἶναί τις ἔδοξεν*) Angl. *ἀφ' ὧν ἤδη τις εἶναι ἐδ.* Bourd. *Ἀφ' ὧν εἰδέναι*, et pag. eadem, *παρ' ὧν εἴληφε τὴν ᾠδήν.* Et illud, *δοτῆρι ὄντι τῆς τοξικῆς.* Marcil. *Εἶναί τις ἔδοξεν*) Sic iterum *Noster* in Sympos. c. 35. *οἰόμενοί τινας εἶναι ἀπὸ τῶν σχημάτων.* In N. T. Ep. ad Gal. II, 6. *ἀπὸ τῶν δοκούντων εἶναί τι.* Et Act. V, 36. *θευδᾶς λέγων εἶναί τινα ἑαυτόν.* Ad quem l. *Elsner.* etiam ex *Eurip.* Ion. 597. affert, *Ζητῶ τις εἶναι.* Reitz.

Ead. l. 11. *Θάμυριν*) Superatus, oculis et lyra privatus est. vid. Il. *B.* 102. — et *Plut.* 2074, 1. Solan. Iliad. *Π*, 494. sq. Lehm.

Ibid. Εὔρυτον) Eurytus artem jaculandi sagittas ab Apolline accepit, a quo deinde Hercules didicit. Cogn. Vid. *Odyss.* Θ, 224. Adde *Hygin.* f. 173. et 14. Solan. Vid. Il. B, 596. *Diod. Sic.* l. 3. pag. 201. et *Apollon.* Arg. l. 1. v. 87. *B. de Ball.*

Ead. l. 13. Ἀπόλλωνι ἐριδαίνειν) *Homer.* Odyss. Θ, 224. Solan.

Pag. 137. l. 7. Ἐκωλύομεν) Angl. ἐκωλύσαμεν rectius. Bourd.

Ead. l. 10. Πρὸς ὀργήν) Vid. *L. Bos* ad Epist. ad Rom. p. 98. Hemst.

Pag. 138. l. 5. Φαίνωμαι) *Lucianus* exigens a philosophis, ut aliquis eligatur, qui caussae suae sedeat judex, et vel omnes, vel unus ex eorum turba se accuset, ait, Ἐγὼ δὲ ἀπολογήσομαι πρὸς τὰ ἐγκλήματα. κἄτα εἴ μέν τι ἀδικῶν φαίνομαι, καὶ τοῦτο περὶ ἐμοῦ γνῶ τὸ δικαστήριον, ὑφέξω δηλαδὴ τὴν ἀξίαν. Poscitur omnino φαίνωμαι, idque praecipue ob sequens γνῶ. *Ego vero adversus crimina me defendam; denique si qua in re visus fuero injurius, idque de me judices statuerint, meritas videlicet poenas dabo.* Jens. Nondum haec sana. Pro εἰ enim restituendum ἤν, quod et Codicum optimorum auctoritate commendatur, et a linguae legibus flagitatur. Lehm.

Ead. l. 9. Ἀφήσουσι μὲν) Scribe, ut in Angl. C. ἀφήσουσί με· et sic interpres. Bourd.

Ead. l. 11. Ἐς πεδίον τὸν ἵππον) [Prov. *Plato* in Theaet. ἵππον εἰς πεδίον προκαλεῖς, Σωκράτην εἰς λόγους.] Vorst. *Platonis* locus est Theaet. Steph. p. 183. D. et verba secundum recensionem *Stallb.* Ἱππέας εἰς πεδίον προκαλεῖ Σωκράτη εἰς λόγους προκαλούμενος. Lehm. Vid. et *Brodaeum*, qui *Eustathium* affert hoc enodantem. *Thes. Cr.* II, 501. Solan. Remittit *Solanus* ad *Brodaeum*. Ecce igitur hujus verba, ex Miscell. P. 2. c. 22. Hoc est, quod dici solet: *Equum in planitiem. Erasm.* in Adag. *Eq. in pl.* quod ita enodat *Eustathius*: Ἵππος εἰς πεδίον, ἀντὶ τόυ, εἰς πεδιάδα οἱ ἱππόται χρήσιμοι, ἐάν τις καὶ ἐπὶ ἑνὸς ἵππου νοήσῃ, ἐξεφαυλίζετο παρὰ τοῖς σοφοῖς, καὶ αὐτὸς, καὶ σολοικίζειν κατὰ νοῦν ἐλέγετο. Reitz.

Pag. 139. l. 3. Θαῤῥεῖτε) *Lucianus* itaque, ubi postulasset, aliquem sibi dari judicem, cui caussam suam, si posset, probaret, Plato totam hanc judicis postulationem suspectam facit, aitque, Lucianum in caussis judicialibus versatissimum simul et versutissimum, aptum satis esse circumscribendo et corrumpendo, quicunque ipse daretur, judici. Ad id respondet Λουκ. Θαῤῥεῖτε. τούτου γε ἕνεκα, οὐδένα τοιοῦτον διατητὴν ὕποπτον, ἢ ἀμφίβολον ἀξιώσαιμ' ἂν γενέσθαι. Et hic

locus prava interpunctione pessime habitus; et nihilo melior, ad mentem auctoris, oriri potuit interpretatio. Sic autem distingue, *Θαῤῥεῖτε τούτου γε ἕνεκα. οὐδένα τοιοῦτον* etc. Secus illud *τούτου γε ἕνεκα* fuit ab *Θαῤῥεῖτε* divulsum, et sequentibus adjectum. Vult enim auctor, *De eo quidem ne estote solliciti. Neminem ego talem constitui mihi postulare judicem, qui sit suspectus vel anceps.* Plane uti nos hanc lectionem disposuimus, deprehendimus postea haberi in editione Flor. nisi quod illic particula *γε*, quam aliae editiones recte servant, est omissa. Mira profecto interpretis prioris socordia, ut qui loquendi formulam aliquoties ab *Nostro* alibi usurpatam, non melius observarit, ut eam hoc in loco depravatam, integritati suae reddere non potuerit. Jam supra in Deor. dial. XX. §. 15. *Θαῤῥεῖ τούτου γε ἕνεκα. παῖδε γάρ μοι ἐστὸν δύω καλὼ, Ne sis de hoc quidem sollicitus: sunt enim mihi duo pulchri filii.* Infra quoque in Cataplo cap. 8. *Μεγαπένθης. Ἀπολεῖται οὖν χρυσὸς τοσοῦτος; Κλωθώ. Οὐκ ἀπολεῖται. Θαῤῥεῖ τούτου γε ἕνεκα.* Pro Imaginib. c. 16. *Θαῤῥεῖ, ὦ Λυκῖνε, τούτου γε ἕνεκα, ὡς οὐ φαῦλόν με ὑποκριτὴν ἕξων τῆς ἀπολογίας, Ne sis, mi Lycine, magnopere de hoc sollicitus; quippe qui non futilem me defensionis tuae habiturus sis actorem.* De morte Peregrini c. 26. *Ἀλλὰ Θαῤῥείτω τούτου γε ἕνεκα. ἐγὼ γὰρ διομοσαίμην ἂν* etc. JENS. Sic exhibui, ut cl. *Jensius* jussit, pravam interpunctionem tollendo. REITZ.

Ead. l. 10. *Ἐκ περιουσίας*) Adleverat orae ed. *Graevii* cl. *Hemsterhusius, Dukerum* consulendum ad *Thucydid.* VIII. p. 332. Sed est p. 532. n. 37. (et Bip. Vol. V. p. 255.) ubi *ἐκ τοῦ περιόντος*, et *ἀπὸ περιουσίας, ex abundanti*, sive, *plus quam opus est*, ex *Thucyd.* affertur, et haec *Luciani* verba eodem modo exponuntur. REITZ.

Ead. l. 12. *Τί ποιοῦμεν*] Possit quis suspicari *τί ποιῶμεν*, quia haec sint dubitantis et deliberantis potius, quam simpliciter rogantis. idque eo rectius fieri videatur, quum respondeat statim Socrates: *Τί δὲ ἄλλο* (int. *ποιῶμεν*) *ἢ βαδίζωμεν* (non *βαδίζομεν*) *ἐπὶ τ. δ.* Ac revera *ποιῶμεν* scribendum suspicatur *Courier.* ad Asin. p. 238. et suppeditat eam lectionem 5011. Nihilominus auctor *τί ποιοῦμεν;* scripsisse putandus; modo ne cum *Belino*, qui et ipse *ποιοῦμεν* retineri vult, habeas id pro Futuro Attico vel secundo. Imo Praesens est, et nihil aliud, ut et pleraque eorum exemplorum docebunt, quae jam ad firmandum et illustrandum hunc dicendi morem proferam. Primum cum negativa particula utitur *Noster* creberrime *τί οὐ, τί οὐκ, τί οὐχὶ*, sequente Indica-

tivo. *Τί οὐκ ἄπιμεν; quidni abimus?* pro: *quidni abeamus?* Diall. Mortt. XXVII, 1. *Τί οὐχὶ σώζομεν;* Diall. Marr. XII, 2. *Τί οὐχὶ οἰκοδομοῦμεν;* Charon. c. 3. *τί οὖν οὐκ ἀπαλλαττόμεθα;* Timon. c. 31. *τί οὐκ ἀπερχόμεθα;* Catapl. c. 17. *τί οὐ διανήχομαι κατ' αὐτούς;* ibid. c. 18. Verum et sine negandi particula eadem ratio adhibetur, ut Necyom. c. 22. *τί διαμέλλομεν, καὶ οὐκ ἄπιμεν;* Amorr. c. 16. *καὶ τί γὰρ ἀῤῥήτου νυκτὸς ἐγὼ τόλμαν — διηγοῦμαι;* ubi quae *Reitzius* disputat, non sunt ad persuadendum rite composita. Addam denique simillimum nostro loco exemplum e Luc. s. Asin. cap. 25. *Τί ποιοῦμεν, ἔφη τις αὐτῶν, τὴν δραπέτιν; τί δὲ, ἄλλος εἶπεν, ἕτερον* (vel potius: *τί δὲ ἄλλο, εἶπεν ἕτερος,*) *ἢ τῇ γραῒ ταύτῃ κάτω ἐπιῤῥίψωμεν αὐτήν* etc. ubi, ut vides, sine ulla quidem lectionis varietate, Indicativus est in interrogatione, et Conjunctivus in responsione, quod utrumque etiam in nostro loco reperitur. Injuria et illum Lucii locum tentat *Courier.* l. l. In iis, quae sequuntur, verbis *δικάζεσθαι Belinus*, ut glossema *τοῦ προκαλεῖσθαι*, ejiciendum censet, quum praesertim absit a 3011. Sic *ἀξιῶν* cum *ἔοικε* conjungendum foret, quod fieri posse probat exemplum Vit. Auct. c. 13. At vim suam habet *δικάζεσθαι*, nec sufficiebat illud *προκαλεῖσθαι*. Vult scilicet Plato: *Consentaneum enim est, virum non sine ratione provocare* (ab hac manuum nostrarum vindicta et vi ipsi inferenda), *quum rite judicari postulet.* Lehm.

Ead. l. 17. *Ἐν τῇ χειρὶ*) In ferro et armis. Brod.

Pag. 140. 6. *Ὕδατος*) *Aquam alicui fundere*, est ei locum dare dicendi et caussam suam agendi: ad aquae enim mensuram certam oratores dicebant et clepsydram. Vorst. Infra cap. 28. Cf. Bis Accus. c. 25. et 26. et quod ad hunc posteriorem locum attinet, *L. Bos* de Ellipss. pag. 503. ed. *Schaef.* Lehm.

Ead. l. 16. *Παρ' αὐτῆς*) Male olim vertebatur, *ad ipsam.* Vid. *L. Bos* Obs. crit. p. 50. Reitz.

Pag. 141. l. 9. *Ξυμπαραβησθεὶς*) Emenda *ξυμπαραβυσθ.* Brod. in Misc. P. 2. c. 22. Sed sic jam habuere editt. *P. S.* etc. In qua igitur malam lectionem — *βησθεὶς* vult corrigi? In *Junt.* credo, ubi sic editum fuisse, sed manu *Solani* correctum videtur, qui tamen nullam in ceteris variationem hic notavit. Reitz. Haud dubie in J. est *ξυμπαραβησθείς*· certe *Ald.* 2., quae fere cum *Junt.* consentit, hoc mendum ostendit. Lehm.

Ead. l. 11. *Ἐς τὸ ἀσφαλὲς*) Vertunt: *ibi mulierem quandam vidi non carentem fuco, etsi in modum quam maxime opportunum et incomtum se aptabat.* Estne *τὸ ἀσφαλὲς in modum quam ma-*

xime opportunum? Hoc credant, qui nondum aere lavantur. Legendum, *ἐς τὸ ἀφελὲς καὶ ἀκόσμητον*, et verte: *Ibi mulierem quandam vidi non simplicem, etsi se composuisset, ut videretur maxime infucata et inculta.* In aliis quoque locis hoc vocabulum *ἀφελὲς*, quod frequentius in *Luciano* reperitur, corruptum est in *ἀσφαλὲς*, uti videbimus. Mox addit, cum mulier illa forte invita nudaretur, se vidisse in illa *περιδέραια χρυσᾶ τῶν κλοιῶν παχύτερα*, *torques aureos boiis crassiores.* Sic enim et codex Angl. et mea excerpta, longe *ἐμφατικωτέρως*, quam quod in editis circumfertur, *τῶν ἐγχέλεων παχύτερα.* Sunt enim *τὸ κλοῖα* et *ὁ κλοιὸς* vincula sive ferrea, sive alius materiae crassiora, quibus et captorum colla, manus, pedes vinciuntur, ut et quibus canes mordaces coërcentur. *Xenoph.* II. *Ἑλληνικ. οἵγε ὥςπερ τοὺς δάκνοντας κλοιῷ δήσαντες παραδιδόασιν, οὕτω κἀκεῖνοι ὑμᾶς παραδόντες τῷ ἠδικημένῳ τούτῳ δήμῳ οἴχονται ἀπιόντες· Sicut qui mordent catena vinciendos tradunt, ita illi* (Lacedaemonii) *vos postquam tradiderunt populo isti injuria affecto, abierunt.* Apud *Eusebium* Hist. Eccl. V, 32. vinculum ferreum, quo martyrum colla vinciebant, dicitur *κλοιὸς σιδηροῦς.* *Prudentio* est *boïa: Colla boiis impedit.* Graev. *Ἀφελὲς* omnino legendum, praeeuntibus Codd. MSS. P. L. et ed. *J.* Quod enim in reliquis est *ἀσφαλὲς*, ferri nulla ratione potest. Solan. Legendum omnino, quod jam vidit *Graevius*, *ἀφελές.* Gesn. Cf. etiam *Hemsterh.* ad Necyom. c. 7. Lehm.

Pag. 142. l. 4. *Ὑπεφαίνετο δέ τι καὶ ψιμύθιον καὶ φύκος καὶ τὰ ῥήματα πάνυ ἑταιρικὰ*) Absit, ut credamus, id posterius factum, aut *Lucianum* velle innuere. Immo nihil verba meretricia ad praecedentia: et quid ad verbum in initio positum? Puto scripsisse *καὶ τὰ χρώματα*, ut in Dearum judicio, *μηδ' οὕτω κεκαλλωπισμένην, μηδὲ τοσαῦτα ἐντετριμμένην χρώματα, καθάπερ ὡς ἀληθῶς ἑταίρᾳν τινα.* Gron. At *χρώματα* qui feras, praecedentibus jam ipsis illis coloribus simulatis? Etiam ridicula h. l. sunt, quae conjecit *Pell. ῥύμματα.* Facile satisfecisse me credo elegantioris judicii lectori, quum post *φῦκος* commatis loco colon posuerim, ut jam non *ὑπεφαίνετο* cogites, sed *ἦν. πάντα* autem, quod Cod. 3011. pro *πάνυ* habet, omnino rejiciendum. Lehm.

Ibid. Ψιμύθιον καὶ φύκος) *Bened.* vertit, *creta et fucus.* Sed, *cerussa et fucus* rectius ill. *Spanh.* obs. ad *Callim.* p. 446. f. Ubi plura de meretriciis his coloribus. Reitz.

Ead. l. 6. *Ἐς τὸ κάλλος ἔχαιρε*) Vertebatur olim: *admodum gaudebat;* sed rectius cl. *Gesn.* vertit, *pulchritudinis no-*

mine; ideoque ego comma post ἐρασταῖς sustuli, et post κάλλος posui, ut nexus fiat, ἐπαινουμένη ἐς τὸ κάλλος, ἥσθη, *laudata propter pulchritudinem, gaudebat.* Sic pro Imag. c. 23. V. *L. Bos* Obs. cr. p. 50. Sic εἰς pro *propter* etiam *Aelian.* V. H. XIV, 9. Ξενοκράτης — ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος εἰς τὸ ἄγαν σκωπτόμενος, *Xenocrates cum a Platone ob rusticitatem derideretur.* Quia autem τὸ κάλλος, docente *Hesych.* et *Eustath.* etiam signif. *unguentum Veneris*, nescio num simul ex joco ambiguo huc alludat. Reitz. De ἐπαινεῖν ἐς cf. Somn. cap. 2. τότε δὲ ἔπαινος ἐς τὴν εὐφυΐαν καὶ ταῦτα ἦν. Omnino tamen res nota. Lehm.

Ead. l. 8. Οὐδὲ προσέβλεπε) Id quod meretrices Corinthiacae facere consueverant: vid. *Comicum* in Plut. v. 149. et *Schol.* ibid. L. Bos.

Ead. l. 10. Ἐγχέλεων) Angl. κλοιῶν. Bourd. Κλοιῶν quidam Codices, (ut in variantibus notatum.) confer Pro Merc. Cond. c. 1. *Eurip.* Cycl. 183. te torque Paridis. Solan. Ἐγχέλεων retinendum puto, quia ratio reddi potest, cur κλοιῶν substitueret aliquis, qui non intelligeret, quid *anguillae* sibi hic vellent; de *anguilla* substituenda *boüs*, nescio an aliquis cogitare facile potuerit. Tum torques anguillarum figura decet non minus, quam muraenarum, unde dictus *muraenulas* torquium quoddam genus, constat; vid. *Scheff.* de torqu. p. 12. Gesn. Etiam in *Junt.* cl. *Solan.* deleverat ἐγχέλεων, et κλοιῶν correxerat, ac videtur voluisse in textum recipere. Sed rectius cl. *Gesnerus* vulgatam servavit, cui addo, nihil inde confici, quod in Apolog. pro merced. conduct. cap. 1. iterum vocabulum κλοιῶν occurrat: illic enim nec lusus idem, nec comparativus praecedit, ut hic. Reitz. Et *Belinus* cum iis facit, qui ἐγχέλεων defendunt, pariterque ac *Gesnerus* monet, respici ad anguillarum figuram, qua nonnunquam veteribus fuerint torques et armillae, laudatque opportune locum Amorr. c. 41. qui omnino cum hoc nostro conferri meretur. Lehm.

Pag. 143. l. 1. Τῆς ζινὸς) Eadem locutio occurrebat supra Deor. Dial. §. 3. (VI, 3.) Reitz.

Ead. l. 2. Ἰξίονα) Vid. *Hom.* Il. Ξ, 317. Conf. Deor. Dial. VI. Solan.

Ead. l. 5. Βαδίζειν ἐπὶ τὴν οἰκίαν) Subindicat vafer scurra, Platonem quoque non satis familiarem fuisse philosophiae et veritati. Gesn.

Ead. l. 6. Ἐν Κεραμεικῷ) De his omnibus locus dicendi ad *Pausan.* Bourd. Glossa edit. Paris. *Ceramicus, locus Athenis, ubi, qui in bello ceciderant, sepeliebantur: a varietate pic-*

turarum poecilus *dicta porticus: nam ibi bella varia, quae Athenienses adversus hostes gesserant, depicta erant. meminit Pausanias.* Reitz.

Ead. l. 8. *Ποικίλῃ*) A pictura Polygnoti sic dicta porticus; v. *Corn. Nep.* Miltiad. cap. 6. et *Diogen. Laërt.* in Zen. p. 165. C. Solan.

Ead. l. 9. *Προέρχεται*) Angl. *προχέρχεται.* Bourd.

Ead. l. 11. *Ἥρεμα*) *Composite.* Bourd. Pro *ἐπὶ συννοίᾳ βαδίζουσαν* mallem *ἐπὶ συννοίας βαδ.* Sic *ὁ ἐπὶ τῶν φροντίδων* Diall. Mortt. X, 8. *ἐπ' ἐλπίδων ἔχειν τινὰ* De Merc. Cond. c. 7. Quid, quod eadem formula *ἐπὶ συννοίας βαδίζειν* Cronos. c. 11. Lehm.

Ead. l. 13. *Καίτοι μία πάντων*) Fingitur Philophia more solito in porticum Poecilen procedens, non sola, sed aliquot comitibus stipata, Virtute nempe, Justitia, Veritate, et aliis, quae mox nominantur. Ita tamen Philosophia huic turbae memoratur immixta, ut, quamvis omnes essent inter se admodum similes, nihilominus Philosophia dignosci potuerit. *Πολλὰς ὁμοίας ὁρῶ*, inquit *Λυκῖνος, τό γε σχῆμα, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολήν, καίτοι μία πάντων φιλοσοφία καὶ ἐν αὐταῖς.* Non caret soloecismo hic locus; neque enim *πάντων*, sed *πασῶν*, res ipsa postulat satis manifesto. Non tamen ego quidquam hic ausim immutare, cum et alibi similia in hoc scriptore offenderim. Ecce in Amoribus, in descriptione templi Veneris Cnidiae c. 12. *Καί πως εὐθὺς ἡμῖν ἀπ' αὐτοῦ τοῦ τεμένους, ἀφροδίσιοι προσέπνευσαν αὔραι. τὸ γὰρ αἴθριον, οὐκ εἰς ἔδαφος ἄγονον μάλιστα, λίθων πλαξὶ λείαις ἐστρωμένον, ἀλλ' ὡς ἐν Ἀφροδίτης, ἅπαν ἦν γόνιμον ἡμέρων καρπῶν, ἃ ταῖς κόμαις εὐθαλέσιν ἄχρι πόρρω βρύοντα τὸν πέριξ ἀέρα συνωρόφουν. Et statim ab ipso delubro Venereae nobis adspirarunt aurae; nam subdialis pars non in pavimentum maxime sterile, laevibus lateribus instrata, sed sicut in Veneris templo, tota erat fructuum mitium ferax, qui cum frondibus suis in longum usque luxuriantes, ambientem aërem involvebant.* Patet clarissime, voculam ἃ ad *τοὺς καρποὺς* esse referendam. Sic pag. seq. *ἦν δ' ὑπὸ τοῖς ἄγαν παλιυσκίοις ὕλαις ἱλαραὶ κλισίαι τοῖς ἐνιστιᾶσθαι θέλουσιν. εἰς ἃ τῶν μὲν ἀστικῶν σπανίως ἐπεφοίτων τινές. Erant autem sub opacis hisce silvis amoena tabernacula, eorum usui, qui intus convivari vellent, comparata. In quae nonnulli quidem urbani se raro conferebant* etc. Et hic ἃ, ubi poscitur ἅς. In de Parasito c. 26. Parasitus, ubi variis argumentis demonstrasset, Parasiticam artem generatim universis aliis artibus esse praestantiorem; eandem hanc artem singulis quoque praestare artibus docturus, ita pergit, *Ὡς μὲν*

τοίνυν κοινῇ πάντων διαφέρει (ἡ Παρασιτικὴ) δεδεῖχθαί μοι δοκῶ. φέρε δὴ ὡς καὶ κατ' ἰδίαν ἑκάστης διαφέρει σκοπῶμεν. *Igitur quantum communiter praestet* (Parasitica) *omnibus, videor mihi demonstrasse. Age jam, quantum singulatim singulis praestet, consideremus.* Perspicuum est, dicendum fuisse πασῶν, non πάντων· respiciuntur enim τέχναι· quocirca etiam in sequentibus dicitur ἑκάστης, scilicet τέχνης. Sed et supra c. 13. promiserat Parasitus se probaturum, ὅτι Παρασιτικὴ κοινῇ πασῶν διαφέρει τῶν τεχνῶν. εἶτα ὅτι καὶ ἰδίᾳ ἑκάστης. Sic in Lapithis c. 4. pr. id ὑποσόλοικον *Lucianici styli properantis* notat *Marcilius*, Ἀλλ' οὔτι γε πρὸς ἐμὲ οὕτω ποιεῖν ἐχρῆν, ἀκριβῶς γιγνώσκων, πολὺ πλέον ἐπιθυμοῦντά σε εἰπεῖν, ἢ ἐμὲ ἀκοῦσαι. *At non erat apud me sic agendum, ut qui norim* (*cognoscentem*) *apprime, te dicendi esse longe cupidiorem, quam ego sim audiendi.* Et re vera debuerat γινώσκοντα. Quid tamen dicemus? Certe mihi vix credibile est, tam foedam labem ab politissimo auctore profectam; potius vel temporis injuriae, vel librariorum socordiae eam deberi existimem; quamvis non omnino mihi persuadeam, ipsos quoque veteres scriptores non aliquando leviter esse lapsos, quod secundae curae facile restituissent. Praecipue autem id existimare non absurdum tantopere est, cum et in hodiernis linguis non raro contingat, ut etiam exactissimi scriptores vernacula lingua scribentes, in phrasibus contra naturam linguae per oscitationem quandam impingant. Lubet hic paullum indulgere exemplis, ex scriptis aliorum etiam Graecorum petitis, ubi ὑποσόλοικόν τι residere existimari possit, sive ab ipsis auctoribus, sive depravatione temporis et librariorum ortum. Apud *Aelianum* X. Ποικιλ. c. 18. ubi legitur, Βουκολῶν δὲ κατὰ τὴν Σικελίαν ὁ Δάφνις, ἠράσθη αὐτοῦ νύμφη μία, καὶ ὠμίλησε καλῷ ὄντι καὶ νέῳ, haud dubie styli ratio requirit Βουκολοῦντος τοῦ Δάφνιδος, quemadmodum et interpres intellexit. Libro quoque XII. c. 1. Ταῦτα ἀκούσασα ἡ παῖς καὶ δράσασα, τὸ φῦμα ἠφανίσθη. Patet et hic primos pro secundis casibus esse positos. Similia exempla, si non omnino soloecae, nimium certe ἀνακολούθου orationis, notavit in *Hygino Th. Munkerus* in sua de *Hygino* Dissertatione; quale illud in Fab. CLXIV. *Quam pater gladio feriens, Adonis exinde natus est.* Non tamen sunt omnia, quae in *Hygino* stribliginis nota insignit ibi vir doctissimus, ab Augustei aevi scriptoribus alienissima. Sed hoc non est hujus loci. Possint huc quoque referri ex eodem *Aeliano*, quae leguntur lib. I. c. 15. de pullis columbarum, Νεοττῶν γενομένων ὁ ἄῤῥην ἐμπτύει αὐτοῖς, ἀπελαύνων αὐτῶν τὸν φθόνον, φασὶν, ἵνα μὴ βασκανθῶσι δι'

ἄρα τοῦτο. *Gesnerus* legit τοῦτον, ut effugiatur soloecismus. Sed ecce lib. XII. c. 60. de congressu Dionysii et Philippi, Πολλοὶ μὲν οὖν, ὡς εἰκὸς, καὶ ἄλλοι λόγοι ἐπέῤῥευσαν. ἐν δὲ τοῖς καὶ ἐκεῖνο. Posceretur ἐκεῖνος, λόγος nempe. Et haec communicabamus quondam cum amico nostro eruditissimo, *Jac. Perizonio*, ad *Aeliani* locum lib. XIV. c. 37. qui vulgo sic legitur, Ἔστι γάῤ τι ταῖς χειρουργίαις σοφὸν, καὶ ἐν τούτοις. καὶ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα δύναταί τις καταγνῶναι ἔχοντα ταύτῃ, ἐν δὲ τοῖς καὶ ἐκεῖνο etc. Rejiciunt eruditi *Fabrum* legentem χειρουργίας. At sicut nec ego *Fabro* adsentio; ita non video, ubi texturam horum verborum contemplor, concinnum esse in ἐν τούτοις sensum; neque enim id satis commode ad ἀγάλματα et εἰκόνας, de quibus praecessit, referri posse puto. Mihi censetur tollenda post ἐν τούτοις, illa τελεία στιγμὴ, (quam etiam non agnoscit Romana editio) et omnia ita connectenda: *Habent enim hae artes, quae manu fiunt, aliquid sapientis; inque illis* (artibus) *multa quidem et varia quis possit deprehendere ita sese habentia; inter haec vero et illud* etc. Ἐν τούτοις, hoc est, ἐν χειρουργίαις omnis generis. Τούτοις autem pro ταύταις, qualia illa exempla, quae et apud hunc scriptorem et *Lucianum* nostrum supra vidimus. Caeterum nolim quis existimet, haec ita me afferre, quasi contendere velim, ea, quae ex antiquis scriptoribus pro vitiosis protuli, verissime esse vitiosa omnia: potius haec erudito lectori hactenus exhibui et proposui, ut simul profitear, me, si quid minus diligenter perspexerim, lubenter meliora doceri velle a quocunque, qui cum nostrae in his literis mediocritati succurrere, tum his ipsis literis haud inutilem navare operam, non gravatus fuerit. In ipsis poëtis quoque a recentioribus Graecis magistris, ne de *Aristarcho* aliisque veteribus Criticis loquar, nonnulla pro soloecis notata sunt: quemadmodum *Scholiastarum* in eos lectio satis testatum cuilibet facere possit. Sic vetus *Scholiastes Homeri* anonymus ad haec ex Il. *I.* v. 598.

— οὔ τί με ταύτης
Χρεὼ τιμῆς —

notat, id esse σολοικισμὸν παρὰ τὰς πτώσεις· debuisse nimirum *Homerum* dicere, οὔτι μοι ταύτης χρεὼ τιμῆς. Similiter scribit idem commentator ad Il. *K.* v. 43.

Χρεὼ βουλῆς ἐμὲ καί σε. —

An vero revera haec locutio sit soloeca, non judico. *H. Stephanus* censet esse accusativum pro dativo: quid vero hoc a soloecismo differat, non video. Forte quaedam est ellipsis, cujus ratio nondum sit plane perspecta. Paullo majo-

ris momenti est, quod idem Anonymus notat ad Iliad. Θ. v. 455.

Οὐκ ἂν ἐφ' ὑμετέρων ὀχέων πληγέντε κεραυνῷ
Ἄψ ἐς ὄλυμπον ἵκεσθον· —

nimirum *πληγέντε* positum esse pro *πληγεῖσαι*. Et certe hoc, vel in duali *πληγείσα*, postulat haec oratio: loquitur enim Jupiter ad Junonem et Palladem, atque ad eas *τὸ πληγέντε* est referendum. Est tamen, ubi omnino non audienda est istiusmodi Graecorum magistrorum crisis. Etenim cum apud *Homerum* Il. *Δ*, 503. legitur

— Τὸν δὲ σκότος ὄσσε' ἐκάλυψε,

non est, ut censet Anonymus ille, soloecismus; nec summa fuit *Homero*, ut ille innuit, necessitàs scribendi sine soloecismo — *τοῦ δὲ σκότος ὄσσε' ἐκάλυψε*. Est nimirum solennissima illa ellipsis, atque ita commode intelligenda: *τὸν δὲ σκότος ἐκάλυψε κατὰ τὼ ὄσσε, hunc, quantum ad oculos, tenebrae involverunt.* (Atque ita se ipse satis dilucide exponit *Homerus*, ut qui Il. *E*, 82. (et *Π*, 333.) narrans Hypsenora ab Eurypylo occisum, diserte ait

— τὸν δὲ κατ' ὄσσε
Ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή.

Hanc parenthesin inseruit *Hemst.*) *Apollonius* quoque *Rhodius* nonnunquam paullo injustius ab *Scholiasta* suo exagitatur. Ut omittam, quod compluribus in locis, ubi poëta iste *τὸ σφέτερος, ἑνικῶς, de uno*, usurpat, identidem non recte scripsisse ab *Scholiasta* suo arguitur; quam crisin, ut iniquam exploserunt dudum eruditi, *Is. Casaubonus* ad *Athen.* IX. c. 4. *Ez. Spanhemius* ad *Callimachum* pag. 457. Ubi apud hunc lib. I. v. 440. Jason Apollinis oraculum comitibus suis hoc modo profatur,

Ὑμῖν μὲν δὴ μοῖρα θεῶν χρειώ τε περῆσαι
Ἐνθάδε κῶας ἔχοντας, —

interpres Graecus continuo infert, oportuisse *ἄγουσι*· (nempe, ut hoc obiter dicam, Scholiastes ille in suo libro legebat *ἄγοντας*, non *ἔχοντας*. Et forte haec sanior est lectio: nam sic *κῶας ἄγειν* reperio quoque in hoc poëtae anonymi apud *Etymol. M.* scriptorem, voce *Κώδιον*, fragmento,

Κῶας ἄγειν κριοῖο μεμαῶτας —)

referendum enim id esse ad *τὸ ὑμῖν*. Sed vero sicut *ἄγουσι*, sive *ἔχουσι*, non fuisset culpandum, ita nunc quartus casus ab omni vitio purus est. Quemadmodum enim etiam Latine dicitur *mihi otioso esse non licet, expedit bonas esse vobis*, ita et quo minus Graece possimus utroque modo loqui, nulla est ratio, modo recte in construendo distinguatur. *Apol-*

Ionii ergo verba ita erunt concinnanda, Ὑμῖν μὲν δὴ μοῖρα θεῶν χρειώ τε, ὑμᾶς περῆσαι ἐνθάδε πᾶσας ἔχοντας. Ita et *Homerus* (quod ipsum exemplum adfert quoque istic *Apollonii Scholiastes*) Il. *A.* v. 541.

Αἰεί τοι φίλον ἐστὶν ἐμεῦ ἀπὸ νόσφιν ἐόντα,
Κρυπτάδια φρονέοντα, δικαζέμεν —

hoc est, *Αἰεί τοι φίλον ἐστὶ, σὲ ἐμεῦ* etc. *semper tibi placet, te seorsum a nobis, clam consilia agitantem, regnare.* Nullo itidem jure, ut ante nos video animadvertisse *Jer. Hoelzlinum, Scholiastes* in his *Apollonii* I. v. 872.

Ἴομεν αὖτις ἕκαστοι ἐπὶ σφέα —

ait illud *σφέα* se non *ὑγιῶς* habere; convenire enim *σφᾶς* tertiae personae; hic autem sermonem fieri in prima; quare debuisse *Apollonium* dicere *ἐφ' ἡμέτερα*. Sed omnino fallitur Graecus ille magister: nihilo enim magis peccat *Apollonius*, dicens,

Ἴομεν αὖτις ἕκαστοι ἐπὶ σφέα —
Redeamus quisque ad sua, —

quam *Virgilius* (quod idem opportune doctus ille vir adfert) eodem, puerisque notissimo, modo dicens,

Quisque suos patimur manes: —

qua loquendi ratione nullus non scriptor frequentissime utitur. Similiter iniquus est *Scholiastes* ille in *Apollonium*, ubi in v. 893.

Ῥηϊδίως δ' ἂν ἑοῖ καὶ ἀπείρονα λαὸν ἀγείραις,

culpat τὸ ἑοῖ de secunda usurpari persona, cum id proprie pertineat ad tertiam. Sed τὸ ἑοῖ, quemadmodum et τὸ ἑαυτοῦ, etiam de aliis personis usurpari, recte animadvertit idem *Hoelzlinus*, ad quem lectorem relego. Jens. Ed. *Flor. πάντως*, uti conjeceram. In reliquis est *πάντων*, mendose. Solan. Unice vera lectio est *πάντως*, quam etiam Cod. 2954. confirmat. Valent hic non tam linguae rationes, e quibus *πάντων* saltem ferri posse nimia cura demonstravit *Jensius*, quam potius sententiae ipsius natura. Nimirum conspicit Lucianus appropinquantes complures feminas eodem fere habitus decore, eadem vultus humanitate, eadem denique incessus dignitate, in quibus et Philosophiam esse modo dixerat Plato. Recordatus igitur Lucianus fucatarum istarum, quas olim cognoverat, Philosophiarum ratusque tali corona stipatam hic prodire veram, quaerit, ex his quae genuina illa sit: nam, inquit, unam modo *necesse est* (hoc enim est *πάντως*) genuinam esse illam, quam cognoscere cupio, philosophiam, etiam in hoc choro. Haec postrema referenda sunt ad similes, quas olim vidisset et per aliquod tempus pro vera Philoso-

phia accepisset, meretricias formas. Itaque καὶ, tantum abest, ut oneri sit sententiae, ut contra vi sua destituantur Luciani verba, si cum *Schmiedero* in hujus particulae locum substituere volueris ἐστί. LEHM.

Pag. 144. l. 1. Κεφάλαια) Apud Latinos saepissime *principes* philosophi illi illustres audiunt, praesertim apud *Ciceronem*. At hic non *principum* tantum nomine honoris caussa compellat, sed *summam et epitomen totius suae disciplinae: ipsa disciplinarum mearum capita.* Sic αὐτὰ δὴ τὰ κεφ. usurpat iterum Quom. Hist. Conscr. c. 28. et Diall. Mortt. XX. Haec cum scriberem, venit in mentem locus *Ciceronis* depravatissimus, de Nat. D. initio. Cum perobscuram esse dixisset *quaestionem de natura Deorum*, sic pergit: *De qua tam variae sunt doctissimorum hominum, tamque discrepantes sententiae, ut magno argumento esse debeat CAUSSAM PRINCIPIUM philosophiae esse scientiam, prudenterque Academicos a REBUS INCERTIS assensionem cohibuisse.* Ad hunc locum docti multa. *P. Manutius* legit, *caussam, id est principium*, ostenditque pluribus, qua ratione *scientia* sit *caussa* philosophiae. Sed nihil haec ad rem: imo *Ciceroni* contraria, qui, quidquid demum scripserat, statim infert, *prudenter Academicos A REBUS INCERTIS assensionem cohibuisse. Fulvius Ursinus* a Ms. suo haec verba abesse ait, *caussam principium.* Omnibus aqua haeret. Ego sic emendo: *cassam principum philosophiae esse scientiam.* Norunt qui *Ciceronis* opera philosophica legerunt, solere eum philosophos celebres *principum* nomine insignire: exstantque illius rei in hoc ipso libro exempla: nec de eo laborandum est. At insolita forsan videbitur locutio, *cassa scientia.* Esto: at certe rei accommodatissima. Et, si vacaret, ex *Plauto*, *Seneca* et ipso *Cicerone* possem non admodum abhorrentia loca proferre. SOLAN. *Caput* etiam Latinis tam de principe alicujus Sectae, quam de summa atque epitome rei dici, recte quidem clar. *Solanus* adfirmat, idque omnibus satis notum arbitror; verum emendatione illa *Ciceronis*, quam proponit, nihil opus esse arbitror; cum *Davis.* ex Ms. *Eliensi* nobis exhibuerit: *Caussam, id est principium philosophiae, esse inscientiam*, ut *Aldus* quoque jam habuerat. Quia *inscientia* sit ποιητικὴ αἰτία philosophiae, ut ait *Nemesius* de nat. Hom. c. 30. p. 230. REITZ.

Ead. l. 2. Τις ὑμᾶς) Angl. τί. BOURD. *Ti* et in aliis Codd. lectum praeferendum censuit *Belinus*, et hoc judicium secutus vere praetulit *Schmiederus.* Mihi quidem videtur ab imprudente librario repetitum esse, quod modo praecesserat, τι. Et τις quidni et ipsum ferri possit, equi-

dem non video. Dialogos certe Mortuorum qui legerit, facile is nec sane invitus de Menippo aliquo vel Diogene h. l. cogitabit, qui illic umbris quibusdam minus sapientibus admodum molesti (λυπηροί, e. g. Diall. Mortt. II, 1.) fuisse perhibentur. LEHM.

Ead. l. 4. Λωποδύτης) Angl. τυμβωρύχος. Has voces interpretantur *Pollux, Hesych. Suid. copiose.* Interpres *Demosth. Liban.* Arg. orat. contra Midiam. BOURD. Utrum probes, per se h. l. perinde est: sed utrum eligas, difficulter dijudicaveris, quum utrumque sua commendetur auctoritate. In hac ponderis aequalitate consultius duxi in Editionum lectione acquiescere. LEHM.

Ead. l. 11. Ἐν Διονυσίοις) His actae etiam Aristophanis nubes, quas ipsas cum patienter adeo tulerit Socrates, vel fortiter potius et magno animo: parum decorum personae illius servavit in hoc dialogo Lucianus, quo toto nimirum impotenter nimis insultat capitibus sectarum, nimis de se arroganter, vel impudenter potius commemorat. GESN. Neque *Wielandius* non ingenue fatetur, ea, quae *Lucianus* h. l. ipsam Philosophiam dicere jubeat, licet versutissime inventa, non tamen sufficere ad cavillatoris insolentiam omni ex parte excusandam. Quod enim quis injuria affectus forti sit et generoso animo, eo tamen non reddi meliorem ejus, qui affecerit, caussam. Recte quidem. Sed duo tamen in hac caussa teneri velim: primum, quod haec, a Philosophia pronuntiata, haud dubie Lucianus non tam ad se purgandum, quam potius ad adversarios suos pungendos, valere voluerit. Deinde vero, ubi ipse se defendit, imprimis a c. 30. ita caussam suam agit, ut apertius principes illi philosophi ab indignis eorum simiis distinguantur, atque adeo jam non possint non lubenter in gratiam redire cum verissimo ipsorum cultore. Hinc et duo patent: primum, Lucianum, dum magnos illos philosophos hic illic petiit, nonnisi sectas, ab iis profectas, sectarumque maxime studium petere voluisse; alterum, petulantiam scriptoris nostri, etsi nimiam passim, ac vere injuriosam, non tamen perditi, et, cujus a multis iisque cupidioribus hominibus accusatus est, malitiosi animi fuisse. LEHM.

Ead. l. 15. Ὥσπερ τὸ χρυσίον, ἀποσπώμενον τοῖς κόμμασι, λαμπρότερον ἀποστίλβει) *Erasmus: tanquam aurum, cum erutum inciditur, clarius relucet.* Et quaeso, quid hinc distat *Benedictus, quemadmodum aurum, cum erutum inciditur, clarius refulget?* Scilicet hoc erat, quod Salmuriensem interpretationem merebatur. At quid hoc rei est? an aurum tunc inci-

sum clarius est reliquo auro? Immo quid magis fatuum est? an periculum est, ut quis credat, aurum ab aliquo incisum iri non erutum? Rectissime annotavit pater: vide *Casaubonum* ad *Strabon.* p. 63. ad lib. 3. innuens locum scilicet, unde discimus, aliquod auri genus effossum solere tundi, ut ait *Plinius*, κόπτεσθαι, ut *Strabo.* Gron.

Ibid. Ἀποσπώμενον τοῖς κόμμασι) Locus est elegantissimus, sed ab interpretibus pessime acceptus de convitiis, et scommatibus: Οἶδα γὰρ ὡς οὐκ ἄν τι ὑπὸ σκώμματος χεῖρον γένοιτο, ἀλλὰ τοὐναντίον ὕπερ ἂν ᾖ καλὸν, ὥςπερ τὸ χρυσίον, ἀποσπώμενον τοῖς κόμμασι, λαμπρότερον ἀποστίλβει, καὶ φανερώτερον γίνεται. Vertitur: *Novi enim nihil reddi deterius a scommate; sed contra quod bonum est, quemadmodum aurum, quod erutum inciditur, clarius refulget, fitque splendidius.* Quid hoc *aurum, quod erutum inciditur?* Num incisio reddit aurum splendidum? num κόπτειν χρυσὸν est *aurum incidere?* Κόπτειν est *ferire, signare aurum:* et κόμμα est *signum in nummo percussum;* hinc numisma πονηροῦ κόμματος, quod aliter dicitur παρακεκομμένον, *malae notae, nummus adulterinus.* Hic tamen κόμμα est *ipsa percussio,* cum in moneta nummus feritur, *ille actus feriendi:* legitur autem pro ἀποσπώμενος in Ms. ἀποσμώμενος, quod valde placet. Est igitur ἀποσμώμενον τοῖς κόμμασι χρυσίον *aurum detersum ipsa percussione,* dum in officina monetariorum ab operis rude aurum feritur, et signatur, fitque, cum signatum est, splendidius: quod qui in officinis illis aurum et argentum viderunt signari, non possunt ignonare. Sicut igitur aurum, inquit, cum in moneta percutitur, signo a malleatoribus impresso, fit splendidius, sic convitia et scommata rem bonam reddunt meliorem. Si quis tamen velit vulgatam tueri pertinacius, potest exponere, *monetam recentem,* quae modo ex trium virorum A. A. A. F. F. officina est protracta; sed ego Ms. scripturam laudo proboque. Graev. Ἀποσμώμενον) Hanc scripturam Ms. Gr. in textum pro vulgata ἀποσπώμενον recepimus. In P. ἀποσκόμενον mendose. Solan. Vid. Passion. S. S. Mart. Tarachi, Probi et Andronii p. 275. Hemst. Ἀποσμώμενον *Solanus* in textum recipi jussit. Ego vero propter consensum optimarum Edd. et plurimorum Codicum, nihil mutare ausus sum in vulgata, maxime cum citatio *Hemsterhusii* sensum probum ostendat. Reitz. *Noster* de Gymn. c. 29. τὸν ῥύπον ἀποσμᾷν· sequiturque etiam καὶ στιλπνότερον ποιεῖ τὸν ἄνδρα. Quare jam et hic ἀποσμώμενον restitutum vellem pro ἀποσπώμενον. Idem *in Addend. et Corrig.* Sic praeter *Graevium* ipsum, *Solanum* et *Hemsterhusium,* elegantissimos viros, censuerunt

etiam *Seyboldus* et *Jacobsius*, hic in Additt. ad *Goelleri* Edit. *Dionys.* de comp. verb. p. 260. sq. qui tamen simul rectissime monet, κόμμασι non referendum esse ad monetariorum malleum, sed simpliciter ad ictus, quibus metalla *a scoria purgentur*. Citat hanc in rem *Suid.* διασμώμενος ἐρευνῶν. Conferri etiam potest scholion ad Lexiph. c. 3. σμῆν· καθαίρειν, et cum hoc ille locus, quem *Hemsterhusius* ex *Nostro* attulit Anachars. c. 29. In tanto tantorum virorum consensu, cui etiam Latina *Gesneri* interpretatio accedit, nulla mihi dubitatio amplius relinquitur, quin ἀποσμώμενον vulgatae vocl, cui librarii *Luciani* longe magis adsueti locum dedisse videntur, praeferendam existimem. Σκώμμασι autem et κόμμασι h. l. ludentis ingenii esse videntur. LEHM.

Pag. 145. l. 1. Ὀργίλοι) *Iracundus*, ad ulciscendum proclivis, quae significatio satis obvia si testimoniis indiget, adi *Elsner.* ad Tit. I, 7. REITZ.

Ead. l. 2. Ἄγχετε) Hic videntur loqui volentis Luciani collum pallio comprehenso stringere, ne vocem mittere possit. Itaque mox Philosophia, δῆλος, inquit, ἐστὶν εἰπεῖν τι θέλων. GESN.

Ead. l. 4. Τὴν ἀξίαν) Ἀξία, τιμή, τίμησις, εὔκλεια ἀντὶ τῆς κολάσεως. Ut apud Latinos pretium, stipendium, et similia. *Eust.* ad Iliad. 1. Inter. *Aristoph.* alii. BOURD.

Ead. l. 5. Ἐπιὼν) Alibi apud hunc et *Demosthenem* παριών. SOLAN. Verum nec ἐπιὼν reprobandum, quum ἐπιέναι ἐς τὰ πλήθη sit *aggredi plebem* ea significatione, qua verbum *aggredi* apud *Sallustium* frequenter occurrit, i. e. *progredi, prodire in medium*. Temere itaque ἐπιὼν tum omissum in Fl. tum mutatum a *Jo. Scagero* in Class. Journ. XVII. a. 1814. p. 161. in εἰπών. Ceterum hoc ipsum *Scageri* εἰπεῖν ἐς τὰ πλήθη vereor, ut unquam a Graece scribente dici potuerit. LEHM.

Ead. l. 9. Καί σοι ὅτι ἂν δοκῇ) Angl. ὅ σοι ἂν δοκῇ. BOURD. Sic et P. Sed A. 2. nescio unde depravata exhibet verba καὶ ὅσον ἂν δοκῇ. Ceterum, ne quid celem, voculae σοι reddidi accentum suum, vulgo ad καὶ retractum. LEHM.

Ead. l. 12. Ἥπερ καὶ μόνη τἀληθὲς ἐξευρεῖν δύναιο) Malim cum Ms. ἥπερ καὶ μόνη τἀληθὲς ἂν εὑρεῖν δύναιο. Inferius ἐν τῇ Ποικίλῃ rectius vertas cum *C. Nepote in Poecile*, quam cum interpretibus *in Poecilo*. GRAEV.

Ead. l. 13. Ἐξευρεῖν) Ms. Gr. et P. ἂν εὑρεῖν, quod ad veram lectionem magis accedere videtur: puto enim scripsisse *Lucianum* ἐξερευνᾶν. Vide tamen infra c. 45. ἐξεύρισκε eodem, quo hic sensu. L. ἀνευρεῖν. SOLAN. Quam duorum Codd. auctoritas fulcit, et confirmant Long. Excc. lectionem

ἂν εὑρεῖν, eam jam dudum oportuit ab Editoribus recipi. Aegerrime desideraverit h. l. particulam ἄν, quicunque paullo limatiori fuerit judicio. Quae mox Plato respondet, mirum in modum interpretatus est *Pirckheymerus: Nunc, o execrande, ipsam dominam appellas, paulo ante vero rem esse turpissimam philosophiam asserebas, cum in tanto theatro, etiam pro duobus obulis unumquemque singulatim venalem proponeres. meministine sermonum?* Ultima verba εἶδος αὐτῆς τῶν λόγων Interpres leviter tantum, credo, inspexit: aliam enim lectionem subesse vix est probabile. LEHM.

Pag. 146. l. 9. *Ἄρειον πάγον)* Arium pagum, Areopagum unico verbo: locus est Athenis, ubi Orestes caussam dixit, et ubi quae ad remp. spectabant, severissime administrabantur. Sic dictus, (teste *Pausan.* in Attic.) quod eo primo vocatus sit Mars (quem Graeci Arem vocant) in jus, propterea quod Alirrhothoum interfecerat. COGN. De loco et voce multa erudite vir sanctus *Gulon. Fuliens.* ad *Dionys. Areopag.* dixit. *Suid.* Interpr. *Aristoph.* alii de quib. ad *Pausan.* BOURD. *Hesychius* in arce Areopagum ponit: Lucianus aliter, ut vides, et quidem recte. Vid. *Pausan.* pag. m. 108. C. SOLAN. De loco, ejus judicibus, ac diversa opinione circa etymon vocis satis egere interpretes ad *Act. Apost.* c. 17, 19. Inprimis *Hammondus* et *Clericus*, aliique, quos vid. apud clar. *Wolfium* in Cur. Philol. ad N. T. Conf. nostrum iterum de Gymn. c. 19. REITZ. Collem fuisse Areopagum constat, vel ex nomine ipso. Bene itaque habet vulgata praepositio ἐπὶ, et rejicienda Gorl. ἐς. Infra Cecropiam situm, et huic confinem fuisse Areopagi collem, docet *Pausan.* I, 28. et patet quodammodo etiam ex hoc nostro loco. Unde simul intelligitur, quo jure locum suum obtineat in sequentibus αὐτήν. quippe altior erat Acropolis Areopago, atque adeo illustrior locus. Perit haec imago, ubi cum *Seyboldo* ταύτην supponere velis. LEHM.

Ead. l. 10. *Ἐκ περιωπῆς*) Confer supra Charon. c. 2. et alibi apud nostrum. SOLAN.

Pag. 147. l. 14. *ΦΙΛ.*) P. et L. In impressis *ΛΟΤΚ.* SOLAN.

Pag. 148. l. 1. *ΑΛΗΘ.*) Repono personam *ΑΛΗΘ.* In omnibus impressis antea scribebatur *ΦΙΛ.* Sed primo repugnat dialogi series; nam id agit Philosophia, ut veritas judicio adesse dignetur; quae aptissime adeo venturam se hic negat, ni secum comites solitas adducere liceat. Adde, quod etsi *Philosophiae* etiam ministrare commode dici possint *Libertas*, et, quo sensu hic sumitur, *Audacia*; elegantius

tamen et longe aptius *Veritatis asseclas* dixeris. Probabunt itaque, sat scio, viri docti et elegantiarum spectatores et exactores strenui nostram emendationem. His jam scriptis, etiam MSS. Codd. auctoritatem accedere video, ita enim in P. et L. *Veritati* haec tribuuntur. SOLAN. Probabiliter haec a *Solano* disputata, non tamen sufficiunt ad totius loci formam genuinam restituendam. Non solum haec verba, quae vulgo *Philosophiae* adscribebantur: *Ἕπεσθον, ὦ Ἐλευθερία* etc. *Veritati* potius adscribenda erant, sed ex iisdem caussis etiam ea, quae antea eadem illa *Philosophia* dixisse tradebatur: *Οὐκοῦν ἐπάγωμαι* etc. nam compellata modo fuerat *Veritas* sive a Philosophia, sive a Luciano, et rogata, ut adesset judicio, non poterat non ea, quae jam respondentur, respondisse: *Tum vero non solum ipsa veniam, sed adducam etiam famulas meas.* Jam verba: *Ἀλλ' ἡμῖν, ὦ Ἀλήθεια, ἐν δέοντι ξυνδικάζοις ἄν* etc. quibus maxime ad *Veritatis* dictum: *οὐδὲν δέομαι* etc. respondetur, nullo modo a Luciano dici potuerunt, nisi aliquantam ineptiam auctori tribuere velis: nam magna quaedam jam per se inesset arrogantia in Plurali *ἡμῖν*, si nunc quidem is ex ore Luciani proficisceretur; et modo *Philosophia περὶ τῶν ἡμετέρων* diserte locuta fuerat. Neque a polito auctoris judicio exspectari potest, finxisse eum *Veritatem* ipsi potius cedentem, quam *Philosophiae* hortanti. Atqui si haec *Philosophiae* tribuuntur, necessario etiam, quae deinde sequuntur: *Καὶ μάλα ὁπόσας ἂν ἐθέλῃς*, tribuenda sunt eidem *Philosophiae.* Et sic jam prodierit illa loci forma, et ille loquentium ordo, quem textus *Reitzii* recentiorumque editorum exhibet, quique insuper haud vilissima Codicum auctoritate nititur. Imprudenter forsitan factum, quod in interpretatione Latina, reliquis ita, ut textus restitutus postulabat, dispositis, tamen verba: *Ἀλλ' ἡμῖν, ὦ Ἀλήθεια* etc. non, ut par erat, *Philosophiae*, sed *Luciano*, adscripta erant. Quo errore etiam *Wielandius* incaute se abripi passus est. *Belinus* autem in versione sua, nescio qua ratione ductus, utrumque sermonem, et illum: *Ἀλλ' ἡμῖν* etc. et hunc: *Καὶ μάλα* etc. Luciani fecit. LEHM.

Ead. l. 8. *Μηδαμῶς*) Parum modestus hic Sophista noster, ut toto fere dialogo: nimis in illum statim propendet Philosophia: nimis ille adversus eam nasutus, nimis illa patiens: nimium stulti Socrates, Plato, ceteri. Etiam illud parum provide, quod Libertas et loquendi Fiducia, ancillae sunt Philosophiae. Sed *ῥᾷον μωμεῖσθαι.* GESN.

Ead. l. 9. *Τοῖς τυχοῦσι*) Versum erat, *fortuitis.* Verte, *vulgaribus, minoribus.* Sic in *Act. Apost.* XXVIII, 2. *Οἱ δὲ*

Βάρβαροι παρεῖχον οὐ τὴν τυχοῦσαν φιλανθρωπίαν ἡμῖν. Aelian. V. H. VI, 12. f. *Δεῖγμα οὐ τὸ τυχὸν, documentum non vulgare.* Reitz. *Γάμος οὐχ ὁ τυχὼν* Diall. Marr. XIV, 3. *οὐχ ἡ τυχοῦσα τερπωλὴ* Diall. Mortt. XXVII, 7. *haud vulgares nuptiae, oblectatio haud contemnenda.* Negativa scilicet est haec locutio, nitens affirmativa illa *ὁ τυχὼν*, qua denotatur, *cuicunque forte occurras primo*, der Erste der Beste; ergo *qui ex vulgo est, vulgaris; non selectus sedulo, non spectabilis; vili conditione, ordine, virtute;* ut *τὸ τυχὸν παιδισκάριον* in Dialogo Mortt. laud. §. 7. *vulgaris, miserae conditionis puellula*, optime opposita ibi *γενναίῳ*, generosi animi, nobilis virtutis, amatori. Plura in Indice. Non praetermittendum puto, quae modo praecesserant verba: *καὶ εἴ τις ἄλλος* a *Wielandio* prorsus omissa, a *Gesnero* vero falso reddita esse: *si quis alius*, quasi non adsit copula *καί*. Vult autem Lucianus: *Adsit nobis etiam Elenchus, et si quem alium habes comitum tuorum.* Hi omnes nobis in tam gravi caussa magno erunt usui. Deinde etiam *Ἀποδεῖξει* adsumta omnino omnes comites suos se sequi jubet *Veritas: Ἕπεσθε πάντες*, exclamans. Hunc in modum etiam *Pirckheymerus*, ut oportebat, locum cepit. Ergo *καὶ* ante *εἴ τις* cave, ne qua ejiciendum suspiceris. Lehm.

Ead. l. 10. *Δυσελέγκτοις*) Mallem *δυσελέγκτους*. Certe ni id fit, illud *καὶ* ante *ἀεὶ* positum oportuit. Solan. Non male *δυσελέγκτους* conjicit legendum *Solanus:* tum vero et comma post h. v. tollendum, et mox similiter *εὑρισκομένους* scribendum. In marg. *J.* notaverat, vid. *Thom. Mag.* Is quidem v. *Εὑρίσκομαι* haec habet: *Λουκιανὸς ἐν τῷ ἀναβιοῦντες, ἢ ἁλιεύς· ἀεί τινας ἀποφυγὰς εὑρισκομένοις*, ex edit. *Blancardi;* sed ex connexione et ibi *εὑρισκομένους* videtur legend. quae syllabae saepe permutari solent; nisi data opera hic ipsissima *Luciani* verba dederit: tum vero contra conjecturam *Solani* faceret, quod jam non dijudico. Reitz. Levius paullo haec acta tum a *Reitzio*, tum a *Solano* quoque. Quodsi recte haberet, quod nego, *Solani* conjectura *δυσελέγκτους*, non patet, qua ratione similiter etiam *εὑρισκομένους* scribendum *Reitzio* videri potuerit. Imo sic mirum in modum depravatus fuerit locus. Deinde non magis intelligitur, quid idem *Reitzius* sibi velit, quum in *Thoma Mag.* de sanissima voce *εὑρισκομένοις* mutanda cogitat. Scilicet conjicio eum prae nimia quadam festinantia *τινὰς* et *εὑρισκομένους* conjungi voluisse, quum tamen in oculos incurrat, etiam apud *Thomam τινὰς* cum *ἀποφυγὰς*, ut apud *Lucianum* ipsum, conjungi debere. Jam vero quod ad *Solani* conjecturam ipsam attinet, minime ea mihi quidem probatur. Cui enim tandem, obse-

cro, placere potuerit insolentissime illud dictum, ἀποφυγαὶ δυςέλεγκτοι, *refugia difficilia convictu*? Talia vix Scholasticorum barbariei condonantur. Imo nulla prorsus medela eget sanissimus locus, neque adeo transpositione, quam postulat *Solanus*, particulae καὶ ante ἀεί. Duo enim sunt, quae terribilia ac periculosa in isto hominum genere pronuntiat Lucianus: *quod insolenter se jactent*, (ἀλαζόνεια) *et quod difficulter ab adversariis convinci possint* (τὸ δυςελέγκτους εἶναι). Quae vero adduntur, caussam indicant, ob quam videantur illi difficiles esse convictu, nempe: *quum semper refugia quaedam sibi inveniant*, etiamsi quam maxime jam ad incitas videantur redacti. Sed lucente sole nihil opus lucerna! LEHM.

Ead. l. 18. Ἄμεινον) Aut Luciani persona hic interponenda est, aut Elenchum hic, conversa oratione, Philosophia alloquitur. GESN.

Pag. 149. l. 1. *API.*) Ἀναβ. L. recte. pro reliquorum librorum *API. Fl.* A. tantum habet. SOLAN. Nihil mutari velim de vulgata personae notatione. Ceterorum nomine *Aristoteles* loqui putandus. Vid. ad Timon. ultimam omnium Adnotationem. LEHM.

Ead. l. 7. ΦΙΛ.] Et hic turbarunt vulgo personas. Error haud dubie ortus e confusis notis ΦΙΛ. et ΑΛ. A *Veritatis* autem partibus haec dicta aliena sunt, conveniunt contra maxime, vel potius unice, *Philosophiae*, utpote examinatrici et arbitrae litis; quod quidem negotium orditur a verbis: Ἀλλ' εἰπέ μοι, τί σοι τοὔνομα; Nec caret haec ratio sua auctoritate, quum Long. Excc. sic olim scriptum fuisse testentur. Accedit, quod jam *Pirckheymerus* hanc rationem secutus est: e recentioribus idem fecerunt *Wielandius*, *Belinus* (hic vero non in versione, sed in notis Criticis posterius conscriptis) *T. F. Benedictus*, ut ipse dicit, et *Schmiederus*. Hac ratione nixus, *Belinus* e Cod. 3011. ταύτῃ pro ταύτης scribi voluit, adsentiente *T. F. Benedicto*, et *Schmiederus* vere ita edidit; quod non probo. Nam *Justitia* nondum fuerat commemorata; et sic convenit optime hoc δεικτικόν. Contra nihil valet ταύτῃ, ad *Veritatem* relatum: imo tum potius αὐτῇ suo loco fuisset. LEHM.

Ead. l. 10. Παῤῥησιάδης) Παῤῥησιαστὴς dicitur, qui libere loquitur, unde *Democares* ob nimiam et procacem linguam *Parrhesiastes* dictus est. Leg. *Senec.* lib. III. de Ira. COGN. Locus *Senecae* est lib. III. de Ira c. 23. pr. ubi *Demochares Lipsius* edidit, pro *Democares*, et rectius; sed merentur verba *Senecae* addi, quia historia est lepida, ait enim: *Si qua alia in Philippo virtus, fuit et contumeliarum patientia,*

ingens instrumentum ad tutelam regni. Democharis ad illum, Parrhesiastes *ob nimiam et procacem linguam appellatus, inter alios Atheniensium legatos venerat: audita benigne legatione, Philippus*, Dicite, *inquit*, mihi, facere quid possum, quod sit Atheniensibus gratum? *Excepit Democharis:* Te, *inquit*, suspendere. REITZ.

Pag. 150. l. 1. *Ἐπενφρατιδίων*) Rogatus Lucianus patriam suam, ait, *Σῦρος* (*εἰμὶ* scilicet) *ὦ Φιλοσοφία, τῶν ἐπ' Εὐφρατιδίων*. Conjunctim legendum *Ἐπενφρατιδίων*, probe vidit eruditissimus vir, *Jac. Gronovius*. Et certe ita habet Flor. editio; ceterae vitiose *ἐπ' Εὐφρατιδίων*. JENS. *Ἐπενφρατιδίων* in textum recepi ex Fl. ac jubente *Solano* cum *Gronov.* (licet omnes, quas inspexi, Edd. disjunctim habeant *ἐπ' Εὐφρατιδίων*) quia necessaria erat haec correctio. REITZ.

Ead. l. 4. *Σολέας*) Vide *Scholiasten*, cujus catalogo, quia de Babyloniis tacet, addendus Diogenes Stoicus et Posidonius, hic Apamensis Syrus, ille Seleucensis ad Tigrim, sed Babylonius tamen audiebat. (*Diog. Laërt.* p. 157. C.) vide et nostrum de utroque in Macrob. cap. 20. *Plut.* 1073. f. Alterum Posid. memorat. *Diog. Laërt.* 173. C. Adde etiam, si lubet, Athenodorum et Nestora Tarsenses, ex eod. *Luc.* libro. *Σολεὺς Χρύσιππος*, *Origen.* c. Cels. 196, 2. et *Plut.* 1073. f. Tarsensis etiam quibusdam. Protagoras Abderites, e bajulo, Democriti auditor etc. *Diog. Laërt.* 249. F. etiam Clearchus Solensis Aristotelis discipulus. SOLAN.

Ead. l. 8. *Ἄλλως γοῦν τοῦτο ἠρόμην. ἡ τέχνη δέ σοι τίς;*) Quis posset has voces ita interpretari, ut faciunt interpretes, *verum et hoc quaero, quamnam artem nosti?* An in Graecis legitur, *ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἠρόμην, τίς δή σοι ἡ τέχνη;* Haec Graeca conveniunt istis Latinis, non Lucianea. Nam *Lucianus* priorem citatarum vocum partem retulit ad praecedentia, posteriorem ad sequentia, et verti debuit, *frustra igitur id rogabam.* (nempe de patria et lingua, cum nihil ad disciplinas id faciat.) *Verum quod artificium tuum est?* Paullo ante scribi debuit, *Σῦρος, ὦ Φιλοσοφία, τῶν Ἐπενφρατιδίων*, ut recte pater, non *ἐπ' Εὐφρατιδίων*. GRON. Vid. idem Deor. Diall. XX, 3. SOLAN. Vertebatur male, *Verum et hoc quaero.* Propius ad verum sensum accedit versio haec cl. *Gesn. Temere enim illud quaerebam.* Proxime tamen *Solani* nostri, qui orae Ed. *Bened.* adscripserat: *neque hoc ideo rogabam. Verum quamnam tu profiteris artem?* REITZ. *Ἄλλως, temere, sine consilio*, haud rarum apud *Nostrum.* Diall. Deor. XIX, 1. Cupido de Minerva in ipsum suspiciosa narrans: *καί ποτε*, inquit, *ἐγὼ μὲν ἄλλως παρέπτην, πλησίον ἔχων τὴν λαμπάδα· ἡ δὲ*, etc. *temere*

advolabam, non eo quidem consilio, ut illam vulnerarem, ohne mir gerade Etwas zu denken. Eorundem Diall. XX, 3., quem locum *Solanus* adfert, eadem, quae hic, verba leguntur, ad quae vid. *Hemsterhus.* commodam Adnot. Timon. c. 23. legebatur olim ἄλλος pro ἄλλως. Restituimus autem egregiam *T. Fabri* emendationem. LEHM.

Pag. 151. l. 6. *Ἀπὸ τοῦ φιλῶ*) Non potest Latina versio hunc locum adsequi: neque enim formare licet composita, quae his a μισο, vel a φιλο incipientibus respondeant. GESN. Quid autem in hac scribendi ratione insoliti insit, quod se invenire in ea fatetur *T. F. Benedictus*, equidem non invenio. Imo frequentissima haec est non solum Grammaticorum posteriorum, sed etiam optimorum scriptorum Atticorum, *Platonis, Xenophontis* e. a. ratio. Quod autem pro φιλῶ legi vult φίλου, ne menti quidem *Luciani* ipsius id convenerit, qui paullo post verbo τῷ φιλεῖσθαι manifesto ostendit, se voces φιλαλήθης, φιλόκαλος, et ceteras ejusdem classis, non ab Adjectivo φίλος, sed a verbo φιλεῖν, deduci velle. LEHM.

Ead. l. 13. *Καὶ τάδε, φασὶ, καὶ τάδε*) Dixerat *Lucianus*, se duplicem scire artem, se esse μιςαλαξόνα; μισοψευδῆ etc. addit, se vereri, ne alteram prae segnitie dedisceret, alteram vero melius addisceret: ad quae Philosophia, *καὶ μὴν οὐκ ἐχρῆν, τοῦ γὰρ αὐτοῦ καὶ τάδε, φασὶ, καὶ τάδε.* Interpres: *atqui non oportebat: ejusdem enim, ferunt, esse et illa et ista.* Ita ille intellexit, quasi diceret Philosophia, *οἱ ἄνθρωποί φασι, ferunt homines, et ista et illa esse ejusdem.* Sed τάδε est nominativi casus, et verba sic construenda sunt: *καὶ τάδε καὶ τάδε, φασὶ, τοῦ αὐτοῦ*, scil. *ἀνθρώπου εἶναι*, h. e. *Et haec et illa indicant ejusdem hominis* scil. artem, vel ingenium, h. e. qui μισοψευδὴς est, ille pariter est φιλαλήθης. Qui odit vitium, amat virtutem oppositam, quare mox addit, *μία γάρ ἐστιν* (scil. *τέχνη*) *δύ' εἶναι δοκοῦσαι.* VITRING. Ad haec *Seyboldus* notavit: „Dubito, an haec vere *Horat. Vitringa:* multo simplicius videtur: utrumque (et amare et odisse) ejusdem hominis est. *Φασὶ* enim saepius *περιφράσει* servit." *Pleonasmum*, nisi fallor, innuit *Seyboldus*; sed neque hoc recte: nam *φασὶ* notat *vulgarem sermonem, quod vulgo ajunt.* Cetera *Seyboldi* recte habent. Argutatus enim manifesto est *Vitringa.* LEHM.

Ead. l. 14. *Τὼ τέχνα*) Sic Edd. *P. S. F.* et Ms. P. sed *Junt. τὰ τέχνα*, ad vulgares Grammaticorum canones usitatius. Nos vero prius praetulimus, non quod per heterogeniam Atticis peculiarem (de qua vid. *Maittaire* de dialect. p. 37. etc.) femininum nomen masculino genere usurpatum sit; sed quod

articulus τὼ in duali saepe communis, immo omnis sit generis. *Schol.* ad *Sophocl.* Ai. 291. *Εἰώθασιν οἱ Ἀττικοὶ τὰ θηλυκὰ ἄρθρα ἀρσενικῶς ἐκφέρειν, ἀντὶ τοῦ τῆς τοῦ λέγοντες — καὶ κοινῶς, ὡς ἔπος εἰπεῖν παρὰ πᾶσι λογοποιοῖς τὼ χεῖρε.* Sic etiam in proverb. quod *Eustath.* adfert ad *Hom.* Il. *B.* pag. m. 235, 37. *Τὼ μὲν χεῖρ' ἐν Αἰτωλοῖς, ὁ δὲ νοῦς ἐς Κλοπιδῶν.* Adde duo alia in voce *Χεὶρ* ab Lexicogr. ex *Xenoph.* et *Thucydid.* jam prolata, ubi similiter τὼ χεῖρε pro τὰ legitur, et *Lucian.* non semel alibi. Reitz. Vid. *Matthiae* Gramm. Gr. p. 61. 2. et p. 604. 1. Lehm.

Pag. 152. l. 4. *Προνάῳ*) *Πρόναος* Graecorum, *templo* Romanorum respondet: *vaòς cellae.* Gesn.

Ibid. Πολιάδος) Sic in Lapith. et apud *Herod.* lib. 5. Minervae cognomentum, cujus rationem alibi reddimus. Eadem dicta *Πολῖτις Aristophani*, et *Πολιοῦχος Pindar.* Bourd.

Ead. l. 7. *Ὦ Πολιὰς*) *O Minerva.* Brod. Id est, Minerva, urbis Dea tutelaris, Atheniensibus proprie *Πολιὰς* dicta. *Ael.* V. H. 2. c. 9. f. *ὦ Πολιὰς Ἀθηνᾶ.* Ubi omnino vid. *Periz.* Reitz. Singularem de Minervae Poliadis sacris et aede in arce Athenarum libellum edidit *Car. Godofr. Müller* cum tribus tabulis aere incisis ab *Ern. Riepenhusio.* Gotting. 1820. Hanc Lucianus dicit *solam* videre, quae agant philosophi, utpote praesidem Athenarum et inspectricem. Sed *Jacobsius* in Animadvv. in *Eurip.* Tragg. p. 45. negat apparere caussam, cur Minerva *sola* hominum (at non omnino *hominum*, sed horum philosophorum) facinora videre dicatur, atque adeo verba *δὲ μόνη* tanquam corrupta in *δαιμονίη* mutanda censet. A qua quidem suspicione et conjectura abstinuisset, opinor, Vir egregius, si clarius animo ipsius obversata fuissent Mercurii verba Diall. Mortt. X, 8. *Κατάθου σὺ* etc. *οὐ λέληθε γάρ με, εἰ καὶ μάλα περικρύπτεις αὐτά.* Cf. §. 11. et alia similia loca, ubi philosophorum imprimis Atheniensium fraudes et flagitia recensentur, nemini facile, nisi *τῇ ἐπισκόπῳ* urbis, Minervae Poliadi, cognita. Lehm.

Ead. l. 9. *Ἐπίσκοπος οὖσα*) *Ἐπὶ σκοπῆς οἰκοῦσα.* Hanc scripturam pro vulgata *ἐπίσκοπος οὖσα*, suppeditant Coll. C. quam lubens ut praestantiorem amplector. Vid. Zeux. cap. 4. Solan. Tolerabile hoc est Scholion, inepta vero textus lectio, quae *Schmiedero* non erat recipienda, licet aliquid commendationis nacta a Cod. 2954. et a *T. F. Benedicti* adsensu. Lehm.

Ead. l. 11. *Αἱ μέλαιναι*) Scil. *ψῆφοι.* Brod.

Ibid. Σὺ προσθεῖσα) Proverbium, *Minervae suffragium.* Marcil.

Ibid. Προσθεῖσα) *Albam* scilicet. Haec ad fabulam de judicio Orestis spectant, cui periclitanti auxilium tulit Minerva: suo enim illum suffragio liberavit. Brod. Vid. etiam Harmon. c. 8. et *Eur.* Iph. in Taur. 1469. Solan. Σώζε] Uti Orestem olim: plures enim de Oreste haec, quam de Themistocle, referunt. locus princeps est *Aeschyl.* Eumen. v. 738. sq. ad quem vid. *Stanlejus.* adde *Barnes.* ad *Eurip.* p. 106. T. II. (ed. Lips. T. I. p. 603.) Seyb.

Ead. l. 13. Εἶεν) Ad superiora etiam hic respectum habet, *sint ista!* q. d. satis de his; satis cunctatum. Vid. ad princ. dialogi proximi. Gesn.

Ibid. Ἡμεῖς μὲν ὑμῖν) Ἡμεῖς μὲν ὑμῖν ἤδη καθήμεθα. Marcil. *Marcilii* conjecturam probo, sed Codicum auctoritate suffultam vellem. Solan. Non probat *J. Scager.* in Classic. Journ. XVII. a. 1814. p. 161. et conferri jubet *Xenoph.* Anab. I, 10, 7. Ἐν ᾧ δὲ ταῦτα ἐβουλεύοντο, καὶ δὴ βασιλεὺς, παραμειψάμενος etc. ibique *Hutchins.* et *Toup.* ad *Longin.* sect. XVI. Καὶ δὴ scilicet, monente *Hesychio*, est pro ἤδη, non tamen pro simplici ἤδη, sed vellem Grammaticus addidisset: ubi jam aliquid aliud factum ab eodem dictum fuerat, quo καὶ spectat. Ut h. l. modo dixerat Philosophia: Ἄγε δὴ, πάρεσμεν γὰρ ἔνθα ἐχρῆν. Nunc dicit: *Jam etiam* (καὶ δὴ) *sedemus vobis paratae.* De particulis καὶ δὴ post τε positis adeundus *Stallbaum.* ad *Platon.* Phileb. p. 205. Lehm.

Ead. l. 15. Ὅστις ἄριστα κατηγορῆσαι) Praestat quoque ex eodem libro scribi: ὅστις ἄριστα κατηγορήσειν δοκεῖ, *qui videtur optime accusaturus;* quamvis vulgata possit ferri. Graev. Κατηγορήσειν ex Ms. Gr. et L. arripuimus. Edd. κατηγορῆσαι ἄν. Solan. Κατηγορῆσαι) Voluit *Solanus* hoc in textu mutare. Verum quia vulgata se potest tueri, ei non obsecundavimus, sed majorem Edd. et Mss. numerum potiorem habuimus. Aorist. enim infin. cum futuro permutatio tam est frequens, etiam apud alios, ut aoristus hic vitiosus pronuntiari nequeat. Sed adsentior *Horreo*, qui in observ. Crit. in *Herodot.* I. IX. p. 5. Ἐν νόῳ ἔχουσα τίσασθαι τὸν Κανδαύλεα, ex uno Ms. in τίσεσθαι non mutandum censet, quod *Gronov.* frustra existimarat, cum aoristi exemplum ipse *Gronov.* adferat ibidem. Addo *Homer.* Il. Δ, 161. — μεγάλῳ ἀπέτισσαν, *magno luent.* Ubi recte *Schol.* exponit: ἀποτίσουσιν. ἀποδώσουσι — καὶ ἀόριστος χρείαν παρέχει τοῦ μέλλοντος. Immo noster *Lucian.* Deor. Diall. XV. vel sequenti futuro aoristum praemittit, dicens ἐπιμηχανήσασθαι — καὶ συλλήψεσθαι, quod clar. *Jens.* tamen in —ήσεσθαι mutatum voluit, idque mollius

flueret, fateor; nulla tamen mutandi necessitas, cum nec Ms. nec Edit. ulla praeeat; quos quidem nil moraremur, credo, si res esset certissima. Verum non est contra canones Grammaticorum dissimilia tempora per conjunctiones conjungi, qui similes tantum modos conjungere jubent. Plura exempla, ubi aoristi cum futuris conjungantur, vid. ap. eund. *Horr.* ubi ad Obs. Miscell. vol. IV. T. IV. p. 286. remittit. Reitz.

Pag. 153. l. 5. *XP. Σοῦ*) Sic L. recte, ut ex Platonis responso patet. (In Edd. deest haec persona.) Malebam etiam *σοι*· sed repugnant Codd. In P. est *σύ*. Sed vulgata nunc placet. Solan. *Σὺ* habet etiam 2954. et deinde *ἦτε γὰρ μεγαλόνοια* 3011. et Gorl. quam quidem rationem magno cum studio commendat *Belinus*, nec omnino frustra: nam adstipulatus est *T. F. Benedictus*, obsecutus etiam *Schmiederus*. Equidem sequi dubitabam. Neque enim in vulgatis, ut ait *Belinus*, nulla est cohaerentia, neque ea, quam sumit idem sane absurdam: *Σοῦ — ἡ μεγαλόνοια — σοι πρόσεστι*. Sed construe sic: *Σοῦ, ὦ Πλάτων, (ἐστὶν) ἦτε μεγαλόνοια — καὶ — καὶ —* et nunc singula haec complectitur Philosophia novo membro: *πάντα ταῦτά σοι ἀθρόα πρόσεστι. Tua, o Plato, est illa* (quam nos in hac quidem caussa desideramus) *admirabilis mentis magnitudo* etc. His autem haud incommode responderi a Chrysippo ad superiorem interrogationem, nemo temere negaverit, nisi qui putidius praeconceptae opinioni adhaeserit. Imo etiam *exquisitius* hoc responsum, uti vulgatur, recte dixit *Seyboldus*. Profectum autem *σὺ* haud dubie a librariis *Belini* similibus, et traxit deinde sequens *γὰρ* insertum. Ejusdem ferme originis esse videtur *ἡ* ante *καλλιφωνία*, quod et ipsum *Schmiederus*, *Belini* judicio, quod postea etiam *T. F. Benedictus* probavit, captus, sine idonea ratione inseruit. Lehm.

Ead. l. 9. *Προσηγορίαν*) *Th. Magist.* p. m. 155. *προσηγορία καὶ προσήγορος, οὕτω καὶ προηγορία ἢ ὑπερηγορία καὶ τὸ πρὸ τῶν ἄλλων λέγειν, καὶ προήγορος ὡσαύτως καὶ προηγορῶ. Λουκιανὸς ἐν τῷ ἀναβιοῦντες ἢ ἁλιεύς· τὴν προηγορίαν δέχου, καὶ ὑπὲρ ἁπάντων εἰπὲ τὰ εἰκότα.* Vid. plur. ap. eundem ex *Synes.* et *Aristid.* Quare et hic ap. nostrum *προηγορίαν* legendum arbitror, ut sit: *Tu prior caussae dictionem suscipe*, i. e. *age*; quia praestas reliquis. Cf. *Schol.* licet vulgata stare possit. Reitz. *προηγορίαν* non solum exhibent Codd. 2954. 3011. et Gorl. sed edunt etiam A. 1. 2. et B. 1. Non erat itaque, quod *Reitzius* lectionem, per se quoque ipsam praestantiorem,

postponeret receptae. *Schmiederus* recte eam recepit, *Belino* quoque probatam, et *T. F. Benedicto*. LEHM.

Ead. l. 11. *Γοργίαν*) In eo praecipue dialogo, qui *Gorgias* inscribitur, p. 281. Polum Agrigentinum passim, Prodicum non adeo videtur insectari. Hippiam in dialogis duobus p. 95. et 229. SOLAN. Quae mox leguntur, *ἐπίπαττε οὖν καὶ τὰς εἰρωνείας*, *Gesnerus* vertit: *Itaque adsperge etiam aliquid de ironia*: legit itaque *τῆς εἰρωνείας*, ut in J. H. et utraque A. editum est; et recte quidem. Elegantiam Genitivi, de qua *Viger.* p. 52. ed. *Zeun.*, exturbavit librarii imperitia. Diall. Deor. XIII, 1. *χρήσιμος ἐπιθήσειν ἀνθρώποις τῶν φαρμάκων.* Ibid. Diall. XVIII, 2. *τὸ ἐμφορεῖσθαι ἀκράτου.* LEHM.

Pag. 154. l. 1. *Συνεχεῖ*) *Συνεχῆ.* MARCIL.

Ead. l. 2. *Ὡς ὁ μέγας Ζ. πτηνὸν ἅρμα ἐλ.*) *Lucianus Platonem* subsannat, cujus in Phaedro verba haec sunt: *ὁ μὲν δὴ μέγας ἡγεμὼν ἐν οὐρανῷ Ζεὺς πτηνὸν ἅρμα ἐλαύνων.* BROD. Meminit iterum Bis Acc. c. 33. et Rhet. Praec. 26. Cf. *Plat.* Phaedr. 344. SOLAN. Post *ὁ μέγας*, duce Cod. 2954. et suadente *Belino* et probante *T. F. Benedicto*, inferiit *Schmiderus ἐν οὐρανῷ* ex ipsius *Platonis* loco. Argumento esse poterat locus Bis Acc. c. 33. ubi eadem *Platonis* verba sic citantur: *ὁ μέγας ἐν οὐρανῷ Ζεύς.* Atqui in utroque loco, et in Rhet. Praec. extr., liberius haec Platonica profert Noster: nam pro *Ζεὺς* certe *ἡγεμὼν* apud *Platonem* est. Ergo in nostro quidem loco in illatis *ἐν οὐρανῷ* vestigia agnosces alienae manus. LEHM.

Ead. l. 3. *Πτηνὸν ἅρμα ἐλαύνων*) *Homer. Pind.* a quibus poëtae omnes Latini: leg. *Mar.* ad *Horat.* p. 35. BOURD. E sacris nostris magnificum illum de Deo sermonem haustum, apologetae nostri passim indicant; v. g. *Athenag.* c. 21. p. 94. *Dechair.* GESN.

Pag. 155. l. 2. *Τὰ κοινὰ*) *Communem omnium caussam.* BROD.

Ead. l. 3. *Ἐν τοῖς λόγοις*) Malim, *in opinionibus discrepamus*, quam *rationibus*, ut vulgo interpretes: mox sequitur, *ἐν ταῖς προαιρέσεσι διαλλάττειν*, quod idem est. L. BOS.

Ead. l. 10. *Οἷα οὕτως ἀπέφηνε*) Corrige *οὗτος.* BROD. Universa sententia adumbrata ad illam Periclis: *ἐν ἑνὶ ἀνδρὶ πολλῶν ἀρεταὶ κινδυνεύονται*, apud *Thucyd.* II, 35. observante *Goellero* ad *Dionys.* de comp. verbb. p. 8. LEHM.

Pag. 156. l. 5. *Τοῦτο*) Diogenes caussam et suam et reliquorum philosophorum contra *Parrhesiaden*, sive Lucianum, a quo omnis philosophorum cohors arbitrabantur se graviter laesos esse, agendi partes suscipiens, dixerat, se, quamquam

Philosophia, hujus caussae arbitra, flecteretur oratione adversarii, non commissurum, ut sua accusari a quoquam posset opera et industria; quin omnes se intensurum nervos, ostensurumque, se non frustra baculo armatum esse. Ad hoc ultimum respondet *Philosophia*, Τοῦτο μὲν μηδαμῶς, ἀλλὰ τῷ λόγῳ μᾶλλον. ἄριστον γὰρ, ἥπερ τῷ ξύλῳ. Vehementer suspicor, legendum esse τούτῳ, non τοῦτο· utique id exigit orationis hujus tenor. *Nequaquam vero illo*, (baculo scilicet eos superes) *sed ratione potius. Id enim longe praestat, quam baculo* rem gerere. Jens. Rem non tetigit *Jensius.* Distingue sic: Τοῦτο μὲν μηδαμῶς. (*fiat* int. Similiter c. 18. Οὐ τοῦτο.) ἀλλὰ τῷ λόγῳ μᾶλλον, (ἄριστον γὰρ,) ἥπερ τῷ ξύλῳ. scil. *caussa est discertanda.* Atque eundem in modum disposuit verba Latinus Interpres. Lehm.

Ead. l. 7. Ἐκκέχυται τὸ ὕδωρ) Hac de re copiose *Galen.* Interpr. *Aristophan.* passim. *Apulej. Sen.* innumeri. Dispensator clepsydrae ἐφύδωρ, *Pollux* l. 8. ab hoc dispensatore proverbialiter dictum ἐφ' ὕδωρ λαχεῖν, qua de re *Hesych.* Boud. Ἐγκέχυται) Sic optime in suo codice *Vorstius* emendarat: quod enim omnes Edd. insidet ἐκκ. nihili prorsus est; quamquam apud *Nostrum* iterum mendose legatur Hermot. c. 79. At recte hic c. 28. et Abdic. c. 8. Aqua nempe veteres, ut nos etiamnum arena, tempus metiebantur. Vide De Merc. Conduct. c. 35. πρὸς ὕδωρ μεμετρημένον λέγειν. Solan.

Ibid. Τὸ ὕδωρ) *Clepsydra.* Brod.

Ead. l. 13. Πλείοσι κρατῆσαι) *Pluribus suffragiis.* Brod. Inepte olim interpres: *Imo plures volo vincere.* Ignoravit ellipticam locutionem, et deesse ψήφοις. Est enim, *pluribus calculis vincere.* Sic ἁπάσαις κρατεῖν dixit auctor infra c. 39. Sed vid. quid notaverim in ellips. Gr. L. Bos.

Ead. l. 16. Παρὰ) Ex Cod. Ox. L. et P. restituimus. In impressis περὶ, quod nihili est. Solan. Περὶ) παρὰ jussit reponere *Solanus*, et usitatius et rectius quidem, ac forsan menti Luciani convenientius, quod videtur significare velle, *quales fuerimus per vitam, dum in vita essemus,* ut opponatur statui mortuorum, in quo nunc erant; et quicunque volet, hanc lectionem arripere potest. Ceterum περὶ cum accusativo, pro *secundum*, etiam *Aristot.* I. Hist. Animal. c. 1. p. m. 827. ὕστερον δὲ περὶ ἕκαστον γένος ἐπισκήσαντες ἐροῦμεν. Ita ut etiam hic significare possit ap. *Lucian. per* vel *circa vitam.* Ut plura simil. testimonia omittam. Interim παρὰ tamen ex trium Codd. auctoritate reponendum credo, ut etiam deinde Catapl. cap. 23. ubi haec variatio περὶ et παρὰ τὸν βίον iterum occurrit. Reitz. In notis ad hunc Catapli locum et ad

De Luctu c. 16. poenituisse videtur *Reitzium*, quod non et hic reposuerit παρὰ. neque id temere. Nam ad Codicum illorum trium, quos *Solanus* secutus est, auctoritatem accedunt etiam duo Pariss. 2954. et 3011. et Edd. A. 1. et 2. ubi figura compendiaria significat παρὰ, non περί. Ceterum solenne *Luciano* est dicere παρὰ τὸν βίον, imprimis in Diall. Mortt. e. g. XV, 4. XVI, 3. XXX, 1. ut sit *per vitam, in vita, dum viveres.* Recte itaque probavit *T. F. Benedictus*, recepit *Schmiederus.* LEHM.

Pag. 157. l. 5. Ῥήτωρ) Valedixerat ergo jam Rhetoricae, cum ejusmodi Dialogos aut libellos aggressus est: quod ipse mox plenius fatebitur c. 29. rationesque, quibus inductus id fecerit, edisseret. SOLAN.

Ead. l. 10. Τὸ μηδὲν ὄντων) Sic iterum Lucianus De Merc. Cond. c. 16. et Bis Acc. c. 20. SOLAN.

Ead. l. 11. Πρὸς) Male legebatur antea in plerisque πρό. Sed Mss. Codd. P. L. et S. ed. recte πρός. SOLAN.

Pag. 158. l. 4. Ἀριστοφάνει etc.) In Nebulis. BROD. De his priscae comoediae scriptoribus *Horat.* Sat. 4. *Eupolis* floruit 88. Olympiade, principe Apollodoro, ut *Eusebius* observavit; hujus meminit *Cic.* in Bruto. Baptas ejusdem fabula a nostro *Luciano* celebratur. COGN. *Aristophanem* quod attinet, res ex Nubibus satis nota; sed *Eupolis* quid designarit, nescio an ex aliis liqueat. Vid. quid nos conjecerimus ad Prom. in Verbb. c. 2. SOLAN.

Ead. l. 9. Ὁ θεὸς) *Bacchus.* BROD.

Ead. l. 10. Τοὺς ἀρίστους) Frequentes ea aetate virorum eruditorum circuli, in quibus fulgebat *Noster.* SOLAN.

Pag. 159. l. 3. Τὸν διάλογον ἡμέτερον οἰκεῖον ὄντα] Necessitudinem, quae Dialogum inter et Socraticos intercessit, fingit *Noster*, ut par erat, eam, quae sit inter *familiares.* Lege modo Prometh. in Verbb. capp. 6. et 7. ubi ἑταίρους τοῦ διαλόγου vocat Socraticos philosophos, et Bis Accus. cap. 33. et seqq. Atqui οἰκέτης ubique apud *Nostrum* significat *servum, famulum,* non *familiarem,* quod *Conr. Reitz.* in Ind. ad hunc locum accommodare vult. Documento imprimis esse potest locus Bis Acc. c. 17. ubi Polemonem Academicum Academia ipsa dicit οἰκεῖον ἑαυτῇ, quem eundem *Ebrietas* οἰκέτην ἑαυτῆς appellet: paullo supra c. 16. voce ἀνδράποδον pro οἰκέτης usa fuerat. Jam et *Solanus* voci οἰκέτης vulgatae litem intendit, suspicans οἴκοθεν legendum, et *Gesnerus* vertit *familiaris noster*, vulgari lectioni minus, quam loci rationibus, accommodate. Hinc nihil videbatur certius statui posse, quam pro οἰκέτην h. l. οἰκεῖον restituendum esse, quam

lectionem tres Codd. exhibent, et *Belino* probatum *Schmiederus* recepit. LEHM.

Ead. l. 4. *Οἰκεῖον ὄντα*] Non male quidem *Thom. Mag. Οἰκέται οὐ μόνον οἱ δοῦλοι, ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ ἐν τῷ οἴκῳ γυνὴ καὶ τέκνα*, praesertim si *Herodoti* morem loquendi respicias. Sed a *Luciano* nostro hunc usum alienum esse animadverti, ut ex indice patebit; unde cognosces, *οἰκείους* et *οἰκέτας* creberrime ab illo usurpari, sed semper diligenter distinctos. Atqui Dialogus philosophis non erat famulus, sed familiaris. In Prom. in Verbb. c. 6. hi dicuntur *τοῦ Διαλόγου ἑταῖροι*, non *δεσπόται*. Et in Bis Accus. c. 26. sqq. eadem fere inter utrosque ratio declaratur. Ergo lectionem trium proborum Codd. *οἰκεῖον* pro vulg. *οἰκέτην* recipere non magis dubitabam, quam *Schmiederus*. LEHM.

Ead. l. 5. *Μένιππον*) Consule in ejus vita *Laërtium*. BROD. Quae de Menippo hic audis, duplici sensu intelligenda: non enim apud *Lucianum* modo, sed et per se olim in suis scriptis, ut ex *Diog. Laërt.* discimus, hominum vitia salibus comicis insectatus fuerat p. 162. A. SOLAN.

Ead. l. 9. *Ἔχοι*) Sic Ox. uti ante conjeceram legendum. Reliqui *ἔχῃ*. SOLAN.

Pag. 160. l. 1. *Ἀπημπόλησεν*) Recte ita *Brodaeus*. MARCIL. (Nempe in Misc. p. 2. c. 22. ita castigandum jusserat. Et sic solet apud *Nostrum* aliosque. Testimonia vid. ad Tox. cap. 28. REITZ.) Mss. Ox. P. et L. emendationem *Brodaei* confirmant. Sed recte jam in *S.* et *A.* scribitur. In reliquis mendose, *ἀμπηπολ.* nisi quod Par. *ἀπεμπώλ.* habet. SOLAN.

Ead. l. 2. *Πολλῶν*) Oxon. *πολλῷ*. SOLAN. Hanc procul dubio veram lectionem priores Editores non debebant vilipendere. An unquam quisquam inciderit in illud *ἐπὶ πολλῶν*, de pretio usurpatum, vel serio contenderit sic usurpari potuisse? Imo qui *ἐπὶ πολλῶν* h. l. legit, potest is facile aliud quid cogitare, quam voluisse auctorem: *multis testibus*. Contra exquisitus, quamquam non frequentissimus, est usus formulae *ἐπὶ πολλῷ*, ut significetur idem, quod alibi fere *πολλοῦ*. Sic *ἐπὶ πόσῳ*, *quanti?* in verbis iis, quae Cyrus ad Armeniorum regem dicit, ap. *Xenoph.* Cyrop. III, 1, 43. (Weisk.) *καὶ ἐπὶ πόσῳ ἂν ἐθέλοις τὴν γυναῖκά σου ἀκοῦσαι, ὅτι σκευοφορεῖς;* LEHM.

Ead. l. 5. *Ἀξιοῦμεν τιμωρήσειν*) Fallitur ergo *Th. Mag.* qui v. *Βούλομαι* multa similia verba enumerans solo cum praeterito vel praesenti, nunquam cum futuro construi solita, etiam *ἀξιοῦν* illis accenset; aut scribendum *τιμωρῆσαι*, quod *Jens.* observavit ad *Lucian.* Somn. in Lect. Luc. p. 9.

Neque alibi cum futuro observavi; sed aor. hic est frequens. *Epict.* man. c. 23. p. 32. *εἰ δ' ἐμὲ ἀξιοῦτε τ' ἀγαθὰ τὰ ἐμαυτοῦ ἀπολέσαι·* et cum praesent. ibid. *Ταῦτά με πράσσειν ἀξιοῦτε.* Aor. iterum ap. *Ael.* V. H. IX, 29. *Ἀξιούσης λαβεῖν τὰ δῶρα. Thucyd.* III, 44. *Οὐκ ἀξιῶ ὑμᾶς — ἀπώσασθαι.* Et ubi non? Reitz. Eundem *Brunckii* errorem, quo *ἀξιοῦν* et similia verba Infinitivo Futuri jungi posse negatur, castigat *Schaeferus* ad *Theognidem* in Gnomicorum poëtarum Graecorum edit. *Brunck.* Lips. pag. 16. excussa satis larga exemplorum copia, quibus praeceptum illud *Thomae Magist.*, cui praeter *Jensium*, *Reitzium* et *Brunckium* etiam *Sturzius* in Lexic. Xenoph. T. I. p. 551. subscripsit, evidenter refutatur. In his etiam locus est *Polybianus* T. II. pag. 115. ubi *ἀξιοῦντες καταλύσειν* non magis mutandum censet *Schaeferus*, quam h. l. *τιμωρήσειν* mutari patietur. Nonnulla in hanc rem etiam *Couriarius* proponit in Not. ad Asin. p. 292. Lehm.

Ead. l. 6. *ANAB.*) *Φιλ. εὖγε ὦ Διόγενες.* Scribendum *Πλα. εὖγε* etc. aut, *Φιλόσοφοι. εὖγε.* Marcil. *ANAB.* recte L. et Par. ed. Reliquae omnes *φιλο.* quod minus commodum, quia *Philosophiae* ipsi in hoc Dialogo tribui solet, non *Philosophis*, qui hic utique plaudentes inducuntur. Solan.

Ead. l. 8. *Ἔγχει*) *Aquam infunde.* Brod. Glossa Paris. habet, *Verte horologium.* Quod ad sensum, non male, si hodie, cum *clepsammiis* pro *clepsydris* utimur, dicendum foret. Sed quid hic sit, jam indicarunt alii commentatores. Qui figuras clepsydrarum desiderat, adeat *Peraltium* ad *Vitruv.* Gallice conversum. Reitz.

Ead. l. 12. *Καὶ ὅσα*) Illud *καὶ* omittitur in omnibus aliis impressis; sed exstat in *J.* ed. et Ox. aut certe ab eo Codice abesse non observavi, cum minutissima quaeque tamen perscrutarer. Solan. Exstat *καὶ* praeterea in duobus Pariss., nec sane, si Graecismi legem respicias, bene abesse potest. Cum singulari vi copulam esse additam censet *T. F. Benedictus: plura et ea imprimis, quae graviora erant.* Lehm.

Pag. 161. l. 9. *Τάχιστα*) Proba haec lectio, quamquam in P. L. et *Juntina* aliter est, scil. *ταῦτα.* Ex Nigrino autem discere est, Lucianum Romae, post illud colloquium, foro valedixisse. Solan.

Ead. l. 14. *Λοιπὸν τοῦ βίου*) Cave hinc provecta jam aetate fuisse colligas, cum ad otium se contulit; alibi enim diserte XL. annum notat. V. Solan.

Pag. 162. l. 8. *Καθ' ἡμᾶς αὐτούς*) In L. *ὑμᾶς*, prave, nisi reliqua mutentur. Ego illud *αὐτοὺς* eliminandum cen-

seo. Solan. Versio Latina, et hinc, opinor, etiam *Wielandiana*, expressit ὑμᾶς, merito reprehensa a *Seyboldo*. Οἱ καθ' ἡμᾶς videlicet sunt, *qui nostra* (h. l. *mea*) *aetate vivunt*. Quia autem aevum illud Luciani prae ceteris spuriorum philosophorum, qui deinde notantur, copia abundabat, nunc, ubi veritatis gratia e numero isto paucos quosdam excipere vult, dicit, οἱ καθ' ἡμᾶς αὐτούς, *ipsa aetate nostra* qui vivunt. Neque adeo ita αὐτούς vi sua caret, ut cum *Solano* eliminandum censeam. Lehm.

Ibid. Ὁρῶν δὲ πολλούς) Si cui ejus aetatis historicos evolvere non vacat aut lubet; reputet modo, quid sub imperatore philosopho futurum fuit. Ne tamen res tanti momenti auctoritate prorsus careat, audi *Capitolini* in M. Aurelio verba, 23. f. *Fama fuit sane, quod sub philosophorum specie quidam remp. vexarent et privatos; quod ille purgavit.* Ad quem locum plura in hanc rem *Casaubonus* et *Salmasius* οἱ πάνυ, quae legere operae pretium erit. Solan.

Ead. l. 10. Ἐφιεμένους, καὶ] Egregie explet lacunam Codex 2954. vere ab hac parte de *Luciano* meritus. Sic demum plena, sic concinna ac rotunda reddita oratio, ubi haec verba in prioribus Edd. omnibus desiderata textui, cui debentur, restituas. Versio Latina jam sua via orationis vulgatae vitio succurrerat. Ἐφίεσθαί τινος quid sit, ex ipso scriptore discas. Vid. Diall. Deor. XII, 2. Anach. cap. 22. Lehm.

Ead. l. 14. Τμῖν.) Aut cum P. et L. legendum ὑμῖν, aut, si impressorum ἡμῖν servus, ornatus tantum caussa additum, uti passim, censendum; sed prius ego probo. Solan. Quod in Parisina ἡμῖν legitur, vitium est typotheticum; nam editorem ὑμῖν dare voluisse, patet ex Latina versione, quae *vobis* exprimebat. Reitz.

Pag. 163. l. 2. Γυναικίας) Sola ed. *Junt.* habet hic γυναικεῖος. Sed vulgata melior. Vid. Luc. s. Asin. c. 41. Solan.

Ead. l. 3. Ἡρακλέα) Glossa ed. *Paris.* Herculem saltantem, et Cerberum ab inferis extrahentem meminit *Hesychius*. Reitz.

Ead. l. 9. Κατατεθηλυσμένος] Variant quidem tres Codd. in proferenda hac voce, quam unus scribit κατατεθηλυμμένος, alius κατεθηλυμμένος, et rursus alius καταθηλυνόμενος. Recedit etiam ea, quam Diall. Deor. V, 3. e quatuor Mss. recepimus, forma ἐκτεθηλυμένος. Nihilo magis vulgatam formam, etsi minus forte legitimam, mutare ausus sum, praesertim cum praesidio ei esse videantur similes formae

Lucianeae: ἐκτετραχυσμένος infra c. 51. et *ὑφασμένος* Ver. Hist. I, 18. Caute hanc rem in dubio relinquit, Codicumque fidem rite aestimatam sequendam censet *Struvius* in Grammat. Gr. Cf. Adnot. ad Diall. Deor. V, 3. Tom. II. pag. 295. Quae paullo ante orator dixerat, verba: *ἀλλά μοι δοκεῖ* etc. ea *Schmiederus* elegantia et vi sua privatum ivit, quando malebat legere: *ἀλλά, μοι δοκεῖ, τάχιστ' ἂν ἐπιτρίψαιτο ῥοπάλῳ* etc. Articulum certe ante *ῥοπάλῳ* vulgo positum nullo pretio exturbari patiar. Si recte auguror, movit eum, ut de mutatione cogitaret, ignoratus vel neglectus usus particulae *ἄν* cum Infinitivo connexae, quem tamen vel ex hoc ipso *Luciano* cognovisse et poterat et debebat. Contuli loca nonnulla in Varr. Lectt. ad Charon. c. 17. LEHM.

Ead. l. 11. *Οὐκ ἤνεγκα — τοῖς ξύλοις*) Lucianus declaraturus Philosophiae, et reliquo philosophorum coetui, quos eorum nominibus passim perstrinxisset, venum proposuisset, et omnimodo deridendos propinasset, acerbe exagitat *ψευδοφιλοσόφους*, eosque, qui se veros antiquorum philosophorum sectatores falso jactabant, suis coloribus depingens, tandem comparat illos cum eo, qui ipse mollis et effeminatus in scena sustinere velit personam Achillis vel Herculis, non sine spectatorum vere judicantium risu, et pudore eorum, quorum personam gerant. Ait itaque: *οὐκ ἤνεγκα τὴν αἰσχύνην τῆς ὑποκρίσεως, εἰ πίθηκοι ὄντες, ἐτόλμησαν ἡρώων προσωπεῖα περιθέσθαι, ἢ τὸν ἐν Κύμῃ ὄνον μιμήσασθαι, ὃς λεοντῆν περιβαλλόμενος, ἠξίου λέων αὐτὸς εἶναι, πρὸς ἀγνοοῦντας τοὺς Κυμαίους ὀγκώμενος μάλα τραχὺ καὶ καταπληκτικόν, ἄχρι δή τις αὐτὸν ξένος καὶ λέοντα ἰδὼν, καὶ ὄνον πολλάκις, ἤλεγξε, καὶ ἀπέδιωξε παίων τοῖς ξύλοις.* Nimium elegans, et intellectu facilis hic locus est, quam ut tam turpiter ab oscitabundo interprete tractari debuerit. Posteriora nimirum adulterans ita vertit: *Donec quidam hospes se leonem et asinum videre saepe arguit, et fuste caedens insecutus est.* Asinina profecto versio. Totum locum ita reddo: *Talia vos pati ab illis videns, non tuli ὑποκρίσεως dedecus, si cum simiae essent, sumere heroum personas ausi sint, vel imitari sustinuerint Cumanum illum asinum, qui leoninam indutus, volebat et ipse leo censeri, apud ignaros Cumaeos rudens valde asperum et horridum; donec eum hospes quidam, qui et leonem et asinum saepe viderat* (atque adeo, qui leonem, ab asino probe sciebat dignoscere) *coarguit, et fustibus pulsans abegit.* Sicut hic Cumaei dicuntur aliquando non potuisse agnoscere leonem, ita et elephantos primum visos Itali habuerunt pro bobus, appellaruntque, ut notum, boves Lucas. JENS. Asininam istam, quam *Jensius* vocat, versio-

nem genuit asinina; quae in veteribus Edd. reperitur, textus interpunctio. Scilicet post ὄνον comma positum est, ut jam πολλάκις non posset, quin verbo ἤλεγξε adjungeretur. Nihilo praestat, imo etiam ineptior est, ac paene ridicula, *Pirckheymeri* interpretatio: *donec hospes quidam ipsum non leonem, sed asinum esse deprehendisset, verbis redarguisset, fustibusque insequutus verberasset.* Lehm.

Ead. l. 13. Ἐν Κύμῃ ὄνον) Haec ex fabula *Aesopi* desumta esse, ipse *Lucianus* alibi (si *Luciani* quidem libellus ille) testatur, in Fugit. c. 13. Passim alibi tangit. Philops. c. 5. et Pseudol. c. 3. Sed in hodiernis *Aesopi* quae dicuntur fabulis, Cumarum nulla mentio. Vid. delect. fab. 123. et 157. et ipsum, qui circumfertur, *Aesopum* fab. 113. Utitur etiam proverbio inde ducto Socrates apud *Platonem* in Cratylo, ne recentiores memorem. Solan.

Pag. 164. l. 2. Εἴ τινα τοῦτον) Lege: εἴ τινα τούτων. Brod. Angl. τούτων, melius. Bourd. Corrigit *Brodaeus*, εἴ τινα τούτων. Melius εἴ τινα τοιοῦτον. Marcil. Τούτων *Brodaeus*; et omnino ita in P. legebatur. Alii rectius τοιοῦτον conjiciunt, ut praeter *Marcilium Vorstius*; quod et voluisse credo editores *J.* quia scribunt τοῦτον. Solan.

Ead. l. 5. Ὅτου αὐτὸν ἐπώνυμον ἐκεῖνος ἐποιεῖτο, καὶ οὗ τοὺς λόγους ἐποιεῖτο) Viri docti in his ita versantur, ac si *Luciano* non suppeditasset copia exprimendi se. Scripsit sine dubio οὗ τοὺς λόγους ἐπονεῖτο. In Apologia pro Mercede conductis ait λόγους ἀσκεῖν, c. 15. Gron. *Scholiastes*, ubi vulgo legitur, οὐκ ἔστιν, ὅστις οὐ φιλοσοφίαν αὐτὴν ἠτιᾶτο, καὶ τὸν Χρύσιππον — ἢ ὅτου αὐτὸν ἐπώνυμον ὁ διαμαρτάνων ἐκεῖνος ἐποιεῖτο, in suo libro legit, ἢ τούτου τὸν ἐπώνυμον, refertque ad *Diogenem Cynicum*. Sed haud dubie vulgata lectio est verissima, in qua id auctor vult: quod mihi maxime indignum videbatur, illud erat, quod, ubi pseudophilosophi committerent turpis quid ac flagitiosi, continuo accusarent homines ipsam *Philosophiam*, et *Chrysippum*, vel *Platonem*, vel *Pythagoran*, vel eum, a cujuscunque nomine se ille, qui quidpiam commisisset, appellaret. Non ἐνικῶς *Diogenes Cynicus*, sed quilibet, cujus certa secta erat, intelligitur. Perspicuum tamen est, in vulgatis αὐτὸν, non αὐτὸν, scribendum. Jens. Αὐτὸν vulgo legebatur; sed recte *Guyetus* correxit, et αὑτὸν adspirate scripsit, cui paruimus, idemque et alibi restituimus. Millies in spiritu hoc peccatur in Editt. Ne itaque mihi objiciantur exempla, ubi αὐτοῦ pro αὑτοῦ positum legatur. Cum enim in Codicibus paullo antiquioribus

adspirationes hujusmodi non inveniantur, tanto facilius scribae ac typographi posteriores in illis errarunt. Et cum *Homer.* integre scribat ἑ αὐτὸν, ubi *se ipsum* significatur, distinctio eadem inter reciprocum et demonstrativum ope spiritus, ex Grammaticorum praeceptis est servanda, inprimis hic, ubi ambiguum foret, si negligeretur, etsi scio in dialecto Aeol. spir. asperum saepe negligi, et ap. *Homer.* αὐτὸν pro ἑαυτὸν inveniri. Praeterea, ad sensum apertiorem reddendum, comma post ἐπώνυμον sustulimus. Reiz.

Ead. l. 6. Ἐποιεῖτο) An ἐπονεῖτο; Guyet. *Brodaeus* προσεποιεῖτο, quod probo, mutare tamen non audeo. Solan.

Ibid. Καὶ οὐ τοὺς λόγους ἐποιεῖτο) Angl. καὶ οὗτος ψόγους ἐπ. Bourd. *Brodaeus*, καὶ τοὺς λόγους προσεποιεῖτο; sed melius illud ἐποιεῖτο· intelligi enim vult *Lucianus:* si quis Stoicum, aut Platonicum, aut Pythagoricum se diceret, atque ita sive tali schemate, sive sub tali persona dissertaret. Marcil. Mihi de hoc graviter vexato loco ita videtur. Primum legendum esse — ἢ Πυθαγόραν, ἢ ὅτου αὐτὸν ἐπώνυμον etc. neque esse, quod vel *Scholiastae* lectione, vel *Seyboldi* hinc profecta conjectura turberis, monitum jam in not. ad Schol. In iis vero, quae sequuntur, maxime offendit elegantissimum quemque lectorem verbum ἐποιεῖτο bis parvo intervallo positum; quod tamen *T. F. Benedictus* ad gratam quandam negligentiam referri vult. Nec sane immerito, licet pertinaciter omnes libri utrumque tueantur, de tentando alterutro cogitatum est. Sed utrum tentari debeat, hoc vero quaeritur. *Seyboldus* quidem prius horum omnino ejiciendum ratus, sic legit verba: ὅτου αὐτὸν ἐπώνυμον ὁ διαμαρτάνων ἐκεῖνος καὶ ὅτου (vel οὗ) τοὺς λόγους ἐποιεῖτο. Quae quidem Latine versa: *cujus et nomen sceleratus ille et placita professus est*, non male sonant, Graece vero recitata nemini, qui hujus linguae ingenium ceperit, placere possunt. Quidni enim Lucianus, si ita loqui voluisset, potius sic simplicius et concinnius mentem suam explicuisset: ὅτου τὸ ὄνομά τε καὶ τοὺς λόγους ἐποιεῖτο; Placuit autem scriptori simili phrasi uti, ac quae infra adhibetur cap. 51. ubi Parrhesiades philosophum quendam adloquitur: φέρ' ἴδω τίνος ἐπώνυμον σεαυτὸν εἶναι λέγεις; pro εἶναι λέγεις modo exquisite h. l. uno utitur verbo ποιεῖσθαι, quod magis proprie indicet simulatam nominis professionem. Rectius itaque ab aliis, iisque plurimis, vitium loci in posteriori enuntiatione quaeritur. Et ii quidem, qui adhuc a falsa lectione οὐ suspensi erant, corrigi voluerunt ἐπονεῖτο, ut *Guyetus* et *Gronovius*. Quid autem *Belinus*, qui οὗ e. cod. 2954. praefert, et tamen ἐπονεῖτο probat, sibi cogitaverit, difficul-

ter intelligas. Nam si οὖ legitur, quod et utriusque *Aldinae* testimonio comprobatur, ἐπονεῖτο nullo modo locum habere potest. Ergo qui οὐ vel ad exemplum B. 1. abjiciunt, vel melius in οὐ mutant, ii rursus in diversas discedunt partes: alii, ut *Brodaeus* et *Solanus* scribi volunt προσεποιεῖτο, quod, etsi per se haud improbum, h. l. tamen vereor, ut gratius afficiat aures, quam, quod vulgatur, simplex. Quapropter ἐμιμεῖτο conjicit *Jo. Seagerus* in Class. Journ. XVII. a. 1814. p. 161. paullo jejunius, ut ego sentio, h. l. verbum, quod praeterea etiam haud facile in ἐποιεῖτο transverti potuit. Multo magis placet, quod *Jacobsius* in Actt. Monacc. T. II. p. 459. substitui vult, quodque etiam *Göllerus* commendat in iisdem Actt. Monn. T. I. p. 213. ἐνεπορεύετο, i. e. *cujus sermones et praecepta quaestum sibi facit.* Illustravit autem hunc verbi ἐμπορεύεσθαι usum *Valcken.* in Adnott. in N. T. p. 411. sq. sive in Opuscc. suis (ed. Lips.) T. II. p. 319. sq. imprimis p. 322. Verum quum ipse adhuc meo judicio non satis fidei haberem, consultius videbatur in vulgata acquiescere. LEHM.

Ead. l. 11. Ὥστε ἐρήμην ἠλίσκεσθε μετ' αὐτοῦ) *Pirckheymerus, vos quoque indicta caussa condemnabant.* Cur igitur in fine Hermotimi, τὰ γὰρ αὐτὰ πρὸς σὲ εἶπον ἄν, εἰ τὰ Πλάτωνος ἢ Ἀριστοτέλους ἤρησο, τῶν ἄλλων ἀκρίτων ἐρήμην καταγνούς. Ergo *Benedictus, vos vero cum ipso damnabamini:* at idem in loco Hermotimi, *ceteris indicta caussa damnatis.* Rursus in eodem Hermotimo c. 30. οὐκ ἐχρῆν ἁπάντων καταγιγνώσκειν, οὐδὲ ἐρήμην ἡμῶν καταδιαιτᾶν, ubi rursus *indictam caussam* profert. In Abdic. c. 8. οὐδ' ἐξ ἐρήμης τοὺς παῖδας εὐθὺς ἁλίσκεσθαι, habet *indefensam caussam.* Sed ex fine Hermotimi apparet, esse discrimen inter καταγινώσκειν ἄκριτον, et καταγινώσκειν ἐρήμην. Imo id satis norunt omnia Lexica. Cur non igitur attendunt quoque interpretes? GRON. Ὥστε ἐρύμην) *Indicta caussa. J. Brod.* in Misc. jam saepe adductis ita habet pro ἐρήμην. Sed vitium typographicum esse credo. REITZ. Cf. not. ad Schol. LEHM.

Pag. 165. l. 3. Ταῖν θεαῖν) *Cereris et Proserpinae.* BROD. Cereris et Proserpinae, quarum mysteria toto orbe gentili maxima celebrabantur. De ἐξορχεῖσθαι v. notam ad De Saltat. c. 15. SOLAN.

Ead. l. 4. Ἐξορχούμενον) Quid esset ἐξορχεῖσθαι, copiose et erudite explicavit *Laur. Normannus* ad *Aristidis* κατὰ τῶν ἐξορχουμένων declamationem T. II. p. 589. seqq. Iebb. GESN. Vid. not. *Solani* ad Ἀναβ. (i. e. *Piscat.* ergo hicce ipse est locus, et *Reitzius* adeo subturpicule labitur; vult, opinor, *So-*

lani notam ad De Salt. c. 15. Lehm.) c. 83. ubi hoc verbum iterum occurrit, et explicatur. Reitz.

Ead. l. 6. *Ἀθλοθέται*) Morem hunc quis notaverit, mihi nunc non succurrit. Tangit iterum Pro Merc. Cond. c. 5. Solan. Quod h. l. de histrione, idem de citharoedo dictum occurrit Adv. Indoct. c. 9., qui quidem locus omnino dignus est, qui cum hoc nostro conferatur. Nec contulisse poenitebit Nigr. c. 14. Hinc patebit simul, *ἀγωνοθέτην* et *ἀθλοθέτην* eundem Athenis fuisse magistratum, atque adeo vanum esse discrimen illud, quod nonnulli Grammatici his vocibus statui voluerunt, ut *Suidas*, cum quo, sic monente: *Ἀγωνοθέτης, ὁ ἐν τοῖς σκηνικοῖς. ἀθλοθέτης δὲ, ὁ ἐν τοῖς γυμνικοῖς*, consentiunt *Ammonius* et *Hesychius*. Nec majoris pretii esse *Thomae Mag.* et *Moeridis* praeceptum intelligetur, quorum ille: *Ἀθλοθέτης κρεῖττον, ἢ ἀγωνοθέτης*, hic: *Ἀθλοθέτης, Ἀττικῶς. ἀγωνοθέτης, Ἑλληνικῶς.* refutatus jam uterque ex optimorum scriptorum usu ab utriusque Editoribus et Commentatoribus. Tanto magis mireris, *Belinum* etiamnum nugas istas *Suidae*, et sociorum, recoquere potuisse; indigneris etiam, illinc profectum improbasse eundem h. l. lectionem vulgatam *ἀθλοθέται*, maluisseque e 2954. *ἀγωνοθέται*. quod temerarium judicium secutus non minus temere *Schmiederus* spuriam in textum importavit vocem. Lehm.

Ibid. Μαστιγοῦν) Tangit hunc morem interpres *Aristophanis*, et oratores Graeci. Bourd.

Pag. 166. l. 6. *Τὸ καλὸν ἀγαθὸν*) Summa philosophiae Stoicae, quam explicat *Laërt.* in Zen. Bourd. Mox mire interpretatus est *Pirckheymerus: et splendida quaeque despici debere, bonis aequaliter perfruendum esse.* Quid, quaeso, hunc legisse, vel cogitasse, censeas, ut tam longe a recto verborum vulgatorum sensu aberrare potuerit? An forte *ἀγαθοῖς διαχρῆσθαι*; At nihil ineptius. Lehm.

Pag. 167. l. 1. *Γέλωτα ὀφλισκάνουσιν*) Sic apud *Plat.* Idem passim. Bourd.

Ead. l. 2. *Ὠθιζόμενοι ἐπὶ*) His incumbentes. Guyet.

Ead. l. 3. *Παρωθούμενοι*) Sana quidem lectio; sed sanior Anglicana, *παραγκωνιζόμενοι*, quod passim eadem utatur, ut in Nigrin. vide. Bourd. Libri istius excerpta firmant Anglicanum, in quo legitur *καὶ περὶ τὰς τῶν πλουσίων θύρας ἀλλήλους παραγκωνιζόμενοι*, quod merito probat *Bourdelotius*. Graev. Egregiae pseudophilosophorum virtutes praedicantur, nimirum: *τοὺς πλουσίους τεθήπασι, καὶ πρὸς τὸ ἀργύριον κεχήνασι, ὀργιλώτεροι μὲν τῶν κυνιδίων ὄντες, δειλότεροι δὲ τῶν*

λαγωῶν, κολακευτικώτεροι δὲ τῶν πιθήκων, ἀσελγέστεροι δὲ τῶν ὄνων, ἁρπακτικώτεροι δὲ τῶν γαλῶν, φιλονεικώτεροι δὲ τῶν ἀλεκτρυόνων. τοιγαροῦν γέλωτα ὀφλισκάνουσιν, ὠθιζόμενοι ἐπὶ ταῦτα, καὶ περὶ τὰς τῶν πλουσίων θύρας ἀλλήλους παρωθούμενοι. Pro φιλονεικώτεροι accuratius scribe cum Basileensi φιλονεικότεροι. Vide plura id genus sphalmata supra lib. I. cap. 11. notata. Deinde in duobus MSS. Anglico, et quo usus est *Graevius*, legitur παραγκωνιζόμενοι pro παρωθούμενοι. *Scholiastes* in suo libro vulgatam lectionem reperit, eamque per παραγκωνιζόμενοι interpretatur. Nec videtur satis caussae, cur alterum altero censeatur melius. Παρωθεῖν *Hesychius* exponit ἐκβαλεῖν· qui tamen corrupte legitur, ubi est, Παρῳδοῦντες, ἐκβάλλοντες. Lege omnino παρωθοῦντες· neque enim παρῳδεῖν quidquam ad ἐκβάλλειν. Apud eundem, Παρώσας, ἐάσας, ὤσας, ὠθήσας, ἐκβαλών. Pergit *Noster* in depingendis pseudophilosophorum moribus; idque omnium impudentissimum de iis memorat, quod, ubi quotidie clamitent, se nullius indigere, sapientem solum esse divitem, paullo post ipsi accedant aliquid emendicantes, et nisi accipiant, graviter indignantes. Ὅταν μὲν οὖν, persequitur Noster, αὐτούς τι δέῃ λαμβάνειν, πολὺς ὁ περὶ τοῦ κοινωνικὸν εἶναι δεῖν λόγος, καὶ ὡς ἀδιάφορον ὁ πλοῦτος, καὶ τί γὰρ τὸ χρυσίον, ἢ τάργύριον, οὐδὲν τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων διαφέρον; Paullo difficilior in postremis videtur haec oratio intellectu: quare condonandum interpreti, sensum pro lubitu fingenti, dum vertit, *Quid enim aurum et argentum littoralibus a lapillis differat?* Ut verus hic sensus sit, corrupit tamen elegantiam. Lepide hic commemorat auctor, quomodo illi philosophorum simiae soleant in luxum et intemperantiam concionari, ipsi licet vitiis iis quam maxime perditi: dein, quomodo, ubi nullius se rei indigos profiteantur, tamen efflagitandis muneribus molesti sint. *Quin cum necesse est,* inquit, *ut ipsi aliquid accipiant, multis praedicant, quemadmodum oporteat sua cum aliis communicare, et quemadmodum divitiae sint res nulla ab aliis rebus differentia distincta. Quid enim esse aurum et argentum, rem nihilo littoralibus lapillis digniorem?* Possent haec Graeca etiam hunc in modum distingui: Καὶ τί γὰρ τὸ χρυσίον ἢ τάργύριον; οὐδὲν τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων διαφέρον. *Quid enim sit aurum et argentum? Nihilo nimirum littoralibus lapillis dignius.* Ut sit interrogatio et responsio ex persona itidem horum philosophastrorum. Utique interrogationis illo signo in fine caret omnino ed. Flor. Jens. Παραγκωνιζόμενοι A. G. P. et L. pro παρωθούμενοι, quod in impr. omnibus legitur. Vid. etiam Scholia. Solan. Παραγκωνιζ. in textum recipi

jusserat *Solanus*, nec erravit; verum, quia alterum se tueri potest, vulgatam servavi: poterit itaque alterum eligere, qui volet; quamvis enim saepe alibi utatur *Noster τῷ παραγκων.* non semper tamen sequitur, eum ubique eadem voce usum esse. Reitz. *Παρωθεῖσθαι καὶ παραγκωνίζεσθαι* conjunguntur in Calumn. Non Tem. Cred. c. 10. Cf. Timon. c. 54. et Jov. Trag. c. 16. *Scholiastes* h. l. vix *παρωθεῖσθαι* per *παραγκωνίζεσθαι* explanare potuit; sed aut voluit significare, *Lucianum* alibi pro illo verbo hoc adhibuisse, aut variam lectionem notare. Quidquid sit, quinque optimorum codicum auctoritas magis videbatur audienda esse, quam omnium Editionum consonae voces. idque tanto lubentius, quod, ut *Seyboldus* ait, paullo ante verbum ejusdem cum *παρωθούμενοι* originis praecessit, *ὠθιζόμενοι*. Placuit itaque, *Bourdelotii*, *Graevii*, *Seyboldi* et *Belini* judicium, exemplumque *Schmiederi*, sequi. An vero prae *περὶ τὰς τῶν πλουσίων θύρας* aliquando elegantiorem Codicis 2954. lectionem *περὶ τοὺς τῶν πλ. πυλῶνας* cum *Belino* et *Schmiedero* eligerem, dubius adhuc haesitabam. Alia certe res esse videbatur in Necyom c. 12. ubi *ἐπὶ τῶν πυλώνων* et *ἐπὶ τῶν προθύρων* in libris confunduntur. Vid. ibi Adnott. Lehm.

Ead. l. 6. *Μεμψίμοιροι*) Copiose hanc philosophantium *δυσχέρειαν* explodit in Lapith. Dixi supra. Bourd. Explicatur etiam Timon. c. 55. in. Lehm.

Pag. 168. l. 1. *Ὀρθὴν τιάραν*) Solis enim id apud Persas regibus licuisse, docet *Xenophon*. Vid. et *Plut.* in Anton. et *Spanhemium*. Solan.

Ead. l. 6. *Τῶν ἐν τοῖς* etc.) Versio *Benedicti*, quam impugnat *Jens.* non adeo est absurda, dummodo suppleas *ajunt*. Reitz. Falsa scilicet interpunctio, omnibus omnino Edd. inhaerens, nec a *Jensio* penitus emendata, caussa fuit, cur elegantia loci non posset omni ex parte reddi. Distinguendum erat hunc in modum: *ὅταν μὲν οὖν αὐτούς τι δέῃ λαμβάνειν, πολὺς ὁ — λόγος, καὶ, ὡς ἀδιάφορον ὁ πλοῦτος, καὶ, τί γὰρ τὸ χρυσίον, ἢ τἀργύριον; οὐδὲν τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς διαφέρον.* Similis coloris est locus Diall. Mortt. I, 1. *ἐκεῖ μὲν γὰρ ἐν ἀμφιβόλῳ σοι ἔτι ὁ γέλως ἦν, καὶ πολὺ τὸ, τίς γὰρ ὅλως οἶδε τὰ μετὰ τὸν βίον;* Cf. etiam Diall. Meretrr. VII, 1. *καὶ πολὺ τὸ, ἐὰν ὁ πατὴρ* etc. et Charon. c. 17. *ὅταν δὲ σφαλῶσι, πολὺ τὸ ὀττοτοῖ* etc. Lehm.

Ibid. *Ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων*) Hac specie proverbii utitur antea in Timone. Bourd. Cap. 56. Timon. Lehm.

Ead. l. 7. *Ἐκ παλαιοῦ*) *Jam olim.* Brod.

Ead. l. 11. Ὅπη ποτὲ) Sic Edd. sed P. et L. rectius ὅποι τότε. Solan. *Τότε* quidem nihil habet, quo praestare videatur voci vulgatae. Sed ὅποι, quod praeter P. et L. etiam duo Parisienses Codd. exhibent, dudum erat recipiendum: et recepit, monente *Belino*, *Schmiederus*, probavit etiam *T. F. Benedictus*. *Thomae M.* praeceptum: Ὅπου, καὶ ὅπη, διὰ τοῦ ἡ, ἐπὶ στάσεως τίθεται. Ὅποι, διὰ τοῦ ὁ καὶ ι, ἐπὶ κινήσεως, etiam a *Nostro* satis diligenter observatum; ut in simillimis istis Diall. Meretrr. IX, extr. ὡς μηδὲ ὅποι οἴχοισθε, ἔχοιτε εἰδέναι. Vid. *Courier.* ad Asin. p. 207. Lehm.

Ead. l. 12. Πτερόεντα ἔπη) Ex *Homero*, cujus copiosus interpres *Apulej.* lib. 2. Florid. Bourd. Ἔπεα πτερόεντα apud *Homerum* tam frequenter occurrit, ut non opus sit ullum exemplum adferre. Verba autem dici *alata*, quod cito avolent, *Lucian.* iterum tradit De Domo cap. 20. ac *Didym.* ad *Hom.* Il. *A*, 201.

— ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,

ait, λόγους ταχεῖς. λόγου γὰρ οὐδὲν ταχύτερον. *Eustath.* vero ad eund. vers. pag. m. 64. m. Ὅτι πτερόεντες οἱ λόγοι, διὰ τὸ ταχὺ, καὶ διὰ τὴν ἐν αὐτοῖς ἁρμονίαν καὶ εὐσυνθεσίαν, καὶ ὅτι πέμπουσι τὸν ἀέρα κατὰ τὸ πτερόν. Ἴσως δὲ καὶ ὅτι τοὺς λογίους ὑψοῦντες ἐξαίρουσιν etc. quae ibi vide, de alis Sirenum, quas Musae cum illis cantu certantes iis eripuere, capitibusque suis ut victoriae signum imposuere, unde putat *verba ejata Homero* dici. Reitz.

Pag. 169. l. 4. Ἐξαλήλειπται) Sic edi curavimus, non, ut in omnibus mendose exstabat, ἐξαλήλιπται, quod et interpreti priori fraudi fuit, et animadversum a posteriori, ut ex interpolatione patet, non tamen emendatum est. Sic autem noster iterum in Catapl. c. 24. ἴχνη μὲν καὶ σημεῖα τῶν ἐγκαυμάτων οὐκ οἶδα δ' ὅπως ἐξαλήλειπται μᾶλλον δὲ ἐκκέκοπται. Ubi omnes impressi recte habent. Ox. vero solus errat. Solan. Imo vero solus ibi Ox. recte scripsit ἐξαλήλιπται, Edd. omnes errarunt. Lex, quam praescribit *Etym. M.* s. v. ἐρήρειστο p. 372. 55. ἡνίκα δὲ ἔχει τὴν ει δίφθογγον τὸ θέμα, ἢ τὴν ευ, ἐν τοῖς Ἀττικοῖς παρακειμένοις ἀποβάλλεται τὸ ε, tum formationis ordine ac ratione justa nititur, tum confirmatur etiam in hoc verbo optimorum scriptorum exemplis, ut ostenderunt Commentatores ad *Moerid.* pag. 144. *Piers.* et *Fischerus* Animadvv. ad *Weller.* Vol. II. pag. 309. Unde etiam recentiorum Grammaticorum, qui subtilissime indolem linguae Graecae indagarunt, ut *Buttmannus* p. 100. ed. 3. *Matthiae* p. 199. et *Thierschius* p. 110. hujus ipsius verbi formam ἀλήλιφα et ἀλή-

λιμμαι ut legitimam proposuerunt. Quod autem h. l. *Reitzius* mendosam, quam vocat, formam ἐξαλήλιπται priori interpreti dicit fraudi fuisse, respicitur, nisi fallor, *Pirckheymeri* versio: *libri excidunt*, quam equidem non certo conjicio, unde repetendam ducam. Sensum saltem etiam genuinae lectionis non absurdissime, quamquam paullo liberius, reddit. LEHM.

Ead. l. 7. *Βασιλεύς τις Αἰγύπτιος*) Cleopatra: tangit enim Cleopatrae simiam, ut in Tractat. Prometh. in Verbb. BOURD. Atqui libro de mercenariis philosophis non est *Βασιλεύς τις Αἰγύπτιος*, verum *Κλεοπάτρα ἡ πάνυ*. Nisi fortean duae historiae sunt. Nam hic multi simii, ibi unus: hic nuces sive κάρυα, ibi carycae aut amygdalae, sive nuces Graecae, *ἰσχάδες ἢ ἀμύγδαλον*. MARCIL. Ipse *Lucianus* infra in Apol. pro Mercede conductis c. 5. *Ἄλλοι δὲ τὸ τοῦ πιθήκου πεπονθέναι φήσουσιν, ὃν Κλεοπάτρα τῇ πάνυ φασὶ γενέσθαι· ἐκεῖνον γὰρ διδαχθέντα τέως μὲν ὀρχεῖσθαι πάνυ κοσμίως* etc. MENAG. Fefellit memoria *Bourdelotium*: non enim in eo, quem indicat, libello, sed in Apol. pro Merc. Cond. cap. 5. hanc historiam iterum habet. Quamquam autem discrepent et regum nomina et nucum, non ideo putem diversas esse historias. Solent enim viri urbaniores fabulas, quas animi caussa narrant, varie subinde commemorare; aut ipsi de suo addentes dementesve, de vero parum solliciti, modo, quod quaerunt, ut placeant, aut rem, quam agunt, illustrent, assequantur. Edoctos etiam sub Ptolemaeis cynocephalos talia, et majora etiam, tradit *Ael.* de anim. VI, 10. SOLAN.

Ibid. Τις Αἰγύπτιος) Simii saltatores; vid. infra Apol. pro Merc. GUYET.

Ead. l. 8. *Πυῤῥιχίζειν*) Pro omni genere saltationis, ut id. docet De Saltat. BOURD.

Ead. l. 12. *Ὑπὸ κόλπον*) At infra in Hermot. c. 37. legas *ὑπὸ κόλπου*, iterum ibid. c. 81. ante med. SOLAN. Addi potest Alexandr. c. 26. et 39. et Adv. Indoct. c. 12. Sed *ὑπὸ κόλπον* legitur etiam in Dissert. c. Hesiod. c. 2. ubi *Reitzius* ex *Herodiani* loco quodam eandem dictionem affert. Et recte sic quoque dici posse, ostendimus supra Tom. II. p. 311. sq. Male itaque *T. F. Benedictus* phrasin *ὑπὸ κόλπον* linguae legibus adversari arbitratur. LEHM.

Pag. 170. l. 11. *Ἢ οἰκεῖόν τι καὶ ξυγγενὲς*] In his abundare *τι* ratus *T. F. Benedictus* mutari vult in *τε*, unde, meo quidem judicio, languidior provenerit sententia, ac putidior. Notiones enim *τοῦ οἰκείου* et *τοῦ ξυγγενοῦς* non adeo inter se discrepant, ut particulis *τε καὶ* tanta cum sub-

tilitate h. l. dissecari potuerint. Verba sic sunt explicanda: *Τί φατε προσήκειν ὑμῖν τοὺς τοιούτους, ἢ* (suppl. *τί φατε τοὺς τοιούτους*) *οἰκεῖόν τι καὶ ξυγγενὲς* (*ὑμῖν* int.) *ἐπιδείξασθαι τῷ βίῳ*. I. e. — *aut qua ex parte familiare quidquam cognatumque vobis dicitis tales homines ostendere in vita sua?* Conspirat versio *Gesneri*, nisi quod formam interrogativam interpres ob caussam, quam agnosco et probo, in enuntiativam mutare maluit. Similem syntaxin contulisse juvabit in verbis Hermot. c. 10. *Τί δὲ, ἂν μὴ ἀποδιδῶσιν, ὦ μακάριε, μέλει τι αὐτῷ* etc. quae vix erit, cui offensioni sint. Lehm.

Ead. l. 12. *Ἡρακλῆς*) *Hercules et simia*, proverbium de minime congruentibus. Hercules enim robore, simia dolis valet. Vid. *Erasmi* Chiliad. p. 187. Reitz.

Pag. 171. l. 1. *Φιλοσοφεῖν ἀσκοῦσι*) Sic bene legit interp. Minus recte Cod. Anglic. *φάσκουσι*. Bourd. *Φιλοσοφεῖν φάσκουσι*) Persistens noster in sua in pseudophilosophos invectiva, ait, eos veteribus illis heroibus, quorum se sectatores mentiantur, tam similes esse, quam Herculi simiam: dein rogat veteres illos philosophiae magistros, *Ἢ διότι πώγωνας ἔχουσι, καὶ φιλοσοφεῖν ἀσκοῦσι, καὶ σκυθρωποί εἰσι, διὰ τοῦτο χρὴ ὑμῖν εἰκάζειν τούτους*; MS. Angl. referente *Bourdelotio* p. 412. pro *ἀσκοῦσι* habet *φάσκουσι*, et sua quoque convenire excerpta ait cl. *Graevius* pag. 969. rectissime judicans *τὸ φάσκουσι* huic loco congruentius. Et certe passim de his pseudophilosophis ita *Noster*. Statim c. 46. *ἅπασι τοῖς φάσκουσι φιλοσοφεῖν ἐντυγχάνειν*· de Merc. Cond. c. 24. *πρὸς τὸν φιλοσοφεῖν φάσκοντα*· de Parasito c. 52. *οἱ φιλοσοφεῖν φάσκοντες*. Similiter in Hermotimo c. 52. *Ὁδοί τε πολλαί εἰσιν ἐπὶ φιλοσοφίαν ἑκάστη καὶ ἀρετὴν ἄγειν φάσκουσαι*· c. 68. *Οὐκ ἀκούεις τῶν Στοϊκῶν, ἢ Ἐπικουρείων, ἢ Πλατωνικῶν εἶναι φασκόντων*; Jens. *Bourdelotius* male damnat Codicis Anglicani lectionem, in quo, ut et meis excerptis rectius scribitur, *καὶ φιλοσοφεῖν φάσκουσιν, et qui dicunt se philosophari, se esse philosophos*, pro quo dixit cap. 41. *ὅσοι φιλόσοφοι εἶναι λέγουσι*, quam quod legitur in editionibus, *καὶ φιλοσοφεῖν ἀσκοῦσι*, quod est, *in philosophia se exercent, philosophiae dant operam*, quamvis id quoque possit tolerari, alterum tantum praeferendum est. Hanc enim vim habet: venditant se pro philosophis, cum non sint. Graev. *Φάσκουσι* omnino legendum, ut est in Angl. P. L. et. Ms. Gr. et iterum c. 46. quod autem in vulgatis est *ἀσκοῦσι*, procul ablegandum. Solan. Recepi lectionem codicis Angl. apud *Graevium*: quae recurrit etiam deinde, *πᾶσι τοῖς φάσκουσι φιλοσοφεῖν, ἐντυγχάνειν*. Gesn.

Ibid. Σκυθρωποί εἰσι) Ut in Nigrin. et Lapith. et passim alibi. BOURD.

Ead. l. 9. *APET.*) *Virtutis* persona non ita commode huc convenire videtur: longe melius altera *Veritatis*. Mutationi occasionem praebuit, quod proxime ab hoc sermone Virtutem alloquitur Philosophia, cui proinde responderi cum putaret aliquis, personam hic temere mutavit. Quidni enim, post *Veritatis* testimonium, alteram suam sodalem, *Virtutem* alloquatur Philosophia? GESN.

Ead. l. 10. Κατὰ τῆς γῆς δῦναι) Sic de Merced. conduct. (cap. 18.) εὖχῃ δὲ ἢ σεισμῷ συμπεσεῖν ἐκεῖνα πάντα. Sic adversus Indoct. (cap. 18.) εὔξῃ τότε χανεῖν σοι τὴν γῆν κατὰ σεαυτοῦ. Sic Diall. Merr. (IX, 3.) πῶς ἄν με ἡ γῆ καταπίοι; ead. in Conviv. (c. 28.) Sic apud *Heliod.* lib. 1. ηὐχόμην δὲ καταδῦναι μᾶλλον. Habent ex *Homeri* Iliad. 4. τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών. Simile illud est *Aeschyli* Suppl.

Θέλοιμι δ' ἂν μορσίμου
Βρόχου τυχεῖν ἐν σαργάναις.

BOURD.

Pag. 172. l. 3. Ἀρετὴ) Haec loqui decebat *Veritatem*, ad quam testem provocarat Parrhesiades. Servavi tamen librorum scripturam; praesertim cum mox Philosophia *Virtutem* appellet. Sed ibi pro Philosophia *Veritatem* loqui credideris. Certe alicubi loquatur oportet, nisi personam mutam a Luciano inductam censeas, cujus opera potissimum indigebat. SOLAN. Si supra persona *AP.* mutanda fuit, et hic rescribendum erit ἀλήθεια pro ἀρετή. REITZ. *Seyboldus* haec adnotavit: „Ἀλήθειαν nec heic nec paullo inferius loqui, mirati sunt *Gesnerus* et *Moses Sol.* ex hoc maxime argumento, quod Parrhesiades evocaverit eam, ut ea, quae dixerit ipse, vera esse testetur. At obliti videntur hi, quos vix quisquam, quam ego, magis aestimet, Viri, omnia haec ante oculos quasi nostros agi. hinc non opus est, ut ea, queis Lucianus Philosophos petiit, crimina sic se habere, *verbis* testetur Ἀλήθεια· poterat enim id vel *nutu*, et *annuit* sine dubio. Ceterum quod idem Moses (se) ait, *alicubi loquatur oportet Veritas, nisi personam mutam a Luciano inductam censeas, cujus opera potissimum indigebat,* immemor erat eorum, quae jam superius locuta est Dea Veritas." Melius *Solanus* dixisset *otiosam* personam pro *muta*: illud enim voluit haud dubie, nec sane temere. Nam profecto aut hoc loco, aut nusquam, provincia sua *Veritati* adsignanda fuit; praesertim quum diserte a reo ad testandum provocetur. *Nutus* autem in tantae

gravitatis caussa non poterat sufficere. Jam vero personas in libris confusas esse recte viderunt Viri docti, et ostendit etiam Codex 2954. in quo, quae vulgo *Virtuti*, jam *Veritati*, et, quae olim *Philosophiae*, (κἀγὼ πάνυ ἡρυθρίασα, ὦ Ἀρετή, vel potius, quo nunc opus fit, ὦ Ἀλήθεια) jam *Temperantiae*, *Sophrosynae*, tribuuntur. Similem in modum jam *Wielandius*, qua erat judicii elegantia, personas mutaverat. Et *Schmiederus* hanc integram textus formam suo jure restituit; probavit etiam *T. F. Benedictus*. Lehm.

Ead. l. 7. Ἰλιέων) Historia, quae huic proverbio ansam dedit, in obscuro est. hinc interpretum silentium. Hoc per se patet, Trojanos, qui excidium, capta urbe, effugerant, tandem aliquando ludicris se dedentes, in Tragoedum incidisse, qui calamitates ejus priores, aut studio, aut imprudens repraesentavit. Idem proverbium tangit etiam in Pseudol. c. 10. Solan. Vid. *Dion Chrysostom.* in Tars. I. p. 266. ed. Ald. Belin.

Pag. 173. l. 2. Ἁπάσαις) Ψήφοις. *Brod.* Vid. supra hoc Dial. c. 21. Reitz.

Ead. l. 4. Προσεκύνησα τήν γε πρώτην] Pessime haec verba habita sunt a plerisque interpretibus et editoribus. *Pirckheymerus* quidem reddidit: *Hanc primam adoravi: verum aliud* (at non legitur ἄλλο, sed αὐτὸ) *magis Tragicum opus mihi superesse puto*; negligentissime haec: nam praeter αὐτὸ etiam τήν γε πρώτην cum summa levitate, vel prorsus non, respectum esse patet: vertit, ac si legisset τήνδε et ἄλλο. Et quaeritur insuper, quaenam sit *illa prima? Wielandius* non magis tetigit rem, vertens: Auch bin ich immer dein Verehrer gewesen. Ergone προσκυνεῖν de discipulo, *colente* magistrum, quippe *Cynicum* forte, eundemque adeo *canino* more, κυνικῶς, adorandum? — Longe absit. Certe sic addendum fuit σε. Et tales sales etiam omnino h. l. non forent sales. Aliam viam ingressi sunt *Belinus* et *Schmiederus*. Vertit ille, quam hic postea edidit, lectionem L. προσενίκησα. Jam vide, qui concoquas hancce interpretationem: „J'ai déja gagné ma première cause; mais il me semble que je vais faire encore quelque chose (!) de plus fort et de plus noble.“ Vel insignis haec ineptia lectionem ipsam arguit nihil esse, nisi errorem scribendi. Neque tamen tam parvi fecit *Seyboldus* eam, de qua agitur, lectionem. Is haec adnotavit: „τήν γε πρώτην] quam? — Ex Variante, quam *Excerpta Longolii* dant, (προσενίκησα) conjicere quis possit ponendum esse, προσεκύνησα Νίκην γε πρώτην. Sed non opus est mutatione.

Dicit haec Parrhesiades *conversus* ad Victoriam, *indigitans* eam. — Versio habet: equidem initio jam adoravi; immo vero: primam te (o Dea) jam superius adoravi." Haec qui in verbis vulgatis invenerit, eum credo alia omnia ibidem facili opera inventurum. Imo verbis ipsis inspectis nihil aliud elicitur, quam *Gesneri* versio, quam male intelligentes vituperarunt et deseruerunt. *Τήν γε πρώτην* non Objectum est, sed adverbialiter, ut alias, capiendum: *initio*. *Προσκυνεῖν* autem absolute positum *rem sacram* denotat, videlicet *adorationem numinis cujusdam divini*. Cujusnam vero? — Respondeo, si recte memini, *Minervae Poliadis*. Vide modo c. 21. ubi, postquam *Philosophia* dixerat: *ἡμεῖς δὲ ἐν τοσούτῳ προσκυνήσωμεν τὴν θεόν*, jam Lucianus ipse preces suas ad Minervae numen facit. Sed nunc victoria deportata rem eandem (*αὐτό*, *τὸ προσκυνεῖν*) *τραγικώτερον* peragendam sibi declarat. Num quid amplius desideras? Lehm.

Ead. l. 6. *Ὦ μέγα σεμνὴ νίκη*) Hoc in fine quarundam tragoediarum apud *Euripidem* videre licet, ut in Phoen. Orest. Iphig. in Taur. Brod. Vid. Isthmia *Pind.* Od. VI. in princ. cum Scholiis. Vorst. *Eurip.* Phoeniss. 1752. Solan.

Ead. l. 9. *Δευτέρου κρατῆρος*) Aut id a *combibonibus ac commessatoribus* translatum, aut ad clepsydram rejiciendum. Brod. Specie proverbii. De secundo cratere *Long.* lib. 3. Pastoral. *Achill. Tat.* lib. 2. Bourd. Alludere videtur ad morem veterum, qui primum craterem alicui Deorum libabant, a secundo autem auspicabantur. Solan.

Ibid. Κρατ.) *Συμπόσιον*] Vid. *Erasmi* Adag. *τὸν τρίτον τῷ σωτῆρι*. Primus crater ad sitim sumtus, Jovi Olympico: secundus ad hilaritatem, heroibus: tertius ad ebrietatem servatori seu sospitatori dicabatur, ut ex crateris tertii potu ipsos oenopotas ab ebrietate vindicaret. Vorst. Phrasis, ut Interpp. volunt, a *secundo cratere*, in conviviis posito, desumta. Idem itaque est, quasi dicat Philosophia: age jam, hilarius agamus! Seyb. *Virtus* haec dicit, cui nescio an talis acclamatio, qualem *Seyboldus* vult, minus convenerit. Nihil omnino proverbialis haec locutio significat, quam hoc: *Nondum absolutum est negotium nostrum: pergamus jam ad alterum dramatis nostri actum*. Sic fere etiam *Belinus: Passons à la seconde partie de notre opération*. Nec *Wielandius* dissentit, vertens: Unser Geschäft ist noch nicht zu Ende. Lehm.

Ead. l. 18. *Συλλογισμὲ*) Apta huic rei Syllogismi persona, tum quod familiaris philosophis, tum propter etymon, quia *collectionem* notat. Gesn. Ego quidem Syllogismo puero praeconis munus condonassem. nec *callide* satis id perfecit. Seyb.

Nescio, quam *calliditatem* famuli vel praeconis desideraverit *Seyboldus*. Sed condonandum tamen suum cuique judicium. *Gesneri* certe judicio adsentitur *Wielandius*, qui Syllogismi personam huic loco satis lepide convenire censet. Nec illepide idem Syllogismus simili verborum lusu supra Vit. Auct. cap. 23. extr. personam induere jussus erat. LEHM.

Ead. l. 15. *Ἥκειν*) Sic solet in formula praeconiorum omitti *χρὴ*, aut simile quid. SOLAN.

Ead. l. 17. *Δίκης*) Lege *Δικαιοσύνης*, de qua supra c. 18. Infra tamen pro hac *Veritatem* appellat, c. 44. In omnibus scribitur *δίκης*. SOLAN. Nullus hic novae personae locus erat: sed haud dubie *Δίκης* e non agnito compendio scribendi provenit: unde et infra *Δίκην* male scripserunt majori initiali. Non dubitavi itaque *Solani* eleganti sententiae morem gerere. LEHM.

Pag. 174. l. 10. *Σησαμαῖος πλακοῦς*) Dixi ad *Petr.* BOURD. V. *Dalechamp.* Histoire des plantes Tom. I. l. 4. p. 406. BELIN.

Ibid. Πώγωνα βαθὺν) Sic *Noster* iterum in Jove Trag. c. 26. *βαθυπώγωνα καὶ εὐγένειον*. Sic de Senectute profunda sive magna, *Ael.* V. H. 2, 36. *βαθύτητα γηρῶν*. Quod iterum L. 7, 5. *γηράσκων βαθύτατα*; sed et *Aristoph.* Nub. *βαθὺς τῆς ἡλικίας*, (ut observat *Jens.* ad Dial. *Lucian.* de saltat.) Verum generaliter de omni fere magno; ut *πλοῦτος βαθὺς*, *Ael.* V. H. III, 18. Et *βαθύπλουτος* ap. *Aeschylum*; vid. *Spanh.* obs. ad *Callim.* pag. 85. Et *γαῖα βαθυλήϊος*, *frugibus abundans solum*, ap. *Apollonium*, ibid. Immo et de latitudine, s. densitate; *Herodian.* VIII, 1, 3. *φάλαγγας ἐς τετράγωνα ἔταξε σχήματα, ἐπιμήκεις μᾶλλον ἢ βαθείας*, i. e. *acies densas instruxit.* REITZ.

Ead. l. 11. *Παλάθην ἰσχάδων*) Haec passim apud *Lucian.* Hac de re *Theophyl. Simoc.* Epist. 14. *ὁ δὲ θεσπέσιος οὗτοσὶ νεανίας τῶν ἰσχάδων τὰ πλεῖστα ἐκβέβρωκε, καὶ τὰς ἀκρίδας οὐκ οἶδ' ὅπως ἐξεῤῥόφησεν, ὁ δὲ τρυγίας ἐκεχήνει, καὶ μοῖράν τινα ᾔτει μετὰ κόρον κομίζεσθαι οἰκαδε*· posteriorem hanc partem tangit in Lapith. BOURD.

Pag. 175. l. 1. *Κεῖται δ' ἐν μέσσοισι*) Parodia ex Iliad. *Σ.* BOURD. *Hom.* Il. *Σ*, 507. SOLAN. Leg. *ἐν μέσσοισι* vel *εἰνὶ μέσσοισι*. Il. *Σ*, 507.

Κεῖτο δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι δύο χρυσοῖο τάλαντα,
Τῷ δόμεν, ὃς μετὰ τοῖσι δίκην ἰθύντατα εἴπῃ.

GESN.

Ibid. Μέσσοισι) Maculam Edd. in hac voce ex *Homero* et *B.* 2. sustulimus, in quibus erat *μέσοισι*. SOLAN. Idem notaverat *Jens.* ad Charon. c. 14. LEHM.

Ead. l. 3. *Ἄνοδος*) V. c. 15. et 16. Si forte oblitus, ubi sint, nescias. SOLAN.

Ibid. *Ἐπεὶ — ὡς*) Harum vocum aut haec aut illa rejicienda videtur; sed absque codicum auctoritate, utra expungenda sit, non patet. Quid si *ἐπὶ τὰς δ. μ.* legatur? SOLAN. Leg. *ἐπὶ τὰς δύο μνᾶς, ὡς ἤκουσαν κ. τ. λ.* GESN. Edidimus *ἐπὶ* e cod. 2954. praeeunte *Schmiedero*. Cf. supra c. 34. *ὠθιζόμενοι ἐπὶ ταῦτα*. LEHM.

Ead. l. 4. *Πελ. — Ἀσκλ.*) Athenarum tabulam, si per typographos liceat, hic exhibebimus, qua conspecta haec omnia clarius intelligantur. SOLAN. Glossa Paris. *Loca Athenis juxta arcem.* Confer infra c. 47. REITZ. Vid. *Meurs.* Cecrop. Capp. V. et VI. SEYB. De Pelasgico vid. etiam eund. *Meursium* Lectt. Att. Lib. VI. cap. 1. LEHM.

Ead. l. 6. *Τάλω*) Confer De Saltat. c. 49. et Philops. c. 19. SOLAN. *Τάλων* Athenis sepultum, nondum inveni: Tellus ille nobilis, qui pro victrice pugnans patria salvis liberis obiit. GESN. Hunc Athenis sepultum dubitabat *Gesn.* et fors *Tellus* legendum: sed *Wesseling.* ad *Diodor. Sic.* c. 76. v. 96. sq. ubi *Τάλως* Daedali discipulus ingenio magistrum superans per invidiam a Daedalo necatus et Athenis sepultus legitur, haec observat: *Pausaniae I,* 21. *et* 25. *Κάλως est; unde Simsonio Chron. A. M.* 2773. *ita et hic scribendum esse, in mentem venit. Mihi aliud placet: accedunt Diodoro praeter Apollodor. III,* 14, 9. *Scholiast. Eurip. Orest. v.* 1648. *Lucian. Reviv. c.* 42. *ejusque interpres Graecus. Sepultus est Talus Athenis in via, qua e theatro in arcem ibatur; sic enim de Calo Pausan. I,* 21. *etc.* REITZ. Vid. *Meurs.* Athen. Att. p. 104. SEYB.

Ead. l. 7. *Ἀναχεῖον*) De Anaceo ad Tim. c. 10. *Hemsterh.* GESN.

Ead. l. 8. *Βορυδὸν*) Il. *B*, 89. SOLAN. Cf. *Virg.* Georg. IV, 557. SEYB.

Ead. l. 10. *Μυρίοι*) Ex *Hom.* Il. *B.* pro *ἦρι* Angl. *ὥρῃ*. BOURD. Recte utique Ms. *μυρίοι, ὅσσα δὲ φύλλα καὶ ἄνθεα γίνεται ὥρῃ·* est enim ex *Hom.* Il. *B.* v. 468. *ἦρι* est interpretatio: *ὥρα* enim accipitur cum pro vere, tum pro aestate, ut ad *Hesiodum* ostendi. GRAEV.

Ibid. *Ἦρι*) In Angl. L. et Ms. Gr. *ὥρῃ*, uti et apud *Homerum* l. c. et Odyss. I, 51. scribitur. Sed de industria, uti multa solet, a *Luciano* mutatum opinor, quo signantius anni tempestatem designaret. SOLAN. Ex memoria haec, ut solent a *Luciano*, citata. Unde ferri poterat Editionum lectio. In *Homero* tamen ipso praestat *ὥρῃ*. Eandem et *Ernestio* video sententiam fuisse ad *Homeri* verba. LEHM.

Ead. l. 11. *Μεστὴ δὲ*) *Casaub.* ad *Athen.* Bourd.

Ibid. Κλαγγηδὸν προκ.) *Hom.* Il. *B*, 463. Solan.

Pag. 176. l. 6. *Τὸ μὴ δὲ ἐπιβάλλειν γνώρισμα*) Non est hic locus δὲ, recipiendum omnino, quod Angl. codex et mea excerpta prae se ferunt, *μηδὲν ἐπιβάλλειν γνώρισμα*· quod et videtur agnovisse Latinus interpres. Statim nihil certius scribendum esse, quod et *Bourdelotius* probat, cum Angl. et meo, *δεχόμεθα ἤδη αὐτούς. Πλατ. ἡμᾶς πρώτους.* Nec minus probandum ex iisdem membranis pag. 410. *ταχεῖαν ἐπιτέλει τὴν ἄγραν, fac ut cito aliquid capiamus.* Graev.

Ibid. Μὴ δὲ) Angl. *μηδέν.* Bourd. *Μηδὲν* ed. *I.* et Mss. P. L. et a *Bourd.* et *Graevio* laudati. Vulgatae edd. mendose *μὴ δὲ* vel *μηδέ.* Adde hic *Euripidis* versus in Med. 516.

Ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μὲν ὃς κίβδηλος ἦ
Τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ὥπασας σαφῆ,
Ἀνδρῶν δ' ὅτῳ χρὴ τὸν κακὸν διειδέναι
Οὐδεὶς χαρακτὴρ ἐμπέφυκε σώματι.

Solan. Pertinent huc etiam, quae a *Seyboldo* huc relata. Theseus de amicorum signis dicit apud eundem *Eurip.* Hippol. v. 925.

Φεῦ, χρῆν βροτοῖσι τῶν φίλων τεκμήριον
Σαφές τι κεῖσθαι καὶ διάγνωσιν φρενῶν,
Ὅστις τ' ἀληθὴς ἔστιν, ὅς τε μὴ φίλος.

Lehm.

Ead. l. 9. *Δεχώμεθα ἤδη*) Angl. *ἤδη αὐτούς*· sic erat legendum: aliter tamen interpres, et MSS. et Cod. Flor. Bourd. Cogitabam aliquando, an non ista vox sit philosophorum impatientium, *Ἀλλὰ δεχόμεθα ἤδη, quam mox accipimus?* Nec jam poenitet. Gesn. Ingeniosam *Seyboldus* hanc conjecturam vocat, neque injuria. Sed quin vera sit, multum abest. Primum *δέχεσθαι* pro *λαμβάνειν* dictum vix probabitur idoneis exemplis. Deinde ne placent quidem haec ab universo philosophorum grege exclamata, quum deinceps statim Platonici, qui et ipsi inter istos exclamantes fuerant, sibi primis duarum minarum pretium arrogent. Multo melius a Philosophia pronuntiantur, rem graviorem ac propiorem nunc minus gravi et remotiori praeferente. *Δεχόμεθα* autem a commentatoribus promiscue profertur et *δεχώμεθα.* Haud dubie legendum *δεχώμεθα*, quemadmodum editum lego in B. 1. A. 1. 2. et *Reitzius* quoque et *Schmiederus* ediderunt. Sed *δεχόμεθα* Ms. Gr. habere videtur, ut *Graevius* certe refert, et hanc etiam *Belinus* scripturam profert e cod. 2954. et probare eam videtur *Gesnerus.* At si *αὐτούς* ad priora refertur, id quod jam ex optimis codd. constat, atque adeo haec a

Philosophia dici necesse est: convenientiorem multo Conjunctivum esse patet. LEHM.

Ibid. Ἤδη αὐτούς. *ΠΛ.* ἡμᾶς) Ita optime depravatum prius hunc locum restituunt Angl. et Ms. Gr. In edd. ἤδη. *ΠΛ.* αὐτοὺς ἡμᾶς. SOLAN. Certa res confirmatur etiam cod. 2954. LEHM.

Pag. 177. l. 2. Χρήμασι) Quae inter bona annumerant Peripatetici. BROD.

Pag. 178. l. 7. Θέρμους) Dixi ad *Petronii lupinos*. BOURD.

Ead. l. 8. Ἄρτους τῶν αὐτοπυριτῶν) Haec omnia in Dialog. Mort. et in Catapl. BOURD.

Ead. l. 9. Καὶ μαχαιρίδιον θυτικὸν) *Secespita*. *Casaub.* ad *Suet.* Aug. (imo Tib. 25.) dico fuse alibi. BOURD.

Ead. l. 10. Μαχαιρίδιον θυτικὸν) Placet πυθικόν. Μαχαιρίδιον πυθικὸν, *Delphicum gladium*. BROD. *Brodaeus* μαχαιρίδιον πυθικὸν, *Delphicum gladium*. Verum ἀτυχεῖ πάνυ λίαν. Dixisset saltim Delphicum cultrum. Sed neque hoc neque illud *Lucianus* voluit, verum intelligi μαχαιρίδιον θυτικὸν cultellum sacrificatorium, sive cultrum ad sacrificia, ac festos dies atque epulas. Culter Delphicus necessitatis: cultellus sacrificatorius deliciarum et voluptatis. Non perstringit autem res ad usum hujusce Cynici ullas *Lucianus*, in pera ejus inventas, sed quae summarum deliciarum sint, χρυσίον, μύρον, μαχαιρίδιον θυτικὸν, κάτοπτρον, κύβους. Aurum, unguentum, cultellum ad sacrificia, speculum, tesseras etc. quemadmodum sacrificationes gumiis epularum occasiones fuerint, longum fuerit nunc edissertare. MARCIL. De hoc, dum reliqua enumerat et enarrat, *Scholiastes* altum tacet; neque satis liquet, quodnam hoc instrumentum fuerit. Hinc doctorum conjecturae, quibus meam etiam addam. Si genuina haec verba sunt, de quo ut addubitem, facit *Scholiastae* a me jam memoratum silentium, risum captasse videtur *Lucianus* ex voce μαχαιρίδιον, quae aeque ac ἐγχειρίδιον de libro aliquo praeceptorum ea aetate noto forsitan usurpabatur. Addito autem θυτικὸν, jocum demum patuisse. At quid tandem est μαχ. θυτ. inquies? Quid alii dixerint, audiisti. Ego tamen aliud quid subesse suspicor: tu, an recte conjecerim, ipse judica. Ac primo quidem quae *Lucianus* de philosophis magiae operam dantibus scripserit in libello de merced. cond. legito: hunc ego cultrum ad eos usus comparatum opinor. Sed quid si κουρικὸν legas pro θυτικόν; Vid. Adv. Indoct. c. 29. *Plut.* in Dione p. 1667. f. et *Polyaen.* Strat. VIII. p. 604. B. ubi μ. κουρέως. *Casaubonus* observat, Graecis cultrorum

mensariorum usum diu ignoratum, ad *Athen.* 278. 52. De voce autem ἐγχειρίδιον quod dixi, notum est ex *Epicteti* libello. Adde tamen, si lubet, locum *Philostrati* insignem, sub finem Herodis. SOLAN. Triplex est, aut esse saltem potest, interpretum hujus loci genus; quorum sententias operae pretium fuerit accuratius vel recensere, vel examinare. Scilicet voces καὶ μαχαιρίδιον θυτικὸν, quas omnes ac singulae Editiones praebent, aut mutandas, aut integras servandas, aut etiam prorsus ejiciendas esse, censent. Et eorum quidem, quibus vox θυτικὸν offensioni fuit, alii, vel potius unus *Brodaeus*, maluit πυθικὸν, omnium, ut facile patet vel ex iis, quae *Marcilius* de hac conjectura protulit, infelicissime. Quod autem *Solanus*, per varias sententias aliquamdiu fluctuatus, tandem ad substituendum κουρικὸν devenit, neque hunc cultellum video, qua ratione supellectili istius temporis philosophorum convenire probes. Imo tonsorii instrumenti nullus omnino usus esse potuit philosophis, quos constat in barba promissa summum suum ornamentum posuisse; nec vituperare debuit Philosophia ipsa, quod tale humanitatis instrumentum in pera Cynici invenisset. Ob eandem causam reprobandum est, quod *Jacobsius* in Additamm. Animadvv. in *Athen.* p. 299. conjecit, et cui *Vir Doctus* in censura Epistolae *Bastii* Criticae in Ephemeridd. Ienenss. a. 1806. N. 281. p. 385. adsentitur, ὀνυχικὸν, vel ὀνυχιστικόν. Nam uti recte quidem uterque vir eruditus docet, cultum unguium dedecuisse tum temporis genuinum Cynicae familiae adseclam, ita tamen eadem haec unguium praesecandarum cura minime displicere potuit Luciano ejusque dominae, ab elegantiae urbanitatisque studio haud alienae. Quapropter, siquidem vulgata lectio corrigenda est, correxerim equidem cum *Belino* θρυπτικὸν, cui rationi etiam *Bastius* accedere non dubitavit in Epist. Crit. p. 179. sq. et in Append. ad hanc Epist. p. 46. sq. Intelligunt autem hi viri *cultellum abacorum, quales sunt ii, quibus homines molles et elegantes utuntur;* quem Gallice vocant *un couteau de toilette;* quemque recte dicunt ab eodem nostro scriptore Adv. Indoct. c. 29. significari voce μαχαιρίδιον. Vocem θρυπτικὸς autem in hanc rem bene electam esse, probat *Bastius* verbis *Pollucis* Onomast. VII, 85. ὑπόδημα πολυτελὲς καὶ θρυπτικόν. Nihilominus fateor me nondum intelligere corrigendi necessitatem; modo recte capias vulgatum θυτικόν. Falso autem ceperunt vulgo interpretes, ut sic facile suspicio et corrigendi lubido oriri posset. *Secespitae* enim, quam *Casaubonus* vult ad *Sueton.* Tib. c. 25., i. e. cultro ad mactandas hostias destinato, nullus profecto lo-

cus esse potuit in pera Cynici, delicatae vitae adminiculis et praesidiis impleta. Age nunc audiamus *Seyboldum*, sic somniantem: „Innui puto cultrum, qui major, quam ii, qui *communi usui* adhibebantur, fuerit, talis scilicet, qui mactandis victimis inserviebat, quemque in pera occultavit Philosophus, ut habeat statim, *quicquid obtigerit.*“ Mira profecto sententia, et in se ipsa vanissima. Porro quem *Solanus* excogitavit lusum verborum μαχαιρίδιον et ἐγχειρίδιον, ingeniose quidem istum, sed nimis tamen artificiose, ac paene operose, quaesitum judico, recteque postea ipse ei renuntiasse videtur. Restat omnium simplicissima, ut mihi videtur, et probabilissima ratio, quam etiam *Gesnerus* et *Wielandius*, elegantissimi viri, in versionibus suis secuti, quamque etiam *Marcilius*, quamquam non subtiliter satis inter cultrum sacrificatorium et epularem distinguens, amplexus est. Secespitam Graece fere σφαγίδα vocabant, μαχαιρίδιον vero h. l. est culter, quo in mensa utebantur. Sed h. l. ne quis putet Cynicum *vulgarem* cultellum in pera gestasse, quamquam vel talis cum principiis philosophiae Cynicae pugnare videri debebat, additur etiam θυτικὸν, h. e. culter in sacrificiis, i. e. in *epulis* sacrificialibus, solennis, non communi et vulgari usui destinatus, uno verbo *epularis*, ein Festmesser, Sonntagsmesser, s. Gastmesser, ut *Wielandius* vertit; cujus generis in Bithynia potissimum in elegantiorum hominum usum fabricatos tum temporis fuisse, auctor est *Casaubonus* ad *Athen.* p. 278. et 279. Cogita itaque, nisi ita etiam scribi velis, quod non absurde fieret, μαχαιρίδιον Βιθυνικὸν, vel Βιθυνόν. Quod *Scholiastes* haec in explicandis singulis hujus loci vocibus omisit, ejus rei variae cogitari possunt caussae; et quod ea revera a cod. 3011. absunt, nihil id probat, nisi librarii indiligentiam; certe ad ejicienda haec verba non sufficiat ista auctoritas. Lehm.

Ibid. Καὶ κάτοπτρον) Haec eleganter apud *Apul.* in Apol. Bourd.

Pag. 179. l. 5. Ἀνδρῶν ἐς τοὺς χρηστοὺς μεμιγμένοι) Alia Anglic. Cod. lectio: οἱ φαῦλοι τῶν ἀνδρῶν τε τοὺς χρηστοὺς μεμιμημένοι. Bourd. Σε τ. χ. μεμιμημ. A. P. et L. nisi quod in A. pro σε legitur τε. In Edd. ἐς τ. χ. μεμιγμένοι. Solan. Ad trium illorum Codd. auctoritatem accedunt et tres alii Codd. recens collati, 2954. 3011. et Gorl., qui et ipsi lectionem, *Belino* probatam et a *Schmiedero* jam receptam, confirmant. Contra tot vocum consensum non amplius profecto tueri se potest vulgata lectio, licet nec ipsa per se fuerit spernenda. Lehm.

Ead. l. 11. Θαλοῦ στεφάνῳ) Sic postea τῷ θαλῷ στεφόμενος. Grammatici Graeci idem esse ajunt, ac θαλλός· quid autem θαλλὸς, *Theocr.* docet Eidyll. *Hesych. Suid.* vocaverunt etiam ὄσχον κρατὸς, ut apud *Hesych.* verbo χύτλασον, cujus locum emendat *Scalig.* χύτλος δὲ κρατὸς ὄσχος εὔσκιος παρῆν χυμένοις etc. vocarunt Latini sagmina: Gl. vet. *Sagmina* θαλλὸς, σπονδεῖα. Hac de re *Athen.* lib. 7. ferebantur in Panathenaica pompa, quique ferebant θαλλοφόροι dicti, ut vult *Juncus* apud *Stob.* licet quidam asserant, fuisse ramos olivae, quos manu gestabant, ut videatur esse illud Homericum στέμματ' ἔχων ἐν χερσίν. Usi sunt et Latini, ut auctor Ceir.

Pergit Amyclaeo spargens altaria thallo.

Quod *Virgil.* 6. Aen. dixit

Ramo frondentis olivae.

BOURD.

Ead. l. 13. Ἐν χρῷ) Ἐν χρῶτι, *ad vivum, ad cutem.* BROD. Confer supra Vit. Auct. c. 20. SOLAN.

Pag. 180. l. 2. Ἡ ἐγκαυσάτω) Quo modo prisci fugitivorum frontem inurebant. BROD.

Ead. l. 8. Τπερορῶντα) *Hor. oculo irretorto* II. Od. 2. f. SOLAN.

Pag. 181. l. 2. Ἀλωπεκίας) *Vulpe notatos.* BROD. Suavissimo lusu respicit nomine altero ad κοππατίας equos, altero ad σαμφόρους, de quibus ad principium Nubium *Aristophanis* viri doctissimi. GESN.

Ead. l. 6. Ἡ ἱέρεια) De qua supra *Lucianus.* BROD.

Ead. l. 7. Ὥπερ) Ad aliquam, sua aetate notam historiam alludit, quae ad nos usque non videtur pervenisse. Quod ὦπερ hic legis, ex ed. *J.* est; in reliquis enim est ὅπερ. SOLAN. Ὥπερ duali numero ex *J.* recipiendum jusserat *Solanus.* Obsecundassem certe, si plures Codd. et Edd. addicerent. REITZ. Lectionem ὦπερ *Juntina* ex *Ald.* 2. desumsit, in quam casu potius, ut haud pauca alia, quam consilio, irrepsisse opinor. Omnino putidi fuisset Grammatici, non liberalis scriptoris, Duali uti, ubi res duae quidem, sed in unam tamen notionem conjunctae, ut h. l. indicari debebant. LEHM.

Ead. l. 8. Ἀνέθηκεν) *Diis dicavit.* BROD.

Ead. l. 14. ΦΙΛ. Τί πράττειν ἀνὴρ διανοεῖται; ΠΑΡΡ. Δελεάσας τὸ ἄγκιστρον ἰσχάδι) *Brodaeus*, ubi notata Παῤῥησιάδου persona, reponi vult personam Ἀρετῆς. Sed frustra. Respondet enim Parrhesiades Philosophiae, cum admiratione interroganti, tertiamque personam pro secunda usurpanti, oratorie τί πράττειν ἀνὴρ διανοεῖται, pro τί πράττειν διανοῇ, ὦ Παῤῥησιάδη; mutavit personam, ut exprimeretur admiratio

rei novae. Virtutis personae locus hic nullus. Patet autem etiam sequente mox interrogatione Philosophiae, *τί ταῦτα* etc. MARCIL. Argutum est, quod hic facit Lucianus, sive Parrhesiades; nimirum in muris sedens vult funiculum hamo, esca aurea instructo, armatum in urbem demittere, ut velut pisciculos adnatantes captet philosophos. Haec arma Parrhesiadae omnia commodat Sacerdos in Acropoli. Jam rogat Philosophia, *Τί πράττειν ἀνὴρ διανοεῖται; Παῤῥ. δελεάσας τὸ ἄγκιστρον ἰσχάδι καὶ χρυσίῳ, καθεζόμενος ἐπὶ τὸ ἄκρον τοῦ τειχίου, καθῆκεν ἐς τὴν πόλιν·* sic respondere legitur Parrhesiades piscator. Sed profecto haec non sunt verba Parrhesiadae, at Sacerdotis; quare pro *Παῤῥ.* ponenda omnino est persona Sacerdotis, *Ἱερ.* Neque enim de se ipse diceret Parrhesiades *καθῆκεν.* Quin et ex ipsa Philosophiae interrogatione *τί πράττειν ἀνὴρ διανοεῖται;* patet satis, sequens responsum non dari a Parrhesiade, (quaesitum enim fuisset, *τί, ὦ ἄνερ, πράττειν διανοῇ*, vel *διανοεῖς;*) sed ab alia persona, *Ἱερεία* scilicet. Adde, quod in responso interrogationi Philosophiae non satisfit: quare mox Philosophia se ad ipsum Parrhesiade convertens, quaerit, *Τί ταῦτα, ὦ Παῤῥησιάδη, ποιεῖς;* Errorem videtur suboluisse *Marcilius* p. 418. pro *καθῆκεν* reponens *καθήκειν.* Sed nihil in hoc mutandum; modo, ut diximus, pro Parrhesiadis persona, scribatur *Ἱερ.* hoc est, Sacerdotis persona. JENS. *IEP.* ex L. ed. *J.* et *B.* 2. restituimus pro vulgato *ΠΑΡ.* absurdissimo, vel absque Cod. auctoritate mutando, uti recte viderat *Jensius*, et ante eum *Brodaeus.* SOLAN. Mihi videbatur hic commodius respondere Antistita, Parrhesiade ipso in piscatus apparatu satagente. Itaque quid fecerit, respondet, non quid facturus sit. Neque tamen *Brodaei* sententiam damnaverim. GESN.

Pag. 182. l. 2. *Καθῆκεν*) *Καθήκειν.* MARCIL.

Ead. l. 5. *Ἐκ τοῦ Πελασγικοῦ*) Pelasgicum locus fuit Athenis juxta arcem, de quo antea dictum est. COGN. Vide infra ad Quom. Hist. Conscr. c. 15. *Solanum:* adde et supra *Schol.* ad c. 42. pr. Ceterum eadem, quae *Cognatus*, etiam habet *Brod.* in Miscel. saepe adduct. p. 2. c. 22. REITZ.

Ead. l. 10. *ΕΛΕΓ.*) Malim pro *ΕΛΕΤ.* tenuissima mutatione legi *ΕΛΕΓ.* h. e. *ἔλεγχος.* Hujus enim est deprehendere verum: hic adjunctus Parrhesiadae paullo ante: cum hoc deinde colloquitur Parrhesiades. GESN.

Ibid. Οὐκ ἀλλὰ γαλεός ἐστι) Interpretes, *minime felis est.* Sed quis unquam audivit, *γαλεὸν* esse *felem*, et feles in mari capi? Discimus praeter alios ex *Ael.* hist. anim. I, 45. *γα-*

λεὸν esse genus canis marini, qui est κατεστιγμένος et ποικίλος· qualis hic intelligitur. Vid. etiam *Aristot.* de Animal. VI. c. 11. f. *Athen.* IV, 17. et VII, 8. L. Bos. Glossa Parisina: *lupus marinus: meminit Aristot. et Plin. Felis. galeus. Gaza mustelam interpretatur, est piscis rapax.* Reitz.

Pag. 183. l. 1. *Αὖων οὑτός γε*) Haec verba non sunt in Angl. Cod. Bourd. *Κύων*) Locum hunc in omnibus impr. jam desperatum egregie restituit Cod. L. hunc in modum. Prius enim *αὖων* legebatur. In A. autem et P. deerat prorsus ea vox. In quibusdam etiam *ἀνύων* erat; ex quibus omnibus nihil effici poterat. Dum autem canem vocat, etsi canis marinus piscis sit (de quo *Aelian.* de anim. I, 55.) Cynicum tamen intelligi vult. Vide Vit. Auct. c. 7. Solan. Pro *αὖων*, quod huc adeo non convenit, ut quidam librarii ejicere maluerint, quam sententiam eo obscurare, legendum tenuissima mutatione *κύων*· quod viderat etiam L. Bos. Animadv. c. 14. p. 62. De Cynico philosopho sermonem hic esse, apertum. Cum de Platonico agit, simili ad nomen respectu *πλατὺν* appellat. Hunc vocaverat modo *γαλεόν*. Jam *γαλεὸς* s. *mustelus* piscis, *κύων*, *carcharias*, cognatarum specierum nomina aeque Cynico conveniunt. Res nobis quidem videbatur ita aperta, ut versione nostra eam exprimere nihil dubitaremus. Gesn. Quia *αὖων* olim editum erat, *Brod.* Misc. P. 2. c. 22. inde fecit *ἄνων*, vel festinans ita legi putavit, (ait enim: *ἄνων. Cum muti sint pisces*) satis absurde hoc loco. Reitz.

Ead. l. 3. *Ἔνθα λήσειν ἤλπισας*) *Benedictus, ubi te latitaturum sperabas.* Sane nullus horum sic se gerit, ut latitare velit, idque praecipuum studeat: nec circa petras liguriens versatur spe latendi, sed praedandi. Itaque *Pirckheymerus, ubi praedari sperabas*; et adscripsit pater *λῃΐζειν*. Gron.

Ibid. Λήσειν) Sic recte legi, ex Ver. Hist. I. c. 4. ubi *ἐνόμισαν λήσειν*, tribus quatuorve aliis auctoritt. ex *Nostro* probaverat *Solanus*, nimirum ex *Junt.* p. 420. 367. 400. 229. et 397. Verum non omnes invenio, quia in uno alterove numero erratum est. Sed phrasin *λήσειν ἤλπισας* probam esse, quis dubitet? Eam autem h. l. convenire, docet sequens *ἕως φανερὸς ἅπασιν*. Reitz.

Pag. 184. l. 1. *Πολλοῦ*) In textum recepi ex duobus Codd. ut longe elegantius vulgato *πολὺ*, et magis respondens verbo et casui praecedenti: licet enim vulgata satis sit tolerabilis, *πολλοῦ* tamen *Lucianum* dedisse credo. Et sic fere in Act. Apost. c. V, 8. Sapphira interrogata, *εἰ τοσούτου τὸ χωρίον ἀπέδοσθε*; respondet *Ναὶ, τοσούτου*. Quod ibi quidem alio

casu efferri non poterat, quia novum verbum non sequitur; hic tamen ad verbum aestimandi praecedens etiam respicitur; nam et sic plane *Noster* supra in Diall. Mortt. IV. pr. *Ἄγκυραν — πέντε δραχμῶν. ΧΑΡ. πολλοῦ λέγεις.* Si quis tamen vulgatam tueri velit ex Vit. auct. c. 26. med. per me licet. Reitz. Utrumque recte dicitur. In Vit. Auct. l. c. non minus certo legitur *πολὺ λέγεις*, quam in Diall. Mortt. l. l. *πολλοῦ λέγεις*. Hoc autem loco vulgatam omnium Edd. lectionem tanto majori jure revocari censebam, quum, referente *Belino*, quamquam non probante, duo Codd. Pariss. eandem exhibeant. In Codd. P. et L. quod reperitur *πολλοῦ*, ortum esse potuit e variantis dictionis observatione. Lehm.

Ead. l. 7. *Ἀφυῶν ἰλ.*) Vid. *Aristoph. Schol.* in Eq. p. 226. Vorst. Glossa Paris. *Aphyae pisciculi, quos parit limus, vermiculorum instar scaturientes: meminit Aelianus.* Plinius vero Apuas a Latinis appellari dicit, quod ex aqua et pluvia procreentur. Reitz.

Ead. l. 8. *Ἀφυέστατοι*) Non potest commode lusus verborum conservari ex cognatione *ἀφυῶν apuarum*, et *ἀφυεστάτων*. Gesn. Lusum hunc verborum in *ἀφύα* et *ἀφυέστατος* non commode servari posse ait *Gesnerus*. vertit itaque, immo maxime sunt cognati apuis *infelicissimi ingenii* homines. non *hoc* putem dicere voluisse Lucianum, sed esse, *omnium apuarum vilissimos*, contemtiores, quam apuae. Cujus interpretationis vadem sisto *Athenaeum*, qui in Deipnosoph. VII. 8. de apuis haec refert: *τὴν ἀφύην ἐν Ἀθήναις ὑπερορῶσι, καὶ πτωχικὸν εἶναι φασιν ὄψον*, et quidem ob multitudinem earum. capiuntur enim, ut Archestratus ait,

— — *ἐν εὐκόλποισι Φαλήρου*
Ἀγκῶσι — ἰεροῖς. —

Hinc pergit Diogenes (pisciculi hi quamvis viles sint Athenis) eos tamen extrahe. Seyb. Doctrina male hic collocata praestrinxit *Seyboldo* oculos, quo minus id cerneret, quo nihil clarius esse potest. Momentum sententiae unice in vocis *ἀφύη* cum *ἀφυὴς* similitudine quaerendum. Atqui *ἀφυὴς* non *vilem* significat, sed qui *ingenii* est *haud felicissimi*. Ergo nihil dixit *Seyboldus*, et rem tetigit *Gesnerus*; cepit saltem. Lehm.

Ead. l. 9. *Ἡμίτομος*) Etiam Germanorum consuetudo *latos* illos pisces *dimidiatos* vocat, *Halbfische*: quemadmodum etiam nobilissimum, apud mediterraneos certe, genus, *soleas*, vulgo *Plateissen* vel *Platissen*, *πλατεῖς*, appellant. Gesn.

Ead. l. 10. *Ψῆττα*) Gloss. Pariss. *Psetta piscis latus: meminit Aristoteles et Suidas.* Reitz.

Ead. l. 13. *EA.*) Confusa hic erant omnia: neque opem ullam in impressis inveniebamus. Illud *EA.* ex P. omnia sanat. SOLAN. Imo valde vereor, ne turbas auxerit. Quorsum *Elenchi* ad hoc negotium fictio, si quaereret id, ad quod aperiendum unice ipse ab auctore adsumtus cogitari debet. Miror, recentiores et editores, et interpretes, ad unum omnes hanc rationem amplexos esse. Tolerabilior multo, me quidem judice, fuit vetusta illa ratio, quam etiam A. 1. 2. B. 1. tuentur: qua verba: — *ἀναστάσθω. τίς ἐστιν; ὁ πλατωνικὸς εἶναι λέγων*, continua voce a Parrhesiade recitantur. Ut minor quidem sic sermonis variatio, ita tamen etiam minus offensionis erat. Aliam, nescio quo duce vel auctore, viam iniit *Pirckheymerus* vertens: — *capta est. Diog. Attrahatur. Quisnam est? Parrh. Platonicum se asserit.* Quae, dum modo Cod. P. in Parrhesiadae respondentis locum Elenchi persona, quippe nec hic otiosa, transferretur, unice recta, certe omnium commodissima, mihi ratio esse videbatur. Haud longe distat *Schmiederi* conjectura, qui, ignarus, credo, *Pirckheymeriae* versionis, suumque tantum sensum secutus, mallet ita personas distribui: *Διογ. Τίς ἐστιν; Ελ. Ὁ Πλατωνικὸς εἶναι λέγων.* In sequenti sermone faciliori opera vel tenenda, vel invenienda, erat vera disponendarum partium ratio. Nec erat, quod a *Reitziana* forma, quam posteriores Editt. repetierunt, recederemus. LEHM.

Pag. 185. l. 1. *Τί φῂς*) *EA.* L. Impressi plerique *ΠΑΡΡ.* Fl. *Π.* tantum. Sola *J.* ed. eidem tribuit, recte. SOLAN.

Ead. l. 4. *Ὡς ἂν ἐν βυθῷ δόξειε ποικίλον τὴν χρόαν*) *Benedictus, ac si in profundo varii coloris appareat.* Qui sensus nec huic loco congruus, nec pro sensu haberi potest, cum nihil boni denotet. Quid enim id est? aut an id fieri solet? Prior interpres, *veluti in profundo apparet colore vario,* easque voces includit parenthesi, unde patet eum errasse in scopo et vera intelligentia. Verte, *accedentem video, prout in profundo videatur, varium colore.* Sedere enim fingitur in muris arcis, unde despiciens ait, quantum ex distantia istius altitudinis judicare posset, se videre aliquem varium. Res ipsa docet. GRON. *Solanus* versionem pristinam sic correxerat: *Et quantum in profundo cernere est,* non inepte. REITZ.

Ead. l. 14. *Ἀλλ' ἦν ἰδοὺ*) Ex *Schol.* et *Fl.* reposuimus pro vulg. *ἀλλ' ἰδοὺ*, quod etiam in P. est. Vid. init. Anachars. SOLAN. Adde Diall. Mortt. X, 10. ibique not. in Varr. Lectt. Hoc loco et Codex 2954. suffragatur genuinae lectioni, quam ideo etiam *Belinus* probavit, et *Schmiederus* recepit. LEHM.

Pag. 186. l. 1. *Ἀκανθώδεις*) Stoicorum severitatem et spinosas subtilitates Logicas carpit: quod autem multos hujus generis esse ait, non dubium est, quin propter M. Aurelium imperatorem Stoicum et ipsum plures huic familiae, quam ceteris, nomen darent. SOLAN.

Ead. l. 2. *Ἐχίνων*) Gloss. in marg. Paris. *Echinus. Latine Erinaceus, spinis aculeatis.* REITZ.

Ead. l. 9. *Ὦ Πόσειδον*) Auctior voce una Angl. Cod. *ταχεῖαν ἐπιτέλει τὴν ἄγραν.* BOURD.

Ead. l. 12. *Περιεπάρη*) Sic in Gallo c. 2. *εἰ βύρσας εἶδες ἐρπούσας, καὶ βοῶν κρέα μυκώμενα, ἡμίοπτα, καὶ ἕφθα καὶ πεπαρμένα τοῖς ὀβελοῖς.* Sic et Zeux. c. 10. bis. SOLAN.

Pag. 187. l. 9. *Οὕτω*) Suspecta mihi vox, pro qua lego *ἵτω*. In Fl. est *οὗτος*. SOLAN. Mss. Reg. 2954. *οὗτος δὲ καὶ αὐτός*. BIP. Et sic *Schmiedero* placuit haec verba, suadente *Belino*, edere. Sed *γοῦν* tuetur Codex Gorl. nec convenit *δέ*. Contra *οὗτος*, quod duorum Codd. testimonio comprobatur, et in Fl. quoque legitur, multo praestat vulgato *οὕτω*. Quod autem *Solano* visum est *ἵτω*, languidiorem id reddit omnem orationis cursum. Nec magis h. l. requirebatur verbum, quam supra extr. cap. 49. in verbis Platonis: *Ἀπὸ τῆς αὐτῆς πέτρας καὶ οὗτος* (int. *ἀφιέσθω*). Brevitas scilicet haec est vel irae, vel insolentiae. LEHM.

Pag. 188. l. 2. *Ὑπερήμεροι*) Supra *μίαν ἡμέραν ταύτην παραιτησάμενοι ἥκομεν ἐπ' αὐτόν*. BROD.

Ead. l. 5. *ΠΑΡΡ.*) Imo *ΕΛ.* Huic enim optime convenire haec verba visa sunt, quae minus apte in impr. Parrhesiadae tribuuntur. SOLAN.

Ead. l. 9. *Οὐδὲν*) *ΕΛ. οὐδέν*. Sic lego; neque enim haec Luciano conveniunt, sed huic optime. SOLAN. Ante *οὐδὲν* personam *ΕΛ.* inserit *Solanus*, non male; sed quia ex nulla ed. nec Ms. profert, non addimus, etiamsi in notis ita citat illud *ΕΛ.* ac si re vera in textu positum legeretur. REITZ. Varie tentatus a Viris Doctis integerrimus locus. Quid modo *Solanus* voluerit, non omnino conjicio. Dormitasse bonum virum ait *Seyboldus*, quod primum verba: *Ἔσται ταῦτα*, et quae sequuntur, Elencho, ac rursus eidem verba inde ab: *Οὐδὲν διοίσει*, tribui jusserit: quodsi enim utrique loco praeponatur *ΕΛ.*, colloqui *secum ipsum* Elenchum, colligit *Seyboldus*. At haec non potuit *Solani* sententia esse; sed utraque, quam *Reitzius* in medium protulit, *Solani* nota, a dormitante, ni fallor, *Reitzio* falso intellecta, ad unum locum hunc: *οὐδὲν διοίσει τοῦτο* etc. pertinet. Nam de Elenchi monologo quodam ne somniare quidem quisquam h. l. potuerit.

Utcunque sit, verba: οὐδὲν etc. sine idonea caussa Elenchi haberi, mox patebit. Aliter paullo *Schmiederus*, et, cui haec conjectura probata est, censor editionis *Schmied.* Jenensis loci formam constituunt, in hunc scilicet modum: *ΠΑΡΡ. Ἔσται ταῦτα — παρηγγελμένα. ΕΛ. Ποῖ δὲ — Στοάν; ΠΑΡΡ. Ἀπὸ τοῦ Λ. — ἀρχήν. ΕΛ. Οὐδὲν διοίσει* etc. Sic quaeret primo Elenchus, unde initium fieri velit Lucianus; et quum is responderit, unde sibi placeat, ille rursus satis inconstanter, atque adeo importune, negabit quidquam interesse. Denique *Jo. Seagerus* in Classic. Journ. Vol. XL. p. 199. sic singula disponit, ut Parrhesiades loquatur usque ad *παρηγγελμένα*, deinde Elenchus excipiat: *Ποῖ δὲ καὶ πρῶτον ἀπιέναι δεήσει; μῶν ἐς τὴν Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὴν Στοάν; ἢ ἀπὸ τοῦ Λυκείου ποιησώμεθα τὴν ἀρχήν;* et nunc Parrhesiades rem disceptet: *Οὐδὲν διοίσει τοῦτο* etc. Aliquanto haec dexterius et rotundius efficta; sed ficta tamen, praeter auctoris ipsius voluntatem. Nam primum particula ἢ verbis: *ἀπὸ τοῦ Λυκείου* ex mera conjectura praemittitur; quamquam et *Seyboldus* eam casu excidisse suspicatur. Deinde vero incredibilis illius librariorum negligentiae ne vestigium quidem usquam in libris nostris omnibus apparuit. Denique quaeso, quorsum tandem tanta fiat mutatio? Quidni haec omnia ipsi Luciano bene conveniant? Est haec festiva consultatio, quam Philosophiae legatus, praesente famulo vel pedissequo suo — hanc enim, nec aliam, Elenchi personam esse probe tenendum est — secum ipse habet. Et sic lente et quasi pedetentim hoc dramation perinde ac Charon s. Contemplantes et Dialogus Mortt. X., secundum ipsum ipsius Luciani morem ad finem suum perducitur, aculeo relicto, qui tanto altius animo infixus insideat necesse est, quanto minus acumen ejus exspectabatur. Lehm.

Ead. l. 11. *Καυστηρίων*) Utitur et *Orig.* c. Celsum V. 273. 2. Nescio tamen, an non rectius legeretur *καυτηρίων*, ut supra c. 46. et infra Pro Merc. Cond. c. 2. Quod et *Vorstio* placuisse video. Sed credo potius scriptum fuisse *καυστήρων*, quae vox etiam apud *Origenem* reperitur c. Cels. 211. Solan. Conjectura *Vorstii* nititur exemplo Pisc. c. 46. med. Et Pro Merc. Cond. c. 2. f. Sed conjectura *Solani* melior, et propius ad literarum ductum accedens. Reitz. Leg. *καυτηρίων*. Sic Mss. Regg. et ita supra cap. 46. *ὁ δὲ τύπος τοῦ καυτῆρος*. Ceterum in Ms. Reg. 2954. ad h. v. sequens legitur Scholium: *κεκαυτηριασμένος, ὁ μὴ ἔχων ἡγιῆ τὴν συνείδησιν.* Belin.

IN CATAPLUM.

Pag. 189. l. 1. *ΚΑΤΑΠΛΟΥΣ*) De hujus vocis significatione et usu fuse et erudite, ut solet, *Spanh.* p. 615. Latine etiam usurpant *Cicero* et alii a viro illustr. laudati. SOLAN.

Ibid. Η ΤΥΡΑΝΝΟΣ) Inscriptio Scholiast. impr. *Καὶ τύραννος.* Ex ipso Cod. an ex arbitrio editoris, nescio. Edd. *Luciani* ἡ constanter servant. REITZ.

Ead. l. 2. *Εἶεν*) *Εἶεν* per *ἄγε* hic exponit *Scholiastes*, nec male. Verum orationem tamen a superioribus pendentem notat, indicatque (quod in dialogis ad *τὸ πιθανὸν* pertinet) praecessisse jam sermones alios, quibus hoc ipsum *εἶεν* finem imponit, atque ad alia transit. Egregie hoc illustrant loci duo *Platonis*, alter de rep. I. p. 419. E. *Ἐγὼ δέ σοι ὥςπερ παῖς* (vid. leg. *ταῖς*) *γραυσὶ τοὺς μύθους λεγούσαις, εἶεν ἐρῶ, καὶ κατανεύσομαι καὶ ἀνανεύσομαι.* Alter Phaedro extremo p. 420. A. *Εἶεν, ἔφη, ὦ βέλτιστε, σὺ γὰρ τούτων ἐπιστήμων, τί χρὴ ποιεῖν;* ubi etiam per *age* licet interpretari. GESN. Propria sua vi *εἶεν* omnino est: *haec hactenus, mitte, mittam, mittamus, haec, satis haec sunto.* Dicit itaque *εἶεν* is, qui iis, quae vel ipse, vel alter, dixit, jam finem fieri vult. Vid. Rhet. Praec. c. 26. Varias autem haec locutio quasi formas significationis induit, quae in sermone ex loquentis sono, vultu et omni habitu, in libro scripto ex orationis nexu, cognoscuntur. Itaque est e. g. ejus, qui imperio, quasi necessitati, cedit, ut Diall. Mortt. X, 4. ubi Lampichus tyrannus, depositis jam nonnullis tyrannorum propriis rebus, etiam diadema et amiculum purpureum deponere jussus, Mercurio dicit: *Εἶεν. τί ἔτι; πάντα γὰρ ἀφῆκα, ὡς ὁρᾷς. Nihil obnitar, faciam, quod vis: sed quid amplius vis? quippe omnia, ut vides, deposui.* Porro et concedentis est, qui alterum non vult contradicendo diutius morari vel fatigare, ut ibid. XXIV, 2. singulari construendi ratione: *ὁ δὲ τάφος, καὶ οἱ πολυτελεῖς ἐκεῖνοι λίθοι, Ἁλικαρνασσεῦσι μὲν ἴσως εἶεν ἐπιδείκνυσθαι, concedam his Halicarnassenses quidem se jactare;* es mag seyn. H. l. *εἶεν* in initio libelli positum recte *Gesnerus* monet indicare, acta jam inter Charonem et Clotho nonnulla fuisse, antequam haec dicantur, quibus quidem voce *εἶεν* a Charone finis imponatur, ut ad alia nunc transitus fiat. Recteque adeo idem vertit: *Satis de his, Clotho.* De more autem *Luciani* nostri perquam fa-

miliari, lectorem statim a dialogi initio in mediam rem introducendi, supra quaedam monui Tom. II. p. 337. sq. Unde patet, quam male Scholiastes h. l. εἶεν per ἄγε δὴ explicuerit, quam temere porro *Belinus*, hujus Scholiastae vestigiis pressis, Latinum interpretem reprehenderit; quamque longe idem *Belinus* aberraverit reddendo: *Allons, Clotho*, et *Wielandius* quoque ipse, qui, arbitrium quoddam suum secutus, Charonis sermonem ita inchoari jubet: Sehr gerne, Clotho. Lehm.

Ead. l. 3. *Πρὸς ἀναγωγήν*) Ἀνάπλουν. Bourd.

Ead. l. 4. Ἄντλος) Vocavit τὸ ἐν τῇ ἀντλίᾳ ὕδωρ· sic et Grammatici. Bourd.

Ead. l. 5. *Παρακέκρ.*) Dictio Atticorum propria, οὕτω γράφουσιν τὸ ἴδιον τὴν ὀθόνην τῇ κεραίᾳ συμβαλεῖν. Bourd. *Παρακέκρ.* Edd. omnes, excepta *J.* Sic etiam Ms. Ox. Sed quid sit, nemo, credo, expediet. Vide ad quas angustias redactus Scholiastes, ut sensus plures colligat. Ed. *J. παρακκέρουσται.* Quomodocunque legas, vox nautica sit, oportet, a κέρας composita, quod antennam notat, atque adeo de aptando velo intelligenda est. Credo scriptum fuisse *παρακέρουσται*, simplici κ. Solan. At quid sit *παρακέρουσται*, non ostendit ipse portentosae formae inventor, quam nescio, an etiam facillimus quisque grammaticorum repudiaverit. Quam *Juntina* praebet, forma nihil est, nisi transpositio literarum, typothetae culpa nata. In communi itaque omnium librorum lectione, quae et Scholiastae quadam auctoritate et interpretatione confirmatur, acquiescere nobis licebit. Lehm.

Ibid. Τετρόπωται) *Loro ad scalmum alligata est.* Brod. Ἐν τῷ τροπωτηρίῳ ἐμβάλλεται. Est autem τροπωτὴρ λῶρος εἰς ὃν τὴν κώπην ἐμβάλλουσιν· tangit *Hesych.* verb. τροπώσασθαι. Bourd.

Ead. l. 6. Ὅσον ἐπ' ἐμοὶ) *Quod ad me attinet.* Brod.

Pag. 190. l. 3. Ἀμφὶ βουλυτόν) Quid sit βουλυτὸν, satis abunde declarant interpr. *Aristophan.* ad Vesp. et ad Aves, *Suid. Pollux.* Emenda in hac voce *Hesych.* apud quem βουλητὸν τὴν δειλέην ὥραν ἐν ᾗ τὸ ἄροτρον λύεται τῶν βοῶν. scrib. βουλυτόν. *Eustath.* ad illud Il. π.

Ἦμος δ' ἠέλιος μετενίσσετο βουλυτόνδε.

Hoc voluit *Virgil.* 2. Ecl.

Aspice aratra jugo referunt suspensa juvenci.

Non quod ibi somniavit *Servius.* Bourd.

Ibid. Βουλυτὸν) Ἦν μὲν ἤδη τῆς ἡμέρας ὅτε ἄροτρον βοῦν ἐλευθεροῖ γηπόνος. *Heliod.* V. *Sol ubi montium — Mutaret umbras, et juga demeret — Bobus fatigatis. Horat.* III. Carm. Od. 6. Vorst.

Ead. l. 7. *Εἴπερ*) Sic *Coll.* commodius sane, sed tamen nondum agnosco *Luciani* manum. SOLAN.

Ibid. Τις ἄλλος) Haud facile, quid haec verba sibi velint, expedies. *Mosellanus* interpres ad umbras refert. Ego ad vespillones et ejusmodi homunculos referri malim, quos verisimile fit largiter bibere solitos, cum mortuos efferrent: id enim *νεκροπομπὸς*, quod praecessit, suadere omnino videtur. Sed ne sic quidem satis concinna videtur oratio. SOLAN. Nec mihi vulgata, *ὥςπερ τις ἄλλος* satisfecere. Sive enim de vespillonibus cum *Solano*, sive de umbris ipsis cum reliquis interpretibus plerisque, etiam *Guil. Langio*, (*Wielandius* autem haec verba prorsus non respexit) cogitare lubeat, frigidior profecto, vel pro Charonei ingenii ac judicii modulo, evadet oratio. Multo minus convenit *Goelleri* conjectura in Actt. Monacc. T. I. p. 220. proposita, *τι ἄλλο*. Nam ob sequens *αὐτὸς* necesse omnino est, ut *τις ἄλλος* praecesserit, non Neutrum genus. Quid multa? genuinam lectionem servarunt *Scholiastes* et *Galaei Collectanea*. Lege *εἴπερ*, et habebis Charonis sententiam. Verum non urgenda est comparatio quaedam Mercurii cum alio quopiam, e verbis forte nude positis producenda. Sed formulam cape, *εἴ τις ἄλλος*, vel *εἴπερ τις ἄλλος*, nec ab aliis linguis illam alienam, qua omnino indicatur *summus* rei gradus: *quam maxime, vel maxime.* Cf. Pisc. c. 17. Sic haec, Charonis quidem persona dignior, sententia efficitur, cum aliqua ironia pronuntiata: *Praeclarus ille mortuorum deductor, si quis alius, terrestris cujusdam Lethes liquore* (*vino*, quod bene intelligit *Wielandius*) *vel maxime poto, oblitus est* etc. LEHM.

Ead. l. 9. *Παλαίει μετὰ τῶν ἐφήβων*) Hae omnes artes Mercurii jam enarratae Diall. Deorr. et Mortt. BOURD.

Ead. l. 11. *Κλωπεύει*) Vid. *Spanhem.* ad *Aristophan.* Plut. 1141. GESN.

Ibid. Ὁ γεννάδας) Ironia. BROD. Reponendum ex omnibus editionibus veteribus *γεννάδας*, quod novissimae depravarunt. JENS. Vid. *Spanh.* l. c. GESN.

Ead. l. 13. *Ἐξ ἡμισείας*) Hoc supra docuimus. BROD.

Pag. 191. l. 6. *Χοαὶ*) Dico ad *Heliod. χοαὶ, τὸ ἐπιχεόμενον τοῖς ἀποθανοῦσι μελίκρατον.* BOURD.

Ibid. Καὶ πόπανα) Horum usus maximus in sacris Dearum, ut patet apud interp. *Aristoph.* Thesm. et *Lucian.* Necyom. quid sit autem *πόπανον*, docent *Poll. Hesych. Suid.* BOURD.

Ead. l. 7. *Καὶ ἐναγίσματα*) *Τὰ προσφερόμενα τοῖς νεκροῖς.* Interpr. *Aristoph. piacula, ἅγος γὰρ μίασμα. Hesych.* BOURD.

Pag. 192. l. 1. *Αἰπόλιον*) Caprarum gregem, non ovium, appellat, quippe facile dilabitur caprinum genus, et palatur, aegre autem continetur. GESN.

Ead. l. 5. *Κεκονιμένον*) Conf. supra Tim. c. 26. (c. 45.). SOLAN.

Ead. l. 10. *Λειπόνεως*) *Ὁ μεταλιμπάνων τὴν ναῦν.* BOURD.

Pag. 193. l. 7. *Ὁ τὸ ξύλον*) *Ἔχων* subaudio. BROD. Ut inferius p. 225. (ed. Paris.) *ποῦ δὲ ὁ τὸ ξύλον.* MARCIL. Vid. supra Vit. Auct. pr. et alibi non semel. SOLAN. Sic *ὁ τὴν κιθάραν*, scil. *ἔχων*, et simil. ex *Luciano*, cui haec ellipsis participii frequens, item ex 2. Cor. VIII, 15. vid. apud *L. Bos* de ellipsi, p. 55. REITZ.

Ead. l. 9. *Παρ' ὅλην τὴν ὁδὸν ἀντέβαινε καὶ ἀντέσπα*] Paullo aliter, quam vulgo, haec leguntur in Lexico Inedito Cod. Reg. Paris. 2562. fol. 209. *recto*: *Ἀντιβαίνει τὸ ἀντιτείνει καὶ ἀντερείδει, ὡς καὶ παρὰ Λουκιανῷ, ὅδε κατὰ τὴν ὁδὸν πᾶσαν ἀντέβαινε καὶ ἀντέσπα.* Ex his, quae Doctiss. *Osannus* in medium protulit ad *Philemon.* p. 239. manifesto quidem patet, *Lucianum* scripsisse *ἀντέβαινε*, non, quod vulgatum est hujus glossema, *ἀντέτεινε*. Sed quod *Osannus*, dum dicit „hinc mutilum *Luciani* locum egregie et sanari et compleri," significat, etiam verba Lexicographi: *ὅδε κατὰ τὴν ὁδὸν πᾶσαν Luciano* reddi debere, non adsentior. Debentur enim haec arbitrio ouidam vel memoriae Grammatici falsae, nec agebatur huic, nisi de verbis *ἀντέβαινε καὶ ἀντέσπα*. Ceterum vel sic haud exiguam a *Luciani* cultoribus iniit gratiam *Osannus*, quod ipsi verba illa in usum publicum describere placuit. De hoc verbi *ἀντιβαίνειν* usu *Hemsterhusius* nonnulla disseruit supra ad Diall. Mortt. XXVII, 1. Tom. II. p. 639. sq. LEHM.

Ead. l. 12. *Πρὸς ὀλίγον*) Intellige *χρόνον*. BROD. Ellipsis tam vulgaris et frequens apud omnes, ut exemplis non indigeat. REITZ.

Ibid. Πολλὰ δώσειν) Ut in Diall. Mortt. ex *Homer. πολλὰ δ' ἐν ἀφειῷ*. BOURD.

Pag. 194. l. 1. *Ἀνίειν*) *Ἀνίην*. GUYET. Vid. Varr. Lectt. LEHM.

Ead. l. 2. *Στόμιον*) Peccant haec in Geographiam inferorum, in qua nihil ultra Charontis cymbam pertingere censetur. Maleque adeo hic situm cis lacum Aeaci portorium, quod in ulteriori ripa poni decuit. SOLAN.

Ead. l. 6. *Ἀνατείνας*) *Ἀνατείνειν τὰς ὀφρῦς*, non est *contrahere supercilia*, ut interpres habet; hoc enim Graeci dicunt *συνάγειν ὀφρῦς*, estque iratorum, eorumque, qui torvum vi-

dent, ut apud Comic. Pluto p. 77. *Ὀφρῦς συνῆγον, ἐσκυθρώπαζόν θ' ἅμα.* Sed *ἀνατείνειν τὰς ὀφρῦς*, est *attollere supercilia ad frontem*, ut Cicero loquitur: quod arrogantiae et gravitatis est indicium. L. Bos. Vid. Tim. c. 32. (c. 54.). SOLAN.

Ead. l. 8. *Ἐν οὐρανῷ παιδίαι*) Hoc ante in Dialogis Deorum innotuit. BROD. Verborum ipsorum interpretationem Latinam: *satis tibi apud superos lusus est*, mutare placuit ad *Scholiastae* rationem: melius enim haec imperative accipiuntur. De re imprimis Dialogum Deor. VII. contulisse non poenitebit. LEHM.

Ead. l. 11. *Παρ' ἕνα*) Confer infra de Salt. c. 12. SOLAN.

Ead. l. 15. *Κατὰ τὴν ἄγουσαν*) *Ὁδόν*. BROD. Vid. si quid opus, *Bos* de ellipsi p. 180. qui docet, modo *τὴν φέρουσαν*, omisso *ὁδὸν*, dici, modo *τὴν ὁδὸν πρὸς*, omisso participio. REITZ.

Pag. 195. l. 2. *Ἐν Ταινάρῳ*) *Taenarum* Laconiae promontorium, e quo ad inferos descensus. BROD. *Menand.* fragm. inc. 270. *πύλη τίς ἐστι Ταινάρου πρὸς ἑσπέρας.* SOLAN.

Ibid. Παρὰ τοσοῦτον) *Usque adeo parum abfuit, quin effugisset.* BROD.

Ead. l. 9. *Τὴν ἀποβάθραν καθεζομένη*) *In scalis sedens.* Hunc integrum versum omisit interpres, *scalam* reddidimus. Est enim *ἀποβάθρα* (ut ex *Sophocle* in Mysis testatur *Hesych.*) *κλίμαξ νεώς.* Falluntur, qui aliter. nam in Gl. Ms. *οὕτω καλεῖται ὁ τῆς νέρθεν τόπος δι' οὗ ἐξερχόμεθα, ἡ καλουμένη σκάλα.* BOURD.

Ead. l. 12. *Στοίβαζε*) *Πύκαζε, περίβαλλε, στέγαζε, σκίαζε*, a *στίβειν*, unde *στιπτοὶ*, *Aristoph.* Acharn. quae interpretatio huic loco recte convenit. BOURD. Vid. Schol. Cod. *Bourd.* SOLAN.

Pag. 196. l. 1. *Ὀμφακίας*) *Ἀώρους, μικρούς, ἀνεψήτους, τὰ τετελευτηκότα νήπια.* Hanc vocem interpretatur *Mercer.* ad *Aristaen.* BOURD.

Ead. l. 3. *Τοὺς ἀκλαύστους ἐπὶ τούτοις ἐμβιβασώμεθα*) Vertunt, *cum his indefletos introducamus.* Sed rectius vertas, *post hos*, sic in seqq. hujus pag. *τοὺς τραυματίας ἐπὶ τούτοις παράγαγε, saucios adducito post hos. Xen.* Cyrop. II, 11. *καὶ τάξας δῆτα ἐπ' αὐτῷ* (*post eum*) *ἄνδρα νεανίαν.* L. Bos.

Ead. l. 6. *Τὰ πρὸ Εὐκλείδου*) Hoc in Aeschinem transegimus. BROD. In bello Peloponnesiaco cum Athenienses Lacedaemonii superassent, Athenis potiti triginta tyrannos statuerunt, quibus tandem depulsis *Εὐκλείδου ἄρχοντος, ἵνα μὴ μνησικακήσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποίησαν ὥστε τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἄκυρα εἶναι.* Hoc igitur nunc dicit *ὅτι τῶν*

πάνυ γερόντων ἀναζητῆσαι τὸν βίον οὐ βούλομαι. Bourd. Vid. Scholia, et Hermot. cap. 76. Solan. Non integrum locum esse, inde patet, quod πῶς, uti *Reitz.* et recentt. ex nonnullis vett. Edd. scripserunt, vel omissum est in O. et Fl., vel enclitice scriptum in B. 1. A. 1. 2. Neque ipsum illud πῶς facile explicari potest, ob quam rem etiam factum opinor, ut varie tractaretur. Restituitur locus, si γὰρ addatur, quod ob multas caussas facile excidere potuit. Sic πῶς γάρ; eum in modum, eoque sensu, interjectum orationis cursui habebis, de quo exposuit *Hemsterhusius* ad Timon. cap. 2. T. I. p. 363. sq. Cf. etiam Diall. Deor. XXVI, 2. ibique Adnot. T. II. p. 402. Simili ratione πόθεν δέ; immixtum vidimus, nec ab omnibus recte intellectum, Timon. c. 8. et Prometh. s. Cauc. c. 12. Lehm.

Ead. l. 8. Βεβυσμένοι τὰ ὦτα) Πεφραγμένοι. Sic in Satur. et de Merc. cond. *Heliod.* lib. 3. Bourd.

Ead. l. 10. Δυεῖν) Priscis Atticis. Vorst.

Ead. l. 11. Πέπειροι) Contra ὀμφακίαι. De quibus dictum antea: sic postea ἀσταφίδες. Bourd.

Ibid. Καθ' ὥραν) *Opportune.* Brod.

Ead. l. 12. Ἀσταφίδες) *Lucilius, rugosi passique senes.* Vorst. Alludit ad proverbium ἀνδρὸς γέροντος ἀσταφὶς τὸ κρανίον, de quo *Suid.* et *Zenob.* Solan.

Pag. 197. l. 2. Ἐν Μηδίᾳ) De suae aetatis in Media bellis dixerit hic *Lucianus*, necne, acutioribus statuendum relinquo. Solan.

Ead. l. 5. Φιλ. Θεαγένης) Mirum, ni eundem hic petit, de quo in Mort. Peregr. multa: certe hoc nomine philosophum alium novi neminem. Solan. Hoc nomine tyrannus Megarensium commemoratur *Thucydidi* I, 126. et athleta ap. *Pausan.* Eodem iterum nomine ex Atheniensium principibus quidam ap. *Thucydid.* V, 24. Vid. *Duker.* ad loc. prius indicatum, qui et *Lucian.* de conscrib. hist. et Deor. concil. Theagenis mentionem fecisse monet. Num vero, et qualis philosophus fuerit, de quo hic agit, non liquet, nisi tyrannus ipse philosophus quoque fuerit. Reitz.

Ead. l. 12. Ἐκ δικαστ.) Quid sit, vid. Schol. *Aristoph.* in Pl. p. 32. Vorst.

Ead. l. 13. Τοὺς ἐκ τυμπάνου) Rei cum ad supplicium ducerentur, solebant gestare tintinnabula, ne populum incestarent, ut cives tinnitu illo moniti de via decederent. *Zon.* lib. 2. Annal. hinc carnifices cum tintinnabulo, ut ap. *Plaut.* Trucul. Dico hac de re alibi. Sunt tamen, qui τύμπανον hic interpretentur ξύλον ᾧ τοὺς καταδικασθέντας ἐφόνευον. dixi

de hoc supplicio ad illud *Petron. debeamus tenti perire.* Bouhd. Spanh. ad Aristoph. Plut. v. 470. ostendit, tum fustium supplicium, tum fidicularum cruciatum hac voce notari. Alterum autem supplicium nolim crucem vertere, quae σταυρὸς est, et τοῦ *T* figuram habet. Ἀπὸ τοῦ σκόλοπος acuti notio separari, puto, non potest. Gesn.

Ibid. Τυμπάνου) Fustuario mulctatos. Τύμπανα γὰρ ξύλα οἷς τύπτονται ἐν τοῖς δικαστηρίοις οἱ τιμωρούμενοι. Vorst.

Pag. 198. l. 2. Ἑκάτης τὸ δεῖπνον) Vid. Diall. Mortt. I. Solan.

Ead. l. 4. Σηπύαν ὠμὴν) Quo mortis genere fama est Diogenem ab humanis excessisse. Brod. De hac historia supra dictum est ad Vit. Auct. c. 10. ubi recte omnes σηπίαν, quod et hic secuti Mss. Ox. et P. et *B.* 2. restituimus, cum in reliquis legeretur σηπύαν. Solan. Imitatus igitur est magistrum suum: jam alluserat in Vitarum auctione. Gesn.

Ead. l. 8. Ἐλθεῖν) Sic et *venire* pro mori, sive ad inferos venire, *Propert.* I, 14, 14. Reitz. Addendum erat: *ubi ex inferis quis loquitur.* Alioquin non intelligitur, qua ratione idem verbum etiam *oriri, nasci,* significare possit, ut de sole *Horat.* Ep. I, 16, 6., de arboribus *Virg.* Georg. II, 11., nec non, ut par est, de ipsis hominibus, adhibitum. Ea autem ratione, quam dixi, non solum ἐλθεῖν *Nostro*, imprimis in Diall. Mortt., familiare; cf. etiam προελεύσονται, a Plutone dictum Diall. Mortt. VI, extr. sed etiam ἥκειν passim occurrit, ut in iisdem Diall. V, 2. et IX, in. et infra cap. 8. Lehm.

Ead. l. 10. Ἰατρὸν — τῶν ἁμαρτημάτων) Sic ἰᾶσθαι pro *liberare, sanare ab errore, Noster* infr. in Gallo, c. 28. Ἐγώ σε ἰάσομαι, ὦ Μίκυλλε. Et Fugit. c. 5. Ἦν μόνην ἰάσασθαι ἂν τὰ γιγνόμενα οἶμαι. Reitz.

Ead. l. 11. Ἁμαρτημάτων) Anglic. πραγμάτων. minus recte. Bourd. Ἁμαρτημάτων Ox. Cod. et Edd. omnes, pro quo in A. P. et L. πραγμάτων. Quod autem hic de Cynico, idem apud *Diogenem. Laërt.* de Menedemo etiam Cynico p. 162. E. praedicatur, qui Furiae habitu obambulans ajebat se peccatorum spectatorem ex inferis advenire: ἐριννύος ἀναλαβὼν σχῆμα περιήει, λέγων ἐπίσκοπος ἀφῖχθαι ἐξ ᾅδου τῶν ἁμαρτανομένων, ὅπως πάλιν κατιὼν ταῦτα ἀπαγγέλοι τοῖς ἐκεῖ δαίμοσιν. Solan.

Pag. 199. l. 2. Μεγαπένθης) De hoc Megapenthe tyranno nihil me unquam legisse memini, et alibi, credo, non invenitur mentio de eo facta. Ex nomine videtur Graecus; ex iis vero, quae infra dicit, ἐς τοσοῦτον ἐπιβιῶναι μέχρις ἂν

ὑπαγάγωμαι Μισίδας, καὶ Λύδοις ἐπιθῶ τοὺς φόρους, videtur fuisse tyrannus cujusdam urbis in partibus Cariae vel Ioniae. Si quis de eo certiora docuerit, beabit: in eo enim fateor ignorantiam meam. PALM. „Ignotus est hic Megapenthes in rerum historia: fictum haud dubie ab ipso *Luciano* nomen, quo *maxime* omnium *luctuosa* sors tyranni indicaretur. Menelai filium *Homerus* nominavit Megapenthen (Odyss. IV, 11. XV, 122.). Lacyden quidem novimus philosophum Cyrenaicum, qui Ptolemaei Evergetae aetate vixit circiter Olymp. 134. Sed an ille habuerit filium, et si habuit, an hic filius tyrannidem fuerit adeptus, ignoratur." His a *Belino* notatis additur citatus *Bruckerus* Inst. hist. phil. p. m. 177. §. 4. in *Bredencampii* Excerptis, quae leguntur in Commentatt. Philologg. a *Rupertio* et *Schlichthorstio* editis Vol. V. pag. 71. LEHM.

Ead. l. 4. Αὐτόμολος) *Ultro, sponte, a nemine arcessitus.* BROD. Ms. Reg. 3011. αὐτόματος, probante *B. de Ball.* BIP. Et *Schmiederus* recepit αὐτόματος, quod mihi nihil videtur esse, nisi vulgatae vocis interpretamentum. Conferas modo simillima illa in Bis Accus. c. 17. ubi de Polemone Academia: καὶ τέλος, ἀποδρὰς ὥςπερ εἶχεν, ηὐτομόλησε παρ' ἐμὲ, οὔτε ἐπικαλεσαμένης, οὔτε βιασαμένης, ὡς αὐτή φησιν, ἐμοῦ, ἀλλ' ἑκὼν αὐτὸς ἀμείνω ταῦτα εἶναι ὑπολαμβάνων. Unde simul patebit, *Belino* verba καλοῦντος μηδενὸς injuria pro glossemate ejicienda esse visa. LEHM.

Ead. l. 7. Ἡμιτελὴς ὁ δόμος) Haec ad Homericum Protesilaum videntur spectare. BROD. Jam hac de re diximus in Diall. Mortt. (XIX, 1.) *Val. Flacc.* lib. 6.

— *Conjux miseranda Caïco*
Linquitur et primo domus imperfecta cubili.

Sic postea ἀτελὲς μένει τὸ τεῖχος. BOURD.

Ead. l. 11. Ἐπισκήψω) Hic, non ut in Nigrin. cap. 17. Tim. c. 18. et in Dial. Diog. et Alex. sive Diall. Mortt. XIII. et apud *Ael.* Var. H. XII, 49. *mandare* est, sed *indicare*; quod omnino observandum; vix enim eo sensu alibi reperias. Vid. *Thucydid.* II, 73. SOLAN.

Ead. l. 14. Ἄραρεν) *Placet. Sic visum est. Aeschyl.* in Prometh. Ἄραρεν, ἥδε γ' ὠλένη δυςέκλυτος. BROD. Sic passim antea κέκριται, ἔδοξεν. BOURD. *Hesych.* Ἄραρεν, ἡρμόσθη, ἢ παγίως δέδεται, ἢ κέκριται. GUYET. Vid. supra Pisc. c. 3. pr. SOLAN.

Pag. 200. l. 2. Τί πρὸς) Sic Hermot. c. 61. Sic *Dem.* 116. C. et 487. B. SOLAN.

Ead. l. 10. ΚΛΩΘ. Οὐκοῦν ἐξήκει σοι ὁ χρόνος) Ἐξήρκει. MARCIL. Accusat Clotho tyrannum Megapenthem rapinae bonorum Cydimachi, caedisque ipsius Cydimachi et liberorum ejus. Atqui se eorum fuisse ait ille dominum. *Itaque*, subjicit Clotho, *tempus possessionis tuae jam exactum est.* Κλω. Σὺ γὰρ οὐχὶ Κυδιμάχου αὐτὰ ὄντα, ὦ γενναιότατε, παρειλήφεις, ἀποκτείνας τε αὐτὸν, καὶ τὰ παιδία ἔτι ἐμπνέοντι ἐπισφάξας; Μεγαπ. Ἀλλὰ νῦν ἐμὰ ἦν. Κλω. Οὐκοῦν ἐξήκει σοι ὁ χρόνος τῆς κτήσεως. *Marcilius* p. 429. pro ἐξήκει legit ἐξήρκει. Quid opus? Satis utique commode ἐξιέναι dicitur tempus circumactum, plane uti apud Latinos tempora ac dies dicuntur *exire* et *exiisse*, ubi ad finitum terminum venerunt. *Livius* IV, 30. *Induciaeque inde, non pax facta: quarum et dies exierat, et ante diem rebellaverant.* c. 58. *Tempus induciarum cum Vejenti populo exierat.* Sic alibi saepissime. Scholiastes Graecus vulgatam *Luciani* lectionem confirmat. Ἐξήκει] ἀντὶ τοῦ, παρῆλθεν. οὕτω καὶ τοῦ ἐξήκοντός φαμεν χρόνου, ἀντὶ τοῦ παρελθόντος. JENS. Ἐξήκει genuina haud dubie lectio, quam frustra vir doctus sollicitat. Proprium in ea re verbum, ut ex *Xen. Plut. Paus.* et aliis patet. Sic *Livius* XXX, 24. 25. *dies exierat.* SOLAN.

Ead. l. 18. Καὶ τοὺς δύο δὲ κρατῆρας, εἰ βούλει, προσθήσω] Non tanti apud me est auctoritas Cod. 3011., qui solus omittit εἰ, et Gorlitiensis, in quo solo abest δὲ, ut propterea cum *Jacobsio* ad *Achill. Tat.* pag. 698. utramque vocem ejiciendam esse censeam. Quamquam enim nunc negare nolo, quod *Werferus* in Actt. Monacc. I, 2. pag. 234. et *Creuzerus* ad *Plotin.* p. 238. probare studuerunt, *βούλει* cum Futuro bene construi posse; non video tamen, cur, ubi omnia sunt sanissima, medela opus sit. Mox Megapenthes simillima ratione dicit: εἰ βούλεσθε δὲ, καὶ ἄντανδρον ὑμῖν ἀντ' ἐμαυτοῦ παραδώσω τὸν ἀγαπητόν. quae, si auctoris consilium ferret, etiam ad hanc nostram rationem sic redigi poterant: καὶ τὸν ἀγαπητὸν δὲ, εἰ βούλεσθε, ἄντανδρον ὑμῖν ἀντ' ἐμαυτοῦ παραδώσω. Nec quisquam adeo δὲ et εἰ temere judicaret delenda. LEHM.

Pag. 201. l. 2. Ἀπέφθου) Sic interpretandum aurum ἄπεφθον ostendunt viri docti ad *Polluc.* III, 87. GESN. Etsi haec *Gesneri* interpretatio tum ipsius vocis indoli, tum clarissimae *Pollucis* explicationi, congruit, non tamen *Belino*, quae erat istius viri novarum rerum cupido, in ea acquiescere lubuit: maluit enim aurum intelligere *natura purum, adeo purum, ut non opus habeat ignis ope purgari.* Ad quod probandum nihil

ille, nisi provocavit ad *Larcheri* auctoritatem, qui tamen et ipse in loco *Herodoti* I, 50. explanando (Tom. I. pag. 263. sq.) in manifesto errore versatur. *Ἄπεφθον χρυσίον* semper est *excoctum, purgatum, probatum ignis ope, aurum; aurum, quod dicitur obryzum;* quemadmodum etiam *Scholiastes* explicat. Lehm.

Ead. l. 6. *Πέντε μόνας ἡμ.*) Sanior haec lectio, quam quae in Angl. Codic. *πεντεκαίδεκα.* Solebant enim mortui in exorabulis suis a Plutone diem postulare, et ut plurimum *πέντε.* Sic in Diall. Mortt. Bourd.

Ead. l. 12. *Ἑαυτῷ*) Lege *ἐμαυτῷ.* Solan. Mutatione, ut videtur, necessaria; sed quia Edd. et Codd. consentiunt, ac pronomina interdum permutantur, ut alibi dico, nihil muto. Reitz. Nihilominus mutari vult Censor edit. Reitz. (*J. A. Ernesti*) in Novv. Actt.. Erudd. Lipss. a. 1745. mens. Maj. p. 242. Cautius paullo *Schmiederus* judicat *ἐμαυτῷ* recipiendum, si in uno modo Ms. haberetur. Bene itaque, quod in nullo habetur. Nam *Luciani* est *ἑαυτῷ.* Sic Diall. Mortt. I, 3. *ἑαυτοὺς τιμωρεῖσθε,* pro *ὑμᾶς αὐτούς.* Cf. etiam De Merc. Cond. 19. et ibi adnotata. Omnino vid. *Fischer.* Animadvv. ad *Weller.* II. pag. 238. sqq. et *Matthiae* Grammat. Gr. §. 489. p. 677. sqq. Lehm.

Ead. l. 13. *Ἐπιγράψω ὁπόσα*) Eadem antea et in Toxar. et in Dipsad. tangit *Theophr.* Charact. *περὶ μικροφιλοτιμίας.* Bourd.

Pag. 202. l. 1. *Ἐγγυητὰς — τοῦ τάχους, καὶ τῆς ἐπανόδου*) H. e. *atqui celeris mei reditus sponsores vobis dare paratus sum.* Per figuram *ἓν διὰ δυοῖν* dictum est *τοῦ τάχους καὶ τῆς ἐπανόδου.* Simili modo *Aristoph.* Plut. p. 37. *Δῆλος δ' ἐστὶν — τῇ βαδίσει καὶ τῷ τάχει,* pro *τῇ βαδίσει ταχινῇ,* L. Bos.

Ead. l. 3. *Τὸν ἀγαπητὸν*) *Amasium meum.* Brod. Suadent plura, *ἀγαπητὸν* hic *unicum filium* intelligi. Vota, quae vix in alium, quam in patrem conveniunt; id ipsum, quod *ἄνταυδρον succedaneum* dare vult, cujus superstitionis in sacris libris vestigia; denique quod successor illum interficit, aemulum scilicet imperii et paternae necis ultorem metuens. Gesn. *Ἀγαπητὸν* majuscula litera non modo expressum erat in Parisina; sed et ibid. atque in Benedictina Latine redditum *Agapetum*, quasi nomen proprium viri esset: sed non dubitavimus id cum *Brodaeo* in Misc. L. VIII. c. 12. et cum *Gesnero* adjective scribere. Reitz. B. 1. *Ἀγαπητόν* majori initiali. Sed praevalent et apud me *Gesneri* argumenta. Quid, quod et h. l., ut in aliis haud paucis, haud obscura quaedam allusio inesse videtur ad eum, quem nos Christiani credimus

ac profitemur, τὸν ἀγαπητὸν τοῦ θεοῦ, τὸν μονογενῆ, τὸν μεσίτην (ἄνταν δρον) τῶν ἀνθρώπων. Tum hoc loco ditari poterit talium allusionum collectio *Eichstadiana*, quae praemissa a nobis est huic editioni in Prolegg. pag. LXXXIV. sq. LEHM.

Ead. l. 6. Τὸ βέλτιον) Abest illud τὸ in *B.* 2. et Par. Agnoscunt reliquae cum Ms. Ox. Vid. Rhet. Praec. c. 8. et Conviv. 23. SOLAN.

Ead. l. 9. Ἀνηρημένος) *De medio sublatus.* BROD.

Pag. 203. l. 4. Ἐγκαταλεχθήσεται) *Scholiastes* legit ἐγκαταλογήσεται. Eodem recidit utrumque. JENS.

Ead. l. 11. Ἕκαστα ἐπαινοῦντες) Ut illud, *laudant convivae:* convivae, ut hic, parasiti: dixerunt viri clar. ad *Pers.* dixi ad illud *Petron. ut foris coenares poëtam laudasti.* BOURD.

Ead. l. 16. Εἰ οἷόν τε εἶναι) *Aesop.* f. 124. f. εἰ τὸ ἐν χερσὶ παρὸν κέρδος — τὸ προσδοκώμενον ἐλπίζειν· ubi et εἰ infinitivo jungitur. REITZ. In *Aesopo* quidem *Schaeferus* haud injuria scribi vult εἰ — ἐλπίζοιμι, quemadmodum jam *Jo. Chr. Glieb Ernesti*, nulla tamen ejus mutationis ratione reddita, edidit. In Cod. August., ex quo *Schneiderus* fabulas Aesopias edidit, piscator idem (Fab. 18.) ita loquitur: ἀλλ' ἔγωγε εὐηθέστατος ἂν εἴην, εἰ τὸ παρὸν κέρδος ἀφεὶς ἄδηλον ἐλπίδα διώκοιμι. Sed h. l. non opus est emendatione εἴη, quam jubet *Goeller.* ad *Dionys.* de Comp. Verbb. p. 75. sq. nam est εἰ cum Infinitivo in obliqua oratione, ut De Merc. Cond. c. 33. καὶ εἴγε μὴ πολλὰ δεηθῆναι αὐτοῦ. qui et ipse locus minime erat tentandus. LEHM.

Ibid. Ὅλως) Illud ὅλος in *Junt.* vitium typothetarum esse, indicat comma, quod post ὅλος tamen positum erat, in *Hag.* punctum minus post ὅλως expressum est. In *Par.* vero nulla aderat distinctio, quam si a *Juntina* sustuleris, habebis quidem lectionem commodam; sed vulgata tamen est melior. REITZ. Unice verum est καὶ ὅλως, *omnino*, *denique*; quamquam non sola Juntina, sed etiam ejus exemplum A. 2., et insuper Cod. 3011., legunt καὶ ὅλος. Vid. Adnot. ad Vit. Auct. c. 12. et ad Necyom. c. 1. Solebant autem servi per Genios dominorum suorum jurare, ut per *Senecae* villicus ejus jurabat in Epist. 12. et Romani per Imperatorem; in cujus quidem officii intermissionem crudelissime animadvertit Caligula, teste *Sueton.* Calig. c. 27. LEHM.

Ibid. Ὅρκος ἦν ἐγὼ). Jurant Parasiti per reges suos. BOURD.

Pag. 204. l. 1. Ἐνεχθὲν) Φέρω. BROD.

Ead. l. 10. Ἐπεὶ τάχιστά με ἀποθανόντα εἶδε) Cum dicere

debuisset *ἐπεὶ ἀπέθανον, εὐθὺς τοῦτο εἴργασται. Ἀττικὸς σχηματισμὸς, Euripidi* frequens; quod et notavit *Euripidis Schol.* Bourd.

Ead. l. 13. *Γλυκέριον*) Notant Grammatici, Atticos *ὑποκορίζοντας* solere nomina secundae sic transformare, ut *εὐπραξίαν, εὐφημίαν, γλυκερίαν, εὐπράξιον, εὐφήμιον, γλυκέριον.* Bourd.

Ibid. Κεκοινωνήκει) Vid. supra Deorr. Diall. I. *μηδὲν — κοινωνήσῃς τῇ Νηρεΐδι.* Solan. Haec autem verba (*καὶ πάλαι δὲ, οἶμαι, κεκοινωνήκει*) parenthesi inclusit idem in edit. *Junt.* quod ad sensum recte; sed nolumus editionem hanc nimiis uncis onerare. Reitz. Quasi vero legitimae distinctionis notae libro cuipiam oneri esse possint, nec potius contra ornamento habeantur maximo. Sed aliud jam, idque gravius, est agendum. In Cod. Barocc. sive Oxon., et in 3011. et Gorl. ante *ἐπισπασάμενος* insertum legitur *παραγαγὼν*, quod in omnibus Edd. deest. Nunc duplex hujus verbi nexus cogitari possit, aut extra parenthesin positi, aut intra. Hanc alteram rationem Codex B. secutus esse videtur, ita ut plena parentheseos sententia evadat haec: *dudum autem, opinor, consuetudine ejus, a se seductae, usus fuerat*; neque id per se male, quum *παράγειν* in re amatoria hac significatione haud raro usurpatum occurrat. Priorem vero, quam etiam *Belinus* et *Schmiederus* acceperunt (modo ne scripsissent semper *παραγάγων*), obtinent Codd. 3011. et Gorl., eamque etiam necessario, quum lectio *κεκοινωνήκεσαν*, quam uterque praebet, cogat, ut *παραγαγὼν* extra parenthesin collocetur, atque adeo proxime cum Objecto *Γλυκέριον τὴν παλλακίδα μου* conjungatur; neque hoc omnino inepte. Sic enim narraret Megapenthes, Carionem pellicem ipsius secum in conclave *adductam* (*παραγαγὼν*) foribus clausis subegisse: quamquam *παραγαγὼν*, sic captum, non solum supervacaneum, sed etiam alieno loco dictum, haberi haud temere possit. At neutra valet ratio. Nam *παραγαγὼν* manifesto spuria vox est, ut mirer etiam, nec *Belinum*, nec *Schmiederum*, errorem hunc vidisse. Irrepsit scilicet in textum ex interpretamento Scholiastae G., qui *ἐπισπασάμενος* explicuit verbis non optime selectis hisce: *ἐπισύρας, ἀσφαλισάμενος, παραγαγών*, quod ultimum verbum ab eo desumtum esse credo e Diall. Merett. XII, 3. ubi haec leguntur: *οὐκ ἔκοψα δ' οὖν, ἀλλ' ἐπάρας ἠρέμα τὴν θύραν, (ἤδη δὲ καὶ ἄλλοτε ἐπεποιήκειν αὐτό) παραγαγὼν τὸν στροφέα παρεισῆλθον* (sic enim legendum) *ἀψοφητί. Ἐπισπᾶν* autem et *ἐπισπᾶσθαι τὴν θύραν* contrarium, atque illud *παραγαγεῖν*, significare, i. e.

claudere januam, pessulo obdito, discitur ex *Polluc.* X, 22. 25. Cf. *Xenoph.* Hist. Gr. VI, 4. 36. Quod denique ad lectionem κεκοινωνήκεσαν attinet, quam duo Codd. exhibent, dubitabam eam *Belino* et *Schmiedero* obsecutus recipere, quod non constabat mihi satis, an κοινωνεῖν hoc sensu de utroque coëunte simul in Plurali numero adhiberi potuerit. Imo κοινωνεῖν τινι sic plerumque mas dicitur ad feminam relatus, ut Jupiter ad Thetidem in loco a *Solano* laudato Diall. Deorr. et Saturnus ad mortalem quamvis ibid. XX, 2. LEHM.

Ead. l. 16. *Ἀποβλέψας ἐς ἐμὲ*) Phrasis nostro familiaris, ut *Jens.* alibi ostendit. Sic ἀποβλέπειν, et βλέπειν πρός τινα et τι frequens pro: oculos convertere in aliquem, vel aliquid, supra c. 11. Vel cupere, exspectare. Ep. ad Hebr. XI, 26. *Ἀπέβλεπε γὰρ εἰς τὴν μισθαποδοσίαν.* Plura similia quoque dedit frater *Gul. Reitzius* in Belg. Graeciss. pag. 446. Sed hic tantum est *respicere.* REITZ.

Ibid. Μιαρὸν) Conf. notam cl. *Hemst.* ad Tim. §. 53. f. ubi frustra μικρὸν pro μιαρόν, ex sola *J.* legi voluit *Solan.* REITZ.

Pag. 205. l. 2. *Καὶ* etc.) Confer infra De Merc. Cond. c. 26. SOLAN. Fortasse voluit *Solanus* Ver. Hist. II, 26. locum huic simillimum. LEHM.

Ead. l. 3. *Ὤιχετο*) *E cubiculo exiit.* BROD.

Ead. l. 6. *Σιέλῳ*) At infra Alex. c. 21. m. in edd. legitur σιάλῳ. Quare et hic forsan sic legendum. Interim quia utrumque recte dicitur, vulgatam non movi, quia non tanti est. *Hesych. Σίαλος, σίτλος, ἀφρός.* REITZ. Ipsi Grammatici non consentiunt inter se, et ne secum quidem ipsi. *Suidas: Σίαλος· ὁ εὐτραφὴς χοῖρος, παρὰ τὸ ἅλις σεσιτεῦσθαι. σιελὸς δὲ ὀξυτόνως, τὸ ἀκουσίως ἐκφερόμενον περίττωμα ἐκ τοῦ στόματος.* et paullo inferius: *Σίελος, ὁ ἐκ τοῦ στόματος ἀφρός. Thom. Mag. τὸ Σίαλον, Ἀττικοί· ὁ σίελος, Ἕλληνες. Λουκιανὸς ἐν τῷ Κατάπλους, ἢ, τύραννος· σιάλῳ χρίσας τοὺς ὀφθαλμούς.* Non itaque magnopere *Luciano*, vel, quis sciat? ejus librariis, vitio vertendum sit, quod in talibus minor diligentia et constantia reperiatur. LEHM.

Ead. l. 7. *Δακρύσασα*) Ex variatione lectionis suspicor legendum *δακρύουσα*, quod utroque altero planius. REITZ. Imo loci indoles flagitat unice *δακρύσασα*, *quasi lacrimasset*, non, *quasi lacrimaret.* LEHM.

Ead. l. 8. *Ὧν εἰ λαβ.*) *Scelerum suorum poenas ab his exigerem.* aut hoc aut hujusmodi quidpiam subintelligendum est. BROD. Cf. Diall. Mortt. XXII, extr. ubi minans Charon

similiter: *Καὶ μὴν ἄν σε λάβω ποτὲ . . . .* excipitur a ridente Menippo: *Ἂν λάβῃς, ὦ βέλτιστε. ὅις δὲ οὐχ ἂν λάβοις.* Lehm.

Ead. l. 15. *Τὸ νῦν δ' ἔχον*) *Ut autem res sese nunc habent.* Brod. Legend. videtur, *τὸ δὲ νῦν ἔχων μὴ διάτριβε.* Nota vis hujus participii cum verbo. Gesn. Ut *Gesn. conjecit*, in duobus Mss. erat; *ἔχον* vero constans est, nec movendum. Reitz.

Pag. 206. l. 2. *Κἂν δοῦλον*) Sic Homericus Achilles Od. *A.* Brod Cf. Diall. Mortt. XV. Lehm.

Ead. l. 4. *Τὸ ξύλον*) *Quo, nisi cymbam conscendas, vapulabis.* Brod. Conf. supra cap. 4. pr. et non semel alibi. Solan.

Ead. l. 7. *Τὸν δεῖνα*) Cynicum designare videtur. Solan.

Ead. l. 8. *ΧΑΡ. Ἀμέλει*) Sic interpungendum duximus. Judicent alii. Scriptura omnium, quotquot videre licuit, codicum, aliter, nempe, *ἀσφαλῶς ἀμέλει.* Haec cum scripsissem, video *Vorstio* eadem placuisse, qui margini sui codicis haec adscripsit: *hic pone novam personam.* Et omnino in P. legitur, non quidem *ΧΑΡ.* uti primo conjeceram, sed *ΚΥ.* Solan. *Ἀσφαλῶς. Χάρων. ἀμέλει* legendum contendit *Solanus*, et post *ἀμέλει* duo puncta adposuerat, *ΚΥ.* adscribens. Frustra. Nam *ἀμέλει* adverbialiter hic accipiendum, pro *nimirum*, ut seq. c. 14. post med. Vel ut c. 18. *ἀμέλει γράψομαί σε παρανόμων ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθυος.* Ubi vertitur in Par. *Age, age, ut lubet, equidem tibi diem dicam apud Rhadamanthum.* Non male, quod ad sensum, nec tamen praecise ad Graeca, quae orationem non dispescunt in duo membra. Reitz. *Solanum* et *Vorstium* rectius judicasse, quam *Reitzium*, perspicue ostendunt Codices. In C. 2954. intervallum inter *ἀσφαλῶς* et *ἀμέλει* vacuum relictum subobscure indicat nominis notam omissam, quae clarius inseritur in P. sed ita, ut *Cynisci* persona significetur, cui minus conveniunt ista dicta, melius, vel potius unice recte, *Charoni*, quem monstrant 3011. et Gorl. Quod in Gorl. *καὶ* ante *ὅπως* deest, temere id factum videtur. Sed nondum acquiescentes Viri nonnulli docti in hac mutata loci facie, etiam verba *καὶ τὸν δεῖνα* tentarunt. Et *Belinus* quidem, qui non intelligeret, quis ille *ὁ δεῖνα* esset, maluit *καὶ τὸ δεῖμα*, vel potius *δέμα*, quod ex versione ejus: *et funem*, conjicere licet, et deinceps *ὅπως ἀσφαλῶς* legi jussit, omisso *καί*. Infelicissime profecto, et maxime contorte. Quis enim quaeso ferat *δέμα* hac quidem potestate? et quis tum *δέμα δέχεσθαι*, conjunctum cum *δέχεσθαι νεκρόν*; Non melius res *Courierio* ad Luc. Asin. p. 309. cessit, qui, mancum habens locum, corrigendum censeret, *καί τοι δεινὰ*

ποιοῦντα. quae quum natura sua nihil aliud significare possint, quam: *licet pessime se gerat, tamen excipe:* cogitarine ullo modo poterit ob maleficia sua aequum esse Megapenthem non trajici? Imo ut maleficentissimus erat, ita justissime ad tribunal judicis ducendus, vel trahendus, videbatur; et gratissimum contra fecisset Clotho scelestissimo homini, cujus quam plurimum interesset in vitam redire, si sine ipso nauticum iter ingredi voluisset. Quid multa? ὁ δεῖνα est *Cyniscus*, quem modo quaesiverat Clotho: *Ποῦ 'στιν ὁ τὸ ξύλον;* Indefinite autem Mercurius eum, ac sine nomine, indigitat, quia Charonis, ad quem haec dicuntur, parum interesse poterat, nomen umbrae nosse, modo sciret, quem eorum, qui aderant, simul cum Megapenthe excipere juberetur. Lehm.

Ead. l. 13. *ΚΤ. Εἶτ' οὐ*) Verba haec in Edd. *Parcae* tribuuntur. Rationem emendationis nostrae ex sequentibus sumito. In Fl. una exstat litera *K.* hinc festinantium operarum error. Mox iterum ante *τοιγαροῦν* pro *ΚΛΩΘ.* repone *ΚΤ.* Solan. In neutro loco nomen *Parcae* vulgatum mutandum videbatur. Certe quae proxime sequuntur Megapenthis verba, non habent vim cogendi. Quae autem in Fl. praeponitur litera *K.* non minus commode, vel, ut rectius dicam, multo commodius, personam *Clothus* significare potest, quam *Cynisci*, quum in proxime antecedentibus non *Cyniscus*, sed *Clotho*, agens et loquens, exstiterit persona. Lehm.

Pag. 207. l. 3. *Προσεπαττάλευσα*) Megapenthes, intentari sibi ab Cynisco quopiam videns verbera, dicit ei: *οὐκ ἐγώ σε πρώην, ὅτι ἐλεύθερος ἄγαν, καὶ τραχὺς ἦσθα καὶ ἐπιτιμητικὸς, μικροῦ δεῖν προσεπαττάλευσα; Nonne ego te nuper, quod valde libere et aspere ageres, ac identidem objurgares, cruci propemodum adfixi?* Graecus interpres: *Προσεπαττάλευσα*] *Εἰς πάσσαλον ἔδυσα, ἀντὶ τοῦ ἀνεσταύρωσα.* Sic legendum. Perperam in edit. pro primis tertiae dantur personae, *ἔδυσε* pro *ἔδυσα* etc. Jens.

Ead. l. 11. *Θαῦμα γοῦν ἔχει με*) *Hom.* Od. *K.* 326. Solan.

Ead. l. 14. *Λωρεὰ*) Od. *Υ*, 389. Gesn.

Ead. l. 15. *Οὔτιν*) Vid. *Hom.* Odyss. IX, 369.

Οὔτιν ἐγὼ πύματον ἕδομαι μετὰ οἷς ἑτάροισι,

Neminem, i. e. Ulyssem, *ego extremum edam, post suos socios.* Indicat etiam *Brod.* Misc. L. VIII. c. 12. hunc vers. in Od. IX. quaerendum. Reitz.

Pag. 208. l. 1. *Ἐκ διαμέτρου ἡμῶν οἱ βίοι*) *Erasmi* Chiliades in adagio *Ex diametro oppositum.* Brod. Ms. *ἡμῖν.* Proverb. *τῶν πάνυ διαφερόντων.* Bourd.

Ead. l. 7. *Οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως*) Interpungunt hunc locum Grammatici, et dici volunt *οὐκ οἶδα γὰρ ὅπως*. Bourd.

Ibid. *Προσέχεται*) Forsan *Lucian.* dederit *προσίσχεται*, quod hic efficacius videtur, ut apud *Aristoph.* Plut. 1097.

Ὥσπερ λεπὰς τῷ μειρακίῳ προσίσχεται,

instar ostreae adolescenti adfixa est. Non tamen moveo vulgatam, nam in eadem locutione *προσέχεσθαι* etiam adhibet idem Vesp. 105. Reitz. Quid vero, si *προσίσχεσθαι* et *προσέχεσθαι* vi prorsus eadem sint, et forma tantummodo diversa? Prior scilicet forma poëtico, altera prosaico, magis convenit stylo. Itaque repereris e. g. *ἴσχεο* in Epigr. XIX. sed in prosaicis *Luciani* frustra tale quid quaesiveris. Lehm.

Ead. l. 11. *Ἀμέλει*) Vid. supra c. 13. m. huj. Dial. Reitz. Frustra citatur locus nunc mutatus. Sed vide, si opus sit, Indicem s. *ἀμέλει*. Lehm.

Pag. 209. l. 1. *Ἀποβλέπειν*) Hoc est, quod *extrema linea amare* dicit ille *Terentianus* Phaedria, Eun. IV, 2, 12. Gesn.

Ead. l. 6. *Κάττυμα*) Vid. interpretem *Aristoph.* Vorst. Infra Schol. ad c. 20. quocum *Suidas* prope ad literas conspirat. Cf. Gall. c. 28. Quae proxime sequuntur, *κρηπῖδά τινα ἐν ταῖν χεροῖν ἔχων*, ita, ut olim vulgabantur, si diligentius consideres, aliqua laborant ambiguitate, quae *Belinum* seducere potuit, ut hunc in modum sumeret redderetque verba, quasi crepidam Micyllus secum in Orcum tulisset (et prenant un soulier dans mes mains, en deux sauts je suis accouru ici) adnotaretque ad haec verba, veteres mortuis res attribuisse in Orcum secum portandas, qui ingenium eorum vitaeque genus designarent. Deceperat haud dubie *Belinum* versio Latina: *abjecto scalpro et coriis, crepidam adhuc in manibus habens, exsilii statim* etc. in qua illud *adhuc* pariter atque in textu ipso Participium *ἔχων* sensum illum, quem interpres Francogallicus finxit, innuere videntur. At vero rectius haec a *Wielandio* ad antecedentia explicanda referuntur vertente: Auf den ersten Wink der Atropos warf ich fröhlich meinen Schusterkneif und den unvollendeten Halbstiefel, den ich eben in Händen hatte, weg etc. quoniam, etsi mos ille omnino concedatur inter veteres exstitisse, in hoc tamen dialogo neque locus huic crepidae apud inferos esse potuit, neque etiam amplius ab auctore commemoratur. Hinc patet, veram lectionem, eamque simplicissimam et clarissimam, suppeditare tres Codices: *κρηπῖδα γάρ τινα ἐν ταῖν χεροῖν εἶχον*, *Schmiederumque* jure suo eam recepisse. Deinceps *ἀνυπόδητος* habet Cod. Barocc., reliqui libri omnes *ἀνυ-*

πόδετος. Jam etsi illud rectius scribatur, et Atticis veteribus in usu fuerit, ut docent *Phrynichus* et lectissimus ejus Commentator *Lobeckius* p. 445. in *Luciano* tamen e Codicum fide singulis locis scriptura sua constituenda esse videtur. Atqui ut ἀνυποδητεῖν Cynic. 17. in omnibus libris et c. 1. itidem in omnibus praeter Junt. Edit. legitur, et ἀνυπόδητος Navig. c. 1. ita contra Epistst. Saturnn. c. 19. in ἀνυπόδετος omnes consentiunt, et in Icarom. cap. 31. solae Salmur. et Amst., quibus in talibus parum est auctoritatis, exhibent ἀνυπόδητος. Accedit, quod in uno eodemque libello, cujuscunque sit auctoris, Lucio s. Asin. c. 16. ἀνυπόδετος in omnibus legitur, ubi vid. *Reitz.* capite vero 43. contra in omnibus ἀνυπόδητος. Quae satis superque docent, istius aevi scriptores neque inter se, neque sibi quoque ipsos, constitisse in hujus generis verbis scribendis. Aliter, credo, res habet in quantitate penultimae syllabae vocis κρηπῖδα statuenda. H. l. in omnibus, praeter Anap. Pell., scriptum erat κρηπίδα, quemadmodum Adv. Indoct. c. 6. κρηπίδας, et Diall. Mortt. XX, 4. κρηπίσι. Contra in omnibus κρηπῖδος Quom. Hist. Conscr. c. 27. κρηπῖδα Somn. s. Gall. c. 1. et 20. et Demosth. Encom. cap. 9. κρηπῖδας Diall. Merett. IV. Ex his unice rectis (vid. *Schaefer.* ad *Sophocl.* Tom. I. p. XXII. *Spohn.* de extr. Odyss. parte p. 171. et *Spitzner.* Griech. Prosod. pag. 36.) illa falsa vel contra librorum consensum corrigenda videbantur. Remansit tamen vulgare vitium κρηπίσι in hac nostra editione Diall. Mortt. XX, 4. quod jam in priori illorum Dialogorum editione in usum scholarum parata emendatum fuerat. Lehm.

Ead. l. 11. Ἰσοτιμίαν) Hanc apud inferos aequalem honoris sedem, sic alibi vocat in Diall. Mortt. et postea p. 231. et passim. Bourd.

Pag. 210. l. 1. Μηδ' ὑπὸ) Ita recte Ms. Ox. Impressi μήθ' ὑπό. Solan. An non cogitavit igitur *Solanus*, aeque μήτε dici ac μηδέ; Cum vero illud μήθ' sit a μήτε, recte per θ scribebatur, ob sequentem adspiratam. *Hom.* Il. *H*, 401. Μήθ' Ἑλένην — et alibi, quod pluribus non probo, quia ex Grammaticorum canonibus notum. Sic οὐδὲ et οὔτε, quorum posterius similiter eodem casu fit οὔθ'. *Theogn.* 178. — οὔθ' ἕρξαι δύναται. At non ignoravit hoc noster; verum quia bis μηδὲ praecessit, etiam tertio loco idem voluit substituere, quod tamen minus necessarium credo, quin hic vel melius μήθ', quoniam id proprie signif. *neque*, cum μηδὲ sit *non vero*, licet etiam saepe confundantur, nulla sensus differentia. Sic post οὐδὲ quoque recte sequitur οὔτ' apud *Nostrum* de

Merc. cond. cap. 4. *Οὐδὲ γὰρ ἂν πεισθεῖεν, οὔτε* — quamvis frequentius *οὔτε* — *οὔτε* repetitum reperias. Reitz. Negligentissime inspectus locus de Merc. Cond. nihil probat, nisi contrariam, si id opus fuisset, rationem. En tibi ipsa verba: *Τοὺς μέντοι τοῦ ἄλλου πλήθους, οἷον γυμναστάς τινας, καὶ — — οὔτε ἀποτρέπειν ἄξιον τῶν τοιούτων συνουσιῶν (οὐδὲ γὰρ ἂν πεισθεῖεν·), οὔτε μὴν αἰτιᾶσθαι καλῶς ἔχει* etc. In quibus manifestum est, *οὔτε* et *οὔτε* ad se invicem esse referenda, *οὐδὲ* vero ad enuntiationem per se parenthetice positam pertinere. Leviter et cetera disputata. Nam *μήθ'* et *οὔθ'* formas per se esse posse genuinas, nemo dubitabit, qui *μήτε* et *οὔτε* norit, et adspirationis leges non ignoret. Sed tum, quum occurrit, simul clarum est, non *μηθ'*, sine accentu, ut *Reitzius* et recentt. ex eo ediderunt, sed *μήθ'* cum accentu scribendum esse, ut revera scriptum reperitur in utraque Ald. et B. 1. Quaerebatur autem hic, utrum voci *μήθ'*, i. e. *μήτε*, hic locus esse possit, praecedente particula *μηδέ*. Id vero prorsus erat negandum. Quidquid enim a Grammaticis proferatur de multiplici particularum, *οὐ*, *οὔτε*, *οὐδὲ*, et *μὴ*, *μήτε* et *μηδὲ* variatione; non tamen infinita haec esse potuit per rei naturam, vel libidinis temeritati permissa. Liberrime e. g. *Plato* in eo Parmenidae loco, quem *Schützius* exponit ad *Hoogeveen.* de Partt. Grr. p. 512. sq. particulas negativas variat, sed ita tamen, ut ab elegantissimo et subtilissimo scriptore diligenter respiciatur observeturque singularum particularum vis atque natura. Nam, ut jam ad id veniam, quod nobis nunc agendum est, ut ab *οὐ* et *οὔτε*, a *μὴ* et *μήτε*, recte transiri potest ad *οὐδὲ* et *μηδὲ* — exempla apud *Nostrum* habebis Jov. Trag. c. 6.

Μήτε τις οὖν θήλεια θεὸς, τόγε μήτε τις ἄρσην,
Μηδ' αὐτῶν ποταμῶν μενέτω νόσφ' Ὠκεανοῖο,
Μηδέ τε νυμφάων etc.

et Epigr. XXIV.

Οὔτε Χίμαιρα τοιοῦτον ἔπνει κακὸν ἢ καθ' Ὅμηρον,
Οὐκ ἀγέλη ταύρων (ὡς ὁ λόγος) πυρίπνους,
Οὐ Λῆμνος σύμπασ', οὐχ Ἀρπυιῶν τὰ περισσά,
Οὐδ' ὁ Φιλοκτήτου ποῦς ἀποσηπόμενος. etc.

nec desunt alia — ita vice versa vix incideris in ullum probati cujuspiam scriptoris locum, cujus quidem lectio sit indubitata, ubi ab *οὐδὲ* et *μηδὲ* transitus fiat ad *οὔτε* et *μήτε*. Certe hic noster *Luciani* locus; quem etiam *Dorvillius* attulit ad *Charit.* p. 641. Lips., et alia quaedam, quae idem Criticus, et *Sturzius* in Lexic. Xenoph. s. *μηδὲ* et *οὐδὲ* imprimis e *Xenophonte* hunc in finem laudarunt, non sunt extra omnem

dubitationem posita. Imo vero quum h. l. Codex Ox. s. Barocc., referente *Solano*, vere exhibeat μηδ', ceteri autem libri et scripti et impressi promiscue scriptum edant μήθ' et μηθ', mihi quidem prorsus non dubium amplius fuit, quin *Lucianus*, uti debebat, scripserit μηδ'. Diall. Mortt. XXVI, 2. verba ἄλλως τε οὐδὲ διψῇν, ὥςπερ ἄνω, οὔτε πεινῇν δεῖ etc. nunc fateor mihi suspecta eo nomine esse, quum praesertim vere in Cod. Aug. pro οὐδὲ legatur οὔτε. LEHM.

Ead. l. 2. *Τοὔμπαλιν*) Ms. ἐς τὸ ἔμπαλιν, τουτέστιν ἐναντία τοῖς γιγνομένοις ἐν τῇ ζωῇ. BOURD.

Ead. l. 7. *Ἄνω*) *Apud superos.* BROD.

Ead. l. 9. *Πορφύρας ἄνθος*) Ἄνθος de re qualibet ridente, ut ἄνθος ὥρας. Sic apud *Homer.* ἄνθος πυρός·

Αὐτὰρ ἐπεὶ πυρὸς ἄνθος ἐπέπτατο, παύσατο δὲ φλόξ.

A quo *Philostr.* in Scamand. *Aeschyl.* Prometh. vincto, τὸ σὸν γὰρ ἄνθος. BOURD.

Ead. l. 11. *Κλίνας ἀργυρόποδας*) Potest sumi ἁπλῶς, ut in Somnio et alibi, potest etiam significare λευκόποδας, ut ἀργυρόπεζα, λευκόπους, ut apud *Catull.* Epithal. Jul. et Manlii:

O cubile quot ó nimis
Candido pede lectuli,

τῆς κλίνης ἀργυρόποδος, licet sciam hunc locum capi de lectulis ἐλεφαντόποσι. BOURD.

Ead. l. 13. *Ἀπέκναιέ με*] Rursus *Belinum* pruritus vituperandi, quae non intellexisset, male habuit. Vituperat enim tanquam malam versionem Latinam: *enecabat me*, et interpretatur ipse: l'odeur des mets qu'on préparoit pour ses festins, me chatouilloit vivement l'odorat. Ἀποκναίειν admodum eleganter et proprie usurpat *Noster* de iis, quae appetitum voluptatis excitant et alunt, neque tamen explent: unde *excruciare*, *vexare*, *enecare* bene verti potest. Sic de desiderio amoris Diall. Mortt. XXIII, 1. ὁ ἔρως τῆς γυναικὸς οὐ μετρίως ἀποκναίει με. ubi vid. Adnot. De incensa curiositate, quae ambagibus alterius magis etiam inflammatur, in Nigr. c. 8. οὐ μετρίως με ἀποκναίεις περιάγων. H. l. nares pauperculi sutoris suaviter adfectae movebant appetitum delicias istas gustandi, cui tamen non satisfit. Optime igitur *Gesnerus* ipsum dicere jubet: *Enecabat me odor iste.* LEHM.

Ibid. Ὑπεράνθρωπός τις) Ms. Regius ὥςπερ ἄν θεῖός τις ἀνήρ. BOURD.

Ead. l. 14. *Τριςόλβιος*) Ut in principio Nigrini. BOURD. Vid. supra Nigrin. sub init. SOLAN.

Pag. 211. l. 1. Ὅλῳ τῷ πήχει βασιλικῷ) Tangit hunc locum *Th. Marcil.* ad *Horat.* dixit autem: βασιλικῷ, ἀντὶ τοῦ,

μεγάλῳ, ὁ γὰρ βασιλικὸς πῆχυς ἔχει ὑπὲρ τὸν ἰδιωτικὸν τρεῖς δακτύλους. Solet *Lucianus* tyrannos et ceteros superciliosos, *Τιτανῶδες βλέποντας*, his verbis attollere. Bourd.

Ibid. *Πήχει*) *Πῆχυς βασιλήϊος Herodoto*, qui tribus digitis justo cubito major est. Vorst.

Ibid. *Βασιλικῷ*) Qui plebejo solet esse longior. Nos hodie in Gallia quaedam mensurarum genera *regia* nominamus. Brod.

Ead. l. 2. *Καὶ ἑαυτὸν ἐξυπτιάζων*) Sic passim alibi *ἀντὶ τοῦ τείνων τὸν τράχηλον καὶ τοὺς ἰδίους ὤμους περισκοπούμενος, ὅτι γαυριῶν καὶ ὑπερηφάνως περιπατῶν.* Sic scriptum ad oram Ms. Regii. Bourd.

Ead. l. 7. *Λακωνικῇ θαλάττῃ κοχλ.*) Purpuram hisce omnibus describit. Solan.

Ibid. *Κοχλίδων*) *Conchyliorum, muricum.* Brod.

Ead. l. 8. *Γνίφωνα*) Confer supra Timon. ult. et Vit. auct. c. 23. ubi *γνύφωνα* pro *Γνίφωνα* male legitur. Solan.

Ead. l. 15. *Τοῖς δακτύλοις*) Qui pecuniam contrectabant. Brod. Non videtur *Brodaeus* ad sequentia respexisse, quae dicunt *digitos* hic ad supputationem adhibitos, non ad contrectationem. Solent enim avari quotidie secum putare, quantum nummorum habeant. Solent quidem etiam ipsos nummos delectationis caussa contrectare; sed quia de eo hic nulla mentio, non opus est *Brodaei* interpretatione. Est autem antiquus ille mos digitis et articulis computandi, satis notus. Alioqui vid. interpretes ad vulgatum illud *Juvenal.* Sat. X, 249.

— *suos jam dextra computat annos,*

et *Taubman.* ad *Plaut.* Mil. glor. p. 673. Reitz. Laudandus proxime erat *Hemst.* ad Timon. c. 13. Lehm.

Ibid. *Μυριάδας*) V. infra De Merc. Cond. c. 20. Solan.

Ead. l. 16. *Ἐκλυθησόμενα*) Angl. *ἐκχυθ . . .* Bourd. *Ἐκχυθησόμ.*) In textum recepimus lectionem codicis Angl. Ox. et P. alia enim illa, quae in vulgatis est, *ἐκλυθησό . . .* non placet. V. Tim. c. 14. ubi eadem phrasi utitur. Solan. Lubens auscultavi *Solano*, vulgatam *ἐκλυθησόμενα* in *ἐκχυθησόμενα* mutanti. Sed pro cap. 14. *Luciani*, quod citat, vid. c. 23. Tim. f. Nam alia facta est divisio, atque ille instituerat. Post haec autem nos eandem capitum distributionem servavimus, quam ille in Juntina designaverat. Reitz.

Pag. 212. l. 4. *Ἀνιμήσηται*) Ms. *ἀνασπάσῃ.* Bourd.

Ead. l. 12. *Μὴ ἀπαγορεύσας*) Ms. *ἀτονήσας.* Lucianea prorsus dictio. Bourd.

Pag. 213. l. 1. *Προκαταχθ.*) Diu me vox haec torsit. Video tandem, quid significet. *Κατάγομαι* est *diversari, hospitio excipi.* uterque interpres aliter et intellexit et vertit. SOLAN. At vide secundam ab hac Adnotationem. LEHM.

Ead. l. 3. *Καὶ σὺ, ὦ Ἑρμῆ*) Mirum, *Bourdelotium* non recepisse Ms. Anglicani scripturam, qui vere cum meis excerptis scribit, *καὶ σὺ Ἑρμῆ συνανάσπασον, et tu simul extrahe,* quamvis vulgata non sit exsibilanda. GRAEV.

Ibid. Συνάρπασον) Angl. *συνανάσπασον.* BOURD. *Συνανάσπασον* A. G. P. et L. *Συνάρπασον* in Ms. O. et edd. Vid. Jud. Voc. c. 7. Ver. Hist. II. c. 6. et Luc. s. Asin. c. 4. SOLAN. Haec citata pertinent, nisi egregie fallor, ad penultimam *Solani* adnotationem, qua is docere voluit, *κατάγεσθαι* esse *diversari, hospitio excipi,* atque adeo *Reitzii* editoris imprudentia huc sunt delata. Non erat autem, quod *Solanus* vel se ipsum, vel locum torqueret, modo diligentius paullo respexisset alterum citatorum locorum Vér. Hist. II, 6. ubi *κατήχθημεν* neutiquam est *devertimus*, sed *appulimus;* idque ipsum etiam h. l. valet, ubi Micyllus nihil aliud vult, nisi hoc: *ac fortasse prius, quam vos, appellam. Κατάγεσθαι* autem hac potestate adeo frequenter occurrit, ut ne verbulum quidem nunc addere opus habeam. LEHM.

Ead. l. 9. *Τὰς ἀληθείας*) Sic omnes habent; quod ideo observatum volui, ne mihi imputaretur. SOLAN. Mirum videbatur nostro, quod plur. num. ponatur *ἀληθείας.* Sed philosophicum est, et deinde ipse alibi recte adscripsit, sic etiam uti *Arrianum* ad Epict. I. c. 4. p. 22. A. *ὁ προκόπτων ταῖς ἀληθείαις·* et c. 6. *ταῖς ἀληθείαις πατήρ.* pag. 31. Haec ille. Sed in ipso *Epict.* Sent. 128. s. ult. f. legitur, *καὶ ταῖς ἀληθείαις πατρός.* Verum hoc aliud quid est; nam signif. *revera pàtris,* Interim pluralis tamen est, veluti et ap. *Joseph.* in vit. T. 2. p. 36. f. *εἰκάσας, ταῖς ἀληθείαις τοὺς ἡμετέρους φεύγειν.* REITZ.

Ead. l. 13. *Πρόςκωπος*) *Ἐπὶ τῆς κώπης καθήμενος·* varia est *κώπης* acceptio, quam vide apud Grammat. BOURD.

Pag. 214. l. 3. *Κέλευσμα*) Sic *κέλευσμα* et *σάλπιγξ* junguntur in I. ep. ad Thess. c. IV, 16. ubi vid. *Elsn. κελεύειν* autem et *κέλευσμα* non semper esse *jussum* pro imperio, sed hortamentum etiam ad alacritatem, vid. *Schol.* et *Wass.* ad *Thucyd.* I. c. 42. Et ipsum *Thucyd.* II. c. 92. pr. nempe quia priscam vim verbi *κέλομαι, hortor,* saepe retinet. REITZ.

Ead. l. 8. *ΑΛΛΟΣ*) Sic dilucidius multo cum *S.* edendum curavimus. Reliquae enim edd. vacuo tantum interposito spatio ejulatus hosce distinxerant. SOLAN. Non dubi-

tavi personam ἄλλος hic et quater in seqq. restituere, quae in *Benedict.* additur, in reliquis omissa erat; in *Junt.* quidem et *Hag.* intervallo satis magno relicto, ita ut verbum excidisse, satis constaret; in *Par.* vero spatio vacuo nullo, sed ipsa ejus Latina versione, τὸ *ALIUS* tamen bis exprimente. Reitz.

Pag. 215. l. 3. *Πρὸς τὸ ἔθος*) Angl. ὡς τὸ ἔθος. Bourd.

Pag. 216. l. 1. *Ἡ καθ' ὕδατος*) Dictio, φασὶν, quae sequitur, proverbium notat, de quo interpr. *Catull.* Bourd.

Ead. l. 5. *Τήμερον*) Praetuli, ut magis Atticum. Vid. *Aristophan.* Plut. v. 232. et 433. Et *Nostrum* supra Rev. c. 11. et alibi. Reitz.

Ead. l. 8. *Ἐγὼ δὲ αὐτὴ*) Alii Codices αὖτι. Brod.

Ead. l. 9. *Ἰνδοπάτην καὶ Ἡραμίθρην τοὺς Σύρας*) Sic edidit *Benedictus*, et vertit *Syrae filios.* Sed in *Bourdelotiana* est τοὺς Σῆρας, et *Mosellanus* conducere sibi putavit, si in versione omitteret. Gron. Ficta, ut videtur, nomina. Solan. *Seras* mihi suspectos esse h. l. fateor, quia Graecorum lectorum nihil prorsus interesse potuit, de tam longe ab ipsis remotorum hominum fatis aliquid legere. Propiores erant *Syri*, *Luciani* ipsius populares, nec sane multum aberraverim a vero, si Σύρους, id quod et lectiones Σύρας et Σῦρας haud obscure innuunt, ab auctore ipso profectum credam. Nihilominus retinui vulgatum nomen, quippe Codicum quoque auctoritate firmatum. In interpretatione *Belini* reperio, *deux frères*, quod typothetarum videtur vitium esse pro: *deux Sères.* Modo ἀναπλευσοῦμαι, quod in duobus Codd. Parr. vulgati ἀποπλευσοῦμαι loco legitur, id ipsum recte ac proprie exprimit, quod interpretes *Gesnerus*, *Belinus*, *Wielandius*, reddiderunt; minus huc fecit vulgata lectio. Mirum itaque, qui *Belinus* minus probum habere potuerit, quod unice probum erat; mirum etiam, *Schmiederum* tantopere a *Belini* judicio suspensum fuisse, ut variam illam lectionem ne commemoraverit quidem, tanquam nullius scilicet momenti. Lehm.

Ead. l. 14. *Ὁ καλὸς Μέγιλλος*) Confer supra Diall. Mortt. I. §. 3. Solan.

Pag. 217. l. 1. *Φρύνης Συμμίχη*) *Phryne, Symmiche*, Graeca scorta fuerunt. Brod. De priori vid. *Athen.* L. XIII. Et *Quintil.* L. 2, 15. *Et Phrynem non Hyperidis actione, quamquam admirabili, sed adspectu corporis, quod illa speciosissimum alioqui diducta nudaverat tunica, putant periculo liberatam.* De posteriore vid. *Lucianum* ipsum in Diall. Merr. IV. Solan. Συμμίχη jota subscripto exaratum, etsi manifesto syntaxeos legibus repugnat, inhaesit tamen omnibus, praeter *Schm.*,

editionibus ita, ut etiam interpretibus *Gesnero* et *Wielandio* fraudi fuerit, quorum ille verterat: *pulchriorne Phryne sit Simmicha;* hic eundem in modum. Res quidem levis: sed in levibus probatur diligentia. LEHM.

Ead. l. 3. *Τὸ πρότερον τέως ἄμορφον εἶναι δοκοῦν*] Omissum vulgo ante *πρότερον* articulum recipere cum *Schm.* placuit e 2954. nemine, spero, improbante. Sed idem *Schmied.* ex eodem Cod., monente *Belino*, post *εἶναι* etiam *μοι* inseruit, sententia per se quidem non omnino inepta, cui etiam ponderis aliquantum accedere videri possit ex ingenio sutoris hujus proprio, supra ab ipso enarrato. Verum nec vulgata ratio absurda, vel aliena est ab h. l. modo intelligas *ἄμορφον εἶναι δοκοῦν palliolum, quod vulgo deforme habebatur.* Sic alibi apud *Nostrum* οἱ *πονηροὶ εἶναι δοκοῦντες,* οἱ *σοφοὶ, φιλόσοφοι* etc. *εἶναι δοκοῦντες* occurrunt, ratione vulgaris opinionis, vel judicii, habita. LEHM.

Ead. l. 10. *Τὰ Ἐλευσίνια*) Cereris sacra. BROD. *Ἑορτὴ* apud Athenienses *ἣ ἐπιτελουμένη Δημητρὶ καὶ Περσεφόνῃ, ἐν ᾗ ἐγένοντο ἀνόητά τινα μυστήρια.* De Eleusiniis, *Scalig.* ad lib. 4. *Tibulli*, et copiose dico alibi. BOURD. *Τελεσθῆναι* etiam simpliciter de iis dicitur, qui Eleusiniis mysteriis initiati sunt, ut Navig. c. 11. *καίτοι ἐτελέσθημεν, ὡς οἶσθα, καὶ στέγειν μεμαθήκαμεν.* Magna itaque non solum *Belino* et *Schmidero*, sed mihi quoque, suborta est suspicio, quae vulgo h. l. adduntur, *τὰ Ἐλευσίνια*, explicationis caussa ab aliena manu adjecta esse. Quae suspicio etiam justior et clarior redditur eo, quod in duobus Codd. vocibus his *δηλονότι* praefixum legitur, quo constat fere uti solitos Glossatores. Neque id, quominus statuatur, impeditur eo, quod deinde sequitur *τοῖς ἐκεῖ*, quod ex ipso verbo *ἐτελέσθης* facili opera explanari ita potest, ut *τὰς τελετὰς*, vel tale quid, quod arcana illa sacra significet, intelligas. LEHM.

Pag. 218. l. 11. *Παρὰ τὸν βίον*) Sic omnino legendum, non *περί*. In Ox. *παρὶ* mendose. In impressis *περί*. SOLAN. Omnes Edd. hic habebant *περὶ τὸν βίον*, sed hic magis necessaria mutatio *τοῦ περὶ* in *παρὰ*, licet minori Codd. numero fulta, quam supra Reviv. c. 25. pr. quia ibi exponi posset, *circa*, hic minus commode; cum igitur illic nihil mutaverim, hic tamen vulgatam retinere non potui: licet, *παρὰ* utroque loco *Lucianum* dedisse, mihi persuadeam. Haec enim praepositio per compendium scribi solita saepe confunditur in Mss. et Edd. antiqq. Sed *παρὰ* verum esse, nemo dubitaverit. *Noster* hoc Dial. Catapl. c. 9. iterum habet *παρὰ τὸν βίον*, et non semel alibi. *Aelian.* V. H. IV, 1. *παρὰ πάντα τὸν*

ἑαυτῶν βίον. Idem XI, 9. pr. Conf. *Periz.* ad *Ael.* XIV, 10. qui παρὰ τὴν στρατηγίαν edidit, quia usitatius, cum Codd. inter παρὰ et περὶ variarent. Conf. mox c. 24. hujus Dial. *Lucian.* ubi recte rursus παρὰ τὸν βίον constanter et recte legitur, et saepe alibi; cumque ibi de eadem re sermo sit, tanto minus dubitavi τὸ περὶ cum *Solano* ejicere. Reitz.

Pag. 219. l. 5. Ἀπὸ τῶν στιγμάτων) Hoc ex *Platone* in Gorgia ante disseruimus. Brod.

Ead. l. 8. Στίγματα ἐπὶ τῆς ψυχῆς) Eorum animis, qui magnis se facinoribus, dum vitam agerent, obstrinxerunt, maculas inustas esse docet, *Platonem* ridens, qui sic in Gorgia loquitur: Ἀλλὰ πολλάκις τοῦ μεγάλου βασιλέως ἐπιλαβόμενος, ἢ ἄλλου ὁποτουῦν βασιλέως ἢ δυνάστου κατεῖδεν οὐδὲν ὑγιὲς ὂν τῆς ψυχῆς, ἀλλὰ διαμαστιγωμένην καὶ οὐλῶν μεστὴν ὑπὸ ἐπιορκιῶν καὶ ἀδικίας. Hoc attigit L. 2. in *Ruf. Claudian.*

Quid demens manifesta negas? En pectus inustae
Deformant maculae.

Cogn. Plura similia ex *Theophyl. Philostr.* et *Plutarcho* adfert *Elsner.* ad I. Timoth. IV, 2. p. 298. Cui, quantum ad exempla profanorum auctorum, facile adsentior: num vero verba Apostoli κεκαυτηριασμένων τὴν ἰδίαν συνείδησιν, eodem modo intelligenda sint, quod multas peccatorum *notas* ac *stigmata* in conscientia gerant, nondum inde constare putem. Verum cum duplex cauteriorum usus sit, nempe ad characterem sive notam imprimendam, et ad sensum dolorificum tollendum, ut Medici norunt, sensus videtur efficacior, si verba N. T. ex posteriore illo significatu exposueris; non enim semper ex auctoribus profanis illustrari possunt S. literae. Maxime cum et nexus epistolae, et loca parallela biblica suadeant, de obduratione, et quasi calli obductione quadam sermonem esse. Sed sapientioribus lubens concedo. Si tamen acute ἑλληνίζειν volumus, στίγμα est tantum quasi punctum inustum, adeoque levius, quam καῦμα et καυτηριάζω, quod totum locum cicatrice s. eschara obducere significat. Reitz. Verissimam et gravissimam hanc de notis vitiorum scelerumque animis hominum impressis fictionem agnoscent, quicunque naturam humanam recte norint. Neque iidem *Cognati* judicio subscribent, qui persuaserit sibi, *Platonem* in his a *Nostro* perstringi, perinde ac si ipsam sapientiam et veritatem ipsam *Lucianus* perstringere sibi proposuerit. Imo si quid h. l. *Platonici* loci memor fuit, usus est egregia illa sententia, quam et ab aliis scriptoribus veteribus varie propositam esse constat, ut ita sceleratos aequalium suorum terrore,

stultos pudore, afficeret, videntes inde, non adeo flagitia et scelera abscondi ulla arte posse, quin post mortem saltem certissimis signis et documentis aperiri et dignosci possint. Omnino pessime errant, qui *Lucianum* merum scurram habent, quem unice juverit alios deridere: imo potius etiam, ubi ridet, gravissimus est verae sapientiae praeceptor, vitaeque dux haud indignus, quem cum sana quidem ratione sequaris. LEHM.

Ead. l. 13. *Στιγμάτων*) Lege *Plut. π. τῶν βρ. τιμ.* 1002. ubi propemodum similia invenies, et de vario macularum genere plura; et *Platonem* in Gorgia 313. C. D. et 312. G. vid. *Brod.* Th. Crit. P. 2, 457. SOLAN.

Pag. 220. l. 5. *Κηλῖδας ἐκ τῆς ψυχῆς*) *Ὄνειδος.* Sic recte hanc vocem ad mentem *Luciani* interpretatur *Hesych.* qui hac in voce consulend. Interpr. *Aristoph. Suid.* alia est *κηλίδων* acceptio alibi apud *Lucian.* BOURD. Quodsi locum Amor. c. 15. *Bourdelotius* innuit — amavit autem ille incertas citationes — errat: nam ibi non alia est hujus vocis potestas, quam h. l. LEHM.

Ead. l. 7. *Ἀγαθῷ*) Aliquid de verbis Cynici excidisse videtur. Scio equidem, posse *bonum* hocce remedium de philosophia intelligi, sed vaga nimis illa notio. Adde, quod pro *οὗτος* legendum *ὦ οὗτος* necessario est. SOLAN. Nihili haec. *Οὗτος* simpliciter pro *ὦ οὗτος* dictum etiam supra c. 9. extr. et 18. occurrit, et saapius. *Ἀγαθὸν* autem *φάρμακον* quomodo offendere potuerit, prorsus equidem non perspicio. *Utile* est *remedium, aptum consilio.* LEHM.

Ead. l. 8. *Ἄπιθι* etc.) Rhadamanthus Cynisco: *Ἄπιθι ἐς τὰς μακάρων νήσους, τοῖς ἀρίστοις συνεσόμενος. κατηγορήσας γε πρότερον οὗ φῂς τυράννου, ἄλλους προσκάλει.* Prava distinctio hunc locum occupavit. Tu sic distingue: *Ἄπιθι ἐς τὰς μακάρων νήσους, τοῖς ἀρίστοις συνεσόμενος, κατηγορήσας γε πρότερον οὗ φῂς τυράννου. ἄλλους προσκάλει.* Illa enim *κατηγορήσας γε* etc. pertinent ad membrum praecedens: haec vero, *ἄλλους προσκάλει*, non dicit Rhadamanthus Cynisco, sed Mercurio, cujus officium erat *ἄλλους προσκαλεῖν*· ut paullo ante Rhadamanthus, *σὺ δὲ, ὦ Ἑρμῆ, κήρυττε καὶ προσκάλει*, et postea iterum ad Mercurium, *τὸν τύραννον ἤδη προσκάλει.* Hic autem Micyllus non exspectavit Mercurii vocationem, sed eam praevenit, et ultro se offert. L. Bos. Cap. 23. Cyniscus ad judicem dixerat: *Πάντως βούλομαι κατηγορῆσαί τινος* etc. Non designaverat igitur *tyrannum* reum futurum. Ergo non poterat nunc Rhadamanthus dicere: *κατηγορήσας γε πρότερον οὗ φῂς τυράννου.* Patet hinc vocem *τυράννου* attento lectori

haud injuria suspectam videri posse. Attamen non ideo *Jacobsio* plane adsentior, censenti, illam e margine in textum venisse. Nam mox idem Rhadamanthus, etsi nondum a Cynisco, quis ille reus esset, edoctus, Mercurio acclamat: τὸν τύραννον ἤδη προσκάλει. Aut igitur Cyniscus verba illa, πάντως βούλομαι κατηγορῆσαί τινος, monstrans tyrannum pronuntiasse putandus, aut *Lucianus* hic, ut et alibi passim, humani aliquid passus. LEHM.

Pag. 221. l. 6. Ἐπὶ τράχηλον ὠθοῦσα) *Collo innixo. Heliod.* lib. 8. BOURD.

Ead. l. 11. Κἀκ τοῦ λ.) Vid. *Duker.* ad *Thucyd.* V, 61. HEMST.

Pag. 222. l. 1. Ἀκρίτους μὲν) Has omnes tyrannorum artes alibi fuse exsequor. BOURD.

Ead. l. 6. Ἐμπαροινῶν) V. supr. Deor. D. V. m. SOLAN.

Ead. l. 8. Φρυάγματος) Φρύαγμα equorum est sonitus naribus excussus, irae et ferociae nuntius, quem *fremitum* Latini dicunt: sed non ita commode ad superbiam referunt, ut φρύαγμα Graeci, aut nostri suum *schnarchen, anschnarchen*; quod itidem ut Graecum ὠνοματοποιημένον est. GESN.

Ead. l. 9. Ἀσκαρδαμυκτὶ) Ἄνευ τοῦ καμμύειν. Sic Grammatici. dixi antea. BOURD. Ad Timon. c. 14. LEHM.

Pag. 223. l. 5. Τοῖς δρ.) *Quae a tyranno perpetrabantur.* BROD.

Ead. l. 11. Τὸν λύχνον καὶ τὴν κλίνην) Ut antea Necyom. c. 12. induxit τὰς πρὸς τὸν ἥλιον ἀποτελουμένας σκιὰς ἀπὸ τῶν σωμάτων, accusantes τὰ πεπραγμένα ἡμῖν παρὰ τὸν βίον, sic nunc lucernam et lectum testes citat, alludens ad Graecos philosophos, καὶ ἐπίτηδες ἐμπαίζει τὸν λύχνον καὶ τὴν κλίνην μαρτυροῦντας παραγαγών, siquidem philosophis istis καὶ τὰ φυτὰ erant etiam ἔμψυχα. BOURD. De conscio flagitiorum lecto nonnulla ex aliis scriptoribus collegit *Piersonus* ad *Moerid.* p. 443. *Luciani* quoque ratione habita. LEHM.

Pag. 224. l. 5. Ἃ ἐπ' ἐμοῦ διεπράττετο) Non male quidem Latinus interpres! *Quae in me* (i. e. *super me*) *patravit.* Nescio tamen, an hoc potius voluerit *Lucianus: coram me, me teste, me spectante.* De testimonio enim nunc agitur; et ἐπὶ μαρτύρων esse *coram testibus,* ex satis multis nostri quoque scriptoris locis constat. Vid. Philops. c. 22. in. Pro Laps. c. 1. extr. De Luct. c. 16. Unde ἐπ' ὀλίγων et ἐπ' ὀλίγων τῶν μαρτύρων in uno eodemque loco Anachars. c. 16. variant eandem rem significantia. Eadem elegantia usus auctor Jud. Vocal. in. dicit, ἐπὶ τῶν ἑπτὰ Φωνηέντων, i. e. *judicibus septem vocalibus.* Notiones autem judicis et testis, per se diversae,

apud Latinos in uno vocabulo *arbiter* quodammodo conjunctae reperiuntur. LEHM.

Ead. l. 7. *Ἤδη μαρτύρει*) Post vocabulum hoc *Ἀνχ.* scribendum est. BROD.

Ead. l. 8. *Μεθ' ἡμέραν*) Sic *Aristoph.* Plut. 931. *Οἴμοι, τάλας, ἀποδύομαι μεθ' ἡμέραν.* REITZ.

Ead. l. 11. *Ὑπερπεπαικότα*) Difficiliorem ac minus frequentem vocem praetuli faciliori *ὑπερβεβηκότα*, quae ex interpretatione nata videtur; quia hic idem significat. *Ὑπερπεπαι...* autem praeter *Scholiast.* etiam legit *Steph.* in Thes. qui idem verbum duabus aliis auctoritatibus probat. REITZ. Ipsum *Nostrum* vide Imagg. c. 9. extr. *πᾶσαν τὴν ἀνθρωπίνην εὐμορφίαν ὑπερπεπαικώς.* LEHM.

Ead. l. 12. *Τοῖς δρωμ.*) *Quae a tyranno perpetrabantur.* BROD.

Ead. l. 14. *Ἀπόδυθι τὴν πορφυρίδα*) Vid. si lubet, similia exempla adferentem *Elsner.* ad 1. Tim. IV, 2. p. 299. m. REITZ.

Pag. 225. l. 1. *Πελιδνὸς*) *Πελιδνόν ἐστι τὸ μετέχον τῆς ὠχρότητος καὶ μελανείας οἱονεὶ μολυβδοειδές. Galen.* VORST.

Ibid. Κατάγραφος) Ex *Platone Lucianus*, ex *Luciano Julian.* Imper. Caesar. vide *Casaubon.* ad *Pers.* Dixit idem *Lucian.* alibi *κατὰ νώτου ποικίλος.* In re tamen dissimili in *Lexiph.* Dialogo. BOURD.

Ead. l. 7. *Χάριν εἴσομαι*) Prorsus ut Belgae et Germani, *dank weten* (non *wyten*, ut vulgo male.). Sic et *Aelian.* VII, 17. et *Aristaen.* I. ep. 1. quos frater *G. O. Reitzius* adduxit in Belga Graeciss. p. 460. Recte quidem *Scholiast.* ait, veteres non dixisse *εὐχαριστῶ*, si vetustiores intelligit; nam postea tanto frequentius usurpatum, inprimis apud Eccles. Scriptt. Ita in N. T. et Patrib. non modo, sed et ap. LXX in lib. *Judith. Sap.* et *Maccab.* Verum tamen satis probae notae esse verbum, vid. ex *Phalarid.* et *Arrian.* Epict. probatum ab rev. *Alberti* ad 2. Thessalon. I, 3. REITZ.

Ead. l. 13. *ΡΑΔ.*) Mercurio, si quidem adsit, nec post traditos mortuos e vestigio abierit, quid caussae sit, ut sese his immisceat, ego quidem non adsequor. Censeo itaque pro *Mercurio*, cujus nomen in omnibus hic invenio, *Rhadamanthum* reponendum; quod in versione ed. *Par.* factum video, quamvis in Graecis illic nihil mutatum sit. SOLAN. Restitui *Rhadamanthi* personam, invitis Edd. quae *Mercur.* hic habent; quia sensus postulat, Rhadamanthum loqui, et in ipsa Latina versione *Salm.* et *Paris.* ejus persona quoque expressa erat, licet in Graecis *EP.* legeretur. REITZ.

Pag. 226. l. 1. *Οὑτοσὶ*) Non satis sanus mihi hic locus videtur. SOLAN.

Ead. l. 2. *Κατὰ*) Quaesivit mutationem *Solanus*, non invenit: forsan quia ante bis, ter, *Noster* dixit *παρὰ τὸν βίον*, et hic ita maluit legi; sed nihil opus esse, cuilibet notum arbitror. REITZ. Ms. Reg. 3011. *παρὰ τὸν β.* BIP. Non solum in *κατὰ Solano* suboluit vitium, sed etiam in *οὑτοσὶ*, et illic quidem non temere, quum revera pro *κατὰ* in 3011. legatur *παρὰ*, quae genuina videtur lectio esse. Minus vero in *οὑτοσὶ* caussae est, quod offendas, modo penitus ceperis judicis sententiam. Scilicet uti supra capp. 9. 18. et 24., quo postremo loco idem *Solanus* sine caussa idonea haesit, *οὗτος* pro *ὦ οὗτος* in allocutione de secunda persona valebat, ita h. l. de tertia persona adhibitum non tam allocutionem, quam exclamationem, vel potius obliquam acclamationem, eamque cum indignatione quadam et acerbitate conjunctam, designat. Loquitur enim judex ad famulum, sed ita, ut monstret simul nebulonem nunc abducendum et vinciendum. Similem formam induit Diall. Mortt. XXX. in. Minois judicis oratio: *Ὁ μὲν λῃστὴς οὑτοσὶ, Σώστρατος, ἐς τὸν Πυριφλεγέθοντα ἐμβεβλήσθω.* Conversu difficiliora sint verba, quam explicatu. Equidem reddiderim, ut vis saltem sententiae capiatur: *heus nebulo hicce;* vel: *vae! nequam iste.* Interpretum nullus hanc vocem expressit. LEHM.

IN DE MERCEDE CONDUCTIS.

Pag. 227. l. 1. *ΜΙΣΘΩΣ*) Librum habes elegantissimum, viroque gravissimo dignum; acumen et dicendi rationem nec tetricam, nec rursus fucatam. Institutum ipsum viris doctis ipsis placeat necesse est, qui famae simul et virtuti consultum volunt; dum a servili propemodum sorte apud Magnates divitesve, ut virtuti sibique vivant, revocantur. Sed cave, dum vitia dominorum depicta, dum turpes doctorum quorundam artes, ambitiosam patientiam spectas, ita suavitate *Luciani* abripiaris, ut putes, nullos a contagio malorum istorum immunes. Sunt enim et *Fenelones* inter hujus ordinis viros, qui et privatis et principibus educandis de re-

publ. et orbe ipso bene meriti, et a suae aetatis hominibus viri boni merito censentur, et a posteris semper maximi fient. SOLAN.

Ead. l. 2. *Καὶ τί σοι πρῶτον*) *Theocr.* Idyll. ιζ. *Τί πρῶτον καταλέξω; ἐπεὶ πάρα μυρία εἰπῆν.* BROD. Hoc initium sumtum est ex *Homer.* Odyss. L. 9. *τί πρῶτον, τί δ' ἔπειτα, τί δ' ὕστατον καταλέξω;* COGN. Ex *Theocriti* Ptolemaeo. MARCIL. *Hom.* Il. *E*, 703. et Od. I, 14. SOLAN.

Pag. 228. l. 6. *Ἐξηγόρ. πρός με*) Ex Grammaticorum placitis scribendum foret *πρὸς μέ*. Illi enim encliticam accentum retinere jubent post praepositionem. Nolui tamen mutare, quia non solum Edd. consentiunt, sed et apud alios centies sic scribitur, (fors. male) ut ap. *Aristoph.* Plut. 1056. *Βούλει — πρός με παῖσαι* etc. In *Epict.* Man. c. 1. fin. *Relandus* tamen recte edi curavit *οὐδὲν πρὸς σέ*· non modo propter emphasin, et finem periodi, sed et in media oratione c. 29. pr. et c. 30. §. 14. *τὴν αἰδῶ τὴν πρὸς σὲ τῶν πλησίον. Aesop.* fab. 138. *κατά τινα τόπον.* Constructio autem verborum *ἀγορεύω, λέγω, φημὶ* et simil. cum praepos. *πρὸς* loco dativi, est frequentissima; maxime duo posteriora in N. T. *Matth.* XXII, 70. *Marc.* XVI, 3. *Luc.* I, 13. etc. Sed et *Epict.* Sent. 78. *Dion. Hal.* Ant. VII, 473. *ἀπήγγειλε πρὸς τὴν βουλὴν, nuntiavit senatui. Noster* Phalar. altero, cap. 8. *χρὴ γὰρ τἀληθῆ πρός γε ὑμᾶς αὐτοὺς λέγειν.* REITZ. Et sexcenties. *Πρός με* autem etiam in Somn. c. 15. ad fidem exemplarium edidimus. LEHM.

Ead. l. 9. *Γὰρ*) *Καὶ* lego pro *γὰρ*, quod in impressis et M. est. SOLAN. Promisit *Hemsterhusius* in Adnot. ad Diall. Marr. VII, 2. Tom. II. p. 432. de commutatis particulis *ἀλλὰ γὰρ* et *ἀλλὰ καὶ* ad hunc locum sese dicturum; ad confirmandamne *Solani* conjecturam, an ad infringendam, conjici ex ipsius verbis non certo potest. Quod debitum quum solvere Viro egregrio non licuerit, nec *Reitzius* id negotium susceperit, ego jam mihi illud imponam, ita tamen, ut ab *Hemsterhusii* consilio paullulum recedens nihil, nisi ostendam vanam esse hoc quidem loco *Solani* conjecturam. Neque tamen multis hodie verbis in eam rem opus erit, quum particularum Graecarum potestates et usus diligentius ac subtilius, quam olim, tractari coeperint. Primum *ἀλλὰ γὰρ* vel eo commendatur maxime, quod variae lectionis ne vestigium quidem in libris animadvertitur; nec mutari adeo ullo modo debebit; nisi vel in harum particularum, vel in loci ipsius, natura aliquid sit, quod mutationem fieri jubeat. Atqui quod *Solanus* mavult, *ἀλλὰ καὶ*, alienissimum est ab h. l. Sive enim *sed etiam*, sive *imo vero*, explices, neutrum convenit:

nam sententia, quae sequitur, ἠύφραίνετο ἀναλογιζόμενοι etc. non est amplificativa, quum eadem res praecesserit in voce οὐκ ἀηδῶς μνημονεύοντες, eademque ejusdem gradus; multo minus est adversativa, sed unice declarativa habenda, in qua ἀλλὰ annuntiat, quod modo negative dictum erat οὐκ ἀηδῶς, idem jam affirmative pronuntiatum iri, γὰρ autem rem ipsam indicat jam secuturam esse, de qua homines isti nunc laetandum sibi putarint. Est igitur h. l. illud Latinorum *Sed enim*, de quo *Hoogeveenus* ad *Viger.* p. 473. non indocte disputat. Liberius paullo, neque tamen contra auctoris mentem, interpres Latinus vertit: *Sane enim.* Exempla alia, si quis ex nostro scriptore desideret, suppeditabuntur in Indice. LEHM.

Ibid. Ἠύφραίνοντο) Sic necessario mutandum esse existimo, quod in M. et Edd. erat εὐφρ. Vid. tamen *Grot.* Flor. 127. C. *Demosth.* p. m. 185. B. συνευφραίνετο τοῖς πολλοῖς. Sed in his omnibus peccari credo. SOLAN.

Ibid. Οἷον ἀπηλλάγησαν) Sic saepissime sine praeposit. Ut infra Philops. c. 16. ἀπαλλάττειν δεινῶν *liberare a gravibus malis*, et alibi non semel. Sic *Herodian.* L. 2, 1, 17. ἀπαλλάξομαι φόβου. Interdum tamen cum praeposit. Ut ap. *Isocr.* ad Demon. p. 19. B. ed. *Wolf.* ἐκ τῶν κοινῶν ἐπιμελειῶν ἀπαλλάττου, *a publ. functionibus te libera, discede.* Alia super hoc verbo vid. ad c. 23. hujus Dial. REITZ.

Ead. l. 10. Διὰ πάσης) Τῆς τελετῆς ἐξέρχεσθαι. Proverb. de quo paroem. BOURD.

Ead. l. 11. Διεξεληλυθότες) Sic W. et V. recte. In reliquis tantum ἐξεληλυθότες. SOLAN.

Pag. 229. l. 1. Ἐξυρημένοι τὰς κεφαλὰς) Quod a naufragis factitari solitum dudum probavimus. BROD. *Herald.* ad *Martial.* dixi ad *Petron.* τὸ γὰρ παλαιὸν οἱ ναυαγήσαντες ἄνθρωποι τοιούτῳ ἐκέχρηντο σχήματι πρὸς τοῖς ἱεροῖς καθήμενοι καὶ τὴν αὐτὴν τύχην ὀλοφυρόμενοι. BOURD. Naufragis radi solebat caput, ut non modo ex hoc loco patet, sed etiam ex Dial. de Sectis c. 86. ubi Hermotimus, Δοκῶ δέ μοι ἀλόγως ἂν καὶ ξυρήσασθαι τὴν κεφαλὴν, ὥσπερ οἱ ἐκ τῶν ναυαγίων ἀποσωθέντες ἐλεύθεροι· eamque caesariem Diis marinis consecrari moris erat. Auctor in Epigr. de Naufragis:

Γλαύκῳ καὶ Νηρεῖ, καὶ Ἰνοῖ, καὶ Μελικέρτῃ,
Καὶ βυθίῳ Κρονίδῃ καὶ Σαμόθρηξι θεοῖς,
Σωθεὶς ἐκ Πελάγους Λουκίλλιος, ὧδε κέκαρμαι
Τὰς τρίχας ἐκ κεφαλῆς· ἄλλο γὰρ οὐδὲν ἔχω.

Vid. etiam *Hadr. Jun.* de Coma. L. Bos. De rasis naufragorum capitibus vid. viri docti ad *Petron.* c. 104. GESN.

Ead. l. 3. Καὶ ἐκβολὰς) *Mercium ob vim tempestatis in mare jacturas.* Brod.

Ibid. Καὶ πηδαλίων ἀποκαυλίσεις) *Transversas gubernaculorum fracturas.* Brod.

Ead. l. 4. Τοὺς Διοσκούρους) *Castorem* et *Pollucem.* Hoc illustrat *Plinius.* Brod. *Hor.* I. Od. 12. *Theocr.* Idyll. 22. Vorst. Serio nauclerum idem hoc narrantem inducere videtur in Navig. c. 9. Sed ridet iterum. Reitz.

Ead. l. 6. Ἐκ μηχανῆς θεὸν) *Erasmus* in Proverbio, *Deus ex machina.* Brod.

Ibid. Ἐπὶ τῷ καρχησίῳ) Καρχήσιος τὸ ἄκρον τοῦ ἱστοῦ Schol. Ms. Reg. 3011. Bip.

Ead. l. 10. Εὐμενείᾳ) Sic recte M. S. et A. Reliquae ἐυμενίᾳ. Solan.

Ead. l. 11. Ἐκεῖνοι μὲν) *Naufragi.* Brod.

Ibid. Τὴν παραυτίκα χρείαν) *Beza* non satis accurate in ep. 2. ad Corinth. 4, 17. παραυτίκα ἐλαφρὸν verterat *illico praeteriens;* cum παραυτίκα sit *in praesens:* quod si probatione indiget, vide ex *Demosth. Xenoph.* et *Lucian.* de non cred. calumn. probatum ab *Elsnero* ad N. T. l. c. Reitz.

Ead. l. 12. Λαμβάνοιεν) *Nummorum aliquid corradant, stipem accipiant.* Brod.

Pag. 230. l. 1. Τὰς) Deerat in plerisque hic articulus ante τριακυμίας. Sed quia agnoscunt M. V. Fl. et *J.* eum addidi. Reitz.

Ibid. Τριακυμίας) Vix assequi licet interpretatione Latina hunc locum. Τριακυμία quasi tu *triplicem fluctum* dicas, Graecis jam maximus est, et quem Latini *decumanum* dicant: hunc igitur lepide auget auctor. Sed ea minorem vim habent conversa Latine: nisi forte a *decumano* ad *vicesimanum, tricesimanumque* velis adscendere. Gesn.

Ead. l. 5. Ὑπεραντλούμενοι τῇ ἅλμῃ) Ab *Erasmo* adoptavit *Benedictus: salo perfundebantur,* quod utique non potest molestiam rei, quae Graecis vocibus enuntiatur, implere. Debuerunt, *vel dum antlia eorum salsugine gravabatur.* Gron. Vid. cl. *Hemsterh.* ad Timon. c. 4. Reitz.

Ead. l. 11. Ἑκόντες) Apud *Th. Magistr.* mendose descriptus est hic locus, voce ἑκών. Solan. Manifesto peccatum ibi a librariis: repugnant enim scripta iis, quae ipse Grammaticus modo praeceperat. Cf. Adnot. ad Schol. Lehm.

Ead. l. 14. Τιμόκλεις) Nomen haud dubie verum, sed hominis haud aliunde, quam ex nostro, noti. *Timoclis* Stoici meminit in Jov. Trag. c. 4. et seqq. Sed an idem sit, addubito, quia hic amicus videri potest. Nisi forte postea inter

eos inimicitiae fuerint, propter quas hominem ita riserit, ut illic facit. Forsan etiam tum, cum hunc librum scriberet, non admodum ei cum eo conveniebat. Indicio esse potest, quod usque adeo cupidum facit ejus vitae, quam ut philosopho, imo liberali homine indignam ei ob oculos ponit. Imo vero eundem esse suspicor, qui Ἑτοιμοκλῆς in Conviv. c. 21. et seqq. audit, quique illic haud amice sane tractatur. SOLAN. Non erat, quod curiose *Solanus* alibi quaereret eundem Timoclem. Fictum haud dubie est, ut multa alia apud *Nostrum*, hujus amici nomen. Poterat, ait *Wielandius*, etiam Philocles, vel Damocles, vel etiam Speusippus, nominari: nomine quidem non debebat carere; quale vero hoc esset, plane nihil referebat. LEHM.

Pag. 231. l. 2. *Μισθοφορὰν*) Forsan *μισθοφορίαν*. Conf. infra c. 6. SOLAN. Et illic scilicet *Solanus* vulgatum *μισθοφορὰν* eodem modo mutandum censet. Veri speciem auget assensus Codicis 2956. ubi *μισθοφορίαν* reperitur. Unde *Schmiederus* altero illo loco novam lectionem recepit, hocce nostro in veteri acquiescere maluit. *Belinus* contra in utroque loco corrigendum censet; me quidem non suffragante. *Μισθοφορὰ* enim proprie quidem est *merces* operae *accepta, vel pacta*, ut Pro Merc. Cond. c. 15. *φέρειν μεγίστας μισθοφορὰς*, et Eunuch. c. 3. *συντέτακται ἐκ βασιλέως μισθοφορά τις οὐ φαύλη κατὰ γένη τοῖς φιλοσόφοις*. *μισθοφορία* vero *operam ipsam* significat, *pro mercede quadam locatam:* vid. *Lobeck.* Parergg. ad *Phrynich.* p. 491. Sed ipse *Lobeckius* ibi docet, unum nonnunquam cum altero vices suas commutare, vel scribentium arbitrio, vel librariorum culpa. *Luciani* arbitrium vel inde cognoscitur, quod *μισθοφορίαν ἀποφέρειν* dicit Navig. c. 13. pro *μισθοφοράν*. Aliquanto tolerabilius videtur, ob tropum quidem satis frequentem, *μισθοφορὰ* pro *μισθοφορία*, in phrasibus *μισθοφορὰν ἐπαινεῖν*, ut h. l. et *ἁπαντᾶν ἐπὶ μισθοφοράν*, ut cap. 6. ubi facile altera notio in alteram transferri potest; non minus certe facile, quam apud *Xenoph.* Anab. VI, 4, 8. (*Weisk.*) ubi quae leguntur: *Τῶν γὰρ στρατιωτῶν οἱ πλεῖστοι ἦσαν οὐ σπάνει τοῦ βίου ἐκπεπλευκότες ἐπὶ ταύτην τὴν μισθοφορὰν* etc. cum his nostris conferri merentur. LEHM.

Ead. l. 2. *Οἷς μετὰ τοῦ τοὺς φίλους ἔχειν* etc.) Permoleste ab interpretibus obscuratur sententia hujus narrationis. Nam *Erasmus*, quem sequitur *Bourdelotius*, praeterquam quod praepositionis hujus rationem nullam habeat, tum finem pessime claudit, scribens *id vero non mediocre vi-*

deri. Quae quidem alienissima sunt ab illis, quae ibi scribit *Lucianus.* Adverte, lector, et videbis, verbum substantivum in illis postremis καὶ ὧν εὖ πάσχουσι τούτων λαμβάνειν, οὐκ ὀλίγον ἐστίν, (ut quidem distinguit edit. Salm. et Par. cum Bas. καὶ ὧν εὖ πάσχουσι, τούτων λαμβάνειν οὐκ ὀλίγον ἐστίν, omnes ineptissime) abscindi debere ab praecedentibus, et in constructione revocandum ad ipsum nostrum οἷς, ut adnotavit pater. Videtur sane id ipsum exprimere *Benedictus: quibus cum eo, quod* etc. *peregrinarentur, non parvi esset emolumenti mercedem amicitiae et benefactorum istorum accipere;* modo ille vel propriam interpretationem recte intellexerit, et τὸ *esset* acceperit pro *liceret.* Sic enim distinguenda illa, προσέτι καὶ μισθὸν τῆς φιλίας καὶ ὧν εὖ πάσχουσι τούτων λαμβάνειν οὐκ ὀλίγον, ἐστίν. Ut in Mercede cond. μισθὸν οὐκ ὀλίγον τῆς ἀγγελίας προσλαβών. GRON.

Ead. l. 5. Ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους) Λευκὰν ζεῦγος vocat *currum candidis equis tractum.* BROD.

Ead. l. 7. Ἐστὶν) Servanda omnino haec vox, et vertenda, *licet.* SOLAN. Imo si comma post λαμβάνειν deleas, et ante ἐστὶν reponas, ut facit *Solanus.* REITZ.

Ibid. Ἀτεχνῶς) Sic supra Vit. auct. c. 10. ἀτεχνῶς ὅμοιον κυνί. *Aristoph.* Plut. 109. et 362. Vid. *Scholiast.* et *Spanh.* qui docent, qua ratione ἀτεχνῶς significet, *vere, omnino.* ἀτέχνως autem, mutato accentu, est *ruditer.* Vid. *Ammonium* de sim. differ. Posteriore hoc sensu *Ael.* V. H. X, 10. REITZ.

Ibid. Ἄσπορα) *Hom.* Od. I, 109.

Οὔτε φυτεύονσι χερσὶ φυτὸν, οὔτ' ἀράωσιν,
Ἀλλὰ τά γ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται.

SOLAN.

Ead. l. 12. Μετὰ τῆς καρίδος) *Cum squilla,* h. e, *cum esca,* hoc enim pisce plerique inescantur. BROD. Sic in Piscat. BOURD. *Squillam* τὴν καρίδα hic etiam verterunt. Sed cum *carica ficus,* quae καρὶς eadem *Eustathio,* sub finem Piscatoris huic rei adhibita sit; dum de squilla, nescio an praedae nata, constet certius, *ficum* interim hamo addidi. GESN.

Ead. l. 14. Περιμείναντες ἐξελκομένου) Sic tres editiones, cum tamen *Erasmus* interpretetur *adacto, Benedictus illecto.* Recte igitur adscripsit pater ἐξελκομένου. GRON. Et hoc *Gesn.* vult, recte; sed suspectam lect. servo, quia constans. REITZ. *Gesnerus* quum vertit, *introtracto,* non necesse est cogitaverit ἐσελκομένου, sed potest idem etiam in verbo vulgato ἐξελκομένου inesse, modo motum introrsum mente suppleas, quod et in aliis verbis cum ἐκ compositis fieri constat, ut in ἐκφέρειν πόλεμον, *inferre bellum,* ἐξάγειν, ubi significat *incitare,* παρ-

ὀξύνειν, *Hesychio* interprete, e. a. Majorem, et nescio an justiorem, suspicionem movere potest totius loci structura, in qua imprimis verbum ὁρᾷν offendit *Solanum* et *Belinum*, quippe qui, quo illud referendum sit, non intellexisse videantur. Quod autem *Solanus* conjicit ὁρῶντες, rem adeo non expedit, ut magis etiam impediat. Speciosius est, quod *Belinus* vult ἑωράκαμεν, vel ἑώραμεν, adnexa copula καὶ ante ὅτε. Neque id displicuit *Schmiedero*, postquam paullo diligentius *Belini* mentem expiscari coeperat. Verum et audacior aliquanto haec est loci mutatio, nec per se omnino satisfacit. Nam caret nunc περιμείναντες Objecto suo, quo carere non debebit. Simpliciorem inveni medicinam, quae tamen adhuc vereor, ut radicitus omnem labem tollat. Maxime impeditur loci ratio colo illo, quod in Edd. *Reitz.* et recentt., excepta *Wolfiana*, post ὁρᾷν positum reperitur. Restitue cum *Wolfio* et antiquioribus plerisque comma, et clarius nunc Participii περιμείναντες nexus cum finito verbo ἐπεδακρύομεν patebit. Verum quaeritur jam, quam recte περιμείναντες ὁρᾷν, *exspectantes, dum videant*, ad normam vel usum Graecae linguae dici potuerit. Quam quaestionem etsi, qua via disceptem, sentiam, non tamen ea claritate pervideo, ut sperare possim, undique me justis exspectationibus responsurum esse. Lehm.

Pag. 232. l. 1. Ὁρᾶν) Forsan ὁρῶντες. Sed in libris, quos consului, nihil hic subsidii, nec in Edd. Solan.

Ead. l. 3. Ἄφυκτα) Vid. supra Deorr. Diall. XVII. §. 1. Solan.

Ibid. Ὡς οὐκ) Expungenda vocula negativa οὐκ. Guyet. Non expungendum οὐκ. Significatur enim: *nos non posse effugere*, i. e. *non posse caussam nostram defendere*; sive *demonstrare, nos non peccasse.* Reitz.

Ead. l. 5. Καὶ τῶν κύρτων) *Retis sinuum*, aut *nassae* Brod. Κύρτος ἀγγεῖον σχοινῶδες ᾧ οἱ ἁλιεῖς χρῶνται. *Hesych.* εἶδος δικτύου. *Etym. M.* Vid. *Zenob.* in *Paroem.* ἔνδον τῶν ἁλιευτικῶν κύρτων. Vorst.

Ead. l. 6. Μυχοῦ) De potestate hujus vocis egit *Th. Sellius* in Observ. c. 6. Μυχὸς pro initimo recessu terrae adfert ex *Ael.* VIII, 2. *Hesiod.* Θεογ. 119. *Sibyll.* L. VIII, 360. *Psalm.* 72. etc. Item pro thalamo et interiore parte aedium, *Homer.* Il. P, 36. — μυχῷ θαλάμοιο. *Musaeus* de amor. Leand. et Her. 263.

Ἤγαγε νυμφοκόμοιο μυχοὺς ἐπὶ παρθενιῶνος.

Hinc θεοὶ μύχιοι *Penates. Ael.* de anim. X, 34. Reitz.

Ead. l. 7. Τοῦ σκόλοπος) *Unci, hami.* Brod.

Ead. l. 8. *Καὶ τῆς τριαίνης*) *Tridentis*, quo pisces lancinant ac fodiunt piscatores. Brod.

Ibid. *Ἀκμὰς*) Libellum de Mercede Conductis, hoc est, de conditione vitae, quam vivant illi, qui in potentiorum domibus degant vel *παιδαγωγίας* caussa, vel ut principum illorum virorum familiae, solo eruditionis suae nomine quoddam quasi decus adferant, *Lucianus* scripsit, ut patet ex praemissis ad amicum suum *Timoclem*, qui isti vitae generi tradere se, dudum in animo haberet, monendum, ut ante, quam se in potentioris alicujus familiam committeret, diligenter cum animo reputaret ea, quae plerumque istiusmodi vitae statum comitentur; ne forte sero eum facti, non satis ante perpensi et deliberati, poeniteret; et ne quandoque quereretur, sibi defuisse amici monentis salubre consilium. Vult ergo, ut ipsum illud rete ante, quam eo se involvat, extrinsecus diligenter perspiciat. *Καὶ τοῦ ἀγκίστρου δὲ τὸ ἀγκύλον*, pergit jam, *καὶ τὴν ἐς τὸ ἔμπαλιν τοῦ σκόλοπος ἀναστροφὴν, καὶ τῆς τριαίνης τὰς ἀκμὰς εἰς τὰς χεῖρας λαβὼν, πρὸς τὴν γνάθον πεφυσημένην ἀποπειρώμενος, ἢν μὴ πάνυ ὀξέα* etc. Hic pro *ἀκμὰς Brodaeus* Miscell. IX. c. 13. reponit *αἰχμάς*. Acute quidem id *Brodaeus*; sed longe argutior profecto et venustior lectio vulgata. *Ἀκμὴ* est subtilissimum istud et tenuissimum, atque adeo acerrime secans in quovis ad secandum pungendumve apto instrumento. Sic acies novaculae dicitur *ἀκμὴ ξυροῦ*. *Homerus* Il. *K.* v. 170.

Νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς
Ἠμάλα λυγρὸς ὄλεθρος Ἀχαιοῖς, ἠὲ βιῶναι.
Nunc enim omnibus in novaculae stat acie
Vel valde triste exitium Achivis, vel vita.

Sic verbum verbo potest reddi: sensus est, ad extremum usque discriminis punctum res summa Achivorum venit, utrum tristi exitio sint perituri, an salutem servaturi; sive, Periclitantur nunc Achivi de vita et de morte. De proverbio hoc *ἐπὶ ξυροῦ ἵστασθαι*, videndi paroemiographi. Quantum ad usum vocis *ἀκμὴ*, loco huic *Homerico* convenientissimus ille *Dionysii Hal.* in extremo lib. III. *ἀρχαιολ.* ubi Accio Navio cotem novacula discindente, *ἡ δὲ ἀκμὴ τοῦ σιδήρου δι' ὅλου κατελθοῦσα τοῦ λίθου* etc. Ergo *ἀκμαὶ τῆς τριαίνης*, sicut *ἀκμὴ ξυροῦ* apud *Homerum* et *Dionysium Hal.* (nam et apud hunc *ξυρὸς* intelligendus, quae vox quoque praecesserat) sunt acies dentium in tridente; quod propterea moneo, ne quis ad id offendat, quod vox *ἀκμὴ*, alibi passim in singulari, hic in plurali usurpatur. At id facere debuit *Lucianus*; cum tridens habeat tres cuspides, atque adeo tres distinctas *ἀκμὰς*, sive

acies. Ἀκμαῖς *Hesychius* quoque exponit ὀξύτησιν. Ceterum ἀκμὴ transfertur ad res qualescunque, notatque id, quod in quaque re summum et praecipuum sit. Apud *Aristophanem* in Pluto v. 256.

Ἴτ', ἐγκονεῖτε, σπεύδεσθ', ὡς ὁ καιρὸς οὐχὶ μέλλειν·
Ἀλλ' ἐστὶ ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς, ᾗ δεῖ παρόντας ἀμύνειν.
Ite, properate, curritc; neque enim jam tempus est cunctandi;
Verum ipsissima jam nata est occasio, qua vos adesse oportet.

Sic ἀκμὴ τῆς εὐτυχίας apud *Aelian.* II. Ποικ. c. 10. Ἀκμὴ simpliciter quoque de vigore aetatis; vide *Aeliani* Indicem. Apud *Nostrum* quoque in Deor. dialogis sive Dear. judic. XX. §. 14. de Helena, ἐπειδήπερ εἰς ἀκμὴν κατέστη, πάντες οἱ ἄριστοι τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τὴν μνηστείαν ἀπήντησαν. Hic ἀκμὴ est maturum nubendo tempus, quod et ὥρα γάμου appellatur ab *Arriano* 4. Exped. apud quem Roxane dicitur ἐν ὥρᾳ γάμου. Istiusmodi nubilis virgo Graecis quoque ἐν ἀκμῇ γάμου γενομένη audit; quemadmodum de Ilia, sive Rhea loquitur *Dion. Hal.* lib. I. Eodem sensu sumitur passim ἀκμαῖος de rebus vigentibus, et ad summum perductis; non in bonum modo, quod vulgatissimum, verum etiam in malum. Samosatensis noster in Timone Tom. I. (huj. ed.) p. 68. νέος γ' ἔτι, καὶ ὑξύθυμος ὢν, καὶ ἀκμαῖος τὴν ὀργήν. Ita et ἀκμάζειν *ad summum pervenisse.* Apud *Longum* in Pastoral. p. 3. ed. Franeq. μεσημβρία dicitur ἀκμάζουσα. Vide plura de his apud *Budaeum* et *H. Stephanum.* JENS.

Ead. l. 9. Ἦν μὴ πάνυ ὀξέα) Quae nuper retulit omnia: τοῦ ἀγκίστρου τὸ ἀγκύλον, τὴν τοῦ σκόλοπος ἀναστροφὴν, τὰς τῆς τριαίνης αἰχμάς. Sic enim legendum est, non ἀκμάς. BROD.

Ead. l. 14. Καθάπερ ὁ Λάρος) Ex proverb. λάρος χάσκει. BOURD. Vid. *Aristoph.* interprett. VORST. Nimirum Neb. v. 591. Ἦν Κλέωνα τὸν λάρον δώρων ἑλόντες καὶ κλοπῆς etc. *Si Cleonem illum Larum ambitus ac furti damnatum capiatis.* Ubi *Scholiast.* Ὅτι ὁ λάρος τοιοῦτος· καὶ ἐν Ἱππεῦσι· (v. 956.) Λάρος κεχηνὼς ἐπὶ πέτρας δημηγορῶν. REITZ.

Pag. 233. l. 3. Γραμματιστῶν) Sic iterum usurpat in Rhet. Praec. c. 10. ubi patrem Aeschinis γραμματιστὴν vocat, qui a *Suida* γραμματοδιδάσκαλος dicitur, et a *Demosthene* etiam de Coron. Γραμματιστὴς tamen aliquando apud antiquos est *ratiocinator*, Λογιστής· uti videre est ex I. Polit. *Platonis*, ubi haec duo synonyma facit, ὁ λογιστὴς ἐξήμαρτε καὶ ὁ γραμματιστὴς, i. e. *qui calculis et qui calamo rationem inierunt, uterque errarunt.* Vid. etiam *Porphyr.* V. P. n. 48. At idem *Plato*

p. 77. A. B. de Gammatico usurpat. Hic autem *Grammaticos* intelligi, non *atriensem*, aut quos nos Magnatum *Secretarios* dicimus, aut *a rationibus*, sequentia postulant, in quibus et *Γραμματικοὶ* audiunt, et cum Rhetoribus Philosophisque inter doctos *πεπαιδευμένους* semper enumerantur. Vid. *Xen.* Symp. pag. 516. lin. 10. Solan. *C. G. Jacobus* in Bibl. Crit. Hildes. a. 1821. P. I. Fasc. 1. p. 105. praeferri vult *γραμματικῶν* ob capp. 25. et 36. „*Γραμματισταὶ*, ait, potius scribae *Herodot.* VII, 100. vel ludimagistri *Xenoph.* Symp. VII, 27. *Γραμματικοὶ* vero philosophi isti abjecti et miselli, qui tum in domibus divitum nutriebantur Romanorum, nec tamen eruditionis doctique commercii gratia, sed ludibrio et irrisioni semper obnoxii pessime ab omnibus fere ut Graecorum parasiti tractabantur. Cf. *Boettiger* Sabina T. II. p. 38. sq.“ Cui quidem sententiae etiamnum inhaerere se Vir doctus significat in Epistola nuper ad me amice data, ubi simul monet, de discrimine inter grammaticos et rhetoras conferendum esse *Quintilian.* II, 1, 1 — 6. et *Mansonem* in: Verm. Schrift. u. Abhandl. p. 66. sq. At fateor haec mihi non probari, utpote minus accurate disputata. Non *philosophi* esse poterant illi, de quibus h. l. agitur, *Grammatici:* distinguuntur enim clare et graviter inter se tum h. l., tum iis, quae ex eodem libro *Jacobus* adfert, locis. Deinde et audiendi erant *Suidas*, qui *γραμματιστὴν* dicit *τὸν τὰ πρῶτα στοιχεῖα διδάσκοντα* (ergo *Grammaticum* vult) et *Hesychius*, qui *γραμματιστὴς*, inquit, *γραμματοδιδάσκαλος*· ergo *Grammaticus*. Nec negligenda *Solani* observatio, qui e loco Rhet. Praec. c. 10. probat, *γραμματιστὴν* etiam nostro scriptori pro Grammatico valere. Sed addam tamen statim, aliquid certe discriminis esse inter *γραμματιστὴν*, et *γραμματικόν*. Hoc enim vocabulum omnino denotat *literatos*, quos tum vocabant homines, vel a peritia et eruditione, vel a vitae certe generis professione. Ita *Histiaeus* per Convivium s. Lapithas audit *ὁ γραμματικὸς*, ita distinguuntur in hoc libello Grammatici a rhetoribus et philosophis, et musicis. Sed *γραμματιστὴς* notam habet humilioris conditionis et pretii, significatque ludimagistrum, in pueris elementariis erudiendis operam collocantem. Id patet e *Suidae* et *Hesychii* verbis, patet e *Xenophontis* loco, a *Jacobo* laudato, nec non e *Luciani* ipsius, quibus Aeschinem oratorem *γραμματιστοῦ* filium designat, verbis. (Rhet. Praec. c. 10.) Jam cur h. l. *Luciano* placuerit potius *γραμματιστὰς* commemorare, quam *γραμματικοὺς*, quos alibi dicit, ratio, opinor, in promtu est. Cum contemtu quodam loquens *philosophis*, quibus adnumerabat se Timocles, *τοῖς σπουδαίοις*

γε, καὶ τοῖς σεμνοῖς (attente legenti haec occurrent), opponit nunc eos, qui aut vulgo, aut a philosophis certe, minoris fiebant, quam ipsi venerandi philosophi. Hos omnes jam dicit in hac vitae conditione, de qua sermo est, eodem prorsus a divitibus et potentibus haberi pretio et honore, i. e. pariter omnes despici ac dehonestari. Deinde recte quidem idem *Jacobus* probat παιδείᾳ. quod autem dictionem universam ad eam rationem revocat, de qua *Matthiae* in Gramm. Gr. §. 586. p. 860. mentionem injecit, et τοὺς ἐπὶ παιδείᾳ explicat *doctos*, graviter hoc quidem loco errat. Nam non absolute dicitur Τῶν ἐπὶ παιδείᾳ, sed junctim haec capienda, ut intelligas τοὺς ἐπὶ παιδείᾳ συνεῖναι καὶ μισθοφορεῖν ἀξιουμένους. quemadmodum in Demon. Vit. c. 31. Apollonius philosophus ejusque sectatores commemorantur ὡς ἐπὶ παιδείᾳ τῷ βασιλεῖ συνεσόμενοι. Denique ὅλως scripsisse *Lucianum*, neque vero, quod olim vulgatur, ὅλων, nemo dubitabit, nisi qui judicio graviter laboret. Neque adeo opus erit, ut aliis *Luciani* locis, quae paene innumerabilia sunt, haec ratio illustretur. LEHM.

Ead. l. 5. Κοινῶν γὰρ) Ego mutavi, in omnibus enim erat δέ. SOLAN. Δὲ) Mallem et ego γὰρ legere; interim, cum nec Ms. nec ed. ulla praeit, intactam reliqui vulgatam, quia sensum tolerabilem habet, si ad sequentia referas; et in argumentationibus δὲ saepe valere *atqui*, notum arbitror. Verum si γὰρ legas, concinnior tamen nexus erit cum antecedentibus et sequentibus simul. REITZ Ita judicet is, qui levi volatu locum stringat. Intentiorem vultum non potest fugere, κοινῶν δὲ etc. respondere praecedentibus τὸ μὲν ὅλον. Vult enim auctor: *Omnino quidem propter te haec disserentur, quamquam* etc. haec adjecta pro parenthesi habeas velim, usque ad ἀξιουμένων. *Quum vero communia ut plurimum sint* etc. Nihil ergo alienius h. l. particula γάρ. LEHM.

Ibid. Ἐπίπαν) Ms. ἐπὶ παρόντων. BOURD.

Ead. l. 7. Εἰ τῶν ὁμοίων) Ἀτιμιῶν καὶ ὕβρεων. BROD.

Ead. l. 12. Ἐπίτιμόν τί ἐστι) Angl. ἐπιτιμῶν τις. BOURD. Ἐπιτίμιον) Sic omnino legendum, quamvis omnes libri habeant ἐπίτιμον· nam quod Cod. Angl. et P. exhibent, ἐπιτιμῶν τις, ne hoc quidem sanat. ἐπιτίμιον nostro familiare est; vid. De Salt. c. 4. Τοῖς μὲν τοῦ λοτοῦ γευσαμένοις, καὶ τῶν σειρήνων ἀκούσασιν ὄλεθρος ἦν τῆς δὲ ἐδωδῆς καὶ τῆς ἀκροάσεως τοὐπιτίμιον. Sic in Toxar. cap. 10. ἀποτμηθῆναι τὴν δεξιὰν, ὅπερ τῆς Σκυθικῆς ἐπιτίμιόν ἐστι, et in Cal. N. Cied. c. 26. ἐπιτίμιον σωφροσύνης ὑποσχών. Denique in Saturn. c. 4. Alibi pro hoc usurpat εὐθύνην Pro Imagg. c. 28. SOLAN.

Ibid. *Τοῦ ἄλλου πλήθους*] Indicem hujus generis Graeculorum, qui Romae in divitum aedibus alebantur, suppeditat, quem *Wielandius* in hunc finem laudat, *Juvenalis* Sat. III.

Hic alta Sicyone, at hic Amydone relicta,

etc. Ibi nec *γυμνασταὶ* nostri omissi, quos nimis sibi indulgens *Jacobsius* in *γελοιαστὰς* mutari vellet. LEHM.

Pag. 234. l. 4. *Μὴ ἀπολειπ. τῶν μισθοδοτῶν*) Sic W. L. et V. In reliquis autem *μισθωτῶν*, quod ferri nequaquam poterat. Si enim *μισθοδότης* *locator*, *μισθωτὸς* *mercenarius* est. SOLAN.

Ead. l. 10. *Οὐδὲν οὖν οὔτ' αὐτοὶ — οὔτ' ἐκεῖνοι*) Triplicem negationem intensius negare observat *Meibomius* ad Jusjur. Hippocr. p. 119. ex ipso jurejurando Hippocratico: *οὐ δώσω δὲ οὐδὲ φάρμακον οὐδενὶ θανάσιμον.* Ex eodem de Arte: *Ἐγὼ δὲ οὐκ ἀποστερέω μὲν οὐδ' αὐτὸς τὴν τύχην ἔργου οὐδενός.* Plura ex *Platone* ac *Demosthene* vid. ibid. *Noster* Philops. c. ult. *οὐδὲν οὐ μὴ ταράξῃ·* et adv. Indoct. cap. 27. f. *μηκέτι μὴ τολμήσεις τοιοῦτο μηδέν.* Adde *Aristoph.* Plut. 522. *Ἀλλ' οὐδ' ἔσται πρῶτον ἁπάντων οὐδεὶς οὐδ' ἀνδραποδιστής.* Ad quem versum *Spanh.* duo similia ex ejusd. Nubibus adfert. Sed satis frequens est apud quoscunque. Sic eodem Pluto 511. *Οὐδὲ τέχνην — οὔτε σοφίαν μελετῴη οὐδείς.* Sed ubi oratio est bimembris, vix potest dici negatio triplex: at in illo Hippocratis rectius triplex vocari potest. REITZ.

Ead. l. 11. *Ἐς τὴν ἁμίδα ἐνουροῦντες*) Ea re ad quod facto est opus, utentes. Est autem adagium. BROD. Prov. in fastosos divites. Dixi ad *Petron.* BOURD.

Ead. l. 12. *Παρέρχονται*] Mallet *Belinus* *παρεισέρχονται* contra omnium librorum consensum. Nec defuit tamen, qui huic temerario commento patrocinaretur. Largam *Jacobus* tum in publice editis Symbolis suis, tum in literis nuperrime ad me datis, profundit doctrinam, quo *παρεισέρχεσθαι ἐς τὰς οἰκίας* pateat cum *Luciani* stylo convenire, qui amet scilicet non solum verbis decompositis uti, sed etiam repetere Praepositionem, quae jam verbo insit composito. Bene quidem. Sed quorsum haec, quaeso? Ergone etiam *παρελθὼν εἴσω* Nigr. c. 2., *ἐς Λεβάδειαν παρελθεῖν* Diall. Mortt. III, 2., *ἐς τὸ εἴσω τοῦ στομίου παρελθόντες* ibid. XIII, 3., *παρελθόντες ἐς τὸν νεὼν* Hermot. c. 38. *οἱ ἐς τὰ πλήθη παριόντες* Prom. in Verb. c. 2. haeccine ergo omnia credamus mutanda esse, ut constet modo regula, quam nec ipse sibi *Lucianus* praescripsit, nec etiam praescribere potuit? Facile adsentirer, si modo unus liber probus *εἰς* excidisse testaretur.

Nunc acquiescere licebit in lectione, quae quum per se nihil habeat, quo offendat, tum etiam omnino omnium librorum suffragiis confirmatur. LEHM.

Pag. 235. l. 5. *Προεξετάσας*) M. et V. In impressis vero παρεξ . . . prave. SOLAN. Cur prave, non intelligo, quum nec παρεξετάζειν ab h.l. prorsus alienum esse videatur. Quamquam, si codicum auctoritatem respiciamus, praeferendum censeo προεξ . . . In *Wolf.* tamen Ed., nescio qua ratione, veterum Edd. lectio servata est. LEHM.

Ead. l. 7. *Ἐθελοδουλείας*) De qua *Herald.* ad *Mart.* BOURD.

Ead. l. 8. *Ἱκανὸν τοῦτο*) Angl. *καινόν*. BOURD.

Ead. l. 14. *Πᾶς γὰρ ἀνὴρ*) *Theognidis* versus sunt. BROD.

Ibid. Δεδμημένος) *Ab inopia superatus.* BROD.

Ibid. Οὔτε τι) Mutilus hic locus in M. et vulgatis Edd. legebatur, et in ea ipsa, qua Scholiastes usus est. *Juntina*, quod in scholio est, in textu Lucianeo exhibet; nisi quod ibi οὔτ' ἔτι legebatur pro eo, quod in ipso *Theognide* et Scholiaste legitur οὔτε τι. Citatur etiam a *Plut.* 37, 2. Sed ut *Luciani* de *Theognide* judicium expendas, totus, qui de paupertate agit, locus adscribendus est.

Ἄνδρ' ἀγαθὸν πενίη πάντων δάμνησι μάλιστα,
Καὶ γήρως πολιοῦ, Κύρνε, καὶ ἠπιάλου.
Ἦν δὴ χρὴ φεύγοντα καὶ ἐς μεγακήτεα πόντον
Ῥιπτεῖν, καὶ πετρῶν, Κύρνε, κατ' ἠλιβάτων.
Καὶ γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος οὔτε τι εἰπεῖν
Οὔτ' ἔρξαι δύναται, γλῶσσα δέ οἱ δέδεται.
Χρὴ γὰρ ὁμῶς ἐπὶ γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης
Ἰέζεσθαι χαλεπῆς, Κύρνε, λύσιν πενίης.
Τεθνάναι, φίλε Κύρνε, πενιχρῷ βέλτερον ἀνδρὶ,
Ἢ ζώειν χαλεπῇ τειρόμενον πενίῃ.

SOLAN.

Ibid. Ἔρξαι) Agere. *Δέδεται*, vincta est. BROD. Licet haec *Brodaei* praemissa scholia vix digna essent, quae insererentur; tamen addidi, ut pateret, versum illum in Edd. omissum ab ipso quoque in *Luciano* fuisse lectum. REITZ. Nempe *Brodaeus*, opinor, vel *Aldina* 2., vel *Juntina*, usus est. Amplius ex scholiis ejus puerilibus nihil concludi potest. Ceterum manifesto haec, de quibus agitur, verba e Scholio in textum sunt tracta, ab eo, qui pariter ac *Solanus* mutilum haberet locum, nisi eum ex *Theognide* complevisset. Quippe ignorabant isti morem *Luciani*, nota veterum loca paucis tantum verbis, ubi res ferret, significandi. LEHM.

Pag. 236. l. 2. Ἐξενηνόχασιν) Ἐκφέρω. BROD.

Ead. l. 5. Ὁ καλὸς που ῥήτωρ ἔφη) *Demosthen.* contra Philipp. Bourd. *Demosthen.* Ὀλυνθιακ. γ. prope finem. *Brod.* in Miscell. L. IX. c. 13. ubi verba *Demosthenis* subjicit; sed quia *Solanus* ea quoque attulit, non bis eadem describam. Reitz.

Ibid. Ῥήτωρ) *Scholiastes*, et *Bourdelotius* male hic nos ad Philipp. *Demosth.* amandant. Legitur hic locus in Olynth. III. sub fin. quem, quia brevis esse laborans obscurior *Lucianus* factus est, integrum hic describere non pigebit: *Ἴσως ἂν, ἴσως, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τέλειόν τι καὶ μέγα κτήσαισθε ἀγαθὸν, καὶ τῶν τοιούτων λημμάτων ἀπαλλαγείητε, ἃ τοῖς ἀσθενοῦσι παρὰ τῶν ἰατρῶν σιτίοις διδομένοις ἔοικε. καὶ γὰρ οὔτε ἰσχὺν ἐκεῖνα ἐντίθησιν, οὔτ' ἀποθνήσκειν ἐᾷ. καὶ ταῦτα ἃ νέμεσθε νῦν ὑμεῖς οὔτε τοσαῦτά ἐστιν, ὥστε ὠφέλειαν ἔχειν τινὰ διαρκῆ, οὔτ' ἀπογνόντας ἄλλο τι πράττειν ἐᾷ, ἀλλ' ἔστι ταῦτα τὴν ἑκάστου ῥᾳθυμίαν ὑμῶν ἐπανξάνοντα. Fortassis, Athenienses, fortassis perfectum et magnum aliquod bonum consequimini, talibus lucellis repudiatis, quae cum cibis, quos dant aegrotis medici, comparari possunt. Etenim ut illi neque vires augent, neque emori patiuntur: sic et ista, quae vos nunc percipitis, neque tanta sunt, ut justam aliquam utilitatem afferant; neque vos, iis despectis, ad alia converti patiuntur, sed alimenta sunt vestrum omnium socordiae.* Vid. *Schott.* Obs. 158. Solan.

Pag. 237. l. 1. Καὶ ἐς βαθυκήτεα) Aut μεγακήτεα πόντον. Hoc ante ostensum est. Brod. De hac voce dictum est supra ad Timon. c. 16. Vid. *Theogn.* 173. Solan.

Ead. l. 2. Πετρῶν) Mendum hujus vocis emaculavimus, quod omnes Edd. insidebat, et ipsum M. codicem, πετρέων. Recte apud *Stobaeum* legitur *Grot. Flor.* 387. Solan.

Ead. l. 9. Μισθοφοράν) Forsan μισθοφορίαν. Conf. supra c. 3. Solan. Conjecturam *Solani* firmat Ms. Reg. 2956. Bip. Imo in Codice ego quidem nihil aliud video, nisi manum correctricem. Ergo hic locus ex illo capitis 5., non ille ex hoc vel e Cod. Par., efformandus erat. Vid. ad illum locum Adnot. Leim.

Ead. l. 10. Εἰ ἐκ τοῦ ῥαστοῦ) *Si e facili, si nullo negotio.* Brod. Misc. L. IX. cap. 13. Ita nempe scripsit ῥαστοῦ pro ῥᾴστου, male. Reitz.

Ead. l. 11. Μὴ πολλὰ μηδὲ πλείω τῶν ἄλλων πονοῦσι, περιγίγνεται ἀ. τ. δ.) Hic ordo verborum ex W. et V. est. In reliquis a περιγ. ἀ. τ. δ. incipitur, minus commode. Solan. Cum W. et V. consentiunt Mss. Regg. 2954. et 2956. teste *Belino*; atque sic omnino videtur legendum. Bip. Acquievi in vulgato ordine, quamquam *Solani* sententiae, quam et *Be-*

linus ac *Schmiederus* adoptarunt, majus quoddam pondus addit Codex Gorl. Nam non intelligo, quid commodius et expeditius, ut *Solanus* et *Belinus* ajunt, in eo, quem Codd. suppeditant, ordine insit. Imo si πονοῦσιν ante verba περιγίγνεται αὐτοῖς legatur, non potest, quin πονοῦσιν, utrum Participium, an indicativus, habendum sit, aliquantisper ambigatur; quod secus fit, ubi leniori ac faciliori ordine αὐτοῖς praecedit, et nunc demum πονοῦσιν Appositionis instar sequitur. *Schmiederus* vulgatum ordinem mutavit, ne indicans quidem factum, ac si res vel per se certa, vel nullius momenti, ipsi videretur. LEHM.

Ead. l. 12. Εὐχῇ γὰρ) In margine Regii Cod. αἱ γὰρ εὐχαὶ ἐπίπαν τὰ ἀδύνατα προβάλλονται. Sic apud *Lucian.* Navig. BOURD. Cl. *Hemsterh.* orae ed. *Graev.* adleverat: vid. *Davis.* ad *Cic.* Tusc. D. pag. 132. ed. 2. p. 149. ed. 3. Is autem et haec *Luciani* ibid. adducit, aliaque huic non absimilia, ut *Plat.* de Rep. V. p. 340. ed. Cantab. Οὐκ ἄρα ἀδύνατά γε, οὐδὲ ΕΥΧΑΙΣ ὅμοια ἐνομοθετοῦμεν. Et VI. p. 44. Οὕτω γὰρ ἂν ἡμεῖς δικαίως καταγελώμεθα ὡς ἄλλως ΕΥΧΑΙΣ ὅμοια λέγοντες. Conf. *Nostrum* in Hermot. c. 71. Vota enim plerumque ad res, quae fieri nequeunt, feruntur. REITZ.

Pag. 238. l. 1. Τγείας) Intactam reliqui vulgatam, quia utrumque rectum. Τγεία ubique ap. *Ael.* ὑγίεια vero ap. *Aristot.* e. gr. de Somn. et vigil. c. 1. in Categ. Sect. de contrar. p. m. 40. D. etc. Apud LXX quoque ὑγίεια semper. REITZ. Supra quoque Vit. Auct. c. 23. ὑγεία vulgatum (licet in Cod. Gorl. sit ὑγίεια.) et sic fere ubique in *Luciano.* Vid Indic. LEHM.

Ead. l. 5. Ταύτην) Suspecta mihi haec vox, quam tamen omnes exhibent, quos videre mihi licuit, Codices. SOLAN. Διὰ ταύτην τὴν πρόφασιν, *propter hanc*, de qua modo sermo fuerat, *caussam praetextam*, desumtam illam ex ipsorum valetudine vel aetate. Quomodo in his *Solano* suspicio suboriri potuerit, ne conjicio quidem. Ceterum *Scholiastes* tamen, ubi ejus verba a *Reitzio* et *Bipontino* Editore exhibita sunt, variam quandam lectionem suppeditare videtur, διὰ τούτων. Sed hoc, nisi egregie fallor, nihil aliud est, nisi foede vitiata textus lectio, διὰ ταύτην. LEHM.

Ead. l. 6. Λοιπὸν δὴ καὶ ἀληθέστατον μὲν, ἥκιστα δὲ πρὸς αὐτῶν λεγόμενον) *Erasmus* cum *Benedicto*: *Superest jam, ut eam caussam referamus, quae quidem ut verissima est, ita ab illis minime profertur.* At non id vult *Lucianus*, nec innuit jam superesse, ut referat eam caussam; sed mere concludit, *reliquum*

igitur (quia praecedentes praetextus pro vanis auctor traduxit) *et verissimum quidem, sed minime ab illis produci solitum.* In Apologia pro eo dicit τί οὖν ἄλλο, εἰ μήτε ταῦτα, μήτε ἐκεῖνα λέγειν δοκεῖ, ὑπόλοιπόν ἐστιν; GRON. Sic *Arrianus* ad *Epict.* III. c. 7. p. 260. B. ὑπολείπεται λοιπὸν etc. SOLAN.

Ead. l. 10. *Εὐδαιμονίσαντας*) Antea legebatur *εὐδαιμονήσαντας*, inepte prorsus. Vid. c. 11. Et Somn c. 7. Bis Accus. c. 8. Hanc emendationem per se liquidam firmat V. 1. De *εὐδαιμονέω* vid. Anachars. c. 10. SOLAN. Somnii locum falso citavit *Solanus*. Est vel c. 12. vel 13. Mira autem prorsus est *Solani* argumentatio, mirum judicium. Quum *εὐδαιμονίζειν* active constet significare *felicem praedicare*, *εὐδαιμονεῖν* vero *felicem esse*, vel *felicem se habere*, quod et *εὐδαιμονίζεσθαι* dicitur, quem quidem usum etiam a *Luciano* accurate, ut par erat, observatum esse, ipsi illi, quos *Solanus* attulit, loci, et praeterea multi alii, qui in Indicem conferentur, satis luculenter testantur: sequitur h. l. vel *εὐδαιμονισαμένους* scribendum fuisse, vel, quod plerique libri habent, *εὐδαιμονήσαντας*. Nihilominus *Reitzius*, seductus a *Solano*, et recentiores Editt., a *Reitzio* seducti, *εὐδαιμονίσαντας* receperunt. LEHM.

Ead. l. 15. *Πολυτελῶν*) An *πολυτελειῶν*; BROD.

Pag. 239. l. 2. *Ἔντεχνοι καὶ τρίβωνες*) Hoc habet ex *Aristophan. σημαίνει δὲ* per dictionem *τρίβωνες, τοὺς ἐγγεγυμνασμένους τινὶ πράγματι.* BOURD. MS. Vat. 1. *ἄτεχνοι*, quod *ἄτεχνοι* haud dubie esse oportuit, sensu eodem, quo supra saepius in Dial. mort. vidimus, ut VI. etc. SOLAN. In Dial. mort. VI. ad quem *Solanus* remittit, §. 3. *ἄτεχνοι* et *ἔντεχνοι* quidem occurrit; sed quid hoc ad hunc locum? Nec enim ibi varians lectio est notata ulla, nec opus est: et licet ex Ms. Vat. *ἄτεχνοι*, conjicias illum voluisse *ἄτεχνοι* dare, neque tamen hoc quadrat, cum *ἔντεχνοι* probum sit, et sequenti verbo *τρίβωνες* conveniens, quod *adsuetum*, *peritum* significat, ut *Scholiast.* innuit. *Aristoph.* quem citat ille, in Nub. 867. 868. pro *adsueto*, vel *cum molestia experto* adhibuit, unde tamen non sequeretur, id *callidum* significare, ut versio Parisina habet; inesse tamen eam vim voci, etiam ex composito *ἐπίτριπτος* patet, de quo vid. *Spanh.* ad *Aristoph.* Plut. 275. *Ὡς σεμνὸς ὁ ἐπίτριπτος; quam serio vultu haec dicit veterator.* Ibique ex *Soph.* Aj. 104. *ἐπίτριπτον κίναδος, callida, scelesta, vulpecula;* eoque putat respexisse *Andociden* Orat. I. p. 222. *ὦ συκοφάντα καὶ ἐπίτριπτον κίναδος. Girardus Aristophanis* verba vertit, *comminuendus* et *perdendus*, vel nimis proprie ad verbum *τρίβω* respiciens, vel quia in eodem versu

Aristophanis sequitur de poena, qua dignus esset, nimirum, *αἱ κνῆμαι δέ σου βοῶσιν Ἰοὺ, Ἰοὺ, τὰς χοίνικας, καὶ τὰς πέδας ποθοῦσαι.* Sed alii interprett. rectius *ἐπίτριπτος*, quasi multo usu *tritus, callidus.* Si jam *scelestus, veterator*, alibi vertere voles, licet. Ita *Noster* in Diall. Mortt. et Jov. tragoed. *περίτριμμα δικῶν, rabula litium*, et *Demosth.* de Cor. p. 160. *περίτριμμα ἀγορᾶς*, notante ibid. *Spanh.* Vid. iterum *Aristoph.* Nub. 446. ubi *Kuster.* duo alia ex eodem testimonia adfert. Reitz.

Ead. l. 5. *Ἐν τῷ τυχεῖν*) Haec sic dixit *Heliod.* lib. 1. *κόρος γὰρ ἔρωτος τῶν ἔργων τὸ τέλος.* Bourd.

Ead. l. 7. *Ἐπ' ἐλπίδος ἀεὶ τὸν ἐραστὴν ἔχουσι*] *Schaeferus* Meletemm. p. 92. *ὀχοῦσι* scribendum putat, et de formula *ἐπ' ἐλπίδος ὀχεῖν* et *ὀχεῖσθαι* adiri jubet *Porson.* ad Eurip. Orest. v. 68. Addi possunt *Wyttenbach.* ad *Platon.* Phaedon. p. 227. et *Astius* ad *Plat.* de Legg. p. 189. Verum etsi magna quadam probabilitate gaudeat conjectura illa, recipere tamen eam, tamquam certam, non videbar mihi debere. Quemadmodum enim *ὁ ἐπὶ τῶν φροντίδων* (int. *ὤν*) Diall. Mortt. X, 8. et *βαδίζειν ἐπὶ συννοίας* Cronos. cap. 11. bene a nostro scriptore dicitur, ita non minus bene arbitror eundem dicere potuisse *ἐπ' ἐλπίδος τινὰ ἔχειν*, quo exprimeretur illud, quod alibi idem amat, *ἐπελπίζειν*, de quo vid. Adnot. ad Diall. Mortt. V, 2. vel quod *Sallustius* Latine elocutus est, *spe attinere aliquem*, mit der Hoffnung hinhalten. Vid. *Cort.* ad Iug. c. 108. sub fin. Lehm.

Ead. l. 9. *Ἀνέραστος — γένηται*) Ita M. et impr. Sed debuit esse *ἀνέραστοι γένωνται.* Solan.

Ead. l. 11. *Πολυτελῶς*) Sic necessario legendum; quod et *Vorstius* vidit, et in suo Codice emendavit. In omnibus legitur *πολυτελῶν.* Solan. Confirmat Adverbium Codex 2956., qui idem sermonem paullo concisiorem explet praemissis vocibus *ποτε αὐτῶν. Schmiederum* in iis recipiendis non dubitabam sequi. Lehm.

Ibid. Εἶτ' ἔλαθον ἅφνω) Vulgo legitur, *εἶτ' ἔλαθον ἅφνω γηράσαντες, ἔξωροι γενόμενοι·* prorsus ita, ac *Graevius* in notis p. 970. legendum esse monuerat, habet ed. Flor. nimirum *ἅμφω* pro *ἅφνω*, quod ceteras editiones pervasit. Jens. *Ἅμφω*) *Ἅφνω* editum est, menda vero tam aperta, qui potuit tot editores effugere, praesertim cum Latinus interpres veram lectionem in suo libro repetisse videatur. Nam *εἶτ' ἔλαθον ἅφνω γηράσαντες, ἔξωροι γενόμενοι, καὶ οὗτος τοῦ ἐρᾶν, κἀκεῖνος τοῦ μεταδιδόναι*, legendum *εἶτ' ἔλαθον ἅμφω γηράσαντες.*

Recte Latinus: *donec imprudentes ambo senuerint.* Graev. Ἄμφω W. L. P. Fl. et Par. recte. Reliquae ἄφνω. Solan.

Ead. l. 12. Ἐξωροι) Ut passim in Diall. Mortt. et alibi, contra ἄνθος ὥρας. *Lucian.* alibi. *Dion.* in Julio. Bourd.

Ead. l. 14. *Πέρα τῆς ἐλπίδος*) Viderint alii. Ego legendum censeo *παρ' ἐλπίδα.* Solan. Quia constans est lectio, nihil mutavi; interim *Solano* adsentior jubenti *παρὰ* legi. Nam etsi infra cap. 24. med. recte legatur, *πέρα τοῦ μετρίως ἔχοντος*, ac perinde sit, vertasne ibi, *praeter modum*, an, *ultra modum*, et hic quoque *πέρα τῆς ἐλπίδος* verti queat, *praeter spem*; tamen non idem est *πέρα* quod *παρὰ*, quin plane diversus sit sensus, cum, *πέρα τῆς ἐλπίδος* si legas, significaret *Lucianus*, eos id quidem, quod speraverant, adeptos, sed nihil ultra. Si vero *παρὰ* legeris, significabit, eos nihil ejus adeptos, quod speraverant, sed spe mera lactatos, sive, eos nihil nisi spem accepisse; et hoc voluit. Reitz. Fallitur *Reitzius. Πέπραχται οὐδὲν αὐτοῖς παρ' ἐλπίδα* foret: *nihil iis actum est praeter spem*, h. e. omnia proposita iis ita successerunt, ut speraverant. Quod toto coelo ab eo differt, quod vere vult auctor. Contra *πέρα τῆς ἐλπίδος οὐδὲν αὐτοῖς πέπραχται* est: *ultra spem iis nihil actum est*; h. e. per totam vitam nihil perfecerunt, nisi ut spem foverent inanem; numquam nacti sunt revera, quae concupiverant, et vero speraverant. Idque unice menti auctoris convenit. Deceptus *Reitzius* perversa phraseos *πέρα τοῦ μετρίως ἔχοντος* comparatione, quam sane perinde est vertasne, *ultra modum*, an, *praeter modum.* Verum inter *πέρα τῆς ἐλπίδος* et *παρ' ἐλπίδα* aliquantum est discriminis, quod et ipsum, ut jam patet, *Reitzio* fraudi fuit. Explodenda itaque potius sine ambagibus erat *Solani* conjectura, quam ullo modo commendanda. Explosa etiam ab erudito censore edit. *Reitz.* in Novv. Actt. Erudd. a. 1745. p. 247., qui tamen *Solani* sententiam praeter veritatem refert. Leihm.

Pag. 240. l. 2. Θεραπεύῃ) Mihi placebat *θηρεύῃ*, venetur. Gesn. Vult haud dubie *Gesnerus θηρεύει.* Sed tuetur vulgatam Censor edit. *Reitz.* in Novv. Actt. Erudd. a. 1745. pag. 258. et provocat ad locum Qu. Hist. Conscr. c. 13. ubi *θεραπεύειν* eodem sensu, quamquam alia structura, ponatur. Sed eandem prorsus phrasin, idemque plane significantem, *ἡδονὴν θεραπεύειν*, habes Bis Accus. c. 21. Leihm.

Ead. l. 4. Ἐχέτω) Legitur hic locus vulgo ita: *ἐχέτω τινὰ συγγνώμην αὐτοῖς, εἰ ἐπιτυγχάνοιτο*· ubi primum desideratur nominativus verbi *ἐχέτω*, deinde male respondet dativus

αὐτοῖς singularibus vel praecedentibus, vel sequenti proxime ἐπιτυγχάνοιτο. Itaque converti, ac si legatur ἐχέτω, ille, de quo dicimus, τινὰ συγγνώμην, αὐτῆς, ἡδονῆς, εἰ ἐπιτυγχάνοιτο· nec dubito, quin ita *Lucianus* dederit. GESN. Etsi paullo difficilior videtur vulgata, quam si cum *Gesn.* legeris αὐτῆς· tamen commodus est sensus vulgatae, cum ἐχέτω τινὰ συγγνώμην αὐτοῖς significet: *Habeto*, sive, *des tamen aliquam iis veniam*, εἰ ἐπιτυγχάνοιτο, *si contigerit*, nempe id, *quod cupiunt.* Adeoque neque cum *Solano* opus erit ἐπιτυγχάνοιντο legere, nec quaerere, quo αὐτοῖς referatur: nam ad eos *homines* pertinet, qui voluptatem sectantur, de quibus ante dixit; et pergit etiam in plurali personae, mox ὁρῶντας dicens. Nec refert, quod ejusmodi pluralis non expresse praecedat ante αὐτοῖς, sed τις tantum; nam singularis bis ter repetita enarratio tanto facilius pluralem feret, quanto illud praecedens τις est magis generale, et quasi collectivum. Immo et dativus personae huic phrasi est accommodatior; vid. supra Piscat. c. 26. Εἶχε γὰρ ἄν τινα συγγνώμην αὐτῷ τὸ πρᾶγμα, εἰ ἀμυνόμενος — ἔδρασε. Itaque et hic τὸ πρᾶγμα poteris intelligere, et exponere, *haec res illis veniam tribuat* etc. REITZ. Ἐχέτω τινὰ συγγνώμην exposui *habeto*, sive *des iis veniam*; at non est secundae, verum tertiae pers. ἐχέτω. Nec ego aliter accepi; sed ut generaliter dicitur, *credas*, *crederes*, pro *credat quis.* IDEM *in Addend.* Corruptum esse totum locum, arguit tam ipsa ejus indoles, quam Codicis 2956. lectio, τότε τὸ δὲ δι' ἡδονῆς etc. quae, per se ineptissima, hoc certe indicat, τότε, quod ad sequentia referri nequeat, cum antecedentibus nectendum esse; ostendit nunc etiam, unde mira ista forma ἐπιτυγχάνοιτο originem duxerit. Scilicet syllaba το ex τότε juncta per imprudentiam cum genuina voce ἐπιτυγχάνοι. Jam legas ἐπιτυγχάνοι ποτέ, nec erit, quod cum *Vorstio*, *Solano* et *Belino* corrigendum putes ἐπιτυγχάνοιντο. Plurali autem tanto minus opus est, quum αὐτοῖς falso legatur, quidquid narret *Reitzius.* Nam πρᾶγμα illud, quod Pisc. c. 26. in simili sermone additur, h. l. non debebat deficere, si eandem, atque illic, velles exprimi sententiam. Imo in ἐχέτω subjectum est ipse ille τὶς, de quo agitur; et nunc pro incommodo αὐτοῖς succurrit opportune, quod in Long. Excc. est, αὐτῆς, *veniam is habeat ejus,* (voluptatis) *siquidem ea tandem potiatur.* In hunc modum recte interpretatus est *Gesnerus*, et edidit *Schmiederus.* LEHM.

Ead. l. 5. Ἐπιτυγχάνοιτο) *Vorstius* ἐπιτυγχάνοιντο· quod probo. SOLAN.

Ead. l. 14. Πρὸς τῷ ἡδεῖ ἐκείνῳ τῆς ψυχῆς δια·

τριβούσης] Ita W. V. 2954. et hinc *Schmied.* Olim fuerat πρὸς τὸ ἡδὺ ἐκεῖνο etc., quod quum ad bonam Graecitatem difficulter referri posse videretur, pro πρὸς in marg. A. 1. W. scriptum conjecturae, opinor, instar reperitur περί. Verum πρός τινι πράγματι εἶναι, vel διατρίβειν, phrases sunt a nostro scriptore haud prorsus alienae, ubi velis, *occupatum esse in aliqua re, mente intenta et quasi infixa.* Cf. Diall. Deorr. XIX. extr. Tetigit itaque rem versio Latina, quamquam pravam secuta lectionem, πρὸς τὸ ἡδὺ ἐκεῖνο. *Belinus* vero, probam sui Codicis lectionem amplexus, a vero longe aberravit, reddens: *supra hanc voluptatem immorabatur anima.* Cogitavit scilicet sibi eam Praepositionis πρὸς cum tertio casu junctae potestatem, qua additionem aliquam significat, ut in illo πρὸς τούτοις, et similibus. LEHM.

Pag. 241. l. 2. Τοῦ κἂν αὐτὸν) Legendum τοῦ κἂν αὐτῷ παραγεύσασθαί ποτε δίδοσθαι, si aliquid dixisse velimus *Lucianum.* GESN. Re denuo perpensa illud αὐτὸν ferri posse arbitror, tanquam accusativum ab infinitivo παραγεύσασθαι pendentem. Sed qui praeterito locus sit in spe, nullus video. Itaque puto, quod dixi, legendum δίδοσθαι. IDEM *in Addend.* Pro κἂν Ms. Reg. 2956. rectius legit καί. Αὐτὸν δεδόσθαι sc. τὸν λωτὸν Attice vult positum *Belin.* pro αὐτῷ. Exempla collegit idem vir doct. in Animadv. ad *Oppian.* de Ven. I. v. 10. BIP. Κἂν facilius a librariis in καὶ, quam καὶ in κἂν, mutari potuit. H. l. ἄν, quod est in κἂν, cum Infinitivo δεδόσθαι cohaeret, atque adeo eadem h. l. ratio est, de qua actum in Varr. Lectt. ad Charon. c. 17. Δεδόσθαι autem Praeteritum cum verbo sperandi junctum non minus ferri potest, quam ἐλπίζοντα γενέσθαι Ἄνουβιν Diall. Mortt. XIII, 3. et προμαντευομένους οὕτω γενέσθαι ταῦτα Ibid. XI, 3. ubi vid. not. Denique αὐτὸν recte censet *Belinus* positum esse pro αὐτῷ. Eodem modo capiendum, quod frequentius occurrit, ὁ ἐπιτεταμμένος τι, *cui aliquid est commissum, mandatum.* vid. Nigr. c. 34. Toxar. c. 33. Ad παραγεύσασθαι vero facile e prioribus suppleri potest λωτόν. LEHM.

Ead. l. 3. Δεδόσθαι) Probo, quod in Fl. et *J.* est δεδέσθαι; quamvis etiam Mss. P. M. et V. praeferant vulgatam. SOLAN.

Ead. l. 4. Πληγῶν — Ὁμηρ.) Apud Paroemiographos frustra quaeras. Vide, an ad librum alludat, cui, teste *Suida, Ptolemaeus* Grammaticus titulum fecerat περὶ τῶν παρ' Ὁμήρῳ πληγῶν. Adde et Herc. c. 7. Ὁμηρικὸς νεανίσκος ἐπιπλήξει μοι. SOLAN. An de plagis interpretatur *Lucianus*, quod Od. IX, 98. de sociis, qui lotum gustaverant, narrat

Ulysses, *τοὺς μὲν ἐγὼν ἐπὶ νῆας ἄγον κλαίοντας ἀνάγκῃ κ. τ. λ.* Gesn. *Gesnero* et *Wielandius* ac *Belinus* adsentiuntur, nec, puto, temere. Ad sensum loci Homerici, quamquam non ad ipsa verba, respexit h. l. *Lucianus.* Lehm.

Ead. l. 6. *Αὐτοὺς*) Dedi *αὐτοὺς*, invitis Edd. Sed praecedens *αὐτοὺς* rectum. Reitz.

Ibid. Φέροντες ἐπιτρ.) Vide, quae de hac locutione deinde notamus cap. 24. h. Dial. ad verba *φέρων ἀπημπόληκας.* Reitz.

Ead. l. 11. *Καὶ ὑπὲρ τοὺς π.*) *Ac supra vulgi felicitatem.* Brod.

Ead. l. 12. *Τοὐμὸν ἴδιον*) *Quod ad me privatim attinet.* Brod.

Ibid. Βασιλεῖ τῷ μεγ.) Vid. supra Vit. Auct. c. 9. Vorst. At hic imperatorem Romanum, ut sexcentis aliis in locis, designat: illic autem regem Persarum. Solan.

Pag. 242. l. 5. *Ἡ καταστροφὴ τοῦ δράματος*) *Erasmus* in proverbio, *Catastrophe fabulae.* Brod.

Ead. l. 9. *Τῆς θυρωλίας*) *Τῆς ἐν ταῖς θύραις προεδρείας*, ut *θυρωλεῖν πρὸ θυρῶν διατρίβειν.* De his officiis horridulorum comitum dictum passim. Bourd.

Ead. l. 10. *Ἀποκλειόμενον*) Vid. supra Nigrin. cap. 12. Solan. Recte ille ex sua divisione citat; sed quia alia ibi divisio facta, jam est §. 22. ubi vid. not. *Hemsterh.* Reitz.

Ead. l. 12. *Θυρωρῷ — συρίζ.*) Si proba haec scriptura, mens *Luciani* est, quam Latina versio ostendit. At ego aliquid aliud latere suspicor, quo nempe janitoris barbariem notet, uti et mox nomenclatoris. Ut nempe reges Magnatesque hodierni nostri Helvetios suis januis praeficiunt, ita et Romani usi fuerunt Syris; sed tum mutanda vox, et pro *συρίζοντι*, legendum *Συριάζοντι*, quemadmodum ea vox ab *Origene* c. Cels. VII. sub finem et alibi usurpatur. Certe *barbaris usos esse janitoribus* ex Navig. c. 22. constat. Solan. Quod *Solanus* in verbo posterioris Graecitatis *Συριάζειν* invenit, idem illud in *Συρίζειν* inest, ut mirer, qui offendere potuerit vir eruditus in verbo, quod sono statim suo probissima alia verba ejusdem classis in memoriam revocare potuit, ut *Μηδίζειν*, *Ἑλληνίζειν*, *Ῥωμαΐζειν*, *ξενίζειν*, *βαρβαρίζειν* etc. *Jacobus* in Bibl. Crit. Hildes. T. I. Fasc. 2. et 3. pag. 280. sq. ubi de h. l. copiose agit, non solum hanc verbi vim, sed etiam illam, qua imprimis apud *Nostrum* occurrit, *syringe canendi*, prorsus tacens nonnisi de forma *συρίττειν*, ejusque potestate *sibilandi* et *exsibilandi* disserit, et docet eam ab h. l. alienam esse. Venit tandem eo, ut *Lucianum* existimet scri-

psisse κακῶ Σύρῳ ὄντι, quam admodum languidam περιττολογίαν equidem elegantissimo scriptori obtrudere noluerim; idque tanto aegrius, quum *Lucianus* ipse non solum fuerit *Syrus* natu, sed etiam in scriptis suis hanc patriam suam saepius profiteatur. Imo janitorem istum dicit κακῶς Συρίζοντα, quatenus sermoni suo Latino passim voces et sonos admisceat e patrio solo petitos, *male, misere, perdite, syrissantem*, ein kauderwelscher Syrischer Thuerhueter, ut bene *Wielandius*, *Gesnerum* secutus. Hanc simplicissimam, opinor, explicationem neque nunc quidem, cur mittam, video, postquam humanissimus *Jacobus* nuper in literis ad me missis conjecturam suam argumentis imprimis e facilitate emendationis suae repetitis stabilire studuit. *Belinus* recte quidem verba in Francogallicum sermonem convertit, sed notavit simul, se a vulgata lectione Συρίζοντι recessisse, et *Solani* emendationem secutum esse. Ergo et hic verbi Συρίζειν vim non sane latentem ignoravit. LEHM.

Ibid. Ὀνομακλήτορι Λιβυκῷ) Hac de re *Casaub.* ad *Suet.* ubi de servis Syris. *Savar.* ad *Sid.* dixi ad *Petron.* BOURD. Praeter *Casaub.* ad *Suet.* Aug. c. 19. vid. *Plut.* in Cat. 526, 1. ubi ὀνοματολόγοι audiunt, et *Hor.* Ep. I, 6.

Si fortunatum species et gratia praestat,
Mercemur servum, qui dictet nomina, laevum,
Qui fodiat latus etc.

Sed *Afros* huic ministerio potissimum, ut *Syros* illi, adhibitos, an ex aliis etiam constet, nescio. SOLAN. *Afro nomenclatori*, *Brod.* Miscell. IX. c. 13. Unde patet, eum quoque ὄνομα et κλήτορι discretim legisse; frustra. REITZ.

Pag. 243. l. 2. Χρώματα) Vetustissimus itaque et a Romanis usque traditus, qui hodie quoque obtinet, mos, ut familiae Magnatum certis coloribus distinctae apparerent: in eo solum diversi, quod omnes tunc, nunc inferioris tantum ordinis famuli insignia ista gerant. SOLAN. Hoc certe probabilius sumere licet, quam quod *Belinus* factionum colores huc, paene ridicule, trahit. Ostendit quidem ista Romanis in eligendis factionum coloribus usitata varietas, nobiles ac potentes amasse proprium quemque suum colorem. Sed eundem a gladiatoribus etiam ad parasitos heri literatos extendere velle, plus quam audax, opinor, fuerit. LEHM.

Ead. l. 3. Οἷς ἂν ἐκείνοις) Castigo ἐκεῖνος. BROD. loc. modo adducto. Sed ἐκεῖνος ego in omnibus jam inveni. REITZ. Fortasse *Brodaeus* usus est Aldina 2., ubi ἐκείνοις editum, typothetae culpa. LEHM.

Ead. l. 8. *Εἴρηται*) Nimirum lego *ἔρηται· εἴρηται* nondum observavi active positum; melius ad *ἔρηται* convenit accusativus; postulatur hic conjunctivus modus etc. Ceterum tale genus sermonum est *Horat.* Sat. 2, 6, 44. *Hora quota est? Threx est Gallina Syro par? Matutina parum cautos jam frigora mordent, et quae rimosa bene deponuntur in aure.* Gesn. *Ἔρηται* Mss. Regg. 2956. et 3011. Bip. Sic et A. 1. et 2., unde jam *Wolfius* restituerat legitimam formam, quam a Pariss. Mss. postea etiam *Schmiederus* recepit. Vitium vulgatum *εἴρηται* in B. 1. reperitur, unde ceteras opinor sumsisse. Lehm.

Ibid. Τότε δὴ τότε) Confer supra de Sacrif. §. 14. pr. *τότε δὴ τότε ὕψει πολλὰ* etc. Et videbis, posteriora *δὴ τότε* hic in Merc. cond. male omissa in ed. *Benedict.* Reitz.

Ead. l. 15. *Καταδικάσας*) *Κατηγορήσας.* Bourd.

Pag. 244. l. 1. *Πολλὰς μὲν ἀΰπνους* etc.) *Hom.* Il. IX. 325. Solan.

Ead. l. 2. *Ἤματα δ' αἱματόεντα*) *Hom.* Il. IX.

Ὡς καὶ ἐγὼ πολλὰς μὲν ἀΰπνους νύκτας ἴανον,
Ἤματα δ' αἱματ.

Brod.

Ead. l. 4. *Ἀλλὰ τῶν ἐλπιζομένων πέντε ὀβολῶν*) Ex hoc loco licet conjicere, temporibus *Luciani* quinque obolos Graecos aestimatos fuisse centum quadrantibus Romanis, et idem potuisse. Nam omnia officia salutationum et deductionum, quae regibus suis praebebantur a clientibus et parasitis, mercedem habebant diurnam sportulam, vel coenam rectam, vel ut plurimum, centum quadrantes, ut apud *Martialem* passim discimus, quam summam Graecis suis videtur *Lucianus* per *πέντε ὀβολοὺς* exprimere voluisse. Palm. Conf. infra c. 24. Solan.

Ead. l. 5. *Τραγικοῦ τινος θεοῦ*) Affine est adagium huic, *Deus e machina.* Brod. Unde et *θεὸς ἀπὸ μηχανῆς* in proverbium abiit. Solan.

Ead. l. 11. *Ἀνάγκη τοίνυν* etc.) Verterem: *Necesse est igitur, ut animus tuus nunc huc, nunc illuc dividatur, cum modo rivalibus tuis invideas, (fac enim et alios earundem rerum esse competitores) modo existimes, te non omnia, uti par erat,* dixisse, *modo metuas et speres.* Ita sensus liquidior, quam in vetere versione, ubi etiam parenthesis iniquo erat collocata loco. L. Bos.

Pag. 245. l. 1. *Ἀκούοι*) Sic M. et V. quod in aliis prave scribitur *ἀκούει.* Solan.

Ead. l. 4. *Ἐν βαθεῖ πώγωνι*) Vid. nos supra ad Pisc. c. 41. Adde eandem significationem *τοῦ βαθὺς* ex *Simonid.* carm. I.

qui κόμαν βαθεῖαν similiter dixit: *Nostrum* infra c. 19. et saepe alibi. REITZ.

Ead. l. 10. Ἐκ τῶν Διὸς δέλτων) *Erasmus* in paroemia, *ex Jovis tabulis testis.* BROD. Proverb. BOURD.

Ead. l. 13. Καὶ δὴ εὐτύχηταί σοι πάντα ἐκ τυχῆς μείζονος) Leg. ex Ms. καὶ δὴ εὐτύχηταί σοι πάντα. εὐτυχεῖς μειζόνως. *Age omnia tibi succedunt. Mirum in modum felix es.* GRAEV. Τῆς εὐχῆς μειζόνως) Impressi omnes ἐκ τυχῆς μείζονος. At in diversa abeunt Codd. Mss. L. τυχεῖς μειζόνως. G. P. M. et V. εὐτυχεῖς μειζόνως, nisi quod in M. in voce εὐτυχεῖς extremum illud εῖς erat ῆς a prima manu. Scriptura illa Codd. Mss. supra jam dicta repetens corruptelam satis indicat, cui vulgata medicinam facere voluit, ut non prorsus infeliciter, ita minus, ut puto, vere. Nostram emendationem per se jam satis liquidam confirmabunt sequentia *Luciani* loca inspecta: hoc ipso libello c. 6. Εὐχῇ γὰρ ἂν ἐοικότα εἴη ταῦτά γε· et c. 13. τοῦτο δὴ τὸ τῆς εὐχῆς. Et in Herod. ipso fere initio, μεῖζον γὰρ εὐχῆς τοῦτό γε. Confer etiam Alex. c. 9. (imo c. 8. secundum veterem quidem lectionem) et 26. SOLAN.

Pag. 246. l. 6. Καὶ ἔστεψαι τὰ' Ολύμπια) Sic in Tim. BOURD. Dicit forsan *Brodaeus* Timon. c. 50. Sed propius ad hujus loci phrasin accedit, quod de Nerone dicitur Ner. cap. 2. ἐβούλετο δὲ καὶ τὰ 'Ολύμπια στεφανοῦσθαι. LEHM.

Ead. l. 8. Ἀμαλθείας κέρας) *Erasmus* in adagio, *Copiae cornu.* BROD.

Ibid. Ἀμέλξεις ὀρνίθων γάλα) Idem in proverbio, *Lac gallinaceum.* BROD. Paroem. ἐπὶ τῶν ὑπερφυῶν ἀγαθῶν. BOURD. Proverbium est, de quo vid. *Aristoph. Schol.* p. 465. E. (i. e. ad Vesp. v. 506.) *Strab.* XIV. De Samo p. m. 439. C. De cornu Copiae, *Apollod.* L. 2. p. 59. B. qui et hoc ex Pherecyde habet: Δύναμιν ἔχει τοιαύτην, ὥςτε ῥωτὸν ἢ ποτὸν, ὅπερ εὔξαιτό τις, παρέχειν ἄπονον. De hoc cornu duae sunt Mythologorum traditiones. Alii enim ad Acheloi cornu referunt, cujus notissima fabula est. Alii ad capram, quae Jovem lactavit, *Amaltheam* nomine; quae posterior ratio cum nomine Graeco optime convenit. *Philemonis* tamen aetate *Cornu bovinum* a pictoribus vulgo fingebatur; vid. fragm. ejus p. 322. Et *Ovid.* Fast. V, 115. Ne autem forte existimes, solis Romanis fabulam illam Acheloi traditam, adi etiam, si lubet, *Diod. Sic.* IV. p. 241. et *Apollod.* l. c. SOLAN.

Ead. l. 10. Φύλλινος στέφανος) Metaphora ab athletis, qui oleastro, lauro, vel apio coronabantur. BROD.

Ead. l. 14. Τὸ τῆς εὐχῆς) Eodem alludere iterum vide-

tur Paras. c. 11. ubi ex Ulyssis fabula petitum videri vult. SOLAN.

Ead. l. 15. *Ἀποτείναντα τῷ πόδε*) *Erasmus* in adagio, *porrectis dormire pedibus.* BROD. Quod p. 237. dixit *ἐξυπτιάζοντα*. Sic in Paras. *ὕπτιος ἀφειχώς*. tangit *Casaub.* ad lib. 2. *Suet.* BOURD.

Pag. 247. l. 8. *Προτέλεια*) Metaphorice sumit *προτέλειαν*, ut patet apud *Hesych.* Alii dixerunt *πρωτοτέλειαν*, ut patet apud *Achill. Tat.* lib. 2 *Scholiast. Aeschyli* ad Agamn. BOURD. Vid. etiam *Suidas.* s. h. v. Sed ex his omnibus, ut et e nostro loco, patet, non de *προτελείᾳ*, sed de *προτελείοις*, loqui debuisse *Bourdelotium.* Nam etiam in *Hesychio πολυτέλεια*, neutro genere, non *πολυτελείᾳ*, feminino, legendum esse, docuerunt Commentatores. Ceterum eadem sacra, vel eaedem epulae sacrificiales, dicebantur etiam *προγάμεια*, teste *Polluce*, quasi ad praeludendum nuptiis institutae. Unde sensus scriptoris nostri, eleganti ac paene jocosa oratione involutus, perspicietur. LEHM.

Ead. l. 11. *Δοκῇς*) Emendatio *Vorstii*, quam firmat M. Codicis auctoritas. SOLAN.

Ead. l. 12. *Ἀκνισάμενος*) De iis usurpatur, qui cum indignatione ea renuere videntur, quae cupiunt maxime. *Vorstius* tamen emendabat *ἀπωσάμενος*, quod minime probo: verum id ab eo factum esse video, qui veram scripturam non viderat; in *B*, 2. enim, qua utebatur, scriptum est depravatissime *ἀκοισάμενος*. Sed proba est vulgata, et in M. etiam reperitur. SOLAN.

Ibid. Καὶ ἄπαγε) *Apage.* Servi oratio est, pecuniam accipere nolentis. BROD.

Ibid. Παρὰ σοῦ) *Abs te ego quidquam sumam?* BROD.

Ead. l. 13. *Ὑπειπὼν*) Sic M. In reliquis *ἐπειπών*. SOLAN.

Ibid. Τέλος ἐπείσθη) *Tandem flectitur.* BROD.

Ead. l. 14. *Καὶ ἄπεισί σοι*) *Ac discedit, te late diducto ore ridens.* BROD.

Ibid. Ἐγχανὼν) Vid. supr. Diall. Mortt. V. med. SOLAN. Erravit *Solanus*, levius inspiciens locum citatum, ubi *μάτην ἐπιχανόντες* hereditatum captatores dicuntur, qui senioris opibus frustra inhient, i. e. avidi earum sint inutili opera. Sed *ἐγχαίνειν πλατὺ* h. l. longe aliud significat; est scilicet ejus, qui, ut bene *Brodaeus* vertit, *late diducto ore alterum deridet.* Sic De Mort. Peregr. c. 13. *πλούσιος, ἰδιώταις ἀνθρώποις ἐγχανών.* ubi vid. *T. Fabri* not. Sed *Solanus* ibi, dum errorem hic ab ipso commissum agnoscit et confitetur, in alium non magis condonandum labitur; verba enim haec no-

stra interpretatur: *emuncta*, scil. pecunia. Imo σοὶ est objectum cavillationis, non pecunia, ut non solum textus fert, sed etiam omnis rei indoles. LEHM.

Ead. l. 15. Ὡς) Sic M. ut Quom. Hist. Conscr. c. 12. et saepius apud nostrum aliosque probos scriptores. Aberat in reliquis. SOLAN.

Ibid. Κοσμιώτατα σχηματίσας) Sic in Gall. explicat illud verbis seq. BOURD.

Pag. 248. l. 4. Ὑπὲρ τοῦ πλ.) Omnino legendum ὑπὸ τῷ πλουσίῳ, quomodo usurpat Conviv. c. 9. vel ὑπὸ τὸν πλούσιον, ut hic c. 34. ὑπὸ τὸν πώγωνα. Nam supra divitem ipsum accubuisse ut credam, adduci haud facile possum, ut qui sciam, contra morem veterum hoc esse. Vid. Conviv. c. 9. et *Theophr.* Char. π. μικροφιλοτ. p. 57. C. Infra notat, supra reliquos convivas accubuisse. SOLAN. Emendatione *Solani* nihil opus esse, recte monuit doctiss. *Belinus*. Medius enim inter convivas accumbebat dominus. Conf. *Petr. Ciacconius* de Triclinio p. 47. sqq. ed. Amst. 1664. BIP. Nec *Guil. Langius* necessariam esse censet *Solani* emendationem; fieri enim facile potuisse, ut domini urbanitas talem convivarum ordinem praeceperit, conferri jubet *Plut.* Symp. I, 2, 3. sq. et *Xenoph.* Cyrop. VIII, 4, 3. LEHM.

Ead. l. 6. Τοῦ Διὸς τὸν οἶκον) Tangit *Heliod.* l. 2. BOURD. Vid. *Homer.* Od. Δ, 75. SOLAN.

Ibid. Τεθαύμακας) Et apud *Cicer.* in parad. BOURD.

Ead. l. 11. Εἰ πολλάκις ἐκ περιωπῆς ἀποβλέψεις) *Limis oculis.* BROD. Ἐκ φροντίδος, περισκέψεως. BOURD. Ἢ εἰς παλλακάς. MARCIL. *Attenta consideratione, circumspicientia, Gellius.* πρόσοψις *Hesych.* VORST. Ms. Reg. 2954. ad v. ἐκ περιωπῆς adscriptum habet Scholion: ἐκ φροντίδος, ἢ περισκέψεως. BIP. *Marcilii* meretricibus non opus habemus. Oratio concisa est, dominoque tum imperioso, tum suspicioso, accommodata. Παῖδας vero, qui modo commemorabantur, *Wielandius* et *Belinus* de *liberis* hospitis intellexerunt. Rectius Latinus interpres *pueros* vertit: in suspicione enim bonus novitius habetur μοιχείας ἢ παιδεραστίας. Vid. c. 12. Et infra c. 16. iidem dicuntur μειράκια ὡραῖα διακονούμενα etc. Liberis nullus hic locus. Contra minus apte paullo inferius τὰ ὄψα Latinus interpres per *fructus* reddidit, cujus quidem criminis eum simul cum ejus servis interpretibus, *Franklino* et *Massievio*, haud lenissime notavit *Wielandius*, cui tamen et ipsi nonnunquam placuit, interpretationem potius Latinam, quam textum Graecum, exprimere. LEHM.

Ead. l. 13. *Ἐκπεπληγμένον*) Iterum infra c. 42. Solan. Quid opus tam procul ablegare lectorem, ad verbum notissimum quaerendum, cum idem ante pedes sit c. 16. pr. Reitz.

Pag. 249. l. 1. *Καὶ τὸ χειρόμ. τ.*) *Καὶ* ex *J.* est. W. Fl. et *J.* habent *τιθέμενοι* pro *τιθέμενον*. Delevimus autem aliud *καὶ*, quod prorsus inconcinne in omnibus impressis, excepta ed. *Flor.* ante *τὸ καινὸν* legebatur, (editum enim erat *καὶ τὸ καινὸν εἶναί σοι τὸ χειρόμακτρον τιθέμενον*. Sed *Junt.* bis habebat *καὶ*, nempe ante *τὸ καινὸν*, et ante *τὸ χειρ.*) M. etiam a prima manu non agnoscebat. Solan.

Ibid. Χειρόμακτρον) Hanc vocem ex *Hesych.* interpretatur *Casaub.* c. ult. lin. 9. Animad. ad *Athen.* Profert hanc *Lucian.* saepe alibi. Bourd.

Ead. l. 8. *Μήτε τῶν ὄψων παρατεθέντων ποικίλων καὶ πρός τινα τάξιν ἐσκευασμένων*] Ita verba ad *Schmiederi* exemplum expleta dedi e Cod. 2956., unde inserui *καὶ*, vulgo omissum. Neque nunc opus erit, ut cum *Courierio* ad Luc. Asin. p. 296. *ποικίλων* in *ποικίλως* mutemus, et verba ita construamus, ut *ποικίλως* ad *ἐσκευασμένων*, *πρός τινα τάξιν* vero ad *παρατεθέντων*, referatur. Quam verborum transpositionem ingeniosus vir exemplis illustrat similibus, ex Lucii Asino petitis. Sed h. l jam *τὰ ὄψα* dicuntur et *ποικίλα*, (*varii generis*) et secundum ordinem quendam apparata, h. e. disposita. Lehm.

Ead. l. 11. *Τὸ μηδὲν ὤν*) Rarior haec phrasis; occurrit tamen iterum in Bis Acc. c. 20. *τάχιστα ἂν γνωσθείη τὸ μηδὲν οὖσα*. Et in Pisc. c. 25. Vid. et *Plat.* 334. E. Solan. De phrasi opposita *εἶναί τι* agentes supra ad Reviv. c. 6. etiam de hac nonnihil diximus. Reitz. Diall. Mortt. XII, 2. *ὅσοι τὸ μηδὲν ἐξ ἀρχῆς ὄντες* etc. Lehm.

Ibid. Εἶτα ζῇν) *Ζῇν* interpretati sunt viri doctissimi. Bourd.

Pag. 250. l. 1. *Τὸν βίον*) *Τοῦ βιοῦν. προπόσεως.* Hanc vocem interpretati *Casaubon.* ad *Athen. Herald.* ad *Mart.* Bourd.

Ead. l. 2. *Διονύσια*) *Bacchanalia;* convivia hujusmodi. Brod.

Ead. l. 3. *Μειράκια ὡραῖα*) Plures Romani, quam Athenienses, alebant, apud quos etiam legibus, ne plures haberent, cautum erat. Vid. *Casaubon.* ad *Theophr.* Char. p. 248. qui Tatianum adducit querentem, Romanos *παίδων ἀγέλας ὥσπερ ἵππων φορβάδας συναγείρειν*. Et *Clementis* similem querelam, *οἰνοχόων τε ὅμιλος ἀσκεῖται παρ' αὐτοῖς καὶ μειρακίων*

ὡραίων ἀγέλαι, καθάπερ θρεμμάτων, παρ' ὧν ἀμέλγονται τὸ κάλλος. SOLAN.

Ead. l. 7. *Οὐ νέμεσις*) *Hom.* Il. *Γ*, 156. BROD. Alium in finem iidem versus Homerici tanguntur Diall. Mort. XVIII, 2. LEHM.

Ead. l. 9. *Τινὰ αἰτήσας*) Sic M. optime, non ut in aliis est, *τις*. De ipso patre familias enim dici sequentia arguunt, cum invidia et offensio ceterorum sequatur exhibitum ei hoc facto honorem. SOLAN. Ejusdem sententiae et *Guil. Langius* esse videtur in libello saepius laudato p. 24. LEHM.

Ead. l. 15. *Πολυετῆ δουλείαν ἡντληκότων*) Vide, quid dixerim ad hunc *Petron.* locum, *veterem convivam*. BOURD. Confirmat hanc phrasin *Davis.* ad *Cic.* Tusc. Disp. I. c. 49. p. 107. ed. 2. quia *H. Stephanus* Castig. in Cic. p. 35. existimarat, *ἐξαντλεῖν πόνους* Graece non dici. Nam *Theophil.* ad Autol. L. 2. p. 102. ed. Paris. *ὁ ἄνθρωπος ΕΞΗΝΤΛΗΣΕ ΠΟΝΟΝ, ὠδύνην, λύπην. Eurip.* in Cyclope v. 10. — *μείζον' ἐξαντλῶ πόνον.* Idem Med. 79. Alcest. 354. Androm. 1217. Haec ex *Davisii* notis excerpere non piguit. Sed *ἐπαντλεῖν λόγους, verba fundere*, non *ἐξαντλεῖν*, (licet vulgo *ἐπαντλεῖν* oppositum sit *τῷ ἐξαντλεῖν*) noster infra de Mort. Peregr. c. 5. quod similiter tuetur *Jens.* in Lectt. Luc. p. 367. sq. quodque ibi, si eo usque curam nostram continuare dabitur, inseremus. REITZ.

Pag. 251. l. 4. *Ἀνέῳκται*) *Patet.* BROD.

Ead. l. 8. *Καὶ λιμοῦ πλέως*) *Graeculus esuriens.* MENAG. Idem Scholion habet *F. Guyet.* REITZ.

Ibid. Λιμοῦ πλέως) An aliquis fame *plenus* est? immo *vacuus*. Sed *τὸ plenum* significare magnitudinem, quilibet videt: sic Latini, *omnia vastitatis plena.* REITZ.

Ead. l. 9. *Λευκοῦ ποτε ἄρτου*) *Albo pane.* Graecis album panem in deliciis fuisse, locis aliquot testatur *Lucianus.* Apud *Athen.* l. IV. describitur convivium Atticum, in quo commemorantur panes *λευκότεροι χιόνος*. Graeci panes elegantiores *λευκοὺς* appellant, sordidiores *φαιούς*. COGN. Lepidum est, quod de Hispano homine commemorat alicubi *Wagenseilius*, eum in contubernium principis adsumtum, collare micis panis candidi respersum semper sedulo habuisse, ut viderent scilicet omnes, quo pane vesceretur. GESN.

Ibid. Νομαδικοῦ ὀρνέου) *Gallinae Africanae* seu *Numidiae. Horatius Afram avem* appellat. *J. Brod.* l. saepe adlato: ita scribit *ὀρνέου* pro *ὄρνιθος*, quod quidem parum refert, et *Numidiae* pro *Numidicae.* REITZ.

Ead. l. 11. *Τρίτος ἄλλος*) *E servis quispiam.* Brod.

Pag. 252. l. 1. *Καὶ τοῦ πηλοῦ*) Licet omnes Edd. habeant *καὶ ὑπὸ τοῦ πηλοῦ*, et in Codd. quoque *ὑπὸ* inveniri credam, quia nihil variationis notatum invenio, tamen ejicere praepositionem nullus dubitavi, praeeunte margine *A.* 1. *W.* in qua Codicis lectio erat notata, quae *ὑπὸ* omitteret; tum quia error fuit facilis ob statim sequens *ὑπὸ τῇ κλίνῃ*. Et certe inelegans esset illud bis repetitum *ὑπό*· immo vel solum si esset illud prius *ὑπὸ*, vix concinnam orationem efficeret, etiamsi analogis exemplis videatur posse defendi, quae tamen vereor, ut satis sint convenientia. Sed quod magis audax videbitur, *ἀναπλησθῇ* pro *ἀναπλασθῇ* dedi, mea auctoritate. At ejecta praepositio, sensus, et comparatio cum calceis postulabat, ut *luto oppletus* diceretur, veluti calcei solent. Scio, verbum *πλάσσω* et *ἀναπλάσσω* saepe cum *luto* conjungi, hominesque hinc *πλάσματα πηλοῦ*, *figmenta luti*, vocari. Sed isthoc ipsum scribis fraudi fuit. Quid autem, quaeso, *fingere*, *refingere* hic cum calceis commune habet? hinc opus figulinum sunt? Facilius hujus mutationis veniam impetrabo, quo minus multa sine auctoritate Codd. aut Edd. antiqq. novare soleo. Sed venia jam nihil opus est: recognita enim ed. *Ald.* video in margine quoque *ἀναπλησθῇ* notatum. Reitz. Puto rectum esse, *ὑπὸ τοῦ πηλοῦ ἀναπλασθῇ*, *a luto obducatur et oblinatur*, atque adeo subigatur refingaturque quodammodo ex ea notione, quam habet *ἐμπλάττειν* apud *Herodot.* II, 73. de Phoenice: et *ἀναπλάσας* de collyrio apud *Nostrum* Alex. c. 21. Gesn. Quomodo in Codd. Pariss. legatur, non liquet: silentio *Belini* paene eo adducor, ut credam *Solani* et *Reitzii* lectionem illis confirmari. Et Gorlitiensis collator tacet. Quidquid sit, omnino subscribo *Gesneri* judicio: comica enim quaedam vis inest in verbo *ἀναπλάττεσθαι*, quod significat, philosophum nostrum, nunc nitentem, mox luto obductum, plane diversam formam prae se laturum esse. Contra si legas *τοῦ πηλοῦ ἀναπλησθῇ*, offendere necesse est, quod statim sequitur in eadem enuntiatione *κόρεων ἀνάπλεως*. Quod autem in marg. A. 1. W. notatum est *τοῦ πηλοῦ ἀναπλησθῇ*, mihi quidem, dum de Codd. Pariss. et Gorl. non constet, conjectura potius nescio cujus viri docti, quam varia lectio, esse videtur. Lehm.

Ead. l. 2. *Ὑπὸ τῇ κλίνῃ*) Laudat. h. l. *Casaub.* ad *Suet.* p. 167. Eandem comparationem alibi repetit *Lucian.* Bourd.

Ead. l. 12. *Αὐτοῦ*) Omnes edd. *αὐτοῦ* spir. leni; sed ego adspiravi. Reitz.

Pag. 253. l. 7. *Ὀξυρεγμίαν*) In ed. *Par.* *ὀξυρεγκίαν* legebatur; sed in utroque, quo utor, exemplari, calamo correctum erat, a quo, nescio. Reitz. Quod modo praecessit *ἐσθιομένῳ*, Activa vi adhibitum, magnopere offendit: nusquam alibi, quod sciam, ita occurrit. Nam Medicorum ille *ἕρπης ἐσθιόμενος*, i. e. *ulcus serpens et vorans*, de quo exponit *H. Stephan.* Thes. L. Gr. T. I. p. 1258. c. et p. 1909. e., huc certe referri non potest. Placere posset *ἐσθιομένων*, quam lectionem suppeditant W. Fl. et margo A. 1. W., conjunctum cum Genitivis *τοῦ θύμου καὶ τῶν λευκῶν ἀλῶν*, nisi verba *ὁπηνίκα βούλομαι* et omnis loci indoles Dativum flagitarent ad *ἔμοιγε* referendum; ergo vel *ἐσθίοντι*, vel *ἐσθιομένῳ*. Veruntamen et harum vocum neutra, si recipiatur, mihi prorsus satisfecerit. Lehm.

Ead. l. 12. *Ἀτραγῴδετα*) *Omni fastu atque apparatu carentia.* Brod.

Pag. 254. l. 1. *Πεζὰ*) *Humilia, tenuia.* Brod.

Ead. l. 3. *Ἐμαυτοῦ*) Sic W. L. et *Fl.* In reliquis prave *ἑαυτοῦ*. Solan. At vid. Adnot. ad Catapl. c. 9. Lehm.

Ead. l. 8. *Εὐνοίας*) Vitiose dederunt posteriores, *Οὐχὶ μισθοῦ ἐλπίδι προσελήλυθας ἡμῶν τῇ οἰκίᾳ, τῶν δ' ἄλλων ἕνεκα, τῆς εὐνοίας τῆς παρ' ἡμῶν.* Antiquiores omnes recte *εὐνοίας*. Ita pag. sequenti, *οὐκ εἰδὸς ὅτι τὰ τοιαῦτα, Χείλεα μέν τ' ἐδίηνεν ὑπερῴην δ' οὐκ ἐδίηνε*, male in novissimis *εἰδὸς* pro *εἰδώς*. Deinde versus ille, ut jam vidit *Marcilius*, ita legendus, *Χείλεα μέν τ' ἐδίην'* etc. Est ex Il. *X.* v. 495. ubi plane ita scribitur. Jens.

Ead. l. 11. *Ἐν ἑορταῖς*) Utpote Saturnalibus. Brod. *Annua* festa, i. e. quaecunque volvente unoquoque anno ab ejus initio ad finem usque, uti instituta publica ferunt, se invicem excipiunt, Graece dicuntur *διετήσιοι ἑορταί*, quibus comprehenduntur omnia ac singula singulorum annorum solennia. Sed *ἐτήσιοι ἑορταὶ* sunt festa *anniversaria*, quae eadem eodemque die stato singulis annis recurrunt. Illud quum et paciscentium nostrarum partium menti et consilio optime conveniat, et quatuor quoque Codd. auctoritate commendetur, cum *Schmiedero* lectioni vulgatae praetulimus. Lehm.

Ibid. *Εἰκὸς ἡμᾶς παρέξειν*) *Jens.* Lectt. Luc. p. 9. bene observat, falli *Thom. Magistrum*, qui *εἰκός ἐστι* nunquam cum futuro construi narrat; nam et sic iterum *Noster* supra in Nigrin. §. 23. *φρονήσειν ἐκείνους εἰκός ἐστι*. Reitz.

Pag. 255. l. 5. *Τάλαντα καὶ μυριάδας*) Vid. iterum in Catapl. c. 17. Solan.

Ead. l. 7. *Σαίνεις — τὴν ὑπόσχεσιν*) *Σαίνειν* proprie canum esse caudam agitantium, et hic ad homines translatum, *blandiri* significare, recte quidem tradit, et exemplis firmat *Elsner.* ad I. Thess. 3, 3. *μηδένα σαίνεσθαι* etc. Verum, cum et haec *Luciani* verba ibidem adferat *σαίνεις ὑπόσχεσιν*, vertatque, *blandiris largis promissis*, videtur per festinationem *ὑποσχέσεσιν* legisse, pro *ὑπόσχεσιν*· quam tamen lectionem non rejicerem, si quis Cod. vel edit. antiqua addiceret. Jam vero *κατὰ* vel *διὰ* videtur intelligendum, ut sit, *blandiris tibi propter pollicitationem.* Vel cum cl. *Gesn.* ad *νομίζεις* referendum. Reitz. Varie explicata et tentata verba nunc paullo uberius explanare licebit. In omnibus, quotquot collati sunt, libris tum editis tum manuscriptis, exceptis modo iis, qui postea commemorabuntur, legitur: *σαίνεις δὲ ὅμως τὴν ὑπόσχεσιν*, et ita quidem, ut post *ὑπόσχεσιν* in Edd. saltem vett. plene interpungatur. Jam hoc quidem facile intelligitur, *τὴν ὑπόσχεσιν* cum antecedentibus esse nectendum, nec cum *Gesnero* ad sequentia referri posse. Nam etsi inconcinnitatem orationis ad *Gesneri* rationem dispositae, admodum illam ingratam, patienter feramus, certe copula, quae utramque enuntiationem necteret, post *ὅμως* desiderari minime debebat. Quid autem nunc est *σαίνεις τὴν ὑπόσχεσιν;* Hanc constructionem bene Graecam esse negans *Belinus* magna cum liberalitate auxilia sua laboranti scilicet loco offert. Suadet, aut *αἰνεῖς δὲ ὅμως τ. ὑπ.* legatur, aut corrigatur *σαίνει δέ σε ὅμως τ. ὑπ.*, aut denique, exhaustis forte suis copiis, nec reprobare se dicit antiquam *Coll.* lectionem *ἐπαινεῖς δὲ ὅμως τὰς ὑποσχέσεις.* Verum Belinianis quidem auxiliis istis nullus omnino hic locus esse potest: *αἰνεῖς* enim, uti jam *Bipontinus* editor animadvertit (Tom. X. p. 221.), magis est poeticum vocabulum, quam quod huic maxime pedestri orationi conveniat. Quod autem secundo loco commendatur, *σαίνει δέ σε ὅμως τὴν ὑπ.*, vertit ea *Belinus: il vous flatte, par sa promesse.* At quae tandem ista loci structura. Attende modo: *Ὁ μὲν ταῦτ' εἰπὼν, — πεποίηκε· σὺ δὲ — συνίης μὲν — σαίνει δὲ* (eandem secundam personam, quae in *συνίης* inest, et hic necessario requiri, non sensit Critici vel stupor, vel levitas) — *καὶ τὸ — νομίζεις* etc. Et qualis, obsecro, ipsa sententia! De philosophi, non de domini, indignitate et humilitate sensus agitur; neque adeo, nisi admodum sinistre, ne dicam absurde, *τὸ σαίνειν* tribui potest ei, qui modo dicebatur alterum *τιθασσὸν ἑαυτῷ πεποιηκέναι*, non ipse *τιθασσὸς γεγενημένος.* Restat tertia ratio, qua probes lectionem *Coll. ἐπαινεῖς δὲ ὅμως τὰς ὑποσχέσεις.* Probarunt autem eam, prae-

ter *Belinum* inter varia consilia fluctuantem, *Gailius* in Diverses Traités etc. p. 25. (referente Censore edit. Schmied. Tomi I. in Ephemeridd. Jenenss. a. 1800. Num. 122. p. 240.), forsan etiam idem hic censor, et *Schmiederus* postea ipse in Tom. II. p. XXXVIII., denique *C. G. Jacobus* in Bibl. Crit. Hildes. T. I. Fasc. 2. et 3. p. 280. sq. Nec diffitendum sane, si corrigenda sit omnium omnino praeter *Coll.* librorum lectio, hanc rationem omnium optimam habendam esse. At non est, quod corrigamus ipsius *Luciani* manum. Amavit enim scriptor noster verbum σαίνειν non solum proprio, sed etiam translato, sensu adhibere. Quum enim proprie vel de canibus (ut Fugit. c. 16.) vel de leonibus (ut Diall. Deor. XII, 2.) vel etiam de belluis marinis (ut Philops. c. 34.), caudas adulationis caussa quatientibus, dicatur, maximeque, id quod duo postrema exempla clare docent, feris bestiis, jam domitis et ad mansuetudinem redactis, tribuatur: optime h. l. a libelli auctore σαίνειν dici potuit is, quem modo τιθασσὸν factum significaverat, i. e. remissiorem ac molliorem in iis, quae antea somniasset (ὀνειροπολήσας) sibi postulanda et exspectanda, ingentibus bonis. Quae quidem notio cum universo loco adeo bene convenit, ut prorsus non intelligam, quomodo quis, si non omni judicio careat, ad aliam quamcunque sententiam inclinare potuerit. Verum offendit Accusativus rei, τὴν ὑπόσχεσιν. Quid? aliumne tu, si Graece calleas, et quemnam alium, desiderabis casum, quo caussa τοῦ σαίνειν breviter et graviter exprimatur? Sive σκοπῶν intelligas, sive κατὰ, sive etiam διὰ, σαίνειν τι ad genuinum Graecismum exacte dictum de eo, qui adhuc blanditur (et sibi, et domino) ratione illius pollicitationis habita, respiciens mente et revolvens ea, quae modo ipse dominus promisisset. Comice autem id dictum, ut Latine vix imiteris. *Wielandius* vertit: du duckst dich, so gut du kannst. Omisit ergo τὴν ὑπόσχεσιν, quod nollem factum, ne vox superflua forte videretur. Equidem vertissem: Dennoch kirrt dich jenes Versprechen. Ceterum idem *Jacobus*, qui *Schmiederi* negligentiam in describenda hujus loci varietate lectionis notandam putat — at ipse *Schmiederus*, a censore monitus, mox vitiolum istud in Tomo secundo emendavit l. c. — idem, inquam, gravissime labitur eo, quod lectionem σαίνεις, quae communis est omnium librorum, *Belini* et *Schmiederi* conjecturae tribuit, et sub adnotationis suae finem haec addit: „Ceterum verbum σαίνειν in h. l. minus me offenderet, si quis codex vel vetus editio addixerit." Ergo haud dubie nullo

modo offendisset, si, diligentius perspecta loci historia, rem ita, uti est, cognovisset. LEHM.

Ead. l. 10. *Χείλεα μέν τ' ἐδίηνεν*) *Haec labra irrigarunt*, non palatum: haec e summis tantum labris proficiscuntur, non ex animo. BROD. Melius infra est, *χείλεα μέν τ' ἐδίην'*. MARCIL. Il. XXII, 495. de Astyanacte primis modo labris degustante poculum. Vult nempe inter suprema labra nata quasi verba, non profecta ex animo. GESN.

Ibid. *Ἐδίην'*) Sic restituimus, uti apud *Homerum* Il. XXII, 495. recte legitur, quod cum a *Marcilio* jam observatum esset, miror *ἐδίηνεν*, quod omnes turpat Edd. etiam in *S.* retentum. SOLAN. *Ἐδίηνεν* editum erat, in medio versu, quod mutare nullus dubitavi, quia metrum id postulabat. REITZ.

Ead. l. 13. *Μέσον*) Jam interfuisse amicum unum aut alterum c. praec. monuerat. Hic ergo unus ex his partes hasce suscipit. Vid. iterum Adv. Indoct. c. 29. SOLAN.

Pag. 256. l. 1. *Ὁμογέρων*) Foedissimo mendo hic inquinatos emendavimus libros: quid enim ad rem quaeso illud, quod praeferunt *ὠμογέρων*; Quid velit apud Homerum, non ignoro, Il. Ψ, 791. neque me latet *Virgilii cruda viridisque senectus*, Aen. VI, 304. et *Tacit.* in vit. Agric. Scio a *Nostro* de anu quadam dictum *ὠμὴ καὶ ἔτι συμπεπηγυῖα* Diall. Merett. IV. Sed hic locum ista non habent. *Vorstius* margini sui Cod. hoc scholium adscripsit: *οὐκ ἐς τέλειον καιρὸν, ἀλλὰ παρ' ἡλικίαν γεγηραικὼς διὰ λύπην ἢ συμφοράν*. Unde habuerit, incertum. Certe neque verum puto, neque, si esset, ad rem quidquam facere videtur. His jam diu ante scriptis, ita etiam in L. legi, uti emendavi, video. SOLAN. *Solani* emendationi consentit ipsa Paris. versio, ubi *aequalis* vertebatur: adeoque sic lectum esse a *Bourdelotio*, nullus dubito; sed vitium typographi tantum credo illud *ὠμ.* REITZ. Ego vero, quid *ὁμογέρων* ad rem faciat, non intelligo; quamquam non solum *Bipontini* Editores et *Schmiederus*, et hic adeo ne indicata quidem communi omnium vett. Edd. lectione, illud receperunt, sed etiam *Gesnerus*, *Belinus* et *Wielandius* interpretando satis quidem contorte expresserunt. *De aequali*, quem Parisiensis interpres, indice *Reitzio*, reddidit, omnium minime cogitari potuit. Hunc si voluisset *Lucianus*, scripsisset haud dubie pro more suo *ἡλικιώτης*, nec de aetate omnino eadem, sed de pari senectute, debebat cogitari, quam *Gesnerus* jam et *Belinus* rectius tenuerunt. Verum nunc quaero, quorsum senectutis ejusdem commemoratio? *Wielandium* respondere audio, vertentem: einer von seinen aeltesten Bekannten. At nec hoc sine interpretis quodam arbitrio. Nam vetustae cujusdam *fa-*

miliaritatis equidem in hoc vocabulo nullum deprehendo vestigium. Restiterit igitur, ut physicae notioni *senectutis* mente adjungamus moralem *astutiae* et *versutiae*, veluti Diall. Deor. II, 1. Cupido puer a Jove dicitur *γέρων καὶ πανοῦργος ὤν*. Sic occurrerit legenti amicus domini, ejusdem cum ipso et senectutis et versutiae; non male. At nonne, obsecro, idem hoc, idque longe venustius et salsius, significatur voce Homerica *ὠμογέρων*, qua, tanquam foedissimo mendo, inquinatos esse libros *Solanus* contendere ausus est? Quin ipsa legas Antilochi verba Iliad. XXIII, 791. de Ulysse crudae, i. e. vividae adhuc et versutae senectutis viro agentia, vel potius totum istum locum, et facile fateberis, nisi *Lucianei* ingenii prorsus fueris ignarus, non *ὠμογέρων* in libris omnibus, sed *ὁμογέρων* in Cod. L., habendum esse foedissimum mendum. Ceterum *Vorstii* scholion, quod *Solanus* descripsit, maximam partem e *Suida* desumtum est; qui tamen post *ἢ συμφορᾶν* addit, quae proprie huc pertinebant: *καὶ πρεσβύτης, οὗ ἡ κεφαλὴ οὐκ ἐπολιώθη*. LEHM.

Ead. l. 8. *Εἶδον*) Videntur melius cohaerere, quae sequuntur, si non legas *εἶδον*, sed *ἰδών*. Certe inter dictantem et excipientem facile ista misceri constat. Equidem ita verti. GESN. Praetuli *εἰδὼς*, quod suppeditat margo A. 1. W. LEHM.

Ead. l. 13. *Μισθὸν εὖ τοιαύτης*) *Ἐκ τοιαύτης*. MARCIL. B. 2. *Fr.* et Par. *μ. ἐκ τ.* quod cur inserant, nulla ratio est; nec M. agnoscit. SOLAN. Quod *ἐκ* pro *εὖ* conjicit *Marc.* recte quidem; sed *ἐκ* habebant edd. *Par. B.* 2. et *Fr. Graeviana* autem absurdum illud *εὖ* servarat. Nos jam pro *ἐκ* dedimus *τῆς*, ex auctoritate edd. optimarum et Cod. M. REITZ. Lego *ἐπὶ τοιαύτης εὐδαιμονίας* pro vulgato *εὖ*. GESN. Quod ne bene quidem Graecum judico, si ita, ut *Gesnerus*, interpreteris; *ad hanc felicitatem insuper*. Recte plurimae Edd. vett. et omnes recentt. *τῆς τοιαύτης εὐδαιμονίας*, in quo haud illepida inest Antilogia, *susceptae felicitatis etiam mercedem accipere*. Contraria ratione peccatum a librariis in simili loco Abdic. cap. 25. ubi recte *Reitzius καὶ μισθὸν τὸ* (non *τοῦ*, ut nonnulli alii) *δουλεύειν αὐτοῖς — προδεδωκότες*, vel potius, ut *Gronovius* mavult, *προδεδωκότες*. LEHM.

Pag. 257. l. 1. *Ἄσωτος εἶ*) *Vorstium* legere *ἄσωτός εἶ*, accentu enclitice trajecto, notat *Solanus*; sed vix mihi persuadeo, eum tam crasse errare potuisse, cum Grammatici doceant, secundam person. sing. verb. *εἰμὶ* non esse encliticam. Cujus rei rationem esse credo, ut vitetur ambiguum, ne scil. confundatur cum particula *εἶ* atona. REITZ. In *τοσόνδέ τι*

Wielandius cogitandos esse conjicit quinque illos obolos in singulos dies mercedis loco pendendos, de quibus supra c. 11. mentio injiciebatur. At minor etiam merces videtur intelligenda esse, quoniam illic *sperati* (ἐλπιζόμενοι) dicuntur quinque oboli, h. l. merces *infra* amici *spem* pacta. LEHM.

Ead. l. 4. *Μύσας*) *Menand.* apud Stobaeum Grot. ed. pag. 323.

Ἢ μὴ γαμεῖν γὰρ, ἂν δ' ἅπαξ λάβῃς φέρειν,
Μύσαντα πολλὴν προῖκα, καὶ γυναῖκα δεῖ.

Conf. Ver. Hist. II. c. 1. SOLAN.

Ead. l. 13. *Ἐπὶ Μανδραβούλου*) *Erasmus* in paroemia, *Mandrabuli more res succedit.* BROD. Paroem. de his, quae vergunt εἰς τὸ χεῖρον. ὁ γὰρ Μανδράβουλος οὗτος εὑρών ποτε θησαυρὸν ἐν Σάμῳ χρυσοῦν πρόβατον ἀνέθηκε τῇ Ἥρᾳ, τῷ δὲ δευτέρῳ ἔτει ἀργυροῦν, καὶ τῷ γ' χαλκοῦν. Hujus meminit *Plato* Comic. ἐν Διὶ κακουμένῳ. BOURD. Vid. *Suid.* ἐπὶ τοῦ Μανδρ. et *Zenob. Ael.* de anim. XII, 40. qui *Aristotelem* adducit testem. SOLAN. Ad Schol. dixi (v. Var. Lect.) *Solanum* merito correxsisse *Μανδραβούλου*, pro *Μανδροβούλου*· postea vero frequenter etiam *Μανδροβ.* ap. alios inveni, ut id non tam plane damnare ausim. Ita *Μανδροβούλου Aristot.* de Soph. repreh. 1. f. *Alciphr.* 1. Ep. 9. ubi *Bergl.* idem ex *Laërt.* et *Arist.* l. d. adfert, et ex *Luciani* h. l. Ubi tamen *Μανδραβ.* habent *J. Ald. Fl. H. Par. S.* In *Suid.* etiam ed. 1544. *Μανδροβούλου.* At *Hesych.* in *Ἐπὶ τὰ* habet *Μανδραβούλου*, item *Zenob.* p. 213. allegante *Stephano.* Alia utriusque scripturae exempla dudum suppeditarat mihi conjunctiss. *F. L. Abresch.* Sed periere. An igitur utrumque dicitur? quia Attici interdum α in ο mutant, ut μολοχὴ pro μαλαχὴ etc. de quibus agit frater in Belg. Graec. p. 124. REITZ. In *Suida*, et in eadem quidem editione, qua usum se esse modo profitebatur *Reitzius*, Basileensi a. 1544., ego *Μανδραβούλου* invenio et *Μανδράβουλος*, non alteram, quam *Reitzius*, nescio qua ratione deceptus, se invenisse tradit, scripturam. Utra autem omnino praestet, difficile fuerit definire. Hoc quidem loco plerorumque librorum lectio praevalet. LEHM.

Pag. 258. l. 1. *Ἠρέμα οὖν*) *Καὶ κατ' ὀλίγον*, addunt Mss. W. et P. Cum vero tria illa verba absint ab omnibus edd. et glossam oleant, non recepi. REITZ. Cum Mss. W. et P. consentiant tres Codd. Regg. teste *Belino.* BIP. Hinc et *Schmiederus* ea inseruit. Glossae autem specie ne quis in talibus formulis decipi se patiatur, bene monet *Dorvill.* ad *Charit.* p. 409. Lips. LEHM.

Ead. l. 3. *Ἀλλ' ἢ φῦσαι*) Melius, meo judicio, scriberetur *ἄλλο*, ut Deor. Diall. V. quas autem *φῦσας* hic dicit, eas alibi *φυσαλίδας* dixerat; Charon. cap. 19. Solan. Magnam particulae istae *ἀλλ' ἢ* vel librariorum negligentiam, vel Criticorum licentiam expertae sunt, ut vel *ἀλλ' ἢ* alieno loco scriptae, vel *ἄλλ' ἢ*, quasi *ἄλλο ἢ*, vel aliis etiam modis editae, reperiantur. De hujus generis fraudibus et erroribus ad Tyrannicid. c. 21. uberius agere decrevi. Nunc sufficiat monuisse, recte legi in B. 1. *οὐδὲν ἀλλ' ἢ*, et eodem modo in *Wolf.* Ed., et vertendum: *nihil, nisi.* Vid. *Hermann.* ad *Viger.* p. 778. Loci Diall. Deor. V, 5., quem *Solanus* confert, cujusque generis multa alia conferri potuissent, longe alia ratio est. Lehm.

Ead. l. 13. *Ἔξω τοῦ οὐδοῦ*) Sic et infra Hermot. c. 77. ex correctione *Solani*, ubi falso legebatur *τῆς ὁδοῦ*. Reitz.

Ead. l. 14. *Ἀπεμπολήσας*) Nihil hic variari notat *Solanus*, quasi mutationem quaesivisset; sed iterum vid. infra hoc cap. et c. 24. et supra Reviv. c. 27. et saepe alibi. Reitz.

Pag. 259. l. 3. *Θητεύσεις*) Homerica dictio, ut illud sequens *ἀσικελίῳ ἐπὶ μισθῷ*. Bourd.

Ead. l. 5. *Ἀσικελίῳ ἐπὶ μισθῷ*) Ex Odyss. *T*, 341. Solan. Hemistichium est, ait *Brod.* Miscell. IX. c. 13. m. Interim *ἀσικλίῳ* apud eum legitur; sed quia ex ipsius commentatione patet, id sphalma typographicum esse, errorem non expressi, quod alias facio ad festinationem ejus ostendendam. Reitz.

Ead. l. 6. *Ὀψιμαθήσας*) Sibi ipsi interpres, dum subjungit *καὶ πόῤῥω τοῦ (που) τῆς ἡλικίας παιδευόμενος*. *Casaubon.* ad Char. *Theoph.* Bourd.

Ead. l. 8. *Διαφθείρει*) Recordatio antiquae libertatis servos excruciat: qualia narrantur de elephantis, qui nocte servitutem suam lugent. Bourd.

Ead. l. 10. *Πονήρως ἀπαλλάττειν*) Sic recte vulgata, male *Flor.* Nam *πονήρως* est misere, *πονηρῶς* male, et *πόνηρος*, *agricola*, *laboriosus*, *molestus*, *miser*, *πονηρὸς*, *malus*. Vid. si quid opus in re nota, *Spanh.* ad *Aristoph.* Plut. 265. et *Ammonium* de simil. et differ. *Ἀπαλλάττω* autem pro *dego*, etiam *Hippocr.* aph. 53. Sect. 2. ubi *βέλτιον ἀπαλλάσσουσι*, et mox *χεῖρον ἀπαλλάσσουσι*. Sed tam late patet hujus verbi usus, ut pluribus de eo agere locus non sit, et multa jam de eo habet *Stephan.* in Thes. Alia de eodem verbo vid. supra. Reitz.

Ead. l. 12. *Πυῤῥίον*) Iterum in Timon. cap. 14. Solan. Sed illud c. 14. in hac ed. est §. 22. Tim. ubi consule notam satis amplam *Hemsterh.* Reitz.

Ibid. Ὥςπερ τις B.) *Ut Bithynum quoddam mancipium.* Brod.

Ead. l. 16. Ἄλλοις) Sic recte W. Alii omnes αὐτοῖς. Solan. Verum est, et mirum, omnes edd. male legere αὐτοῖς, pro ἄλλοις, cum tamen in ipsa vers. Latin. expresserint, *ut alii*; quare tanto minus dubitavi textum mutare. Reitz. Αὐτοῖς) Vertere debebam, *non minus, quam hi ipsi servi*, quos nempe modo nominavit auctor, Pyrrhiam et Zopyrionem. Gesn. Pro ἄλλοις in Ms. Reg. 2954. legitur καλοῖς. Bip.

Pag. 260. l. 1. Γιγνόμενον) Sic W. uti Somn. cap. 1. et Toxar. c. 18. longe, ut mihi quidem videtur, rectius, quam, ut in reliquis est, διδόμενον. Solan. Γιγνόμενον exhibent etiam tres Codd. Regg. probante *Belino*. Bip.

Ead. l. 3. Μνηστευσάμ.) Rursus infra Soloec. c. 9. Solan.

Ead. l. 5. Καταποντιστὴς) *Pirata.* Brod.

Ead. l. 10. Ὀλίγων ἕνεκα ὀβ.) Conf. supra c. 11. Solan.

Ibid. Ἐν τούτῳ τῆς ἡλικίας) *Id aetatis.* Brod.

Ead. l. 12. Φέρων) Haec dictio vacare potest, ait *Brodaeus* in Miscell. IX. c. 13. Idem ajunt Lexicogr. nullo tamen idoneo exemplo allato, nisi hoc, etsi ne quidem addunt, ex quo *Luciani* dialogo sit petitum: mihi non adeo vacare videtur φέρων, quin significet *sponte*, i. e. *te ipsum adducens vendidisti*, cum alii servi adducantur ab alio, conf. supr. c. 23. adeoque φέρων ἀπημπόληκας erit, *in voluntariam servitutem te tradidisti.* Confirmant sententiam meam verba, quae supra c. 9. habuimus, αὐτοὺς φέροντες ἐπιτρέπουσι τοῖς πλουσίοις. Doctiss. *Kuhnius* in *Ael.* V. H. III, 22. ἔφερε βαστάσας quoque pleonasmum Atticum statuit; sed verius *Periz.* et id et praecedens ἀποφέρειν ἀράμενον ait significare, *sublatum auferre.* Sic quoque quod *Kuhnius* ex *Porphyr.* adfert, ὥτε φέρων αὐτόν τε — ἐκαπήλευσε, pro nobis faciet. Sed ecce ipse mecum sentit ad *Polluc.* V. segm. 48. φέρουσα ἐπέγραψεν exponens, *data opera inscripsit.* Addit ibi quidem: *Est ubi et φέρουσα plane otiosum videtur.* Sed cum id se multis exemplis ad *Pollucem* docuisse dicat in *Aeliano*, vellem indicasset ubi, nam non invenio. Non tamen negaverim alibi propemodum πλεονάζειν illud φέρω, ut infra hoc Dial. c. 39. ἀποῤῥίψῃ φέρων, et forte in aliis a *Budaeo* adductis. At longe frequentius *destinatum consilium* significatur, ut saepe rursus apud *Nostrum.* Vid. c. 25. 30. et 39. de mort. Peregr. et *Periz.* ad *Ael.* V. H. VIII, 14. Reitz. Conf. *Hemsterhusium* ad Dial. Mort. VI, 3. Bip.

Ibid. Ἀπημπόληκας) Constans lectio et vera: quare su-

pra Rev. cap. 27. falsum illud ἀμπηπόλ. recte correctum est; conf. hoc Dial. c. 23. pr. Reitz.

Pag. 261. l. 2. Ἀγοραίοις καὶ βωμολόχοις) Haec verba saepissime solet conjungere. Posterius alibi interpretor, prius *Hesych.* verbo ἀγοραίου τέχναι. Bourd.

Ibid. Βωμολόχοις) Sic *Aelian.* V. H. II, 13. *Aristophanem* vocat βωμολόχον ἄνδρα καὶ γελοῖον. Rationem vocis ex *Suida* tradit ibi *Periz.* N. 4. Reitz.

Ead. l. 3. Πλήθει Ῥωμαϊκῶν) Angl. πλήθει ἀστεϊκῷ. Bourd.

Ibid. Ξενίζων τῷ τριβ.) Dixi supra ad Nigr. c. 14. Πώγωνι tamen hic habent A. P. et L. Sed M. recte etiam τρίβωνι. Solan. Ξενίζειν est peregrina agere, dicere, et mirari. Conf. *Nostrum* Gall. c. 18. Ὅσῳ δὲ ἂν ξενίζοιμι, τοσούτῳ καινότερος ᾦμην αὐτοῖς. Et vid. *Bos* ad I. epist. Petri IV, 12. Item *Elsner.* ad I. Petr. 4, 4. Reitz.

Ead. l. 4. Τρίβωνι) *Graeco pallio.* Brod. Angl. πώγωνι. Bourd.

Ibid. Πονήρως) Ita recte, ut in edd. prioribus, i. e. *misere, prave.* Sed quia *Gesnerus* vertit *male loqui*, non nemo me admonuit, anne πονηρῶς ipse maluerit. Sed eodem redit; qui enim misere barbarizat, male loquitur. Reitz.

Ead. l. 6. Συγκλύδων) Συμμιγθων. Brod. Συμμίκτων καὶ ἐπηλύδων. Sic ad oram Angl. Cod. Bourd.

Ead. l. 8. Ὑπὸ κώδωνι) Sic infra, versus fin. hujus Dial. ὑπὸ κώδων ἤχησε. *Casaub.* ad *Suet.* Aug. Bourd. Vid. iterum cap. 31. Sed cave *Jos. Laurentio* credas, de machina intelligenti, quae ponderum et rotarum ope, sub noctem disposita, ad quamlibet horam dominum campanulae sono e somno excitat. AG. IX, 1249. Is homo sane nihil nisi hodiernum norat, qui alibi etiam solaria veterum eadem cum nostris fuisse somniavit. Somniavit etiam Scholiasta, cum tintinnabulum hoc ad concionem vocare credidit: domesticum enim erat, necdum campanae nostrae hodiernae in usu erant. Solan.

Ead. l. 9. Συμπεριθεῖς) Aliud exempl. συμπεριπατεῖς. Brod.

Ibid. Ἔτι τὸν χθιζὸν πηλὸν ἔχων ἐν τοῖν σκελοῖν) Hoc eo pertinet, quod nulla Romanis feminalia. Dixi ad *Propert.* Eleg. 3. L. III. Marcil.

Ead. l. 10. Θέρμων) *Lupinorum, cujuscunque cibi.* Brod.

Pag. 262. l. 3. Λιχνείας) Mendose in plerisque ante legebatur λιχνίας, et in ipso M. Solan.

Ibid. Ταπίχειρα) Τὰ ἐπίχειρα. Brod. Sic ad praecedens verbum διαπαρεὶς quoque commentatus erat idem, id esse a

διαπείρω, et paullo supra ad ἑάλως, esse ab ἁλίσκω: sed gratiam ab lectore me initurum puto, si ejusmodi nimis levia posthaec omisero. Reitz.

Ead. l. 11. *Δρόμωνι κ. τ.*) *Postremae classis servitiis.* Brod.

Ibid. Τιβίῳ) Supra Timon. c. 14. m. citat *Solanus*, sed jam est c. vel §. 22. ubi vid. not. clar. *Hemsterh.* Reitz.

Ead. l. 13. *Λύρᾳ καὶ ὄ.*) *Erasm.* in adag. *Asinus ad lyram.* Brod.

Ibid. Πάνυ γοῦν (οὐχ ὁρᾷς;) ἐκτετήκασι] Acerbissima ironia, qua auctor vult, omnium minime captos istius generis homines teneri amore sapientiae etc. nec nisi speciem ejus studii prae se ferre. Forma enim orationis ejusmodi est, ac si alius quis, forte ipse Timocles, haec objiciat disserenti amico; ad quae deinde ab hoc respondetur a verbis inde, *ὧν ἦν τις* etc. Hinc patet, loci faciem eam, quam *Belinus* refert in 2954. reperiri: *πάνυ γὰρ, ὡς ὁρᾷς, ἐντετήκασι* etc. multum abesse, ut huic auctoris consilio conveniat. Accédit, quod *ἐντετηκέναι τῷ πόθῳ*, etsi Latinae interpretationi: *intabescunt cupiditati* ad verba respondeat, re tamen, si linguae Graecae indolem consideres, aliam prorsus, eamque ineptissimam, sententiam prodiderit. Certe De Morte Peregr. c. 22. *τοσοῦτος ἔρως τῆς δόξης ἐντέτηκεν αὐτῷ* manifesto vertendum: *tantus amor gloriae insedit ei impressus.* Imo *ἐντετηκέναι* (cf. Timon. c. 17.) *τῷ πόθῳ* idem valet, ac si dictum fuisset *ὑπὸ τοῦ πόθου*, *tabescere, macrescere, prae cupiditate*, quod idem Latini etiam *intabescere cupiditati* exprimunt. Nulla itaque ex parte erat, cur pravissima ista lectio vel *Belino* probaretur, vel etiam a *Schmiedero* reciperetur. Lehm.

Pag. 264. l. 1. *Εἰς καλὸν*) *In re quapiam honesta.* Brod. Phrasis est *εἰς καλὸν διατίθεσθαί τι, rem bene collocare*, quam illustravit *Schaeferus* Meletemm. p. 87. ex *Heliodoro* et *Longo*, collato etiam *Luciani* loco Philops. c. 29. *καί μοι δοκεῖτε εἰς καλὸν διατεθήσεσθαι τὴν διατριβήν.* Lehm.

Ead. l. 2. *Ἅπαντα πολλὰ* etc.) *Hom.* Il. Ψ, 116. Solan.

Ead. l. 3. *Καὶ κάταντα*) *Ac declives.* *Ἡ πόλις, urbs Roma*, olim in montibus sita. Brod.

Ead. l. 5. *Καθίζεις*) Narrat, quemadmodum oporteat Mercede conductum, si cum domino aliquem visitatum ierit, molesta et servili ratione in atrio dominum, donec redeat, exspectare: *κἀκείνου (δεσπότου, vel πλουσίου) ἔνδον τινὶ τῶν φίλων, πρὸς ὃν ἦλθε, διαλεγομένου, μηδ' ὅπου καθίζεις ἔχων, ὀρθὸς ὑπ' ἀπορίας ἀναγιγνώσκεις τὸ βιβλίον προχειρισάμενος· et dum dominus intus cum amicorum aliquo, ad quem adierit, col-*

loquitur, non habens ubi consideas, stans, dum aliter nequis, libellum in manus sumtum lectitas. Quod olim meo adscripseram libro, id quoque Flor. exemplari ab erudita manu adnotatum inveni, καθίζοις nempe pro vulgato καθίζεις· certe καθίζοις foret longe rotundius. JENS. W. Codex καθίζῃς. In L. καθίσῃς. *Jensius* et alii pro eo, quod in edd. erat καθίζεις, καθίζοις reponendum conjiciebant. SOLAN. Non male quidem *Jensius* καθίζοῖς· sic enim Optativus scriptori nostro admodum familiaris. Verum quum libri non adstipulentur, praefero, quem Cod. W. praebet, Conjunctivum καθίζῃς, nec a vulgari lectione multum recedentem, nec a *Luciano* in hac syntaxi prorsus alienum. Supra Catapl. cap. 17. *οὐκ εἶχον ὅπως καταπαύσω τὸν γέλωτα.* LEHM.

Ead. l. 7. *Ἄσιτόν τε καὶ ἄποτον*) Non absurda sane Codicis L. scriptura, σε pro τε exhibentis, quam vel in contextum recipere velim; etsi scio, τε et καὶ apud omnes auctores saepissime conjungi, veluti ad nauseam usque *Herodian.* I. c. 4. §. 12. *δρῶντές τε καὶ πάσχοντες*, et sic ibid. §. 13. 14. 18. 19. Hom. Iliad. *E*, 501. — *καρπόν τε καὶ ἄχνας. Dion. Hal.* Ant. X. p. 638. v. 33. *πρεσβυτέρους τε καὶ νέους.* Noster paullo supra *ἴδρωκάς τε καὶ πνευστ.* et sexcenties alibi. REITZ.

Ead. l. 11. *Ἐς τοὐπίσω*) *Tu post tergum, tu neglectus es.* BROD.

Ead. l. 14. *Ὦι τὰ ἄλλα*) Suspicatur *Casaub.* ad Athen. 14, 15. scribendum *ᾧ τοὺς ἀλλᾶντας εἰλοῦσιν.* De papyri simili usu ibi agit *Athen.* de laurea ad mustaceos *Cato* RR. c. 121. GESN.

Ead. l. 15. *Τὰ ἄλλα*) Forsan *τοὺς ἀλλᾶντας εἰλοῦσιν. Casaubon.* in animadv. ad *Athen.* (923, 18.) VORST.

Ibid. Συνειλοῦσιν) *Cui reliquas quisquilias involvunt. Ὦι τὰ ἄλλα* parenthesis. *ἢ τὸ σκληρὸν τῆς μαλάχης φύλλον ἅσμενος ὑπὸ λιμοῦ παραψόμενος.* BROD.

Pag. 265. l. 1. *Παραψόμενος*) *Lucianus*, ut per omnes convictus cum potentioribus partes amicum suum Timoclem ducat, non omittit ea, quae ad mensam plerumque contingere soleant iis, qui Mercede Conducti in potentiorum domibus vivant; solere nempe iis, velut canibus, circumrosa ossa relinqui, vel durum malvae folium, quod illi tamen laeti et hilares prae fame absorbeant. In verbis Graecis macula est, ubi miser ille Conductus dicitur ea, quae ab aliis negliguntur, *ἅσμενος ὑπὸ λιμοῦ παραψόμενος*, lege *παροψώμενος*, a *παροψάομαι*. JENS. *Παραψάμ.*) Genuina haec scriptura, quae in P. et J. ed. reperitur. Vid. Epist. Sat. versus fin. Ubi quamquam *tangendi* sensu usurpatur, *furtim* id fieri

connotat, quod hic optime convenit. *Edendi* autem sensu usurpari ἅπτομαι, nimis notum, quam ut hic monendus sis. Hoc sensu usurpat *Jambl.* N. 61. Pleraeque edd. et M. παραψόμενος. SOLAN. Nimirum παραψώμενος legendum arbitror, non, quod invasit libros, παραψόμενος, quod vertunt *arrupturus*: (edit. *Bourdel.* f. *arrepturus*) vel *accepturus* (ed. *Amst.*). Sed, si quis audacior duas literas mutare sustineat, ille sensum habebit facilem et commodum, παροψώμενος, cum pane, opsonii instar, edens. GESN. Non improbo correctionem *Jensii*, quam et *Gesnerus* amplectitur, immo recepissem in contextum, si verum foret, priscas edd. habere παροψόμενος, uti vulgo citatur. At cum illae, excepta *J.* habeant παραψομ. et P. atque ed. *J.* παραψάμενος exhibeant, a παράπτομαι *attingo*, quod ferri potest, nihil mutare consultius duxi. REITZ. Παραψάμενος, quod e P. et I. *Reitzius* et recentt. Edd. receperunt, et *Jacobus* quoque probat, non magis probari potest, quam, in quo vett. Edd. pleraeque omnes consentiunt, παραψόμενος. Utroque enim laeditur legitima verbi ἅπτεσθαι structura cum Genitivo, quae etiam ad compositum παράπτεσθαι pertinet. Utriusque etiam tempus minime convenit cum loci indole, quae nec Futurum facile, nec Aoristum, admittat, sed unice Praesens requirat. Optio itaque est inter *Gesneri* conjecturam παραψώμενος, a παρα-ψάω derivandam, et *Jensii* παροψώμενος, a παρ-οψᾶν deducendam. Utraque per se quidem habet, quo arrideat: prior tamen ad vulgatae lectionis literas magis accedit, quam altera. Comicae autem voci παραψᾶσθαι, *decerpere*, *abradere*, hic opportunissimus est locus. Difficilior autem quaestio est, quid verbis ὦ̃ τὰ ἄλλα συνειλοῦσιν facias, quae aliquo certe vitio manifesto laborant. Quidquid enim sit τὰ ἄλλα, non minus facile haec vox, quam τὸ φύλλον, Subjectum verbi ὑπεροφθείη haberi poterit. Quae structurae asperitas sensusque ambiguitas non potest non documento esse, aut, id quod *Casaubono* et nuper *Jacobo* placuit, τὰ ἄλλα corrigenda, aut, quam equidem rationem praetulerim, omnem hanc enuntiationem, ὦ̃ τὰ ἄλλα συνειλοῦσιν, pro spuria ejiciendam esse. Etsi autem ejiciatur, non tamen respectu indigna videbitur, quippe quum malvae foliorum usum veteribus in culinis tricliniisve illa quidem aetate solennem, doceat; ita tamen, ut, qui hinc novi aliquid discere cupierit, jam ipse rei culinariae, vel antiquae, vel recentioris, haud vulgarem scientiam comparaverit sibi necesse sit; quam laudem equidem mihi neutiquam arrogo. Lubenter igitur alios audiam, modo ne cum *Casaubono* cogitent de τοὺς ἀλλᾶντας, a quibus, non video, quomodo ullus librarius ad

scripturam τὰ ἄλλα aberrare potuerit, neque etiam cum *Jacobo* de τὰ ἀπαλὰ, vel τοὺς ἅλας, quae ne ipsi quidem conjectori satisfecerunt. De permutatione tamen hujus posterioris vocis οἱ ἅλες, i. e. *cibi viliores*, cum voce ἄλλος fuse disserit, ut bene *Jacobus* monet, *Jacobsius* in Additamm. Animadvv. ad *Athen.* p. 141. et 153. Quod autem *Brodaeus* τὰ ἄλλα *quisquilias* vertit, merito a *Jacobo* repellitur, quoniam, etsi haec explicatio non plane aliena sit ab ipsa τῶν ἄλλων significatione, in hoc tamen verborum nexu non apta esse videatur. Scilicet, hoc ego jam addam, requiri mihi videtur vocabulum, quod genus quoddam *lautiorum* ciborum significet, involutum illud a coquis veteribus malvae foliis eum fere in modum, quo hodie coqui lactucae vel pampini foliis artis suae opera involvere solent. Quam quidem nunc video etiam *Wielandii* sententiam esse. LEHM.

Ead. l. 4. Ἀγνωμοσύνη γὰρ σή τοῦτό γε] Vituperat *Belinus* versionem Latinam: *illa enim esset impudentia tua*, tanquam absurdam, et reddit sic: *fallereris enim egregie*, scil. si cogitares eundem tibi, atque hospitibus, habitum iri honorem. Sed fallitur *Belinus*, non intelligens, haec ironice ab auctore, i. e. ex mente ipsius divitis ejusque assentatorum, dici. Est enim ἀγνωμοσύνη *neglectus officii, maxime in eum, a quo beneficiis sis affectus.* Sic ἀγνώμονες, *ingrati*, Pisc. c. 5. et ἀγνωμοσύνη ipsa Necyom. c. 16. cernitur in eo, quod reddere nolis, quae nonnisi commodata sunt in aliquod tempus. *Impudentiam* itaque h. l. *Gesnerus* paullo liberius quidem vertit, neque tamen absurde. Nam *ingratus* videbatur philosophus domino suo, atque adeo *impudens*, si eodem, quo hospites, honore dignus haberi voluit. LEHM.

Ead. l. 6. Νεοττὸς ἡμίτομος) Omnia hujus paginae reperiuntur in Lapith. BOURD. Quos respuebant veteres illi *pullos*, nos hodie in deliciis summis habemus. Sed in hisce saepius, non quod revera praestantius, sed quod rarius est aut carius, quaeritur. Vid. tamen *Horat.* Serm. I.

Aut positum ante mea quia pullum parte catini etc.

SOLAN.

Ead. l. 7. Ἦν ἐπιλίπῃ ἄλλου τινὸς, αἰφνιδίως ἐπὶ παρόντος ἀράμενος ὁ διάκονος τά σοι παρακείμενα φέρων, ἐκείνῳ παρατέθεικεν) Sic distinguunt Basileenses et Salmurienses, nisi quod illi etiam distinguant post vocem διάκονος. Vertit autem *Erasmus*, *ut si quando desit alibi, minister repente te inspectante submovens ea, quae tibi erant apposita, aliis apponat.* Etiam *Benedictus*, *si quando desit alii, repente miniser te praesente*

tollens ea, quae tibi erant apposita, ei apponit. Quis neget, acutos hic fuisse illos viros, qui viderunt, si istis aliqua apposita erant tollenda, debere tolli istis praesentibus vel inspectantibus? At longe alia mens *Luciani.* Ne dicam fatuum esse, ut illud ἐπὶ παρόντος sic explicetur. Verissime notavit pater, mutandam distinctionem, scribendumque, ἦν ἐπιλίποι, ἄλλου τινὸς αἰφνιδίως ἐπιπαρόντος, ἀράμενος ὁ διάκονος τά σοι παρακείμενα, φέρων ἐκείνῳ παρατ. Hoc est, *si quid desit, alio quodam repente superveniente, tollens minister tibi apposita, ferens illi apposuit,* ab ἐπιπάρειμι. Gron.

Ead. l. 8. Ἐπιπαρόντος) Sic uno verbo edidimus, secuti acutissimam simul et certissimam *Gronovii* emendationem, quam etiam a *Constantino* in Lexico visam, nisi forte ex Codice habeat, invenio. Certe in W. et P. recte conjunctim legitur. In omnibus aliis nostris libris divisim ἐπὶ παρόντος legitur, quod quid sit, nemo intelligat. Vid. Conviv. c. 20. ubi iterum habet ἐπιπαρών. Solan.

Ead. l. 9. Ἡμέτερος εἶ) *Noster es. tu e domo es ac familia.* Brod.

Ead. l. 10. Ἢ συὸς) *Aut apri.* Brod.

Ibid. Συὸς ὑπογαστρίου) Verba mihi obscura. Illud quidem liquet, ὑπογάστριον substantive hic non capi pro *sumine* vel *abdomine*, cum fiat ossium mentio: utrum vero ὑπογάστριος σῦς sit *porcellus subrumis, lactens;* an, quod *Erasmo* placuit, *sus foeta;* (et scimus *vulvam* inprimis probatam *ejectitiam*) jam definire non audeo: prius expressi versione, cum analogiae epitheti illius magis conveniat. Gesn. *Belinus* vertit *un ventre de truie,* et subjicit notam: morceau délicat de la cuisine des Grecs. *Wielandius* non expressit, sed utrumque ferculum, quod h.l. commemoratur, complexus in generalem notionem conjunxit *carnis assae:* Kommt es endlich an den grossen Braten, an den du dich etwa noch zu erholen hoffst. Verum haec non est interpretis fides. De vulva suilla, veteribus in deliciis habita, vid. *Gesner.* ad Horat. Epist. I, 15, 41. Lehm.

Ead. l. 11. Ἵλεων) *Tibi faventem ac propitium.* Brod.

Ead. l. 12. Ὀστᾶ κεκαλ. τ. π.) Vid. Theogon. *Hesiod.* 541. Solan. Cf. Prometh. s. Caucas. et Diall. Deorr. I. Lehm.

Pag. 266. l. 1. Τὴν χ.) Nam modicam eos habere liquet. Brod. Vid. *Aristot.* Hist. Animm. II, 15. et De Part. Animm. IV, 2. citante *Belino.* Lehm.

Ead. l. 4. Θεραπεύων ἀεὶ ἐν ἀργύρῳ ἢ χρυσῷ πίνων) Legendum est χρυσῷ πίνειν, ut bene ad θεραπεύων referatur. Ceterum ex hoc *Luciani* loco colligitur, jam eo tempore *vi-*

trum fuisse in usu, vel crystallum, sed credo potius vitrum: nam crystallina pocula pretiosiora erant, quam ut Graeculis dari solerent, aurum et argentum enim vilius. Ergo ut non biberent vitro transparente, in quo illaudati vini color deprehendebatnr, cura iis erat adhibenda, ut biberent auro vel argento. Sed an illud vitrum fossile fuerit, de quo *Herodot.* L. III. an vero igne elaboratum, ut apud nos, dubium. PALM. Quid mirum, vitrum jam in usu fuisse *Luciani* tempore, cujus etiam multo antiquiores meminerunt, ut *Hor.* I. Od. 18. f. *Arcanique fides prodiga perlucidior vitro. Lucret.* IV. p. 127. ed. *Gifan. Qualia sunt vitri, species quae transeat omnis.* Calices autem vitreos Romae pulso auro atque argento confectos, crystallo viliores, et perexigui pretii, multaque alia de vitro tradit *Salmas.* in Plin. Exercit. p. 769. et alibi. De inventione vitri vel mille annos ante Christum natum, vid. Memoires de Literature T. I. p. 133. de locutione autem *bibere in auro* pro *ex*, tam Latinis, quam Graecis usitata, vid. *Cuper.* Obs. L. 2. c. 8. et libellum nostrum de Ambiguis. Ita vicissim ἐκ pro ἐν *Strabo* I. p. 4. (al. 2.) *Καὶ τοὺς ἀστέρας λελουμένους ἐξ Ὠκεανοῦ λέγει·* ut alia omittam. Similem fere praepos. permutationem vid. mox. Ceterum *τοῦ οἴνου* additum *τῷ πίνειν* in marg. *A.* 1. *W.* Sed glossa potius est, quam varians lectio. REITZ. *Πίνειν ἐν* etiam Diall. Deorr. VI, 2. occurrit, ubi temere tentatur a *Belino.* Praeter *Cuperum*, a *Reitzio* laudatum, vide etiam *Vigerum* de Idiott. p. 610. LEHM.

Ead. l. 5. Ὡς μὴ ἐλεγχθείη) In vitreo calice bibens. *Martial. Prodat perspicuus ne duo vina calix.* BROD.

Ead. l. 7. Ὁ παῖς) *Servus potum ministrans.* BROD.

Ead. l. 8. Οὐδ' ἄϊοντι ἔοικεν) *Hom.* Il. Ψ, 430. SOLAN.

Ead. l. 10. Ὅταν σε) Omnes edd. male ὅτάν σε. Quasi enclitica possit trajicere accentum in vocabulum paroxytonum. Millies tamen sic peccatur in aliorum etiam auctorum editt. maxime in scholiis, cum tamen duo accentus acuti non queant occupare duas syllabas contiguas, sed vacuam deceat esse intermediam; quod tamen non operose monerem, nisi viderem etiam hodie viros doctos persaepe in encliticorum accentu recte collocando aberrare. Sic supra c. 23. quoque male edebatur ὥςπέρ τις, quod similiter correximus. REITZ. Non erat corrigendum, si distincte ὥς πέρ τις pronuntiabatur et scribebatur. Neque adeo in ὅτ' ἄν περ accentu in media carere possemus, si quis ita scribere et pronuntiare vellet. At quum ὥςπερ, ὅταν et similia vocabula per usum in *compositorum* numerum redacta sint, rectius ad regulam eam, quam *Reitzius* urget, revocatur scriptura, ita ut jam scribendum

sit ὥςπερ τις, ὅταν σε, εἴθε γε (quod in modo praecedentibus *Wolfius* minus recte εἴθέ γε edi curavit) etc. Hanc rationem et ego constanter tenui per hanc editionem, etiam ubi veteres Edd. sibi non constitisse videram. LEHM.

Ead. l. 11. Ἰωνικὰ ξυνείρων) *Qui Ionica carmina, hoc est, amatoria contexit.* BROD. Vid. infra de Salt. c. 79. REITZ.

Ibid. Ἀλεξ. ἀνθρ.) Dubitabam aliquamdiu, *histrionem*, an *Musicum* designaret: cum subito succurrit, quod in Conviv. de scurra habet ad exhilarandos convivas inducto; de quo quae illic praedicantur, tam his similia sunt, ut necesse sit eundem utrobique hominem *Luciano* obversatum fuisse. Unum nunc restaret, ut quid sit Ἰωνικὰ ξυνείρων assererem: interpretes enim de eo, *qui jocos Ionicos contexit*, intelligunt. Ego vero dialectum tantum hominis notari existimo; immo quod alio in loco jam laudato ait, *Αἰγυπτιάζων τῇ φωνῇ*, satis id evincere putarem, nisi *Meursium* viderem nescio quae non commentum, ut a sensu manifesto discederet. Gaudeant itaque viri illi doctissimi suis inventis: me quod attinet, mysterii nihil subesse puto. Vid. *Tac.* Ann. XIV, 60. *Alexandrinas* delicias vocat *Quintil.* I. p. 14. B. Saltatores etiam Iones plerumque erant. *Motus doceri gaudet Ionicos matura virgo, et fingitur artubus, Jam nunc, et incestos amores de tenero meditatur ungui. Horat.* Od. 4. III. 21. SOLAN.

Ead. l. 16. Ἐπιψεκ.) De hac voce legenda omnino *Xenophontis* verba in Symp. p. ed. St. 512. l. 35. Ἦν δὲ ἡμῖν οἱ παῖδες μικραῖς κύλιξι πυκνὰ ἐπιψεκάζωσιν (ἵνα καὶ ἐγὼ ἐν Γοργιείοις ῥήμασιν εἴπω) οὕτως etc. Quod eo magis hic monendum duxi, quia P. et L. aliam hic scripturam exhibent, nempe ἐπισκευάσασαν, ne cui forte vulgatam loco movere lubeat hic aptissimam. SOLAN.

Pag. 267. l. 4. Μάντιν) Ea enim aetate frequenter consulebantur. Vid. *Ael. Lamprid.* in Commodo I. *quem parem astrorum cursu Commodo Mathematici promittebant.* Id enim M. Aurelio imperante factum est, quo tempore et *Luciani* libellus editus. SOLAN.

Ead. l. 13. Κιθαρίζοντα) Est inter captatorum artes laudare voluptatis ministros atque artifices servos eorum, quos captant. Vid. *Plinius* epist. 7, 24, 7. ubi *alienissimi homines in honorem Quadratillae per adulationis officium in theatrum cursitant* etc. GESN.

Ibid. Ἐκ τοῦ πράγματος) Idem hic foret ἐν τῷ πράγματι *Aristophan.* Plut. 348. Ἔνι γάρ τις, ἔνι κίνδυνος ἐν τῷ πράγματι. Plura dari possent, ni temporis angustia prohiberet. REITZ.

Ead. l. 14. *Χρὴ οὖν χερσαίου βατράχου* —) Videtur *Lucianus* abuti voce *χερσαίου βατράχου* hoc loco, et per id nomen *φρύνον* intellexisse, hoc est *rubetam*, quod animal contentissime clamat. Nam ranae terrestres, quae in segetibus et passim inveniuntur, nullam emittunt vocem, clamant tantum eae, quae in paludibus et aquis degunt, immo proprie non clamant: nam vox, quam emittunt, non concipitur in pectore, sed in ore, admissa aqua, ut notat *Plin.* L. XI. c. 37. et 51. Ergo procul dubio *Lucianus* per *χερσαίου βατράχου rubetam* intellexit. PALM. Repetit libro adversus Indoctum c. 20. KUSTER.

Pag. 268. l. 6. *Ἡρέμα καὶ γελοῖον*) Legendum est fortasse *οὐχ' ἡρέμα γελοῖον*. BROD. Ridiculum esse ait, si quis unctus et coronatus sedeat, simulque esuriat, nec quo latrantem stomachum placet, habeat. *Τὸ μὲν γὰρ λιμῷ ξυνόντα, καὶ νὴ Δία γε διψῶντα, μύρῳ χρίεσθαι, καὶ στεφανοῦσθαι τὴν κεφαλὴν, ἡρέμα καὶ γελοῖον. ἔοικας γὰρ τότε στήλῃ ἑώλου τινὸς νεκροῦ, ἄγοντος ἐναγίσματα. Nam esurientem et certe sitientem unguento collini, et caput coronari, aliquantulum est ridiculum. Ita enim videris similis esse columnae obsoleti cadaveris, libamina ducentis.* Cur hic *οὐχ' ἡρέμα γελοῖον* pro vulgato, malit *Brodaeus* IX. Miscell. 13. caussam nullam video. Ceterum expressit planissime *Lucianus* lepidum hoc *Martialis* ad Fabullum lib. III. Epigram. XII.

Unguentum, fateor, bonum dedisti
Convivis here: sed nihil scidisti.
Res salsa est, bene olere, et esurire,
Qui non coenat, et ungitur, Fabulle,
Hic vere mihi mortuus videtur.

JENS. Locus corruptus, nec placet *Brodaei* conjectura Misc. IX, 13. Aliquid hic excidisse credo. Vide alia loca, in quibus vocem *ἡρέμα* fere adhibet, ut: *ἐδυσχέραινον ἡρέμα*, Necyom. c. 6. *ἡρέμα καὶ ἄχθεσθαί με*, Icarom. c. 9. et Nigr. c. 5. Vid. omnino *Suid.* v. *Δελφὸς ἀνὴρ στέφανον μὲν ἔχει δίψει δ' ἀπόλλυται.* Et *Aristophan.* Schol. 230. A. SOLAN. Quod ex Nigr. c. 5. citat Solanus, jam est c. vel §. 8. ubi Hemsterh. *προσαχθῆς ἡρέμα* recte vertit, *sensim cogare.* Quod hic tamen sensum non efficeret. Paris. versio *ἡρέμα γελοῖον* reddit, *magnopere ridiculum*, recte quod ad sensum; num vero *ἡρέμα* hanc significationem habeat, nondum comperi, neque credo. Iensius locum sanum pronuntiare videtur, vertens *aliquantulum est ridiculum*, quod melius ad Graeca; sed requiritur efficacius adverbium, quam *aliquantulum*. REITZ. Pro *ἡρέμα καὶ γελοῖον Gisb. Koen.* ad *Gregor.* de Dial. p. 10. legebat *χρῆμα*

παγγέλοιον· cui emendationi, ut verissimae, adsentitur clariss. *Belinus*. Bip. Vehementer falluntur, qui *Koenii* blandam conjecturam probant; in quorum numero juxta *Belinum* etiam *Gailius* est in libro: Divers traités de Lucien, Xenophon, Platon et Plutarque, p. 492., quem tamen falsi testimonii arguit *Bastius* ad *Gregor. Cor.* p. 26. ed. Schaefer. referentem, lectionem illam χρῆμα παγγέλοιον revera in excellente quodam Codice Paris. inveniri. Exquisitam phrasin ἠρέμα καὶ agnoscent, qui haec *Luciani* loca: Nigr. c. 8. δέδοικα μή σοι μεταξὺ δόξω γελοίως αὐτὰ μιμεῖσθαι — — κατὰ προαχθῆς ἠρέμα καὶ αὐτοῦ καταγνῶναι τοῦ δράματος, Icarom. c. 9. ὥστε ἠρέμα καὶ ἄχθεσθαι, Ibid. c. 27. καὶ τῆς ἀμβροσίας ἠρέμα καὶ τοῦ νέκταρος παρεγευόμην, etc. cum hoc nostro comparaverit. Scilicet denotat ea quandam urbane ac lepide moderatam gradationem, qua gravitas rei ipsius cum grata ac paene ironica modestia mitigetur; i. e. proprie: *sensim adeo, paullatim et iam; quin etiam fere,* quod nostrates fere dicunt, *nachgerade auch, sogar.* H. l. commemoratis modo, quae periculosam et miseram philosophi nostri conditionem indicarent, nunc adjicitur, quod *jam parum absit, quin etiam ridiculum* videri possit; vult autem auctor, *maxime* hoc omnium *ridiculum* esse. In proxime sequentibus *Courierius* ad Luc. Asin. p. 312. pro ἄγοντος ἐναγίσματα scribi vult ἀγόντων ἐναγ., ut enuntiatio exsistat absoluta, intellecto τινῶν. At et mortuus ipse secundum vulgarem veterum cogitandi rationem, quam *Lucianus* potissimum in Charon. c. 22. deridet, dici poterat ἄγειν ἐναγίσματα, *celebrare, agere, inferias suas;* quamquam vere non ipsius erat voluptas, sed superstitum amicorum. Aliud etiam in h. l. desiderat *Wielandii* elegantia, cohaerentiam hujus sententiae: τὸ μὲν γὰρ λιμῷ ξυνόντα — — τὰ παρεσκευασμένα cum iis, quae proxime praecesserant. Unde lacunam suspicatur aliquot versuum. Equidem, licet liberiorem quendam sententiarum nexum esse concedam, nihil tamen desidero, nec video saltum violentum. Esurire enim ac sitire jam cogi misellum homuncionem vel inter convivium ipsum lautissimum, demonstraverat auctor cap. 26. Tum addit c. 27. et sq. accedere ad istud malum dolores quosdam ac molestias, e. g. quod humillimi generis hominibus se postpositum videat, et obligatus etiam sit ad laudandos, quos contemnat; (et hic obiter quasi immiscet, quam ridiculum sit spectaculum homo bene unctus et belle coronatus, qui simul esuriat ac sitiat) quod porro timendum sit, (c. 29.) ne zelotypiam domini excitet etc. Lehm.

Ibid. Στήλη — νεκροῦ) Cf. supra Charon. c. 22. Solan.

Ead. l. 7. *Ἀγοντος ἐναγίσμ.*) Vid. supra Charon. c. 22. SOLAN.

Ead. l. 9. *Ἦν μὲν γὰρ καὶ ζηλότ. τις ἦ*) *Ἦν μὲν γοῦν.* MARCIL. Haud inepta quidem conjectura. Nam quinquies repetita particula *γὰρ* in deinceps sese excipientibus enuntiationibus non potest non offendere. Nihilominus in constanti omnium librorum lectione acquiescere placebat. Ceterum haec ipsa domini zelotypia requirit necessario, ut, qui statim commemorantur, *παῖδες εὔμορφοι, ἡ γυνὴ νέα*, non de *liberis* ejus et uxore, sed de *pueris formosis*, vel uxore, capiantur. Priorem interpretationem *Gesnerus*, et hinc *Belinus* et *Wielandius* amplexi sunt. Sed *Erasmus* olim rectius sensum expresserat. Vid. ad cap. 15. LEHM.

Ibid. Ζηλότυπός τις ἦ) *Civis ille Romanus.* BROD.

Ead. l. 12. *Ὥτα γὰρ καὶ ὀφθαλμοὶ*) *Erasm.* in prov. *Regum aures atque oculi multi.* BROD. Vid. *Xen.* Paed. VIII. *Aristoph.* Schol. in Acharn. p. 265. VORST.

Ead. l. 13. *Ὀφθαλμοὶ βασιλέως*) Qui Sycophantae, Eunuchi, dico alibi, et patet lineis seqq. repetit ea pag. 873. BOURD. Facete ludit in homonymia vocis *βασιλεύς*. Nam Romae reges appellabantur ii, qui convivia praebebant clientibus suis, ex *Juvenale* et *Martiale* notum: regum autem (ut notum est) ministri dicuntur *βασιλέως ὀφθαλμοὶ*, in quo lusit cum multo risu *Aristophan.* in Acharnis. PALM.

Pag. 269. l. 1. *Ἃ μὴ θέμις ὁρῶντα*) Forte *εἰς ἃ μὴ θέμις ὁρῶντα.* BROD. Explicat haec verba *Jens.* Lectt. Luc. p. 113. vid. ejus notam ad Diall. Mortt. XI. §. 4. ad verba, *ἐς τὸ χρυσίον πάντες ἔβλεπον*, ubi insertione praepositionis nihil opus esse, contra *Brodaeum* ostendit. REITZ.

Ibid. Διαπείρας τῷ ὀϊστῷ) Placet *διαπείρα τ. ὀ.* BROD. *Διαπείραι ἂν τ. ὀ.* Atque hic *κίνδυνος*, de quo ante dixit. MARCIL. De hoc Persarum more tyrannico prorsus et minime *συμποτικῷ* nihil memini me legisse; et quis credat, Persarum reges vel proceres voluisse sua convivia sanguine humano pollui, et funeribus inquinari, et omnem convivandi licentiam exstingui mortis cogitatione et metu? Id certe nec credo, nec credibile est. Ideo allegorico sensu debet intelligi *τὸ ὀϊστόν*. Nimirum acutissimum telum est calumnia, quam in convivam immoderatum vibrabat Eunuchus ille, insusurrando regis auribus, et ejus zelotypum animum irritando. Sic ego intelligo. Alius forte aliter. PALM. Locus hic etiam corruptę in omnibus legitur: non potest enim hic ferri participium. „Forsan scripserit *διέπειρέ σου*, ut Diall. Merr. XIII. De *ἃ μὴ θέμις ὁρῶντα* vid. Dial. Jov. Aescul. et Herc.

ἃ μὴ θέμις ποιοῦντα. Solan. Non tantum in adspectu, sed vel in visu, nonnunquam culpam aliquam esse posse, triste *Ovidii* exemplum testatur, qui de se ipse Trist. II, 103. acerbe queritur:

Cur aliquid vidi? cur noxia lumina feci?
Cur imprudenti cognita culpa mihi?

Hoc volo, nec mihi videri *Brodaei* emendatione εἰς ἃ opus esse. Quamquam mox προσβλέψαντα μιᾷ τῶν παλλακίδων. Participium διαπείρας, quod, quum rationibus syntacticis repugnare videretur, varia pro suo quisque ingenio mutandi pericula fecerunt, (vid. Varr. Lectt.) equidem corrigere religioni ducebam. Similem dicendi licentiam admisit noster Timon. c. 17. in. Εἰ δέ τις ἐμπαλιν ἐλευθέραν γυναῖκα εἰς τὴν οἰκίαν νόμῳ παραλαβὼν ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίων, ὁ δὲ μήτε αὐτὸς προσάπτοιτο etc. Similiorem etiam Diall. Mortt. XXVI, 1. in verbis: ἐγὼ δὲ ζῶν ἀεὶ, καὶ ἀπολαύων τῶν ὁμοίων, quae *Belinus* et *Schmiederus* e cod. 2954. falso corrigenda censuerunt: ἔζων ἀεὶ, καὶ ἀπέλαυον. Cf. etiam infra Pro Merc. Cond. c. 9. ibique notam. De Accusativo absoluto vide, quae adnotavimus ad Halcyon. c. 8. Tom. I. p. 496. Ἐπεὶ autem et alibi breviter dictum occurrit, ut Diall. Mortt. XXX, 2. Δῆλον ὡς τὸν δικαστὴν, ἢ τὸν τύραννον, ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ξίφος αὐτό, i. e. οὐ δύναμαι αἰτιᾶσθαι. *Guil. Langius* aliam excogitavit loci construendi rationem, quam vereor tamen, ut multi sint probaturi; hanc scilicet: ἐπεὶ ἄλλος γε εὐνοῦχος — ἔχων (σε ἴδῃ, ex super.) ἃ μὴ θέμις ὁρῶντα, διαπείρας τῷ ὀϊστῷ μεταξὺ πίνοντος (propter sequ.) τὴν γνάθον. Quod denique ad *Palmerii* sententiam attinet, qui τὸν ὀϊστὸν h. l. allegorice de *calumnia* capit, quam sententiam etiam in exemplari meo Bas. 1. a manu veteri ad marginem exaratam deprehendo, haud cunctanter *Wielandio* adsentior et *Belino*, qui proprie haec de more quodam Persico, quamquam nec aliunde noto, nec per se humanissimo, intelligunt, rati, allegoriam, qualem *Palmerius* vult, nimis adfectatam h. l. et importunam, atque adeo a *Luciani* indole alienissimam, videri. Lehm.

Ead. l. 2. Γνάθον εἶτ') Lacunam hic fuisse, designare credo voluit Juntinae editor, asterisco ad marginem posito. Solan.

Ead. l. 7. Φέρων ἑμαυτὸν) Vid. quae ad cap. 24. de hoc verbo dixi. Reitz.

Ibid. Ἐμαυτὸν) In plerisque legitur ἑαυτ. nulla prorsus ratione ferendum. Recte legitur ἑμαυτὸν in W. et ed. Flor. Solan. Ἐμαυτὸν ab iis profectum esse, qui *Solani* similes fuerint Critici, nimium scilicet a rigore quodam Grammatico

suspensi, *Luciani* vero haud dubie esse ἑαυτὸν, patebit ex iis, quae supra ad c. 19. in Varr. Lectt. m) et ad Catapl. c. 9. in Adnott. a me dicta sunt. Mox etiam verba ἡδίων αὐτὸς αὐτοῦ (melius αὐτοῦ) ne quis corrigeret αὐτὸς ἐμαυτοῦ, graviter, opinor, ipse intercessisset *Solanus*. LEHM.

Ead. l. 10. *Λέων κρόκῃ δεθεὶς*) *Leo chordula vinctus*, dicitur, cum quis exiguo commodo detentus apud aulicos ostentatur passim, quod princeps tantum alat virum. COGN. Ex historia Androcli, quam vide apud *Ael.* de anim. VII, 48. Et *Gell.* V, 14. *Postea*, inquit, *videbamus Androclum et leonem loro tenui revinctum, urbe tota circum tabernas ire* etc. SOLAN. *Erasm.* in paroem. *Leo chordula vinctus. Brod.* Misc. IX, 13. Editum autem ibi πρόκῃ pro κρόκῃ errore typothetico, quibus illa Miscell. mirifice abundant; nam non mihi dubium, quin κρόκῃ et ipse scripserit, ac legerit. Est enim κρόκη tenue filum, immo *floccus* et *pluma*. *Epict.* Sent. 26. Οὔτε ὄρνις ἐπὶ κρόκῃ ὑψοῦται, *nec avis ob floccos* (*plumas*) *elata est*. Et a κρόκῃ forsan Latinorum *crocus*. REITZ.

Ead. l. 13. *Τῶν τοιούτων*) Scribe τοιοῦτον. BROD. l. modo adducto. Sed τοιούτων ego sine variatione ubique inveni, et si *Brod.* τοιοῦτον alicubi invenit, vel ipse accentus monere poterat, scribam vel edit. τοιούτων dare in animo habuisse. REITZ.

Ead. l. 14. *Τέχνην τὸ πρ. π.*) Idem rursus De Saltat. c. 9. 21. Et Mort. Peregr. c. 18. SOLAN.

Pag. 270. l. 1. *Ἀχάριστος*) Lege, meo periculo, ἀχάριτος, aut probos auctores profer, qui ἀχάριστος ita usurparint. SOLAN. Suppeditabunt exempla *Wesseling.* ad *Herodot.* I, 207. et *Sturz.* Lexic. Xenoph. Tom. I. p. 511. Quod autem pro ὡς δὲ *J. Seagerus* in Class. Journ. Vol. XI. p. 200. legi vult ὅς γε, non id quidem inelegans foret, neque extra *Luciani* usum. Verum vulgaris, et quae ipsa quoque bona sit, lectio cur propterea mutari debeat, non video. LEHM.

Ead. l. 3. *Αὐτὸς αὐτοῦ*) Ubi ex persona Mercede conducti *Lucianus* ait, *Συνίημι δὲ ὡς καὶ ἐνοχλῶ πολλάκις βλεπόμενος, καὶ μάλισθ' ὅταν ἡδίων αὐτὸς αὐτοῦ εἶναι θέλῃ*· ultima ita refingenda existimo, ὅταν ἡδίων αὐτὸς ἑαυτοῦ εἶναι θέλω. ἑαυτοῦ pro ἐμαυτοῦ, ut saepissime apud Atticos. *Quando me ipso volo esse jucundior et gratior.* Loquitur scilicet, ut dixi, ex persona Mercede conducti, qui primo mane expergefactus secum miseriam, in quam sit conjectus, reputet; quantis bonis, quaque vitae felicitate sit orbatus, posteaquam venerit in familiam, in qua pro thesauro, quem sperasset, carbones invenerit; ubi nulla cum gratia versetur, contemtus

et invisus; quippe qui ad artes hilariter vivendi, frontem exporrigendi, domino suo placendi, sit rudis. *Nam*, inquit, *intelligo satis, quam saepe ipso adspectu molestus sim; praecipue vero, ubi me ipso jucundior et suavior esse cupio.* (*Josephus* p. 371. C. de rege Persarum: ὡς δὲ μετὰ τὸ δεῖπνον ὁ βασιλεὺς διεχύθη, καὶ ἡδίων αὑτοῦ γενόμενος. Adscripsit cl. *Hemsterh.*) Formula loquendi etiam apud Latinos usitata. Confirmant emendationem nostram sequentia: *Si enim gravitatem oris et vultus servare conor, morosus videor, et tantum non fugiendus. Si vero blande riserim, et ad hilaritatem quam maxime vultum composuerim, illico me despicit et respuit.* Jens. Αὐτὸς αὑτοῦ M. Codex. In reliquis αὐτὸς αὑτοῦ, quod *Jensius* in ἑαυτοῦ mutare jubet. Vide tantum, an ita sit intelligendus, ut auctor argumenti libri *Athenaei*, cum ait p. 1. B. κρείττων δὲ αὐτὸς ἑαυτοῦ γινόμενος, ὥσπερ οἱ Ἀθήνηθι Ῥήτορες ὑπὸ τῆς ἐν τῷ λέγειν θερμότητος etc. vel dives velit comitem lepidiorem, quam ipse est. Solan. Sic verti, quia legendum puto, non ut adhuc lectum est, sed ut jam vidit *Jensius*, ἡδίων αὐτὸς αὐτοῦ pro ἑαυτοῦ, idque pro ἐμαυτοῦ. Gesn. Αὐτοῦ est: me *ipso*; nec debebat mutari. Idem jam saepius a nobis observatum est, ut in Varr. Lectt. ad Diall. Marr. V, 2. XII, 2. ad Diall. Mortt. XII, 2. XXIV, 3. et in Adnott. ad Timon. c. 57. Tom. I. p. 480. Recte Charon. c. 20. legitur: οὐδ' ἂν ἀπάγοι τις αὐτῶν τι ξὺν αὐτῷ (non αὑτῷ) ἀποθανών. et ibid. c. 24. τὸν ἐπιγράφοντα τὸ τρόπαιον τῷ αὐτοῦ (non, ut *Reitzius* maluit, αὑτοῦ) αἵματι. et infra Pro Merc. Cond. c. 14. πεῖραν αὐτοῦ (sic in omnibus libris) διδοὺς, i. e. *experimentum sui praebens*, ut recte Interpres. Θέλω autem pro vulg. θέλῃ probissimam et ego, ac certissimam, judico *Jensii* conjecturam. Lehm.

Ead. l. 12. Ὁ κώδων ἤχ.) Conf. supra c. 24. Solan. *Magius* de tintinnab. c. 6. comminiscitur ac delineat horologium Lucianeum, quod aquae effluxu sonitum tintinnabuli suspensi excitaret ad certam horam; sed vanum hoc esse, quilibet videt. Recte quoque supra ad cap. 24. Scholiasten risit *Solanus*, quod campanas, quibus Christiani ad concionem vocantur, simili jam usui aptatas *Luciani* tempore crediderit. Usum enim campanarum ad seculum octavum vel summum septimum revocandum, vid. ap. *du Fresne* in Glossar. Graec. voce κώδων, et Latino, v. *Campana*. Ita nostra memoria Clivis campana quaedam in aliam formam transfusa est, quae 700 annorum aetatem, Gothicamque inscriptionem praeferebat, figura autem non erat qualis hodie, sed cylindrica, qualis tintinnabulorum, quae vaccis appendi solent.

Tintinnabulorum autem minorum usum satis fuisse antiquum, vid. *Casaub.* ad *Suet.* Aug. c. 91. Ac tintinnabulum in balnei fastigio positum, ad indicandam horam lavandi, vid. *Baccium* de thermis vett. Thes. *Graev.* T. XII. p. 324. Quin et tintinnabula sepulcro regis Porsenae imminuisse, ex *Plin.* Hist. VII, 55. jam retulit *Magius* cap. 2. Reitz.

Pag. 271. l. 7. Ὅσον οὐδέπω) Ad verbum est *tantum nondum*, i. e. *propemodum, jam jam.* Sic noster Ver. hist. I. c. 8. f. ὅσον οὐδέπω καρποφορήσειν ἔμελλον, *jam jam fructus laturi erant.* Plura ex *Thucyd.* et *Herodian. Steph.* v. Πόσος, p. 497. Reitz.

Ead. l. 9. Τοντος δὲ πολλάκις) Διὸς subauditur. Brod.

Ead. l. 11. Καὶ τὸ ζεῦγος) Delendum illud καὶ, sed ne sic quidem satis sanus locus videtur. Solan. Frustra solicitant innoxiam particulam *καί.* Neque enim delenda, neque, id quod *Seagerus* vult, mutanda in κατὰ, ita, ut κατὰ ζεῦγος sit *apud vehiculum;* Genuinam intelliges, si tenueris, referri eam ad sequens οὐδὲ, quemadmodum *Gesnerus* in versione expressit: „*et* jumenta exspectas — *et ne* virgultorum *quidem* satis substernunt.“ Similiter vice versa οὔτε et καὶ inter se referuntur Diall. Marr. XIV, 1. οὔτε τὴν παῖδα ἠδίκησαν, καὶ αὐτὸ ἤδη τέθνηκε. Quod autem Participium ὑποβαλόντες non stictissime verbo finito περιμένεις respondet, nunc tanto minus offendet, quanto certius tibi supra c. 29. extr. de probitate Participii διαπείρας persuaseris. Lehm.

Ead. l. 12. Τῷ τῆς δ. κομμωτῇ) Horum vis artem nosse? *Galenum* audi, Λευκότερον τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου ποιεῖν ἐκ φαρμάκων, ἢ ἐρυθρότερον, ἢ τὰς τρίχας κεφαλῆς οὔλας ἢ πυῤῥὰς ἢ μέλαινας· ἢ καθάπερ αἱ γυναῖκες ἐπὶ μήκιστον αὐξανομένας, ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα τῆς κομμωτικῆς κακίας ἐστὶν, οὐ τῆς ἰατρικῆς τέχνης ἔργα. Haec ille, teste *Constantino* L. I. κατὰ τόπους. Sed subit hic mirari, quod apud *Nostrum* feminae, non feminarum ad eam rem, sed virorum opera jam tum utebantur: quod antequam hic loci animadvertissem, Gallicis solis nostris nobilibus feminis, post Christinae Suecorum reginae apud eas adventum, seculi nostri summo probro, factitatum putabam, ut viris jam, non ornatricibus, ut saltem ea parte modestiae consulerent, uterentur. Solan.

Ead. l. 14. Θεσμόπολις) In vivis, cum haec scriberentur, esse desierat. Eundem nominat in Gallo c. 10. et in Hermot. c. 9. et seqq. graphice depingit. Vide notas ad c. 11. Solan.

Pag. 272. l. 1. Ἀνέλπιστον) Conf. infra Peregr. c. 25. f. Solan.

Ead. l. 4. Δεῆσαν) *Cum oporteret.* Brod.

Ead. l. 6. *Πεπιττωμένων τὰ σκέλη*) *Athen.* lib. 12. Alexis, ex quo Lucian. hoc loco, ut patet posteà:

Ὀρᾷς δὲ πιττοκοπούμενον τὶν ἢ
Ξυρημένον.

Dixi ad illud *Petron. Salamandra.* Sic pag. 554. ubi pessime interpr. *qui crura totumque corpus unguento solebant perungere.* verte, ut hic *Erasm.* Bourd. Jubet *Bourdelotius* cum *Erasmo* vertere, *picatis cruribus;* et nos, ut solet, ad *Petronium* amandat. Ego vero, cui *Bourdelotii Petronius* ad manum non est, aut, si esset, vix totum evolverem, ut rem tantillam anquirerem, malo, *depilatis cruribus:* non enim picatis cruribus foras credo prodituros; sed domi ut depilarent dropace, quae ex pice et oleo constabat, molles isti utebantur. Hinc in eam rem usurpatum, quod in Demonact. loco ab eo laudato (c. 50.) legitur, *δρωπακισθῆναι.* Cf. Rhet. c. 23. Solan.

Ead. l. 7. *Διὰ τιμῆς δὲ αὐτὸν — ἦγε*) Nequaquam significat *διὰ τιμῆς ἄγειν τινὰ, honoris gratia aliquem secum ducere,* uti putavit interpres, (edit. *Par.* et *Salm.*) sed *aliquem in honore et pretio habere, colere et honorare.* Quemadmodum *δι' ἐπαίνων ἄγειν* apud *Aelian.* Hist. An. XIV, 29. Vitring. Cf. Prom. in Verbb. c. 4. et Fugit. c. 3. Leihm.

Ead. l. 9. *Χελιδόνιον γὰρ καλεῖσθαι*) Sic Cleopatrae cinaedus *Χελιδών. Suidas* in *Κίναιδα.* Marcil.

Ead. l. 12. *Παρακαθίζεσθαι*) W. P. L. et ed. *Junt.* In reliquis *παρακαθέζεσθαι.* Solan.

Ead. l. 13. *Διασεσαλευμένον*) Sic iterum infra Rhet. Praec. c. 11. Solan.

Ead. l. 16. *Δεηθῆναι*) Absque Codicum ope hanc vocem emendare nolui, sed corruptam esse, cuivis manifestum est. Solan. *Δεήθετε αὐτοῦ* in suo exemplari legebat *Brod.* Misc. IX, 13. pag. 67. Et corrigere jubebat *ἐδεήθη αὐτοῦ·* merito quidem; verum cum ego *δεηθῆναι* constanter scriptum invenerim, ista emendatione jam nihil opus esse arbitror. Reitz. Vid. ad Catapl. c. 11. Leihm.

Pag. 273. l. 2. *Τερετίζοντος*) Sic scribendum, non, ut vulgo fit, duplici τ. Sic etiam scriptum in W. Cod. Solan.

Ead. l. 4. *Αὐτῷ*) Forsan rursus *αὑτῷ* legendum quis malit, ut saepe alibi: non tamen mutavi, quia hic non necessarium videbatur, licet Latine recte vertatur *sibi;* nam sequitur mox *αὐτὸν* de eadem persona, quod recte se habet, quia ipse loquens non directe inducitur, sed alius ejus loco narrat. Sapienti sat. Reitz.

Ead. l. 6. *Οὕτως ὄναιο*) *Sic prospere tibi contingant omnia, sic te Dii bene adjuvent.* Brod. Idem Icarom. et alibi. Et La-

tini sic dicunt. Interpretes *Horat.* ad Od. 3. lib. 1. et *Martial.* ad Epig. 6. lib. 5. Bourd.

Ibid. *Χάριν οὐ μικρὰν αἰτούσῃ δὸς*) *Hoc mihi abs te petenti beneficium impartire.* Brod.

Ead. l. 10. *Μυῤῥίνην*) Ad initium hujus capitis in margine Codicis M. exstat hoc Scholium a recentiore, quam reliqua, manu: *Ὁ καλὸς κ' ἀγαθὸς Λουκιανὸς ὁ πάντας καλῶς ἐλέγξας καὶ πάντων τὰ ἤθη παιδεύσας ἄτιμος μένει ἐν Καλαβρίᾳ.* Quod et per se futile cum sit, nec, quo referendum, sciam, inter alia scholia edendum non duxi, nec prorsus reticere volui. Solan. Non adnotassem variationem editionum inter *μυῤῥίνην* et *Μυῤῥίνην*, nisi *Solani* diligentiae ostentandae caussa facerem; nam nimis notum est, Mss. et edd. antiquas raro nomina propria literis majusculis initialibus distinguere; ita mox *Μελιταῖα* versus fin. hujus cap. quoque scriptum erat *μελιταῖα*. Quare in adnotandis hujusmodi minutiis posthaec parciores erimus, nisi ubi necessitas urgeat, ut c. seq. v. *καρχάρων*. Reitz. Non sunt hae profecto minutiae, ubi *canem Melitaeum* cum *myrto*, *oratores mordaces* cum *Carcharorum gente* etc. commutandi occasio detur. Facilius adnumerem minutiis, quod idem *Reitzius* noster supra vitium Juntinae Ed. *οὗτος* pro *οὗτος*, et similia multa commemorare operae duxit. Lehm.

Pag. 274. l. 5. *Βαῦζον*) Hanc vocem attigi ad principium *Petron.* Bourd.

Ead. l. 6. *Τὰ μελιταῖα*) Hujusmodi enim sunt Melitaei canes. *Erasm.* in proverb. *Melitaeus catulus.* Brod. Haec vox a prioribus interpretibus non fuit intellecta. *Canes* erant ex *Melita* insula; uti hodie ab Hispania matronarum nostrarum catulis nomen inditum est. Eam autem insulam, unde canes habebant, aliam esse a nostra *Malitha*, *Scaliger* docet ex *Plinio* in fine L. III. cap. 26. Vid. notas ad *Euseb.* Chron. p. 223. Insula est orae Dalmaticae adjacens, quae hodie *Meleda* dicitur. Sed vid. etiam *Strab.* p. 277. qui ex altera *Melita* catulos illos petitos fuisse disertis verbis ait. *Theophr.* in Charact. c. *π. μικροφιλοτιμίας* monumentum ejusmodi cani exstructum memorat, hac inscriptione, *ΚΛΑΔΟC ΜΕΛΙΤΑΙΟC.* Cujus vanitatis exstat nuperum etiam exemplum, feli Parisiis dedicatum monumentum. Nominat iterum noster Philops. c. 27. et Conviv. c. 19. Meminit etiam *Diogenes* apud *Laërt.* p. 151. A. et *Aesop.* f. 88. Solan.

Ead. l. 9. *Οὐκ ἀμούσως ποτὲ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους τοὺς παρόντας ἐν τῷ ξυμποσίῳ ἀποσκώπτων*) *Benedictus, nunquam insulse alios etiam — dicteriis petens.* Conjungit separanda, et

hinc vehementer torquet *Lucianum*. Melior *Erasmus*, *cum non insulse super convivium dicteria quaedam jecisset in eos, qui aderant*. Sic enim debet, *cum aliquando non insulse jocatus esset*. GRON. Nec correctoris ipsius interpretatio omnino vera est. Non enim legitur ἀποσκώψας, ut *jocatus esset* vertere posses, sed ἀποσκώπτων, quo *fere* quid ille fecerit, significari quis non videat? Verte igitur cum *Gesnero: qui alioqui* (proprie *aliquando*, i. e. h. l. *nonnunquam*, *suo tempore fere*) *non indocta dicta in caeteros jacere in convivio solet*. Hanc vim vocis ποτὲ, ut verti possit *fere*, tangit *Sturzius* Lexic. Xenoph. s. v. ποτὲ n. 5) LEHM.

Ead. l. 16. *Τῶν καρχάρων*) Malim τὸν κάρχαρον. BROD. (Miscell. IX, 13. p. 67. ita scribit, male quod ad orthographiam, non inepte, quod ad casum; nam sic vehementius convicium uni illi fit rhetori. Sed vulgata stare potest: intelligitur enim ἕνα, ut Dial. Mort. IX. §. 2. μακάριος αὐτῶν. *Aristophan.* Pl. 345. εἴ γὰρ τῶν φίλων. REITZ.) Sic vertit *Erasmus*; nimirum putavit *Carcharos* fuisse populos ita vocatos, vel gentem forte Athenis degentem, ut Eumolpidae, Phoenices, Eteobutadae. At longe a veritate aberravit doctissimus ille vir. Legendum est sine majuscula καρχάρων, et interpretandum *mordacium, asperorum, exsertos dentes habentium*: nam κάρχαρος nihil aliud est, quam καρχαροδούς. Sed ex hoc loco et aliis, quos jam superius notavi, conjicio, *Erasmum* adhuc juvenem et nondum Graecae linguae satis callentem hanc versionem aggressum fuisse: nam saepe peccat ejus dialecti ignoratione. PALM. *Καρχ.* litera minuscula initiali edendum curavi, *Palmerio* adsentiens, et *Hesychio* ita scribenti: κάρχαροι οἱ ἔσχατοι ὀδόντες τραχεῖς τε καὶ ὀδόντες ὀξεῖς. Sed quia omnes edd. habebant *Καρχάρων* litera majori initiali, ut dicimus, facile in errorem potuit duci *Erasmus*. REITZ.

Pag. 275. l. 3. *Οὐ πρὸς ὕδωρ*) Eorum more, qui in judiciis olim ad clepsydram dicebant. BROD. Solebant enim ea aetate Rhetores orationum suarum tempus clepsydris metiri, quod etiamnum a multis sacris concionatoribus apud varias Europae gentes observatur, eo tamen discrimine, quod nostrae *arena*, veterum clepsydrae (quod et etymon docet) *aqua* tempus metiebantur. Vid. supra not. ad. Piscat. c. 24. SOLAN.

Ead. l. 4. *Τοῦτο ὑποστῆ*) Sincera lectio ὑποστῆναι. BROD. l. saepe cit. Sed ita, ut jussit, jam expressum est in omnibus edd. REITZ.

Ead. l. 5. *Ἐπὶ διακοσίαις δραχμαῖς*) Ea summa sex libras Anglicanas cum dimidia efficit: Gallicas veteres ad octogin-

ta: hodiernae enim adeo in dies mutantur, ut nemo, quid efficiant, nisi necessitate coactus, anquirere curet. SOLAN.

Ead. l. 8. *Διαῤῥαγῆναι*) *Clamore disrumpi.* (*διῤῥαγῆναι* legebatur in Miscell.) BROD.

Ead. l. 9. *Εἰσὶ δ' οἱ καὶ ἐπὶ κάλλει — ῥῖνα ἔχοντας*) Haec, ut aliena ab hoc loco, uncinis inclusit *Belinus.* BIP. Idem fecit *Schmiederus.* Sed non aliam video caussam a *Belino* afferri, quam quod ea, quae de Dionysio sequantur dicta, non ad pulchritudinis, sed ad doctrinae, laudem referri debeant. Quod secus est. Cogitavit auctor de Dionysiis, non de Dionysio isto solo, cujus invidiam movit Philoxeni pertinax veracitas. Et moneri illo exemplo potuit, quicunque rem haberet cum cujuscunque generis dominis ambitiosis, sive doctrinae, sive pulchritudinis, sive alius cujuscunque dotis, virtutisve, laudem captarent. Omnino liberior h. l. est, ut alibi quoque interdum, auctoris stylus. Quod si non manifesto appareret, mallem ego ea, quae inferius adnexa sunt, verba: *χρὴ δὲ καὶ σοφοὺς — οὕτω λέγειν*, pro alienis habere. Sed caute abstinebo. LEHM.

Ead. l. 11. *Ἀκούειν*) Prorsus ut Latini, *audire* pro nominari. Ita et *bene audire Epict.* Sent. 7. *καλῶς ἀκούειν. Noster* in Prometh. ipso principio *οὐδ' ἀναίνομαι πηλοπλάθους ἀκούειν'* plura simil. *Jens.* Lectt. Luc. p. 272. seq. ubi multas dictiones Graecis et Latinis communes collegit. REITZ.

Ibid. Πήχεως ἐνίοτε τὴν ῥῖνα ἔχοντας) En delicias interpretum. *Benedictus, si nares cubitali magnitudine amplas habeant. Erasmus, si illis naris nonnunquam cubitali hiet specu.* Ubi tantam auxesin? et cur malunt de nare et naribus, quam nasum appellare? Sane cum in Hermotimo dicit *ἀπέτραγεν αὐτοῦ τὴν ῥῖνα ὁ γέρων*, adhibent nasum. Et cum simpliciter de casu narium aliquid dicunt, ut si quid per illas fluxerit, *Lucianus* certe potuit et maluit dicere *αἷμα πολὺ ἐκ ῥινῶν ῥυὲν*, initio conscrib. hist. Sed ut nunc *ῥὶν*, ita etiam *πῆχυς* in *Luciano* iisdem risum praebere debuit. Nam in dialogo Veneris et Cupidinis, cum scriberet ex Veneris ore *Lucianus, οἱ Κορύβαντες δὲ, ὁ μὲν αὐτῶν τέμνεται ξίφει τὸν πῆχυν*, Latine dixit *Erasmus, Corybantum alius suum ipse penem ense desecat. Benedictus* eadem, nisi quod *resecat*, ut apparet ex Salmuriensi et hac editione. Adeo illis obhaesit vexatio Attios, ut Deliacos fecerint quoque Corybantas. An miseri non recordabantur *Prudentii* de eodem collegio? *Cultrum in lacertos exserit fanaticus Sectisque Matrem brachiis placat Deum.* Eademque apud alios. Certe hoc tempus talia non decent; et laudabilius fecissent *cubitum* simpliciter interpretantes. GRON.

Ead. l. 12. Ἐς τὰς λιθοτομίας) *In lapicidinas Dionysiacas.* Meminit hujus carceris insignis a Dionysio exstructi *Cic.* Act. 7. in Verr. *Plaut.* in Capt. et *Liv.* Cogn. Τὰς Διονυσίου λατομίας dicit *Athen.* c. 3. lib. 1. *Jun.* in Adag. *Turn.* c. 16. lib. 22. lautumias vult legi. dico alibi. Bourd. Historiam Philoxeni respicit, de qua fusius Adv. Indoct. c. 15. Solan. Philoxeni contubernalis futurus, versiculos tyranni laudare recusantis. Gesn. *Syracusanas Dionysi tyranni latomias*, Philoxeni poëtae exemplo. *Brod.* Misc. IX, 13. f. Ecce rursus, quam malam Graecam lectionem expresserit: nam haec vitia typothetica non esse credo, quia et alibi Διονύσου male pro Διονυσίου legebatur, ut supra jam monuit *Jens.* Hic vero ubique vera lectio erat expressa. Sed alius est *Dionysius* tyrannus, alius, Διόνυσος *Bacchus*, vel herus ille Xanthiae, de quo *Jens.* ad Vit. Auct. c. 6. Reitz.

Pag. 276. l. 3. Μισθοῦ ὑποτελεῖς) Conf. supra cap. 10. Solan.

Ead. l. 9. Κοσμούμεναι) Ms. κομμούμεναι, male; nam sequitur τὰς κόμας περιπλεκόμεναι· essetque δὶς τὸ αὐτό. Bourd.

Ead. l. 13. Ἡ ἄβρα) *Ancilla.* Sic *Dromo* et *Xanthias* pro servis usurpantur. Brod. *Serva. Hesych.* ἄβρα, δούλη, παλλακή. Dictio, quae saepe corrumpitur, ut doceo alibi. Bourd.

Pag. 277. l. 3. Παναθηναίων) Quid Romae *Panathenaea?* Solan. „Ad hanc quaestionem," inquit *Wielandius*, „vel ipse *Lucianus*, quid respondeat, laboraverit." Minime, credo. Imo ne ego quidem magnopere laboro. Mirum sane, qui tam incredibilis temeritas, tam vere caecus stupor, scriptori nostro a tam familiaribus ejus cultoribus tribui, credique serio potuerit, adeo sui oblitum *Lucianum* Athenas Romam transportasse. Non *Attica* Panathenaea cogitavit auctor, sed *Romana*, i. e. festum illud Romanorum, quod cum Atheniensium Panathenaeis maxime conveniret. Erant haec *Quinquatria*, in Minervae honorem celebrata. Quae quum haud commode Latino suo nomine a Graeco scriptore reddi potuissent, Graecum substituit callidus auctor *Athenaeorum. Panathenaea* autem nominare placebat, ut intelligerentur majora Quinquatria, per quinque continuos dies acta, discernenda quidem illa a minoribus, unius tantum diei festo. Vid. *Ovid.* Fast. III, 809. sq. cf. VI, 651. sq. Nempe majoribus, quas ferias puerorum fuisse discimus ex *Horat.* Epist. II, 2, 196. sq., Minerval accipiebant juventutis doctores, quod satis clare patet e loco *Ovidii* priore v. 829. et sq. nec non forte dona doctis nobilium amicis dabantur, quod hic noster

locus docet. *Saturnalibus* autem literatos homines a dominis suis donari solitos fuisse, testatur lex illa salsa, quam Cronosolon fert Cronosol. cap. 15. τοῖς πεπαιδευμένοις διπλάσια (praecesserant *servi domestici*) πάντα πεμπέσθω· ἄξιον γὰρ διμοιρίτας εἶναι. LEHM.

Ibid. Ἐφεστρίδιον ἄθλιον) Dixere *Persii* interpretes ad illud, *Scis comitem horridulum trita donare lacerna.* Ms. Reg. ad hunc locum μανδύαν τινὰ ἄμεινον δὲ κεκρύφαλον νοεῖν. leg. *Casaub.* fin. lib. 6. Anim. ad *Athen. Hesych.* et *Suid.* verbo χειρόμακτρον. BOURD. Interpretatur *Erasmus* ἐφεστρίδιον *umbellam*, ut umbella Graece σκίρον dicitur. Debebat vertere *amiculum*, *paenulam*, vel tale quid. PALM.

Ead. l. 5. Καὶ ὁ μὲν πρῶτος) Nullus dubito, ex eodem Codice refingendum esse, καὶ ὁ μὲν πρῶτος εὐθὺς, ἔτι σκεπτομένου παρακούσας τοῦ δεσπότου προδραμὼν καὶ προμηνύσας ἀπέρχεται. *Et primus quidem illico etiamnum cunctantem dominum audiens, praecurrens ante alios nuntiat.* Vulgo, καὶ ὁ μὲν πρῶτος, εὐθὺς ἐπισκεπτομένου παρακούσας τοῦ δεσπότου, προδραμών. Vertunt: *ac primus quidem, qui statim id facere destinantem subauscultarit dominum, praecurrit, priorque monet.* Σκέπτομαι est cunctor, dubito: unde σκεπτικοὶ, qui de omnibus dubitabant. GRAEV.

Ead. l. 6. Ἔτι σκεπτ.) Ἔτι σκεπτομένου in G. et L. legitur, quod merito viro summo placuit, utpote quod corruptae vulgatae ἐπισκεπτομένου medicinam adferre commodissime visum sit. Cod. P. aliam scripturam exhibet, quam olim sequebar, nempe ἐπισκηπτομένου, quia vocem ἐπισκήπτω vel ἐπισκήπτομαι *de mandantibus* eleganter usurpari, vel Lexica ipsa satis docent; adi tamen nos ad Catapl. 8. ubi de ea plura. *mandatum* autem hic intelligi commode posse, *munus*, quo nuntius mox donatur, satis evincit. Nunc autem ἔτι σκεπτομένου magis probo. Vox ἐπισκέπτομαι pro *considero* apud *Aristotelem* frequens, Eth. Nic. p. m. 4. C. 20. A. 120. C. Sic *Noster* etiam usurpat simplex σκέπτομαι Ver. Hist. cap. 10. Demon. c. 57. Herm. c. 50. et 73. SOLAN. Quid si ἐπισκηψαμένου, jubente, et mandante familiae? GESN.

Ead. l. 8. Κομίζοντες) *Pallium defexentes.* BROD.

Ead. l. 9. Πολλὰ εἶπε) *Multos de te apud dominum sermones fecit.* BROD.

Ibid. Καὶ ὡς ἐπιτραπεὶς) *Utque, cum id arbitrio ejus permissum esset, ut quod vellet indumentum ad te deferret.* BROD. Perperam *Erasmus, quemadmodum adhortans commodiora subjecerit.* Concinnius *Benedictus, ut sibi dato arbitrio commodio-*

ra subjecerit, etsi posteriora haec sint singularia. Certe clarius et simplicius verti poterat debebatque, ut adscripsit pater, *cum ei commissum esset negotium, pulchriorem* vel *optimam vestem elegerit.* In Nigrino, οἱ τὰς πόλεις ἐπιτετραμμένοι. In Apologia hujus dialogi, οὐ φαῦλαι ἐλπίδες, εἰ τὰ εἰκότα γίγνοιτο, ἀλλ' ἔθνος ἐπιτραπῆναι. In modo Conscrib. histor. οἷος καὶ πράγμασι χρήσασθαι ἂν, εἰ ἐπιτραπείη. Et alibi usitatissima est locutio. GRON.

Ead. l. 10. Τὸ κάλλιον ἐπελέξατο) *Optimum tibi delegit.* BROD.

Ibid. Διεξιὼν) *Commemorans.* BROD.

Ead. l. 11. Λαβόντες) *Aliquot a te extortis assibus.* BROD.

Ibid Βρενθυόμενοι) Narrat *Noster*, quemadmodum, si Mercede conductus festis diebus donativum aliquod pusillum ab domino accipiat, etiam munuscula oporteat dare iis, qui donativum istud ei adportent; quorum aviditas habendi vix satiari queat, quique quantumcunque accipiant, aegro animo discedant. ἅπαντες ὁ' οὖν, inquit, ἀπαλλάττονται λαβόντες, ἔτι καὶ βρενθυόμενοι, ὅτι μὴ πλείω ἔδωκας. *Omnes itaque aliquo accepto discedunt, insuper mussitantes, quod non plura dederis.* Ad vocem βρενθυόμενοι ita Scholiastes, Ἀλαζονευόμενοι ἢ λυπούμενοι καὶ δυσχεραίνοντες. βρένθυον δὲ μῦρον τῶν παχέων. οἱ δὲ ἄνθινον μῦρον. καλεῖται καὶ ὄρνεόν τι βρένθος, ὃ ἔνιοι κόσσιφον καλοῦσι. *Scholiastae* haec verba sunt, uno alteroque excepto, eadem plane, quae habet *Etymologici Magni* auctor; quibus et conveniunt fere, quae habet in ea voce *Hesychius:* sed cum apud *Hesychium* juxta et *Helladium* in Chrestomathia p. 14. ed. cum notis *Meursii*, legatur Βρένθιον, dubium, utrum apud *Helladium*, et *Hesychium* atque in *Etymologico M.* (ubi nunc Βρένθειον, nunc in plurali Βρένθια, scribitur) sit ex hoc *Luciani* Scholiasta rescribendum βρένθυον· an vero apud hunc, ut et in *Etymologico* ex *Hesychio* βρένθιον emendari debeat. Certe priori sententiae videtur τὸ βρενθύεσθαι inde deductum favere. Porro et ex *Hesychio*, et *Etymologico* apud Scholiasten pro κόσσιφον lege κόσσυφον. Apud *Hesychium* quoque, ubi legitur, βρένθιον, μῦρόν τι ὡς Βάκχαρις etc. sciendum apud Etymologici auctorem scribi βάκχαρις, et ex adjecto ibi articulo ἡ patet, fuisse feminam. Uter recte scriptum hoc nomen habet? Sequitur iterum apud *Hesychium*, Βρένθος καὶ ὁ τύμβος λέγεται· hic quidam pro τύμβος conjiciunt θυμός. Sed verior est haud dubie *H Stephani* sententia, emendantis τύφος. Recte enim ut βρενθύεσθαι per ἀλαζονεύειν, μεγαλοφρονεῖν, ita Βρένθος per τύφος exponitur. Apud eundem *Hesychium*, ubi Βρεναιάται, δυσχεραίνει, προς-

ποιεῖται, legitur, nullus dubito, quin *Βρενθύεται* sit rescribendum; plane uti infra *Βρενθύεσθαι* inter alia etiam per *δυσχεραίνεσθαι*, *προσποιεῖσθαι*, redditur. Vide quoque *Etymologicum M.* in eadem hac voce. JENS. Cf. Schol. ad Timon. c. 54. Omnino autem erudite disserit de hoc verbo *Hemsterh.* ad Diall. Mortt. X, 8. in Tom. II. p. 531. sq. LEHM.

Ead. l. 12. *Δύο ὀβολοὺς ἢ τ.*) Summam et infimam mercedem hic nominat: quarum haec nummorum Anglicorum valet libras ferme decem, illa viginti. De mercede enim philosophi ut intelligam hunc locum, sequentia cogunt, quibus quam difficulter enumeretur, edisserit; ἢ autem, quod hic pro vulgato καὶ habes, ex P. et L. est. SOLAN.

Ead. l. 14. *Μὲν αὐτὸς*) *Ipse dominus.* BROD.

Ead. l. 15. *Οὗτος*) Muneribus scilicet, non obsequio tantum. SOLAN.

Ead. l. 16. *Ξύμβολος*) Revocandum ex editionibus prioribus *ξύμβουλος*, *qui in consilium adhibetur.* Talem enim hic locus postulat. JENS.

Pag. 278. l. 1. *Ἄωρα*) An *ἄδωρα*; BROD. *Ἄωρα δῶρα*) Ita et vertitur ab interpretibus, *intempestiva.* At non veniunt intempestiva illa, quorum adventu solvo aes alienum antea contractum; etsi tarda, tamen satis utique tempestiva, nec certe *ἀνόνητα*. Immo sane auctor scripsit *ἄδωρα δῶρα*, talia dona, quae pro donis haberi non possunt, cum et eorum spe in cultu domini et mox in ipsos servos plus erogaveris, quam illa tibi possunt redigere. Sic in Timone notatur ab *Barlaeo πλοῦτος ἄπλουτος*. Sic in Vitarum Auctione *Bourdelotius* advertit *τέρψις ἀτερψίη*. Sic ab aliis *κόσμος ἄκοσμος*, *τόκος ἄτοκος*. GRON. Qui lectionem *ἄωρα* tueri velit, possit ex *Homero* adferre, ubi Odyss. *M.* v. 89. Scyllae pedes dicuntur *ἄωροι*.

Τῆς ἤτοι πόδες εἰσὶ δυώδεκα πάντες ἄωροι.

Idque *Scholiastes* vetus anonymus exponit *λεπτοί*· adeo ut *dona* haec dicantur *tenuia.* Vel *ἄωρα* possit quis exponere *ingrata*, *indigna*; quemadmodum *Hesychius ἄωρον* interpretatur inter alia, *ἄχαρι*, *ἀπρεπές*. Sed sciendum est, non satis constare, ne inter ipsos quidem veteres Graecos interpretes, quemadmodum Scyllae pedes *ἄωροι* apud *Homerum* sint intelligendi: quod facile patet cum ex *Hesychio*, (in voce *Ἄωροι*, ubi ad hunc *Homeri* locum respicit, et non unam interpretationem comminiscitur) tum ex eodem *Scholiasta* vetere, varias variorum super hujus expositione loci sententias cumulante; quarum haec quidem videtur verior, Scyllae pedes nimirum dici *ἀώρους* ab *ὀρούειν prosilire*; ut qui in petram quasi impacti prosilire nequeant. Hanc quoque sententiam po-

nit et *Hesychius*. Quod vero ad hunc *Luciani* locum attinet, haud dubie est certissima et venustissima lectio cl. *Gronovii*, legentis ἄδωρα pro ἄωρα. *Ἄδωρα enim δῶρα eadem elegantia dici, qua* πλοῦτος ἄπλουτος, τέρψις ἀτερψίη, κόσμος ἄκοσμος, τόκος ἄτοκος. Quibus ego addo γνῶσις ἀγνωσίη eodem loco apud *Nostrum* in Vitar. Auctione c. 14. quo τέρψις ἀτερψίη. Sic χάρις ἄχαρις lib. 1. Anthol. Epigr. c. III. Epigr. I.

Οὐκ ἐμὰ ταῦτα λάφυρα· τίς ὁ θρίγκοῖσιν ἀνάψας
Ἄρηος, ταύταν τὰν ἄχαριν χάριτα·

et apud *Aeschylum* in Prometheo vincto p. 35. edit. Steph.

— φέρ' ὅπως ἄχαρις Χάρις,
ὦ φίλοι, εἰπέ που τίς ἀλκά.

Apud eundem *Aeschylum* in eodem dramate, πόλεμος ἀπόλεμος p. 55.

Ἀπόλεμος ὅδε γ' ὁ πόλεμος, ἄπορα
Πόριμος.

Scholiastes hunc ἀπόλεμον πόλεμον exponit ἀκαταμάχητον, ὃν καὶ πολλά τις μηχανησάμενος, οὐ φεύξηται. (Apud *Cic.* III. de Orat. veteris Tragici est: Qua tempestate Paris Helenam innuptis junxit nuptiis: ἄγαμος γάμος *Euripid.* in Hec. *Sophocl.* Oedip. Tyr. p. H. S. 200. *Aeschylus* Prom. πόρος ἄπορος, πόλεμος ἀπόλεμος Persis. νᾶες ἄναες Choeph. χάρις ἄχαρις Eumenid. παῖδες ἄπαιδες. *Aristoph.* βίος ἀβίωτος. *Attius* Medea vita invita: *Amphis* Com. θάνατος ἀθάνατος. Haec collegit *B. Martin.* V. L. III, 9. *Hom.* Il. I, 34. ἀλκὴ ἄναλκις. *Aeschylo* in Persis p. 157. νᾶες ἄναες, *naves perditae*, et p. 288. πόλις ἄπολις, urbs diruta: *Sophocli* in Electr. v. 1157. Clytemnestra dicitur ob crudelitatem μήτηρ ἀμήτωρ. Haec addidit *Hemst.*) — Amarunt hanc dicendi rationem etiam Latini; apud quos legitur *via invia*. Pari ratione apud *Ovidium injusta justa*, II. Met. 627. de Apolline Coronidem ab se temeraria et injusta caede trucidatam tumulante,

Et dedit amplexus, injustaque justa peregit.

Sic antiquus *Tragicus* apud *Ciceronem* III. de Or. 58. dixit *innuptas nuptias:*

Qua tempestate Paris Helenam innuptis junxit nuptiis,
Ego tum gravida etc.

Sic *insepultam sepulturam* ex *Ciceronis* Phil. I. citat *Torrentius* ad *Suetonii* Julium c. 84. Huc referri potest *diligens negligentia* apud *Ciceronem* in Or. cap. 23. *Inops potentia* apud eundem Pro Quintio c. 10. *Insaniens sapientia* apud *Horatium*. Ita et Ardeliones apud *Phaedrum* dicuntur *multa agendo nihil agere*. Sed ut ad *Luciani* locum revertar, eum ita emendandum viderat jam olim *Brodaeus* IX. Misc. c. 17. adferens illud *Sophoclis* ex Ajace Flagellifero,

Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα, κοὐκ ὀνήσιμα.

Scilicet *ἄδωρα δῶρα* dixerunt Graeci ad denotandam donantis vafritiem et impiam fraudem, qua per speciem beneficii quempiam irretiat et quasi visco capiat. Sic Laocoon apud *Virg.* II. Aen.

— *ulla putatis*
Dona carere dolis Danaûm? —

Ita Venus in suavissimo et cum suavitate ipsius *Κύπριδος φιλάματος*, *Veneris osculi*, quod ibi offertur, certante *Moschi* Eidyllio, quod inscribitur *Ἔρως δραπέτης*, *Amor fugitivus*,

Ἢν δὲ λέγῃ (Ἔρως scil.) Λάβε ταῦτα, χαρίζομαι ὅσσα μοι ὅπλα,
Μήτι θίγῃς, πλάνα δῶρα· τὰ γὰρ πυρὶ πάντα βέβαπται.

Jens. *Ἄδωρα*) In quibusdam Codd. *ἄδωρα* inveniri testantur *Galaei* Collectanea, quae etiam *ἄωρα* memorant, et restituta *Sophoclem* ejus, quam sequimur, lectionis auctorem laudant. Locus *Sophoclis* integer sic habet:

Ἀλλ' ἔστ' ἀληθὴς ἡ βροτῶν παροιμία,
Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κ' οὐκ ὀνήσιμα.

M. vulgatam exhibet. Solan. Ex Latinis permulta ejusmodi oxymora, ut, *concordia discors, insaniens sapientia, dulce malum, strenua inertia* etc. collegi in libello de Ambig. et contrar. Tit. *ADJECTIVUM*, et *OXYMORON*. Reitz. *Gailius* retinuit vulgatum *ἄωρα*. At *Sophocleum* illum locum (Ajac. v. 675.) respici, manifesto ostendit vox *ἀνόνητα*, respondens Sophocleae *οὐκ ὀνήσιμα*. Quod si ita est, *ἄωρα δῶρα* non amplius se tueri possunt, idque tanto minus, quum *ἄδωρα*, quae quidem *Brodaei* juxta ac *Gronovii* conjectura est, etiam *Galaei* Collectaneis confirmetur. Optimo itaque jure *Reitzius ἄδωρα* recepit, recentioresque praeter *Gailium* omnes secuti sunt. Lehm.

Ead. l. 2. *Καὶ ἀνόνητα*) Ex *Sophocle* in Ajace Mastigoph. *Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κ' οὐκ ὀνήσιμα.* Brod.

Ead. l. 5. *Πρὸς τὴν θεραπείαν σκάζοντα καὶ ἀπηνδηκότα*) Incredibile est, has voces, inprimis postremam, sic ab eximiis illis viris verti potuisse: *ad munia famulatus obeunda claudicantem et obaudientem.* Quid oro illud est? Utique talia non decent seculum nostrum, nec hanc emendationem. Quis ignorat, *ἀπανδᾶν* esse collabi, deficere? Gron.

Ead. l. 7. *Ὅπερ ἦν νοστιμώτατον ἐν σοὶ*) Haec ita legenda sunt. Brod. *Lucianus* porro accumulans et exaggerans miserias, quae cum per totum convictus tempus, tum denique, ubi dimittendus sit, Conductum maneant, ait, dominum secundis auribus admittere, si quis Conductum apud se ca-

lumnietur, ὁρᾷ γὰρ ἤδη σε μὲν ὑπὸ τῶν συνεχῶν πόνων ἐκτετρυχωμένον, καὶ πρὸς τὴν θεραπείαν σκάζοντα, καὶ ἀπηυδηκότα, τὴν ποδάγραν δὲ ὑπανιοῦσαν. ὅλως γὰρ ὅπερ ἦν νοστιμώτατον ἐν σοὶ, ἀπανθισάμενος — ἤδη περιβλέπει σὲ μὲν οἱ τῆς κόπρου ἀποῤῥίψῃ etc. Sic potius, quam vulgo νοστιμώτατον, ἐν σοὶ ἀπανθισάμενος, haec sunt distinguenda, ut ante me vidit *Brodaeus* dicto loco. *Perspicit enim te, jam assiduis laboribus attritum, et ad munia famulatus obeunda claudicantem, et deficientem, jamque podagram tibi suborientem. Proinde posteaquam id, quod erat in te florentissimum, decerpsit — circumspicit jam, in quod sterquilinium te abjiciat* etc. JENS.

Ibid. Νοστιμώτατον) Ἡδύ. In Angl. Cod. pagin. 258. interpretatur *Theod. Marcil.* ad Pers. BOURD. Vid. iterum infra De Luct. c. 19. SOLAN.

Ead. l. 10. Ἀποῤῥίψῃ φέρων) Hic quidem potest otiosum dici illud φέρων. (vid. supra ad c. 24.) Interim idem tamen valet, ac si dixeris: si quis te (ad sterquilinium) *portet et abjiciat.* REITZ.

Ead. l. 12. Πότε etc.) Recensens *Lucianus* caussas, quas dominus comminiscatur, ubi taedium Mercede Conducti eum ceperit, illum exturbandi, inter eas ponit et has, καὶ ἢ τοι μειράκιον αὐτοῦ ὅτι ἐπείρασας τότε, ἢ τῆς γυναικὸς ἄβραν παρθένον γέρων ἀνὴρ διαφθείρας, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον ἐπικληθεὶς, νύκτωρ ἐγκεκαλυμμένος, ἐπὶ τράχηλον ὠσθεὶς, ἐξελήλυθας ἔρημος ἁπάντων. Non multis puto opus esse, quibus attento et erudito lectori persuadeam legendum πότε et διέφθειρας, non autem, ut adhuc, τότε et διαφθείρας. Quem enim alium sensum, quam hunc, recipere possit hic locus, et mens auctoris? *Vel etiam quod pusionem ejus aliquando tentasti, vel uxoris ancillam virginem homo senex vitiasti, vel simili alio nomine insimulatus, noctu, obvolutus, in cervices extrusus, egressus et orbatus omnium.* JENS. Πότε L. uti conjecerat *Jensius*, pro vulgato τότε. SOLAN. In Lectt. Lucian. *Jensii* p. 204. unde haec desumta sunt, inverso ordine legebatur: *legendum τότε, non autem, ut adhuc πότε.* Nos vero ita correximus in ejus nota, ut mens viri clar. postulabat, qui vulgatam corrigere volens, non scripsit eam habere πότε. Conf. varias lectt. Quare ποτε dedimus, enclitice, non πότε interrogative. REITZ. Nimia fuit h. l. *Jensii* seduli as, corrigentis ποτὲ, nec magis laudandum *Reitzii* recentiorumque editorum obsequium, etsi in Codicis L. adsensu haec conjectura aliquantum commendationis invenisse videatur. Non ποτὲ, *aliquando*, ut tempus sit indefinitum, sed τότε, *tum*, de ipso illo tempore, quo philosophus noster jam γέρων factus erat, explicandum conve-

nit in nostrum locum. Et alibi τότε similem Criticorum injuriam est expertum, ut Nigr. c. 7. ubi vid. Adnot. Tom. I. p. 254. Addam, si opus sit, ad confirmandum hunc τοῦ τότε usum e *Lycurgi* Orat. Leocrateae locum c. 3 p. 141. Παρεῖσθαι δὲ τὴν ὑπὲρ τούτων τιμωρίαν συμβέβηκεν, ὦ ἄνδρες, οὐ διὰ ῥᾳθυμίαν τῶν τότε (i. e. *olim*) νομοθετούντων, ἀλλὰ etc. De lectione διέφθειρας omnino *Reitzio* adsentior. Requirebatur verbum, cujus et Tempus et Modus ab ὅτι penderent; ergo nec Participium, (διαφθείρας) nec Praesens, (διαφθείρεις) sed, quod A. 2. recte suppeditat, διέφθειρας, respondens illud praecedenti ἐπείρασας. LEHM.

Ead. l. 13. Διαφθείρεις) In omnibus antea legebatur διαφθείρας, quod sensus ferre nequit. W. veram scripturam διαφθείρεις, quam arripuimus, suppeditat. SOLAN. Διέφθειρας, pro vulgato διαφθείρας, exhibui, ut conjecerant viri docti; et sic in Ald. (2.) prima correctum inveni eadem manu, quae variantes ad marginem notavit, sine dubio ex Codice: nam ubi in una tantum litera variatur, solet eam ipsi textui immittere. Minus itaque *Solano* obsecundavi, quia sic melius respondet praecedenti aoristo ἐπείρασας. Licet enim conjunctiones non semper similia tempora requirant, ut supra probavimus ad Piscat. med. fere: hic tamen convenientior aoristus, quam tempus praesens, quia in praeterito etiam sermo continuatur. REITZ.

Pag. 279. l. 6. Ἐκ τοῦ ἔθους) *Ea, quibus adsuevit.* BROD.

Ead. l. 12. Ῥᾴδιος τὸν τρόπον) Saepius apud hunc videas ῥᾴδιος in sequiorem partem trahi: sed quid tum valeat, mihi nondum compertum; conjicio *in facinus pronum* ex hoc loco, et alio, qui est in Alex. c. 4. ubi hominem suis coloribus pingit. Nisi autem adderetur hic τὸν τρόπον, mallem alio sensu intelligere, quo occurrit in Anach. c. 34. Ῥᾴδιον ἐς ἐπιβουλήν. Passive scilicet, quo sensu *opportunum Livius* aliique Latine usurpant; cum contra hic propter illud τὸν τρόπον additum, active accipiendum videatur. SOLAN. *Levitas* morum (ῥᾳδιουργία) notatur h. l. in Graecis, quam famam jam *Ciceronis* aetate illi sustinuerunt, ut hic ipse, quamquam studiosissimus nationis illius cultor et admirator, testatur variis in locis, e. g. pro Flacc. c. 4. sq. Epistst. ad Famill. XVI, 4, 4. „Lyso enim noster vereor ne negligentior sit: primum *quia omnes Graeci.* deinde," etc. LEHM.

Ead. l. 14. Ἡμᾶς) Nimirum ἡμᾶς et paullo post ἡμῶν lego ex antiquis edd. Sermo est de Graecis in universum, quorum se numero auctor non eximit. GESN.

Pag. 280. l. 1. *Μαντείας*] Quod *Valckenarius* et *Wyttenbachius* malunt, *μαγείας* e loco Alexandr. cap. 5., quem et ipsum paullo post *Jensius* et *Solanus* conferri jubent, sane aliquid commendationis accipit. At h. l. in *μαντείας* omnes libri consentiunt. Neque ego intelligo, quidni etiam vaticinandi professio iis artibus, quas Pseudophilosophi isti prae se tulerunt, adnumerari potuerit. LEHM.

Ead. l. 3. *Ἐπαγωγὰς*) Cum legerem semel et iterum, *Πολλοὶ γὰρ οἱ ἐς τὰς οἰκίας παρελθόντες, ὑπὲρ τοῦ μηδὲν ἄλλο χρήσιμον εἰδέναι, μαντείας καὶ φαρμακείας ὑπέσχοντο, καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἀπαγωγὰς τοῖς ἐχθροῖς·* quid esset *ἀπαγωγὴ τοῖς ἐχθροῖς*, diu frustra haesitavi; neque enim persuadere mihi potui, eam significare posse *abductionem in hostes*, quemadmodum vulgo vertitur. At sola tandem editio Flor. habens diserte *ἐπαγωγὰς*, locum hunc mihi dedit liquidum; eamque vocem esse omnino hic *γνήσιον*, censeo. Id nimirum *Noster* ait, Multos, qui se in potentiorum convictum committerent, quia nil aliud fructuosi scirent, promisisse dominis suis praesagia et veneficia, nec non amoris conciliationes, et damna hostibus, sive malorum aversiones in hostes. Solebant namque veteres, quidquid mali ominis esset, id omne in hostium capita ut recideret, precari. Eodem prorsus modo *Lucianus* de simili, vel potius multo pejori hominum genere, infra in Pseudomanti c. 5. *Λαμβάνει τις αὐτὸν ἐραστὴς γόης, τῶν μαγείας καὶ ἐπῳδὰς θεσπεσίους ὑπισχνουμένων, καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἐπαγωγὰς τοῖς ἐχθροῖς, καὶ θησαυρῶν ἀναπομπὰς, καὶ κλήρων διαδοχάς. Accepit eum amans quidam praestigiator, ex iis, qui magias et sacras incantationes profitentur, tum artes et ad conciliandam in amoribus gratiam, et ad immittenda in inimicos mala, ad eruendos thesauros, ad hereditates acquirendas.* Est ergo *ἐπαγωγὴ* vel generatim cujuscunque noxii et damnosi imprecatio, vel ipsa malorum illatio. *Hesychius*, *Ἐπαγωγὴ, συμφορὰ, πειρασμὸς, ἤτοι τὸ ὀπωσοῦν κακὸν ἐπαγόμενον·* atque iisdem plane verbis id habet *Suidas*. JENS. *Ἐπαγωγὰς* W. et edd. Fl. *Ald.* (?) *Junt.* et A. recte. In aliis *ἀπαγωγὰς*, mendose. Vid. Alex. c. 15. (5.) SOLAN.

Ead. l. 12. *Φύσεως*) Si usquam, hic certe, late patere videtur *φύσεως* appellatio, quae corporis et animi morbos, ingenium, mores, vitam totam comprehendat. GESN.

Pag. 281. l. 2. *Θυέστης*) Vid. supra de Sacrif. c. 5. SOLAN.

Ead. l. 3. *Τηρεὺς*) *Tereus* cum sequeretur Prognen uxorem et ejus sororem Philomelam, ambae versae sunt in aves. *Ovid.* VI. Met. *Pers.* Sat. VI. COON.

Ibid. *Ὀπυίων*) Ita W. In impress. *ὀπύων*. Vid. et Alex. c. 19. (c. 50.) SOLAN. Etsi in omnibus inveni *ὀπύων* omisso ι, tamen edidi *ὀπυίων*, quod probatione non indiget; vid. modo *Hesych.* ter quater id repetentem, *ὀπυϊομένη, μισγομένη. ὀπυϊομένη, γεγαμημένη. ὀπυΐειν, γαμεῖν* etc. et sic *Noster* supra. Quare vel nullo Ms. praeeunte, olim correxi. Jam vero, cum Cod. Wit. adsentiatur, nemo me temeritatis arguet. Postea in notis Mss. *Guyeti* quoque inveni, illum *ὀπυίων* legi velle. REITZ.

Ead. l. 7. *Εὐανθὴς*) Ait de divitibus et potentibus, *Ἕκαστον γοῦν αὐτῶν ἢν ἐξειλήσῃς, δρᾶμα οὐ μικρὸν εὑρήσεις Εὐριπίδου τινός, ἢ Σοφοκλέους· τὰ δ' ἔξω, πορφύρα εὐανθὴς* etc. Quisquiliae. Scribe cum prioribus editt. *εὐανθής*. Ultra id vitium propagavit Amstelaedamensis, exhibens *εὐαιθής*. JENS.

Ead. l. 11. *Ὁ Κέβης ἐκεῖνος*) Cujus exstat libellus. BROD.

Ead. l. 12. *Σοὶ*) Sic optime W. et L. neque aliter in P. fuisse verosimile est, cum Coll. exhibeant *βίουσ*. Vulgatum *σοῦ* enim minime ferendum. SOLAN.

Ead. l. 13. *Παριτητέον*) *Ἀντὶ τοῦ παριτητέον* Angl. Cod. habet *προσιτέον*, et ita legisse videtur interp. BOURD.

Ibid. *Ἐς αὐτὴν*) Sic rursus fin. hujus Dial. SOLAN.

Pag. 282. l. 1. *Ἐδεήθην*) *Cupiam.* BROD.

Ead. l. 6. *Καὶ ἀνάντης*) Malim *καὶ ἄναντες*. BROD. *Lucianus* exemplo *Cebetis*, tabulam volens exhibere, in qua Mercede conductorum vita sit efficta, *καὶ δὴ γεγράφθω*, inquit, *προπύλαια μὲν ὑψηλὰ, καὶ ἐπίχρυσα, καὶ μὴ κάτω ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἀλλ' ἄνω τῆς γῆς, ἐπὶ λόφου κείμενα, καὶ ἡ ἄνοδος ἐπιπολὺ, καὶ ἀνάντης, καὶ ὄλισθον ἔχουσα* etc. Quid hic non bene sani sit, ut cum *Brodaco* legendum sit *ἄναντες*, non video. *Atque adscensus sit valde et acclivis et lubricus.* JENS. Itaque *Jensius ἐπὶ πολὺ* pro Adverbio sumit, et cum sequentibus jungit, quam quidem rationem interpunctio Editionum B. 1. et *Wolf.*, in quibus post *ἐπὶ πολὺ* nulla mora indigitata est, indicat. Minus recte in utraque *Aldina*, *Reitziana*, *Bipontina* et *Schmiederiana* comma positum post *ἐπὶ πολὺ*, quo Adjectivi notio significetur, quam et *Gesnerus* expressit, *longus* vertens. Similiter etiam *Belinus* et *Wielandius*. Sed priori rationi magis favent et usus linguae, et loci contextus. Sic etiam facile supersederis *Brodaci* conjectura *ἄναντες*. LEHM.

Ead. l. 8. *Χρυσοῦς ὅλος*) Angl. *ὅλως*. Quod Lucianicum est, ut etiam antea notavimus. sic pag. 374. et passim. BOURD. Vid. Adnot. ad Necyom. c. 1. LEHM.

Ead. l. 12. *Ἐκπεπληγμένον*) Nota, hic non observari discrimen illud, *ἔκπληγον ad corpus*, *ἔκπλαγον ad animum*. *Longo-*

lius in excerptis Lucianeis. Sic supra hoc Dial. c. 15. SOLAN.

Ead. l. 14. *Διαιδέξαμεν αὐτὸν*) Restitue *διαδεξάμεναι δ' αὐτόν*. BROD.

Pag. 283. l. 1. *Καὶ τετραμμένον τὴν χρόαν*) Legitur in Ms. *ἐγχειρισάσθω αὐτὸν τῷ γήρᾳ, ἤδη ὑπονοσοῦντα καὶ τετριμένον τὸν χρῶτα*, cujus color est detritus, cujus vividus color est exstinctus. Sed vulgatam non sollicito. *τετραμμένον τὸν χρῶτα*, cujus color est immutatus, evanuit. Sic enim *Homerus* loquitur Iliad. *P.* v. 733.

— *Τῶν δὲ τρέπετο χρὼς, οὐδέ τις ἔτλη*
Πρόσσον ἀΐξας δὴ περὶ νεκροῦ δηριάασθαι.

Eorum mutabatur color, neque quis sustinebat Procurrens pro mortuo pugnare. GRAEV. Vulgatam scripturam *τετραμμένον*, quam etiam praefert M. firmant haec *Luciani* loca. In Abdic. c. 5. *Εἶδον γοῦν τότε — τινος καὶ χρόαν τρεπομένην, καὶ βλέμμα τεταραγμένον, καὶ πρόσωπον ὠργισμένον, οἷον ἐκ φθόνου καὶ μίσους γίγνεται.* In Eunuch. c. 11. *ἐς μυρία τραπόμενος χρώματα.* Denique in Jov. Trag. cap. 30. *ἡ χρόα τετραμμένη, οἱ ὀφθαλμοὶ περιφερεῖς* etc. Nam quod accusativus hic mutata phrasi additur, neminem Graece mediocriter doctum morabitur. SOLAN.

Ead. l. 4. *Λελῃθυίας*) M. recte. In reliquis fere omnibus *λελῃθείας* corrupte. *S.* emendavit. SOLAN.

Ead. l. 6. *Τῇ ἑταίρᾳ*) Corrige *τῇ ἑτέρᾳ μέν*. BROD.

Ead. l. 7. *Ἐς οὐδὲν ὄφελος*) *Frustra.* BROD.

Ead. l. 11. *Ἐκείνην τὴν ἔμπαλιν*) Sensus facilior, si legas *ἐκείνης τῆς ἔμπαλιν* BOURD. Leg. *κατ' ἐκείνην τὴν ἔμπ.* GUYET.

Pag. 284. l. 1. *Ὡς θεὸς ἀναίτιος*) Deus in caussa non est, si quid mali nobis eveniat. BROD. Memineris, *Deum in culpa non esse.* Considerat enim id, quod est in hominum moribus, ut, cum ipsa incogitantia praecipites ruant in mala, deinde tamen iis irretiti culpent fortunam et numina. *Homer.* Odyss. *I. Aeschyl.* in Prometh. COGN. *Platonis* locus est huic argumento sane quam aptissimus, de Rep. X, 520. C. quem ob elegantiam usumque eximium describere me non pigebit. *Ἀνάγκης θυγατρὸς κόρης Λαχέσεως λόγος. ΨΥΧΑΙ ΕΦΗΜΕΡΟΙ, ΑΡΧΗ ΑΛΛΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ ΘΝΗΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ ΘΑΝΑΤΗΦΟΡΟΥ, ΟΥΧ ΥΜΑΣ ΔΑΙΜΩΝ ΛΗΞΕΤΑΙ, ΑΛΛ' ΥΜΕΙΣ ΔΑΙΜΟΝΑ ΑΙΡΗΣΕΤΕ. ΠΡΩΤΟΣ ΔΕ Ο ΛΑΧΩΝ ΠΡΩΤΟΣ ΑΙΡΕΙΣΘΩ ΒΙΟΝ Ω ΣΤΝΕΣΤΑΙ ΕΞ ΑΝΑΓΚΗΣ. ΑΡΕΤΗ ΔΕ ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ ΗΝ ΤΙΜΩΝ ΚΑΙ ΑΤΙΜΑΖΩΝ, ΠΛΕΟΝ ΚΑΙ ΕΛΑΤΤΟΝ*

ΑΤΤΗΣ ΕΚΑΣΤΟΣ ΕΞΑΙ. ΑΙΤΙΑ ΕΛΟΜΕΝΟΥ, ΘΕΟΣ ΑΝΑΙΤΙΟΣ. Solan.

Ead. l. 2. Ἑλομένου) *Ejus, qui id agendum statuerit.* Brod.

IN APOLOGIAM PRO MERCEDE CONDUCTIS.

Pag. 285. l. 1. *ΑΠΟΛΟΓΙΑ*) Sufficiat mihi dixisse, *Petrum Mosellanum*, hujus Apologiae *interpretem*, oculis suis in hac usum non fuisse, donec majus otium probandi. Hujus Apologiae pars potior in tractatu praecedente, quale illud statim ab initio ὑπὸ κλοιῷ τινι χρυσῷ, et pag. seq. Bourd.

Ead. l. 4. Ἦ) W. recte, non ἦν, quod in omnibus impressis legitur, nisi quod nihil prorsus in *Flor.* est. Solan. Deest etiam in Cod. 2954., non improbante *Belino*. Imo vero manifestum est, ἦν alienae manui deberi, quae vel Substantivum verbum supplere, vel etiam ingratum verborum ἐπελθεῖν εἰπεῖν sonum inserta illa voce vitare vellet. Ex ἦν autem per errorem ortum est illud ἢ, quod Cod. Witt. exhibet, quodque *Reitzius*, quem secuti sunt recentiores, sine idonea caussa praeferendum censuit. Neque enim solum sententia valde jejuna est, si *cogitationem* sic a *sermone* sejungere velis, sed verba quoque ipsa structurae vitio laborant vix condonando. Quis enim tandem, qui tersum colat stylum, sic loqui sustinuerit: Ἄτινά σοι ἐπῆλθεν, ἢ εἶπες, ita, ut in eadem voce ἅτινα Objectum simul et Subjectum quaeri oporteat? Lehm.

Pag. 286. l. 1. Καὶ) Adseverantis est.

Ibid. Μεταξὺ) *Inter legendum.* Brod. in Miscell. L. IX. c. 14. Quod *Brod.* voluit, jam erat in *Mosellani* versione. *Benedictus* vero: *Sed quid interim in singula diceres; Solanus* vero haec merito im marg. sic mutaverat, *inter legendum, et perlecto libro.* Reitz. Video paraphrasi opus esse huic loco: *Quae interjecto tempore* inter libelli mei prioris editionem et hoc tempus, *post omnia,* quae de mutata conditione mea comperisti, *a te dicta sunt* in me et ipsam illam mutatam vitae meae rationem, *ea nunc componere* et conciliare *his, quae legisti* superiori libello a me scripta, *studeo*, ut appareat, ra-

tiones meas posteriores non repugnare his, quae priore libello proposui. GESN.

Ead. l. 2. *Ἀνεγνωσμένοις*) Ex hac sententia expedire me non possum. Corruptam censeo. Nec, quid eliminem, aut quid servem, scio. SOLAN. Nescio, quid haereat *Solanus* noster: nam si *ἐφαρμόττειν* exponas *adjungere, adplicare*, quo sensu vel in Lexicis occurrit, nihil absurdi habet sententia, *haec jam addere, adjungere paro praecedentibus a te jam lectis.* Conf. supra Revivisc. c. 38. *κἀφηρμοζον μεταξὺ τοῖς λεγομένοις.* REITZ. Recte *Gesnerus* et *Reitzius* mentem auctoris ceperunt. Quam etsi paullo contortius et obscurius verbis expressam esse facile *Solano* et *Wielandio* concedam, nihil tamen per totum locum, quod corruptum sit, equidem suspicari possum. Neque usquam cujusquam corruptelae vestigia certa comparent, nisi quod in Cod. 3011. voces *καὶ ἐπὶ*, quas haud dubie incuria librarii ante *πᾶσιν* omisit, desiderantur. LEHM.

Ead. l. 3. *Κακὸς ἐγὼ*) W. P. L. et ed. *Junt.* secutus sum, in quibus omnibus haec optime habent. Reliquae edd. fere omnes *κακῶς ἐγὼ*, quod *S.* mutavit in *κακᾶς ἔχω*. *Plato* Phaedone ed. Basil. p. 33. C. *Καὶ ὡς ἔοικε τῶν κύκνων δοκῶ φαυλότερος ὑμῖν εἶναι τὴν μαντικὴν* etc. SOLAN. Lego ex editionibus antiquis, et, puto omnibus, praeter Amst. *εἰ μὴ κακῶς ἐγὼ τὴν μαντικὴν*, ut sit elliptica locutio, intelligaturque *ἔμαθον, οἶδα*, vel simile quiddam. GESN. Articulo *τὴν*, quem *Gesnerus* addit, carent omnes Edd. Neque Ellipsin, quam *Gesnerus* vult, magis agnosco, quam ipsam lectionem *κακῶς*. *Κακὸς ἐγὼ* praeter tres Codd. et Ed. Junt. etiam Ald. 2. habet; idque ad usum linguae aptissime dictum apparet. In vetustis Edd. omissum post *μαντικὴν* comma facile omnem locum turbare potuit. LEHM.

Ead. l. 4. *Εἶτά τις αὐτὸς ταῦτα γεγραφὼς*] Optime haec ab interprete Latino reddita: *Et est, qui postquam scripsit ipse talia — — demiserit?* non intellexit *Belinus*, atque adeo pro more suo vituperavit. Nimirum *τις* enclitice scriptum in A. 1. et 2. recte habet, minus recte *τίς* in B. 1., quamquam et hoc quodammodo ferri possit. Magnopere a vulgatis verbis recedunt, quae, *Belino* referente, in Cod. 2954. leguntur: *εἶτα τίς οὗτος; αὐτὸς ὁ ταῦτα γεγραφὼς* etc. quae *Belinus* multo praestantiora vulgatis habet, et sic reddit: *Eh quoi! quel est cet homme, cet auteur? C'est celui même qui a écrit cet ouvrage.* Vereor, ut talis oratio ulli *Luciani* cultorum placitura sit. Fortassis tamen error commissus est in referendo, et verba in Codice illo sic leguntur: *Εἶτά τις, οὗτος*, (pro *ὦ οὗτος*) *αὐτὸς* etc. LEHM.

Ead. l. 5. *Πάντων ἐκλαθόμενος*) i. e. *omnium*, quae *περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων* literis mandavit, *oblitus*. Brod.

Ead. l. 6. *Ὀστράκου φασὶ μεταπεσόντος*) *Erasmus* in paroemia, *Testulae transmutatio*. Brod. Utitur hoc proverbio *Plato* in Phaedro. Vorst. Nimirum pag. ed. Bas. 200. C. Utitur etiam hoc proverbio *Dion Chrysost.* 52. C. 118. A. B. 163. C. Vide, quid *Suidas* ex *Eunapio* afferat in *ὀστράκου περιστροφή*, et adde *Marini* locum in vita Procli, et quos ibi in nota laudat *Alb. Fabricius*. *Eustath.* ad Iliad. *Σ*. p. 1161. a *Kustero* ad *Suidam* laudatur, et *Diog. Laërt.* VI, 95. Solan. Desumtum proverbium e lusu quodam puerili, qui dicebatur *ὀστρακίνδα*, quemque describit *Pollux* Onom. IX, 3. Lectionem *φησὶ Göllerus* ad *Dionys.* de Comp. Verb. p. 132. in *φασὶ* mutandam censuit. Et sic jam in A. 2. editum: nec non P. ita scriptum habet. In *Reitzianam* editionem haud dubie per errorem irrepsit *φησὶ*, quantum quidem e *Reitzii* notula in Varr. Lectt., quam accurate descripsi, suspicari licet. Unde et idem Luc. Asin. c. 22. extr. pro vulgato *φησὶ* ex Ed. Salm. edidit *φασί*, reprobante quidem *Courierio*, qui ad illum locum p. 230. complura affert aliorum scriptorum loca, ubi *φησὶ* scriptum exstet pro rectiori *φασί*. Verum mihi quidem ejus generis peccata librariorum potius, quam ipsorum scriptorum, negligentiae tribuenda videntur. (His jam conscriptis indicavit mihi amiciss. *Stallbaumius*, in *Platonis* Gorg. p. 522. E. ed. *Steph.* omnes editt. et libros manu scriptos, *Ἄκουε δή, φασι*, exhibere, *φησὶ* vero *Plutarchum* et *Stobaeum*, qui locum exscripserint. Addebat etiam Vir lectissimus: „Apud seriores quidem scriptores *φησὶ* pro *φασὶ* occurere docet *Toup.* ad *Longin.* p. 275. sed apud probos reperiri omnino negat *Heindorf.* pag. 262.“) Pro *ἐνῆκε*, quod *Reitzius*, praeeuntibus plerisque Edd. veteribus, et recentt. ediderunt, malebam *ἐνσέσεικε*, quod princeps Florentina, et quinque Codd. tuentur, recipere. Cf. De Merc. Cond. c. 30. Lehm.

Ead. l. 7. *Φέρων — ἐνῆκε*) Vid. nos de hac phrasi supra, ad Dial. de Merc. cond. cap. 24. quae vel ter, quater, eodem Dial. recurrit. Reitz.

Ead. l. 10. *Πρὸς*) Hinc, ut ex aliis locis, patet, *Lucianum* senem admodum mortuum. Non diu autem in Aegypto, si quidem eo pervenerit, vixisse, inde conjicio, quod in iis, qui supersunt, libellis nihil sit, ex quo certo conjicere liceat, in Aegypto fuisse; nisi quis forsan putet, quae de Diis Aegyptiorum in libello de Sacrificiis c. 14. habet, ab

eo tum scripta, cum superstitionem ridiculasque et absurdas eorum de iis opiniones praesens ferre non posset, aut argumentum adducat ex iis sumtum, quae in Soloec. c. 5. leguntur. Sed haec cum ceteris eodem spectantibus, fusius explicata dabuntur a me, Deo favente, in ea, quam paro, *Luciani* vita, huic editioni praemittenda, et in una quasi tabula ob oculos ponentur. SOLAN.

Ibid. Τῷ Αἰαχῷ) *Tam morti proximum.* BROD.

Ead. l. 11. Ἐν τῷ ποροθμείῳ) *Erasm.* in adagio, alterum pedem in cymba Charontis habere. BROD.

Pag. 287. l. 2. Τὰ σφιγγία) *Torques.* BROD. Hanc vocem interpretor alibi, ut sequentem κουράλια. BOURD. Τὰ σφιγγία καὶ τὰ κουράλια) Haec ultima vox κουράλια non mihi videtur sana, et credo corruptam fuisse ab iis, qui σφιγγία intellexerunt armillas vel collaria, quasi ἀπὸ τοῦ σφίγγειν dictum foret σφιγγίον, omne id, quod premit aut stringit aliquam corporis partem. At ego non possum sic intelligere σφιγγίον. Nam nec Graeci viri, nec Romani, collaria aurea vel armillas gestabant. Barbaricus mos erat gestandi talia καλλωπίσματα, et ideo dictus est Torquatus Manlius ille Romanus, eo quod redierat a monomachia cum Gallo torque aureo insignis, quem detraxerat hosti, et eo spolio gloriabatur, cum mos non esset Romanis torques gestandi, quod in eo erat extraordinarium et ἐξαίρετόν τι· nam si plures Romani soliti fuissent talia ornamenta gestare, non fuisset ratio eum ita cognominandi ex re solita, et ei cum aliis Romanis communi. *Mosellanus* interpretatur σφιγγίον *amuletum*, sed nullum auctorem habet ejus significatus. Amuletum Graece dicitur περίαμμα, περίαπτον, ἀποτροπαῖον, nec puto *Lucianum* in re, quae per plures voces Graecis usitatas significari poterat, voluisse uti voce, cujus significatus erat *omnino insolitus*, et ignotus. Igitur σφιγγίον, ut arbitror, diminutivum est vocis σφίγξ, quod est animal e simiarum genere, quo minus et exilius, eo pretiosius et magis aestimatum: ea vocamus in Gallia *guenuches* et *apajous*. Eam vocem Graecam etiam Latinam fecit *Plinius* lib. 6. cap. 29. ubi de iis mercibus, quae ab Adulito emporio Troglodytarum afferuntur, ait: *deferunt plurimum ebur, rhinocerotum cornua, hippopotamorum coria, celetum testudinum, sphingia, mancipia.* Et rursus eodem capite: *animal sphingion.* Talia animalia saepe vidimus apud reges, principes viros, et luxuriantes divites, alligata per collum vel per ilia stipiti aliquando et sphaerae e ligno vel metallo, ne libere vagari sinantur, et sic alligata παρέχουσι

ἑαυτὰ ἕλκεσθαι κλοιῷ δεθέντα, et auro etiam vel ligari, vel ornari solita fuisse, testatur ipse *Lucianus* infra adversus indoctum: πίθηκος γὰρ ὁ πίθηκος, ἢ παροιμία φησὶ, κἂν χρύσεα ἔχῃ σύμβολα. His positis, pro κουράλια (quam vocem *Moseltanus* interpretatur *coralia*, tanquam si κοράλια scriptum esset) legendum puto κουράσια, vel κοράσια, vel κωράλλια, quarum vocum idem est significatus, nimirum παιδία vel παιδάρια, et duarum quidem, quas primo loco posuit, frequentissima occurrunt exempla, ultimam κωράλλια *Hesychius* habet sic: Κωράλλιον, παιδάριον, κόριον, et paullo post, κωράλισκον, μειράκιον. Sic autem intelligendi ratio est, quod Romani divites et luxuriantes pueros pulchritudine et corporis mollitie insignes trimulos vel quadrimos auro et gemmis ornatos habebant in deliciis, qualis erat ille Philocommodus imperatori Commodo percarus, de quo *Herodianus* in Commodo: ἦν δὲ παιδίον πάνυ νήπιον, τούτων δὴ τῶν γυμνῶν μὲν ἐσθῆτος, χρυσῷ δὲ καὶ λίθοις πολυτίμοις κεκοσμημένων, οἷς ἀεὶ χαίρουσιν Ῥωμαίων οἱ τρυφῶντες. *Erat autem puerulus valde simplex ex iis, qui nudi sine veste auro et gemmis ornati, quibus delectantur Romani luxui dediti.* De iisdem loquitur *Dio Cassius* lib. 48. παιδίον τι τῶν ψιθύρων οἷα αἱ γυναῖκες γυμνὰ, ὡς πλήθει ἁθυράσαι τρέφουσι. Quae sic vertit *Xylander: puellus quidam, quales garrulitate amabiles matronae nudos delectationis caussa alere solent.* Nec objiciatur, pueris non convenire vocem ἕλκεσθαι et κλοιῷ δεθέντα· vox ἕλκεσθαι optime convenit voci σφιγγία, vox φέρεσθαι vero apprime convenit voci κοράσια et aliis, quae puellum significant. Simiae trahuntur, pueri portantur: κλοιὸς simiae datur, ut trahatur: puero, ut ornetur. Ideo in nostra interpretatione nulla est absurditas. Palm. Quae notaverit ad haec verba eruditissimus *J. Bochartus* descriptione digna judicavimus. Verbotenus itaque ipse de Animalibus sacr. script. lib. 5. c. 7. Part. II. p. 703. ed. Lond. Locum hunc quisquis attente legerit, mendosum esse fatebitur in voce κουράλια, cum ea vox ad rem non faciat. In oratione hac aulicae vitae molestias graphice depinxerat, et quam sit indignum docto homine et liberaliter instituto, tenuis lucelli spe illectum, magnatibus operam suam addicere. Tamen idem jam senior in Caesaris aulam se contulerat. Quod illi objiciens Sabinus quidam petit, quot Midae, quot Croesi, quot Pactoli illi persuaserint, ut cara illa libertate, cui a pueris assueverat, abdicata, se huc illuc trahendum ac raptandum praeberet, καθάπερ etc. *Ac si collum revinctum haberet aureo quodam collari, qualia sunt delicatorum divitium monilia et corallia* (*id est, monilia e corallio facta*) ita

reddidit cl. *Botius;* sed quod illius pace dixero, ineptissime. Primo enim τὰ σφιγγία sunt *sphinges*, *non monilia.* 2. Et vel si monilia reddas, tamen τὰ σφιγγία καὶ τὰ κουράλια non erunt *monilia ex corallio,* sed *monilia et corallia.* 3. Praeter τοὺς πλουσίους *divites* inter Romanos, de quibus hic agitur, olim habuisse monilia corallina, merum somnium est, cum ne monilia quidem habuerint. Monile enim muliebre fuit ornamentum, ut notat *Servius* in librum septimum Aeneidos. 4. Denique *Lucianus* inepte diceretur aureo collari esse revinctus, qualia sunt divitum monilia corallina. Nam utut ponas, divites habere monilia, tamen iis monilibus non dicentur esse *revincti,* quasi captivi detinerentur. Nec monile corallinum cum aureo collari tanquam simile conferri potest. Nihil enim est auro commune cum corallio. Itaque *Botius* hunc *Luciani* locum intactum praeterire debuisset potius, quam illi tam ridiculum sensum affingere, et verbis auctoris tam parum consonum. Sed fortasse pro τὰ κουράλια legendum τὰ παρδάλια vel πορδάλια, ut significetur *Lucianus* aurea catena esse revinctus, quomodo e simiarum genere sphingia, et pardalia, seu pantherae vinciri solent in opulentiorum aedibus. Sphingia dicimus cum *Plinio* libri 6. c. 29. Et τὰ παρδάλια vel πορδάλια cum *Philosopho* libri secundi Historiae animalium capite undecimo, et *Photio* in Exc. ex *Philostrato.* Nobilissimus, atque idem doctissimus, mihique amicissimus dominus *de Grentemesnil* τὰ κουράλια mutat in τὰ κυνάρια. Cui conjecturae suffragium adderem libens, si catelli vincti detinerentur, de quo hic videtur agi. Pro τὰ σφιγγία καὶ τὰ κουράλια legebam olim τὰ ὀφίδια καὶ τὰ κολλάρια, *armillae* et *collaria,* seu *monilia.* Quasi verborum hic esset sensus, *Lucianum* aureis vinculis detineri, qualia sunt opulentiorum armillae et torques. Ὀφίδια proprie sunt *anguiculi,* sed et *armillae anguium figuram habentes, quaeque brachium in anguium modum circumplicant.* Ἐπιχαρίτους ὄφεις vocat *Philostratus* in Epistolis. Et pluribns describit *Nonnus* libro quinto Dionysiae. *Collarium* autem pro torque est Romana vox, qua *Plautus, Lucilius* et *Varro* usi sunt: unde קולרין *Kolárin* vel קולריא *Kolaraja* a Chaldaeis et Thalmudicis. Et Graecis κολλάριον. *Hesychius* κλοιὸς, περιτραχήλιος δεσμὸς, κολλάριον, ἤτοι μανιακής. *Philoxenus* in Glossis κολλάριον *collarium.* *Aristophanis Scholiastes* ad Vespas, κλοιὸς τὸ κολλάριον παρ' ἡμῖν λεγόμενον. Et in Plutum, κύφων δὲ δεσμός ἐστι ξύλινος, ὃν οἱ μὲν κλοιὸν ὀνομάζουσιν, οἱ δὲ κολιὸν, lege κολλάριον. Itaque videbantur *Luciani* σφιγγία in ὀφίδια et κουράλια in κολλάρια sine crimine posse mutari, quia hae voces ab invicem non multum ablu-

dunt. Sed jam displicet haec conjectatio. 1. Quia divites torquatos et armillatos non reperio, nisi inter barbaros, de quibus hic agi nemo dixerit. Torquatus quidem fuit Manlius, sed peculiari de caussa, quam nemo nescit. Ita etiam nonnulli alii, non tamen opum, sed virtutis caussa torque donati. 2. *Κολλάρια* ad poenam potius, quam ad ornatum pertinent. 3. Et vox erat ignota Graecis aevo *Luciani*, qui purissime scripsit, neque solet Latina vocabula usurpare. 4. Denique aurea vincula, quibus *Lucianus* detineri credebatur, conferri vix possint cum armillis, et monilibus, a quibus non detinentur, qui illis utuntur ad ornatum. Haec igitur conferre jam malo cum catenis aureis, quibus Romani Magnates sphinges, et pardos devinciebant. Nam ad haec quoque aurum adhibitum. Hinc de cervis *Martialis* libri primi Epigrammate 105.

Mordent aurea quod lupata cervi.

Et *Ovidius* de cervo, quem occidit Cyparissus, Metamorphoseos libro decimo.

Pendebant tereti gemmata monilia collo.

Et *Plinius* lib. 8. c. 32. *Vita cervis in confesso longa, post centum annos aliquibus captis cum torquibus aureis.* Proinde sphinges quoque et pardos catenis aureis devinctos fuisse credibile est. Quo facit, quod ex *Philostrato* refert *Photius* Act. 241. *Ἄχωναι* (*ἀλῶναι*) *ποτὲ ἐν Παμφυλίᾳ πορδάλιον στρεπτῷ ἅμα, ὃν περὶ τῇ δερῇ* (*δέρῃ*) *ἔφερε, χρυσοῦν δὲ ἦν, καὶ ἐπεγέγραπτο Ἀρμενίοις γράμμασιν, βασιλεὺς Ἀρσάκης θεῷ Νυσίῳ*, i. e. *Aliquando in Pamphylia captum fuisse pordalium* (id est, *pantherum* seu *pardum*) *aureum torquem circa collum habentem, Armeniis literis ita inscriptum, Rex Arsaces Deo Nysaeo.* Tamen si quis aliud vero similius proferat, illud lubenter amplectar. Modo id concedatur, quod ut rem certam assero, vocem *κουράλια* in *Luciano* esse corruptam, ac proinde nihil ex ea de corallio posse elici. Almeloovеen. Locus est vexatissimus, in quo ingenium exercuerunt viri magni *Bochartus* et *Palmerius*, nec non cl. *Bootius: Μονονουχὶ τὸν ἕτερον πόδα ἐν τῷ πορθμείῳ ἔχοντα, παρέχειν ἑαυτὸν ἕλκεσθαι καὶ φέρεσθαι, καθάπερ ὑπὸ κλοιῷ τινι χρυσῷ τὸν αὐχένα δεθέντα, οἷά ἐστι τῶν τρυφώντων πλουσίων τὰ σφιγγία καὶ τὰ κουράλια.* (*Hesych.* in *οἰκούρια. Alciphr.* I. Ep. 39. pag. 194.) Vocem *κουράλια* nihili esse, et Graecis ignotam, jam viri docti monuerunt. Non vero amuleta, non collaria intelligi, aut has voces *σφιγγία καὶ κουράλια* significare posse, iidem docuerunt verissime. Non possum tamen subscribere doctissimo *Palmerio*, qui ex *Hesychio κωράλλια*, vel *κουράσια* legendum esse scivit. Pueros, illas

delicias dominorum et dominarum, apud Romanos aureis catenis vinctos hinc inde ductos esse, quo vellent illos sequi, nusquam lectum neque auditum. Certum est, animal intelligi. Quamvis autem nihil ad rem faciat locus *Philostrati*, quem ex *Photio* attulit *Bochartus*, ille enim tantum significat, pardum aureo collari ab Arsace ornatum dimissum et consecratum fuisse Nysaeo Deo, eumque torquem ideo ejus collo fuisse inditum, ut signum esset consecrationis, non, ut in aula vinctus traheretur et duceretur ad spectantium voluptatem; sic etiam cervorum et hinnulorum cervices collaribus, ut etiam nunc in principum aulis, cingebantur: sed loquitur de animali, quod torque, quo ducebatur et trahebatur ad libitum domini, instar σφιγγίου, simiae. Quamvis igitur nihil ad rem hanc, de qua loquitur *Lucianus*, faciat iste locus *Philostrati*, nec in historiis occurrat pardalus sic fuisse domitus, ut in opulentiorum aedibus fuerit circumductus, facit tamen pro *Bocharto*, quod legatur in praecedente dissertatione in mercede conductis, ubi de eadem re loquitur, illos, qui divitibus operam suam locant, similes esse leoni, qui alligatus funiculo hinc inde ducebatur. Ibi philosophus, cum videret, se libertatem perdidisse, queritur p. 471. (c. 30. p. 269.) *Νῦν δὲ τὸ τοῦ λόγου, λέων κρόκῃ δεθεὶς ἄνω καὶ κάτω περισύρομαι. Nunc vero, ut solent dicere, leo filo vinctus sursum ac deorsum circumferor.* Nam quamvis proverbium sit, traxit tamen originem a vero. Nota est historia Androclis ex *Gellio* et *Aeliano*. vide *Plin.* Hist. Natural. lib. VIII. c. 16. Sic et pantheras et pardos cicuratos et olim fuisse constat ex vita Elagabali, et aliis historicorum monumentis, uti etiam nunc in India ad venandum cicuratur. *Martialis* lib. 1. Ep. 84.

Picta quod jugo deligata collo
Pardus sustinet.

His puto posse defendi emendationem magni *Bocharti*; neque tamen ausim eam veram praestare. Facile possent alia substitui: sed quod sine ope libri veteris, in meo hic nullum est praesidium, nihil affirmarim. GRAEV. Video in hac editione grandem notam his subjectam. In quibus sane frustranea est *Bocharti* disputatio contra *Bootium:* disputare debuit in ipsa voce κουρᾶλια, an ferri ea posset; prius certe, quam conjecturis nihil juvantibus concuteret: quod stabile et certum satis fecerat immensa *Salmasii* doctrina; per quam dicere etiam debemus frustra exerceri maluisse *Palmerium*, quam diserte profiteri, id omne, quod boni afferre huc poterat, ab eodem maximo viro occupatum esse. Nam ut σφιγγία manifeste exposuit animalcula, Latine spinturnicia p. 377. sic

κουράλια ex *Hesychio* de parva κόρη p. 90. magni operis, quae utraque huc bene conveniunt. GRON.

Ibid. Καὶ τὰ κουράλια) *Et torques e coralio, quod*, inquit *Plinius, religiosum inprimis gestamen esse existimant amoliendis periculis.* BROD. An vox barbara ex *collarium* facta? An corallium lapis, s. torques ex corallio? v. Codd. vett. GUYET. Locus propemodum conclamatus, ad quem quod conferam, nihil habeo. Placet tamen prae reliquis, quae nuperrime prodiit, illustr. *Spanhemii* emendatio (p. 242.) legentis κολούρας, vel κλόρας, quae alia simiarum cauda carentium species a *Salmasio* memoratur, Plin. Exerc. p. 267. *Spanh.* autem p. 242. novae ed. de Usu et praest. num. Pro priore *Palmerii*, qua, ut ex *Bocharto* patet, κυνάρια reponebat, facit locus *Plut.* initio vitae Periclis, p. 277. Ξένους τινὰς ἐν Ῥώμῃ πλουσίους κυνῶν τέκνα καὶ πιθήκων ἐν τοῖς κόλποις περιφέροντας καὶ ἀγαπῶντας ἰδὼν ὁ Καῖσαρ, ὡς ἔοικεν, ἠρώτησεν, εἰ παιδία παρ' αὐτοῖς οὐ τίκτουσιν αἱ γυναῖκες; Κόλουρις apud eundem *Plutarchum* legitur in fragmento Timocreontis Lyrici, quod in Themistocle affert 223. B. de vulpe dictum, cui amputata cauda est. Vide, an hic κώλουρα legendum sit, quod eodem sensu de quavis bestia dicitur. SOLAN. Cum aliquid tamen dandum esset in versione, quod responderet τοῖς κουραλίοις, in tanta sententiarum diversitate placuit et nobis aliquid audere, et ponere interim, quasi legeretur σκιουράλια, quod a dictante non satis presse pronuntiatum in κουράλια mutasse librarius potest. Sciuri certe hodie in deliciis quorundam: et fuisse olim vel maxime amabiles, apparet ex *Martialis* V, 38. GESN. Quia variationem neque in Codd. neque in Edd. reperio, vulgatam intactam relinquo. Unam unius literae variationem *Jens.* in ferculo liter. ex Cod. Wit. notavit, qui exhibet κουράλλια, quod proxime ad *Hesychianum* κωράλλιον, παιδάριον, accedit; et cum alii jam nimii fuerint in verbis his investigandis, et corrigendis, verbum non amplius addam. REITZ. *Gesneri* conjecturam σκιουράλια, quam et versio Latina secuta est, *Wielandius* quoque et *Belinus* probabilissimam omnium habuerunt. Hoc certe cum ex loco ipso, tum e virorum doctorum disputationibus, patere videtur, animalculorum quoddam genus sub voce illa suspecta latere, quod *Luciani* tempore imprimis delicatulis Romanorum matronis in deliciis fuerit. Phrasin, quae praecessit, ἕλκεσθαι καὶ φέρεσθαι, nollem a *Schmiedero* mutatam, quamquam σύρεσθαι pro φέρεσθαι editum compluribus Codd. confirmatur. Ἕλκεσθαι enim καὶ φέρεσθαι formula esse videtur similis illi usitatiori ἄγειν καὶ φέρειν. Neque ego in lectione σύρεσθαι

aliud quidquam video, quam genuinae lectionis scholion. LEHM.

Ead. l. 3. *"Ανω τοῦ ποταμοῦ*) *Erasm.* in proverbio, *ἄνω ποταμῶν.* BROD. Vid. Diall. Mortt. VI. Et *Eurip.* Med. 410. In proverbium abierat, quo omnia inversa significabant. Sic apud *Diog. Laërt.* cum ementi se Diogenes Cynicus dixisset, *Age, fac sis dicto audiens;* herus respondet, *ἄνω ποταμῶν χωροῦσι παγαί.* 146. C. SOLAN. Quid si melius sit *ἄνω τοὺς ποταμοὺς χωρεῖν* vel *τὸν ποταμόν;* neque enim mirum est, aliquem adverso flumine ire; sed ipsum flumen retro ire ad fontes suos, mirum fuerit. GESN. *"Ανω τοὺς ποταμοὺς* praeter L. etiam Ms. Reg. 3011. probante *Belino.* BIP. Erravit *Gesnerus.* Sonat proverbium, *ἄνω τοῦ ποταμοῦ,* vel *τῶν ποταμῶν,* de quo dictum ad Diall. Mortt. VI, 2. Tom. II. p. 498. hujus Ed. Neque h. l. agitur de eo quod mirum est, sed quod perverse fit. Ergo *Schmiederus,* quum, *Belini* judicio seductus, lectionem Cod. 3011. *ἄνω τοὺς ποταμοὺς* recepit, textum magis corrupisse, quam emendasse, putandus est. LEHM.

Ead. l. 4. *Καὶ παλινῳδεῖν*) *Erasm.* in adagio, *Palinodiam canere* BROD.

Ead. l. 5. *Οὐχ ὑπὲρ Ἑλένης*) Stesichori poëtae lyrici exemplo. BROD. Stesichori palinodia de Helena. GUYET. Conf. supra De Merc. Cond. c. 11. SOLAN. Ut Stesichorus, caecitate punitus, quod maledixisset Helenae. Sed exposuit omnia *Erasm.* GESN.

Ead. l. 6. *Ἰλίῳ*) Tangit in Pisc. et in Pseudolog. BOURD.

Ead. l. 7. *Πρὸς ἑαυτὸν*) In *σεαυτὸν* mutarem, nisi et a *Nostro* alibi et ab aliis ita usurpari passim cernerem. SOLAN. Recte: cf. quae dicta sunt in adnott. ad Catapl. c. 9. ad De Merc. Cond. c. 29. et in Varr. Lectt. ad De Merc. Cond. c. 19. LEHM.

Ead. l. 10. *Καὶ οἵῳ σοι χρηστῷ*) *Et quae tibi viro bono congruat.* BROD. De hac dicendi ratione vid. *Schaefer.* ad *L. Bos* de Ellips. p. 479. LEHM.

Ead. l. 11. *Ὑποδὺς*) L. optime. In reliquis enim quod exstat *ὑποδύεσθαι,* omnia conturbat. SOLAN.

Ead. l. 12. *Τῷ λογίῳ*) Et Mercurio, qui *λόγιος* appellatur, sacrificabo. BROD. Conf. infra Pseudol. cap. 24. *Κακὸν κακῶς σε ὁ λόγιος Ἑρμῆς ἐπιτρίψειεν αὐτοῖς λόγοις.* Et supra Deor. Dial. Plura *Elsner.* ad *Act. Apost.* XIV, 12. et *Th. Sellius* Observatt. c. 16. REITZ.

Pag. 288. l. 2. *Τὴν σμίλην*) *Scalpellum.* BROD. Misc. L. IX. c. 14. Quod non operae existimassem addere, nisi viderem in Parisina id redditum esse, *acum;* falso; nam quia

urendum et secandum se vult praebere, *scalprum* et *ferrum candens* istum adferre jubet. Scholiastes quidem ad cap. 15. Catapl. generaliter tantum ait, *Σμίλη, ἐργαλεῖον σκυτοτομικόν.* Sed recte *Gesnerus* et ibi *scalprum* vertit. Nam ab acu sutoria, sive subula diserte distinguitur eod. Catapl. c. 20. fin. *τίς ἄρα μου τὴν σμίλην ἔξει, καὶ τὸ κεντητήριον;* REITZ.

Ead. l. 3. *Τὴν ῥήτραν*) Iterum infra Toxar. (c. 35.) SOLAN.

Ead. l. 4. *Πάλαι*) Diligenter haec vox adnotanda est, ut aetas praecedentis opusculi perspiciatur. SOLAN.

Ead. l. 7. *Ὁπόσοι ὁμιλεῖν* etc.) *Ὁπόσοι ὁμιλεῖν αὐτῷ, καὶ διὰ χειρὸς ἔχειν ἠξίωσαν.* Interpres, *quotquot cum ipso versari, et prae manibus habere dignati sunt.* Malim ego: quotquot eum (librum) *versare, et in manibus habere voluerunt.* *Ὁμιλεῖν τινι πράγματι* eleganter dicitur, pro tractare et versare aliquam rem, ea uti, et *διὰ χειρὸς ἔχειν*, pro *ἐν χειρὶ ἔχειν.* *Acl.* Hist Anim. XVII, 37. Et alibi similiter, *διὰ στόματος ἔχειν.* L. Bos. Ob oculos habuit *L. Bos* versionem *Benedictinam*, quae in *Graeviana* ed. quoque expressa est. Nam Parisina, sive *Obsopoei* sic habet: *tum praecipue eruditorum manus occupabat, quotquot ejusmodi rerum studiosi literas tractare operae pretium ducunt.* Utraque minus accurate: *αὐτῷ* enim ad superius *σύγγραμμα* referendum. *Ὁμιλεῖν τινι* autem non solum de persona dici, sed et de rebus, libris, studiis, recte ait *Bos.* Et sic *Epict.* Sent. 2. *ψυχὴ ὁμιλοῦσα ἀρετῇ, anima virtuti dedita. Noster* infra de Salt. cap. 2. *ὁμιλεῖν φιλοσοφίᾳ.* Immo et de rebus corporeis *Hippocr.* Sect. VI. de Articul. pr. *Ὁμιλέει δὲ ὁ βραχίων τῷ κοίλῳ τῆς ὠμοπλάτης πλάγιος, brachium autem lati scapularum ossis cavo oblique inseritur;* ut plura omittam. Alterum quoque *διὰ χειρὸς, διὰ στόματος*, pro *ἐν χειρὶ*, pervulgatum est; vid. rursus infra c. 11. et alibi. Sed et *διὰ στόμα ἔχειν* invenio apud *Parthen. Nicaeens.* Erot. c. 12. *Διὰ μνήμης* autem *φέρειν Herodian.* L. 2. c 2. §. 19. aliique. REITZ.

Ead. l. 8. *Ἥ τε γὰρ τῶν λόγων παρασκευὴ*] Versionem Latinam: *verborum apparatus*, Censor editionis *Reitz.* in Novv. Actt. Eruditt. a. 1745. p. 244. reprehendit, tanquam parum perspicuam, vel etiam, si *copia orationis* intelligatur, falsam. At obscuritatis crimen, si quod h. l. est, non in interpretem, sed in ipsum auctorem libelli, ceciderit necesse est, cujus quidem verba aptius reddi non potuerunt. *Παρασκευὴ* autem *τῶν λόγων* non tantum est *copia orationis*, sed etiam *elegantia in verborum delectu; omnino omnes orationis virtutes, quae a diligente scriptore adhibentur in opere rite componendo et instruendo.* Hoc autem non minus recte *apparatus*

verborum dici potuit, quam contrarium *Cicero* expressit *dicere nullo apparatu* Orat. I, 53. Sic et παρασκευὴν ἐλεγκτικὴν καὶ δικανικὴν Pisc. c. 23. reddidit *Gesnerus, apparatum convincendi et judicialem.* Itidem Hermot. c. 64 παρασκευὴ ἐξεταστικὴ καὶ κριτικὴ, *apparatus explorandi et judicandi.* Propius etiam ad hanc nostram sententiam in Prom. s. Cauc. c. 6. Mercurius ad Prometheum dicit: *Πάνυ γοῦν μακρῶν δεῖ λόγων, καὶ ἱκανῆς τινος παρασκευῆς, longa opus est oratione, et sufficiente quodam,* i. e. rei magnitudini accommodato, *verborum apparatu.* Lehm.

Pag. 289. l. 1. "Οπου τὸ κέρδος etc.) Versus est *Euripidis,* ad quem olim parodia allusit Antigonus Cocles ille; dum Demetrio filio suadere volebat, ut Philan Antipatri filiam et Crateri viduam jam aetate aliquantum provectam duceret uxorem; Demetrius vero ob inaequalitatem aetatis eas nuptias adspernabatur; dixit filio pater: "Οπου τὸ κέρδος, παρὰ φύσιν γαμητέον. Refert *Plutarch.* in Demetrio. Palm. *Eurip.* Phoen. 398. Vid. *Plutarch.* in Demetr. p. 653. Solan.

Ead. l. 3. Τὸν παρόντα σοι βίον) *Quippe qui nunc servias.* Brod.

Ead. l. 7. Ὁ Βελλεροφόντης) *Erasm.* in adag. *Bellerophontis literae.* Brod. Vide *Zenob.* paroemiographum. Vorst. *Hom.* Il. Z, 155 — 99. Solan.

Ead. l. 8. Εὐπρόσωπος) *Speciosum praetextum habens.* Vid. mox iterum Dial. hinc tertium, Hermotimum. Et ad Galat. VI, 12. *Elsner.* Reitz.

Ead. l. 13. Καὶ σὲ τὸν κολοιὸν) *Erasm.* in paroemia, *graculus Aesopicus.* Brod. Vid. *Aesopi* fab. Infra Pseudol. c. 5. plene effert: κατὰ τὸν Αἰσώπου κολοιόν. Solan.

Ead. l. 14. "Ομοιά σε τῷ Σαλαίθῳ) In marg. Cod. R. Ζαλεύκῳ, mendose: sunt enim variae historiae; patet conferenti. Bourd. De Zaleuco similia propemodum narrantur, nisi quod non ipse moechus, sed filius. V. *Ael.* Var. Hist. XIII, 24. Solan.

Pag 290. l. 3. Περὶ πόδα) Emendo, παραπόδως, τουτέστιν ἐγγὺς καὶ πλησίον. Brod. In Apologia pro iis, qui Mercede conducti vivant, auctor primo fingit, se, qui in praecedenti libello tam bene scivisset enumerare miserias eorum, qui in potentiorum aedibus conducti viverent, graviter accusari ab Sabino aliquo, quod ipse volens sciensque contra sua ipsius praecepta committat, qui se quoque in alienam familiam alicujus ministerii nomine tradiderit. Inter alia autem fingitur is Sabinus uti exemplo Salaethi, Crotoniatarum legislatoris, qui ubi gravissimam in adulteros legem tulisset, ipse

paullo post in adulterio fratris uxoris deprehensus fuerit. *Περὶ πόδα τοίνυν*, inquit Sabinus p. 506. *καί σε τὸν Σάλαιθον ἐκεῖνον φαίη τις ἄν*. *Brodaeus* Misc. IX. c. 14. legit *παραπόδως*. Sed post eum satis hunc locum munivit *Is. Casaubonus* ad *Theophrasti* Charact. c. 5. ubi docet, *περὶ πόδα* Graecos dixisse *de omnibus, quae apta essent, et convenirent;* ubi et hunc eundem locum adfert. Interpres *Benedictus* reddit, *Quare non inepte quispiam te Salaethum illum esse diceret;* nisi malis *dicat*, vel *dixerit*. JENS. Retinui *περί·* nam *περὶ πόδα* de omnibus dici, quae apta sunt et conveniunt, vid. *Casaub.* ad *Theophr.* Char. c. 5. de Rusticitate, pag. m. 138. REITZ. Cf. Adnot. ad Quom. Hist. Conscr. c. 14 et Adv. Indoct. c. 10. LEHM.

Ead. l. 4. *Ἐκεῖνον εἶναι*) Ex W. hoc *εἶναι*, quod a reliquis libris abest. SOLAN. Indicat *Solanus*, sibi in animo fuisse illud *εἶναι* in contextum recipere, quod ut non ineptum, ita tamen non plane necessarium, nisi plures Codd. addicant, quia facile subaudiri potest. Mollius tamen hic fluet oratio, si addatur, propter duo monosyllaba, minus commode periodum claudentia. Qui igitur volet, addat. REITZ.

Ead. l. 6. *Ἐκὼν*) Lege *ἑκῶν*. BROD. In Miscell. L. IX. c. 14. Sed quid sibi velit, adsequi non possum: nam aperta et sana est vulgata lectio. REITZ.

Ead. l. 7. *Ἐνδιδόντων φυγεῖν*) Hic recte interpres Atticam expressit dictionem. BOURD.

Ead. l. 10. *Εἰς πλουσίου τινὸς*) *Οἶκον* subaudio. BROD.

Ead. l. 12. *Ἐν γήρᾳ* etc.) V. supra ad c. 1. SOLAN.

Ead. l. 13. *Ὑπὲρ τὸν οὐδὸν*) *Ὑπὲρ τὸν γήραος οὐδόν*. *Erasm.* in adagio, *Limen senectae*. BROD. Frequens istud apud *Homerum*. VORST. Hom. Il. *Ω*, 487. et Odyss. *O*, 246. et 347. *Hesiod.* Ἔργ. 329. *ἐπὶ γήραος οὐδῷ*. *Plato* etiam usus est hac phrasi ut ut poëtica. Vid. plura ad Hermot. c. 77. SOLAN.

Pag. 291. l. 2. *Καινὴν*) Pro *κενὴν* in Flor. exemplari erudita manus reposuit *καινὴν*, quod forte huic loco convenientius. Interpres quoque, quasi legisset *καινὴν, Ecquid attinet novam accusandi rationem adversum te quaerere?* saepe *αι* et *ε* confusa. inde toties *ἕτερος* pro *ἑταῖρος*, et ex adverso; de quo infra plura. JENS. *Καινὴν* ex conjectura emendaveramus: nam quod in vulgatis legitur *κενὴν*, nihili est. Nunc ita etiam in L. legi video. Accedit quoque ad veram scripturam J. ed. quae habet *καὶ νῦν·* quod manifesto ex *καινὴν* corruptum sententia ipsa diligenter inspecta demonstrabit. SOLAN. *Καινὴν* edidi ex L. et vestigiis *Junt.* quae *καὶ νῦν* duobus accentibus, sed voce una, habebat. Nec dubito,

καινὴν in suis Codd. legisse *Bourdelotium* in *Par.* ed. licet enim textus κενὴν exhibeat, tamen *novam* versio Latina reddidit, quam versionem *Benedictus* ac *Graevius* quoque, quod mirandum, retinuere, dum interim κενὴν in Graeco edi paterentur. REITZ.

Ead. l. 4. *Μισῶ σοφιστὴν*) *Euripidis* senarius. BROD. *Euripidis* versus, teste *Cicerone* Epist. ad Famil. XIII, 15. VORST. Ex Medea; (vide eundem Cicer. VII, 6. et in eum locum *Victorii* notam) sed cum in nostra non exstet, aut aliam Medeam scripserat *Euripides*, ut saepe duplices sunt veterum fabulae, aut ex alterius *Euripidis* Medea sit oportet. Vid. not. ed. *Graevii* ad eam Epistolam. Citat et *Plut.* 2067. sed sine nomine; et 1275. In *Grotii* Florilegio inter incerta ponitur p. 21. Adde *Barnesium* ad v. 255. Incert. *Eurip.* qui tamen *Victorium* non videtur vidisse. SOLAN. *Cic.* ad Trebatium fam. 7, 6. *Qui ipse sibi sapiens prodesse non quit, nequidquam sapit.* GESN.

Ead. l. 6. *Τραγικοῖς*) Conf. supr. Menipp. sive Necyom. cap. 16. SOLAN.

Ead. l. 8. *Πῶλος*) Vid. supra Necyom. c. 16. SOLAN.

Ead. l. 10. *Ἐκπίπτοντες δὲ*) *Exacti, expulsi.* BROD. in Misc. nimis jam adductis, ita exhibet δὲ pro καὶ. Sed error typotheticus esse potest. REITZ.

Ead. l. 11. *Μαστιγούμενοι*) Vid. supra Reviv. cap. 33. SOLAN.

Ibid. Τῷ θεάτρῳ) *Τοῖς θεαταῖς. τῇ πάνυ. Nobilissimae illi Cleopatrae.* BROD.

Ead. l. 12. *Πιθήκου*) Supra quoque non semel, ut Reviv. cap. 36. etc. REITZ.

Pag. 292. l. 2. *Συγκείμενον*) Ms. *συγκινούμενον.* BOURD. Fuerat in M. aliquid aliud, quo eraso haec vox superinducta est. Ego *συγκινούμενον* scriptum fuisse existimo, ut est in Ms. B. SOLAN. Etsi *συγκείμενον* aliquo modo exponi queat, ut *convenientiam*, gestuumve compositionem cum cantantibus convenientem significet; tamen lectio Cod. B. *συγκινούμενον* adeo hac videtur melior, ut eam vel in contextum recipiendam putem, et versiones jam olim ita sunt compositae, ut hoc ipsum expressisse videantur. Conf. infra de Salt. c. 62. et 80. quae *Solanus* in marg. *Junt.* consulenda monuerat. REITZ.

Ead. l. 10. *Ἕτερα*) *Aliud clausum in pectore, aliud promtum in lingua habere. Sallust.* VORST. Hom. Il. *I*, 313. SOLAN.

Ibid. Κεύθων ἐνὶ φρεσὶ) *Hom.* Il. *I.*

Ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἴπῃ.

Brod. (Sic ille: sed ap. *Hom.* βάζει pro εἶπε legas, quod tamen hic parvi refert. Reitz.) Male omnes κενὸων· patet ap. *Homer.* Il. 9. Bourd.

Ead. l. 12. Χείλεα —) *Hom.* Il. X, 495. Vid. supra Dial. praeced. (cap. 20.) Reitz.

Ead. l. 14. Θρασυνάμενος) Sic quoque in *Junt.* legebatur; sed mutavit *Solanus* in θρασυνόμενος, nulla auctoritate God. nec edit. Ego caussam non video, sed vulgatam servo, quae mihi vel melior videtur; quia aoristus eam vim habet, ut significet id, quod facere solemus, ut alibi jam pluribus dixi, quin et statim sequitur ἐξομοσάμενος. Reitz.

Pag. 293. l. 5. Εἰς τὸν κόλπον πτύσας) *Erasm.* in adag. *In tuum ipsius sinum inspue.* Brod. Sic p. 936. hac de re copiose ad illud *Petron. ter me jussit exspuere.* Bourd. Hujus moris, quod quidem sciam, praeter *Lucianum* meminit hac in re nemo. Nam quod apud *Theophrastum* aliosque id factitatum, viso aliquo monstro, aut mali ominis averruncandi caussa, legimus; longe, mea quidem sententia, ab hoc more abhorret. Quo si quid arroganter forte in alios dictum esset, aut de se magnifice nimis praedicatum, Adrasteae mox iram deprecaturos se, malaque averrunçaturos superstitiosi homines sperabant. Confer etiam Navig. cap. 15. Vide tamen locum ex *Aeschylo* a *Plutarcho* allatum in lib. de Iside ed. Han. p. 258. E. ἀποπτύσαι δεῖ καὶ καθήρασθαι τὸ στόμα, κατ' Αἰσχύλον. Locus autem *Theophrasti* hic est in Eth. Char. XVI. p. 49. μαινόμενόν τε ἰδὼν ἢ ἐπίληπτον φρίξας εἰς κόλπον πτύσαι. Vide *Theocr.* Id. VI, 39. et XXIV, 19. ὡς μὴ βασκανθῶ δὲ τοῖς εἰς ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον. Ubi Scholiastes factitari hoc a mulierculis praesertim docet τὸ νεμεσητὸν averruncantibus, *Callimachumque* adducit testem. Solan.

Ead. l. 7. Αἰσχίνην) *Aeschinem* contra Timarch. V. Plut. 624, 1. Solan.

Ead. l. 8. Τὰ ὄμμια πάσχοντα) *Muliebria patientem.* Brod.

Ead. l. 10. Εὔθυνεν ἐπὶ τοῖς) *Ejus reum fecit, quod in adolescentia commisit criminis*, hoc est, *impudicitiae.* Brod.

Ead. l. 13. Ἀποκηρύττειν) Scribe ἀποκηρύττων. Brod. Ἀποκηρύττων) Finiens deinde Sabinus suam in *Lucianum* accusationem, τὸ δ' ὅλον, inquit, ἐκείνῳ τῷ φαρμακοπώλῃ ἔοικας, ὃς ἀποκηρύττειν βηχὸς φάρμακον, καὶ αὐτίκα παύσειν τοὺς πάσχοντας ὑπισχνούμενος, αὐτὸς μεταξὺ σπώμενος ὑπὸ βηχὸς ἐφαίνετο. Nemini prorsus dubium esse possit, quin *Lucianus* scripserit ἀποκηρύττων. *Similis es illi Pharmacopolae, qui medicamen tussis praedicans, et se illico ejs, qui laborarent illa, liberaturum promittens, interea ipse conspiciebatur a tussi male*

habens. Hunc locum ita legendum, in mentem venit quoque *Brodaeo* dicto loco. JENS. *Ἀποκηρύττων* M. et L. uti *Jensius* conjecerat. Ceteri libri *ἀποκηρύττειν*. SOLAN.

Pag. 294. l. 15. *Μοῖραν μὲν*) *Hom.* Il. Z. BROD. *Lucianus* accingens se ad Apologiam, non eo nomine se defensurum caussam ait, quod, quidquid faciat, lege et vi fati coactus faciat; nec se *Homerum* testem producturum, qui dixerit, *Μοῖραν δ' οὔ τινά φημι πεφυγμένον ἀνθρώπων εἶναι.* Sed versus ipse, quem respicit hic *Noster*, sic Il. Z, 488. apud *Homerum* legitur:

Μοῖραν δ' οὔ τινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν.

JENS. Quam accurate legerit *Brodaeus*, hinc apparet. REITZ. Il. Z, 488. laudat etiam auctor Philop. p. 771. ut et jam citandum Il. *T*, 128. Od. *H*, 198. GESN.

Ibid. *Ἔμμεναι ἀνδρῶν*) Sic ex *Homero* legendum, non ut in omnibus libris est *ἀνθρώπων εἶναι*, quod ab inscitis librariis haud dubie profectum est. SOLAN.

Pag. 295. l. 2. *Γεινομένῳ ἀπένησε λίνῳ*) *Hom.* Il. v. BROD. Ecce quam belle rursum, pro *ἐπένησε*, quod *Lucian.* et *Hom.* habent, dat *ἀπένησε*; et pro v, lege *T*. Ibique v. 128. REITZ.

Ead. l. 7. *Δέδοικα μὴ — αἰτίαν προσλαβὼν, κἄφ-τα εὑρίσκωμαι*] Hujus structurae insolentia movit *J. Seagerum* Classic. Journ. Vol. XI. p. 201., ut scribi mallet *προσλάβω*. Non attendit igitur abusum Participiorum, passim in *Luciani* scriptis obvium, cujus exempla nonnulla, huic nostro haud dissimillima collecta repereris in Adnot. ad De Merc. Cond. c. 29. p. 673. Etiam *Schaeferus* Meletemm. p. 86. tuitus est vulgatam lectionem. LEHM.

Ead. l. 9. *Ἥλῳ τὸν ἦλον*) *Erasm.* in adag. *clavum clavo pellere.* BROD. Sic pag. 271. Interpres *Aristophan. Suid.* Paroemiog. BOURD. De hoc proverbio agit *Davis.* ad *Cicer.* Tusc. D. cap 35 ubi *Cic.* ait: *Etiam novo quidam amore veterem amorem, tanquam clavum clavo ejiciundum putant.* Ad quae ille: *Hieronymus* ad Rusticum p. 39. *Philosophi seculi sibi cavent amorem veterem amore novo, quasi clavum clavo, expellere.* Notum proverbium, *Ἥλῳ τὸν ἦλον, παττάλῳ τὸν πάτταλον.* Vid. *Pollucem* L. IX. c. VII, 120. *Suidam* in *Ἥλῳ*. Adde *Nostrum* infra pro Laps. cap. 7. REITZ.

Ead. l. 14. *Ἄγκυρα ἔτι ἄβροχος*) *Erasm.* in proverbio, *Sacram ancoram solvere.* BROD.

Pag. 296. l. 1. *Ὀδύρεσθαι*) *Lucianus* haesitare se fingens, quo tandem colore factum suum, suis ipsius praeceptis contrarium visum, defendat et excuset, *Μία μοὶ ἴσως*, inquit, *ἐκείνη ἄγκυρα ἔτι ἄβροχος, ὀδύρεσθαι τὸ γῆρας* etc. Graecus in-

terpres, *Ὀδύρεσθαι τὸ γῆρας*) *ἁπλότητος ἦθος, ταῦτα κατασχευαστικά.* Posset quis *κατασκευαστικά*, sed sine dubio legendum *καταχλευαστικά*· id quod requirit sensus: loquitur enim ibi *Lucianus κατὰ χλευασμόν.* JENS.

Ibid. Νόσον) Podagram an oculorum affectionem innuat, non liquet ex sequentibus. SOLAN.

Ead. l. 5. *Μηρὸν αὐτὰ*) Castiga *μικρόν.* BROD.

Ead. l. 6. *Καὶ μανθάνω* etc.) *Καὶ μανθάνω μὲν οἷα τολμήσω κακὰ, Θυμὸς δὲ κρείσσων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων, Ὥςπερ μεγίστων αἴτιος κακῶν βροτοῖς.* Sed *δρᾶν μέλλω* legunt etiam *Plut.* 947, 1. *Arrian.* ad Epict. p. 101. B. et *Clem. Alex.* Strom. II, 151, 1. SOLAN.

Ead. l. 7. *Πενία δὲ κρείσσων*) *Euripides* vero: *Θυμὸς δὲ κρείσσων.* BROD. Melius alius, *Κρείσσων δὲ πεῖνα.* BOURD.

Ead. l. 9. *Ἐς βαθυκήτεα π.*) Vide not. ad c. 16. ubi et locum exhibeo integrum. SOLAN. Dicit *Solanus*, nisi fallor, locum De Merc. Cond. c. 5., ubi quidem in nota integrum *Theognidis* locum, de paupertate agentem, descripsit. Cf. etiam Timon. c. 26. ibique notata Tom. I. p. 428. LEHM.

Ead. l. 12. *Οὐ πάνυ εὐπρόσωπον*) An *οὐ πάνυ δ' εὐπρόσωπον*; GUYET.

Pag. 297. l. 2. *Τὸ Ἄργος*) Hoc e vetere quodam poëta desumtum. BROD.

Ibid. Κοίλην Ἀραβίην) Locus est vexatissimus, de quo ante complures annos meam consuluit sententiam ampl. Daventriensium Consul, *Gisbertus Cuperus*, nunc Consessui potentissimorum Ordinum Belgicae foederatae, qui Hagae Comitum est, adscriptus, quem honoris caussa nomino. Diu, fateor, me torsit, vanisque conjecturis diu me, et virum excellentem frustratus sum. Verba sunt: *Σὺ δὲ θάῤῥει, ὦ ἑταῖρε, ὡς οὐδενὶ τούτων ἐμοῦ χρησομένου, μὴ γὰρ τοσοῦτός ποτε λιμὸς καταλάβοι τὸ Ἄργος ὡς τὴν κοίλην Ἀραβίην σπείρειν ἐπιχειρεῖν.* Interpres Latinus: *Neque enim tanta fames Argos urgere unquam poterit, ut cavam Arabiam serere aggrediatur.* Quae aut ubi gentium est cava illa Arabia? Novi *κοίλην Συρίαν*, Coele Syriam: memini *Ἄργος* dici *κοῖλον Sophocli*, uti *Εὐβοίην κοίλην* eidem, et *Homero Λακεδαίμονα κοῖλον*, cavam Lacedaemonem. Sic enim Graeci vocabant loca in vallibus, et humili loco sita, non in montibus. Sed Arabiam cavam esse, nemo usquam reperiet. Si quae dicenda esset Arabia *κοίλη*, certe magna felicis Arabiae pars inter montes in vallibus feracissimis posita, sic esset dicenda, non illa sabulosa et deserta. *Erasmus* tamen Roterodamensis, ille Batavorum doctissimus, ex hoc loco proverbium sibi visus est expisca-

ri, quod Centur. 1. Chiliadis II. inseruit et sic explicat: *τὴν κοίλην Ἀραβίην σπείρειν, cavam Arabiam serere*, pro frustra sudare, aut in re perdifficili, nec admodum frugifera, operam sumere, adlato hoc loco *Luciani*. *Plutarchi* locus, quem *Luciano* attexit, est plane *ἀπροσδιόνυσος*, et male a summo viro intellectus et translatus, de quo alias. Sed, crede mihi, nullam unquam fuisse cavam Arabiam, nec usquam eam reperies, licet in ipso solis curru orbem terrarum lustres, aut alatis draconibus cum Triptolemo per omnes gentes circumferaris. Et, si quae esset, quid tamen illa ad Argivos? Num ad famem avertendam illi ex Europa in ultimam Asiam ad Arabiam colendam proficiscerentur? *λῆροι, λῆροι*. Mea excerpta scribunt protentosius *ὡς τὴν σκυλλαραβίαν*. (istiusmodi varia lectio in *Synes*. Ep. 4. p. 160. C.) Mihi tamen ad veram lectionem aditum aperuerunt. Legendum enim, *ὡς τὴν Κυλλάραβιν σπείρειν ἐπιχειρεῖν, ut Cyllarabin velint serere*. Fuit Cyllarabis gymnasium in Argolide. *Hesych. κυλλάραβις δίαυλος ἢ γυμνάσιον ἐν Ἄργει*. (Vid. *Plutarch*. in Pyrrh. pag. 404. D. Cleom. pag. 812. C. 817. C.) Meminit hujus gymnasii etiam *Plutarchus* in vita Agidis et Cleomenis, cum narrasset, Cleomenem agrum Argivorum et omnem segetem perdidisse funditus: addit, *ὡς μέντοι κατὰ τὴν Κυλλάραβιν γενόμενοι τὸ γυμνάσιον, ἐπεχείρουν προσφέρειν πῦρ, ἐκώλυσεν, ὡς καὶ τῶν περὶ μεγάλην πόλιν ὑπ' ὀργῆς μᾶλλον ἢ καλῶς αὐτῷ πεπραγμένων. Postquam tamen ventum ad Cyllarabin est, et subdere faces aggressi sunt gymnasio, obstitit; ostendens, illa, quae Megalopoli egisset, irate potius, quam bene a se gesta esse. Liv.* XXXIV, 26. *Misit expeditos pedites equitesque, qui circa Cyllarabin (gymnasium id est minus trecentos passus ab urbe) cum erumpentibus a porta Lacedaemoniis proelium commiserunt.* *Pausanias* in Corinthiacis (p. 65, 13.) vocat *Κυλαράβου γυμνάσιον*, et sic a Stheneli filio appellatum esse auctor est. Vide, quae ad laudatum *Livii* locum adfert contra *Casaubonum*, qui velit apud *Livium* legi *circa Cyllarabis gymnasium*, *Jac. Gronovius*, magni parentis non minor filius. Istud gymnasium sacrum fuit, et ut pleraque alia, dedicatum Diis, itaque usibus humanis exemtum, ut ager ejus coli non potuerit. Inde proverbium hoc natum. GRAEV. (Quae uncis inclusa sunt in *Graevii* notis, ea addiderat *Hemst.*) *Κυλλάραβιν*) Doctam et optimam hanc *Graevii* emendationem in textum, ut par erat, recepimus. Locis a viro summo laudatis duo haec adde *Plutarchi*, alterum in eodem Cleomene, alterum in Pyrrho sub finem, p. 739. A. (ed. *Junt.*) 146. B. In tam liquida cetero-quin emendatione nondum satis constare videtur, qua potis-

simum ratione scribenda sit vox *Κυλλάραβις*· nam in Pyrrho Κυλάραβις scribitur, in vita autem Cleomenis *τὸ Κυλλαράβιον* p. 710. (*Junt.* 174. A. B.) Deinde mox *Κυλλάβαρις* scriptum est p. 714. B. (*Junt.* 175. C.) Ms. W. et P. etiam hic *Σκυλλαραβίην* habent. L. autem *Σκύλλαν ῥαβιείην* et *Σκυλλαραβίαν*. Interpres *Pausaniae* Rom. Amasaeus *Cyllarabin* scribit p. m. 244. In Graeco textu ed. *Wechel.* semper *Κυλάραβος* unico *λ.* scribitur. Solan. *Κοιλὴν Ἀραβίην*) Retinui in versione lectionem omnium, quantum constat, librorum: licet indicare non possim *cavam Arabiam*, vel melius aliquid excogitare *Graeviana* emendatione, quae inde quoque aliquid probabilitatis accipit, quod *Ἀραβίην* legunt omnes, non *Ἀραβίαν*, quomodo scripturus videtur fuisse *Lucianus*, si Arabiam voluisset. Gesn. Quam felicissima *Graevii* manus restituit, lectionem uno animo omnes recentiores et interpretes et editores vel reddiderunt, vel receperunt. Proverbium esse antiquum, dubitari non potest. Incertior est ejus origo, omnino tamen illa ex antiquitate Argiva repetenda, aut e Gymnasii illius, *Cyllarabis* dicti, de quo inprimis *Pausan.* Corinthh. c. 22. et *Liv.* l. c. adeundi sunt, sanctitate, aut e singulari quadam historia, quam *Belinus* nimis confidenter definit. Clara autem vis ejus est et natura: significatur enim eo summa atque extrema omnium rerum desperatio, ut vel id, quod sanctissimum est, impie violare cogaris. Quem veterem poetam sibi *Brodaeus* finxerit, cui haec *Luciani* verba debeantur, vellem iste, si poterat, apertius declarasset. Lehm.

Ibid. *Ἀραβίην*) Quae longissime Argis distat. Brod.

Ead. l. 3. *Τπ' ἀπορίας*) Leve est, quod pro variante lectione ex Ms. W. notavi *ὑπὸ ἀπορίας* legi. Interim tirones observent, apostrophum in praepositionibus saepe et apud alios negligi. Ita apud *Dion. Halic.* L. X. p. m. 638. m. *ὑπὸ ἀνδρὸς ἀγνώστου*. *Joseph.* Antiq. I, 3, 3. *ἀπὸ Ἀδάμου*. *Strab.* L. VIII. p. 559. (al. 364.) *κατὰ ἀποκοπήν*. *Ael.* V. H. I, 30. *ἐπὶ ἵππῳ*· sed cum suspectus sit ille locus, et *ἐφ' ἵππων* legendum velit *Periz.* ecce similia ex eodem, nimirum I, 31. *ὑπὸ ἑκάστου*. L. 2. c. 3. *ὑπὸ Ἀπελλοῦ*. Evang. *Matth.* cap. III, 3. *ὑπὸ Ἡσαΐου*· et II, 17. *ὑπὸ Ἰερεμίου*· et XI, 7. *ὑπὸ ἀνέμου*· et saepe alibi apud hos ac profanos scriptores. Ea tamen non esse vitia inde orta, quod praepositiones per compendium scribi soleant, patet ex poëtis, qui apostrophos saepius quidem addunt, haud raro tamen omittunt, ut *Hom.* Iliad. Z, 15. — *ὁδῷ ἔπι οἰκία ναίων*. Ibid. 56. — *πεποίηται κατὰ οἶκον*. Et 62. — *ἀπὸ ἕθεν ὥσατο χειρί*. Reita.

Ead. l. 11. *Δὶς διὰ πασῶν*) *Erasm.* in prov. Brod. Hodie, *duplex octava*, sive *decima quinta*; nam *διὰ πασῶν octava* est, consonantium perfectissima. Vid. *Ptolemaei* Harmonica I, 5. et II, 4. Reitz. Cf. Adnot. ad Prometh. in Verb. c. 6. Tom. I. p. 233. sq. Lehm.

Ibid. Πρᾶγμα) An Musicorum vocabulum sit hac in re *γράμμα*, quod in plerisque reperitur, et in ipso W., viderint Musici. *πρᾶγμα* vero exstat in L. uti et in S. Mutatum est et ante ab *Erasmo* in Adagiis. *εἶναι* etiam addendum putat *Vorstius*. De *δὶς διὰ πασῶν* vide nos ad Prom. in Verb. c. 7. (6.) Quom. Hist. Conscr. c. 7. et Advers. Indoct. c. 21. ubi itidem *πρᾶγμα* non *γράμμα* occurrit. Solan. Plurimorum Codd. et edd. scripturam servavi: nam licet *τὸ γράμμα* videatur esse posse vocabulum Musicum, quia *διάγραμμα* id significat, quod hodie *scalam* dicimus, i. e. commonstratio notarum musicarum ex ordine, a. b. c. idque interdum confunditur cum eo, quod *Systema* Musici dicunt, (vid. supr. cit. *Ptolem.* Harmon.) tamen id vix locum habet; nam *πρᾶγμα* hic *Nostro* est *negotium suum*, status ille aulicus, de quo se purgat, et quem deinceps non semel *πράγματος* nomine denotat, ut statim c. seq. *τουτὶ — τὸ ἡμέτερον πρᾶγμα* etc. Reitz.

Ead. l. 12. *Ἀνεμόνη ῥόδῳ*) In omnibus impr. aliter, rosaeque praefertur anemone contra veterum codicum Mss. fidem, in quibus *ἀνεμώνη ῥόδῳ*, ut in W. et L. legitur. Nam quod in W. jota subscriptum habet *ἀνεμώνῃ*, recentissimam arguit manum: in eo enim codice adscribitur semper, nunquam supponitur. Hactenus de scriptura. Rem ipsam quod attinet, si veteres inspicias, et quam magnifica de rosa praedicaverint, observes, nunquam, credo, in animum induces *anemonae* posthabitam; praecipue si reputes, quam incuriosi iidem veteres erga florum culturam; quod contra fit a nostrae aetatis hominibus, qui variis artibus eos flores, quos hortis suis dignos existimant, adeo exornant, ut anemone jam colore et magnitudine cum rosa certare quibusdam videri possit. Solan. *Ἀνεμώνῃ ῥόδον*) Non moveo hanc editionum lectionem, quam *Solanus* non satis videtur attendisse. Nam sic structura respondet sequenti *ἀνθρώπῳ πίθηκος*. Cum enim ante bis nominativum praeposuisset, *μόλιβδος ἀργύρῳ, χαλκὸς χρυσῷ* dicens; jam bis, elegantiae caussa, videtur invertisse constructionem, *ἀνεμώνη ῥόδον, ἀνθρώπῳ πίθηκος* ponens: unde tamen non consequitur, rosam ab eo posthaberi anemonae; sed quia tantum dicit, *quantum discrimen est inter hos flores*, eum lectori posthabendum relinquit, quem is

vulgo posthabere solet, i. e. anemonen. Eas autem, cum rosas quidem figura imitarentur, sed longe minores et nullius odoris essent, prae rosis contemtas fuisse, vid. *Erasm.* in adag. *Rosam cum anemone confers*, et *Dioscorid.* Matthioli p. 332. Et, quod *Solanus* recte ait, non est probabile, anemonen ad eum pulchritudinis gradum productam et excultam tum fuisse, ut hodie. Quia tamen ῥόδῳ exhibent codices L. et W. bonae notae, non damno illorum lectionem; cum et interdum illa casuum seu constructionis inversio postremo tantum loco fieri solet. REITZ. Cf. Varr. Lectt. ad h. l. LEHM.

Pag. 298. l. 5. *Διὰ χειρὸς*) Sic supra hoc Dial. c. 3. Plura ibi in notis ad v. ὁμιλεῖν. REITZ.

Ead. l. 9. *Οὐκ ἂν φθάνοι*) Vide, quae supra diximus ad Vit. auct. c. 26. et quae *Gronov.* ibid. REITZ.

Ead. l. 13. *Οὐκ ἀφ' ἑνὸς*) Intellige πράγματος. BROD. Sic *Virg.* Aen. II.

Accipe nunc Danaum insidias, et crimine ab uno
Disce omnes. —

Quid autem proprie significet ἀφ' ἑνὸς, disce ex Hermot. c. 61. nempe *quasi specimine viso* de re tota judicium ferre. Sic et in Conviv. c. 32. ἀφ' ἑνὸς ἀνδρὸς οὐκ ἐννόμως φιλοσοφοῦντος — μετρεῖτε τὸν Κλεάνθην καὶ Ζήνωνα σοφοὺς ἄνδρας. SOLAN.

Pag. 299. l. 9. *Τὰς δίκας εἰςάγειν*] Multus est *Belinus* in hac phrasi ex jure Attico explicanda et illustranda (tum in Adnot. ad versionem Tom II. p. 201. tum in notis Criticis Tom. VI. ad h. l.). Quae uti per se non inutiliter fecit (cf. *Budaei* Comment. ling. Gr. p. 23.), ita tamen a *Luciani* aetate et foro Aegyptio quam maxime aliena egit. Imo vero haec εἰςαγωγὴ τῶν δικῶν ad Romanorum potius ritus forenses pertinet, qui omnino saltem eo tempore in Aegypto valebant. Et est εἰςάγειν τὰς δίκας omnino *instituere caussarum vias et rationes*, die Processe einleiten. Quod officium cum reliquis, quae h. l. uni *Luciano* adscribuntur, conjunctum, uti recte *Wielandius* observat (in not. ad vers. Tom. V. pag. 167. cf. p. 179.) non ejus ipsius esse potuisse, qui procurator Aegypti ab Imperatore constitutus erat: (nam *partem* tantum imperii Aegyptii, quamquam *non minimam* (οὐ τὸ σμικρότατον τῆς Αἰγυπτίας ἀρχῆς) ipse commemorat) ita nec graphiarii, vel actuarii, quod *Tillemontius* (Vid. Prolegg. pag. XLIV.) et alii statuerunt, munus *Luciano* tribui posse, patet ex ipso, quem ante oculos hic habemus, negotiorum ejus recensu. Et omnino quidem lubens subscribo iis, quae *Reitzius* Prolegg. p. LXX. de ea re haud imperite disserit. LEHM.

Ead. l. 11. *Ἁπαξαπάντων*) Loco illi *Aristophanis* ab Scholiaste adlato adde eund. Plut. 110. — *εἰσὶ δ' οὐ πάντες κακοί. ΠΛ. Μὰ Δι', ἀλλ' ἁπαξάπαντες*, i. e. omnes, nemine excepto. Sic ibid. 206. *Εὑρὼν ἁπαξάπαντα κατακεκλεισμένα.* Reitz.

Ead. l. 15. *Τὸν ἀεὶ χρόνον*) Adverbium pro adjectivo, Graecismo usitatissimo. Sic et *Hippocr.* jurejur. fin. *εἰς τὸν ἀεὶ χρόνον. Aelian.* V. H. I, 19. *ἡ πάνυ τρυφή.* Plura similia vid. ad Dial. seq. c. 16. *ἄγαν πλεονεξίας.* Reitz.

Ead. l. 16. *Βασιλέως*) Unum cum nominet imperatorem, aut sub finem Marci, aut Commodo jam, quod verius puto, imperante factum censendum est. Solan.

Pag. 300. l. 14. *Τοῦ σωροῦ*) Dedi, quia *ὁ σωρὸς acervus* est, *ἡ σορὸς sepulcrum*, ut infra Hermot. c. 78. *ἕτερον πόδα, φασὶν, ἐν τῇ σορῷ ἔχων, alterum pedem, quod ajunt, jam in sepulcro habens.* Et *Aristoph.* Pl. 277. *Ἐν τῇ σορῷ νυνὶ λαχὼν τὸ γράμμα.* Quod ideo adducere non pudet, ne juniores fallantur versu *Homer.* Iliad. *Ψ*, 91. qui vulgo sic a Lexicogr. adfertur:

Ὡς δὲ καὶ ὀστέα νῶϊν ὁ μὴ σορὸς ἀμφικαλύπτοι.

Ubi credas *ὁ σορὸς* dici; cum sit legendum *ὁμὴ* una voce, i. e. *ὁμοία*, ut Scholiast. ibi bene monet. Reitz. Ms. Reg. 2954. *τοῦ ὄρους*, probante *Belino.* Bip. Scilicet *acervi* imaginem minus nobilem (*noble*) habet *Belinus*, *Wielandius* vero etiam rei ipsi minus aptam, quum acervi imago non tam magnitudinem, et exiguitatem rerum, quam h. l. auctor agit, quam potius altitudinem et profunditatem, ostendat. Hoc tamen certum, *τοῦ ὄρους* non potuisse *Lucianum* scribere. Quodsi enim *montem* is voluisset, quaenam quaeso essent illa singula, quibus mons constare (*ταῦτα, ἀφ' ὧν σύγκειται*) diceretur? Lehm.

Pag. 301. l. 9. *Ἐτώσιον ἀρούρης ἄχθος*) *Homer.* Il. *Σ.* et Odyss. *T.* Brod. *Homer.* Il. *Σ*, 104. Solan.

Ead. l. 10. *Πρὸ δὲ τῶν ὅλων μεμνῆσθαι*) Cum omisisset *Mosellanus* priora interpretari, *Benedictus* reddidit *ante alia autem*, ut videatur legisse *τῶν ἄλλων*, ut solet quoque alibi dicere *φροντίδος ἄξιος τὰ ἄλλα.* Sed temere. Verte, *ante omnia vero.* Sic in Scytha, *συγγραψάμενος προστάτας συναγωνισταῖς χρῶτο πρὸς τὰ ὅλα.* Gron. In *Salm.* conversum erat, *ante alia*, quod *Solanus* noster jam mutaverat in *ante omnia.* Reitz.

Pag. 302. l. 3. *Ἐπὶ ῥητορικῇ* etc.) Vid. Somn. c. 8. et 9. Unde satis patet, ante reditum in patriam hoc factum. Vid. etiam Bis Accus. c. 27. Solan.

Ead. l. 5. *Κελτικὴν*) Iterum infra Bis Accus. cap. 27. SOLAN.

Ead. l. 6. *Σοφιστῶν*) Merebatur itaque *Lucianus* inter *Philostrati Sophistas* locum; quod ante me *Vossio* jam diu observatum est, de Rhet. nat. c. 12. p. 83. Sed non mirum est a *Philostrato* praetermissum; non quia, ut *Oleario* visum, *Pseudonymus*, et larva mera *Lucianus*, (praef. ad vit. Soph.) quod tanto viro excidisse nollem: sed 1. quia *Lucianus* Sophisticae quadragenarius repudium misit, et in philosophorum castra, sic ipse saltem putabat, transiit. 2. Quia deinde Rhetoricam sui temporis fucatam insectari non desiit. 3. Quia de *Philostrati* heroë, Apollonio Tyanensi, aliisque similibus, cum superstitioso *Philostrato* minime sentiebat. SOLAN.

Ead. l. 8. *Οὐκ ἐν παρέργῳ θέμενος*) *Non in postremis habens, neque neglectui.* BROD.

Ibid. Τὴν λευκὴν) *Ψῆφον* subaudio, absolutorium calculum. BROD. *Τὴν λευκὴν παρὰ σοῦ καὶ πλήρη μοι ἐνεχθῆναι*) Per *πλήρη* intellige *μὴ τετρυπημένην ψῆφον*, *non perforatum calculum*, quod absolvebat (ita legitur, pro, *qui absolv.*) ut et album: utebantur in judiciis calculis vel fabis, et calculi quidem integri et *πλήρεις* absolvebant, ut fabae albae; sed calculi perforati, *τετρυπημένοι*, condemnabant. Vide Scholiasten *Aristophanis* ad Vespas p. 500. PALM. Vide *Erasm.* in Adag. *Album calculum adjicere.* VORST.

Ead. l. 9. *Καὶ πλήρη*) Nam pertuso condemnabant Graeci. BROD. Notabilis locus *Aeschinis* in Timarchum pag. m. 181. C. *Ὁ δὲ κήρυξ ὁ νυνὶ παρεστηκὼς ἐμοὶ, ἐπηρώτα ὑμᾶς τὸ ἐκ τοῦ νόμου κήρυγμα. τῶν ψήφων ἡ τετρυπημένη ὅτῳ δοκεῖ πεπορνεῦσθαι Τίμαρχος· ἡ δὲ πλήρης, ὅτῳ μή.* Adde *Poll.* VIII, 123. *Ψήφους εἶχον χαλκᾶς δύο, τετρυπημένην καὶ ἀτρύπητον.* GESN.

Ead. l. 11. *Οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ*) *Erasm.* in adagio, *Non est curae Hippoclidi.* BROD. Haec dixerat antea, repetit in Hercule Ogmio. *Prov. ἐπί τι μὴ πάνυ σπουδαῖον ἡμῖν λεγόμενον.* Legend. *Hesych.* ex *Aristoph.* BOURD. *Εἴη μοὶ τὸ, φροντὶς Ἱπποκλείδῃ* etc. *Εἴη μοὶ τὸ οὐ φροντὶς Ἱππ.* MARCIL. Vid. *Plut.* 1592. f. et *Zenob.* Confer infra Philopatr. c. ult. Et *Herod.* VI. pag. 238. C. SOLAN. Cf. et Schol. ad Herc. c. 8. LEHM.

IN APOLOGIAM PRO LAPSU IN SALUTANDO.

Pag. 303. l. 1. *ΤΠΕΡ ΤΟΥ — ΠΤΑΙΣΜΑΤΟΣ*) Scripta haec dissertatio *πρὸς Ἀσκληπιὸν*, ut patet fine. Causa dissertationis haec est: *ὑγιαίνειν* dixerat *ἀντὶ τοῦ χαίρειν· αἱ γὰρ τῶν παλαιῶν προῤῥήσεις αἱ μὲν ἑωθιναὶ χαῖρε, αἱ δὲ ἑσπεριναὶ, ὑγίαινε.* Bouhd. Difficultatis aliquantum interpreti facessit hic libellus, quod totus est in vi ac potestate verborum quorundam in salutationibus usitatorum, quibus non usquequaque respondent Latina. Opus autem fuit, ne circumlocutione langueret oratio, verbum *χαίρειν*, quod quantum ad usum fere respondet Latino *salvere*, reddere *gaudere*; tum *ὑγιαίνειν valere*, et, quod consequens erat, *ὑγείαν valetudinem*, quae *Salus Dea* alioqui commodius diceretur; *εὖ πράττειν* denique *bene agere*. Graeca verba non immiscui meae interpretationi, quod illis faciendum fuit, qui solam ederent sine Graecis. Gesn. Difficilem hujus libri in aliam linguam conversionem esse, expertus est *Perrotius d' Ablancourt*, qui in Gallica *Luciani* non versione, sed imitatione, totum hunc Dialogum omisit, hac excusatione usus: *Il ne se peut traduire à cause de diverses allégations, qui sont renfermées dans la propriété des termes Grecs, et qui n'ont point de rapport à notre façon.* Reitz. *Belinus* tamen non praetermisit, ratus, aliqua saltem ratione haud incommode vocabula Graeca reddi posse, neque omnino hunc libellum indignum esse, qui etiam hodie a popularibus et aequalibus nostris legatur. Ejusdem ferme sententiae et consilii etiam *Wielandius* noster fuit. Lehm.

Ead. l. 3. *Ἐπήρειαν*) Sic verti *ἐπήρειαν*, quae *noxa* alias est; sed putavi fontem indicandum, et solenne apud hos homines Deorum crimen, *φθονερὸν γὰρ τὸ θεῖον·* ut passim videas, praesertim sic *Herodoteus* Amasis scribit III, 40. etc. Gesn.

Ead. l. 6. *Τὸ ἑωθινὸν*) *Τὴν ἑωθινὴν προσαγόρευσιν.* Quae primo mane dici solet. Brod. *Matutinum ave* natum est ex *Martiale*, his temporibus proximo. Interim non reprehendo viros doctos, qui *salve* hic posuerunt: est enim illud etiam salutantium in adventu vox propria. Ceterum omittendus non est locus classicus *Artemidori* (in somniis) I, 85. *Ἐῤῥωσο καὶ ὑγίαινε, οὔτε λέγειν ἀγαθόν. οὐ γὰρ προσιόντες ἀλλήλοις,*

οὔτε μέλλοντές τι πράττειν, ταῦτα λέγουσιν ἄνθρωποι, ἀλλὰ ἀπαλλαττόμενοι ἀλλήλων καὶ πρὸς ὕπνον τρεπόμενοι. GESN.

Ead. l. 7: *Χαίρειν κελεύειν*) *Thom. Mag.* paullo post iterum examinandus, posteriore membro verbi *χαίρειν* omnia haec eodem modo habet, uti nunc leguntur apud *Lucian.* excepta sola praepositionis varietate, quam in var. Lectt. modo notavi. REITZ.

Ead. l. 8. *Ὁ χρυσοῦς*) Ironia, *ego aureus atque elegans.* BROD. Sic apud *Aristaen.* Epist. 1. et alibi, quod notavit *Mercer.* Cetera summi Rhetoris et Philosophi doctrinam declarant. BOURD. *Ὁ χρυσοῦς* audiebat fortasse tum *Lucianus* a sodalibus suis ob oris, opinor, facundiam morumque quandam elegantiam. Notum autem hoc epitheton erat *Veneris,* petitum illud ex *Homero,* quod ut *Virgilius* Aen. X, 16., ita et *Noster* crebro usurpavit de eadem Dea, ut Diall. Mortt. IX, 3. Pro Imagg. c. 24. 25. et Jov. Trag. c. 10. Cf. *Anacreont.* Od. XXXVI, 8. et *Horat.* Od. I, 5, 9. LEHM.

Ibid. *Ὑγιαίνειν*) Contendit *Lucianus,* se non ita male fecisse, qui ave matutinum amico suo portans, pro *χαῖρε* dixerit *ὑγίαινε.* Formulam *χαῖρε* docet in usu apud priscos fuisse quovis tempore, et in aditu, et in abscessu. JENS.

Pag. 304. l. 2. *Ἐγὼ*) Empedocli apud *Origenem* (in libro Philosophumenon) tribuitur. Vid. et *Anthol.* I, 86. ubi additur sequens hemistichium: *πωλεῦμαι μετὰ πᾶσι τετιμένος,* teste *Davisio* I. Tusc. p. 15. Adde, si lubet, *Lil. Gyrald.* p. 298. s. *Diog. Laërt.* VIII. *Emped.* p. 229. ed. Lond. *Sextum Empiricum* contra Math. pag. 60. et *Rittershus.* pag. 37. ad *Porphyr.* SOLAN.

Ibid. *Ἴδιον*) Deleverat *Solanus* posteriorem hujus vocis syllabam in *Junt.* et margini adscripserat *ω,* scilicet volens legi *ἰδίων,* quod et *Parisina* habebat; idemque postea in variantt. lectt. notaverat, Fl. *H.* et *S.* male legere *ἴδιον.* Unde primo conjicio *ἴδιον* quoque habuisse *Junt.* aeque ac reliquas antiqq. omnes, quas sollicite consului; deinde *Solanum* deceptum esse sequenti sono verbi *ἠρυθρίων,* ex quo forsan festinans conjecit *ἰδίων* similiter scribendum; maleque sic accusavit *Florentinam* et reliquas. Nam *ἴδιον* omnino rectum est, et imperfectum tempus ab *ἰδίω sudo,* ut *ἠρυθρίων* et sequens *ἦν* satis docent: et *Brod.* quoque Miscell. IX. c. 15. *ἴδιόν τε sudabam,* scribit. REITZ.

Pag. 305. l. 3. *Πρῶτον μὴ*) Non dubitavi cum *Graeviana μὴ* pro *μὲν,* (quod edd. habent,) in contextum recipere; cum *μὴ S.* non solum habeat, sed et *Par.* voluisse exprimere videtur, in cujus versione negativa quoque expressa erat,

qui antea se nunquam viderant, licet ibidem in Graecis μὲν legatur. Nam si praecedens πρώτην ἔντευξιν respicias, eique πρῶτον μὲν subjungas, bis idem dixisset. Jam vero μὴ post ἀλλὰ fit oppositio melior; etsi scio, si quis tricari velit, posse dici, qui πρῶτον se vident, eos se *non ante* vidisse, adeoque negativam posse abesse: tamen planior est oratio, si addatur, et πρῶτον valet πρότερον. REITZ. Quod etsi negare nolim, πρῶτον nonnunquam, inprimis in posterioris Graecitatis scriptoribus pro πρότερον occurrere, h. l. tamen cum *Belino* dubito, quin salvis linguae legibus sic usurpari potuerit. Scripsit haud dubie auctor μὲν, ut non solum Edd. pleraeque vett., sed etiam Codd. 2954. 3011. et Gorl. edunt. Unde et *Schmiederus* recte veterem lectionem revocavit. LEHM.

Ead. l. 5. Χαῖρ', ὦ δυνάστα) *Euripidis* versiculus. BROD. Unde habeat, incertum. SOLAN.

Ead. l. 8. Χαῖρ' Ἀχιλεῦ) *Homer.* Il. *I.* BROD. *Hom.* Il. *I*, 225. SOLAN.

Ead. l. 11. Χαίρετ' ἐγὼ δ' ὑμῖν) Versus est *Empedoclis*, quem lib. Epigrammatum Graecorum primo, titulo εἰς φιλοσόφους offendes. BROD. Versus nobilis *Empedoclis*, e vita ad tempus discedentis, apud *Philostr.* de vita Apollon. 1, 1. et *Diog. Laërt.* 8, 62. et 66. It. *Sextum Empir.* adv. Gram. I, 302. Υ̓́μμιν ex Aeolica, qua usus est *Empedocles*, dialecto legendum monet ad *Philostr.* l. c. *Olearius.* Ἰωλεῦμαι, quod omisit *Lucianus*, in versione supplevi. Ceterum in valedicendo etiam Cyrus moriens Χαίρετε, inquit, ὦ φίλοι παῖδες κ. τ. λ. et ille apud *Callimachum* Cleombrotus Εἶπας, ἤλιε χαῖρε etc. Utrumque jungitur in illo Menelai *Odyss. O*, 151. Χαίρετον, ὦ κούρω, καὶ Νέστορι πομένι λαῶν Εἰπεῖν, *Valete et salvere jubete.* GESN. Pro ὔμμιν Ms. Reg. 2954. habet εἶμι. BIP. Probat εἶμι Belinus. At unius Codicis auctoritas nihil hic valet contra omnium eorum librorum, qui hunc versum servarunt, fidem. LEHM.

Pag. 306. l. 1. Χαίρετ', ἤδη) *Eurip.* Phoeniss. 1462. SOLAN. Versum hunc ex *Eurip.* Phoeniss. esse desumtum, indicavit etiam *Brod.* l. saepe commonstrato. Videtur hunc *Solanus* noster in adducendis poëtarum locis saepe ducem secutus, etsi ejus raro faciat mentionem; sed quia *Brod.* numeros versuum non addit, alter eos addendo illas citationes sibi vindicasse videtur; quam ei gloriam interdum relinquemus, non ubique easdem citationes repetituri: plus enim *Solanianae* diligentiae debetur, qui et multa per se invenit, et saepe ne sectionem quidem auctoris indicante *Brodaeo*, tamen locum indagavit. Interim injuria fieret veteribus, si

semper, ubi bis ter idem dictum invenio, eorum mentionem omitterem; nam et patere oportet, unde recentiores profecerint. REITZ.

Ead. l. 4. *Πρῶτος*) Non *primus*, cum ante eum apud *Homerum* ipsum legeretur; quod ipse *Lucianus* paullo ante observavit. Quid ergo sibi jam vult? An Marathoniam pugnam ante *Homerum* fuisse credidit *Lucianus?* Bona verba. Quid ergo? Dicam. Quamvis non satis aperte, eo jam diu orationis series tendit, ut quomodo formula haec, quae primo legibus quasi soluta omni tempori apta censebatur, coeperit compellationi et epistolarum exordiis propria fieri, ostendat. Cujus rei initium a Phidippide in sermone, et a Cleone in epistolis assignat. Pluribus haec explicare coactus sum, quia a clarissimo *Euripidis* editore non sine specie vitio haec *Luciano* dabantur in notis ad Electr. v. 1357. SOLAN.

Ead. l. 5. *Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρομήσας*) Erratum est saepissime in nomine ejus viri; multo melius *Herodot.* l. VI. qui eum *Φειδιππίδην* vocat. Nomen procul dubio ei *impositum* ob cursus celeritatem, utpote qui cursor eximius *ἵππου ἐφείδετο*, cui non opus erat equo. Sic enim Graecis nomina saepe ab instituto et exercitatione imponebantur. Sic *Πηνελόπη ἀπὸ τοῦ λέπειν τὴν πήνην.* Sic *Ἠλέκτρα διὰ τὸ πολὺν χρόνον ἄλεκτρον εἶναι.* Sic *Μελέαγρος ὅτι αὐτῷ μέλει τῆς ἄγρας τοῦ Καλυδωνίου κάπρου.* Sic *Ἡρακλῆς, ὅτι διὰ τὴν Ἥραν κλέος ἔσχε.* Sic *Πολυΐδος, διὰ τὸ μάντις ὢν πολλὰ ἴδε.* Sic *Βελλεροφόντης ἀπὸ τοῦ Βελλέρου φόνου.* Sic *Τπέρμνηστρα ὅτι ὑπὲρ μνηστῆρος Λυγκέως ἐκινδύνευε*· et sexcenta talia. PALM. Etsi *Palmerio Solano*que plane adsentior, *Φειδιππίδης* scribendum, non *Φιλιππίδης*, reliqui tamen vulgatum, quia interdum non insuave est ejusmodi errores, quos ab ipsis auctoribus profectos credas, legere. Vid. infra c. 8. *Eumenes Cardianus* et *Sardianus* confusa. REITZ. *Belinus* quoque nomen hic vulgatum mutandum censet. Verum et ego cum *Reitzio* arbitror corrigi sic non librarios, sed auctorem ipsum. Leviusculus hic error est, et ejus generis, ut facile a *Luciano*, talium minutiarum minus curioso scriptore, committi potuerit. Quin graviores etiam ejus errores occurrunt, de quibus aliquando, si Deo placuerit, in peculiari commentatione exponere mihi proposui. Interim cf. *Hemsterh.* ad Charon. c. 9. v. *ἱλασείοντι* et meam adnot. ad Diall. Mortt. XII, 7. Tom. II. p. 566. sq. LEHM.

Ead. l. 8. *Συναποθανεῖν*) *Valckenar.* ad *Herodot.* VI, p. 487. conjiciebat *ἐναποθανεῖν.* Sic *Lucianus* in Hermot. c. 75.

p. 101. *ἐναποθνήσκουσι ταῖς ἐλπίσι.* Mox mallem, *καὶ ἅμα τῷ χαίρειν ἐκπνεῦσαι.* Belin. Vide, quam diversa sic evadat loci facies ab illa, quam libri omnes edunt: *τοῦτο εἰπὼν ἐναποθνήσκειν τῇ ἀγγελίᾳ, καὶ ἅμα τῷ χαίρειν ἐκπνεῦσαι.* At nulla ex parte necessaria est mutatio: nec *Valckenarii ἐναποθανεῖν* pro *συναποθανεῖν*, quia sequitur ad eandem normam usurpatum verbum *συνεκπνεῦσαι*, nec *Belini ἅμα τῷ χαίρειν ἐκπνεῦσαι*, quia praecedit eadem ratione compositum verbum *συναποθανεῖν*. Hoc volo, vel ex hoc ipso loco demonstrari satis certo posse, Praepositionem *σὺν* in compositis verbis etiam hanc vim passim apud veteres habuisse, ut significaret *eodem tempore* aliquid factum esse, *quo aliud quid*, quod adjungitur fere Dativo casu. Verum et Genitivis absolutis in hac structura locus esse potuit, ut ap. *Xenophont.* Symp. VIII, 14. *τὸ τῆς ὥρας ἄνθος παρακμάζει· ἀπολείποντος δὲ τούτου ἀνάγκη καὶ τὴν φιλίαν συναπομαραίνεσθαι*, i. e. *marcescere una cum deficiente juventutis flore; eodem tempore, quo juventus defloreat.* Lehm.

Ead. l. 9. *Κλέων*) Vid. Schol. *Aristoph.* ad *ἐπευδ. κώλων στ.* in Pluto, et in Nub. p. 162. Et *Diog. Laërt.* Platone p. 84. A. Et *Thom. Mag.* v. *χαίρειν.* Solan. *Thom. Mag.* v. *χαίρειν* ait: *χαίρειν ἐν ἐπιστολῇ Πλάτων λέγεται γράψαι πρῶτος· καὶ Κλέων Ἀθηναίοις, μετὰ τὸ λαβεῖν τὴν Πύλον.* Sed falli (de Platone) *Thomam*, observat *Menagius* ad *Diog. Laërt.* L. III. segm. 61. p. 159. debetque h. l. *Moeridi* Atticistae. Cetera, quae *Thomas* ex hoc *Luciani* dialogo descripsit, non addam. Reitz. *Moeridis* Atticistae locus, de quo *Menagius*, habetur p. 46. ed. Oxon. 1712. Gesn.

Ead. l. 10. *Ἀπὸ Σφακτηρίας*) *Plutarch.* in Nicia. Brod.

Ead. l. 11. *Προὔθηκεν*) Hoc non verum esse, ex *Hippocratis* epistolis colligo. Brod.

Ibid. Τὴν νίκ.) Atheniensium contra Persas (imo *Lacedaemonios.* Lehm.) victoriam. Brod.

Pag. 307. l. 3. *Πλάτων*) *Plat.* Ep. III. 708. B. Solan. Et hoc ex *Brodaeo* habet, qui hic epistolae numerum indicat. In marg. *Ald.* 1. additur: *Plato* in Charmida. Reitz.

Ibid. Τὸ μὲν χαίρειν κελεύει) Castigo, *τὸ μὲν χαίρειν χαίρειν κελεύει.* Brod. Plana sententia est; sed forte sic *Lucianus* scripserat ludens, *τὸ μὲν χαίρειν χαίρειν κελεύει, καὶ πάνυ ἀποδοκιμάζει*, ut p. ead. *πάνυ χαίρω τῷ χαίρειν.* Marcil. *Marcilius* hac nota expressit, quod ante illum *Erasmus* in versione ostenderat. Nam cum hic esset interpretatus, *verbum hoc salvere plane valere jubet, atque omnino improbat veluti malum ac pravum*, cum *Benedictus* abeat licentius a Graecis, notavit ille,

forte scripsisse ludentem τὸ μὲν χαίρειν, χαίρειν κελεύει καὶ ἀποδοκιμάζει. Ut et margini adscripsit pater. Et sane plenus hic libellus lusuum ex respectu hujus verbi. Sed quis neget, non interposito isto verbo non etiam ludentem scripsisse *Lucianum*, et de industria in quaestione de verbo χαίρειν dixisse τὸ μὲν χαίρειν κελεύει; Certe cum omnia praecedentia habeant sibi inclusum id verbum, aut etiam expressum, nullo genere formosior exsistit oratio, si nunc contra fidem librorum veterum repetatur. Jam neque *Luciani* oratio videtur χαίρειν κελεύει καὶ ἀποδοκιμάζει, sed κελεύει χαίρειν καὶ ἀποδοκιμάζειν, verbo κελεύει ad utrumque infinitivum relato, ut in Hermotimo, ὃς δ' ἂν μὴ ἔχῃ ταῦτα, μηδὲ σκυθρωπὸς ᾖ, ἀποδοκιμαστέος καὶ ἀποβλητέος. Gronov. Ἀλλ' ὁ θαυμαστὸς Πλάτων (ait noster) ἀνὴρ ἀξιόπιστος νομοθέτης τῶν τοιούτων, τὸ μὲν χαίρειν κελεύει καὶ πάνυ ἀποδοκιμάζειν ὡς μοχθηρὸν ὄν, καὶ οὐδὲν σπουδαῖον ἐμφαίνον. τὸ δ' εὖ πράττειν ἀντ' αὐτοῦ εἰςάγει, ὡς κοινὸν σώματός τε καὶ ψυχῆς εὖ διακειμένων σύμβολον. Vertuntur priora, *Sed mirabilis ille Plato, vir fide dignus, et legum hujusmodi lator, hoc verbum* servare *jubet plane improbare tanquam malum* etc. Non persuadeo mihi, *Lucianum* ita scripsisse, sed, Ἀλλ' ὁ μὲν θαυμαστὸς Πλάτων — τὸ μὲν χαίρειν κελεύειν καὶ πάνυ ἀποδοκιμάζει ὡς μοχθηρὸν ὄν etc. *Sed admirabilis Plato — illud* salvere jubere *plane abrogat tanquam molestum.* Integra est dictio, κελεύειν χαίρειν, ut apud Latinos *salvere jubere.* In eodem hoc libello sic iterum loquitur *Noster;* ut ante, p. 517. B. δέον τὴν συνήθη ταύτην φωνὴν ἀφεῖναι, καὶ χαίρειν κελεύειν, *ubi oporteret, consuetam illam vocem mittere, et salvere jubere.* Sic paullo post p. 521. Ἅπαντες γοῦν οἱ ἀπ' αὐτοῦ (Πυθαγόρου) ἀλλήλοις ἐπιστέλλοντες, ὁπότε σπουδαῖόν τι γράφοιεν, ὑγιαίνειν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ παρεκελεύοντο. *Pythagorei itaque omnes invicem literas dantes, ubi serii quid scriberent, salvere statim in initio jubebant.* Non tamen contemnendum opinor id, quod hic viri eruditissimi attulerunt. Quod *Marcilius* scribit, forte ludentem dixisse *Lucianum*, τὸ μὲν χαίρειν χαίρειν κελεύει, potuit hausisse ex *Brodaeo*, qui IX. Miscell. c. 15. illud idem habet. Jens. De hoc loco quid statuam, non habeo. Alii viderint. Mihi καὶ πάνυ suspecta et spuria videntur. Quae autem *Platoni* hic, ut primo auctori tribuuntur, ea Epicuro a *Diog. Laërtio* adscribi observat *Vorstius.* Certe, si non mendosi sunt codices, pro χαίρειν cum *Nostro* εὐπράττειν usurpatum esse docet. Idem tamen alibi, p. 84. A. εὖ διάγειν ab Epicuro epistolis praescribi solitum esse dicit; sed in iis, quas ipse exhibet, Epicuri epistolis, χαίρειν, non εὖ διάγειν, εὖ πράττεινve praeponitur. Solan. Multa possem ex anti-

quitatibus huc congerere de veterum salutationibus; tam ex Commentt. ad *Aristophan.* l. a Schol. indicatum, quam *Claudio*, atque ipsis fontibus; sed jam nimius in his nugis est *Lucianus*, et vereor, ne lector cum *Erasmo* dicat, *Satis jam salveo.* Vid. *Ekhard.* Obs. philol. ex Aristoph. Plut. p. 27. Reitz. Praeclaram *Jensii* emendationem firmat Ms. Reg. 2954. legendo, τὸ μὲν χαίρειν κελεύειν καὶ πάνυ ἀποδοκιμάζει etc. Bip. Facilis erat librariorum lapsus in commutandis Infinitivis et Indicativis verborum κελεύειν et ἀποδοκιμάζειν, ita, ut pro κελεύειν, κελεύει, et vice versa pro ἀποδοκιμάζει, ἀποδοκιμάζειν scribere possent. Itaque vix dubium adhuc esse potest, quin probissima Codicis Regii lectio restituenda sit. Nec dubitavit *Schmiederus* restituere. *Χαίρειν* autem κελεύειν idem est, quod alibi χαίρειν φράζειν, ἐᾶν et similia. Lehm.

Ead. l. 4. *Ἀποδοκιμάζειν*) Non dissimulo, mihi etiam videri illum lusum, quem versione (quam tamen nunc ego ad mutata textus verba refingendam duxi. Lehm.) expressi, *Luciano* non indignum, et similem illi, versiculo, *Τὸ μηδὲν γὰρ ἄγαν, ἄγαν με τέρπει*, quin germanum illi, quod mox de Epicuro ait, *ἀνὴρ πάνυ χαίρων τῷ χαίρειν.* Ceterum servo ἀποδοκιμάζειν et totam adeo lectionem antiquam. Plato κελεύει ἀποδοκιμάζειν *jubet rejicere*, pro quo magis Latine dicitur *rejici.* *Χαίρειν* vel bis positum a *Luciano* semel omisit librarius, vel duplicem personam ipse illi auctor imposuit, quo de genere dicimus in Lex. rustico voc. *Duplex*, et ad *Plin.* epist. 8, 6, 17. Gesn.

Ead. l. 8. *Ποιῶν*) Versum ipsum *Dionysii* adfert *Plato* l. c. *Χαῖρε, καὶ ἡδόμενον βίοτον διάσωζε τυράννου.* Solan.

Ead. l. 9. *Οὐχ ὅπως θεοῖς*) Adnotaverat in marg. ed. Graev. *Hemsterhusius*, videndum *Dukerum* ad *Thucyd.* III. p. 194. no. 31. Ait autem *Thucyd.* cap. 42. f. libri dicti: *οὐχ ὅπως ζημιοῦν, ἀλλὰ μηδ' ἀτιμάζειν, Non modo non punire, sed ne ignominia quidem adficere.* Ad quae verba pluribus docet *Dukerus*, οὐχ ὅπως saepe ita poni, veluti Latinorum *non modo*, pro *non modo non.* Reitz.

Ead. l. 11. *Μηδὲν*) Vid. *Diog. Laërt.* p. 215. C. cum not. p. 206. et *Jambl.* N. 146. et passim 158. *Porphyr.* N. 57. cum not. Ea de re pluribus disputat *Fabric.* Bibl. Gr. II. c. 12. §. 4. Solan.

Ead. l. 12. *Ὀκέλλω*) Cod. Florent. *Ὀκέλλῳ.* Bourd. Sententiae deesse aliquid videtur. Utut sit, hujus *περὶ τοῦ παντὸς* liber nostra quoque aetate notus. Nomen alii aliter scribunt. Rectior ea videtur scriptura, quae *Ὠκελον* facit. Vid.

Stob. Ecl. Phys. I. 18. et *Jambl.* p. 217. Ὀκέλλῳ scribitur hic in P. L. et ed. *Fl.* In *Commel.* et *Bon.* edd. Ocelli Ὠκελλος. In reliquis fere *Luciani* edd. Οἴκελλος scribitur. SOLAN.

Ibid. Τῷ Λευκανῷ) *Natione Lucano.* BROD.

Ead. l. 13. Οὔτε τὸ χαίρειν, οὔτε τὸ εὖ πρ.) Locum hunc, in vulgatis mutilum, restituimus ex Mss. Regg. 2954. et 3011. Vid. Var. Lectt. BIP.

Pag. 308. l. 2. Οἱ ἀπ' αὐτοῦ) *Omnes post eum Pythagorici.* BROD.

Ead. l. 6. Τὸ γε τριπλοῦν) Descripsit haec verba Scholiastes *Aristoph.* ad Nub. 163. A. Sed, ut verum fatear, haud ex arte *Lucianus* hanc figuram descripsisse videtur. Quamquam pingui, ut ajunt, Minerva loquenti, tribus constat triangulis aequalibus, ita alio alii superimposito, ut aequis spatiis anguli ab angulis distent. Verum age, geometrice jam ejus constructionem accipe. Fiat pentagonum; quae ex pentagoni utrinque productis lateribus figura orietur, ea est, quam tanta veneratione prosequebatur Pythagoras. Formam, si per typographos liceat, in Scholiis exhibebo. Vide numismata Demetrii Soteris, in quibus exstat, sed male, ut opinor, et depicta, et a *Lazio* explicata. AG. IX, 1378. SOLAN. *Pentalpha* etiam vocatur hoc pentagonum, quo nomine nuper ad illustrandam ejus literae figuram antiquam exhibuit cl. *Havercampus* (de literar. ap. Graecos script. et usu n. 14. ex *Alber. de la Motraye* Tom. I. Tab. XXVIII. num. 3.) numum Pitanatarum, huc etiam referendum, quod in eo explicando aquam sibi haerere fatetur. Pitanatas igitur nos intelligimus in Laconica, apud quos cultum Aesculapium docet *Pausanias* Lacon. p. 95, 25. Wech. Καὶ πλησίον ὀνομαζομένη λέσχη Κροτανῶν. Εἰσὶ δὲ οἱ Κρότανοι Πιτανατῶν μοῖρα. Ἀσκληπιοῦ δὲ οὐ πόῤῥω τῆς λέσχης ἔστιν ἱερόν. Igitur Pentalpha illud Hygeae, Aesculapii vel muneris vel filiae, symbolum hic quoque. Sed quaerit etiam vir doctus, quid Ammon Jupiter hic sibi velit? Hunc quoque cultum scribit in Laconica, Lysandrumque ejus rei s. primum s. post alios auctorem laudat, idem *Pausanias* Lacon. p. 100, 10. Ceterum mansit superstitio inter Judaeos et Christianos: Germania superior appellat Pentagonum illud *den Druidenfuss.* Vid. elegantiss. *Keyslerus*, amicus meus, Antiquitt. Septemtr. p. 503. GESN. Quia numus Πιτανατῶν, quem cl. *Gesnerus* ex *Havercampo* huc refert, eandem figuram habet, quae supra jam descripta est, ideo numum ipsum hic non exhibemus. REITZ.

Ead. l. 7. Ὁμοδόξους) *Qui eandem sequuntur doctrinam atque haeresin.* Brod.

Ead. l. 8. Καὶ ὅλως ἠγοῦντο τὸ μὲν ὑγιαίνειν εἶναι. οὔτε δὲ τὸ εὖ πράττειν, οὔτε τὸ χαίρειν πάντως καὶ τὸ ὑγιαίνειν) Si recte attendas, imperfectam videbis sententiam, et deesse aliqua talia: καὶ ὅλως ἠγοῦντο τὸ μὲν ὑγιαίνειν εἶναι καὶ τὸ εὐπράττειν καὶ τὸ χαίρειν. οὔτε δὲ τὸ εὐπράττειν οὔτε τὸ χαίρειν πάντως καὶ τὸ ὑγιαίνειν. Agit enim de sententia Pythagoreorum ponderantium efficaciam significationis trium horum verborum, quorum adeo validius censebant ὑγιαίνειν, ut illud unum in se contineret vim quoque reliquorum duorum; cum neutrum ex duobus illis par esset verbo ὑγιαίνειν. Et haec Graeca sic supplebat pater. Gron. In Ms. Reg. 3011. legitur τῷ μὲν ὑγιαίνειν — τῷ εὖ πράττειν, οὔτε τῷ χαίρειν. Unde post *Gronovium* ita restituit hunc locum *Belinus*: καὶ ὅλως ἠγοῦντο τῷ μὲν ὑγιαίνειν εἶναι καὶ τὸ χαίρειν, καὶ τὸ εὖ πράττειν, οὔτε δὲ τῷ εὖ πράττειν, οὔτε τῷ χαίρειν πάντως ἐνεῖναι τὸ ὑγιαίνειν. Bip. Vid. Varr. Lectt. Lehm.

Ead. l. 9. Εἶναι) Locus mutilus et corruptus, quique adeo in ed. J. stellula notatur. In Fl. lacuna est trium quatuorve literarum, hunc in modum ... ναι. Quando vero de formula ὑγιαίνειν sermo incidit, subit animum, quomodo ea usus sit Agesilaus ad castigandum Menecratem medicum, qui Jovem se appellari non patiebatur modo, sed ipse in epistola ad eum data scripserat Μενεκράτης Ζεύς. Agesilaus rescripsit nihil aliud, quam Ἀγεσίλαος Μενεκράτει ὑγιαίνειν. Acrius sane, quam Philippus Macedo, qui eidem, ut Anticyram navigaret, auctor in epistola fuit. De priori narrat *Plut.* in Ag. 1110. De posteriori *Athen.* 289. Solan. Errat igitur *Aelianus* V. H. XII, 51. cum utrumque responsum uni Philippo adscribit. Reitz.

Ibid. Τὸ εὐπράττειν) Nimirum Graeca ita sunt supplenda, ut factum est a *Gronovio*, ut supplenda videram ante aliquando, quam *Gronoviana* mihi emendatio innotesceret. Gesn. Εὖ πράττειν) Interim εὐπράττειν junctim. Vid. Var. Lectt. paullo supra; sed hoc parvi. Non nego, quod multis probat *Elsner.* ad Act. Apost. XV, 29. εὖ πράττειν significare, *felicem, beatum esse.* Nec tamen ita perpetuo hoc solo significatu gaudere putem, quin et notet, *recte aliquid facere,* quod is propemodum negare videtur: nam ap. *Aeschin.* Dial. 2. de divit. §. 6. Ἀλλ' ἆρά γε τούτους ἂν τῶν ἀνθρώπων εὐδαιμονεστάτους ἡγησαίμεθα εἶναι, οἵτινες μάλιστα εὖ πράττοιεν; Ἐμοὶ γοῦν δοκοῦσιν. Οὐκοῦν ἂν οὗτοι ἄριστα πράττοιεν ὅσοιπερ καὶ ἐλάχιστα

ἐξαμαρτάνοιεν περὶ σφᾶς αὐτοὺς, καὶ περὶ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους etc. Ubi *Clericus* putat, Socratem abuti locutionis ambiguitate, quod εὐπράττειν sit, et *bene se gerere*, et *secundis rebus uti*. Nihil refert: ad actiones certe extendi, ex toto argumento patet. Plura addere temporis et loci angustia prohibent. Reitz.

Ead. l. 10. Τὴν τετρακτὺν) Huc pertinet, quod est in aureo versu Pythagorae:

Ναὶ μὰ τὸν ἡμετέρᾳ ψυχᾷ παραδόντα τετρακτὺν
Παγὰν ἀενάου φύσεως.

Boiard. Sermo fit de Pythagora ejusque sectatoribus, apud quos τὸ ὑγιαίνειν in frequentissimo fuerit usu et quasi cultu. Ait porro *Noster*, εἰσὶ δὲ οἳ καὶ τὴν τετρακτὴν, τὸν μέγιστον ὅρκον αὐτῶν, ἢ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν. οἱ δὲ καὶ ὑγείας ἀρχὴν ἐκάλεσαν. Male dederunt hic posteriores τετρακτὴν, cum, ut omnes ant. editt. habent, scribendum sit τετρακτύν. Τετρακτὺς nempe appellabatur τετρὰς Pythagorica. In verbis sequentibus pro ἢ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν, Brodaeus dicto loco legit, ἢ (scilicet τετρακτὺς) τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖ. Ita ergo vertendum erit: *Sunt autem, qui quaternionem vocarunt maximum eorum jusjurandum, qui perfectum apud eos numerum absolvat: alii vero* eundem quaternionem dixerunt *sanitatis principium*. At si recte consideres, videtur nulla ope medica opus, cum commode dicatur quaternio vel maximum Pythagoreorum jusjurandum esse, vel perfectum apud eosdem numerum absolvere. Ceterum quod *Noster* ait, quosdam τὴν τετρακτὺν appellasse ὑγείας ἀρχὴν, eo facit distichon illud, quo itidem jusjurandum comprehenditur, apud *Jamblichum* de Vita Pyth. p. 147.

Οὐ μὰ τὸν ἁμετέρᾳ γενεῇ παραδόντα τετρακτὺν,
Παγὰν ἀεννάου φύσεως ῥιζώματ' ἔχουσαν.

Primum versum habet et *Macrobius* in Somn. Scip. at pro ἁμετέρᾳ γενεῇ ibi ἁμετέρᾳ ψυχῇ· plane uti in aureis, quae dicuntur *Pythagorae*, carminibus. Rursum aliter concipit *Jamblichus* eundem illum versum p. 138. ubi ait, distichon illud fuisse jusjurandum Pythagoreorum, ipsius Pythagorae nomen reticentium, veluti parce solerent Deorum nomina profari:

Ναὶ μὰ τὸν ἁμετέρας σοφίας εὑρόντα τετρακτὺν,
Παγὰν ἀεννάου etc.

Jens. Ea de re jam supra in Vit. Auct. c. 4. dictum est. Subaudiendum autem hic φασί. Sed haec omnia obscuriora: nec tanti tamen sunt, ut operose ad ea dilucidanda quis incumbat. Laudarem, si absque tot doctis ambagibus *valetudi-*

ni, lato illo sensu, consuluissent. Vide, si lubet, *Denarium Pythagoricum* Meursii et *Cael. Calcagn.* V. epist. 8. AG. IX, 1378. c. VI. SOLAN.

Pag. 309. l. 1. *Ὅρκον*) *Ἢ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν, οἱ δὲ καὶ ὑγείας ἀρχὴν* etc. *Ἢ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖ, ἤδη καὶ ὑγείας.* MARCIL.

Ead. l. 2. *Ἢ — ἀποτελεῖν*) *Rittershusius* hunc locum laudans ad *Porphyrium* p. 26. pro *ἤ*, *καὶ* mavult. In posterioribus autem curis *ἤ* reponit, et *ἀποτελεῖ* legit, p. 91. Optime sane, nam 1. 2. 3. 4. si addantur, evadit numerus denarius ab iis perfectissimus habitus. Vide etiam, quae de eo tradant *Eusebius* in Hieroclem p. 439. (ed. *Philostr.*) et *Diog. Laërt.* VIII. §. 85. Laudatur etiam *Philolai* liber *περὶ φύσεως* in libello, cui titulus, *τὰ Θεολογούμενα τῆς Ἀριθμητικῆς*, apud *Wechelium* impresso, Parisiis 1543. p. 22. m. De *ἀποτελεῖν* vide Hermot. c. 36. SOLAN. Ita exaratum est *ἀποτελεῖ. v.* ap. *Brod.* Misc. IX, 15. Castigo *ἢ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖ*. *Ἐντελῆ* autem, *denarium*, eo quo supra docui modo, ait idem, innuens ea, quae dixit ad verba *μέγιστον ὅρκον*, additque figuram, quam cum etiam *Solanus* expresserit, non repetimus. REITZ. Hic *Marcilii* emendationem sequimur; ut adhuc editum est, caecutire nos fatemur. GESN. Cf. Varr. Lectt. ad h. l. LEHM.

Ead. l. 3. *Φιλόλαος*) Auctor is carminum, quae vulgo Pythagorae tribuuntur, de quo in nota praecedenti. SOLAN.

Ead. l. 4. *Ἐπίκουρος*) Exstant adhuc apud *Diog. Laërt.* tres epistolae Epicuri gravissimis de rebus scriptae, quibus tamen illud *ὑγιαίνειν* minime praemittitur. Quin et Diogenes ipse l. c. aliquando adhibuisse *τὸ εὖ πράττειν*, aliquando suum *εὖ διάγειν*, docens, de *ὑγιαίνειν* altum silet. Alterutrum ergo, aut utrumque errasse dicendum est. SOLAN.

Ead. l. 7. *Ὑγιαίνειν εὐθὺς*) In omnibus tamen a *Laërtio* citatis ejus epistolis *χαίρειν* semper praefixum est. BROD.

Ead. l. 8. *Ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ*) Fuit enim prisca, media ac nova Comoedia. BROD.

Ead. l. 10. *Οὐλέ τε —*) *Hom.* Od. Ω, 401. SOLAN.

Ead. l. 11. *Σαφῶς*) Ita, ut conjeceram, habet Cod. L. Vid. c. 10. Reliqui libri *σοφῶς*. SOLAN.

Ead. l. 12. *Ἄλεξις*, et *Ἀχαιὸς*) *Alexis* Comicus. *Achaeus* itidem Comicus ac *Philaemon*. BROD. *Alexis* poëta Comicus, cujus praeter fragmenta passim occurrentia nihil superest. *Achaeus* Eretrius, poëta Tragicus, Sophocle paullo junior. De *Philemone* vide *Suidam*. Ejus fragmenta edidit nuper cum

Menandreis *J. Clericus*, in quae paullo post prodierunt emendationes adeo eruditae, ut quamvis latere voluerit, auctorem facile omnes agnoscant. Inter longaevos hic Comicos a *Nostro* recensetur c. 25. SOLAN.

Pag. 310. l. 5. *Πλάτων*) Habet etiam *Cl. Alex.* Strom. III. teste *Steph.* in Lyr. qui Simonidi tribuit p. 103. uti et Scholiastes. *Athen.* etiam habet 694. E. *ὑγιαίνειν μ. ἀ. ἀνδρὶ θνητῷ, δεύτερον δὲ καλὸν φυὰν γενέσθαι, τὸ τρίτον δὲ πλουτεῖν ἀδόλως· καὶ τὸ τέταρτον συνηβᾶν μετὰ τῶν φίλων·* ubi de eo plura. Apud *Stobaeum* Scleriae tribuitur, et aliter scribitur. Vide *Grot.* Flor. 425. SOLAN. *Πλάτων μέμνηται*) In Gorgia 283. A. et Legg. II, 579. *Solan.* Haec ad marg. *Junt.* addiderat; at mox iterum ad eund. versum notat *Plat.* de Legg. II, 211. m. diversas editt. credo, respiciens. Ad verba autem sequentia *δεύτερον — τρίτον*, iterum ait, v. *Plat.* l. c. REITZ.

Ead. l. 8. *Ἵνα σοι*) Suspicabar *ἵνα μή σοι*, ut sit formula connectendi per praeteritionem, qua frequenter utuntur omne genus scriptores. GESN. Haud dubie excidit *μὴ*, quamquam id non ausim textui inserere, quum certa ejus lectionis vestigia desint. Alia ratio est in verbis Timon. c. 5. in. *ἵνα γὰρ τὰ κοινὰ ἑάσας τἀμὰ εἴπω*, et in similibus locis, ubi verbum *ἐᾷν* notionem negativam includit. LEHM.

Ead. l. 10. *Ὑγίεια*) Sic incipit *Ἀρίφρωνος τοῦ Σικυωνίου παιὰν εἰς ὑγίειαν*, quem totum v. apud *Athen.* XV. in fin. VORST. Qui etiam vidit emendandum, et *ναίουσι* cum *Athenaeo* scribendum, quod et P. et L. praeferunt. Vocem *ὑγίεια* ex *Athenaeo* etiam sic scripsimus, quae antea *ὑγεία* scribebatur. Hunc hymnum inter Miscellanea Graecorum aliquot carmina Londini nuper editum esse audio (a. 1722.) cum notis. SOLAN. *Ὑγίεια* hic pro vulgato *ὑγεία* dedi, monente *Solano* nostro, cum paullo supra tamen recte *ὑγεία* propter versum scribatur, veluti et in fragm. *Menandr.* 42, 1. *Οὐκ ἐσθ' ὑγείας κρεῖττον οὐδὲν ἐν βίῳ.* Ibidem vero rursus statim, *Ὑγίεια καὶ νοῦς, ἐσθλὰ τῷ βίῳ δύο.* In aliis autem *Luciani* locis non erit operae inquirere, sitne *ὑγεία* an *ὑγίεια* scribendum; sed cum edd. pleraeque semper *ὑγεία* scribant, id retinebimus, nisi versus obstet. Confer ad c. 6. de Merced. cond. REITZ.

Pag. 311. l. 3. *Ἧλον ἥλῳ*) *Clavum clavo.* Id est, malum alio malo. *Aristot.* L. V. Polit. c. penult. *Cic.* IV. Tusc. COGN. Conf. dial. proxime praecedent. c. 9. ubi idem proverb. usurpat *Noster*, et quae ibi notavimus. REITZ.

Ead. l. 5. *Τῷ παρόντι*) Intellige *λόγῳ*. BROD.

Ead. l. 6. *Ἐν Ἰσσῷ*) Plutarchus in Alexandro. BROD. Cod. Flor. *ἐν Ἰστῷ*. BOURD.

Ibid. *Εὐμενὴς ὁ Καρδ.*) Cardianum fuisse Eumenem, *Plutarch.* in *Corn. Nepote* aliique diserte tradunt. *Σαρδιανὸς* tamen in omnibus *Luciani* codicibus legitur. Ego haud cunctanter mutavi, idemque ante me *Vorstio* placuisse video. Ap. *Aelian.* Var. Hist. III, 23. etiam recte quidem *Καρδιανὸς* legitur, sed nomen Eumenis in *εὖ μὲν* in omnibus seculi XVI. edd. mutatum est; quod a recentioribus editoribus sedulo restitutum est. Scripsit Eumenes hic *Ephemeridas Alexandri.* Vid. *Athen.* X, 9. Fuit autem inter comites seu duces ejus vir plane illustris, cujus vitam ideo nobis reliquit *Nepos* et *Plutarchus.* Cardianus dicitur ab oppido Thraciae in Chersoneso, quod Cardia vocabatur. Haec *Periz.* ad *Ael.* l. c. Solan. Edd. *Σαρδιανὸς*, nec aliter Codd. At in nominibus propriis, si Codices consentiunt, non semper cogitandum, auctores aliter scripsisse, etsi error in nomine deprehendatur: nam et *μνημονικὸν ἁμάρτημα* ipsius auctoris esse potuit, quale est *Ciceronis* in Orat. pro Ligario, quod ipse corrigit in Epist. ad Att. XIII, 44. Et alibi Ajacem posuisse pro Hectore, *Gell.* XV, 6. animadvertit. Plura ejusmodi veterum *ἁμαρτήματα* vid. ap. *Periz.* in Animadv. hist. p. 7. 8. Hic vero in re tam nota non potuit errare *Lucianus:* nam Eumenem Cardianum fuisse vid. etiam ap. *C. Nep.* in ejus vita, ibique in nott. *Bosii* cognosces itidem librarios quosdam male *Sardianus* exaravisse. Sed si scribae Graeci ex Latinis suum errorem hausissent, facilis fuisset aberratio, antiquum C, id est, *sigma* Graecorum, cum Latino C, quod hic K sonat, confundentium, et ex CARDIANUS *Σαρδιανὸς* facientium. Quidquid sit, correctio mihi visa tam necessaria, ut mutare vulgatam non dubitaverim. Reitz. Cf. supra Adnot. ad c. 3. Lehm.

Pag. 312. l. 6. *Ἀντὶ τοῦ ἐῤῥῶσθαι*) Graeci enim *ἔῤῥωσο* subscribunt. Brod.

Ibid. *Διονυσόδωρος*) De hoc scriptore, si quidem scriptor etiam fuerit, nihil ego quidem comperio. Solan. Rhetorem ejus nominis producit *Noster* in Sympos. c. 6. 9. sqq. Verum num hic idem cum collectore epistolarum Ptolemaei fuerit, non liquet, nec multum curo. *Belini* solertia mavult h. l. *Dionysiodorum* quendam Boetum, historiae Graecae scriptorem, ad Philippi usque, Alexandri patris, aetatem perductae. Habeat sibi. Lehm.

Ead. l. 8. *Πύῤῥου τοῦ Ἠπειρώτου*) De quo *Justin.* L. XVIII. Cogn.

Ead. l. 15. *Οὐδὲν ὄφ.*) Videtur ad sententiam illam Coi senis, L. III. de diaeta, alludere: *οὐδὲν ὄφελός ἐστιν, οὔτε*

χρημάτων, οὔτε σώματος, οὔτε τῶν ἄλλων οὐδενὸς, ἄτερ τῆς ὑγιείας. VORST.

Ead. l. 16. *Ἔστ' ἂν τὸ ὑγιαίνειν*) Non inepte in variantt. Lectt. notaverat *Solanus*, sic legendum, ac distinguendum: ὅτι οὐδὲν ὄφελος τῶν ἀπάντων ἀγαθῶν ἐστι, ἂν τὸ ὑγιαίνειν μόνον ἀπῇ. Nam etsi paullo praecedens illud ἔστ' ἂν τοῦτ' ἔχῃ recte se habet, hic tamen minus aptum. Forsan tamen hoc fefellit librarios, quod bis idem eodem modo scribendum crederent. Prius autem illud pleonasmus est, qualis fere in Tab. *Cebet.* p. 8. ed. Rel. *ἀλλ' ἔστιν, ἔφη, οὕτως ἔχοντα, omnino vero, inquit, haec ita se habent.* REITZ. Cur h. l. minus aptum sit ἔστ' ἂν — ἀπῇ, non video; hoc autem sentio, languidiorem fore orationem, si οὐδὲν ὄφελος — ἐστι scribatur, quum usus ferat, ut in hac phrasi Substantivum verbum plerumque omittatur. LEHM.

Pag. 313. l. 2. *Μηδὲν ἄλλο*) Hoc vult, credo, quasi jamjam morituro, *vale* illud male ominatum. SOLAN.

Ead. l. 9. *Ὅσῳ*) Cl. *Hemsterh.* ad marg. ed. *Graev.* adleverat, (vid. *Duker.* ad *Thucyd.* p. 435. no. 5.) Id est ad *lib.* VI, 89. fin. Ibi autem *Dukerus* egregie docet, post ὅσῳ, μᾶλλον intelligendum relinqui, idque exemplis ex *Luciani* Phalar. ex hoc Dial. pro Laps. et ex Pseudom. aliisque quinque ex *Thucyd.* petitis comprobat. Cumque nec ibidem, nec in aliis a me alibi producendis exemplis post ὅσον in tali constructione sequatur *infinitivus*, *tanto minus quoque dubitavi* vulgatum δεῖσθαι cum Ms. P. in δεῖσθε mutare. Etsi non nego, alibi infinitivum posse sequi, ut Dial. seq. statim init. *Ὅσον — — τεκμήρασθαι.* Sed ibi ἐστὶ intelligitur, quod vel addendum ambigit *Guyetus*, hic vero minus commode subaudiri posset. *Ael.* quoque V. H. I, 4. ὅσον ἁρπάσαι, ac bis, ter alibi cum infinitivo; non tamen ita, ut cum hujusmodi nexu concordet. Illam autem τοῦ μᾶλλον omissionem fefellisse video *Meibomium* ad *Epict.* Sent. 92. illud frustra ingerere volentem; quando *Epict.* recte ait, ὅσῳ τὶς ἂν ἄφρων ᾖ, τοσούτῳ πλέον ἐξυβρίζει. Sed, si eo usque opellam nostram protrudendae huic *Luciani* editioni continuare dabitur, ad similem *Nostri* locutionem, quae est in Gall. c. 18. ὅσῳ δὲ ἂν ξενίζοιμι, τοσούτῳ καινότερος ὤμην αὐτοῖς ἔσεσθαι, plura forsan dabimus. Adde *Nostrum* I. Phal. cap. 1. ὅσῳ δὲ ἑκὼν εἰμί, ἐστε. REITZ.

Ead. l. 14. *Ἀλλὰ*) *Καὶ ἐν τῷ τῶν ἐντολῶν βιβλίῳ* etc. *Et in mandatorum libello.* MARCIL.

Ibid. Ἐντολῶν) De *mandatis* principum, quod proprium

harum ἐντολῶν nomen est, plenissime egit *Brisson.* de form. 3, 84. ubi neque hunc locum praetermisit. GESN.

Pag. 314. l. 2. *Πρῶτον*) Quaenam ea formula fuerit, quam hic tangit, nescio. In fine epistolarum quidem frequenter *valetudinem curare* jubebant; vide etiam Imperatoriam epistolam apud *Philostratum* in Herode, p. 562. in qua haec verba leguntur: σὲ δὲ ὑγιαίνειν τε εὔχομαι. Sed neque hoc principium epistolae, neque omnino formula hic est, cum de valetudine in antecedentibus sermo fuerit. Ab eruditissimo *Graevio*, quo nemo harum rerum peritior, dum in vivis erat, hunc locum doleo non fuisse illustratum. Aliam eamque solitam formulam vide apud *Xiphilin.* in Adriano 264. A. et sexcentos alios: *Si vales, bene est* etc. ad quam respexisse *Lucianum* credo. SOLAN. *Wielandius* putat, *Lucianum*, utpote literarum formularumque Latinarum, ante quidem quam Imperatoris castra sequeretur, minus peritum, commiscuisse h. l. epistolarum initia (*Si vales, bene est*) et fines (*Cura valetudinem tuam.*). Verum non omnino de quovis epistolarum genere h. l. agitur, sed, quod bene *Marcilius* observat, de *mandatorum imperatoriorum libellis*, (τὰ τῶν ἐντολῶν βιβλία, ἃ ἀεὶ παρὰ βασιλέως λαμβάνετε, verba autem forte facit ad provinciae nescio cujus vel Proconsulem, vel Procuratorem, Sabinum) qui libelli tum temporis omnino quidem epistolarum forma induti eo vero a vulgaribus epistolis aliquantum distulisse videntur, quod hortatio illa ad valetudinis curam statim a principio eorum poneretur. Idque probabilius, opinor, statuitur, quam si in novi peccati crimen *Lucianum* nostrum impedire vellemus. LEHM.

Ibid. Παράγγελμα) Ὑγείας τῆς ὑμετέρας αὐτῶν ἐπιμελεῖσθαι. Formula illa fuit, *Valetudinem tuam cura diligenter*, aut, *da operam, ut valeas*, aut, *fac, ut valetudinem cures.* Quae formula in *M. Tullii* epistolis ad Terentiam uxorem. Sed illae in epistolis extremis, in mandatorum vero libellis primis. Ἐντολῶν vero βιβλίον esse mandatorum libellum, quem a principe accipiebant praesides et procoss. et ἐντολὰς βασιλέων esse mandata principum, patet *Dionis* libro LIII. MARCIL.

Ead. l. 3. *Μάλα εἰκότως*) Sic editt. quod servavi: nam apostrophus centies negligitur; vid. supra in Apol. pro Merced. c. 11. ὑπ' ἀπορίας, et ὑπὸ ἀπορίας. REITZ.

Ead. l. 6. *Τῷ τῆς ὑγείας ὀν. πολ. ἀμείβ.*) Formula est, *ut vales?* ut *Plauti* Rud. Sc. 29. MARCIL. Respicit hic vulgares Romanorum salutandi formulas, apud quos tamen haud temere illud *vale* in occursu usurpatum invenies. Notum, *Salve*

Caesar. Vale Fulvi. Plut. 902, 1. *Xiph.* Adrian. 269. D. οὔτι γε τῷ ἐωθινῷ προσρήματι τῷ χαῖρε, ἀλλὰ τῷ ἑσπερινῷ τῷ ὑγίαινε χρησάμενος. Adde *Muret.* var. Lectt. XI, 2. SOLAN.

Ead. l. 7. Ἐκ προνοίας) Sic infra Philopatr. c. 1. ἐκ προνοίας συνήντηκας. Et sic ἐκ saepe apud alios pro ablativo caussae, et pleonastice, ut *Herodian.* I, 4, 21. Ἐκ μιᾶς φωνῆς. *Noster* Catapl. cap. 11. med. ἐκ τινὸς αἰτίας. *Ael.* V. H. III, 9. ἐξ Ἄρεως — — ἐξ ἔρωτος μανέντα. *Cic.* ad Attic. VI, 1. ἐξ ἀφαιρέσεως *sanare.* REITZ.

Ead. l. 8. Ὑγιαίνειν) Ut Augustus, apud *Plutarchum* περὶ ἀδολεσχ. pag. 902, 1. *H. Steph.* ad Fulvium secreti proditorem, χαῖρε Καῖσαρ dicentem, ὑγίαινε, inquit, Φούλβιε, quae vox irae Caesaris nuntia, et voluntariae mortis Fulvio caussa fuit, certe occasio. GESN.

Ead. l. 13. Ὑγείας) Quae Aesculapii fuit filia. *J. Brod.* Miscell. IX, 15. Ceterae autem ejusdem filiae commemorantur ap. *Aristoph.* Plut. v. 702 — 3. *Jaso* et *Panacaea.* Addit tertiam Scholiast. *Aeglen*, omittit *Hygeian*, ac dubitat num *Jaso* Aesculapii, an potius Amphiarai filia sit dicenda, quod hic inquirere nihil attinet. Alii certe *Hygiam* filiabus Aesculapii adnumerant. Ὑγείαν illam Deam etiam Ὑγίαν vel Ionice Ὑγίην dictam invenio in inscript. veteri Albae Juliae reperta, apud *Gruter.* p. 68.

ΚΥΡΙΩ ΑΣΚΛΗ-
ΠΙΩ ΚΑΙ ΥΓΙΗ
ΘΕΟΙΣ ΕΠΙΚΟΥΡΙΟΙΣ.

Quod jam notavit *Cellar.* in libello Antiquit. medicar. p. 21. Ubi etiam docet, hanc non prorsus eandem esse, quae *Salus* Romanorum Dea est; nam *Saluti* templum jam dicatum erat ante advectam Aesculapii religionem, et plus Romani a *Salute* petierunt, quam ab *Hygeia* Graecorum, i. e. praeter valetudinem firmam, etiam florentem rerum suarum statum. Non tamen Latine ὑγεία aliter jam olim verti solebat, quam *Salus*; vid. *Macrob.* I. Sat. 20. REITZ.

Ibid. Ἐπινοίᾳ) Sic W. pro vulgato ἐπινοίᾳ haud spernendo quidem, sed, ut puto, tamen minus vero. SOLAN.

Pag. 315. l. 5. Ἄγαν ἐπιθυμίας) Graecismus vulgatissimus, adverbii pro adjectivo, ut supra, Apolog. c. 12. ὁ ἀεὶ χρόνος, ubi quaedam similia jam dedimus. *Herodian.* I, 3, 5. ἀπὸ τῆς ἄγαν ἀκρασίας. *Aelian.* V. H. XIII, 15. ὑπὸ τῆς ἄγαν μανίας. Plura *Jens.* ad Dial. Amor. REITZ.

Ead. l. 7. Ἐν τῇ τάξει) Vid. *Brisson.* de formulis, ubi de mandatis principum agit. VORST. Modo ὧν expungendum

censuit *Scagerus* in Classic. Journ. Vol. XII. p. 71. temerario profecto consilio. Elegans est haec brevitas, quam, si opus sit, explere poteris collatis verbis Concil. Deor. cap. 4. ubi Momus compluribus diis rusticis recensitis, pergit: ὧν ὁ μὲν (*Πὰν*) κέρατα ἔχων, καὶ ὅσον ἐξ ἡμισείας ἐς τὸ κάτω αἰγὶ ἐοικὼς, καὶ γένειον βαθὺ καθειμένος, ὀλίγον τράγου διαφέρων ἐστίν. ὁ δὲ (*Σειληνὸς*) φαλακρὸς γέρων etc. Lehm.

Ead. l. 9. *Ἀναφέρωσι τὸ πρᾶγμα*] Nititur haec lectio quatuor Codicum fide, et applausum *Belini* ac *Schmiederi* tulit meritum. Est autem ἀναφέρειν τι εἰς ἄνοιαν etc. eodem modo dictum, quo Rhetor. Praec. c. 23 ἐς τὴν ῥητορικὴν γὰρ καὶ τοῦτο ἀνοίσουσιν οἱ πολλοὶ, *nam hoc quoque* (τὸ ὑπὸ τῶν γυναικῶν σπουδάζεσθαι) *referent vulgo ad rhetoricam, attribuent tanquam propriam virtutem rhetoricae,* Sed quae in Edd. vulgabatur, lectio παραφέρωσι originem suam proxime praecedenti voci παραφροσύνην debere videtur. Lehm.

Ead. l. 13. *Τοιοῦτον*) Sic erat in M. Sed erasa deinceps est litera N. Sic etiam habent edd. Solan. *Τοιοῦτον* recte, et Attice pro τοιοῦτο. Vide nos supra ad c. 15. Vit. Auct. Et *Nostrum* ubique. Reitz.

Sumtibus librariae Weidmanniae prodierunt Lipsiae:

Aristophanis Nubes, fabula nobilissima integrior edita auctore Carolo Reisigio, Thuringo. 8 maj. 1820. Charta impress. 1 thlr.
— — Idem liber, charta script. gall. 1 thlr. 6 gr.
* — — Idem liber, charta membran. 1 thlr. 16 gr.

Aristophanis Comoediae auctoritate libri praeclarissimi seculi decimi emendatae a Phil. Invernizio etc. Vol. IXi Pars I. *Supplementa Commentariorum*, curavit Guil. Dindorfius. 8 maj. 1822.

Etiam sub titulo:

Commentarii in Aristophanis Comoedias. Collegit, digessit, auxit Guil. Dindorfius. Vol. VIIi Pars Ia. Supplementa commentariorum. 8 maj. Charta script. 3 thlr. 12 gr.
* — — Idem liber, charta belg. opt. 6 thlr.

Aristophanis Comoediae etc. Vol. Xum. Scholia graeca, curavit Guil. Dindorfius. 8 maj. 1822.

Etiam sub titulo:

Scholia graeca in Aristophanis Comoedias. Edidit Guil. Dindorfius. Vol. Ium. 8. maj. Charta script. 3 thlr. 20. gr.
* — — Idem liber, charta belg. opt, 6 thlr. 16 gr.

Aristophanis Pax. Ex recensione Guil. Dindorfii. 8 maj. 1820. Charta impress. 15 gr.
— — Idem liber, charta script. gall. 18 gr.
* — — Idem liber, charta membran. 1 thlr.

Arstophanis Equites. Ex recensione Guil. Dindorfii 8 maj. 1821. Charta impress. 15 gr.
— — Idem liber, charta script. gall. 18 gr.
* — — Idem liber, charta membran. 1 thlr.

Aristotelis de arte poëtica librum denuo recensitum commentariis illustratum, recognitis Valettii, Hermanni, Tyrwhitti, Buhlii, Harlesii, Castelvetri, Robortelli aliorumque complurium editionibus edidit cum

prolegomenis et notitiis indicibus Ern. Aug. Guil. Graefenhan. 8 maj. 1821. Charta impress. 1 thlr. 12 gr.
— — Idem liber, charta script. gall. 1 thlr. 18 gr.
* — — Inem liber, charta membran. 2 thlr.

Benedicti, Traug. Fred., Observationes in septem Sophoclis Tragoedias. 8 maj. 1820. Charta impress. 1 thlr. 6 gr.
— — Idem liber, charta script. 1 thlr. 12 gr.
* — — Idem liber, charta membran. 2 thlr. 8 gr.

Choerili, Samii, quae supersunt. Collegit et illustravit, de Choerili Samii aetate, vita et poësi aliisque Cchoerilis disseruit Dr. Aug. Ferd. Naekius. Inest de Sardanapali epigrammatis disputatio. 8 maj. 1817. Charta impressiora. 1 thlr. 6 gr.
— — Idem liber, charta scriptoria. 1 thlr. 12 gr.

Demosthenis Philippica I. Olynthiacae III. et de Pace, selectis aliorum suisque notis instruxit M. Carol. Aug. Rüdiger. 8 maj. 1818. Charta impress. 21 gr. et 1 thlr.
— — Idem liber, charta script. 1 thlr. 4 gr.

Göller, Franc., de situ et origine Syracusarum ad explicandam Thucydidis potissimum historiam scripsit atque Philisti et Timaei rerum Sicularum Fragmenta adjecit. Acced. tabula topograph. Syracusarum. 8 maj. 1818. Charta impress. 1 thlr. 12 gr.
— — Idem liber, charta script. 1 thlr. 18. gr.

Hesychii, Milesii, Opuscula duo quae supersunt, I. de hominibus doctrina et eruditione claris. II. de originibus urbis Constantinopoleos et cardinalis Bessarionis epistola de educandis filiis, Joannis Palaeologi lingua graeca vulgari scripta. Graece et Latine. Recognovit, notis Hadr. Junii, Henr. Stephani, Joa. Meursii, Petri Lambecii, Gisb. Cuperi; F. J. Bastii aliorumque et suis illustravit Joa. Conr. Orellius. Cum indicibus necess. 8 maj. 1820. Charta impress. 1 thlr. 18 gr.
— — Idem liber, charta script. 2 thlr.
* — — Idem liber, charta membran. 2 thlr. 8 gr.

Phrynichi Eclogae nominum et verborum Atticorum. Cum notis P. J. Nunnesii, D. Höschelii, J. Scaligeri et Corn. de Pauw partim integris partim contractis edidit, explicuit Christ. Aug. Lobeck. Accedunt fragmentum Herodiani et notae, praefationes Nunnesii et Pau-

wii et Parerga de vocabulorum terminatione et compositione, de aoristis verborum authypotactorum etc. 8 maj. 1820. Charta impress. 3 thlr. 12 gr.

— — Idem liber, charta script. gall. 4 thr. 8 gr.

* — — Idem liber, charta membran. 6 thlr.

Polybii editionis Shweighaeuseranae Supplementum, continens Aeneae, Tactiti, Commentarium de toleranda obsidione ad codd. mss. et editionum fidem recensitum, Is. Casauboni aliorumque et suis annotat. illustratum edidit Jo. Conr. Orellius. Cum tab. aeri incisa. 8. maj. 1818. Charta script. 1 thlr. 16 gr.

* — — Idem liber, charta belg. opt. 2 thlr. 12 gr.

Spitzner, M. Francisc., de versu Graecorum heroico, maxime Homerico. Acced. Ejusdem Mantissa observatt. crit. et grammat. in Quinti Smyrnaei Posthomericorum libros XIV et M. Frider. Traug. Fridemanni Dissertatio de media syllaba Pentametri Graecorum elegiaci et Indices. 8 maj. 1816. Charta impress. 1 thlr. 16. gr.

— — Idem liber, charta scriptor. 2 thlr.

* — — Idem liber, charta membran. (velin) 4 thlr.

Spohn, M. F. A. Guil., Commentatio de extrema Odysseae parte inde a rhapsod. Ψ versu CCXCVII aevo recentiore orta, quam Homerico. 8 maj. 1816. Charta impress. 1 thlr. 8 gr.

— — Idem liber, charta script. 1 thlr. 12 gr.

* — — Idem liber, charta membran. (velin) 2 thlr.

Theocriti Reliquiae. Graece et Latine. Textum recognovit et cum animadversionibus Theoph. Christoph. Harlesii, Jo. Christ. Dan. Schreberi, aliorum excerptis suisque edidit Theophilus Kiessling. Accedunt argumenta graeca, scholia, epistola Iac. Morellii ad Harlesium et indices. 8 maj. 1819. Charta impress. 3 thlr. 16 gr.

— — Idem liber, charta script. gall. 4 thlr. 12. gr.

— — Idem liber, charta membranacea. 6 thlr. 16. gr.